

ဂမ္ဘီရ

မိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

အမှတ် (၄)

အတွဲ (၁၁)

Handwritten signature and the word 'Verth'.

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီး	... မရည်မွန်(ကျုံးပျော်)	၅
- စလင်းမြို့ ကန်ချောင်အရပ်က	... ကိုအေးမြင့်(ရှေး/သူ)	၃၀
- ကြေကွဲဖွယ်ရာဇာတ်သိမ်းမလှသည့်	... ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ)	၄၄
- ဆယ်ထပ်ကြီးရပ်ရှင်တော်မြတ်	... မြမညူဝေ (ကျုံးမင်း)	၅၉
- မြောက်ဦးပုထိုးတော်နှစ်ဆူ	... ဝင်းကိုဇော်	၇၄
- အလောင်းနှစ်လောင်း ချောင်းနှစ်ချောင်း	... ဝင်းကိုဇော်	၂၃၇

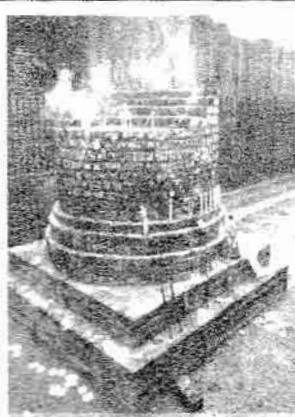
ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- အရိယာလမ်းညွှန်သူတို့၏ မပုပ်မသိုးခန္ဓာ	... မင်းတိုင်မင်(မြရောင်မြေ)	၁၉
- ရှင်သီဝလီမထေရ်မြတ်၏ဘဝပုံရိပ်များ	... မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်)	၂၃
- ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းတာဖြစ်မည်	... ဆရာသက်နိုင်ထွန်း	၂၇
- စကုပါလမထေရ်	... ပေါ်လွင်ဦး(ရှေး)	၄၁
- သောကထိန်းမှ မင်္ဂလာကိန်းမည်	... ညွန့်ဝင်း(နတ္ထလင်း)	၅၀
- ပဋ္ဌာန်းတန်ခိုး အကျိုးအနန္တ	... မောစရိယဦးအောင်ကျော်မိုး	၅၅
- ပိလိန္ဒမင်းကြီး၏ စိတ်ပြင်နည်း	... ဦးကိုကိုအေး(ကြို့မင်ကောက်)	၆၆
- မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အမှာစကား	... နန္ဒာမိုးကြယ်	၈၄
- သာဝတ္ထိပြည် ဝေဇာနိကျောင်းတော်	... မောင်သာ(ရှေးဟောင်း)	၉၂
- တွံတေးရွှေဆံတော်မှ	... ဇေဓသုတေသီဆရာမျိုး	၁၀၂
- ပရမတ်ဒါန (၇)	... မဟာထွန်း	၁၅၃

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- တားမဲ့ဆရာတော် စီရင်ပေးခဲ့သော	... ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)	၁၈
- ဆုငွေတစ်ထောင်ရဂါထာတော်	... တင့်ထူး(လေယျဝတီ)	၅၂
- အမှုခင်သိမ်းပြီးစီးစေနိုင်သော ဂါထာတော်	... သျှင်ထွေး(သန်လျင်)	၆၅
- လမင်းပရိတ်	... ကြည်ဝင်း(ဟင်္သာတ)	၁၀၈
- ရွတ်ဖတ်ပူဇော် မဟာလာဘသမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်	... ရွှေညာမောင်ကြီး(မြစ်ဝယ်)	၁၄၀
- ဈေးခေါ်လာဘ်ခေါ် ရွှေဂါထာတော်	... ခန့်ကျော်စွာ	၁၇၂

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

- လူမသိ သူမသိ	...	ဥသျှောင်မူ(လွိုင်လင်)	၇၀
- ထူးဆန်းသော ကျောက်နဂါးခေါင်း	...	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၁၁၀
- ဂမ္ဘီရုမုဆိုးနှင့် ဝဏ္ဏာရီထဲက သူယောင်မယ်	...	လှကျော်ညွန့်(ရေကင်း)	၁၆၀
- ဘုရားစူးခြင်း	...	ကိုဦး(လွိုင်ကော်)	၁၆၄
- ပရဟိတရေအလှူနှင့်	...	မောင်ယဉ်လှိုင်း	၁၆၈
- ဟံသာဝတီ မဟာတေဓိပင်နှင့်	...	အင်ကြင်းခိုင်(ပဲခူး)	၁၇၄
- ထူးဆန်းထွေလာ ဤကမ္ဘာ	...	မောင်လင်းအောင်	၁၈၉
- စာအုပ်စင်	...	သုတအံ့	၂၀၄

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

BURMESE CLASSIC

- မြေအောက်ခန်းမှညည်းသံ	...	မြသိန်း	၈၈
- ဝနေသားနတ်ဆရာနှင့်	...	မောင်မောင်မိုးအောင်	၁၁၆
- တောင်သလဲပင် မဟေသီ	...	ဝေး(ဧရာဝတီ)	၁၃၂
- ပြောင်းဆန်ထဲ သောင်းဟန်ရဲ့အိပ်	...	စိုးယဉ်ထွန်း	၁၄၆
- နတ်နှင့်လောင်းကစားသူ	...	ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)	၁၇၇
- လူတစ်ကိုယ်ဖြင့် နှစ်ဘဝရောက်ခဲ့သူ	...	ဧရာမြေထွန်းထွန်း	၁၉၅
- သရဲစကား	...	ရွှေဖြူသာထွန်း	၂၀၈
- ရာဇဝင်နှလုံးသား	...	လွန်ကျော်ဦး	၂၁၃
- ရေတွင်းပျက်	...	ကောင်းသော်	၂၂၀
- သုဘရာဇာ မောင်မျိုးသန့်	...	ရှင်ခွင်ကျော်မောင်တော်သီ	၂၃၁
- ဆံပင်ရှည်ရောင်းဖို့ စောင့်နေသူ	...	မောင်ထွဋ်ကောင်း	၂၄၅
- စွဲလမ်းစိတ်ကြီးလေသူ	...	တင့်ထူး(ဧရာဝတီ)	၂၅၀
- ဓာတ်လှေကား	...	မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)	၂၅၅
- သစ္စာစူးလေသလား မေ	...	ဂါဦးနွန်းကို	၂၅၉

တိုင်းရင်းဆေး

- ရောက်ဆဲအသက်ဆေးစွမ်းထက်	...	နတ်မောက်မှတ်ကျောက်	၈၂
- ဆေးဖက်ဝင်သော စကားဝါပွင့်နှင့်	...	ဧရာမြေကျော်ဝေ	၂၁၂
- ဆေးဖက်ဝင်ကြောင်လျှာပင်	...	ဆရာဦးရွှေထွန်း(ဧရာဝတီ)	၁၈၇
- အနာကျက်ဆေးဆောင်ထားပေး	...	လူစွမ်းမြင့်(နတ်မောက်)	၁၅၂
- မေးခိုင်းပိုးနှင့် ဘူးကတိုးဆေးနည်း	...	ကိုသက်ရှည်	၂၃၆
- ဆေးသောက်၍အနာပျောက်စေနိုင်သော	...	သုတေသီကျော်ဇီဝ	၂၅၄
- ရေယုံနှင့် နှင်းခူဆေးနည်း	...	မင်းချစ်ကျော်(ဟင်္သာတ)	၂၆၅

အယ်ဒီတာချုပ်

မောင်ညိုအေး (ပန်းစော)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

နေလရောင်

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပီပိုင်း

မိုးမင်းသက်

ကွန်ပျူတာစာမီ

စန်းစန်းထွေး

ဖြန့်ချိရေးနှင့် ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး

ယဉ်မင်းဆု (ယုန်လေး)

မျက်နှာပိုးစာလုံးပီပိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်နိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊

ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စကျီ

ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်၊

တန်ဖိုး - (၂၄၀၀)ကျပ်

အုပ်စု - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညိုဇော်ထွဋ် (၀၁၁၀၀)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှစ်ပေါင်းနှင့် ဖြန့်ချိရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၀)လမ်း(အထက်)

ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉-၅၁၅၈၄၆၂

အတွင်းမလင် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)

စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ

မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ကျင်ယု(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၀၅၃)

အမှတ်(၂၇၉/ခ)၊ ၄၀-လမ်း၊

အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။

မန္တလေး ထွန်းဦးစာပေ

ရှမ်းတောင်၊ ကယား၊ မိုလှုံနာစာပေ

မော်လမြိုင် ကျော်ကျော်

ပြည် သုခ၊ နေစေး

နေပြည်တော် မြတ်ရွှေတောင်စာပေ

နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား၊ ပြုံးဝေလွင်စာပေ

ပဲခူး ယဇ်

ဟင်္သာတ တာလေးမောင်

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- ချစ်တဲ့သူ ခွဲသွားမှာစိုးလို့ ... သစ္စာဝါဒီမြတ်စောလင်း ၄၃
- အဘဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့ နမောတဿရတနာဒီပံ ... နေလင်းအောင်(တွံတေး) ၁၀၀
- ၁၃၇၈ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် စီရင်ရမည့် ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၀၆
- ကော်ဖီဓာတ်နှင့် ငွေကံပွင့် ... ငြိမ်းဆုသျှင် ၁၈၃
- နတ်သွေးကျောက်အဆောင် ... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၁၈၅
- သစ်ဆိပ်ပန်းယ သူရဲ ... ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင် ၂၀၆
- အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ယတြာများနှင့် ... ခန့်ကျော်စွာ ၂၁၇
- ပစ်တိုင်းထောင်ပြုဒါးဓာတ်ပုံဆောင် ... အောင်ကောင်းပြ(သားကေတ) ၂၂၉

နက္ခတ်၊ ဝေခင်ဟောကိန်းများ

- နာမက္ခရဆန်း ... ဂန္တီရဆရာလှပျိုး ၆၃
- ၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လရာသီပွားများ ... ခန့်ကျော်စွာ ၁၂၇
- အကြံပြုစာမျက်နှာ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၄၂
- တားရောဂန္တီရက်ကြမ္မာဟောကိန်း ... သဘာဝဓမ္မဆရာသက် ၂၀၀
- ၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့်ဆင့်ကဲတရား ... တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၂၁၅
- ၇ ရက်သားသမီးများအတွက် ... သက်နှင်းဆွေ (ပုပ္ပါး) ၂၆၆

VIII

STRENGTH.

ကျေးဇူးတင်
ကိုးကွယ်သော
သော နေရာတွင်
သော နေရာတွင်

BURMESE
CLASSIC

ဓမ္မဒါန

မိုးညှင်းသမ္မာဓဇ္ဇအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်
မုံရွာမြို့

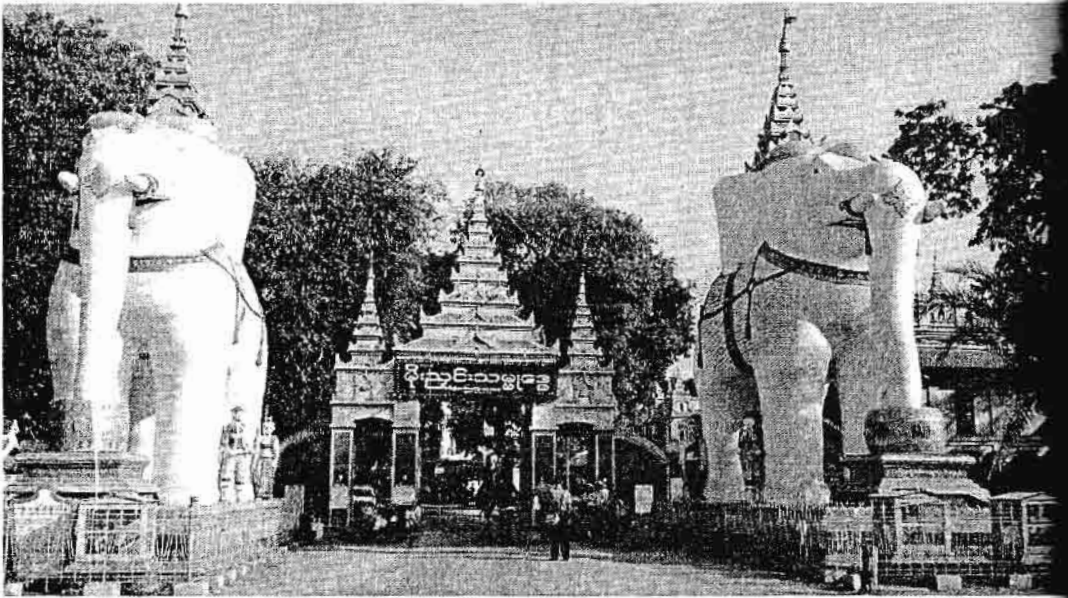

မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့်

မိုးညှင်းတောရ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ တစ်ဘဝသာသနာတော်

မရည်မွန်(ကျုံပျော်)

ကျွန်မသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ထင်ရှားလှသော ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတော်များအား သွားရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုချင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ခြင်း မရှိ ခဲ့ချေ။ ယခုတော့ အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတော်မြတ်များအား ဖူးမြော်ရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင် စွာ ပေါ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ ညီမေတ္တာမှ သူ၏ ဇာတိမြေဖြစ်သော အမရပူရပြည်သို့ ပြန်၍ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြု၊ နားသအလှူတော် ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် စာရေးဆရာများ လိုက် ပါလိုက် လိုက်နိုင်ကြောင်း၊ အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတော်မြတ်များအားလည်း ဖူးမြော်နိုင်ရန် ပို့ ဆောင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

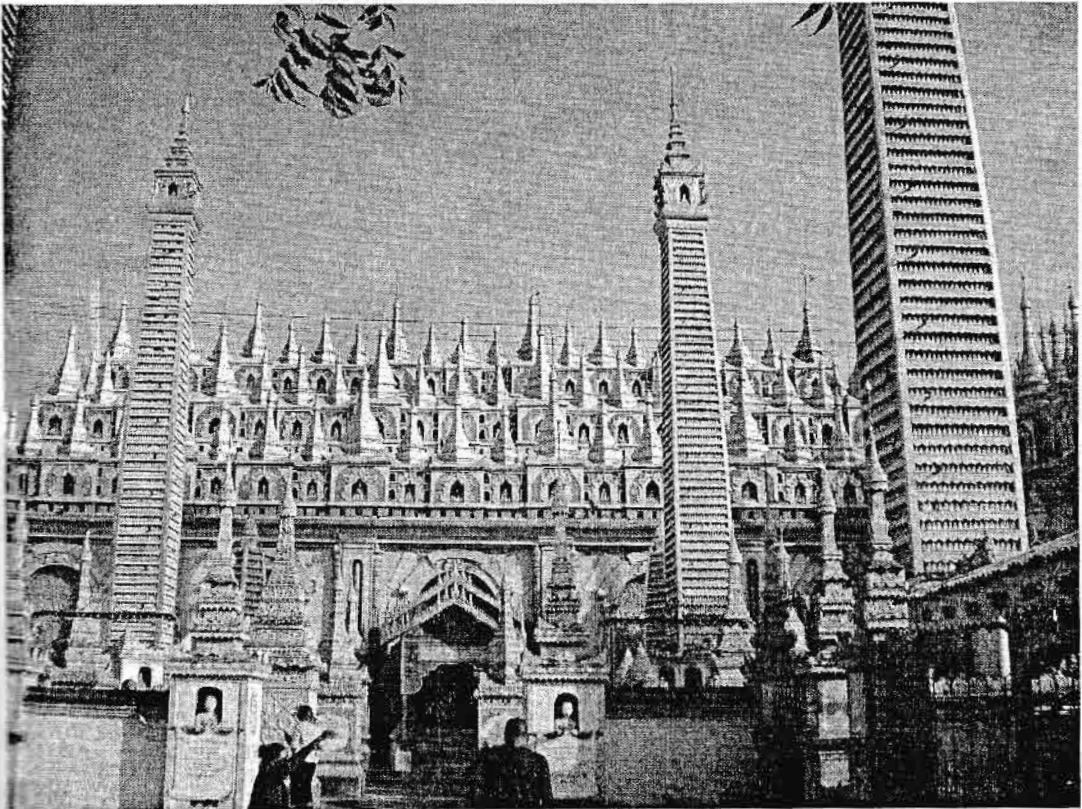
ကျွန်မမှာ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့် လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါ သည်။

သို့နှင့် ကျွန်မအပါအဝင် စာရေးဆရာ/ဆရာမ (၁၂) ယောက်တို့ဟာ ဆရာ ညီမေတ္တာကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်သည့် တောင်းအောင်အဖြူရောင် ကားကလေးကို စီး၍ အမရပူရ ပြည်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုကို ရဟန်း၊ ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာကျင်းပမည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး အမရပူရမြို့နယ်၊ နန်းတော်ရာ၊ မှန်တန်းရပ်ကွက်ရှိ ဗုဒ္ဓကုရိန္ဒာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်သို့ ဦးစွာ ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆရာ ညီမေတ္တာ မိသားစုတို့၏ အထူး ပွင့် အလှူရှင် မိသားစုများနှင့် ထပ်တူ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ ဖြင့် တရားနာယူခဲ့ကြသည်။ အလှူရှင်တို့ရဲ့ ကောင်း ကုသိုလ်အစုစုတို့၏ အဖိုးဘာဂကိုလည်း ဝမ်းမြောက်နူး သာခေါ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာ ညီမေတ္တာသည် ကျွန်မတို့အား ကို မိုးညှင်း သမ္ဗုဒ္ဓေစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ပို့ဆောင် သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်ဘုရား

သာသနာနယ်မြေသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘုရားဖူးများဖြင့်
ညွှတ်ကား ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သာသနာနယ်မြေမှာ လွန်စွာ
ထူထပ်လှပြီး ရှေးဟောင်းစေတီတော်များ၊ ပြတိုက်တော်၊
စံခွန်တိုင်များ၊ ပန်းစေတီတော်၊ အုတ်ရိုးပြာသာဒ်ဆောင်၊
အာလိန်ငါးဆင့်ခေါ် တာဝတိံသာ စူဠာမဏိစေတီတော်နှင့်
သာသနိက အဆောက်အဦများစွာတို့ကို ဖူးမြင် တွေ့ရှိရပါ
သည်။

ကျွန်မသည် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော ကြည့်နားဖွယ်
ဆိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူနေသည့် သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီ
တော်မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်မဆုံးဖြစ်ရပါသည်။ ပြီးနောက်
သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရှည်လျား ကြီးမား
ထူထွာသော အာရုံခံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

သမ္ဗုဒ္ဓေစေတီတော်မြတ်၏ အာရုံခံအတွင်းတွင် အနန္တ
နန္ဒီဇီနော် မြတ်ပရမေတို့၏ ကိုယ်စားတော် ရုပ်ပွားတော်များ
ဆိန်းဝပ်စံပယ်နေလေသည်။ များပြားလှသော မြတ်ဗုဒ္ဓများ၏
ကိုယ်စား ရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုရင်း ကျွန်မ
အံ့ဩဆုံးဖြစ်ရပါသည်။

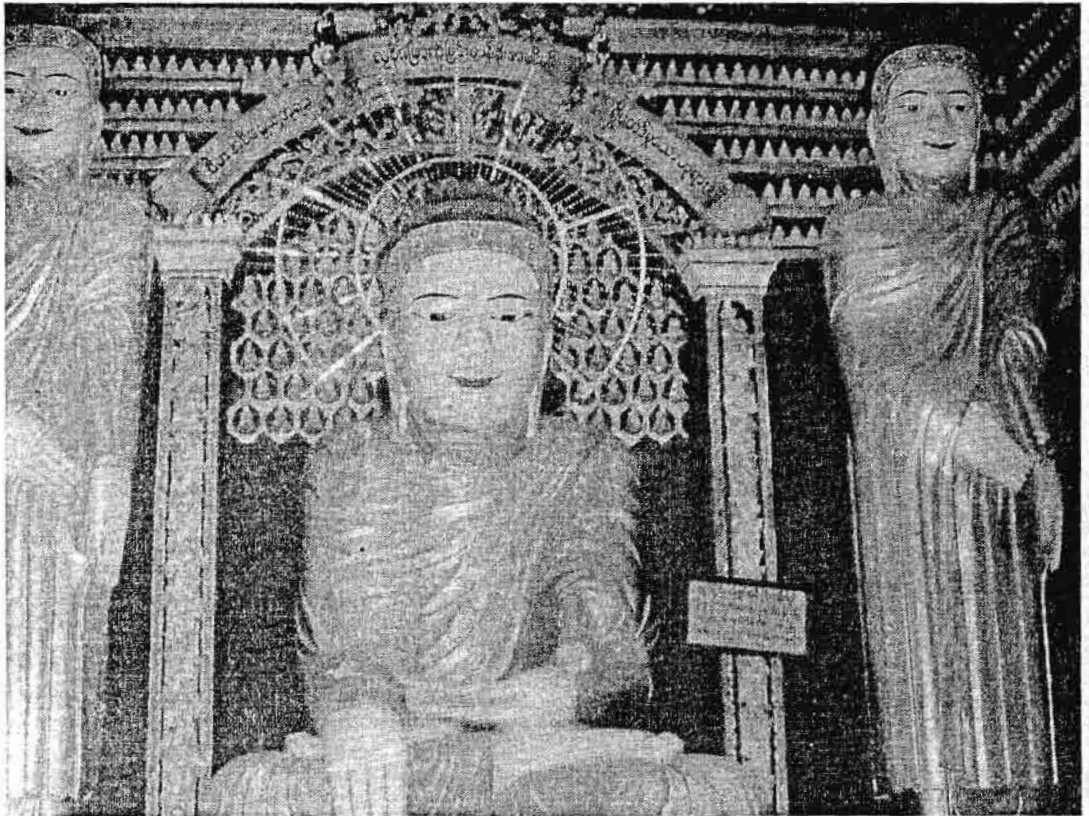
ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး

ရုပ်ထုတော်ရှိရာ ကျောင်းဆောင်သို့ သွားရောက်ပြီး ဆရာ
တော်ကြီး၏ ရုပ်ထုတော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချ ကန်တော့မိ
ပါသည်။

သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီး၏ အာရုံခံကြီး
အတွင်း၌ သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူနေသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
ပေါင်းမှာ “မြ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ သီ၊ ဆောင်၊ သမ္ဗုဒ္ဓေဘုရား
ပေါင်း” ဟု ဆိုကာ ရုပ်ပွားတော်ပေါင်း (၅၈၂၃၆၃) ဆူရှိသည်
ဟု ဖော်ပြထားသည်။ သမ္ဗုဒ္ဓေ ပထမ ဂါထာတော်အရ
ပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့မှာ (၅၁၂၀၂၈) ဆူ
ဖြစ်သည်။ ဒုတိယဂါထာတော်အရ ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရား
ရှင်တို့မှာ “ဂဂါဝါဠ သဲစုမက အလွန်များ၏၊ ရေတွက်၍
မရနိုင်အောင်” ဟု ဆိုထားသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးညှင်းဆရာ
တော်ကြီးမှ သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးအတွင်း
၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်များ၏ ရုပ်ပွားတော်ပေါင်း (၇၀၃၃၅)
ဆူအား ပူဇော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီးနှင့် အာရုံခံကြီး
အတွင်း၌ စံပယ်နေတော်မူကြသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွား
တော်များကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုရာတွင် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်

ကြီးကို ရွတ်ဆိုပွားများ၍ ပူဇော်လျှင် အကျိုးထူးများ ရရှိကြကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော် မြတ်ကြီးကို တည်စဉ်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ ထို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်း မိုးညှင်း သမ္ဗုဒ္ဓေ ၌ စစ်ဘေး ခိုလှုံရင်းမှ သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရာသို့ လုပ်အားဒါန၊ ငွေအားဒါန၊ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်အလုပ်ကြီးကို စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသူများမှာ လူဦးရေပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များမှာ ဂျပန်စစ်တပ်များက အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ခွာလာရာ မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေကျောင်းတိုက်အနီးသို့ ကားကြီး/ကားငယ်များဖြင့် စစ်သား သုံးထောင်ခန့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ ဖြတ်သန်းသွားသော ဂျပန်စစ်လေယာဉ်မှ ရုတ်တရက် ဗုံးသုံးလုံးကို ကြဲချလိုက်ရာ ထိုဗုံးများသည် ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိဘဲ သမ္ဗုဒ္ဓေစေတီတော်မြတ်တည်ရန် ပုံထားသော သံပုံထဲသို့ ကျရောက်၍ နှစ်မြပ်သွားသည်။ သမ္ဗုဒ္ဓေစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် အနီးရှိ ပရိသတ်

တို့မှာလည်း မည်သည့်ဒဏ်ရာ အနာတရကိုမျှ မရရှိရှိခဲ့ကြပေ။

ထိုထက်မက အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့်လည်း ကြုံရပြန်သေးသည်။ ထိုသည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါနီး တစ်ခုသော နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်၌ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးသည် တရားမှတ်ရင်း စင်္ကြံလျှောက်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေကျောင်းတိုက်အနီး၌ ဂျပန်စစ်တပ်များ ခိုအောင်းနေမည်အထင်နှင့် တစ်ဖက် စစ်တပ်မှ စစ်အမြှောက်ကြီးများဖြင့် လှမ်းပစ်ရာ တစ်ခုသော အမြှောက်ဆန်သည် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ကျောင်းတိုက်ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ ထိုအခါ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့က ဆရာတော်ကြီး ပျံ့လွန်တော်မူသွားပြီအထင်နှင့် ပူဆွေး ငိုကြွေးကြပြီး ဆရာတော်ကြီးကျောင်းသို့ အပြေးရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဖွာထွက် ပြန်ကျနေသော သစ်သားအပိုင်းအစများနှင့် သံကိုသစ်များ၊ မီးခိုးလုံးများကြား၌ ဘာမှမထိမရဘဲနှင့် မီးဘေးကြီးရပ်နေသော ဆရာတော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ

ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြပြီး ဆရာတော်ကြီးကို ပွင့်ချီ၍ ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ကြလေသည်။

ထိုသည်တို့မှာ သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်နှင့် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး၏ သီလအစွမ်းတစ်စိတ်တစ်ဒေသပင် ဖြစ်သည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်လောင်းလျာကို ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး သန်လျင်မြို့အပိုင်း၊ ဂုံညင်းစုရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးမိုးမယ်တော် ဧဇိဘော်တို့မှ သာသနာနှစ် ၂၄၁၆ ခု၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၄ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၂ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက် ၄နာရီတွင် မွေးဖွားတော်မူခဲ့သည်။ မွေးချင်း(၇)ယောက်ရှိသည့်အနက် အထွေးဆုံးဖြစ်သည်။

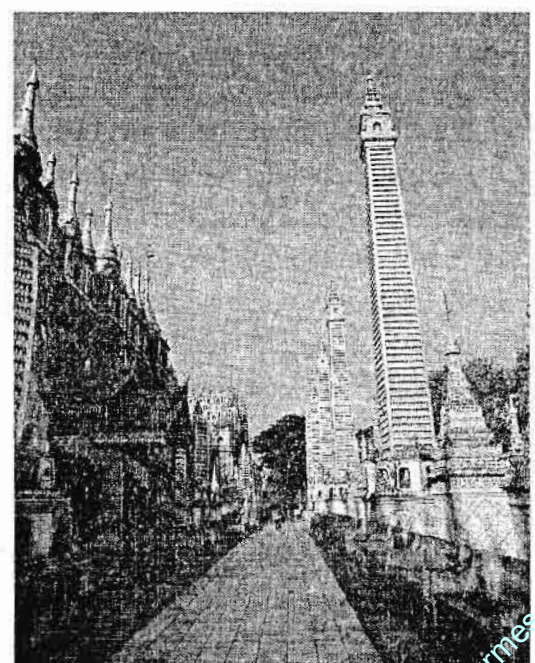
ဆရာတော်ကြီးအား မမွေးဖွားခင် ထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာ၏ မယ်တော်မှာ ဆရာတော်အား ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည့်အချိန်မှာ အမျိုးသမီးများ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်သည့် သားသမီးမရနိုင်တော့သည့် အသက် (၅၆)နှစ်အရွယ်မှာဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဆရာတော်ကို မွေးရာသည့်အချိန်မှာလည်း တပေါင်းလ၊ နွေခေါင်ခေါင်တွင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကို မမွေးဖွားခင် သုံးနာရီအလိုခန့်တွင် မိဘမှ မိုးသီးမိုးပေါက်များကျသည်အထိ သည်းထန်စွာ ရွာ

သွန်းနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကို မွေးဖွားပြီး သုံးနာရီအလွန်ခန့်တွင်တော့ မိုးမှာ မိုးညှင်းမိုးပွဲလေးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ဆရာတော်လောင်းလျာ၏ ၏ မယ်တော် ဧဇိဘော်အား အံ့သြနိုးမွမ်းကြကာ။ “မယ်ဘော်ကံပေါ်လေခြင်း၊ ကြာပွင့် ထွန်းတင့်လေခြင်း”ဟူ၍ ပြောဆို ရေရွတ်ကြလေသည်။ ထိုပြောဆိုကြသော စကားမှာ တစ်နယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး တဘောင်စကားအဖြစ် ကျော်ကြားသွားခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာ အသက် ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် မိဘနှစ်ပါးတို့မှ သီလဝန္တ သိက္ခာကာမ ဝိနယရေ ဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဦးအာစာရထံ၌ ပညာသင်ရန် အပ်နှံကြသည်။ ဆရာတော် ဦးအာစာရက မိုးညှင်းဆရာတော်လောင်းလျာအား သူငယ်တို့၏ ပညာရေးအခြေခံဖြစ်သော သင်ပုန်းကြီး၊ မင်္ဂလာသုတ်၊ နမက္ကာရ၊ ပရိတ်ကြီး၊ လောကနီတိ စသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း သင်ရိုးစာပေတို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အဖော်ကျောင်းသားများနှင့် ရန်ဖြစ်ခြင်းမရှိဘဲ အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်ခြင်း၊ ဆရာစကားကို လေးစားလိုက်နာတတ်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းတို့ကို ဆရာတော် ဦးအာစာရမှ အကဲခတ်မိသဖြင့် သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ် စသည့် အဆင့်မြင့်အခြေခံ သင်ရိုးများကို တိုး၍ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အသက် ၁၂နှစ်/ ၁၃နှစ်အရွယ်ခန့်၌ပင် ပိဋကစာပေ၏ အခြေခံဖြစ်သော သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ် စသည့် ကျမ်းများကို ရှိကွဲ၊ သရုပ်ကွဲသဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို အထူးဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ ကနုတ်ပန်းများ ရေးဆွဲခြင်း၊ ထင်ရှားသော ဘုရားပုထိုးပုံတော်များ ရေးဆွဲခြင်း၊ ဆရာဖြစ်သည့် ဦးအာစာရ၏ ပုံတော်ကို ရေးဆွဲခြင်းများ ပြုလုပ်၍ ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် စာပေကျမ်းဂန်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာရာ “နေမိ ငရဲခန်းပျို့”အား ဖတ်ရှုမိရာမှ ငရဲ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးကို သိရှိလာကာ၊ သံဝေဂဉာဏ်တော်ဖြစ်ပေါ်၍ အသက် ၁၄နှစ်သားအရွယ်တွင် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူပြီး ဆရာတော် ဦးအာစာရကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် ရှင်သာမဏေဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဘွဲ့တော်မှာ “ရှင်သုမန” ဖြစ်သည်။

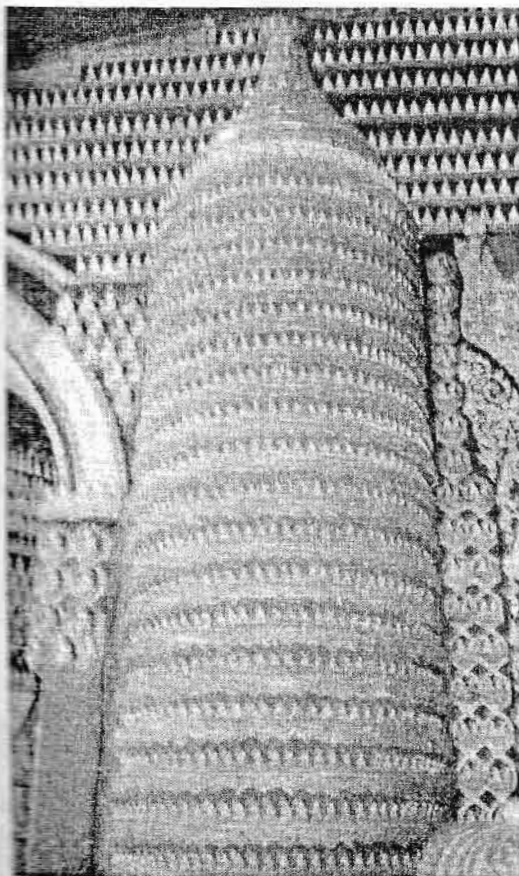
ရှင်သုမနသည် စာဝါများကို ဆက်လက်၍ ကြိုးစားသင်အံ့ ကျက်မှတ်ခဲ့ရာ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ဋီကာကျော်၊ မာတိကာ၊ စာတုကာထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်း စသည့် သင်ရိုးကျမ်းတို့ကို ပိုင်နိုင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ ကိုရင်ကြီးဘဝနှင့်ပင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ လွှဲအပ်ချက်အရ မိမိအောက် ပညာနိမ့်

သော ကိုရင်၊ ကျောင်းသားသူငယ်များကို အခြေခံပညာများ သင်ကြားပေးခဲ့ရာသည်။

သို့နှင့် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ၁၂၅၄ ခုနှစ် ဝါဆိုလဆန်း ၈ရက်နေ့တွင် ဆရာတော် ဦးအာစာရ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ နှစ်ဆယ်မျှသော ကာရက သံဃာတော်တို့၊ ဥတ္တိစတုတ္ထ ဥပသမ္ပဒကံဆောင်ပေးကာ၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့၏ ပစ္စယာ နဂ္ဂဟကို ခံယူ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျာသည် မိမိ၏ ရပ်ရွာမှ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာထံ၌ ရဟန်း ငါးဝါရသည်အထိ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး မန္တလေး နေပြည်တော်၌ စာဝါများကို ဆက်လက် သင်ကြားရန် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်အား လျှောက်ထားတောင်းပန်၍ ၁၂၅၉ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်တွင် မန္တလေး နေပြည်တော်သို့ ကြွသွားခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် မန္တလေး နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားကြီးတိုက်ဆရာတော် ဦးရန်ကုန်ထံတွင် ရှေးဦးစွာ ခိုလှုံနေထိုင်ပြီး ဆရာတော် ဦးရန်ကုန် ပို့ချသော စာဝါများအပြင် ကြည်ဝန်မိုးတားတိုက်ဆရာတော် မင်းအင်ဆရာတော်၊ မိုင်းခိုင်းဆရာတော်၊ ဆရာတော် ဦးကြည်မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်တို့ထံ၌ စာဝါများကို သင်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် စာဝါလိုက် သံဃာများကို စာဝါများ ပြော

လည်သင်ကြား ပို့ချပေးခြင်းဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနာ့ဝန်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ပရိယတ္တိသာသနာ့ဝန် ကို ထမ်းဆောင်နေရာမှ ဥပုသ်သီတင်းနေ့တို့တွင် ရသမျှ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ညပိုင်း၌ ရွာပိုင်းသုသာန် သို့သွားကာ သောသာနိကဓုတင်ကို ဆောက်တည်ခြင်း (သု သာန်၌နေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်သောအလုပ်)၊ ရုက္ခမူ ဓုတင်ကို ဆောက်တည်ခြင်း(သစ်ပင်အောက်၌ နေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့် သောအလုပ်)၊ အတ္တေကာသိက ဓုတင်ကို ဆောက်တည်ခြင်း (လွင်ပြင်၌ နေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်သောအလုပ်)၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ မေတ္တာ၊ အသုဘ၊ မရဏာသတိဟူသော စကုရာရက္ခ ကမ္မဋ္ဌာန်း တို့ကို ပွားများအားထုတ်ခြင်း စသော လက်တွေ့ ကျင့်စဉ်တို့ ကို ပွားများအားထုတ်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နှစ်ရပ်သော သာသနာအလုပ်တို့ကို ရသမျှ အားထုတ်လာရာမှ ရဟန်း သိက္ခာတော် (၁၇)ပါးအရတွင် သုံးထည်သော သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာတို့ကို ထမ်းလွယ်၍ ဆရာသမားများနှင့် သီတင်းသုံး ဖော် သံဃာတော်တို့ထံ လိုက်လံတွေ့ဆုံ၍ မိမိအနေဖြင့် ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်မိခဲ့ပါက သည်းခံတော်မူကြပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ပြီး မဟာမုနိရုပ်တော်မြတ် စံရာ ဂန္ဓကုဒီကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ ရည်မှန်း ဦးချကန်တော့လိုက် သည်။ ပြီးနောက် မန္တလေး နေပြည်တော်ကို ကျောပြုကာ “အံ့ဗျမက္ခရာတောရ”စခန်းဆီသို့ တစ်ပါးတည်း တောထွက် တော်မူခဲ့သည်။

“အံ့ဗျမက္ခရာတော”မှာ မန္တလေး-ကျောက်ဆည်သွား လမ်းရှိ မြစ်ငယ်မြို့အနီးတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုရွာ၏ အနောက် ဘက် တစ်မိုင်ကျော်အကွာတွင် လုံးဝန်းကြီးမား ခန့်ထည် သော စည်းခုံဘုရားဟောင်းကြီး ရှိ၏။ ထိုဘုရားဟောင်းကြီး ၏ အနောက်ဘက်အနီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ဝန်းရံထူပြော လျက်ရှိသော တောတန်းသို့ ဆရာတော်လောင်းလျာ ရောက် ရှိ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာအလုပ်ကို စတင် အားထုတ်သည်။

ထို့အပြင် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် တစ်ဆယ့် တစ်ပါးသော ဓုတင်အကျင့်တို့ကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ကာ ဆောက် တည်ခဲ့သည်။ သုသာန်ဓုတင်အား ဥပုသ်နေ့ ညအခါများတွင် အံ့ဗျမက္ခရာ သုသာန်သို့ သွားရောက်၍ ညလုံးပေါက် ဆောက်တည်လျက် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း တို့ကို အထူးအပျက်မခံဘဲ အားထုတ်လေသည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ထို အဲဗျမကွရာတောရ
၌ သီတင်းသုံးပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာသောအခါ၌ လူတို့
သည် ဆရာတော်၏ နေထိုင်ကျင့်သုံးပုံ တရားဂုဏ်တို့ကို
ကြည့်ညှိကြသဖြင့် ဖူးမြင်သူ များပြားလာသည်။ ဆရာတော်
က မိမိ၏ ရည်မှန်းရာဖြစ်သော ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်
ကိုသာ ပေါက်ရောက်အောင် အားထုတ်မည်ဟူသော ရည်
ရွယ်ချက်မှာ လူအများတို့ကြောင့် ပျက်သုဉ်းမည်အရေးကို
ကြံတွေးမိပြီး အဲဗျမကွရာတောမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ
လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် မြစ်ငယ်၊ အင်းငယ်၊ စစ်ကိုင်းတောင်
ရှိ၊ ရွာထောင်း၊ မုံရွာနယ် ချောင်းဦးမြို့များကို ကျော်လွန်ကာ၊
ခင်ပွန်းကြီးကျေးရွာအရှောက်ရှိ ဗောဓိတောရကျောင်းသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုစဉ်က ဗောဓိတောရကျောင်း ဆရာ
တော်ကြီးမှာ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နှစ်ဖြာပြည့်စုံသည့်အပြင်၊
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုလည်း အလွန်လေးစားသည့် ရွှေကျင်
ဂိုဏ်း သာသနာပြု သုံးဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ဗောဓိတောရ
ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံမှ နည်းခံ ဆည်းပူးရန် ရောက်ရှိ
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်သည် ထိုဗောဓိတောရဆရာတော်ကြီးထံ၌
၆နှစ်ကြာ နည်းခံ ဆည်းပူးပြီးနောက်၊ ရေစကြိုမြို့အနီးရှိ
ဂူဖြူတောရသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ ဂူဖြူတောရဆရာ
တော်ကြီးသည် ဝိနယဓရ၊ ဓုတာဂရ စသည့် ဂုဏ်အင်များ
ဖြင့် အလွန်ထူးချွန် ထင်ရှားသည့် ပဋိပတ်အကျင့်ကို နေ့ည

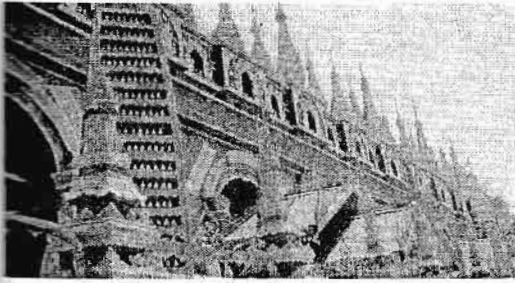
မပြတ် လှတွေ့မခံ၊ စကားမပြော၊ တရစပ် အားထုတ်သဖြင့်
လူအပေါင်းတို့က ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးဟူ၍ ခေါ်ဆိုသမုတ်
ကြသည်။ ဆရာတော်သည် ရေစကြို၊ ဂူဖြူတောရဆရာ
တော်ကြီးထံ၌လည်း သုံးလတ်တိ နည်းခံ အားထုတ်ခဲ့လေ
သည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်လောင်းလျာသည် ပဋိပတ္တိ ကမ္မ
ဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အဆုံးစွန် အားထုတ်လိုသောကြောင့် မုံရွာ
မြို့၊ လယ်တီဆရာတော်ကြီးထံသို့ ကြွရောက်ပြန်သည်။
လယ်တီဆရာတော်ကြီးသည် ဆရာတော်လောင်းလျာ၏
ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်ကာ၊ ဝိပဿနာဓရကို နည်းပြပေးတော်မူ
လေသည်။ ထို့နောက် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက
၁၂၆၅ခုနှစ်တွင် မိမိ ဝါကပ်ခဲ့ဖူးသော မုံရွာမြို့အနောက်ဘက်
ရှိ လက်ပံတောင်းတောင်သို့ သွားရောက် အားထုတ်ရန်
ညွှန်ကြားတော်မူလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် မုံရွာမြို့အနီး ချင်းတွင်း
မြစ်အနောက်ဘက် ကမ်းနဖူးရှိ လက်ပံတောင်းတောင်သို့
ကြွရောက်၍ တောင်ထွတ်နှစ်ခုအကြားရှိ တစ်ခုသော လှူ
မြောင်အတွင်းမှ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ဝါကပ်ဖူး
သော စင်္ကြံကျောင်းကလေး၌ သီတင်းသုံးကာ၊ လယ်တီ
အရှင်မြတ်၏ ဆုံးမ ဩဝါဒအတိုင်း သတိကို ဆောက်တည်
၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ လက်ပံ
တောင်းတောင်၌ ဝါတွင်းကာလ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာသော
အခါ ဝမ်းပျက်သော ရောဂါစွဲကပ်လာသည်။ ထန်းလျက်ကို
အရည်ကျို၍သောက်ရသော ဆေးဝါးမှလွဲ၍ အခြားဆေးဝါး

မရှိသဖြင့် တစ်စတစ်စ ရောဂါမှာ ပျောက်မသွားဘဲ တိုးပွားလာလေသည်။

ဆရာတော်မှာ ရောဂါဖြစ်၍နေသော်လည်း ဇွဲလုံ့လနှင့် တရားအားထုတ်နေသဖြင့် ပိန်ချုံးချည်နဲ့လာကာ၊ လက်ပံတောင်းတောင်းနှင့် တစ်မိုင်ကျော် ကွာဝေးသော လက်ပံတောင်းကျေးရွာသို့ပင် ဆွမ်းခံရန် မကြွရောက်နိုင်ချေ။ ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်သည် လယ်တီအရှင်မြတ်ထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။ လယ်တီအရှင်မြတ်ကြီးက ပိန်ချုံးချည်နဲ့လာသော ဆရာတော်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ ကရုဏာသက်ပြီး ဆေးဝါးအစာများကို တိုက်ကျွေးသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်အထိ မိမိတို့ကိစ္စ နားနေရန် မိန့်ကြားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်သည် လယ်တီတိုက်ကြီးတွင် တစ်လကျော်ခန့် နားနေလိုက်သောအခါ ကျန်းမာရေးမှာ ပကတိအခြေအနေသို့ ရောက်သည်အထိ ကောင်းမွန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က တရားအားထုတ်ရန် သင့်လျော်သည့် နေရာတစ်ခုခုအား ထပ်မံညွှန်ပြပါရန် လယ်တီအရှင်မြတ်ကြီးထံတွင် လျှောက်ထားပြန်သည်။ ထိုအခါ လယ်တီအရှင်မြတ်ကြီးမှ ဗိုညင်းအရှင်မြတ်လောင်းလျာအား ဝိပဿနာစုကို မရမနေ အားထုတ်မည်ဆိုပါလျှင် လိုက်နာရမည့် ဩဝါဒ(၆)ချက်ကို မိန့်ကြားလေသည်။

ထိုဩဝါဒ (၆)ချက်မှာ -

- (၁) ဒကာတို့ ပင့်ဆွမ်းကို လိုက်မစားရခြင်း၊
- (၂) ရဟန်းခံ ရှင်ပြု ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ အလှူအတန်း လိုက်ခြင်း မပြုလုပ်ရခြင်း၊
- (၃) ဘုန်းကြီးပွဲများ အစည်းအဝေးများ မလိုက်ရခြင်း၊
- (၄) စကားမပြော၊ တရားမဟောဘဲ တစ်ဆယ်နှစ်အားထုတ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း၊
- (၅) တစ်ဆယ်နှစ်ပြည့်မှ ကိုယ့်နေရာမှ တရားဟောရမည်ဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့်မှသာလျှင် နယ်လှည့်ပြီး တရားဟောရမည်ဖြစ်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုညင်းဆရာတော်လောင်းလျာက လယ်တီဆရာတော်အရှင်မြတ်ကြီး မိန့်ကြားသည့် ဩဝါဒ(၆)ချက်အား လေးမြတ်စွာ နာခံကျင့်သုံးပါမည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်လျှောက်ကြားသဖြင့် လယ်တီဆရာတော်အရှင်မြတ်ကြီးမှ သာဓုခေါ်တော်မူပြီးနောက်၊ တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးဉာဏောဘာသ (နောင်အခါ ဒုတိယ လယ်တီဆရာတော်)အား ခေါ်တော်မူ

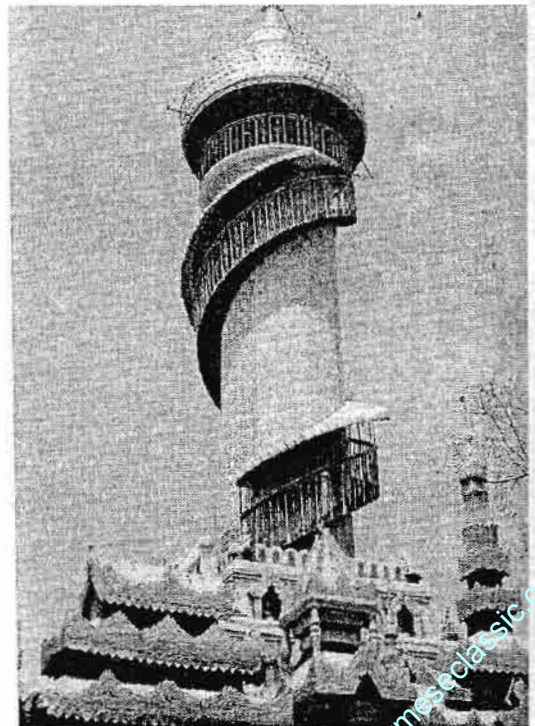
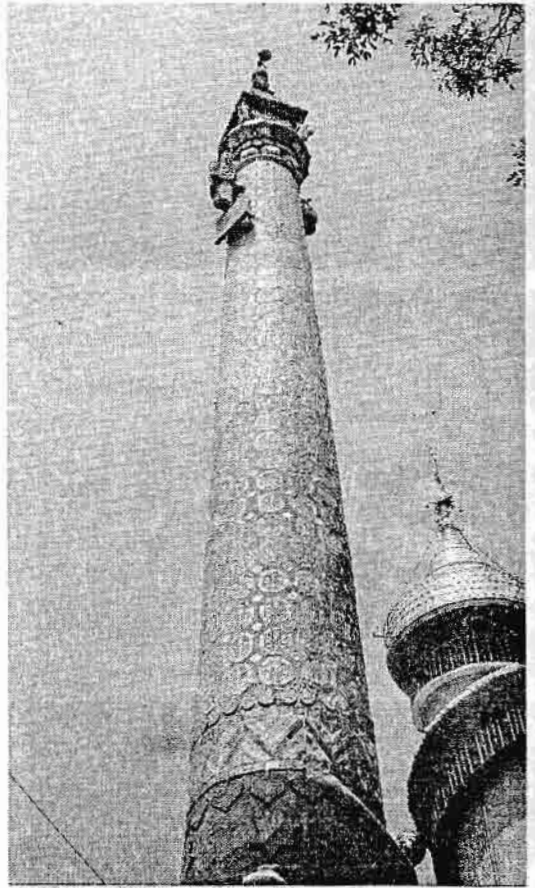
ပြီး မုံရွာမြို့မှ အရှေ့တောင်ခရီး (၆၄)မိုင်ကွာဝေးသော “မြေ
နဲနဲ” အောင်သာ နှစ်ရွာအကြားရှိ မြေနဲ့တောရသို့ မိုးညှင်း
ဆရာတော်လောင်းလျာကို လိုက်ပို့ပေးရန် မိန့်ကြားတော်မူ
လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးဉာဏော
ဘာသက ဆရာတော်ကို မြေနဲ့တောရသို့ ပို့ဆောင်ပေးပြီး
နောက် မြေနဲ့ရွာ၊ အောင်သာရွာမှ သိက္ခမီးသူ ဒကာများကို
ခေါ်ယူဆက်သွယ်ပေးပြီး မုံရွာ လယ်တီသို့ ပြန်ကြွသွားသည်။

မြေနဲ့တောရသည် ယခင်ကပင် ကျောင်းအို ဇရပ်ပျက်
များနှင့် ပြိုကျ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော စေတီတော်များ ရှိလေ
သည်။ သီတင်းသုံးသည့် သံဃာတော်တစ်ပါးမှ မရှိချေ။
ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်လျက်ရှိသည်။ မြေနဲ့တောရ
ကျောင်း၌ သံဃာတော်တစ်ပါး ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးနေပြီကို
သိကြရသောအခါ မြေနဲ့ရွာ၊ အောင်သာရွာ၊ ဆည်ကြီးရွာ၊
မင်းရွာတို့မှ ဒါယကာများ စုပေါင်းရောက်ရှိလာကြပြီး ချုံနွယ်
များအား ရှင်းလင်းပေးကြသည်။

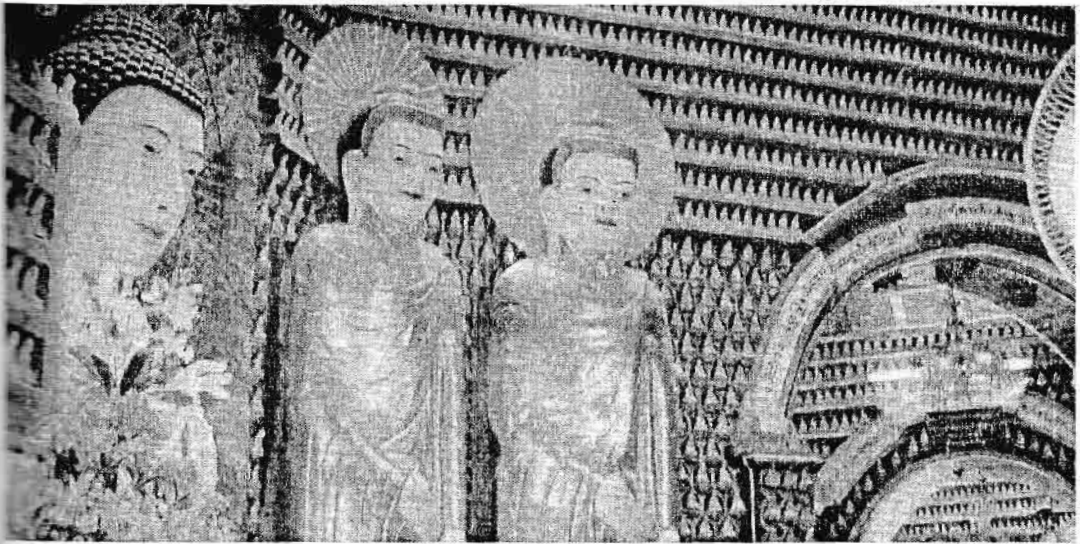
ထိုသို့ ရှင်းလင်းစဉ် သက္ကရာဇ် ၇၈၈ ခုနှစ်၌ အင်းဝ
ရွှေနန်းတော်ကို သိမ်းမြန်း စိုးစံတော်မူခဲ့သော မိုးညှင်းမင်း
တရားကြီး၏ (၂၇)ဌာနသော ကုသိုလ်တော်တို့မှ ကိုးဌာန
မြောက်သော ကုသိုလ်တော်အဖြစ် ရေးထိုးထားသည့်
ကမ္ပည်းကျောက်စာများကို တွေ့ရှိရသည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို ဒါယကာများမှ ဆရာတော်
အား လျှောက်ထားသောအခါ ဆရာတော်က ရှေးက
ကုသိုလ်ဖြစ်သော မိုးညှင်းမင်းတရားကြီး၏ နာမည် မတိမ်
ကောရလေအောင် “မိုးညှင်းတောရကျောင်းတိုက်” ဟူ၍ ခေါ်
ကြရန် အမည်သမုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာတော်သည်
ထိုစဉ်အခါက ရဟန်းဝါတော် (၁၉)ဝါ၊ သက်တော် (၃၉)နှစ်
ရှိပြီဖြစ်သည်။

မိုးညှင်းတောရ ဆရာတော်လောင်းလျာ ဦးသုမနသည်
မိုးညှင်းတောရ၌ နေထိုင်၍ နေသားတကျရှိလာသောအခါ
ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒနှင့် ပဋိပတ်ကျင့်
စဉ် နည်းနိဿယတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်အားထားပြီး
ရည်မှန်းရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို ကြိုးစား အားထုတ်ပါတော့
သည်။ အားမထုတ်ခင် ဒါယကာအပေါင်းတို့အား ခေါ်ယူ၍
မိမိသည် တရားအားထုတ်ရန် ဤနေရာသို့ ရောက်ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ မည်သည့်ကိစ္စနှင့်မျှ လာရောက် ပင့်ဖိတ်ခြင်း၊
စကားပြောခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်းများ မပြုကြပါရန်၊ တတ်နိုင်လျှင်
ဤနေရာသို့ နွားကျောင်းသားများနှင့် နွားများ မလာဖို့ စောင့်
ရှောက်ပေးကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ ပြောကြားလေသည်။

ဆရာတော်သည် မိုးညှင်းတောရ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်
ကို ကြိုးစားအားထုတ်သည့်နေ့မှစ၍ “မည်သူနှင့်မျှ စကား
မပြော၊ မည်သူကိုမျှ တရားမဟော” အဓိဋ္ဌာန်ကို မကျိုးမပျက်
နှင့် ခုနစ်ရက်တစ်ပတ် တစ်သီတင်းစီ လီ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြု
ဆောက်တည်လေသည်။ မိုးညှင်းတောရသည် မြေနံတောရ
အဖြစ် တည်ရှိခဲ့စဉ်က နာနာဘာဝတို့မှ အလွန်ဆိုးရွားစွာ
ခြောက်လှန့်သောကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါးမျှ ထိုနေရာတွင်
သီတင်းသုံးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မိုးညှင်းဆရာတော်လောင်းလျာ
ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးသောအခါတွင်လည်း နာနာဘာဝတို့
က နည်းမျိုးစုံနှင့် ခြောက်လှန့်ကြပြန်သည်။

ဆရာတော်သည် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ
နာနာဘာဝတို့အား မြင်ရသည့်အခါတိုင်း အသံများကို ကြား
ရသည့်အခါတိုင်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အာရုံမှ ဖယ်၍
မြင်ရာ ကြားရာဆီသို့ အာရုံလွှတ်ကာ မေတ္တာကိုသာ များများ
ပို့ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ နာနာဘာဝတို့မှာ ရှေးဆက်၍
ခြောက်လှန့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွား
ခြင်းလေသည်။ ထို့အပြင် ထူးဆန်းသော မြွေများ၊ နွားရိုင်းကြီး
များနှင့် ကြုံရဆုံးရှုံးခြင်းအားလည်း အရှင်မြတ်မှ မေတ္တာ
အားတို့ဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်နိုင်လေသည်။

ဆရာတော်အရှင်မြတ်သည် ပဋိပတ်အလုပ်ကို အား
ထုတ်လာခဲ့ရာ သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါတွင် ပရမတ္ထအလင်း
ဉာဏ်ပေါက်၍ ကျေနပ်လောက်သောအဆင့်သို့ ရောက်လာ
သည်။ ဓမ္မဇာတ်ရောင်ခြည်အလင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်
သောကြောင့် မိမိအားတက်လာကာ “စကားမပြော၊ တရား
မဟော” အဓိဋ္ဌာန်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဆောက်တည်ပြန်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားဆောက်တည်ရာ၌ ရက်တိုး
မြင့်ကာ ဆယ်ရက်တစ်ပတ်စီ လီ၍ လီ၍ (၂)နှစ်တိုင်တိုင်
အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်တာကာလသို့ပင် ရောက်ခဲ့သည်။
ထိုမှ တတိယအကြိမ် အဓိဋ္ဌာန် (၅)နှစ်ဆက်၍ အားထုတ်
ပြန်သည်။

တတိယအကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်၌ နောက်ထပ် ရက်တိုးမြင့်
ကာ ၁၅ရက်စီ လီ၍ အဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်ခြင်း၊ သမာဓိ
အား၊ ဉာဏ်အား ပို၍ ထက်သန်ခိုင်မာစေရန် ဓုတင်အကျင့်
တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့ကို တွဲဖက်ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်
လယ်တီအရှင်မြတ်ကြီး၏ ဩဝါဒစကားကို အလေးထား၍
ပြုကျင့်ခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင်သို့ ပြည့်မြောက်ခဲ့
လေသည်။

ဆရာတော်သည် အဓိဋ္ဌာန်ကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ဆယ်နှစ်
ပြည့်သော ၁၂၈၃ ခုနှစ်၊ ဝါကျွတ်သောအခါ လယ်တီဆရာ
တော်အရှင်မြတ်ကြီးထံသို့ ကြွရောက် ကန်တော့လေရာ၊
လယ်တီဆရာတော်ကြီးမှ နှစ်ထောင်းအားရ ချီးကျူးတော်မူ
သည်။

ဆရာတော်က ထို ဆယ်နှစ်တာကာလ တရားအား
ထုတ်ရာ၌ တွေ့ကြုံရပုံ၊ ဉာဏ်အမြင်ပေါက်ရောက်ပုံ၊
အလင်းဓာတ်၊ အငြိမ်ဓာတ်ရရှိပုံတို့ကို လယ်တီဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ လယ်တီဆရာ
တော်ဘုရားကြီးမှ လိုအပ်သည်များကို ဆစ်ပိုင်း၍ မေးတော်
မူရာ ဆရာတော်မှ ဖြေကြားနိုင်သဖြင့် လယ်တီဆရာတော်
ဘုရားကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိရကာ အလွန်တော်သည့်
ရှာမှ ရှားသည့် သာသနာအာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဒုတိယ

အကြိမ် ဒီမိုင်းတော်မူသည်။ ထို့အပြင် မိမိကိုယ်စား ကမ္ဘာကို သာသနာပြုရန် ဝိပဿနာတရားကြီးကို ယခု အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းအတိုင်း ဝေနေယျတို့အား ဟောကြားပြသပေးဖို့ မိန့်ကြားသည်။

မိုးညှင်းတောရဆရာတော် ဦးသုမနသည် ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြား စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ကာ၊ ၁၂၈၃ ခုနှစ်၊ သက်တော် ၅၀၊ ဝါတော် ၃၀ အရတွင်၊ ထိုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလမှစ၍ ဆည်ကြီးရွာမှ ကပ္ပိယကြီး ဦးထွန်းမြ၊ ဦးလွှာကြီး၊ ဦးတင်၊ ဦးဘိုးကြူတို့ကို ဝိပဿနာတရားစည်ကြီးကို စတင်မည်ဟုလည်းပေးခဲ့သည်။ တရားဟောပြောမှု၌ နာကြားရသူတိုင်း သဘောပေါက် ဝမ်းမြောက်ကြပြီး ရပ်ရွာနယ်အလုံး သိမ်းကျွန်းကျော်ကားသောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်များမှာ တစ်နေ့တခြား များပြားစွာ မိုးညှင်းတောရသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တရားဟောခြင်း၊ ကျမ်းစာရေးခြင်း၊ သာသနာအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို အင်အားရှိသမျှ လုပ်ဆောင်ရင်းမှ မိုးညှင်းတောရအတွင်း၌ ရှေးယခင်ကပင် ရှိနေသော စေတီတော်အဟောင်းအပျက်များကို (၁၂၈၄ ခုမှ ၁၂၉၁)ခုနှစ်အထိ ရှစ်နှစ်အတွင်း၌ ရတနာမဇ္ဈဘုရား၊ ရတနာမာန်အောင်ဘုရား၊ ရှစ်မျက်နှာ ချမ်းသာရဘုရား၊ အန္တဂုဏဘုရား၊ ရွှေသိမ်တော်ဘုရား၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ မိုးညှင်းဘုရားကြီး၊ မိုးကောင်းဘုရားကြီးတို့အား ပြန်လည်တည်ထား ပြီးမြောက်ခဲ့သည်။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒစကားအတိုင်း သက်တော် (၆၀)ပြည့်ပြီးနောက် ၁၂၉၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလ၌ ဒါယကာတို့၏ ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားချက်အရ နယ်လှည့်၍ တရားဟောရာ မေမြို့၌ “ဝိပဿနာ ဆားမြည်းတရား” အမည်ဖြင့် စတင်ဟောကြားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားလာရာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ကြွရောက်၍ ဝိပဿနာတရားကို မနားမနေ ဟောကြားတော်မူခဲ့ရသည်။

၁၃၀၁ ခုနှစ်(၁၉၃၈)ခုနှစ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီး၌ စစ်ဘေးကပ်ဆိုင်းကြီး ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ သက်တော် (၆၇)နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုချောက်ချား

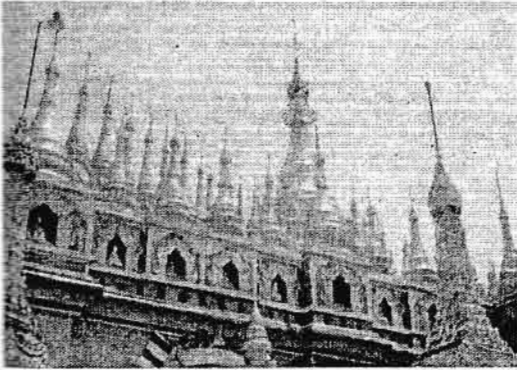

ထိတ်လန့်ဖွယ် ကပ်ဆိုင်းကြီးဘေးမှ ငြိမ်းအေးစွာ ကျော်လွှားနိုင်ရန်နှင့် ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်အနန္တတို့၏ အနန္တဂုဏ်ရည်ကို မျှော်ရည်မှန်း၍ လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုး တိုးပွားစေရန် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ စီကုံးထားခဲ့သော သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်အရ သရုပ်ပြ ထင်ရှားစေသည့် “သမ္မုဒ္ဓေါ ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီး” အား တည်ထားရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည်။

ထို့နောက် မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ကြီးသည် ၁၃၀၁ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း ၅ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၆နာရီ ၃၀မိနစ်မှ ၇နာရီအတွင်း၌ မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သံဃာတော်အပါး လေးဆယ်ကျော်တို့မှ ရှေးဦးစွာ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်တော်မူပြီးလျှင် စေတီတော်ကြီး၏ ဗဟိုမဏ္ဍိုင်မှ စ၍ ပန္နက်တော်ချသည်။ ပန္နက်တော်ချပြီးနောက် အုတ်မြစ်တော်ကို မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဦးကောဝိဒရှင်မြတ်တို့မှ ရွှေအုတ်တစ်ချပ်စီ ကိုင်၍ ဗဟိုမဏ္ဍိုင် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ချသည်။

မိုးညှင်းတောရ ဆရာတော်ကြီးသည် သမ္မုဒ္ဓေါ ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီးကို တည်တော်မူချိန်တွင် သမာဓိအား၊ ဉာဏ်အား ကောင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြုလုပ်မည့် ပုံစံအနေအထားတို့ကို ညဉ့်အခါ၌ အာရုံပြုလိုက်လျှင် ဉာဏ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ဦးမှ ရေးပြသည့်အလား ထင်မြင်လာသည်။ ထိုအခါ အာရုံအတွင်းမှ မြင်တွေ့သည့်အတိုင်းပင် ပုံကြမ်း

ရေးဆွဲကာ ပန်းရံ ဗိသုကာပညာရှင်တို့အား ညွှန်ကြားပြသရာ လိုအပ်သော ပုံစံများမှာ အချို့တကျပင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးမှာ ပုံစံတော်တို့ကို ရေးဆွဲခြင်း၌ ငယ်စဉ်ကပင် အထုံပါရမီရှိခဲ့သောကြောင့် ယိုးဒယားသင်္ဃာရေး၊ ခြူးကနတ် စသော ပန်းတွန့် ပန်းခက်တို့ကို ရေးဆွဲပြသ၍ ပြုလုပ်စေသည်။ ထို့နောက် သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော် မဏ္ဍိုင်စေတီတော်ကြီးနှင့် စေတီရန် သုံးဆင့် ငှက်ပျောဖူးအထိ တစ်နှစ်ကျော်နှင့် တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့သည်။

၁၃၀၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၅ရက်၊ နံနက်တွင် အဝ(၄)တောင်၊ အမြင့်(၁၅)တောင်ရှိ ထီးတော်ကြီးကို တင်လှူခဲ့သည်။ ၁၃၀၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၂ရက်နေ့တွင် သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဦးစွာ ဗုဒ္ဓဘိသေက အနေကဇာတင် ပူဇော်ပွဲကို ပြုလုပ်ပူဇော်ကြသည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မွေးနေ့အခါတော်သို့ ရောက်သည့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပင်သံဃာ(၇၀)ကျော်တို့ဖြင့် သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဗုဒ္ဓဘိသေက အနေကဇာတင် ကုသိုလ်ထူးကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သမ္ဗုဒ္ဓေ ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီး အလံစုံ ပြီးမြောက် အောင်မြင်ရန် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအကျိုးကို စွမ်းစွမ်းဆောင်ရွက်ရင်း အများသူငါတို့အပေါ်၌ မေတ္တာ ကရုဏာ စာရား ကြီးမားလှသော မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၁၃၂၆ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ရက်၊ ညနေ ၆နာရီ ၄၆နံနက်အချိန်တွင် ခန္ဓဝန်ကို အပြီးတိုင် နေ့ဆုံတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်အရှင်မြတ်ကြီး ခန္ဓဝန်ချ၍ တစ်ဘဝချုပ်ကြီးတော်မူသောအချိန်၌ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ ကောင်းကင်၌ ဉာဏ်ပျံခြင်း၊ အရှင်မြတ် စံကျောင်းမှ အထက်သို့ သက်တံ

ကဲ့သို့ အရောင်များ ပြာတက်သွားခြင်း၊ ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ ကျေးငှက်သတ္တဝါများ ရုတ်တရက် သံပြိုင်ဟစ်အော်ခြင်း၊ ကောင်းကင်ထက်မှ ကြေးစည်သံ၊ ခရသင်းမှုတ်သံကဲ့သို့ အသံများ ကြားရခြင်းတို့ ထူးခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓဝန်ချသောအချိန်၌ ဆရာတော်ကြီး၏ သက်တော်မှာ (၉၃)နှစ်ဖြစ်ပြီး ဝါတော် (၇၃)ဝါ ဖြစ်သည်။

မိုးညှင်းတောရ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား မိုးသုံးချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ပထမ အမိဝမ်းမှ လူလောကအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်စဉ် တပေါင်းလအခါ၌ ထူးကဲစွာ မိုးရွာသွန်းခြင်း၊ လူ့ဘဝရပ်သိမ်း၍ ချုပ်ငြိမ်းတော်မူစဉ်၌လည်း ရုတ်တရက် မိုးရွာချခြင်း၊ စာပနပွဲသဘင်ဆင်ယင်သောနေ့ ရုပ်ကလာပ်တော် အရိုးအိုးကို စေတီတော်သို့ ပို့ဆောင်စဉ်တွင်လည်း မိုးသည် အေးအေးညှင်းညှင်း ရွာသွန်းခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

မိုးသည် သန့်စင်သည်။ အေးမြသည်။ ကြည်လင်သည်။ သန့်စင်ခြင်း သီလ၊ အေးမြခြင်း မေတ္တာ၊ ကြည်လင်ခြင်း ပညာဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝလှသော မိုးညှင်းတောရ ဆရာတော်မြတ်ကြီးအား စာရူသုအပေါင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများနိုင်ကြစေရန် စိတ်ရည်သန်၍ ရေသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မိုးညှင်းတောရဆရာတော် မထေရ်မြတ်ကြီး ဦးသုမနအား သဒ္ဓါရှိကျိုး လက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးဦးခိုက် ပူဇော် ကန်တော့ရင်းဖြင့်...

သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်

သမ္ဗုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝိသဉ္စ၊ ဒွါဒေသဉ္စ သဟဿကေ။
ပဉ္စသတ သဟဿာနိ၊ နမာမိ သီရဉာ မဟံ။
အပ္ပကာ ဝါဠုကာ ဂဂါ၊ အနန္တ နိဗ္ဗတာ ဇိနာ။
တေသံ ဓမ္မဉ္စ၊ သံယဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ။
နမက္ကာရာနဘာဝေန၊ ဟိတွာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒဝေ။
အနေက အန္တရာယာပိ ဝိနဿန္တ၊ အသေသ-တော။

□

ကျမ်းကိုး

- မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေ စေတီယကထာ၊ (အရှင်သုမန-ဓမ္မာစရိယ၊ မိုးညှင်းတောရကျောင်းတိုက် နာယက ဆရာတော်များ အဖွဲ့ဝင်)

ဗားမဲ့ဆရာတော် စီရင်ပေးခဲ့သော အောင်ခြင်းရုပ်ပါး အချုပ်ဂါထာနှစ်ပိုဒ်

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရာဇဝင်ပါ ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီး အား ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးသည် အစွမ်းထက်လှသော မန္တန် ဂါထာ နှစ်ပိုဒ်ကို စီရင်ပေးခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါ ဂါထာများသည် အောင်ခြင်းရုပ်ပါး အချုပ်ဂါထာဖြစ်သကဲ့သို့၊ လောကီအစီ အရင်များကိုလည်း ဉာဏ်ရှိတိုင်း ချဲ့ထွင်အသုံးပြုပါက လွန်စွာမှ အစွမ်းထက်လှကြောင်း ရှေးဆရာများက ညွှန်း ဆိုထားပါသည်။

အဆိုပါ ဂါထာနှစ်ပိုဒ်မှာ လူတော်တော်များများက သိရှိကြပြီးဖြစ်သော်လည်း ဂါထာ၏ အနှစ်သာရနှင့် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သိရှိသူ နည်းပါးပါလိမ့်မည်။ ထို့အတွက် ကြောင့် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး စီရင်ပေးခဲ့သော ဂါထာနှစ်ပိုဒ် ကို အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ ပေးအပ်ပါသည်။

(၁) မာရံ ယက္ခံ ဂဓံ စောရံ

စိဉ္ဇမာ နဉ္ဇ သစ္စကံ၊

နာဂံ ဗဂံ ဇိနိ ဇိနော၊

ဟောတုမေ ဇေယျ မင်္ဂလံ။

(၂) မာရံ အာဠာ ဝကံ ဟတ္ထိ

အင်္ဂုလိမာလ စိဉ္ဇမာ၊

ကုသုတ္တံ နာဂ ရာဇဉ္ဇ၊

ဗကံ အဇိနိ တေဇော။

ယောဇိနော - အကြင် ငါးမာရ်ပယ်ဘိ ဂုဏ်သတ္တိ ကြောင့်၊ ဇိ- အမည်ရွှေဘွဲ့တော်ချီးမြှင့်အပ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ မာရ်-လက်ရုံးတစ်ထောင်၊ ရှေ့ဖျားဆောင်လျက်၊ များမြောင်သင်္ချာ၊ စစ်ဗိုလ်ပါနှင့် ရောက်လာတုံငြား၊ တစ်ရန် မှတ်လောက်တဲ့ မာရ်နတ်သားကို လည်းကောင်း ...

အာဠာဝကံ - ကြမ်းတမ်းခက်မာ၊ မိစ္ဆာယူချွတ်၊ နတ် အာဠာဝက၊ မည်ရဆန်းထူး မပြတ်မူးတဲ့ ရူးတဲ့ နတ်ဘီလူး ကို လည်းကောင်း ...

ဟတ္ထိ - အမုန်းယစ်ခြင်း ပြင်းသည့် မျက်မှန်၊ ထန် သည့် ဒေါသ၊ ခဏ္ဍာအတ္တာ နာဠာဂီရိ မည်တွင်ရှိပြီး အမြင် မှောင်တဲ့ ဆင်မြောင်ကြီးကို လည်းကောင်း ...

အင်္ဂုလိမာလဉ္ဇ - လက်ညှိုးတစ်ထောင်၊ ဆောင်တုံ ကိုယ်တွင်း၊ ပန်းကုံးသွင်သို့ အင်္ဂုလိမာလ မြင်ရတွင်ပြီး

တစ်ဆိုးတည်း ဆိုးတဲ့ ခိုးသူကြီးကို လည်းကောင်း ...

စိဉ္ဇမာ - ငွတ်တရွတ်ပဲ အလွတ်ကြသည်ဟု စွပ်စွဲ ရန်ရှာ၊ ယုတ်မာကျစ်လျစ်၊ အပလိန်းအစစ်တည်းဟူသော မိန်းမညစ်ကို လည်းကောင်း ...

ကုသုတ္တံ - ဝါဒတစ်ထောင်၊ အာဂုံဆောင်၍ ဂုဏ်ရောင် လွှား၊ ဗိုက်မာနကြောင့် အနိစ္စ-အနတ္တ-သမ္မိရကို နိစ္စအတ္တာ ထင်၍သာလျှင် မြတ်စွာရှင်စော တရားဟောလည်း သဘော မကျ မှားလေစွဟု ရှုတ်ချခါခါ ပြစ်တင်လာသော မိစ္ဆာယူ ကြိုက် ပရိဝိုင်းသစ္စက တစ်ဖုန်တဲ့ ကုသုတ္တံကို လည်ကောင်း-

နာဂရာဇဉ္ဇ - နန္ဒော ပနန္ဒ မည်ရကျော်မွန်၊ ပြင်းထန် ဆိပ်တောက်၊ အဲ့လောက် မာန်ပြင်း၊ ကုလားသန်းကဲ့သို့ သော နဂါးမင်းကို လည်းကောင်း ...

ဗကံ - ငါ့အယူသာ မှန်လှစွာဟု မိစ္ဆာဝါဒ ခက်ခဲလှ သော ဗကအမည်ရင်း တစ္စာစွာတင်းကြတဲ့ ဗြဟ္မာမင်းကို လည်းကောင်း ...

အဇိနိ - တန်ခိုးတော်မြတ် အတုလွတ် မချွတ်အောင် တော်မူလေပြီ၊ တံတေဇော - ထိုသို့ အောင်ခြင်း၊ မင်းတရား ၏ ရှိန်ပြင်းတေတော် တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ မေ-တပည့်တော် / တပည့်တော်မအား၊ ဇေယျမင်္ဂလံ - တန်ဆောင်နဝင်း အောင်ခြင်းနှင့် အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်၊ ဘဝတု - အကယ် စင်စစ် ဘယ်တွင်သောအခါမှ မလစ် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အဆိုပါ ဂါထာနှစ်ပိုဒ်၏ အနှစ်ချုပ်ကို သိရှိပြီးသော စာရှုသူအပေါင်းတို့သည် မည်သို့သော အခက်အခဲ အကျပ် အတည်းများနှင့် ကြုံတွေ့လာသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုဂါထာနှစ်ပိုဒ် ကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုကြပါ။

ထိုဂါထာမန္တန်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ညောင်ရမ်းမင်း ကြီးသည်လည်း အောင်မြင်မှု အလီလီရရှိခဲ့ပြီး တိုင်းသူပြည် သားအပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမှုကိုပါ ရရှိနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ပါကြောင်း ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

မီငြမ်း

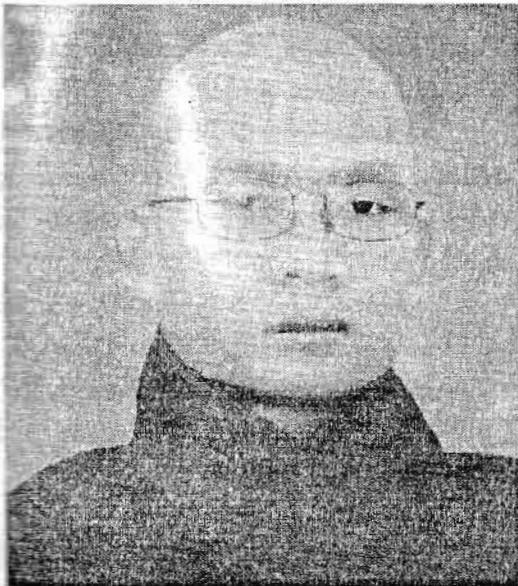
- နန္ဒာမိုးကြယ်၏ မြန်မာ့သမိုင်းဝင် သမိုင်းဝင်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ် များ(၁၀၀)။

အရိယာလမ်းညွှန်သူတို့၏ မပုပ်မသိုး ရုပ်ခန္ဓာ

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

အရှင်သုမင်္ဂလ (ဓမ္မစရိယ)

တစ်နေ့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဥပနိဿယနှင့် အညီ ပြုစုရေးသားထားသော နိုင်ငံတော် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ် ဓမ္မကထိက ဘဒ္ဒန္တ ဥတ္တရဝံသ (မြန်အောင် ဆရာတော်)၏ အရိယာလမ်းညွှန်(ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အခြေခံ) စာအုပ်ကို ဖတ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ၁၃၂၄ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၄ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပီးမခသည့် မျက်လုံးတော်အစုံနှင့် အနီအသား၊ အသွေးများမှ ဓာတ်တော်များကို ချန်ထားပြီး နန္ဒဝန်ချတော်မူခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ၌ ဆရာတော်ကြီး၏ နိဗ္ဗာန်ကို လမ်းညွှန်ပြသခဲ့တဲ့ အသံတော် ဆရာကောင်း၊ တရားမှန်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံသာမက၊ ကမ္ဘာ

နိုင်ငံများအထိပင် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ဥပနိဿယချစ် တပည့်များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ အချို့ကို တင်ပြလိုပါသည်။

- မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ဇီးတောရွာ၊ ဇီးတောရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးသာကရ မဟာထေရ်သည် ၁၃၄၄ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့တွင် ပျံလွန်တော်မူပြီး အရဟန္တာတစ်ဆူဖြစ်တော်မူ၍၊ ဓာတ်တော်များ ကြွင်းကျန်ခဲ့ပါသည်။

- မြန်အောင်မြို့၊ နန္ဒဝန် မိုးကုတ်ဓမ္မရိပ်သာ ပဓာန နာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော် ဦးသာသနမဟာထေရ် သည် ၁၃၅၄ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၅ရက်နေ့တွင် ပျံလွန်တော် မူပြီး အရဟန္တာတစ်ဆူဖြစ်တော်မူပြီး ဓာတ်တော်များ ကြွင်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။

- ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ် နာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်(ဆင်ဖြူကျွန်း) ဦးဓမ္မသာရနှင့် တစ်ဘဝသာသနာ ဦးယောသီတ မဟာထေရ်တို့သည် ပျံ လွန်တော်မူပြီး အရဟန္တာတစ်ဆူဖြစ်တော်မူ၍၊ ထူးခြားစွာ ဖြင့် ဓာတ်တော်များ ကြွင်းကျန်ခဲ့ပါသည်။

- မြန်အောင်မြို့၊ မူလ သာယာကုန်း၊ မိုးကုတ် ဓမ္မ ရိပ်သာမှ ရဟန်းယောဂီ ဦးဇာကရ(ဦးလှဟန်)နှင့် ဦးထေရ်နန္ဒ (ဦးစံတင်)တို့သည်လည်း ပျံလွန်တော်မူသည့်အခါ ဆေးမထိုး ဆေးမသွင်းဘဲနှင့် ငါးရက်၊ ငါးညထား၍ အင်္ဂါရာပနကို ပူဇော် ချိန်တွင် ရုပ်အလောင်းတော်မှာ ပကတိ ပုံမပျက်၊ အပုပ်နဲ့ မထွက်ဘဲ မိုးကုတ် ယောဂီ၏ စွမ်းအားကို ဆရာကောင်း တပည့်ဝိသစွာဖြင့် မျက်ဝါးထင်ထင် အပူဇော်ခံသွားကြပါ သည်။

သစ္စာတရားတော်၏ စွမ်းအင်မှာ သာသနာတော်တွင် ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကိုသာ အရိယာစခန်းသို့ ရောက်အောင် လမ်းညွှန် ပို့ဆောင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

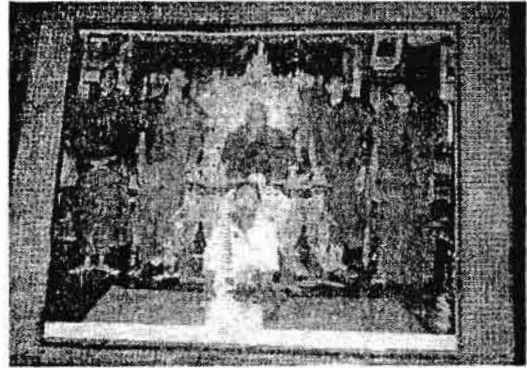
အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး၊ လူမျိုးဘာသာမရွေး ခန္ဓာအရှိ ဖြစ်ပျက်ဉာဏ်အသိမဂ်ဖြင့် ကိုက်ညီအောင် တရားရိပ်သာ အဓိဋ္ဌာန်စခန်း၌ သစ္စာတရားတော်က ညွှန်ပြတဲ့ တရားအလုပ်ကို ဝဲ့သန်သန်နှင့် အားထုတ်ပါက ယခုဘဝတွင် သောတာပန်မှစ၍ အရိယာ သာဝက ကေနအမှန်ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း အရိယစခန်းသို့ မဂ္ဂင်လမ်းဖြင့် လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါသည်ဟု ပါရှိပါသည်။

ထို့အပြင် ယခု မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျား တရားစခန်းများ၊ ဓမ္မရိပ်သာများ များစွာ ဖွင့်လှစ်၍ အားထုတ်တော်မူကြရာ အချို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၊ သူတော်စင်၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုကဲ့သို့ မီးမခံခြင်း၊ ဓာတ်တော်ကျခြင်း၊ ယုပ်မသုံး ပကတိတည်ရှိခြင်း၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ခြင်းတို့မှာ အလွန်မှ ထူးခြားပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းများကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံရသူများ ရှိသလို၊ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် ကြားရသူများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်များသည် သစ္စာစွမ်းအင်ကြောင့် အရိယာဖြစ်ရန် လမ်းညွှန်မှုပင် ဖြစ်ပါ၏။ တရားဘာဝနာပွားများ အားထုတ်သူတိုင်း၏ အရိယာလမ်းညွှန်၊ အရိယာလမ်းသို့ ရောက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် သီတာကုန်းမြင့်အနီး၊ ဝေဘူချောင် သာသနာတော်၏ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် မဟာပိဋကသုံးပုံ ရွတ်ပွားပူဇော်သည့်အခမ်းအနားသို့ သွားရောက်သည့်အခါ အရိယာလမ်းညွှန် မပုပ်မသိုး ရုပ်အလောင်းအကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းအား ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ကျောက်ချောင်း ပေါ်တော်မူဆရာတော်၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ ညီငယ် မောင်အောင်နိုင်သိန်းတို့က ထိုရုပ်အလောင်းရှိရာသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ထိုရုပ်အလောင်းမှာ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ရေကြည်မြို့နယ်၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၊ သောင်ကြီးကျေးရွာအုပ်စု၊ ပျဉ်းကိုးပင်ရွာတွင် ရှိသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နာရီခန့်ကြာ ခက်ခက်ခဲခဲ စီးခဲ့ရပြီးမှ ပျဉ်းကိုးပင်ရွာသို့ ရောက်ရှိပါသည်။ မိုးတွင်းအခါဆိုလျှင် သွားစရာ လမ်းမရှိ။ နွေအခါတောင်မှ လှည်းလမ်းကြောင်းကို အသုံးပြုရသည့် မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဒေသဖြစ်သည်။

ရွာမှာ ကွင်းထီးထီးကြီးထဲတွင် အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရွာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရေသို့ ရောက်လျှင် ဈေးရောင်းနေသူအား စုံစမ်းရာ ရွာသူတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်မြစန်းမှ လမ်းညွှန်၍ ထို

အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

“မခိုင်ရေ...မခိုင်၊ ဒီမှာ မြို့က ဧည့်သည်တွေဟဲ့ နင့်အမေအကြောင်း မေးချင်လို့တဲ့”

“လာပါ၊ အိမ်ပေါ်ကို ကြွကြပါ။ ကျွန်မကတော့ အမေဒေါ်မိစီရဲ့ သမီးပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုကြီး ရှိပါသေးတယ်။ သူကောင်းထဲသွားပါတယ်။ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ သူနဲ့ ပြောပါရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ ဦးတို့က ရန်ကုန်ကပါ။ ဒါက မြောက်စမ်းက ဦးတင်အောင်နဲ့ မောင်အောင်နိုင်သိန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ရေနွေးကြမ်းလေး သုံးဆောင်ပါဦး”

“သမီးအမေရဲ့ အသက်က သေဆုံးချိန်မှာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သေတော့ ၇၅နှစ်မှာပါ”

“တရားအလုပ် အားထုတ်တာရော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲကွဲ့”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃၄၈ ခုနှစ်က ဟောဒီ ပျဉ်းကိုးပင်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မိုးကုတ် တရားစခန်းပွဲ စလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ခုနစ်ရက်စခန်းမှာ ဝင်ပြီး တရားအားထုတ်တာပါ”

“နောက်ရော ဘယ်တရားစခန်းတွေမှာ အားထုတ်ပါသေးသလဲ”

“ကျွန်မအမေက မိုးကုတ် မဟာစည်နဲ့ တရားစခန်းမှန်သမျှအားလုံးကို လိုက်ပြီး အားထုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အိမ်မှာရော အချိန်နဲ့ ထိုင်တာမျိုး ရှိပါသေးလား”

“အိမ်မှာရော အချိန်နဲ့ ထိုင်တာမျိုး ရှိပါသေးသလား”

“အမေက မနက် သုံးနာရီဆို ထပြီး ဆွမ်း၊ ရေချိုးဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းညှိပူဇော်ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေတရားထိုင်ပါတယ်။ သုံးနာရီတစ်ကြိမ် တရားထိုင်ပါတယ်ရှင်”

“အခုနေတဲ့ အိမ်မှာ နေပြီးတော့ တရားအားထုတ်
ဘာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုမှာ အမေဘုရားကျောင်းပါ။ အဲဒီ
မှာ အမေ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရှိပါတယ်။ လိုအပ်ရင် ကူးယူပါရင်”

“အမေ ဒေါ်မိစိက ဟိုတုန်းက ဘာစီးပွားရေးများ
ဆုပ်ပါသလဲ”

“အမေက ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ကိုင်းတွေ၊ လယ်တွေပဲ
ဆုပ်ပါတယ်။ အခြား အကုသိုလ်အလုပ်တော့ မလုပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့နဲ့က တစ်ရွာတည်းနေ
တာဆိုတော့ ကျွန်မတို့အသိပါ။ မကောင်းမှုဆို ဘာမှကို
ဆုပ်ပါဘူး”

“ကျွန်မတို့အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမယ်တဲ့ရှင်၊ စောင့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေ”

“ဟော... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီ”

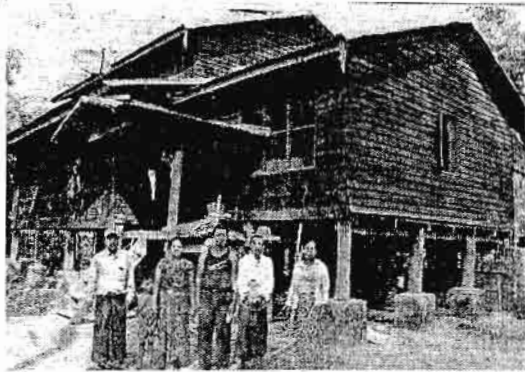
“ညီလေးက အဘွား ဒေါ်မိစိရဲ့ သားဆိုတော့ အားလုံး
သိမှာပေါ့။ ထူးခြားတာလေးတွေ ရှိရင် ညီလေးက ဓာတ်ပုံ
ရိုက်မထားဘူးလား”

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်မြင့်စိန်ပါ။ ကျွန်တော်
အမေက ၁၃၄၈ ခုနှစ်က စလို့ တရားထိုင်ခဲ့တာပါ။ မိုးကုတ်
ဒီဃသနာ ခုနစ်ရက်စခန်းမှာပါ။ အဲဒီမှာ တရားရဲ့ အနှစ်သာရ
ကို သူသိတယ်ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ရောက်တော့လည်း တရားပဲ
ထိုင်နေတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ သားရဟန်း ဦးပဉ္စင်း ရှင်သုမင်္ဂလ
ကို သိက္ခာထပ်ပြီး ကိုးကွယ်တယ်။ ဦးပဉ္စင်းက မဟာစည်
အနွဲ့ချုပ်မှာ သင်တန်းတက်ပြီး ကမ္မတ္တနာစရိယသင်တန်းကို
လည်း တက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အမေ့ကို ရန်ကုန်မှာ ခေါ်
လာပြီး တရားအားထုတ်ခိုင်းပါတယ်။ ဦးဇင်းကပဲ အစစ
ဆောင်ရွက်ပါတယ်”

“အခု အမေကြီး ကွယ်လွန်တာ ဘယ်နှခုနှစ်ကပါ
လဲ”

“၁၃၇၆ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆုတ် ၄ရက်နေ့၊ ည
၁၂နာရီအချိန်မှာပါ။ မဟာစည် တရားရိပ်သာမှာပဲ အကောင်း
ဆုံး မူးတယ် မူးတယ်ဆိုပြီး ခဏအိပ်နေပါတယ်။ ဒါကို
အမေက ယောဂီများက ဦးပဉ္စင်း ရှင်သုမင်္ဂလကို လျှောက်
ပြီး ချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံပို့ဖို့ ကားနဲ့ တင်ခေါ်သွားပါတယ်။
အိပ်မယ် လမ်းမှာပဲ ဆုံးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို
အကြောင်းကြားတော့ ကျွန်တော်တို့က ရွာကို ကားနဲ့တင်
ပြီး ပြန်သယ်ခဲ့ကြပါတယ်”

“ဘယ်နှရက်ထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်တာလဲ ညီလေး”

“ငါးရက်ထားပါတယ်။ (၁၂-၉-၂၀၁၄)ဆိုတော့ တော်
သလင်းလဆုတ် ၁၀ရက်နေ့မှာပါ။ ဦးပဉ္စင်းက ရဟန်းမယ်
တော်ကြီးမို့ ရွှေထီးဆောင်းပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက မိုးတွင်းဘက်ဆိုတော့ ရေမြုပ်နေမှာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာတွေမှာက ရေ
မလွတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သုသာန်မှာ မြေကြီးတူးတာ ရေ
မလွတ်လို့ ကျွန်းခေါင်းထဲထည့်ပြီး ရေမြုပ်တဲ့အထဲမှာပဲ မြှုပ်
လိုက်ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်ကြာမှ ပြန်ဖော်တာလဲဗျ”

“၁၅-လကြာမှ ပြန်ဖော်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့က အမေအလောင်းကို နွေရောက်ရင် ဂူသွင်းပြီး သင်္ဂြိုဟ်မယ်၊ လွမ်းစေတီတည်မယ်ဆိုပြီး အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပါတာပါ။ အဲဒါ အခေါင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေက မလွတ်သေးဘူး။ အထဲမှာတောင် ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေဟာ နဂိုလို အိပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘာမှကို မပုပ်မသိုးပါပဲ။ ပျက်စီးတာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဘာစော်မှလည်း မနံပါဘူး။ ပကတိ အတိုင်းပါပဲ”

“အံ့၊ ဩစရာပဲ။ ဆံပင်တွေကရော ကျွတ်မသွားသေးဘူးလား”

“ဆံပင်လည်း မကျွတ်သေးပါဘူး။ အမေဟာ နဂိုသေတဲ့ပုံအတိုင်းပဲ ရှိနေပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ မောင်နမ ခီနွေမှာ ထပ်ပြီး ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်မလို့ပါ”

“တော်တော်တော့ အံ့၊ ဩစရာပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်အောင်။ အဲဒါ ဝိပဿနာပွားများ အားထုတ်သူတို့ရဲ့ အကြောင်းပဲ”

“ဝိပဿနာအကျိုးနော်၊ အံ့မခန်းပဲ”

“ညီလေးအမေကြီးက ရန်ကုန်ကို တရားသွားအား ထုတ်မယ်လို့ ပြောတုန်းက ညီလေးတို့ကို ဘာတွေများ မှာသွားသေးလဲ”

“မသွားခင်မှာ နင်တို့ မောင်နမနစ်ယောက် သင့်သင့် မြတ်မြတ်နေကြ။ စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေအောင် နေကြ။ ငါကတော့ ခရီးရှည်သွားဦးမယ်။ ငါ့ကို သေစာရင်းသွင်းထားကြ။ ငါ ပြန်ချင်မှ ပြန်မယ်လို့ မှာသွားပါတယ်”

“အင်း... မသေခင်က ကြိုသိတယ်၊ လားရာကတိကို သိတယ်ဆိုတာ သာမန်လူတွေ သိနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသာ သိနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အမေကြီးက ယုတ်ရင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ အမူအရာ ရော ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အမေကြီးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပါတယ်ရှင်။ မရှိပါဘူး”

“မကွယ်လွန်မီက ကောင်းမှုကုသိုလ်အလှူအတန်းများ ပြုတာရော ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နတ်လမ်း၊ သိမ်၊ ရေတွင်း၊ ကျောင်းတွေမှာ ထည့်ဝင်လှူတန်းပါတယ်။ အခု ဦးပွင်း ဦးသုမင်္ဂလဟာ အမေကြီးရဲ့ သားတော်ဖြစ်ပြီး အခု ဦးပွင်းက အသုတ်မြို့ လေးထပ်ကျောင်းကြီးမှာ မဟာစည်

ဓမ္မရိပ်သာ ဖွင့်လှစ်ပြီး သီတင်းသုံးနေပါပြီခင်ဗျာ”

“အခု ညီလေးတို့က အလောင်းပြန်ဖော်ပြီး ဘယ်နေ့ ဂူပြန်သွင်းမှာလဲ”

“အခု မိုးမကျမီ လေးလပိုင်းမှာ ပြန်ဖော်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်မယ်။ ပြီးရင် လွမ်းစေတီတည်ပါမယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ဆရာတို့ ကြွရောက်နိုင်ဖို့ ဖိတ်ကြားပါရစေ”

“လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အခုလို လမ်းကြမ်းထဲ၊ နေပူပူထဲမှာ တကူးတကလာပြီး မေးမြန်းတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ဆရာတို့ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ဆီ အကြောင်းကြားပါခင်ဗျာ”

“အားလုံးပြည့်စုံပါပြီ။ အစ်ကို သိချင်တဲ့ သေလည်း မတောင့်တင်း၊ ပုပ်နံ့ကင်း၊ ဝိပဿနာအကျိုးဆိုတာ အခု အားလုံး လက်တွေ့ခံမြင်တွေ့ကြရပါပြီ။ မြေလျှိုး မိုးပျံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ မီးမခတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ မပုပ်မသိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အစာရေစာမစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ သစ်ပင် နွယ်ပင်တွေ ရစ်ပတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများဆိုတာ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒါ သမထနဲ့ ဝိပဿနာတို့ရဲ့ အစွမ်းတွေပါပဲ။ တကယ်လုပ်ရင် အဟုတ်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်မင်္ဂ၊ တစ်ဖိုလ် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများက အသင်္ခရတ-မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ကို ကူးကြပြီး တတိချုပ်ငြိမ်း ခန္ဓာသိမ်းတဲ့ ဘဝကို ရောက်ကြရတယ်လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါတယ်လို့ ဟောထားပါတယ်”

“အခုလက်တွေ့ အမေ ဒေါ်မိစီဟာ တစ်ဘဝ တစ်သာသနာမှာ သူ့ရဲ့ အန္တိမဘဝ နိဂုံးချုပ်သွားတာဟာ၊ သူ့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး မပုပ်မသိုး ပကတိ ရှိနေတာဟာ အရိယာ သူတော်ကောင်းကြီးတို့ရဲ့ သွားရာလမ်းပဲ မဟုတ်ပါလား”

ရှင်သီဝလီ ပထောင့်ပြတ်၏ ၁၀ပုံရိပ်များ

မောက္ခကုဉ်
ပြန်ကြွယ်

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာပေါင်း အသင်္ချေအနန္တက ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်မှစ၍ သီဝလီလောင်းလျာလှလင် သည် မြင့်မြတ်သော သာဝကဆုကို ပန်ဆင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်သည်။ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်ကြီး၌ ပြုလုပ် သော တရားပွဲကြီးသို့ သီဝလီလောင်းလျာ လှလင်လည်း လာရောက် တရားနာယူခဲ့သည်။ ထိုတရားပွဲကြီး၌ မြတ်စွာ ဘုရားက ရဟန်းတော်တစ်ပါးအား လာဘ်တကာတွင် အသာ ဆုံး တေဒင်္ဂဝတ္တုကို ပေးတော်မူသည်။ သီဝလီလောင်းလျာ သည် ထိုရဟန်းရသော ဘွဲ့ထူးမျိုးကို ရယူလိုသဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအား နေအိမ်သို့ ခုနစ်ရက် ယဇ်ဖိတ် ၍ ဆွမ်းနှင့် လှူဖွယ်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ထိုလှူဒါန်းသော ကုသိုလ်အတွက် အခြားသော စည်းစိမ်ချမ်းသာဆုကို မတောင်းဘဲ၊ လာဘ်ပေါများသော အရာ၌ တေဒင်္ဂရ ရဟန်းကဲ့သို့ နောင်တစ်ဆူဆူသော ဘုရား ရှင်၏ သာသနာတော်၌ လာဘ်ပေါများသော ရဟန်းတို့တွင် အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး ရဟန်းဆုကို တောင်းခဲ့လေ၏။ ပဒု မုတ္တရဘုရားရှင်သည် ထိုလှလင်တောင်းဆိုသောဆုကို နောင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာရောက်သောအခါ ဂေါတမဘုရား သာသနာတော် ၌ ပြည့်စုံပါအံ့ဟု ဗျာဒိတ်မြွက်ကြားခဲ့သည်။ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သော် ၉၁ကမ္ဘာမြောက်၌ ဝိပဿီမြတ်စွာ ဘုရားပွင့်တော်မူသည်။ ထိုအခါ သီဝလီလောင်းလျာ လှလင် သည် ဗန္ဓုမတီ မင်းနေပြည်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ရွာတစ်ရွာ၌ လှလင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ဗန္ဓုမတီမင်းနှင့် ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည်လည်း ညီညွတ်စွာဖြင့် ဝိပဿီမြတ်စွာ ဘုရားရှင်အား အလှူဒါနပြုနေကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဗန္ဓုမတီ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်း တို့သည် ပြည်ရှင်မင်းကြီးနှင့် အပြိုင်အဆိုင် အလှူဒါနပွဲကြီး ကို ခြိမ်းခြံသံသံ ဆင်နွှဲကျင်းပနေကြသည်။ ဗန္ဓုမတီ တစ်ပြည်လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နှင့် တစ်ခဲနက် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်အလှူပေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ပြည်သူများက လည်း ပြည်ရှင်မင်းကြီးထက် သာအောင် လှူဖွယ်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို ဖန်တီးရှာဖွေ၍ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းနေကြ၏။ ဘုရင်မင်းကြီးကလည်း ထိုနည်းတူစွာ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးအဖုံ ဖုံကို ဝံ့လင်နိုင်သမျှ ဝံ့လင်အောင် စီမံလှူဒါန်းသဖြင့် နှစ်ဖက် စလုံး အခြေအနေမှာ တူညီနေသည့်သဘောဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ပျားရည်နှင့် နို့ဓမ္မ မပါရှိကြပေ။ ပြည်သူများဘက်က ပျားရည်နှင့် နို့ဓမ္မရရှိပါ က မင်းကြီးထက် လှူဖွယ်ပစ္စည်း သာလွန်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သီဝလီလောင်းလျာလှလင်သည် နို့ဓမ္မ ရောင်းရန် မြို့တော်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတွင် ပျားရည်အပြည့်နှင့် ပျားလဘို့တစ်ခုရရှိခဲ့သည်။ ပြည်သူတို့ ဝိပဿီဘုရားထံ လှူဒါန်းပွဲတွင် လိုအပ်နေကြောင်း သိရသော အခါ မိမိ၏ နို့ဓမ္မနှင့် ပျားရည်ကို ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းတွင် ကြီးမြတ်သော လာဘ်နှင့် အခြံအရံများ ရရှိလိုပါကြောင်း ဝိပဿီဘုရားရှင် ထံ၌ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုခဲ့လေ၏။

သီဝလီလောင်းလျာ လှလင်သည် ဂေါတမ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအခါ ကောလိယမင်း၏ သမီးတော် သုပ္ပဝါသာမင်းသမီး၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေခဲ့၏။ ထိုအချိန် တွင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကုဏ္ဍိကာမြို့အနီး “ကုဏ္ဍဓာန” အမည်ရှိသော ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်။ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်တိုင် အောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရပြီးနောက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေနေခဲ့ရလေ၏။ ထိုမင်းသမီး သည် ပြင်းထန်စွာ အခံရခက်သော ဒုက္ခဝေဒနာတို့ တွေ့ထိ နိပ်စက်အပ်သည်ရှိသော် သုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်း ဝိတက် ဖြင့် သည်းခံ၍နေလေ၏။

ယင်းသို့ ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံနေစဉ် သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် မိမိသေလိမ့်မည်ဟု ထင်သဖြင့် မသေမီ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်လိုသောကြောင့် ကြင်ယာတော်ဖြစ် သော ကောလိယမင်းသားကို ခေါ်၍ -

“အရှင်သား... သင်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ ကျွန်မ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အရံ ကို ဦးခိုက် ရှိခိုးပါလော့။ မြတ်စွာဘုရား၏ အနာရောဂါကင်း ၍ ကျန်းမာတော်မူခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်ပါလေ။ သုပ္ပ ဝါသာမင်းသမီးသည် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်နေခဲ့ရပြီး နောက်ထပ် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန် ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေနေရပါကြောင်း၊ သူမသည် ပြင်းပြ သော ဒုက္ခဝေဒနာကို သုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းဝိတက်ဖြင့် သည်းခံနေရပါကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ထားပါလော့”

ဟု မှာကြား၏။

ထိုအခါ ကောလိယမင်းသားသည် “ကောင်းပါပြီ”ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားပြီး မင်းသမီး မှာကြားသည့် အတိုင်း လျှောက်ကြားလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က...

“ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါကင်း၍ ချမ်းသာစွာ ရှိပါစေ။ ရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာသော သားကို မွေးပါစေ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်၏။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါကင်းစွာ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာသော သားကို မွေးဖွားလေ၏။

ကောလိယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားရလေသော် လွန်စွာ နှစ်သက်လှသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရိုခိုးပြီး အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သားငယ်အား ချမ်းသာစွာ မွေးဖွားပြီးသော သုပ္ပဝါသာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အလွန်ပင် အံ့သြခြင်းဖြစ်သွားလေ၏။ “မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာဇာနည် ကြီးမားပုံကား မဖြစ်ဘူးမြဲ ထူးကဲလှပါတကား” လို့ ဆိုကြည်၍ လွန်စွာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။

သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးကလည်း ကြင်ယာတော် ကောလိယမင်းသားကို ဤသို့ ပြောပြန်လေသည်။

“အရှင်သား... သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချမ်းသာစွာ၍ ခြေတော်အစုံကို ဦးတိုက်ရိုခိုး၍ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ကျန်းမာစွာဖြင့် သားငယ်ကို မွေးဖွားပြီးသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သေဓန သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းလိုပါကြောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော်များနှင့်တကွ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လှူဒါန်းသော ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပါသည်”

ဟု ပြောသည်။

ကြင်ယာတော် ကောလိယမင်းသားလည်း သုပ္ပဝါသာမင်းသမီး မှာကြားသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားရောက် လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တခြားသော ဥပါသကာတစ်ဦးသည် သေဓနအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကို နက်ဖြန် ဆွမ်းအလိုတော်အတိုင်း ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သေဓနမဟာ မောဂ္ဂလာန်ကို ခေါ်၍ ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“မောဂ္ဂလာန်... သင်၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာထံသို့ သွား၍ ပြောပါလေ။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေလျက် ပြင်းပြသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရပြီ။ ယခုအခါ ကျန်းမာစွာဖြင့် သားငယ်ကို မွေးဖွားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်လှူပါကြောင်း၊ ဆွမ်းကပ်ခွင့်ပြုပါ။ သင်သည်ကား ခုနစ်ရက်လွန်မြောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်မှသာ ဆွမ်းကပ်မှုကို ပြုပါလော့”

ဟု မိန့်ကြားခိုင်းသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်ကို “ကောင်းပါပြီ ဘုရား” ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် မိမိအလုပ်အကျွေး ဒါယကာထံသို့ သွား၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာက ဤသို့လျှောက်ကြားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား... အကယ်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အသက်နှင့် သဒ္ဓါတရား၊ ဤသုံးပါးကို အာမခံနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လှူပါစေ။ တပည့်တော်သည်က ခုနစ်ရက်လွန်ပြီးနောက်မှ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်းကို ပြုပါမည် ဘုရား”

ထိုအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်က...

“ဒါယကာ... ငါသည် သင်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် အသက်ကို အာမခံပါမည်။ သဒ္ဓါတရားကိုမူ သင်ကိုယ်တိုင် သည်သာလျှင် အာမခံရမည်ဖြစ်ပေသည်”

ဟု မိန့်သည်။ ထိုအခါ ထိုဒါယကာက...

“သို့ဆိုလျှင် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် အသက်ကို အာမခံသူဖြစ်ပါက တပည့်တော်သည် သဒ္ဓါတရားကို အာမခံပါ၏”

ဟု ပြန်လျှောက်ကြားသည်။

ဤသို့လျှင် ရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိ၏ ဥပါသကာကို နားလည်အောင် ပြောပြ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မွန်မြတ်သော

ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဆွမ်းကပ်ပြီးသောအခါ သားငယ်အား မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်အပေါင်းကို ဦးချစေပါသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သားငယ်အား...

“သူငယ်... ဘယ်နှယ်လဲ၊ သင့်အား ကျန်းခန့်မှု ရှိ ပါရဲ့လား၊ ဆင်းရဲမှု ကင်းပါရဲ့လား”

ဟု မေးတော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ...တပည့်တော်မှာ ကျန်း ခန့်မှု ဘယ်မှာရှိပါမည်လဲ။ မျှတမှု ဘယ်မှာ ရှိပါမည်လဲ။ တပည့်တော်သည် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ကြေးအိုးကြီးထဲ၌ နေခဲ့ရပါသည်။”

(မိခင်ဝမ်းဗိုက်ကို လောဟကုက္ကိ ကြေးအိုးကြီးဟု ပြော ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။)

ဤသို့ သူငယ်က ပြန်လည်လျှောက်ကြားလေသော အခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝိသာက...

“ငါ့သားငယ်ကား တရားစစ်သူကြီးနှင့်ပင် စကားပြော လေ၏”ဟု လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က...

“သုပ္ပဝိသာ... သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသည့် အခြားသားတစ်ယောက်ကိုလည်း လိုချင်ပါသေးသလော”

ဟု မေးတော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် ဤသို့ ခုနစ်နှစ်မျှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ မွေးဖွားရသော သား ခုနစ်ယောက်တို့ကိုပင် နောက်ထပ် ရလိုပါ၏”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝိသာသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ မွေးဖွားခဲ့ရသော သူငယ်မှာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ သာရ ကုက္ကတွင် ပွင့်ထွန်းခဲ့သော ပဒုမုတ္တရာဘုရားရှင်လက်ထက်မှ စ၍ ပါရမီအလီလီဖြည့်ဆည်းခဲ့ပြီး မြင့်မြတ်သော သာဝကဆု ကို ပန်ဆင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

သီဝလီလောင်းလျာ သူငယ်သည် အမိဝမ်းတွင်း၌ ခုနစ်နှစ် သန္ဓေသားအဖြစ် နေခဲ့ရသောကြောင့် ဖွားမြင်ပြီး သောအခါ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်များကဲ့သို့ပင် စွမ်းဆောင် နိုင်ပေသည်။ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ သီဝလီလောင်း လျာ သူငယ်သည် ရှင်ပြုရာတွင် ပထမ ဆံပင်စုကို ရိတ်ချ လိုက်သည်နှင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ဒုတိယ

ဆံပင်စုရိတ်အပြီးတွင် သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ အလုံး စုံသော ဆံပင်များကို ရိတ်သိမ်းပြီးသောအခါနှင့် အရဟတ္တ ဖိုလ်တည်ခြင်းတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ရလေ၏။ ဤသို့ ဖြင့် ရှင်သီဝလီသည် ဖွားမြင်ပြီး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ ရှင်ပြုအပြီးတွင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

ရှင်သီဝလီသူငယ် ရှင်ပြုပြီးသည့်နေ့မှစ၍ အတိတ် ကုသိုလ်က ဆုတောင်းများ ပြည့်စုံလာခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် ၏ ကျောင်းတော်မှ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းတို့တွင် ပစ္စည်း လေးပါး အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံကြရလေသည်။ နောင်အခါတွင် ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းသူများ ပေါများလှ၍ လာဘ်လာဘ အရာတွင် သူမတူအောင် ထူးကဲရွှင်လန်းသောကြောင့် ဇောဒဏ်ရ မဟာသာဝကအပါအဝင် “လာဘ်လာဘ ဇောဒဏ်ရ သီဝလီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်က အသိအမှတ်ပြု မိန့်တော်မူ ခဲ့သည်။

ထူးကဲသော ပါရမီရှင်များဖြစ်ကြသော်လည်း မယ်တော် သုပ္ပဝိသာနှင့် သားတော် သီဝလီတို့မှာ ဤမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ များ ခံစားခဲ့ရခြင်းမှာ တစ်ခုသော အတိတ်ဘဝ၌ ပြုလုပ်မိခဲ့ သော မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့်ဖြစ်၏။

အတိတ်ဘဝတစ်ခု၌ သီဝလီသည် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ဖက် ရန်သူမင်းက မတရားသိမ်းယူထားသော ဖခင်၏ ထီးနန်းကို ပြန်လည်ရရှိရန် တိုက်ခိုက်ရာတွင် မိခင် ဖြစ်သူ၏ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ရန်သူမင်း၏ မြို့တော်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပိတ်ဆို့ဝန်းရံ၍ မြို့သူ မြို့သားတို့အား အစာရေစာ ဖြတ်တောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုမကောင်းမှုအကု သိုလ်ကံကြောင့် ယခု နောက်ဆုံးဘဝ၌ မိခင်ဝမ်းတွင် ခုနစ် နှစ်နှင့် ခုနစ်ရက်မျှ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင် သုပ္ပဝိသာမင်းသမီးသည်လည်း လူအများ ဒုက္ခ ရောက်စေရန် မကောင်းသောအကြံကို ပေးခဲ့သောကြောင့် ထိုမျှ ကြာမြင့်စွာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေ၏။ ဤ နေရာတွင် မကောင်းသော ကြမ္မာဝင့်ကြွေးဟူသည် မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ရင်း၍ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမြဲဖြစ်သည်ကို သတိပြု ဆင်ခြင်၍ သံဝေဂယူကြရမည်ဖြစ်သည်။

ကျမ်းကိုး
- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ အံ့ဩဖွယ် တန်ခိုးအာနန္ဒာဘာ ဟုန်း (ဓမ္မာစရိယ ဦးမောင်မောင်လေး)

ဆရာ သက်နိုင်ထွန်း (အဘိဓမ္မာ)

တောင်းတာလုပ်လျှင်
တောင်းတာဖြစ်စေ

၂၀၀၄ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့သည် အဓိဋ္ဌာန် တစ်ခုဖြစ် သက်သတ်လွတ် စားခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း တို့ဖြင့် လူအများ ခေါ်နေကြသော “ကပ်ကျော်စေတီ”ကို ဆူးလေစေတီတော်၌ ပြုလုပ်ပါသည်။ ဆူးလေစေတီတော် ၌ ပြီးလျှင် ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘုရားသို့ သွားပြီး နန်းဦးဘုရားထံ တွင် ဆက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားသို့ ဆက်သွားပါသည်။

ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတွင် ဘုရားကြီး ကိုးဆူ တန်ဆောင်း ၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးသည့်အချိန်သည် ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ် သည်။ ညနေစောင်းသွားပေမယ့် ကမ္ဘာအေးဘုရားသို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် သွားရပေဦးမည်။ ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန် မပြည့် မချင်း (၁)ရွှေတိဂုံဘုရား၊ (၂)ဆူးလေဘုရား၊ (၃)ဗိုလ်တစ် ထောင် ဘုရား၊ (၄)ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတို့တွင် သက်သတ် လွတ်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်သောနေ့တွင် သူငယ်ချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များအား တစ်ဦးလျှင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ခွက်ဖြင့် ကျွေးမွေးဒါနပြုခဲ့ပါသည်။

ကြိုးစား၍ ပြုခဲ့သော ဤအမှုသည် စေတနာမုန့်ခဲ့ပါ သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား စေတနာထား သောသူနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီး သူ၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့် ကမ္ဘာအေးဘုရားတွင် ကျွန်ုပ် ဖွင့်ချင်နေသော ဗေဒင် လက္ခဏာဟောခန်းကို ဖွင့်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဗေဒင်ဟောပြော ရင်း ရသည့်အချိန်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

တရားကျင့်သောသူတို့နှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရပါ သည်။ ဟိုတုန်းက ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာများအကြောင်း၊ အဘ ဘိုးဘိုးအောင်ပင်လျှင် စမနှင့် ထွက်ရပ်လမ်းရောက်သွားသည့်အကြောင်း၊ လောကီပညာ ရပ်တို့တွင် ဝိဇ္ဇာတို့သည် အဆင့်မြင့်ကြကြောင်း၊ စမတောင် တွင် သူတော်စင်တို့ တရားကျင့်ကြကြောင်း စသည်တို့ကို မိတ်ဆွေများက ပြောပြသည်အား နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် မိတ်ဆွေများ တိုးပွားလာပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် စမတောင်သို့ မရောက်ဘူး သောကြောင့် သွားချင်စိတ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ကမ္ဘာအေးဘုရားစောင်းတန်းဆိုင်ခန်း၌ ဗေဒင် ဟောနေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူနှင့် အတူပါလာသော ကိုကျော်ကျော်ဦး အမည်ရှိသူနှင့် မိတ် ဆက်ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကိုကျော်ကျော်ဦးအား အကြောင်းကိစ္စရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လာနိုင်ပါ သည်ဟု ပြောသောအခါ သူက နောက် လေးငါးရက်လောက်

နေလျှင် သူ့ဆရာတော်အား စမတောင်သို့ ပို့ပေးရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ အဲဒီကိစ္စပြီးမှ လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယျဉ်းမနား တွင် ရှိသော စမတောင်သို့ ကျွန်ုပ်အားလည်း လိုက်လိုက လိုက်နိုင်ကြောင်း ပြော၍ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသည်ဖြစ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုး ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ယုံကြည်လိုက်ရပါသည်။

သို့ဖြင့် ပဲခူးမြို့တွင် ရှိသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကလျာဏီ သိမ်တော်ကြီးကိုလည်း ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သိုက်ဆက်များဖြင့် တည်ထားသော ဒေစွန်းပါဘုရားသို့ လည်း ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ စမတောင်၊ ကလျာဏီသိမ်၊ ဒေစွန်းပါ စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဆရာတော်မှာ အရှင်ဝါယာမိန္ဒ ဘွဲ့မည်ရှိပြီး ရခိုင် ပြည်နယ်လုံးဆိုင်ရာ မွေကထိကအကျော်တစ်ပါးဖြစ်နေပါပြီ။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြု ရဟန်းတစ်ပါးလည်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း၊ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ပါသည်။

တပည့်များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် ကြုံဆုံလာလျှင်လည်း သူတို့၏ အခက်အခဲများ၊ လိုအပ်ချက်များကို ပြောပြ၍ အကူအညီပေးခြင်း၊ ဆုံးမ၍ အကူအညီပေးခြင်း၊ ညွှန်ကြား ၍ အကူအညီပေးခြင်းဖြင့် မေတ္တာရေထူးလျက် ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ အချို့သောသူများက ဆရာတော်ကို တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်ပြီးသည်နှင့် သူတို့၏ အခက်အခဲများ အဆင် ပြေသွားကြသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်၏ ဆု တောင်းပေးမှု၊ မေတ္တာပို့သမှု၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးမှုတို့ ကြောင့် အောင်မြင်သွားကြသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြော ကြသည်။

တချို့ကလည်း ဆရာတော်သည် သံဃာတော်အစစ် မဟုတ်ဘဲ ဝိဇ္ဇာတစ်ပါးဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ တချို့ သောသူများကလည်း ထိုဆရာတော်သည် မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်း လုံးရှိ အဓိကကျသော ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်တို့ကို သွားရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ် ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သောကြောင့် မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာဟူ၍လည်း ပြောကြသည်။ သင်္ကန်းဝတ်ကြီးနှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းကို ကျင့်နေသူဟု ပြောသူတွေလည်း ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့မည်ပုံ ထင်မြင်မှု၊ လက်ခံမှု မပြု တတ်သော်လည်း ထိုဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံ သိမြင်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အောင်မြင်မှုများ တိုးတက်မှု များ အဆင်ပြေမှုများ ရရှိလာသည်ကို လိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့

စာမိရပါသည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်မှစ၍ ဆိုင်ခန်းနှင့် မဟောတော့ဘဲ ကြိုလျှင် ကြိုသလို ဟောပြောမှုကို ပြုလုပ်၍ တစ်နေ့ ဘုရားတစ်ဆူကျ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အချို့သောသူတို့၏ အခက်အခဲများကိုလည်း နိုင်သလောက် အကူအညီပေးခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လာခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ညအချိန် တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို စိတ်မှ ရွတ်ဆိုပွားများရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော် မြတ်ကြီးရှေ့၌ ရသေ့ဝတ်စုံကြီးနှင့် ပုတီးထိုင်စိပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ လူအတော်များများက မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်တွင်နေသော တောင်တန်းသာသနာပြု “အရှင်ဝါယာမိန္ဒ” ဖြစ်နေပါသည်။ သင်္ကန်းဝတ်နှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ ရသေ့ဝတ်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေသည်မို့ အံ့အားသင့်နေစိစဉ် ထိုရသေ့ဝတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပုတီးပတ်ရေပြည့်သည်နှင့် မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ ဘုရားကို ဦးချပြီး မတ်တတ်ရပ်ထိုက်သည်။ ပြီးမှ ဟို-သည်ကြည့်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် ဘုရားအဆင်း စောင်းတန်ဆာပို့ဆွေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်က...

“အရှင်ဘုရားက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သင်္ကန်းဝတ်ကို ပြောင်းလိုက်တာလဲ ဘုရား။ ဘာလို့ ရသေ့ဝတ်နဲ့ ဖြစ်နေတာလဲ ဘုရား။ တပည့်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူက ချွတ်လိုက်တာလဲ ဘုရား။”

ဟု မေးသောအခါ...

“ဟာ... ဗေဒင်ဆရာကြီးကလဲ။ ဘယ်သူက ကျုပ်ကို ချွတ်လို့ ရမှာလဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဥပဋ္ဌာယ်ဆရာတော်ထံသွားပြီး ချွတ်လိုက်တာပေါ့။ ကျုပ် လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်နဲ့ သင်္ကန်းဝတ်ကြီးက မကိုက်ဘူးလေ။ သင်္ကန်းဝတ်ဆိုတာက သံဃာတော်။ သံဃာတော်ဆိုတာက ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ညီအောင် နေရတယ်။ ထိုင်ရတယ်။ ကျင့်ရတယ်။ ကျုပ် ထုပ်နေတာက ဝါတွင်းမကလို့ ဝါပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘုရားသွားချင်၊ ဒီဘုရားသွားချင်၊ ဟိုမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ ဒီမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နဲ့ အခက်အခဲခံရကွေ့နဲ့ ကြုံနေရတဲ့သူတွေကို ကယ်ချင်တယ်။ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေမယ့် အကြောင်းအရာလေးတွေကို ညွှန်ပြပေးချင်တယ်။ ကူညီချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ကုန်ဆုံးပြောရရင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့” ဟု ပြောပြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ လန်နီးလာခဲ့

သည်။ အိပ်ရာနီးပေမယ့် ချက်ချင်း မထသေးဘဲ အိပ်လျက်ပင် နဖူးပေါ် လက်အုပ်ချီ၍ ဘုရားကို အရင်ဦးခိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ်ဆို၍ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ရေအိုးစင်နားသို့ သွား၍ သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးသောအခါ စာရေးစားပွဲသို့ သွားကာ၊ ညက အိပ်မက်အကြောင်းကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ အိပ်မက်တို့မည်သည် များသောအားဖြင့် စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် မက်တတ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ယခုမက်သော အိပ်မက်သည် စွဲလမ်းမှု မရှိဟု ထင်ပါသည်။ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်က ပြောဖူးပါသည်။ စိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ သိစိတ်၊ မသိစိတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သိစိတ်မှ မစွဲလမ်းဟု ဆိုသော်လည်း အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အပြင်တွင် ရင်းနှီးခင်မင်ဖူး၍ မသိစိတ်မှ အိပ်မက်ဖြစ်စေရန် အကြောင်းပေါ်လာခြင်းလား။ သိစိတ်၊ မသိစိတ် ရောနေသော အခန်းကဏ္ဍမှ အိပ်မက်ဖြစ်စေရန် အကြောင်းပေါ်လာခြင်းလား။ မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍ မရသော်လည်း ယခုမက်ခဲ့သော အိပ်မက်သည် အပြင်၌ တကယ်ဖြစ်နေပြီလား။

ပြီးခဲ့သော ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်ကပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘုရားတွေကို သွား၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့သေးသည်။ အဲဒီတုန်းက သင်္ကန်းဝတ်နှင့်ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရသေ့ဝတ်နှင့် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါ့မလား။ ကျွန်ုပ်ထဲတွင် ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားသည့်အတွက် ဖုန်းဆက်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေး၍ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ...

“ကျုပ် သင်္ကန်းမချွတ်သေးပါဘူး။ အခု မန္တလေးကို ရောက်နေတယ်။ ညက မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကို ရသေ့ဝတ်ကြီးနဲ့ မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာက ကြိုတင် နိမိတ်ပြတဲ့ သဘောပါ။ ရသေ့ဝတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ အခုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အချိန်ကျမှ ဝတ်မှာပါ”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ပွားခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း အစရှိသည့် ကောင်းသော အလုပ်များကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေသောကြောင့် မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်းနှင့်အတူ မှန်ကန်သော အိပ်မက်၊ ကောင်းမွန်သော အိပ်မက်တို့ကို ကြိုတင်၍ သိရှိရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟူ၍။

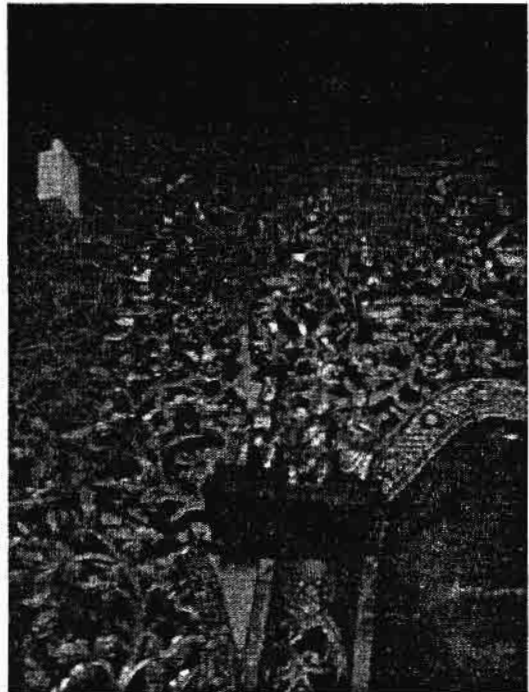
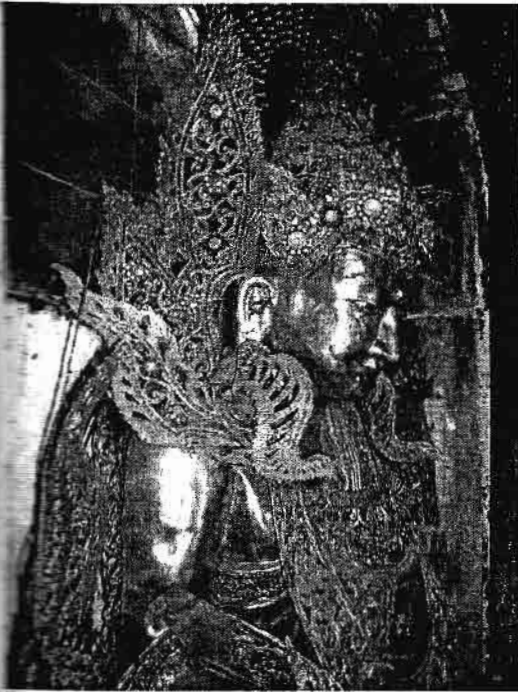
စလင်းမြို့၊ ကန်ချောင်အရပ်က နတ်ပန်းများနဲ့ တည်တဲ့ ပန်းပေါင်းစုံဘုရား

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သု)

အညာမွှေး မေလရဲ့ နေ့များဟာ ပူလောင်လှချည်။ ဒါပေမယ့်လည်း စလင်းမြို့ကို
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နေပူရိန်ကို အန်တုပြီး ရောက်နိုင်သမျှ သွားပြီး၊ ဖူးနိုင်သမျှ
ဘုရားတွေဖူး၍ လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ (၅-၅-၁၅) (အင်္ဂါနေ့)ဟာ တည်းခိုရာအိမ်က
ညီမငယ် မာလာအောင် ရဲ့ အဖေဆုံးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့မို့ အမှတ်တရ ကုသိုလ်ပြု
အလှူလုပ်ပြီး ကြက်ဆီထမင်းကျွေးမွေးတယ်။ ကြွရောက်လာတဲ့ လူတွေကို အိမ်မှာ
မကျွေးလိုက်ဘဲ ဖော့ဘူးတွေနဲ့ ကမ်းလိုက်ကာ၊ အိမ်မှာတော့ အချို့ပွဲဘဲ ပြင်ကျွေးပြီး
ညှော် ခံတာပါ။ ဒါလည်း တစ်မျိုးရှင်းတဲ့ ဓလေ့ကောင်းပါပဲ။ လာတဲ့ လူတွေကလည်း
လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ယူလာကြလို့ အိမ်ရှင်တွေက ဘုန်းကြီးပွဲထဲထည့်ပြီး ကပ်လိုက်ကြ
တယ်။ အလှူကို ဝိုင်းကူကြတဲ့ သဘောပေါ့။

ဝက်သည်းကန်ဘေးက ကန်ချောင်ကျောင်းသို့

အလှူအပြီးမှာတော့ မာလာတို့က ပင့်ဖိတ်ထားတဲ့ ကန်ချောင်ကျောင်းကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ သွားပို့ကြလို့ နီယံလည်း တစ်ခါတည်း သူတို့ကားနဲ့ လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ကန်ချောင်ကျောင်းဟာ စလင်းမြို့ထဲကနေ အတော် အဝှမ်းဝေးပြီး ဝက်သည်းကန်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းက ချောင်ကျတဲ့ နေရာပေမယ့် ဝါဆို-ဝါခေါင်ဆို ကန်ချောင် ဘုရားပွဲက စည်ကားလှတယ်လို့ သိရတယ်။ သနပ်ခါးပင် ဆွေ ဝဲ-ယာမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ တောလမ်းကြမ်းကြမ်းကို ဆွတ်တော့ ကန်ချောင်ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်သွားပါ တယ်။ တိုက်ကျောင်းအသစ်ဖြစ်ပြီး အတော်လေး သပ်သပ် ချစ်ချစ်ရှိပါတယ်။

ကန်ချောင်ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို တက်သွားတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ နေ-လနစ်ပါး ဆွဲပုံတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထား တာ တွေ့ရတယ်။ ပုံရဲ့ အလယ်မှာတော့ ခရုသင်းကိုင် သိကြားမင်းတစ်ပါး၊ ထိပ်ပိုင်းမှာလည်း “နေနဲ့ လနဲ့ နှစ်ပါး ဆိုသိကြားကိုယ်တိုင် မ၊မယ့်ယောကျ်ား”လို့ စာရေးထိုး ဆွဲထားရဲ့။

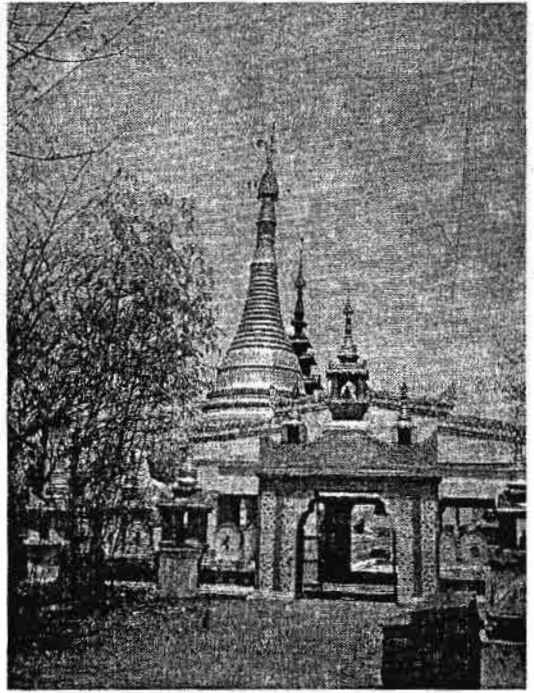
လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က သက်တော် ၆၀ ဆူအရွယ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်သေးသေးပေမယ့် ဆတ်တက်ကြွကြွနဲ့ အတော်သဘောကောင်း၍ ပေါ့ပေါ့

ပါးပါးနှင့် ကူညီချင်စိတ်လည်း ရှိရဲ့။ ဒီချောင်မှာ သီတင်းသုံး ရတာ ဆွမ်းကွမ်းအဆင်ပြေရဲ့လား ဘုရားလို့ မေးလျှောက် ကြည့်တော့ ပြောပါတယ်လို့ ခပ်ပြီးပြောပါတယ်။ ပြောတယ် ဆိုလိုလည်း ဆရာတော် ချကျွေတဲ့ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကျောက် ဖရုံယိုတွေကို ကိုယ်တို့ စားသောက်ပြီး သိလိုတာလေးတွေ ဆရာတော်ကို အားမနာတမ်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ရတယ်။

“ရှေးဟောင်းပေစာတွေရော ဒီကျောင်းမှာ ရှိလား ဘုရား”လို့ မေးမိတော့ “ပေစာထုပ်အချို့ရဲ့ အနှောင်တွေမှာ ရွှေသုတ်ထားတတ်လို့ ဒီခေတ်မှာ ရွှေကို မက်ပြီး ရောင်းစား ကြတာတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ နွေရာသီ ပူအိုက်ရင် ကျောင်းက ပေစာချပ်လေးတွေ ယူသွားပြီး ဟိုချောင် ဒီချောင် အေးရာ မှာ ကျိန်းရင်း ဖတ်ကြည့်ရုံပေါ့။ အဲဒီလို ဖတ်ဖူးလိုက်လို့ လည်း ပေစာတွေမှာ စလင်းသမိုင်းတွေ၊ ဆေးပြီးတိုလေးတွေ ရေးထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အခုလို တန်ဖိုးရှိမှန်သိလိုက် တော့ သိမ်းထားခဲ့တာပေါ့”လို့လည်း ပြောတယ်။

တခြားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကလည်း “ကိုရင် ဘဝတုန်းကတော့ ဆရာဘုန်းကြီးအတွက် ရေနွေးကျိုရင် လည်း ဒီလို ပေစာထုပ်တွေ၊ ဓာတ်တော်ရုပ်တုတွေကို ချိုး ဖျိုး ထင်းစိုက်ခဲ့ဖူးရဲ့။ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ဘဝကိုး”လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ စာပေကို အသုံးချပုံ နည်းမျိုးစုံပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ စာပေတွေကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ဖို့ဟာ ပညာပေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အတော်ကို ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်ရဦးမယ်လို့ သိလိုက်ရတယ်။ စာသင် ကျောင်းတွေမှာ မူလတန်းက စလို့ စာပေနဲ့ အနုလက်ရာ အမွေအနှစ်တွေကို ထိန်းသိမ်းရေးဗဟုသုတတွေ ဟောပြော ပို့ချပေးထားရင် နားဝင်လာကြမှာ။ ခေါင်းထဲ စွဲဝင်သွားကြ မယ်ထင်ရဲ့။

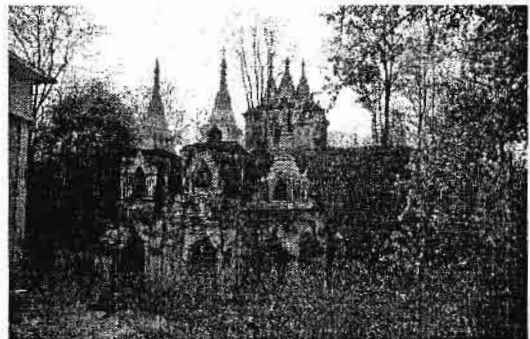
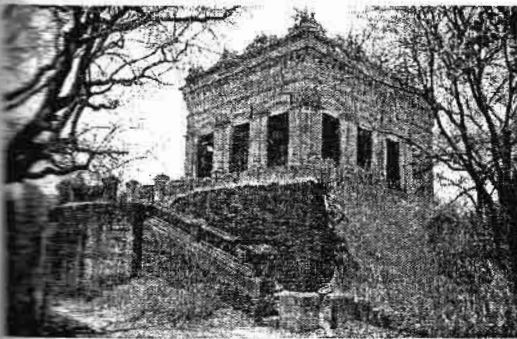
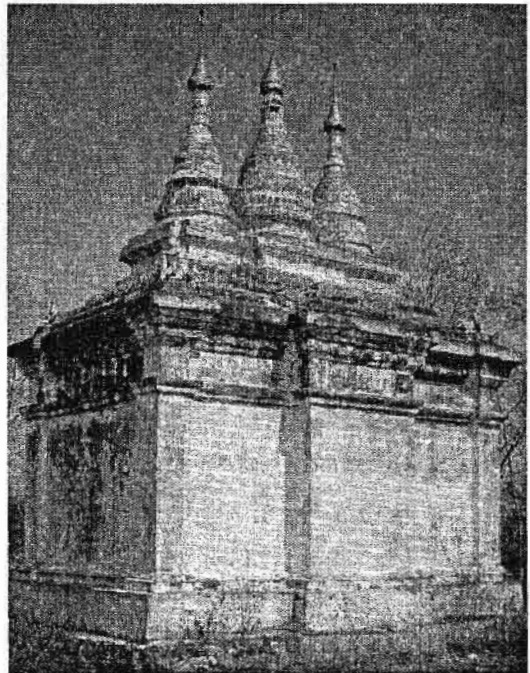
ဆရာတော်က “စလင်းမြို့ နောက်မျက်နှာ၊ ဝက်သည်း ကန်ကျောင်းတိုက်က ဦးဒီပု ဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရေးသားပြုစုခဲ့တဲ့ “နရသာသနကျမ်း” ဆိုတဲ့ အနားတွေ လိပ် ဖွာနေပြီး အနောင်ပြုတ်ထွက်နေတဲ့ ဝါကျင်ကျင် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဘုရားစင်မှ ရှာဖွေယူလာပြီး ကိုယ်တို့ကို ပြပါ တယ်။ ပါဠိဆရာ ဦးဖြေက စီရင် တည်းဖြတ်ပေးထားတဲ့ အနုပြုတ်ထွက်ပြီး အနားလိပ်ဖွာနေတဲ့ စာအုပ်ဟောင်းလေး ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ ကျုံးကြီးလမ်း၊ “မြန်မာပြည် စာပုံနှိပ်အလုပ် သားများအသင်း ပုံနှိပ်တိုက်” မှာ ၁၂၈၄ခု၊ တပို့တွဲလက ရိုက်နှိပ်ခဲ့တာမို့ (၉၂)နှစ်သက်တမ်း ကြာရှိခဲ့ပြီပေါ့။ အဲဒီ တုန်းထဲက “မြန်မာပြည် စာပုံနှိပ်အလုပ်သားများအသင်း” ဆိုတာ ရှိနေခဲ့သလား၊ အံ့သြစရာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီလို ချောင် ကျတဲ့ ကန်ချောင်လိုအရပ်မှာ ဟိုးတစ်ချိန်က စာပေပြုစုတဲ့ စာတတ်ပေတတ် ဆရာတော်ကြီးတွေ နေထိုင် သီတင်းသုံး

သွားတာကို သိရလို့လည်း ကြည်နူးမိပါရဲ့။

ကန်ချောင်ဆရာတော် ဦးဒီပုဟာ စလင်း၊ ရွှေဝါချောင် မြင်တင်ရပ်သားဖြစ်ပြီး ၁၁၈၆ခုဖွား “မောင်သာဓ”အမည်ရှိ သူပါ။ အသက် ၂၂နှစ်မှာ စာရေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရင်း မန္တလေးမှာ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ သားတစ်ယောက်ရပြီး ချိန်မှာ ဇနီးဆုံးသွားပြီး မကြာခင် သားလည်း ဆုံးသွားတော့ ရဟန်းဘောင်ဝင်ခဲ့တယ်။ သာသနာ့နယ်မြေမှာ နာမည်ကြီးလို တဲ့ ထွင်ခေါင်ဆရာတော်နဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးဆရာ စလင်းက ဆရာတော် ဦးလှဲတို့ထံမှာ ပရိယတ္တိစာပေတွေ သင်ကြားခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကန်ချောင်က ပြည်တော်ဦးဘုရား နားမှာ ခြံရှင်းပြီး တောရဆောက်တည်ခဲ့တယ်။ ခေမာဝံသ စာသင်တိုက်ကို ထူထောင်၍ တပည့် သံဃာများကို စာသင် ပေးရင်း ကျမ်းပေါင်းများစွာ ပြုစုသွားခဲ့ပါတယ်။

ဦးဒီပု ပြုစုတဲ့ ကျမ်းတွေမှာ ဒီနေ့ တွေ့ရတဲ့ “နရသာ သနကျမ်း” အပြင်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါ ကိစ္ဆရကျမ်း၊ ဘဝစက္ကသင်္ခေပ ပကာသနီကျမ်း၊ ဒါယကောဝါဒကျမ်း၊ နယူပဒေသကျမ်း၊ ဥပေါသထ ဝိဝါဒ ဝိနိစ္ဆယကျမ်း၊ ဥပေါသထ ဂီတပကာသနီ ကျမ်း၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး အဓိပ္ပာယ်ကျမ်း၊ ပဒစေတီယ ဒီပနီကျမ်းနဲ့ စကုသစ္စ ပကာသနီကျမ်းများကိုပါ ပြုစုခဲ့တာ ပါ။

ကန်လယ်ကျောင်းနဲ့ ကန်လယ်ဆရာတော်

ဝက်သည်းကန်ကြီးအတွင်း၊ ကန်အလယ်လောက်မှာ ကန်လယ်ကုန်းနဲ့ ကန်လယ်ကျောင်းဆိုတာလည်း ရှိနေတာ။ ကန်ချောင်းကနေ လှမ်းမြင်ရတယ်။ ကန်လယ်မှာ နေရတာ မြေပြန့် မြေညီက ကျောင်းတွေလို ဆွမ်းကွမ်းလည်း ဆွယ်ကုလုပ်ဘူး။ ကန်လယ်ကျောင်းက ရဟန်းတွေဟာ နံနက်တိုင်း စလင်းမြို့ဘက်ကို လှေကလေးနဲ့ ဆွမ်းခံကြွကြွတာပါ။ ကန်လယ်မှာ ခြင်ကလည်း ကိုက်ပြီး၊ ရေကလည်း ရှားပါတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ ဒီကန်လယ်ကျောင်းက ကန်လယ်ဆရာတော်ကြီး “ဦးဝဇီရာဝဟော” ဘွဲ့နာမည်တော်အစား ကန်လယ်ဆရာတော်လို့ပဲ လူအများက သိရှိခေါ်တွင်တတ်ကြတဲ့ အညာတရားကျွဲ (သို့မဟုတ်) ရွက်ပုန်းသီး ရဟန္တာလို့

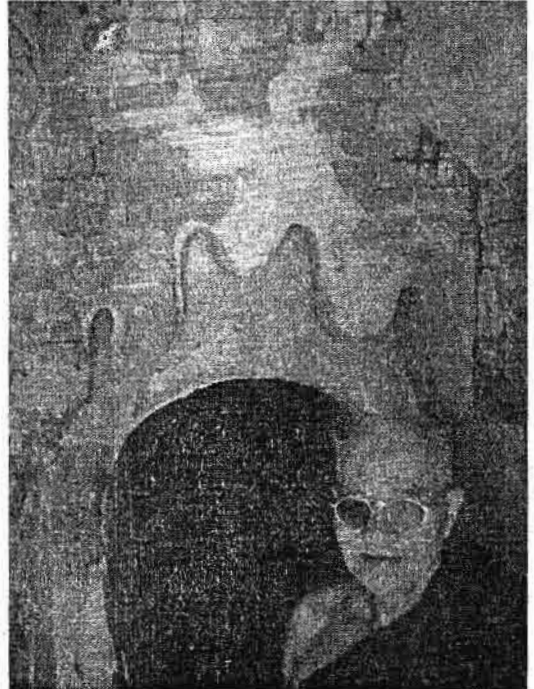
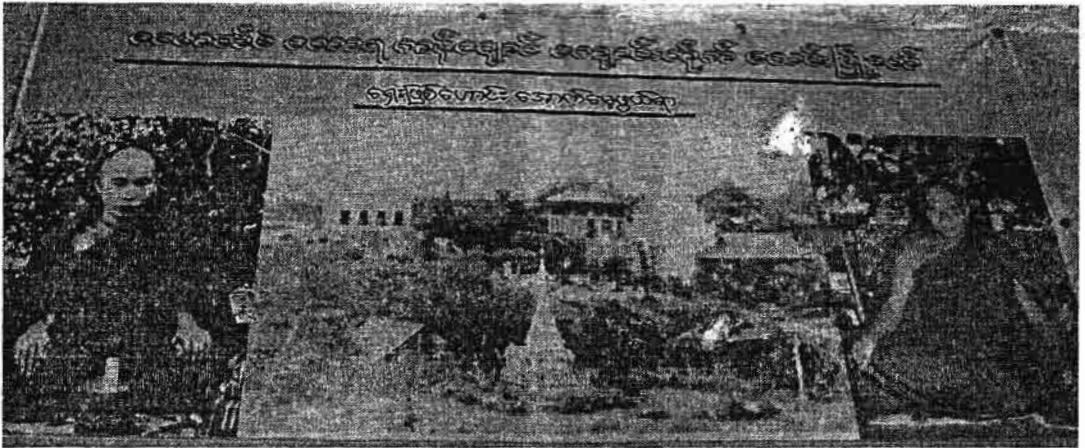
လည်း နာမည်ကြီးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ စလင်းမြို့ ရှင်ပင်အောင်နိုင်ကုန်း စေတီတော်ကနေ ဝိဇ္ဇာကန်ချောင်းကုန်း၊ မြင်တော်ဦးကုန်း၊ ကန်လယ်ကုန်းများကို လှည့်လည် သီတင်းသုံး နေထိုင်သွားတတ်ပါတယ်။

ကန်လယ်ဆရာတော်နဲ့ဦးသန့်

ကန်လယ်ဆရာတော်ကို ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးသန့်ကလည်း ကြည်ညို ကိုးကွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ ရဟန္တာလိုလည်း ကြည်ညိုသူ ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမတွေကြားမှာ နာမည်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လှူဒါန်းသူတွေ ပေါများခဲ့ပါတယ်။

ခုတိုင်လည်း ကန်လယ်ကျောင်းမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တချို့တစ်ဝက်ရှိနေဆဲပါ။ အဲဒီ လက်ကျန်ပစ္စည်း

လေးတွေကို ရန်သူမျိုးငါးပါးလက်ထဲ မပါအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေခဲ့ပါတယ်လို့ လက်ရှိဆရာတော်က ပြောပါတယ်။ အနီးအနားတပ်က ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဟာ ဒီကျောင်းက ရှေးဟောင်း ဘုရားတစ်ဆူကို လိုချင်လို့ “ဘာလှူမယ်၊ ညာလှူမယ်”ပြောပြီး မကြာခဏ ကျောင်းကို ရောက်လာသတဲ့။ ရောက်လာတိုင်းလည်း ဘုရားကို သူတို့ ပူဇော်ဖို့ ခဏပေးလိုက်ဖို့ ပင့်ပင့်နေလို့ ကျုပ်က “ဘုရားတော့ မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုးကွယ်ချင်ရင် ကျောင်းကိုသာ လာရှိနိုး”လို့ ပြောလိုက်တာတည်းက လူလည်း မလာဘာမှလည်း လာမလာတော့ဘူး။ အဲဒီလိုတွေလည်း ရှိတယ်”လို့ ပြောပြပါတယ်။

ကိုယ်ကလည်း အဲဒီလိုလူမျိုးတွေအပြင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝယ်သူတွေက ခေတ်ပေါ် ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလိုက်ပေးပြီး လဲမယ်ဆိုလည်း မလဲလိုက်ပါနဲ့ ဘုရားလို့ ဖြည့်စွက် သတိပေးလိုက်မိရဲ့။

အဲဒီနောက် ကန်ချောင်ကို နေပူပူမှာပဲ လှည့်လည်ကြည့်ကြ၊ ဘုရားတွေ ဖူးကြပါတယ်။

ကန်ချောင်သနပ်ခါးနဲ့ စကားပွင့်များ

ကန်ချောင်မှာ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့ တရုတ်ငှက်ပင်တွေအများကြီးနဲ့အတူ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သနပ်ခါးပင်တွေလည်း အခင်းလိုက်ရှိနေပါတယ်။ ကန်ချောင် သနပ်ခါးဟာ

ချစ်ကျစ်ကလေးပေမယ့် သူ့အနံ့အသက်နဲ့သူ သီးခြား
သက်သက် ဂုဏ်ဒြပ်ရှိလို့ နာမည်ကျော်လှဆိုပါ။ တစ်ပင်ကို
ဖြည့် ကြည့်လိုက်ရပြီ။ ကာလပေါက်ဈေးကို မေးမြန်း ခုံစမ်း
ကြည့်တော့ နှစ်သိန်းကျော်တန်တယ်လို့ သိလိုက်ရတယ်။
ဆရာတော်ရဲ့ အပိုင် သနပ်ခါးပင်တွေမို့ ဒီအပင်တွေကို
ချင်းချ ခုဆောင်းပြီး ကျောင်းဆောက်၊ ဘုရားပြင်တဲ့
ဆိုင်လ်အမှုတွေကို လုပ်နိုင်တာလို့ ဆရာတော်က မိန့်ပါ
တယ်။

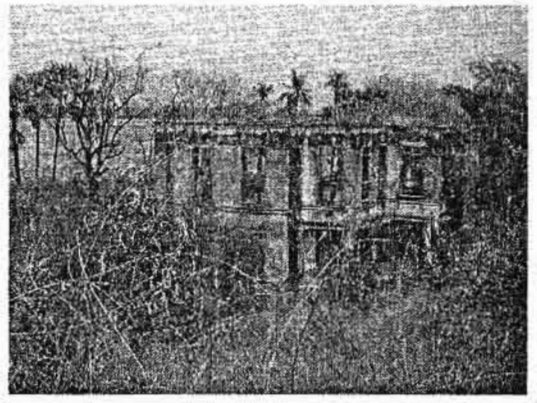
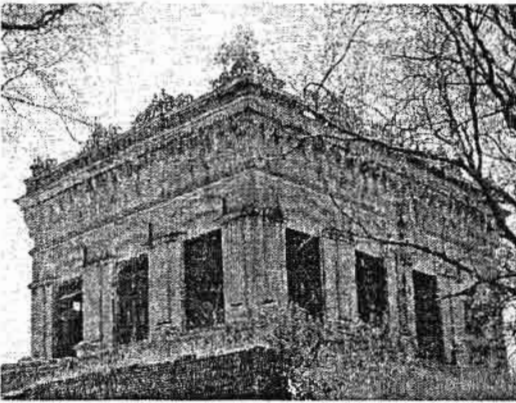
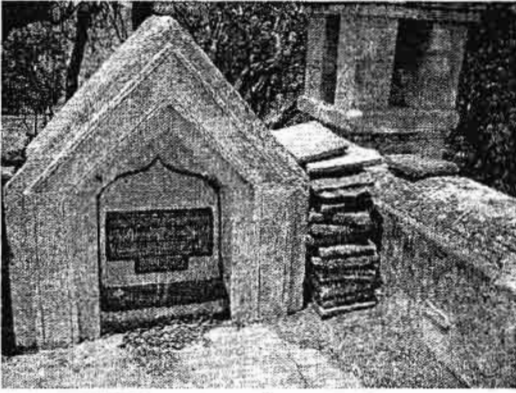
ဒီကန်ချောင်ရဲ့ ဘုရားမြေတွေမှာ တစ်ချိန်တုန်းက
သုတကြီး မန်းဝင်းမောင် လှူခဲ့တဲ့ မြေလည်း ရှိတယ်လို့
ဆိုလိုက်ရတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက မင်းပေါက်စိုးပေါက်
ချောင်ပါလား။

ဗျာဒိတ်ရ သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား

ကန်ချောင်ကျောက်တိုက်ရဲ့ နောက်ကျောက ကုန်းမြင့်
ထက်မှာတော့ ကန်ချောင်ရဲ့ ပင်မ အဓိက စေတီတော်
ရှိပါတယ်။ ကုန်းမြင့်ထက်မှာ တည်ထားလို့ ခပ်ဝေးဝေးက
တောင် လှမ်းပြီး ဖူးမြင်နိုင်ရဲ့။ စေတီတော်ရဲ့ ဗိသုကာ
လက်ရာဟာ ခေတ်ဆန်နေလို့ ရှေးဟောင်းစေတီတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းခေတ်တွေမှာ တည်တဲ့
ဘုရားလို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဟောင်းကို အပေါ်
ကနေ ထပ်မံ ပြုပြင်မွမ်းမံတာလေလား မသိ။ စေတီတော်ရဲ့
ဘွဲ့မည်ဟာ ရေးထိုးထားတဲ့ ကမ္ပည်းစာတန်းအရ “ဗျာဒိတ်ရ
သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား” ပါတဲ့။

ကန်ချောင်ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ဒေသတွင်း

လောကားနဲ့ တက်သွားရင် သမ္ဗုဒ္ဓစေတီတော်ဘေးက တန်ဆောင်းထဲကို တန်းပြီး ရောက်ပါတယ်။ ကန်ချောင်ကျောင်းဘေးက အုတ်လောကားကြီးနဲ့ တက်သွားလည်း သမ္ဗုဒ္ဓစေတီတော်ရင်ပြင်ကို ရောက်နိုင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် နေပူထဲက သွားရတာပါ။ အဲဒီရင်ပြင်ပေါ်က တန်ဆောင်းထဲမှာတော့ စေတီတော်ရဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်း ကျောက်စာရှိပါတယ်။ “ဗျာဒိတ်ရ သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ အကျဉ်းချုပ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်း”လို့ ခေါင်းစီးတပ်ပြီး ရေးထိုးထားရဲ့။ “သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား” ဘွဲ့တော်ရ စေတီတော်ရဲ့ သမိုင်းအကျဉ်းချုပ်ကို အဲဒီကျောက်စာမှာ အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုပြီး တွေ့ရှိနိုင်တယ်။

ဗျာဒိတ်ရ သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ အကျဉ်းချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း

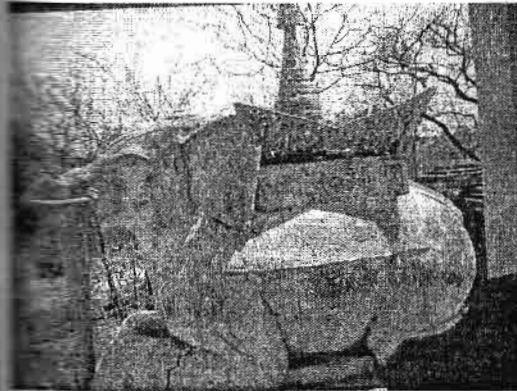
“လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အမြတ်တမ္မတ် အတွင် အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော ဂါဝိဝါဠ သဲစုမက ပွင့်တော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့နှင့်တကွ၊ ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား အာရုံပြုလျက် သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား

တည်ထားကိုးကွယ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၂၉၃ ခုနှစ်၊ ရဟန်းဝါလေးဝါတွင် ဆယ်နှစ်ရာသီပန်းများကို စုခဲ့ရာ ခုနစ်လနှင့် မအောင်မြင်ဘဲ ပထမအကြိမ် ပျက်ခဲ့ရသည်။

၎င်းနောက် မန္တလေးမြို့သို့ ၁၂၉၅ ခုနှစ်တွင် သွား၍ နေထိုင်ရာ ၁၂၉၈ခုနှစ်တွင် ထပ်မံ၍ နတ်ပန်းများကို စုသည့် အချိန်တွင်လည်း ကိုးလအတွက် နတ်ပန်းများ ရရှိပြီးလျှင် ကျန် သုံးလအတွက် ပျက်ပြန်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် မအောင်မြင်ဘဲ ပျက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ၎င်းနောက် စလင်းသို့ ၁၃၀၀ပြည့်နှစ်တွင် ရောက်ပြန်၍ ၁၃၀၆ခုနှစ်တွင် ထပ်မံပြီး နတ်ပန်းများကို စုသည့်အချိန်၌လည်း ရှစ်လမြောက်ပြီးစီးပြီးလျှင် တတိယအကြိမ်တွင် တစ်ဖန် ပျက်ရပြန်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် နောက်မဆုတ်သော စိတ်ထားဖြင့် ကြံစည် အားထုတ်လာရာ အောင်မြင်ရာ အောင်မြင်ကြောင်းဖြစ်သော အတိတ်နိမိတ်များနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အား ပန်းဒါန စသော ဝတ္ထုပစ္စည်းအသီးသီးတို့ကို လှူဒါန်းကြရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းပြီး ၁၃၁၁ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄ရက်၊ တနင်္လာနေ့မှစ၍ ဆယ်နှစ်ရာသီ နတ်ပန်းများနှင့်တကွ ဆယ်နှစ်လွင်ကြကုန်သော ပန်းအရာ

တို့ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရေတွက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လှူပူဇော်သည်။ သမ္ဗုဒ္ဓေါဏတော်ကြီးနှင့်တကွ မိမိတတ်စွမ်းသမျှသော သုတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လတို့ဖြင့် အားထုတ်သည်။ ဝေနေယျအများကပ်သုံးပါးမှ ကျော်နင်းနိုင်ကြပြီး လောကီ၊ လောကုတ်မယုတ် တိုးပွား။ အကျိုးများကြစေရန် ရည်သန်တောင့်တလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်ဆူရေ (၈၅၉)ဆူတို့ကို ဌာပနာပြီးလျှင် ၁၃၁၂ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၅ရက်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၉နာရီ ၃မိနစ်အချိန်တွင် ပန်းပွင့်ရေငါးသန်းကျော်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ကိုယ်စား ရုပ်ပွားတော်မြတ်တို့ကို တည်ထောင်ပြုလုပ် အားထုတ်ခဲ့ရာ ၁၃၁၄ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၇နာရီ ၉မိနစ်အချိန်တွင် ပြီးစီးပါကြောင်း။ အားလုံးသာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ကြစေသောင့်”

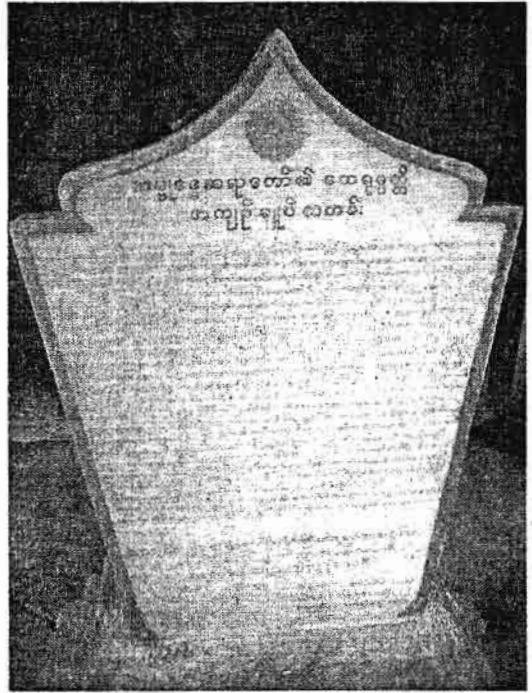
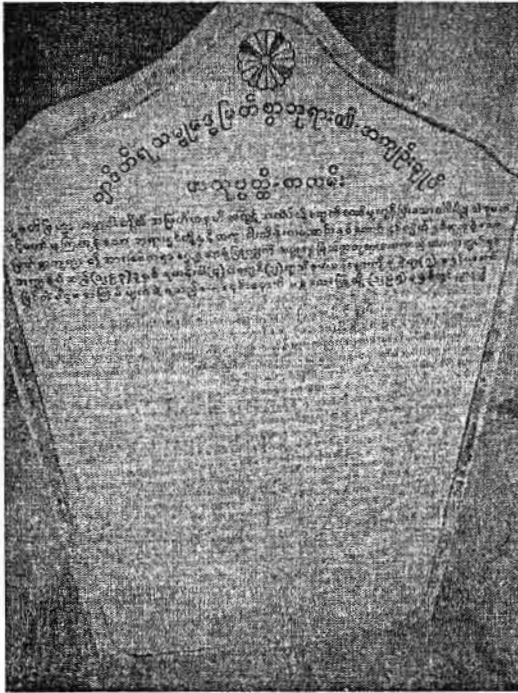
လို့ ရေးထိုးထားပါတယ်။

ပန်းပေါင်းစုံဘုရား

အဲဒီ ရင်ပြင်တော်တန်ဆောင်း ဘုရားခန်းမှာတော့ ပန်းပေါင်းစုံဘုရားကိုလည်း ဖူးခဲ့ရပါတယ်။ အရင်က ကန်ချောင်ဆရာတော်ကြီးဟာ ဗျာဒိတ်ရ သမ္ဗုဒ္ဓေ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အကျဉ်းချုပ်စာတမ်းမှာ ငါးသိန်းတစ်သောင်း နှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ကို အာရုံပြု အမှူးထားလျက် ၁၂၉၃ခု၊ ရဟန်းဝါ လေးဝါထဲက ဆယ်နှစ်ရာသီ နတ်ပန်းတွေကို စုခဲ့ရာမှာ မအောင်မြင်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ပေမယ့် အားမလျော့ဘဲ ဆက်လက် ကြိုးပမ်းတည်ထားခဲ့ရပါသတဲ့။ သေးငယ်တဲ့ ရေတစ်စက်ချင်း စုရင်တောင် ကျယ်ပြောလှတဲ့ သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ကြီးဖြစ်သေးတာပဲလေ။

ပန်းတွေစုပြီး တည်ထားတဲ့ ပန်းပေါင်း ဆင်းတုတော်ကြီးဟာ လက်ရာအလွန်ကောင်းမွန်ပြီး အချိုးကျနတင့်တယ်နေသလို၊ မျက်နှာတော်ကလည်း သပ္ပာယ်လှပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းတော်ပါးပါးလေးကို စေ့ပြီး ပြုံးနေပုံဟာ အလွန်အသက်ဝင်လှတယ်။ ဒါ့အပြင် မကိုဋ်၊ သင်းကျစ်၊ စလွယ်တော်စတဲ့ မင်းမြှောက်တန်ဆာတွေကိုလည်း ခပ်ကားကား၊ ခပ်ကြားကြား တပ်ဆင်လှူဒါန်းထားလို့ အလွန်ပဲ တင့်တယ်လှပါတယ်။ မင်းဝတ်အဆင်တန်ဆာတွေမှာလည်း ရွှေချထားတဲ့အပြင် ကျောက်မျက်ရတနာတွေလည်း အများအပြား စီခြယ်လို့ပါ။

ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှတဲ့ သမ္မုဒ္ဓေဆရာတော်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ် စာတမ်း ကျောက်စာ၊ ပန်းပေါင်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း ချုပ် စာတန်းကျောက်စာနဲ့ ဗျာဒိတ်ရ သမ္မုဒ္ဓေမြတ်စွာဘုရား ရဲ့ အကျဉ်းချုပ် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတန်းကျောက်စာတွေကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ စာတစ်လုံး ဘုရားတစ်ဆူလို့ ကြည်ညို ရတဲ့အပြင် ဘုရားသမိုင်းနဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝဖြစ် စဉ်တွေကိုပါ ဘယ်သူမှ မမေးမစမ်းရတဲ့ အဆင်သင့် သိရှိရ လို့ ကျေးဇူးကြီးလှရဲ့။ ဒါအပြင် ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ ရုပ်တု တော်တွေကိုလည်း သက်ရှိအရွယ်အတိုင်း ထုလုပ်ထားရှိလို့ ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ပန်းပေါင်းဆရာတော်ကြီးရဲ့

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

ပန်းပေါင်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ် စာတန်းကျောက်စာမှာတော့ -

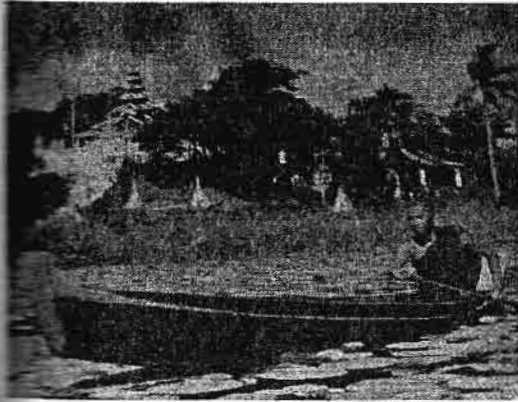
“ဆရာတော်ကြီးကို ပွင့်ဖြူမြို့ နယ်၊ ကျစ်ကိုင်းရွာမှာ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ်က ဦးသာ ရွှန်း-ဒေါ်ဆိုင်တို့မှ ဖွားမြင် ခဲ့သည်။ ရှင်သာမဏေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ စလင်းမြို့၌ ရောက်ရှိလာပြီး ဥဿယောကျာင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးကိတ္တိထံမှာ ပညာသင်ကြားရင်း ရဟန်းဝတ်ခဲ့သည်။ အဲဒီ

နောက် မန္တလေးမြို့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတိုက်နှင့် ပြည်မြို့ ပွင့်လှသိမ်ကုန်းတိုက်တွေမှာ ဆက်လက်ပညာသင်ခဲ့ပြီး ရှမ်းစော်ဘွားရဲ့ ပင့်လျှောက်ချက်အရ ကမ္ဘောဇ ရှမ်းပြည်သို့ ကြွသွားခဲ့၏။ ဟော်နန်းတော်ကို နေ့စဉ် ကြွရောက်ပြီး စော်ဘွားနဲ့တကွ မိဖုရား(၃၀)နှင့် ချွေရံသင်းပင်းတို့ကို သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားရေးအတွက် သင်ကြားပြသ ဆိုဆုံးမရင်း တရားရေအေးတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရဟန်း(၁၀)ဝါအရတွင် ခေမာ သီဝံတောရ ကန်ချောင်တိုက်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဆရာတော် ဦးဒီ၊ ဦးပညာ၊ ဦးသုဇာတတို့ရဲ့ နောက်တွင် စတုတ္ထမြောက် နာယက ဆရာတော်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်မှာ လူနတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ဉာဏ်တော် လေးတောင်ရှိသည့် မြတ်စွာဘုရားအား မဟာသမဃသုတ် စသော သုတ်တော် ကိုးသုတ်တို့ကို နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပူဇော်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ပြီးနောက် ၁၂၈၆ခုနှစ်က စလို သရီရဓာတ်တော် အဆုရေ (၂၆၉)ဆုတို့ကို ကိန်းဝပ်တည်နေတော်မူလျက် ဖြူစင်သော သမ္မုဒ္ဓေမြင့် ကြီးစားအားထုတ်ခဲ့ရာ ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်စား အမြဲမပြတ် ကိုးကွယ်အားထား ဆည်းကပ်ပူဇော်ခဲ့ သည်။

ပန်းပေါင်းဆရာတော်ကြီးသည် ၁၃၂၁ ခုနှစ်၊
တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၇ ရက်၊ သက်တော် ၇၆ နှစ်၊
သိက္ခာတော် (၅၆)ဝါအရတွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။
ဟု ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဒါအပြင် ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာတွေ ဖြစ်
တဲ့ ဒေါ်ခိုင်၊ ဒေါ်ပို၊ မွေးသဖခင် ဦးဖိုးညွန့်၊ မွေးသမိခင်
ဒေါ်မယ်၊ ဒေါ်ခင်ပို၊ ဒေါ်ညိုတို့ရဲ့ ရုပ်တုတွေလည်း ရှိပါသေး
တယ်။ ဪ... ပန်းပုရုပ်တုတွေဖြစ်လို့လည်း ဓာတ်ပုံတွေ
ထက် ပိုမိုကြာရှည် တည်တံ့ ခိုင်မာနေပေါ့။

ခုလည်း ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ဝိုက်မှာ တရုတ်စကား
ပွင့်တွေ အများကြီး စုဆောင်းထားတာကို တွေ့ရှိနေရလို့
နောက်ထပ် ပန်းပေါင်းဘုရားသွန်းလုပ်ဖို့အတွက်လား ဘုရား
လို့ လက်ရှိ ဆရာတော်ကို မေးကြည့်တော့ တစ်ပိဿာကို
သုံးထောင်ပေးလို့ ရောင်းဖို့ စုထားတာပါတဲ့။

ဝက်သည်းကန်ဘေး။ ကန်ချောင်က ဒီနေရာတွေမှာ
တစ်ချိန်က ကျောင်းကောင်းကောင်းကြီးတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့်
မီးလောင်လို့ ပျက်စီးခဲ့တာလည်း အများကြီးဆိုပဲ။ နမူနာစရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ အခုလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတဲ့ နွေနေ
ပူပူမှာ ဘယ်လောက်များ လောင်ကျွမ်းလို့ ကောင်းလိုက်
မလဲ။ မီးမလောင်ဘဲတောင်မှ ဒီလောက် တရှိုန်ရှိုန်နဲ့ ပူပြင်း
တောက်လောင်နေတာကို။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်ကုန်းအတက်မှာတော့ ဆက်
မဆောက်ဖြစ်ဘဲ တိုးလိုးတန်းလန်းကျန်နေတဲ့ ကျောင်းတိုက်
တွေလည်း ရှိရဲ့။ အောက်ခြေနဲ့ နံရံတွေသာရှိပြီး အမိုးမပါ
ပေ။ ရှေးခေတ်က လူတွေများ ခုခေတ်ထက်ပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုး
စည်ပင်ခဲ့လို့ ကျောင်းတွေ ဘုရားတွေ တည်နိုင်လိုက်ကြတာ။

ကန်ချောင်မှာ ပုဂံခေတ်ကတည်းက ဂူတွေလည်း
ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ စိမ်းပြေနပြေ လေ့လာရင်တော့
ကန်ချောင်တစ်ခုတည်းမှာပင် အတော်အချိန်ယူရမှာပါ။

နေပူပူမှာပဲ ဦးဇင်းကြီး ဦးအိန္ဒာသက္က (ဓာတ်ပုံ-
အောင်ကြည့်ဦး)အသက် ၇၀နီးပါးနဲ့အတူ လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်ပုံ
တွေ လိုက်ရိုက်ကြတယ်။ “ကဆုန်-နယုန် ဆွေဆွေခွန်”
ဆိုတဲ့ စာသားအတိုင်း ဖိနပ်စီးခွင့်မရတဲ့ နေရာတွေမှာ မြေ
အပြင်ဟာ အိုးကင်းပူလို့ ပူကျွတ်နေရဲ့။ ဦးဇင်းကြီးကတော့
ဝါရင့်ဓာတ်ပုံဆရာကောင်းပီပီ အကွက်အကွင်း ကောင်း
ကောင်းရအောင် နေရာမျိုးစုံ၊ ရှုခေါင်းမျိုးစုံကနေ ပင်ပင်ပန်း
ပန်း လိုက်ရိုက်ပေးရှာရဲ့။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ဟာ ဓာတ်ပုံဆရာ
ဘဝမှာ ရိုက်ကွင်းရှာရင်း သူ့ခြေရာတွေ ထပ်ခဲ့တာမို့ ဘယ်

နေရာက ရိုက်ရင် အကောင်းဆုံးဆိုတာ သူသိနေတယ်လေ။ ပုံထွက်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကိုယ်တို့လို လွယ်လွယ် ရိုက်တာမဟုတ်လို့ ပင်ပန်းလှတယ်။ ဦးဝင်းကြီးက မညည်းမညူဘဲ သက်တော်နဲ့ မမျှအောင်ကို ငွေလည်း ရှိလှတယ်။

ဪ... ဒီကန်ချောင် အသားထည်ကျောင်းကလေးကနေ စလင်းမြို့ထဲအထိ တစ်နံတစ်လျား ဆီးတာကြီးကို နေ့တိုင်း ခြေလျင် ဆွမ်းခံကြနေတာပဲ ကြည့်တော့။ ဆွမ်းခံအပြန်မှာ တော့ ဝက်သည်းကန်ကြီးမှာ ရေများတုန်းက လှေနဲ့ ဖြတ်ကျူးပြီး ပြန်ကြွနိုင်ပေမယ့် အခုတော့ ကန်ရေခန်းလို့ လှေမစီးနိုင်ဘဲ ကန်ကို ပတ်ပြီး ကုန်းကြောင်း ပြန်ကြွနေရတာပဲ။

ဒီဝက်သည်းကန်ကြီးကို အနောက်ရိုးမရဲ့ တောင်ရိပ်လည်း မြင်ရအောင်၊ တစ်ခုသော ဆောင်းရာသီမှာ သူဘယ်လို အပင်ပန်းခံပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုလည်း ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်အနေနဲ့ ဦးဝင်းကြီးက ပြောပြရှာတယ်။ စလင်းမြို့ကနေ ရှစ်မိုင်လောက်အကွာအဝေးမှာ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီး ရှိနေတာပါ။ သူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ အလွန်လှပြီး သဘာဝကျကျနဲ့ ကန်ကြီးရဲ့ သရုပ်ကို အစီအပြင် ဖော်ကျူးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် စလင်းအသင်းကို အသုံးပြုဖို့ ပေးအပ်လိုက်ပြီးတော့နောက်မှာ မပြန်လမ်းကို လားရှာပြီး အစအနတောင် ရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားပါသတဲ့။

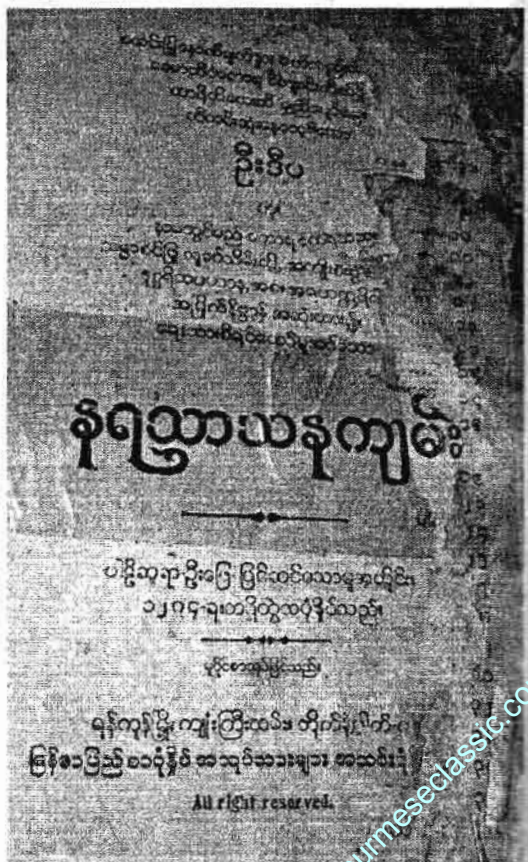
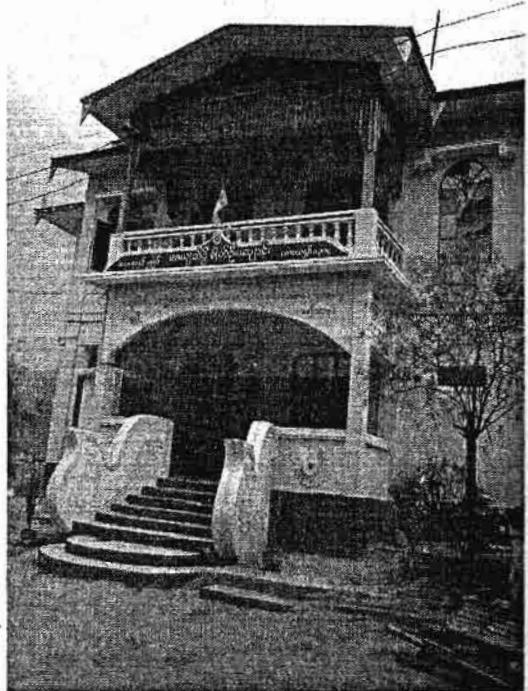
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ စလင်းမြို့နဲ့အတူ တစ်ပြိုင်တည်း တည်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပြည်တော်ဦးစေတီတော်ကို ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ “သက္ကရာဇ် ၅၅၆ခုနှစ်၊ စလင်းမြို့အစ ပြည်တော်ဦးက ပြည်တော်ဦး စေတီတော်မှန်ဦး” ဆိုတဲ့ ရွှေရောင် မှန်ဦးအသစ်နဲ့ပါ။ ဦးစန္ဒိမာရဲ့ စာအုပ်မှာ “ပြည်ထောင်ဦးစေတီ” လို့ ဆိုပေမယ့် စေတီဝင်းရဲ့ မှန်ဦးကမူလည်းစာမှာတော့ “ပြည်တော်ဦး” လို့ တွေ့ရပါတယ်။ ဘွဲ့မည်တွေ ဘယ်လို ကွဲပြားပေမယ့် ဒီစေတီတစ်ဆူတည်းမို့ လေ့လာဖို့ အရိပ်ထဲကို ပြေးဝင်လိုက်ပါတယ်။

အနောက်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ခြစ်ခြစ်တောက် နေပုံထဲမှာ ပန်းပေါင်းစုံဘုရား စံရာ ကျောင်းတော်ဟာ သနပ်ခါးပင်ကျိုးကျိုးကျဲကျဲတွေနဲ့အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။

စာကိုး

- ဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်နဲ့ ဦးဝင်းကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်များ။

မင်းသိန်း

(၆၇)

ဝိမုဒ္ဓိသမ္ဘာ

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ သီတင်းသုံးစဉ်ကာလက ဖြစ်သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို အနာထဝိဏ်သူဌေးကြီးမှ လှူဒါန်းပြီး ဝိဿာနကျောင်းအမကြီးကလည်း ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ သဒ္ဓါတရားမှာ ချီးကျူးဖွယ်အတိဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့ ညမရွေး တရားတော်များကို ချီးမြှင့်ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်ကြီးတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာရောင် ထွန်းပြောင် တောက်ပလျက် ရှိသည်။

မဟာပါလနှင့် စူဠပါလတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ဖခင်သူဌေးကြီး မဟာသုဝဏ္ဏ ကွယ်လွန်သဖြင့် ကျန်ရှိနေသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ခွဲဝေယူကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သာဝတ္ထိ ဗြိညုဗြိသားများသည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြသည်။ ထိုအခါ မဟာပါလသည် တရားပွဲသို့ တရားနာရန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားခဲ့သည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဝိပဿနာတရားတော်ကို ဟောကြားပါသည်။ ဒါနသည် နတ်ပြည်သို့သွားသော စောင်းတန်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းမဟုတ်။ ၃၁၇ သံသရာကြောတွင် မြုပ်ချည်တစ်ခါ ပေါ်ချည်တစ်လှည့် မျောနေရဦးမည်ဟု ဟောတော်မူပြီး သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဝိပဿနာတရားတော်ကို နာကြားရာ မဟာပါလသည် လူ့ဘောင် လူ့လောကကို ရှောင်၍ သာသနာဘောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်လေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးဟားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား... တပည့်တော်အား သာသနာဘောင်အတွင်း ရဟန်းပြုခွင့် ပြုပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားရာ ဂေါတမဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုသဖြင့် ရဟန်းပြုလေသည်။

သူဌေးသား မဟာပါလသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားထံတွင် ငါးနှစ်၊ ငါးဝါပတ်လုံး တရားတော်များကို လေ့လာကျင့်ကြံပွားများပြီးနောက် ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်ကာ၊ နောက်လိုက် ရဟန်း ခြောက်ဆယ်နှင့်အတူ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ ယူဇနာ (၁၅၀)ကွာဝေးသော ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရွာသူရွာသားများက...

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား... တပည့်တော်တို့ ရွာမှာ

ဝါဆို ဝါကပ်တော်မူပါ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့က အရှင်မြတ်တို့ကို အနိသဟာပြု၍ ကုသိုလ်တရားပွားများကြပါမည်။ အရှင်ဘုရားမှ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ၊ ဒကာမများအဖြစ် ကုသိုလ်ယူပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားကြသဖြင့် ထိုရွာကြီးတွင် သီတင်းသုံးတော်မူကြသည်။ ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း ပစ္စည်းလေးပါး ခံယူကာ၊ ခံယူကာမများအဖြစ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက် ကုသိုလ်ယူကြလေသည်။

မဟာပါလ မထေရ်နှင့် ခြောက်ဆယ်သော ရဟန်းတော်များသည် ဝိပဿနာကမ္မတ္တန်းတရားကို နေ့ရော ညပါ မအိပ်မနေ ကြိုးစား အားထုတ်ကြသည်။

မဟာပါလသည် မျက်စိဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ဆေးမကုသသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားရလေသည်။ ရွာရှိ ဆေးဆရာက မဟာပါလ မထေရ်အား ဆေးကုသရန် လျှောက်ထားလေသည်။ မထေရ်က ဆေးဆရာအား...

“ဒကာ ဆေးဆရာ... ငါ၏ မျက်စိဝေဒနာကို ကြိုးစားကုသော်လည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်”

ဟု ဆိုသည်။ ဆေးဆရာက...

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော် ကြိုးစားကုသပါဦးမည်”

ဟု အတန်တန်လျှောက်ထားသည်။ သို့သော် မထေရ်က ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ဆေးဆရာ လက်လျှော့သွားလေသည်။

မဟာပါလ မထေရ်သည် အနားယူခြင်း မပြုဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရားအားထုတ်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ မျက်စိနှစ်ကွင်းမှာ ကိုက်ခဲသည့်ဖောက်ကို ပြင်းစွာခံရပြီး မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

မထေရ်သည် မျက်စိနှစ်လုံး အလင်းမရသော်လည်း ပြင်းစွာ နာကျင်နေသော ဝေဒနာကို တင်ပြီး ဝိပဿနာရှုသော် နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိလေသာကင်းစင်သော ရဟန္တာဖြစ်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် သီတင်းသုံးဖော်များက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုကြလေသည်။ မထေရ်၏ ဆုံးမ ဩဝါဒကို ခံယူကာ၊ ရဟန်းတရားကို မဆုတ်မနစ် ကြိုးစား အားထုတ်သောကြောင့် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့တွင် ပဋိသန္ဓိခါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မဟာပါလ မထေရ်၏ အတိတ်ဘဝ

သီတင်းဝါလကျွတ်သော် ရဟန္တာအပေါင်းတို့သည်

ခြောက်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားကြ
ဆေးသည်။ ရဟန်းတို့က ညီတော် စူဠပါလကို အကြောင်း
ကြားသဖြင့် စူဠပါလသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မဟာပါလ မထေရ်
ထံသို့ ဆေးဆောင်ပြီး သာဝတ္ထိပြည်တွင် ကျောင်းငယ်တစ်ဆောင်
ဆောက်၍ သီတင်းသုံးစေသည်။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပါလ မထေရ်၏
အကြောင်းကို သိသော် မထေရ်၏ အတိတ်ဘဝကို ဟော
တော်မူလေသည်။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့...မဟာပါလ မထေရ်သည်
တစ်ခုသော အတိတ်ဘဝတွင် မျက်စိရောဂါကု ဆေးဆရာ
တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါသော် မျက်စိဝေဒနာသည်
တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ ရောဂါကို ပျောက်အောင် ကုသ
နိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုအားလုံး ဆရာထံ ကျွန်ုပ်ပါမည်”

ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။
သူ၏ ဆေးစွမ်းကြောင့် ထိုသူ မျက်စိဝေဒနာပျောက်
ကင်းခဲ့သော်လည်း လူနာက ကတိအတိုင်း ကျွန်ုပ်ခံရမည်
မရှိသဖြင့် ဆေးဆရာဖြစ်သူကို...

“ဆရာခင်ဗျာ...ကျွန်တော်၏ ရောဂါသည် မသက်သာ
ဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ဆိုးရွားလာပါတယ်”

ဟု ပြောသော် မျက်စိကုဆရာက...
“ဒါဖြင့် ဆေးပြောင်းခတ်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ့အား လှည့်ပတ်လိမ့်ညာ၍ ပြောသော
သူ့ဆီကို စိတ်ဆိုးကာ၊ ချက်ချင်းပင် ဆေးတစ်ဖုံဖော်စပ်၍
ချက်စိနှစ်လုံးကို ကွင်းစေခဲ့သည်။ လူနာသည် မျက်စိကု
ဆရာ ဖော်စပ်ပေးသော ဆေးကို ကွင်းလိုက်လျှင်...

“အား...အမလေး... ကယ်ကြပါဦး။ ပူလှချည်၊
ဆောင်လှချည်ရဲ့”

ဟု လူးလိမ့်အော်ပြီး မျက်စိနှစ်လုံးပေါက်ထွက်၍
ချက်စိမြင့်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာပါလမထေရ်သည် သူ့ပြုခဲ့တဲ့
အတိတ်က အကုသိုလ်ကံအကျိုးကြောင့် ဘဝပေါင်းများစွာ
သို့ ခံစားလာခဲ့ရပြီး၊ ယခု နောက်ဆုံးဘဝတွင် မျက်စိ
နှစ်လုံး အလင်းမရသော မျက်ကန်းဘဝသို့ ရောက်ရသည်
မထေရ်၏ အတိတ်ဘဝကို ဟောတော်မူလေသည်။

အကုသိုလ်ကံသည် သံသရာတစ်လျှောက် မိမိနောက်
သို့ အနိပ်သဖွယ် အစဉ်လိုက်နေသည်ကို မမေ့အပ်ပေ။

ချမ်းထိုး
- ဆွေဖေ (စကုပါလ မထေရ်)

ချစ်တဲ့သူ ခွဲသွားမှာစိုးလျှင်

သစ္စာဝါဒီ ဆရာ မြတ်စောလင်း
(ကံကြမ္မာအလင်းရောင်ပေဒင်ကျမ်းပြု)

၃-ကြွင်း မျက်စိရောဂါရှိသူ၊ ဆီးစပ်ထိပ်တွင် မဲ့ရှိသူ
များ ...

၅-ကြွင်း ချက်အောက်နှင့် ပေါင်လယ်ရောက် မဲ့
ပျောက်ရှိသူများ ...

၆-ကြွင်း ဆီးခုံ၊ မဲ့သူပုန်၊ ရင်တုန် စလွယ်ချိတ်ဆိုတဲ့
လင်္ကာအတိုင်း မဲ့တွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ချစ်သူ မမြဲခြင်း၊
အိမ်ထောင်ဆက်များခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့
ကို ဖြစ်စေတတ်၏။

ထိုအဆိုးတွေအတွက် မည်သို့ ပြုလုပ်ကြမည်နည်း။

ဤသို့ဆိုလျှင် အင်္ဂါနေ့နံနက် ဇနာရီနှင့် ဝဇနာရီ
အကြားတွင် ဆီးချဉ်ပင်မှ ဆီးဆူး ရှစ်ချောင်းကို ယူပါ။ ပြီး
လျှင် မိမိမွေးနေ့ နံနက် ဇနာရီမှစ၍ တစ်နေ့လျှင် တစ်ချောင်း
ကျ မဲ့ပေါ်သို့ ဆီးဆူးဖြင့် အသက်အောင်၍ ရှစ်ချက်ထိုးပါ။
ပြီးလျှင် မိမိ၏ ဘုမ္မိအရပ်တွင် စွန့်ပစ်ပါ။ ပုံမှန် ဆောင်ရွက်
ပါ။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ် ရတနာသုံးပါးနှင့် ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း
ဆရာကောင်းတို့အား တိုင်တည်ပြီး ၎င်းမဲ့တို့၏ မကောင်း
ကျိုးများကို ပပျောက်အောင် ဆုတောင်းပါ။

ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ဘုမ္မိအရပ်များမှာ -

- (၁) တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် ဗုဒ္ဓဟူးအရပ်၊
- (၂) တနင်္လာသားသမီးသည် စနေထောင့်အရပ်၊
- (၃) အင်္ဂါသားသမီးသည် ကြာသပတေးအရပ်၊
- (၄) ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် ရာဟုထောင့်အရပ်၊
- (၅) ကြာသပတေး သားသမီးသည် တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ်၊
- (၆) သောကြာသားသမီးသည် အင်္ဂါထောင့်အရပ်၊
- (၇) စနေသားသမီးသည် သောကြာအရပ်၊
- (၈) ဗုဒ္ဓဟူး(ညနေပိုင်း)သားသမီးသည် တနင်္လာအရပ်တို့
ဖြစ်သည်။ □

ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်သိမ်းမလှသည့် ဘုရားအမ အနောက်နန်းမိဖုရား မမြလေး

ကျော်လင်း (မြစ်ခြေ)

“ဂန္ထဝင်မြောက် ချစ်သမျှကို ပတ်ဖို့ကြီး” ကို သိကျွန်း
ခဲ့သည့်အတွက် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ရသည့်
အမရပူရ ဒုတိယ မြို့တည်နန်းတည် သာယာဝတီမင်းခေါ်
ရွှေတိမင်း၏ အနောက်နန်းမိဖုရား မမြလေး၏ဘဝမှာ ဆန်း
ကြယ်လှသည်ဟုပင် ပြောရမည်လား။ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်း
လှသည်ဟုပင် ပြောရမည်လော။

အမုန်အားဖြင့် ဟင်္သာတမြို့သူ မမြလေး၏ ဘဝမှာ
ပထမပိုင်းတွင် ဆန်းကြယ်သော်လည်း ဘဝဇာတ်သိမ်းပိုင်း
တွင် ရင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ်ရာအတိပင်။

မမြလေးကို ပုသိမ်မြို့ဝန်ကတော်၏ မောင်ဖြစ်သော
ရေကင်းမြို့ဇာတိ လှေတော်ပွဲနင်း မင်းပျံချီတွဲတော်ခံ ခုံမင်း
မူထမ်း ဦးနေဦးနှင့် မိခင် ဒေါ်အိတ်တို့မှ သက္ကရာဇ် ၁၁၇၁ခုနှစ်
တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်မည်မှာ “မမြကြွတ်” ဖြစ်သည်။
အသက် ၁၇နှစ်အရွယ်တွင် သာယာဝတီမင်းက တော်
ကောက်တော်မူပြီး အနောက်နန်း မိဖုရားအရာ မြှောက်စား
ခံခဲ့ရသည်။ မိဖုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေလောင်း
တိုက်နယ်နှင့် ဟင်္သာတမြို့စားအဖြစ် ချီးမြှောက်တော်မူပြီး
သီရိမဟာသုတ ရတနာ စန္ဒာဒေဝီဘွဲ့တော်ကို အပ်နှင်းခြင်း
ခံရသူဖြစ်သည်။ သာယာဝတီမင်းက အသက် (၅၁)နှစ်
အရွယ်မှ မင်းအဖြစ်ကို ရသည်ဖြစ်၍ မမြလေးက သာယာ
ဝတီမင်းထက် အသက် (၃၀)ကျော်ငယ်သူဖြစ်သည်။ မမြ
လေးအား မင်းတရားကြီးက မြတ်နိုးတော်မူလှသည့်အတွက်
“မြကလေး”ဟုသာ ခေါ်ဆိုသဖြင့် ငယ်မည် မမြကြွတ်
ပျောက်ပြီး “မမြကလေး”ဟုသာ အမည်တွင်နေလေသည်။

မမြလေးကို တော်ကောက်သည့်အချိန်တွင် သာယာ
ဝတီမင်း၌ ပြည်မင်း၊ ပုဂံမင်း၊ မင်းတုန်းမင်းနှင့် ညီတော်
ကနောင်မင်း ဟူ၍ ထင်ရှားသော သားတော် လေးယောက်
ရှိသည်။ ထိုသားတော် လေးယောက်တို့အနက် ပြည်မင်း
သားမှာ မမြလေးနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သလို စာပေဂီတအနုပညာ
သီချင်းကြီးတို့ကို ဝိသနာထုံခြင်းတွင် တူညီကြ၏။ ပြည်မင်း
ထက်အငယ် ပုဂံမင်းသားမှာ သာယာဝတီမင်း၏ မိဖုရားခေါင်

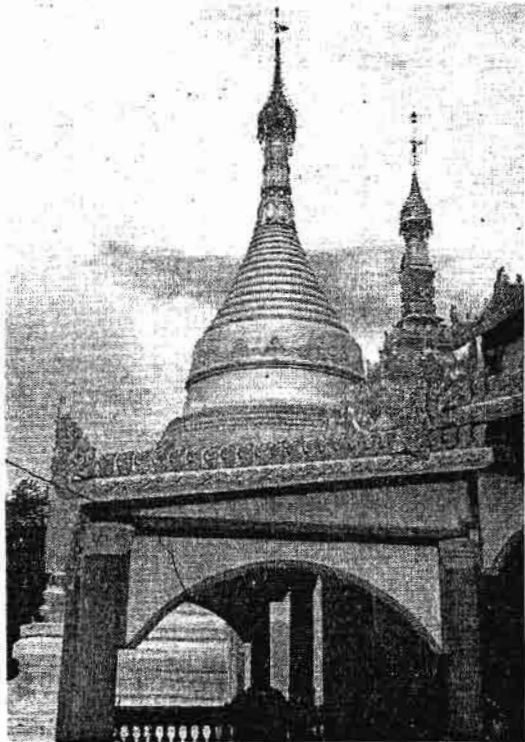

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တောင်ကျောင်း မမြလေးဘုရားမှ ရုပ်ပွားတော်

ကြီး ကျပင်းမိဖုရားမှ မွေးဖွားသူဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းနှင့်
ကနောင်မင်းတို့မှာ မြောက်နန်းမိဖုရား ကျောက်မော်မိဖုရား
မှ မွေးဖွားသည့် ညီနောင်များဖြစ်ကြသည်။

မမြလေးသည် စာပေဂီတကို ဝိသနာပါသည့်အပြင်
ဘာသာရေးကိုလည်း ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်သည်။ ယခု မန္တလေး
ကန်တော်ကြီးဟုခေါ်သော တက်သေးအင်း၌ ရေလည်

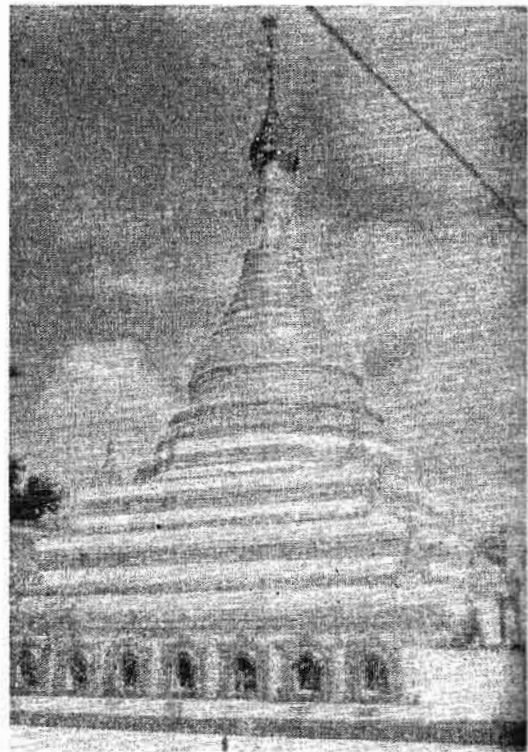
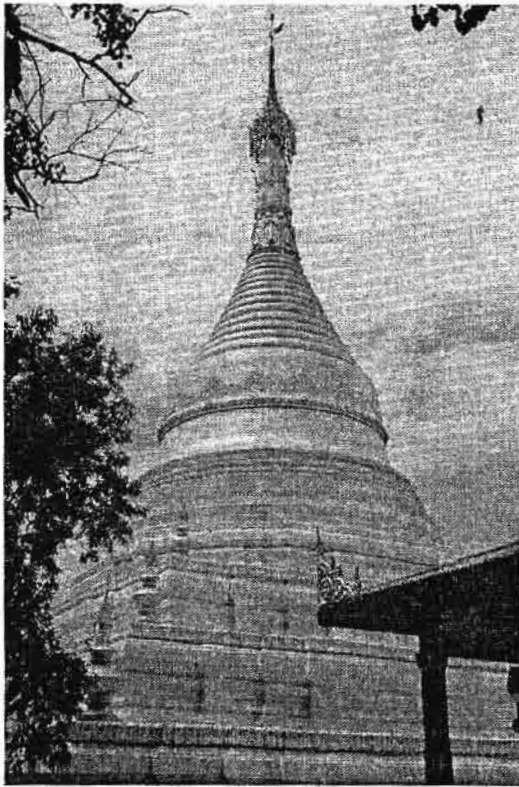

မပြုလေးကောင်းမှု ဓရလယ်ကုသိနာရုံဘုရား

မပြုလေး၏ အခြား သမိုင်းဝင် ကုသိုလ်တော်တို့မှာ အမရပူရ၌ အရေအမြောက်စုစု ဣတ္ထကဝိဟာကျောင်းတော်၊ မင်းအိုကျောင်း အုတ်ကျောင်းတို့၏ ဒါယိကာမလည်း ဖြစ်

သာယာဝတီမင်းသည် ထိုလောကမဏိရူဠာဇေတီ
 ကြီးကို အပြင်အုတ်တံတိုင်း၊ အတွင်းအုတ်တံတိုင်း
 သင်္ကာရစေလျက် တင်တယ်ခမ်းနားစွာ တည်တော်မူ
 ည့်။ ထိုမင်းသည် ပုဂံခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ်တိုင်
 မင်းအဆက်ဆက်တို့ ရှိခဲ့သည့်အနက် မိမိ၏ ဘဝ
 တွဲဖော် ကြင်သူသက်ထားတို့အား မိမိနှင့်အတူ နိဗ္ဗာန်

လိုရာဆုပန် (မြလေးဆုပန်) မြသိန်းတန်ဘုရား

သည်။ ၎င်းအပြင် သက္ကရာဇ် ၁၂၀၃ ခုနှစ်တွင် သာယာဝတီ မင်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ စုန်ဆင်းလာပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးကို ရွှေကိုယ်လုံးပြည့် ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း၊ တနင်္ဂနွေ ထောင့်ရှိ အလွန်တရာ လှပတင့်တယ်သည့် မဟာတိဿဒ္ဒ ယဏ္ဍရာဇာ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို သွန်းလုပ်လှူဒါန်းစဉ် အခါက အနောက်နန်းမိဖုရား မမြလေးကလည်း ရွှေတိဂုံ ဘုရား၏ အနောက်ဘက် မုခ်စောင်းတန်းကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားဒကာမ မမြလေးမှာ အနုပညာဂီတစာပေလိုက် စားသူဖြစ်သလို၊ သာယာဝတီမင်း၏ သားတော်ကြီး ပြည် မင်းသားမှာလည်း မမြလေးနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဝါသနာတူ များ ဖြစ်ကြ၍ မိထွေးနှင့် လင်ပါသားတို့မှာ ပူးပေါင်းမိကြ သည်။ ထိုအချိန်ဝယ် မိမိသားထက်ကြီးသူ ပြည်မင်းသား ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သူ ကျပင်းမိဖုရားကြီးက မရှုစိမ့်နိုင်၊ သာယာဝတီမင်း၏ ထီးမွေနန်းလျာဆက်ခံသူအဖြစ် မိမိ၏ သားတော် ပုဂံမင်းသားသာလျှင် ဖြစ်စေချင်နေသူဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြည်မင်းသားကို ဖယ်ထုတ်နိုင်မှသာလျှင် မိမိ၏ သားတော် ပုဂံမင်းဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု အမြဲတစေ အခွင့်အခါကို စောင့်ဆိုင်း ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသည်။ မမြ

လေးနှင့် ပြည်မင်းသားတို့ ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ နေသည်ကို အကွက်ကောင်းယူ၍ သာယာဝတီမင်းအား ကြံလျှင် ကြံ သလို ချောပစ် ကုန်းတိုက်လျက်ရှိသည်။ သာယာဝတီမင်း ကလည်း ဦးနှောက်ရောဂါရှိသူဖြစ်၍ ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းအား နည်းသူဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ သားတော် ပြည်မင်းသား နှင့် မမြလေးတို့ကို မယုံသင်္ကာရှိသည့်အကြောင်းကြောင့် မမြလေးအား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချစေသည်။

မမြလေးက သီချင်းဂီတစပ်ဆိုရာတွင် ပိုင်နိုင်သူဖြစ် သည့်အတွက် မိမိမှာ သာယာဝတီမင်းမှတစ်ပါး အခြားသော မည်သူ့ကိုမျှ မနှစ်သက်။ အပျိုဖော်ဝင်ပြီးစ အသက် ၁၇နှစ် အရွယ်မှာ သာယာဝတီမင်း၏ တော်ကောက်ခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သာယာဝတီမင်းမှလွဲ၍ မည်သည့် ချစ်သူ မျှ မရှိကြောင်း၊ သာယာဝတီမင်းကိုသာ မြင့်မိုရ်တောင် လောက်မက၊ ချစ်ရသူဖြစ်ကြောင်းကို “ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုး” ကို ဂန္ထဝင်မြောက်ရေးဖွဲ့ဆက်သွင်းသည့်အခါ သာယာဝတီ မင်း စိတ်လည်ပြီး အကျဉ်းမှ လွတ်စေခဲ့သည်။ မမြလေး သည် ဂန္ထဝင်မြောက် “ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုး”၊ “ရှစ်ခုံရွက် ကြာပတ်ပျိုး”စသည့် ပတ်ပျိုးတေးထပ် စသည့် များစွာတို့ ကို စပ်ဆိုဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သည်။

ထိုရာဆုပန် (မြလေးဆုပန်) မြသိန်းတန်ဘုရားမှ မမြလေးရုပ်တု

မိုးကုတ်ဝိပဿနာကျောင်း မမြလေးဘုရားမှ မမြလေးရုပ်တု

လောကဓံတရားပဲ ပြောပြော၊ ဘဝပြဋ္ဌာန်းချက်ဟု ဆိုဆို ဝိဘက်ဝင့်ကြွေးဆပ်ရပ် အချိန်ကျရောက်လျှင် ရှင်တော်ဘုရားသော်မှ ငြင်းပယ်ခွင့် မရှိ။ ပေးဆပ်ရစမြပင် ခြစ်သည်။ သာယာဝတီမင်းနှင့် မမြလေးတို့၏ အိမ်ထောင် သက်(၁၈)နှစ်တာကာလအတွင်း သားတော်တစ်ပါး၊ သမီး တော်တစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း သားတော်လေးမှာ သေစဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

သမီးတော်ကလေးမှာ လှိုင်မြို့ကို စားရသည်။ နောင် တွင် အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်း၏ မိဖုရား လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ထောင်သက်ကာလအတွင်း ပထမ မှီတွင် သာယာဝတီမင်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရပါသော်လည်း။ နောက်ပိုင်းတွင် မိမိ၏ သားသာလျှင် ဘုရင်ဖြစ်ရမည်ဟူသော အမြဲတစေ ကြံစည်အားထုတ်နေ သည့် ကျည်းမိဖုရားကြီး၏ အတ္တကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မိမိ ဘဝ ဝင့်ကြွေးပေးဆပ်ရန် အချိန်ကျရောက်ခဲ့လေပြီ။

သာယာဝတီမင်း ရန်ကုန် ရွှေတိဂုံဘုရားမှူးရာမှ အပြန် ခုနိတွင် သားတော်ကြီး ပြည်မင်းသားက ဖခမည်းတော်ကို ဆောင်ဆိုင်းခြင်း မပြုဘဲ၊ ရွှေစက်တော်ဘုရားသို့ မြင်းနှင့် အရင်သွားရောက်သည်ကို မလို ကုန်းတိုက်သည်မှာ ပြည် မင်းသားက ဖခင် ဘုရင်ကို ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ပြီး ထီးနန်းကို

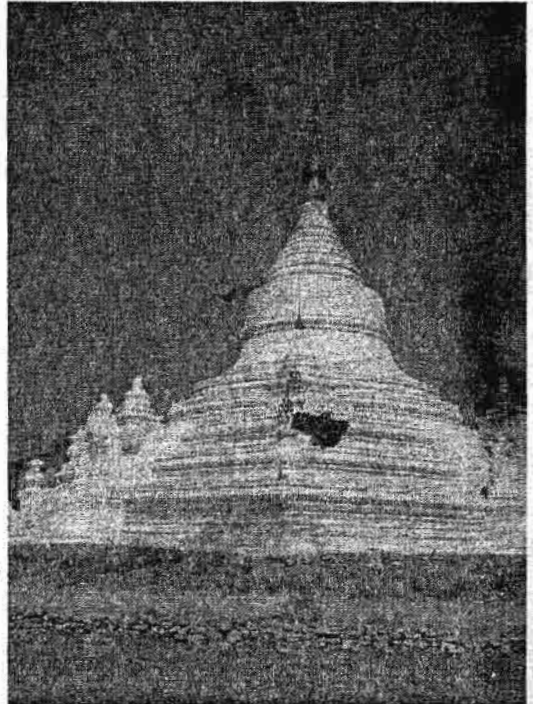
လုယူသိမ်းပိုက်ရန် အကြံအစည်ဖြင့် ထိုသို့ အရင်သွားရောက် လူသူစုဆောင်းရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်မင်းသားနှင့် အနောက်နန်း မိဖုရားတို့မှာ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ် တည်းသမားများ ဖြစ်ကြကြောင်း ကျည်းမိဖုရားက လျှောက် တင်သည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ယုံကြည်သွားတော်မူလေ ရာ ပြည်မင်းသားမှာလည်း ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ရလေ၏။ မမြလေးကိုလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် လေ၏။

၁၉၉၉ ခုနှစ်က စာရေးသူ မန္တလေးရှိ သစ်စက် တစ်စက်တွင် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အမရပူရမြို့ စွန်၊ ယခင် စင်္ကြာမင်းလေး ရေချဆိပ် ယဉ်တော်ရွာမှ ဘုရားတစ်ဆူကို သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ဘုရားဘွဲ့တော် မှာလည်း အနည်းငယ် ဆန်းသည်။ ဘွဲ့တော်မှာ “မြလေးဆု ပန် မြသိန်းတန်”ဟု သိရသည်။ ဘုရား၏ ဘောဉ် အဆောင် တစ်ဆောင်ဖြင့် အမျိုးသမီးရုပ်ထုတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဝတ်စုံမှာ အပေါ်စိမ်း အောက်စိမ်းနှင့် ဖြစ်သည်။ အောက်ခံ ခုံတွင် “ဘုရားအမ မမြလေး စန္ဒာဒေဝီ”ဟု ရေးထိုးထား သည်။ ထူးခြားသဖြင့် ဘုရားအနီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးအား စပ်စုလေ့လာ လျှောက်ထားရာ အမှန်ပင် မမြလေးရုပ်တု ဖြစ်ကြောင်း၊ အိပ်မက်အရ ထုဆစ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာတောင်ကျောင်းမှ မမြလေးဘုရား

မမြလေးကျောင်းမှ ရတနာလောကစေတီတော်

ထိုအရပ်ကို ထုဆစ်ပြီး ဆေးရောင်ခြယ်ရန် ပန်းချီဆရာ အား ငှားရမ်းခြယ်သစေရာ အဝါရောင်၊ ပန်းရောင် စသည့် တို့ဖြင့် ပန်းချီဆရာ၏စိတ်ဝယ် စဉ်းစားသော်လည်း တကယ် ခြယ်သရန် စုတ်တံကိုင်သည့်အခါ လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ က ပူးကပ်အမိန့်ပေးသလို၊ ဆေးစိမ်ခွက်ကိုချည်းသာလျှင် စုတ်တံက ရောက်သွားကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောပြ ပါသည်။ ၎င်းအပြင် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ဆိုင်ရာ လူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း ဘုရားပွဲပြုလုပ်သည့်အခါ ဆိုင်းများ၊ စပ်ကာများ မထည့်ပါနှင့်၊ စောင်းဖြင့်သာ ဖျော်ဖြေမှု ပြုပါရန် အိပ်မက်ပေးသည့်အတွက် ဘုရားပွဲလုပ်တိုင်း စောင်းသမား ငှားရမ်းတီးခတ်ရကြောင်းလည်း ပြောပြပါသည်။

ပြောပြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ပခုက္ကူဇာတိဖြစ်ပြီး သက်တော် (၆၀)ကျော်ခန့်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်က ဆက်လက်ပြောကြားရာတွင် မမြလေးကို ကွပ်မျက်ရာ၌ ၎င်း၏ ကုသိုလ်တော် ရေလည်ကုသိနာရုံဘုရားရှေ့တွင် ဆင်နှင့် နင်း၍ သတ်စေရာတွင် ဆင်က မနင်းသည့်အတွက်၊ ယခု ဘုရားနှင့် မနီးမဝေးရှိ စင်္ကြာရေချဆိပ် (စင်္ကြာမင်း ကလေးအား ရေချသတ်သည့်ဆိပ်)၌ လှေနှစ်စင်းကို ယှဉ်၍ ထိုလှေနှစ်စင်းကို ကုန်းပေါင်ထိုးလျက်၊ ထိုကုန်းပေါင်အလယ် တွင် မမြလေးအား မျက်နှာအစွပ်စွပ်လျက် ရေလယ်သို့

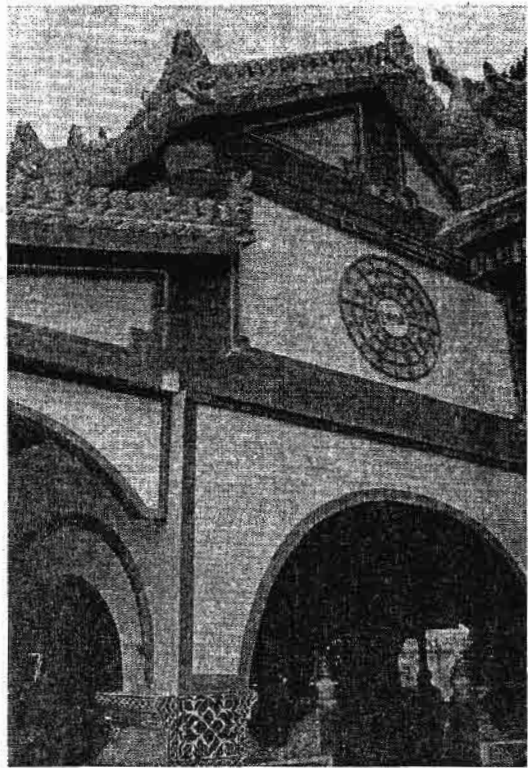
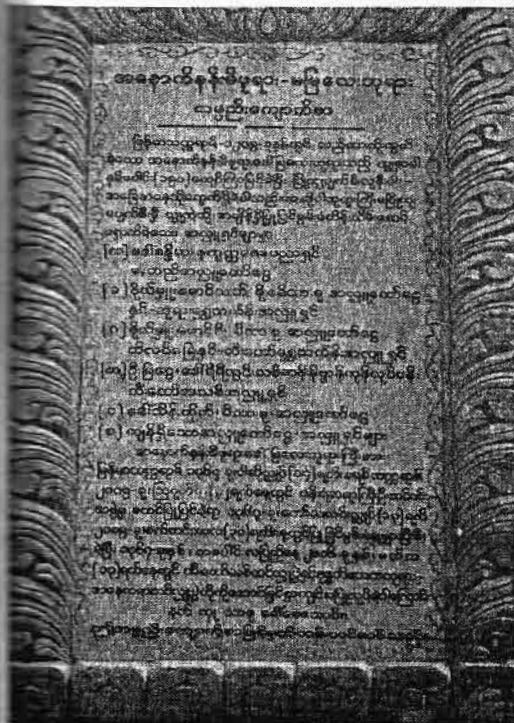
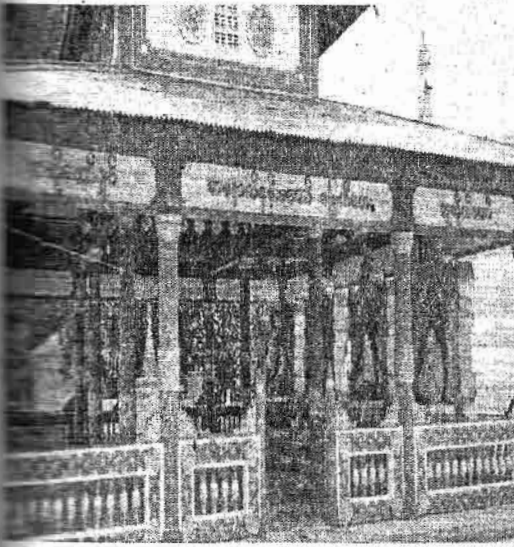
ပြိုင်တူလှော်ခတ်စေပြီး ရေလယ်သို့ ရောက်သည့်အခါမှ လှေနှစ်စင်းကို ခွာလိုက်သည်။ ထိုသို့ ရေတွင်ချ၍ မမြလေး ကို ပြုတ်ကျ နစ်မြုပ်စေပြီး ရေမှာ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြောင်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ ပြောပြပါသည်။

ထိုသို့ ရေတွင်ချ၍ မဖျောက်ဖျက်မီ မမြလေး နောက် ဆုံး ဆုပန်ခဲ့သည့် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဘုရား၌ ဆုမြတ် မွန်ဟူသော ကမ္မည်းကျောက်စာထိုးထားသည်မှာ “နိဂ္ဂဟိ သူအဖြစ်မှ လွတ်ကင်းရပါလို၏။ အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းကြပါ စေ။ အနိဂ္ဂဟိခရသူအဖြစ်မှ လွတ်ကင်းရပါလို၏။ အဖြစ် မှ လွတ်ကင်းကြပါစေ”ဟု ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ထိုဘုရား၏ ဘွဲ့တော်ကို “လိုရာ ဆုပန် မြသိန်းတန်”ဟူ၍ ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုဘုရားရှိနေသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းရှိခဲ့သည်ကို အတော် များများက သိကြမည် မဟုတ်ပါ။

အလားတူပင် လူသိနည်းသည့် မမြလေးဘုရားတစ်ဆူ နှင့် မမြလေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ချမ်းမြသာစည် မြို့နယ်၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာကျောင်း၌ ရှိနေကြောင်း၊ ၎် ဆောင်းပါး၏ တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုဘုရား ၌လည်း အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဘုရားရှိရာဘက်သို့ ပဆစ် ခူးတုပ် လက်အုပ်ချီလျက် ပူဇော်နေဟန် ပုံရိပ်ထူထောင်ပါသည်။

ထိုဘုရား၏ အာရုံခံပြောက်ဘက် အတွင်းနံရံ၌လည်း မမြဲလေး ရေးစပ်ခဲ့သည့် ပတ်ပျိုးတေးထပ်တို့၏ စာရင်းကို လည်းကောင်း၊ ခင်ပွန်းသည် သာယာဝတီမင်းအား နောက် ဆုံးအနေဖြင့် သတိပေးထားခဲ့သည့် သံဝေဂ လင်္ကာလေးကို လည်းကောင်း၊ ဖတ်မိသူတိုင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖြစ်စေပါ သည်။ သံဝေဂလင်္ကာမှာ -

လောကခံရှစ်ပါး၊ ဘုရားဟောရာ၊
ဖြစ်ပျက်မြဲမေ့တာ၊ သေချာမှတ်စွဲ၊
သတ္တဝါတို့မည်သည်၊ မတည်ကြည်
ဖျောက်ပြန်တတ်မြဲ၊ ငါ မင်းလို့ ပြုပြန်
ခံရသူအသစ်၊ အဖြစ်ဖြစ်အပြန်ပြန်၊
လွဲသင့်ပေဟန်၊ သင်္ခါရလမ်းမှန်ကိုလေ၊
ရွှေညာဏ်တော်ရှဦးရှင်လေး။

ဘုရားအမ မမြဲလေး ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ။

ကျမ်းကိုး

- ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး(တ-တွဲ)

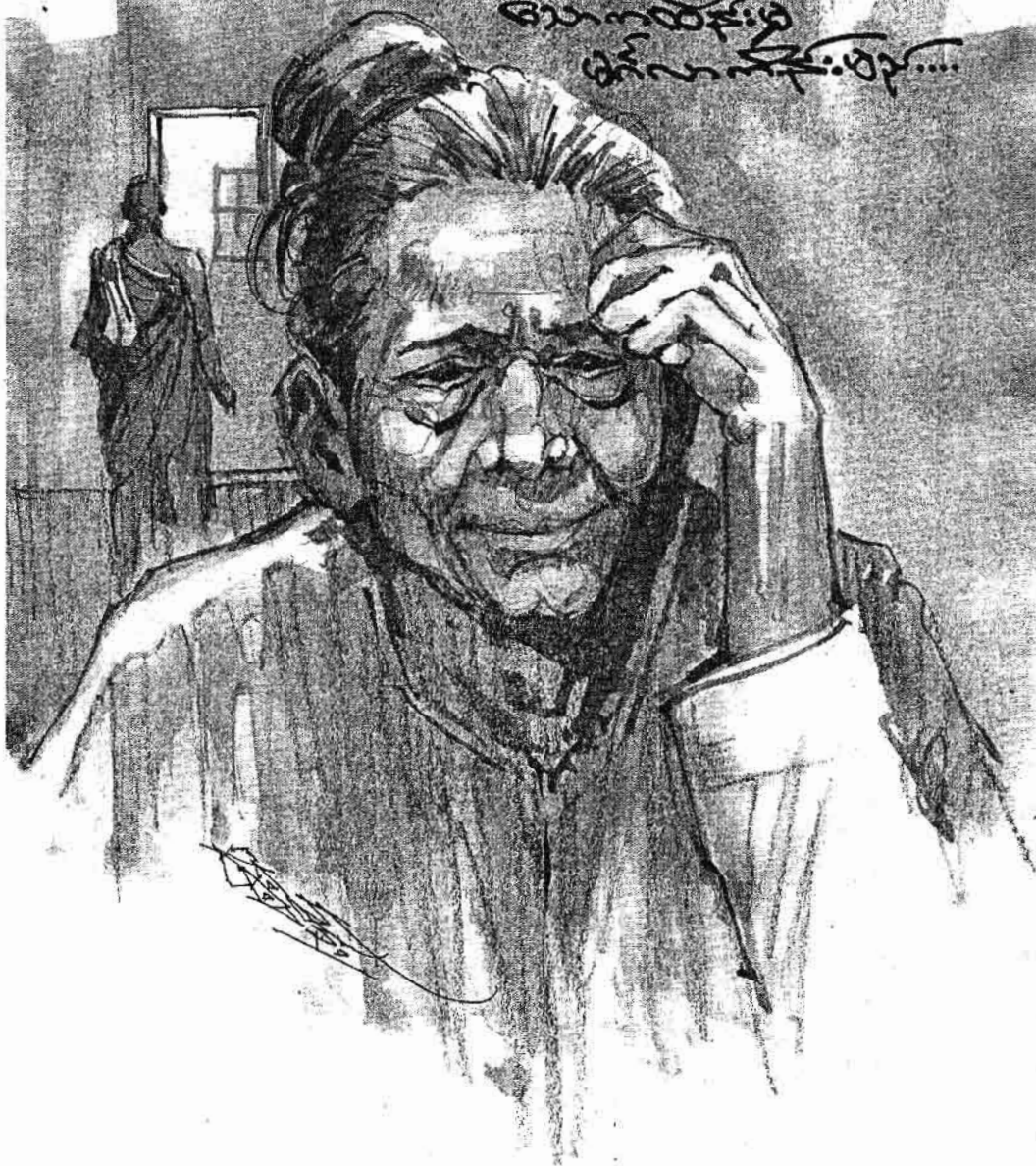

ညွန့်ဝင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်

သောကလောကုတ္တရာ

မင်းလက်ကားစာပေ

မင်္ဂလာသုတ် နောက်ဆုံးပိုဒ်တွင် “ဖဋ္ဌဿ ဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ယဿ နကမ္မတိ” ဟူ၍ပါရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လောကဓံ တရားရှစ်ပါးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသည့်အခါ မကြောက်မရွံ့ မတုန်လှုပ်ဘဲ စိတ်ကို ကြံ့ခိုင်စွာ တည်ဆောက်ရမည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့မှလည်း သောကကင်း၍ စိတ်

ချမ်းသာမှု ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သောက ကင်းဝေးအောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာတရားနှင့် အညီ နေထိုင်နိုင်သူဖြစ်၍ ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံလာ ပေလိမ့်မည်။

လောက၌ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါမှန်သမျှသည် သောကနှင့်

ဆင်နိုင်ကြပေ။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်မသည် သကဒါဂမ္ဘီရအထိ “သောက” ဟူသည် ရှိနေသည်ပင်ဖြစ်သည်။ သောက သူတော်စင်ဖြစ်သော ဘုရား၊ ရဟန္တာမှသာလျှင် သောက လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပုထုဠေပုဂ္ဂိုလ် အနေဖြင့် သောကကို မည်သို့ ထိန်းချုပ်ဖြောင့်တင်နိုင် နည်းဟု မေးစရာရှိသည်။ အမေးရှိလျှင် အဖြေရှိပါသည်။ သောကဖြောင့်တင်နည်းကို မဖော်ပြမီ သောကနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆက်လက်တင်ပြရလျှင် သောကဟူသည် ပုဂံခံစားရ၏။ သောကသောကကြောင့်ပင် ပရိဒေဝမီးများ တဟုန်းဟုန်း ဆက်လောင်ကာ ဖုန်ဖြစ်ခြင်း (ဆင်းရဲခြင်း) ဒေါမနဿ ခံသဖြင့်ခြင်းတို့ကို ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်စေသဖြင့် အေးငြိမ်း နေသာမူ မရှိတော့ချေ။ အေးငြိမ်းချမ်းသာမူ မရှိခြင်းသည် “မင်္ဂလာ” တရားသာဖြစ်၍ မင်္ဂလာတရား ဖြစ်မလာနိုင် တော့မိ။ ဆရာတော်တစ်ပါး၏ ကိုယ်တွေ့ သာဓကအချို့ ဖြင့် ဆက်လက်ဖော်ပြပါအံ့။

ဆရာတော်တစ်ပါးသည် ရေနစ်သေဆုံးသော ကလေး ခံ အထုတသို့ ကြွရ၏။ ဆရာတော်က အိမ်ရောက်ရုံ ရှိသေး သည့် ကလေး၏ မိခင် “အမယ်လေ... အမေ တရားမရှိနိုင်ပါ သူ့ သားရဲ့” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို ငိုကြွေးလေ၏။ အမှန် အထွယ်လည်း ဤအချိန် တရားနာ၍ အဆင်ပြေမည်မဟုတ် ခြင်း အကာမ၏ အခြေအနေကို ဆရာတော်က သိသဖြင့် သူတစ်ပါးနှင့် သီလပေး တရားသာ အကျဉ်းမျှ ချီးမြှင့်ခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုကလေး၏ မိခင်ရင်ထဲတွင် သောက အိမ်အမီးများ တောက်လောင်နေချိန်ဖြစ်၍ တရားမမြင်၊ အမှန်ကို မဖြေဖျောက်နိုင်ဘဲ ပူလောင်ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သောက အချိန်၌ တရားဟောပြုရလျှင် ကောင်းခြင်း နည်းဟု ဆရာတော် တွေးတော ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် အမှန်သည်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ပုထုဠေပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ သောကနှင့် မကင်းနိုင်သော် ဤ (၁) အကြောင်းအကျိုး ဆင်ခြင်၍ ဖြေဖျောက်ခြင်း၊ (၂) အတိတ်ကံကို တွေးမြင်၍ ဖြေဖျောက်ခြင်း၊ (၃) ဖြစ်ခြင်း နည်းတရားကို ဆင်ခြင်၍ ဖြေဖျောက်ခြင်းဟူသော နည်းများနှင့် သုံးနည်းမှ သင့်လျော်ရာနည်းကို အသုံးပြု ဖြေဖျောက်နိုင်သည်။ မိမိကြုံတွေ့နေရသော လောကဓံတရား နည်း သောကပွားစရာဖြစ်နေသော်လည်း ၎င်းအခြင်းအရာ နည်း ယခု ပစ္စုပ္ပန်၌ ပြုမူသော အကြောင်းမကောင်း၍ အကြောင်းမကောင်းရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရှုမြင် ဆင်ခြင်၍

သောကကို ထိန်းချုပ်ကြည့်ပါ။ ဤသို့ ဆင်ခြင်မှုနှင့် မကိုက် ညီသေးလျှင်လည်း မိမိသည် အတိတ်ဘဝက မကောင်းသော ကံကို ပြုခဲ့သဖြင့် ယခုဘဝတွင် မကောင်းကျိုးခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးတော ဆင်ခြင် ပြေသိမ့်လျက် သောကကို ထိန်းသိမ်းကြည့်ပါ။

ဖော်ပြပြီးသော အချက်နှစ်ချက်နှင့် မကိုက်ညီသေးလျှင် တတိယနည်းဖြစ်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတရားကို ဆင်ခြင် နည်းအား သုံးကြည့်ပါ။ သောကဟူသည် အမြဲဖြစ်နေသော ခံစားမှုမဟုတ်။ ဖြစ်ပြီးပါက ပျက်သွားရပေလိမ့်မည်။ ဒုက္ခ ချည်း အမြဲမလာ။ သုခလည်း တစ်လှည့်စီ လာတတ်သော လောကဓံသဘောကို ဆင်ခြင်လိုက်ပါက သောကများ ပြေ ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် စိတ်နှလုံးအေးချမ်းမှု ရရှိပြီး မင်္ဂလာတရားနှင့်အညီ ချမ်းသာသုခကို ခံစားရပါလိမ့် မည်။

လူအချို့သည် သောကရောက်စရာနှင့် ကြုံရလျှင် မှန်ကန်သော ဖြေဖျောက်နည်းမဟုတ်သည့် မထူးဇာတ်ခင်း ခြင်း အမှားများကို ဆက်လက်ကျူးလွန်ခြင်းများ ပြုလုပ်တတ် သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ယမကာကို အဖော်ပြုကာ ထွက် ပေါက်ရှာကြသည်။ ဧကန်စင်စစ် သူရှာသော ထွက်ပေါက် ကား ထွက်ပေါက်မဟုတ်။ ပိုမိုနက်သော တွင်းကြီးထဲသို့ ထပ်ဆင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မူလကထက် ပိုမိုဆိုး ရွားသော ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ သောကရောက်စရာများ ကြုံရ ကာ၊ မလှမပနှင့် ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သောကဖြစ်စရာများနှင့် ကြုံရလျှင် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော သောကထိန်းချုပ်နည်းများမှ မိမိနှင့် ကိုက်ညီသင့်လျော်ရာနည်းကို အသုံးပြု၍ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် အေးငြိမ်းမှု ရှာသင့်ပါသည်။

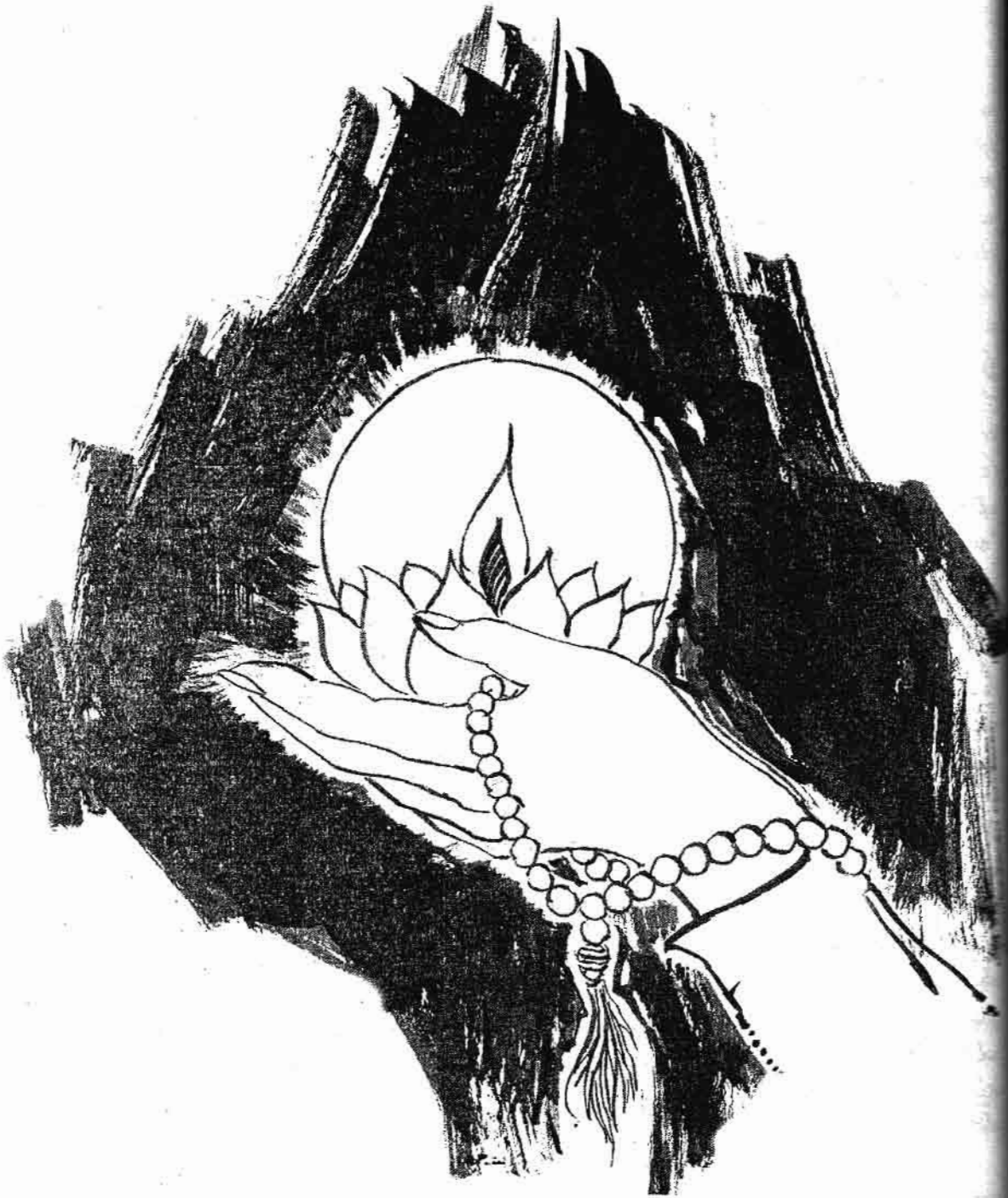
သို့မှသာ သောကကင်းကွာ၊ စိတ်ချမ်းသာ၍ မင်္ဂလာ ရှိလာမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

ကိုးကား

- အသောကရုံကျောင်းတိုက်ဆရာတော်၏ သီလပေး တရား တော်။

ဆုတောင်းပေးသော လူသားတို့

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

ထေရဝါဒကျင့်သုံးသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် အန္တရာယ်
 ဖင်ဂါထာများကို အစဉ်အလာအရ ရွတ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။
 ဇီဝိတာအစွမ်း၊ ဂါထာတန်ခိုးတို့ကို အားကိုးအားထားကြသည်။
 ဆေးဘေးအမျိုးမျိုး၊ လူဆိုးမားပြဘေးဆိုးများ၊ သရဲ တစ္ဆေ
 ခြောက်လှန်သည့်ဘေး၊ ကြံတွေရမည့် အန္တရာယ်ဘေးဆိုးများ
 ကင်းလွတ်နိုင်ကြရန် ဘုရားဟော ဂါထာတော်များကို
 ချီကြည့်အားထား၍ ရွတ်ဆိုတတ်ကြပါသည်။ ရဟန်း၊ သံဃာ
 ဆော်များပါ ရွတ်ဆိုတော်မူကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပရိတ်၊ ဂါထာ
 ဆော တရားတော်များ၏ အာဏာစက်သည် အာဏာ
 ဆတ်ဟူသော စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်းအထိ အာဏာ
 ဆော် ပျံ့နှံ့၏။ ဘုရားဟော ဂေါထာများကို ဘေးကင်း
 နှစ်ကင်း အန္တရာယ်ကင်းအဖြစ် အကာအကွယ်အရံအတား
 အနေနှင့် ရွတ်ဆိုမှုသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကပင်
 ပြုခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် မေတ္တာသုတ် ဂါထာတော်များကို
 အဓမ္မစွန်းနှင့်အတူ အကာအကွယ် အရံအတားအတွက်
 ဖောင်းတော်များကို သင်ကြားပေးရာ၊ ရဟန်းတော်များမှ ရွတ်
 ဆိုစွာများကြသဖြင့် နတ်တို့ နေဝံယုကနေသော ဘေးမှ
 ဖယ်ဝေးကြသည့်အပြင်၊ ဝါတွင်းမှာပင် အားလုံး ရဟန္တာဖြစ်
 သွားခဲ့ကြသည်။

ထို့အတူ ဝေသာလီပြည်ကြီး အစာငတ်ဘေး၊ ဘီလူး
 သောက်ဘေး၊ ရောဂါဘေး စသည့် ဘေးကြီး သုံးမျိုးကျ
 ဆုတ်နေစဉ် ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာအား ရတနသုတ်
 ဇီဝိတာတော်များကို သင်ကြားပေးပြီး မြို့ကို လှည့်ပတ်၍
 ရွတ်စေတော်မူရာ ဘေးများအားလုံး ပျောက်ကင်းသွား၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားဟော ဂါထာများ များစွာရှိသည်
 အနက် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ လိုရာ အဖြာဖြာရသော
 “သဗ္ဗမင်္ဂလာဂါထာတော်”ကို ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။ ထို
 ဇီဝိတာကို “သဗ္ဗမင်္ဂလာဂါထာ”ခေါ်ကြောင်း လူသိနည်းလှလေ
 သည်။ ထိုသဗ္ဗမင်္ဂလာ ဂါထာတော်သည် “ဒီဝါ”အစချီတဲ့
 ဇီဝိတာတော်ဖြစ်ပြီး နိဒါနသံယုတ် အဋ္ဌကထာတွင် ဖွင့်ဆို
 ထားပါသည်။ သာသနာတော်တွင် အလွန်အရေးပါသည့်
 ဇီဝိတာဖြစ်လေသည်။

ထိုဂါထာတော် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့မှာ တစ်ခုသော သီတင်း
 ကွက်လပြည့် မဟာပဝါရဏာနေ့၌ သာဝတ္ထိပြည့်ရှင် ပသေ
 နီကောသလဘုရင်သည် မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးဝတ်

ဆင်လျက် နံသာပန်း စသည်တို့ကို ယူဆောင်ကာ၊ ဘုရားရှင်
 သီတင်းသုံးတော်မူရာ ပုပ္ဖိရုံကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ထွက်လာ
 ခဲ့သည်။ ကောသလဘုရင် ဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်သည့်
 အချိန်တွင် ဖွားဖက်တော် ကာဠုဒါယီ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်
 သည် စာနုသမာပတ်ဝင်စား၍ ပရိသတ်အစွန်တွင် ထိုင်နေ
 တော်မူ၏။ ကာဠုဒါယီ ရဟန္တာမထေရ်၏ ကိုယ်ရေအဆင်း
 သည် ရွှေရောင်အဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းလှပနေ၏။ ထိုအချိန်
 သည် လထွက်၍ နေဝံစ ပြုသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ထို နေဝံစီတရောအချိန်တွင် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်
 သည် နေ၊ လ၊ ဘုရင်၊ စာနုဝင်စားနေသော ရဟန္တာအရှင်တို့
 နှင့် ဘုရားသခင်တို့၏ တင့်တယ်စွာ တောက်ပနေကြသည့်
 အရောင်တော်တို့ကို ကြည့်ရှုရာ ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ရောင်
 တော်သည် အခြား အရောင်အားလုံးတို့ကို လွှမ်းမိုး ကျော်
 လွန်ပြီး အတင့်တယ်ဆုံးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ဘုရားရှင်အား
 ရှိခိုးလျက် “အရှင်မြတ်ဘုရား...ယနေ့ ဘုရားတပည့်တော်
 သည် နေ၊ လ၊ ဘုရင်၊ ရဟန္တာအရှင်နှင့် ဘုရားသခင်၏
 အရောင်တော်တို့ကို လေ့လာကြည့်ရှုသည့်အခါ မြတ်စွာ
 ဘုရား၏ ကိုယ်ရောင်တော်များသည် အခြားအရောင်များ
 အားလုံးကို လွှမ်းမိုးကျော်လွန်ပြီး ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ရောင်
 တော်သည်သာ တင့်တင့်တယ်တယ် နှစ်သက်ကြည့်ညှိဖွယ်
 ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “အာနန္ဒာ...နေမင်းက
 နေအခါမှသာ တင့်တယ်၏။ လမင်းကလည်း ညဉ့်အခါမှသာ

တင့်တယ်၏။ လူမင်းက မင်းမြှောက်တန်ဆာဆင်ယင်မှသာ
တင့်တယ်၏။ ဘုရားရှင်တို့မှာကာ နေရော ညပါ အခါခပ်
သိမ်း တန်ခိုးတော် ငါးပါးတို့နှင့် တင့်တယ်တော်မူကြ၏။ ဟု
မိန့်တော်မူပြီး ဤ “ဒီဝါတပတိ အာဒိဇော” အစချီသော ဂါထာ
တော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂါထာတော်ဖြစ်
ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအပြင် ဤဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့သော
ဘာတိက အမတ်ကြီးအား ဘာတိက-မင်းကြီးမှ အလွန်
နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဆုတော်ငွေ တစ်ထောင်
ဆုချတော်မူခဲ့သဖြင့် ထိုဂါထာတော်ကို ဆုတော်ငွေ တစ်
ထောင်ရသည့် ဂါထာဟုလည်း ခေါ်တွင်လေသည်။

**ဆုတော်ငွေတစ်ထောင်ရသည့် ဂါထာ
(သို့မဟုတ်)**

သဗ္ဗ မင်္ဂလာဂါထာတော်

ဒီဝါတပတိ အာဒိဇော၊
ရတ္တိမာ ဘာတိ စန္ဒိမာ၊
သန္တဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊
ဈာယီ တပတိ ဗြာဟ္မဇော၊
အထ သဗ္ဗမဟောရတ္တိ၊
ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ။

ဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်

အာဒိဇော-ရောင်ခြည်တစ်ထောင် ထွန်းပြောင်ပ,ဝင်း၊
ရှင်နေမင်းသည်၊ ဒီဝါ-နေအခါ၌သာ၊ တပတိ- ထွန်းလင်း
ကျက်သရေတောက်ပပေ၏။ စန္ဒိမာ-လမ်းကြီးသည်လည်း၊
ရတ္တိ - ညဉ့်အခါ၌သာလျှင်၊ အာဘာတိ- ဆီးနှင်းမြို့တိမ်
သူရိန်မီးခိုး ညစ်မျိုးငါးဝ ကင်းစင်မှသာလျှင် ထွန်းလင်း
တောက်ပနိုင်၏။ ခတ္တိယော- ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်
လည်း၊ သန္တဒ္ဓေါ - မင်းမြှောက်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်မှသာ
လျှင်၊ တပတိ - မင်းတို့ကျက်သရေ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်
ပေ၏။ ဗြာဟ္မဇော - ကိလေသာကုန်ခန်းသည့် ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်သည်ပင်လျှင်၊ ဈာယီ - အာရမ္မဏှု လက္ခဏာဟု
နှစ်ဆူစုချန်မြတ် သမာပတ်ကို ဝင်စား၍နေမှသာလျှင်၊
တပတိ-ရဟန်းတို့ကျက်သရေ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်ပေ
၏။ အထ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ဗုဒ္ဓေါ-မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်သာ
လျှင်၊ သဗ္ဗမဟောရတ္တိ - နေရော ညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း၊
တေဇသာ - ပညာသီလ၊ ဂုဏ်ဓမ္မနှင့် ပုညတေဇော် ငါးမျိုး

သော အာနဘော်တို့ဖြင့်၊ တပတိ - စိန်ရွှေမြရောင် နေလ
ရောင်ထက် အခေါင်တက်၍ ပြောင်လျက်ထိန်ဝေ ထွန်းလင်း
တောက်ပနိုင်ပါပေ၏။

ဤ သဗ္ဗမင်္ဂလာဂါထာတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်
အမြဲတမ်း ရွတ်ဆိုပါက လာဘ်လာဘများ ပေါများနိုင်သည့်
အပြင်၊ ကျရောက်ဆဲ ကျရောက်လတ္တံ့သော ဘေးဥပုဇ်
အန္တရာယ် ရန်အသွယ်သွယ်တို့မှ လွတ်ကင်းနိုင်ပါသည်။
ဤဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုသဖြင့် ဗုံးဒဏ်ဘေး၊ မြွေဆိုးဘေး
စသည့် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤ သဗ္ဗမင်္ဂလာဂါထာတော်ကို လာဘ်
ခေါ်၊ လာဘ်ရွှင်ဂါထာတော်၊ စွယ်စုံမင်္ဂလာဂါထာတော်၊
ဆုတော်ငွေတစ်ထောင်ရသည့် ဂါထာတော်ဟူ၍ ပညာရှင်
များက ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ၊ အကြိမ်ကြိမ် အချိန်မှန် ရွတ်ဆိုပွား
များမှု ဘာဝနာတို့ ရှိလျှင် စိတ်ရှိသလောက် ပြီးမြောက်
အောင်မြင်ပြည့်စုံနိုင်မည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မှီငြမ်း

- သဗ္ဗမင်္ဂလာဂါထာတော်(ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်တော်ထာ
အစွမ်းထက်ဂါထာပရိတ်တော်များ)(မွေစရိယ ဦးအေးနိုင်
ဘိ-အေ)

ဓမ္မာဒရိယ ဦးဘောင်ကျော်ဗိုး

ပဋာနတန်ခိုး စာကျိးစာနန္တ

ရွတ်ဖွားသူ နာယူသူများ ရ

မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော “သန္တသမိတ” နတ်သားကို ကျေးဇူး ဆပ်သောအားဖြင့် မယ်တော်မိနတ်ကို အဦးပြု၍ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းအား အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ စဉ် နာယူကြသော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့တွင် ကုဋေ ရှစ်သောင်းကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ကိလေသာ အာသဝေါ ကင်းကွာပြီး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြကုန် ၏။ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်သွားသော နတ်ဗြဟ္မာ၊ သက ဒါဂါမ်အရိယာ ဖြစ်သွားသော နတ်ဗြဟ္မာ၊ အနာဂါမ် အရိယာ ဖြစ်သွားသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်ကား အသင်္ချေယျ မရေ မတွက်နိုင်အောင် များပြားကုန်၏။

ထိုဗြဟ္မာနတ်အပေါင်းတို့သည် ယနေ့အထိ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြလျက် ပဉ္စန်းတရားတော်ကို နာယူရန် ကြည် ညိုရန်၊ ပူဇော်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်၊ အနားယူချိန်တို့တွင် နတ်ဗြဟ္မာတို့အား တရားဟောရန် ကိုယ်စား ကိုယ်ပွား နိဗ္ဗိတဘုရားရှင်ကို ဖန်ဆင်း၍ တရားဟောစေ၏။

ထိုအချိန် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ တစ်ပါးတည်းကိုသာ အဘိဓမ္မာတရားတော်အား အကျဉ်းချုံ့ ၍ ဟောတော်မူသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အရှင်မြတ်ကလည်း လင်း နိဿာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရဟန်းတော် ငါးရာအား ပဉ္စန်းတရား တော် ပြန်ဟောကြားရာတွင် ထိုရဟန်းတော်အားလုံး ရဟန္တာ

အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို လင်းနိဿာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရဟန်းတော် ငါးရာသည် ကဿပဘုရား၏ လက်ထက်တော်အခါက ကျောက်လိုဏ် ဂူကြီးအတွင်း အမိန့် တွယ်ကပ်နေသော လင်းနိဿာဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့သော် ကဿပဘုရားရှင်၏ တပည့် ရဟန်းတော် တစ်ပါးသည် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သော ထိုကျောက်လိုဏ်ဂူ ကြီးအတွင်း၌ တစ်ပါးတည်း အသံနေ အသံထားဖြင့် ပဉ္စန်း ဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်၏။ ပဉ္စန်းရွတ်ဖတ်သံ သည် ကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ လိုဏ်ခေါင်းသံဖြင့် ပဲ့တင် ထပ်လျက် စည်းဝါးညီညီ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျောက်လိုဏ်ဂူအမိုးပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေသော လင်းနိဿာသည် ပဉ္စန်းသံကို ကြားရသော် အဓိပ္ပာယ်မသိ နားမလည်သော်လည်း တရားသံ၊ ရဟန်းရွတ်ဖတ်သံဟု သိ ကာ စိတ်ကြည်နူးကြလျက် ကျောက်ဂူအမိုးမှ တွယ်ကပ် ထားသော ခြေများကို တွယ်ကပ်ရန် သတိမရကြတော့ဘဲ တရားသံတွင် မြောနေကြလျက် အောက်ခြေရှိ ကျောက် သားပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ စုတ်စိတ်ကျ သေဆုံးရလေသည်။ ထို စုတ်စိတ်ကျပြီးနောက် ကြားစိတ်မခြားဘဲ နတ်ပြည်၌ နတ်ပဋိသန္ဓေစိတ်ဖြစ်ကာ၊ နတ်သား ငါးရာဖြစ်ကြရသည်။

ယခု ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တွင် ရဟန်း တော် ငါးရာဖြစ်လာပြီး ပဉ္စန်းတရားတော်ကို နာကြားရင်း ရဟန္တာဖြစ်ကြရသည်။

အင်းဝခေတ်တွင် တောင်ဖီလာ ဆရာတော်သည် ပဉ္စန်းဒေသနာ တော်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရာ၊ ဘုရား လက်ထက်တွင်ပဉ္စန်းနာ၍ သောတာ ပန်အရိယာဖြစ်ခဲ့သော နတ်မင်းကြီး တစ်ပါးက တရားလာနာသည်။ ဆရာ တော် ရှာဖွေနေသော မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာနှစ်ဆူကို နတ်မင်းကြီးက လမ်းညွှန်ပြခဲ့သည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော အရှင် တိဿဒတ္တ ရဟန်းသည် ဘုရားပွင့်တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင် ကို ဖူးမြော်လို၍ သင်္ဘောဖြင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပင်လယ်ခရီးကို ဖြတ်သန်းစဉ် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် လှိုင်း တံပိုးများနှင့် အလှဆင်ထားသော အဆုံးမရှိ ရေပြင်ကျယ်ကို ကြည့်ရင်း “ဪ... ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသည် ကျယ်ဝန်းလေ စွ။ အောက်သို့ မည်မျှ နက်ရှိုင်းသည်ကိုလည်း မမှန်းနိုင်၊ ကမ်းမြေပြင်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ကျယ်ပြန့် ကြီးမားလှပီ တကားဟု တွေးလျက် ပဉ္စန်းဒေသနာတော်ကြီးနှင့် ပင် လယ်သမုဒ္ဒရာသည် မည်သူက ပိုကျယ်၊ ပိုနက်သနည်းဟု နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသည် အောက်မှာ မြေကြီးကျောက် သား၊ ဘေးပတ်လည်မှာ မြေသား ကမ်းနားများနှင့် ပိုင်းခြား ထား၏။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးသည် နည်းမျိုးစုံရောပြမ်း ထွက် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ အဆုံးထိ မမြင်နိုင်ဘဲ ကျယ် ပြောလှပေသည်ဟု ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ရင်း ဆင်ခြင်ပွားများ၍ ဝိပဿနာကို ရှုပွားလိုက်ရာ သင်္ဘောပေါ် မှာပင် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်း ထာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းမှာ မည်သည့် လောကီစည်းစိမ်နှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်မရသော အထွတ်အထိပ် ချမ်းသာဖြစ်ပေသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် အမျိုးသမီးများ ပဋ္ဌာန်း အာဂုံဆောင်၍ သာသနာပြုကြသည်မှာ အလွန်ချီးကျူး ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

အနော်ရထာမင်းနှင့် ရှင်အရဟံတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပါဠိအဋ္ဌကထာအစုံကို ပုဂံပြည်သူ ပြည်သားများ သင်ကြားခွင့်ရကြသည်။ ထိုခေတ်က ပိဋကတ် စာပေသည် အလွန်ပေါပြူလာဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်း အမျိုးသမီးများ ပိဋကတ်စာကို ကျက်၍ အလွတ်မှတ်သားပြီး အာဂုံဆောင်ထားသည်။ တစ်နေ့ အမျိုး သမီးတစ်ဦးက...

“ညီမရေ...ဘာစာတွေ ကျက်နေလဲ။ ဘယ်လောက် ချီလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ကလေးက တစ်ဖက်၊ အလုပ်ကလည်း များဆိုတော့ ထောသမန္တ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းထဲက ကုသလတိတ်တစ်ပိုင်း ထောက်သာ သင်ယူနိုင်ပြီး အာဂုံဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

(ကုသလတိတ်ဟူသည် ယခုခေတ် ပဋ္ဌာန်းစာအုပ် ထဲအုပ်တွင် ကုသလတိတ်တိက ပဋ္ဌာန်းသည်ပင် စာမျက် ခု ၁၉ မျက်နှာ၊ ပထမအုပ်ဖြစ်သည်။ ကုသလတိတ်ဒုက အထွန်ကျယ်သည်။ စာအုပ်နှစ်အုပ်ခွဲ ကျော်သည်။ ကုသလ တိတ်တစ်ပိုင်းလောက်သာဟု ဆိုသဖြင့် တစ်အုပ်စာ အာဂုံ ဆောင်ထားသည်ဟုပင် မှတ်ရမည်။)

ပုဂံခေတ်က စေတီပေါင်းများ တည်ထား ကိုးကွယ် ကြ၏။ ကိုးကွယ်လှူဒါန်းနိုင်သော အခြေခံ သဒ္ဓါတရားနှင့် ညီညွတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါတရားပြည့်စုံအောင် ဝိညာဏ်တော်များက နည်းလမ်းညွှန်ပြသည်။

အင်းဝခေတ်တွင် တောင်ဖီလာ ဆရာတော်သည် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရာ၊ ဘုရားလက် ထက်တွင် ပဋ္ဌာန်းနာ၍ သောတာပန်အင်္ဂါယာဖြစ်ခဲ့သော နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးက တရားလာနာသည်။ ဆရာတော် ရှာဖွေနေသော မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာနှစ်ဆူကို နတ် မင်းကြီးက လမ်းညွှန်ပြခဲ့သည်။ ယနေ့ မြန်မာသာမက၊ ကမ္ဘာအထိပါ ကျော်ကြားသော မန်းစက်တော်ရာပင် ဖြစ်သည်။

တောင်ဖီလာ ဆရာတော်သည် နောက်ပါ တပည့်များနှင့် အတူ နတ်မင်းကြီးပြောကြားသည့်အတိုင်း ရှာဖွေရာ မြတ် စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာကို တွေ့ရှိ ဖူးမြော်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ခြေတော်ရာအား တွေ့ရှိ ဖူးမြင်ရကြောင်းကို ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းသည့် ရှင်ဘုရင်ကို ပရိတ်ချည် ပေး၍ လက်တွေ့ ပြလိုသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာ ပတ် လည်ကို ပရိတ်ချည်ဖြင့် ပတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကို အာရုံပြုလျက် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော် လေသည်။

ခြေတော်ရာမှာ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါး ကွန့်မြူးထွက်ပေါ်လာ သည်။ တောင်ဖီလာ ဆရာတော်နှင့် နောက်ပါ တပည့်များ သည် ရောင်ခြည်တော်ကို ဖူးမြင်ရလျှင် ဤကား မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတော်ရာအစစ်ဖြစ်ပါပေသည်ဟု ယုံကြည်၍ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ကြရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် လေးခုမြောက် သတ္တမာန္တ သီတင်းသုံးတော်မူရင်း အဘိ ဓမ္မာတရားတော်တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူရာ အဘိဓမ္မာခုနစ် ကျမ်းတွင် နောက်ဆုံး မဟာပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ဆင်ခြင် မှသာလျှင် ရောင်ခြည်တော်များသည် အစဉ်မပြတ် စကြဝဠာ အနှံ့နှံ့အထိ ကွန့်မြူးထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခု တောင်ဖီလာ ဆရာတော်က ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ တော်ဖြင့် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်သောအခါ ခြေတော်ရာမှ ခြေတော် ရာမှ ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ပေါ်လာ၏။

တောင်ဖီလာ ဆရာတော်သည် အင်းဝ နေပြည်တော် သို့ ပြန်ကြွပြီး နန်းတော်ထဲတွင် ရှင်ဘုရင်အား “မြတ်စွာ ဘုရား၏ စက်တော်ရာ နှစ်ဆူကို တွေ့ရှိဖူးမြော်ခဲ့ကြောင်း၊ ခြေစက်တော်ရာ ပတ်လည်ကို ချည်ဖြင့် ဝိုင်း၍ ပဋ္ဌာန်း ဒေသနာတော်ဖြင့် ပူဇော်ပြီး ယခု ပင့်ဆောင်လာကြောင်း”

ပြောပြီး ပရိတ်ချည်တို့ကို ရှင်ဘုရင်အား ကိုးကွယ်ရန် ခိုးဖြင့် လိုက်သည်။

မင်းကြီးသည် ပရိတ်ချည်တော်ကို ကလပ်ပေါ် တင်၍ ရှိခိုးလျှင် ပရိတ်ချည်မှ ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ကွန်မြူး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် သည် လျှပ်စစ်မီးပန်းကဲ့သို့ ကွန်မြူးတော်မူလျှင် အားလုံးက လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။

ရံခါ ညရောက်လျှင် ပရိတ်ချည်မှ ရောင်ခြည်တော် များ ကွန်မြူးထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြို့သူ မြို့သားများပါ ဖူးမြင်ရလေသည်။

ထိုအခါမှ စ၍ ထူးခြားနား သီချင်းကြီး ပေါ်ထွက်လာ သည်။

xxx ထူး မခြားနားxxxမီးရောင်သား xxx ရောင်တော် ထွေပြားxxxပြောင်းလိုလို ထူးထွေတည်xxxအံ့ရာသော်xxx

“ထူး မခြားနား”ဟူသည် မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်က ပေါ်ထွက်ခဲ့သော ရောင်ခြည်တော်များနှင့် ယခု ထွက်ပေါ်လာသော ရောင်ခြည်တော်များသည် အလွန် ထူးခြား၍ မခြားနားဘဲ အတူတူသွားဖြစ်သည်ဟု ဆိုလို သည်။

ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးသည်ကို ဖူးမြင်ရလျှင် ပစ္စန်းဒေသနာတော်ကို ပိုမိုရွတ်ဖတ်၍ ပူဇော် ကြည်ညို ကြသည်။

ထို အင်းဝခေတ်မှ စ၍ ပစ္စန်းဇရပ်ကြီးများ ဆောက် လုပ်ပြီး သံဃာတော်များမှ ပစ္စန်းတရားရွတ်၊ ပစ္စန်းတရား ဟောကြားပြီး လူအများက နာယူကြသည်။

သာသနာလင်္ကာရ စာတမ်း၌ အင်းဝခေတ် ပစ္စန်းပွဲ ကို အောက်ပါအတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

“သက္ကရာဇ် ၁၀၃၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈ရက် နေ့မှ စ၍ ဇရန်ဆရာတော် စီရင်ချက်အတိုင်း ကူတော်သစ် ပစ္စန်းဇရပ်တွင် မြန်မာဆရာတို့ ရှေးဦးစွာ ပစ္စန်းတရား ဟော ရသည်။ နောက် နယုန်မုန်ဆရာတို့ ပစ္စန်းတရားဟော ရသည်။ သဘင်ကြီးစွာခံသည်။ ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ပူဇော် သက္ကာရပြုကြသည်။

ဟံသာဝတီခေတ်၌ ပစ္စန်းဇရပ်ကို အလွန်ကြီးကျယ် ခန်းနားစွာ ဆောက်၍ ပူဇော်ကြသည်။ ဇရပ်ထဲတွင် ပစ္စန်း ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရာ ပလ္လင်ကို မင်းဧကရာဇ်တို့၏ ပလ္လင်နှင့် တူညီစွာ ပြုလုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ဘုံကိုးဆင့်မြင့်သော ပစ္စန်းရွှေပြာသာဒ်ကြီးလည်း အလွန် ဆန်းကြယ်စွာ ဆောက်

လုပ်ပြီး ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြသည်။

အမရပူရခေတ်က ပစ္စန်းဇရပ်များ ရတနာပုံခေတ်က ပစ္စန်းဇရပ်များ ထင်ရှားရှိခဲ့ရာ၊ ရှေးခေတ်အဆက်ဆက် ပစ္စန်းဇရပ်ကြီးထဲတွင် ပစ္စန်းဒေသနာတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသည်။

ဤကား ပစ္စန်းအကျိုးကို သိရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ် သည်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှသည် ယနေ့အထိ ပစ္စန်းဇရပ် များကို သီးခြား မတွေ့ရှိရသော်လည်း အသံမစဲ မဟာ ပစ္စန်းပူဇော်ပွဲကို တစ်နိုင်ငံလုံး မြို့ရွာအနှံ့ ပြုလုပ်ကျင်းပ ကြသည်။

ပစ္စန်းတန်ခိုးသည် အလွန်ကြီး၏။ ပစ္စန်းဒေသနာ တော်ကို မိမိရဲ့ စိတ်နှလုံးမှာ စွဲထင်ပြီး စိတ်ကြည်လင်သည် အထိ မနောဓာတ်အကြည်ခိုက်သည်အထိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် လျှင် လိုတာရ မနောမယ ပတ္တမြားရသကဲ့သို့ လိုအပ်သော လောကီ-လောကုတ္တရာ ကိစ္စများတွင် ကြံတိုင်း ပြီးမြောက် လေသည်။ အသက်ရှည် ကျန်းမာ၊ ချစ်ခင်သူ များ၍ ရန်ကင်း ဝေး၊ တန်ခိုးကြီးသည်မှာ အထူးပြောဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ ထို့ ကြောင့် နည်းမှန်အောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရမည်။

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ချက်ချင်း ရကြပါစေ။

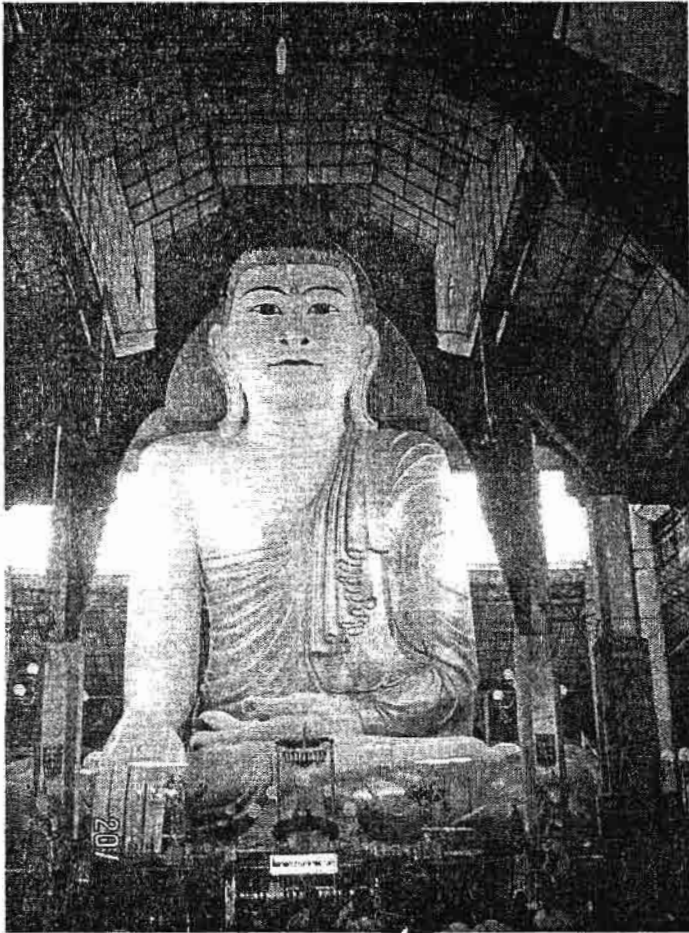

ဟင်္သာတမြို့၏ ကျက်သရေဆောင်

မဟာအာဟုလ သကျရံဘီ ဆယ်ထပ်ကြီး ရုပ်ရှင်တော်မြတ်

မြမဇ္ဈဝေ (ကျုံမင်း)

ဆရာတော်တိုင်းအသေကြီး ဟင်္သာတမြို့သည် ခိုင်မြဲကြီး
 စည်ပင်သာယာသော မြို့ကြီးတစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါ
 ထိုအပြင် ဘာသာ၊ သာသနာလည်း ကြွယ်ဝသော
 စေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်များနှင့်
 ဆောင်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒေသခံများက
 ဦးထိပ်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါသည်။
 ဘာသာ၊ သာသနာ ထွန်းကားသော မြို့ဖြစ်သည်နှင့်
 လေးဖြာအရပ်မျက်နှာတွင် ကိန်းဝပ်ပျော်နေသော
 တော်များမှာ -

- မြို့၏ အရှေ့အရပ်တွင် မြို့သူကြီးဘုရား၊
  - မြို့၏ အနောက်အရပ်တွင် ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား၊
  - မြို့၏ တောင်အရပ်တွင် ကျောက်တော်ကြီးဘုရား၊
  - မြို့၏ မြောက်အရပ်တွင် ချမ်းသာကြီးဘုရားဟူ၍
- ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် ထိုဘုရားများမှ ဆယ်ထပ်ကြီး
 ဘုရားကို ရေးသားပူဇော် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကြီး
 မှာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီးဖြစ်ပြီး အချို့အစား အလွန်ကျန
 ပါသည်။
 ဒေသခံများက ဘုရားကြီးကို “ဆယ်ထပ်ကြီး ဆင်း

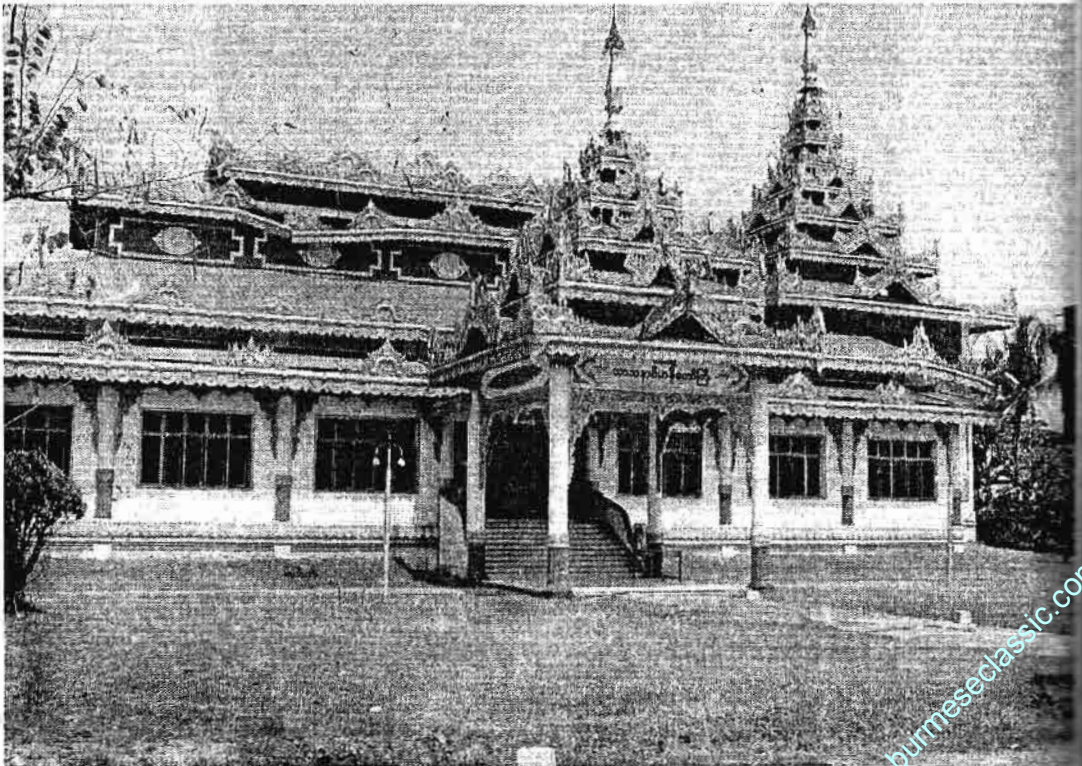

တုတော်ကြီး၊ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကိုယ်တော်ကြီး”ဟု ခေါ်ကြပြီး ဘုရားကြီး၏ တင်လှူခဲ့သော ဘွဲ့အမည်တော်မှာ “မဟာအာတုလ သကျရံသီ ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား”ဟု ဖြစ်ပါသည်။

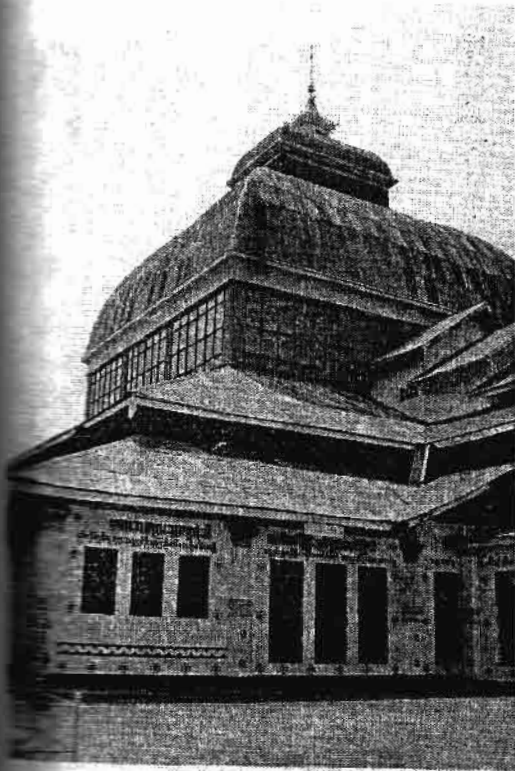
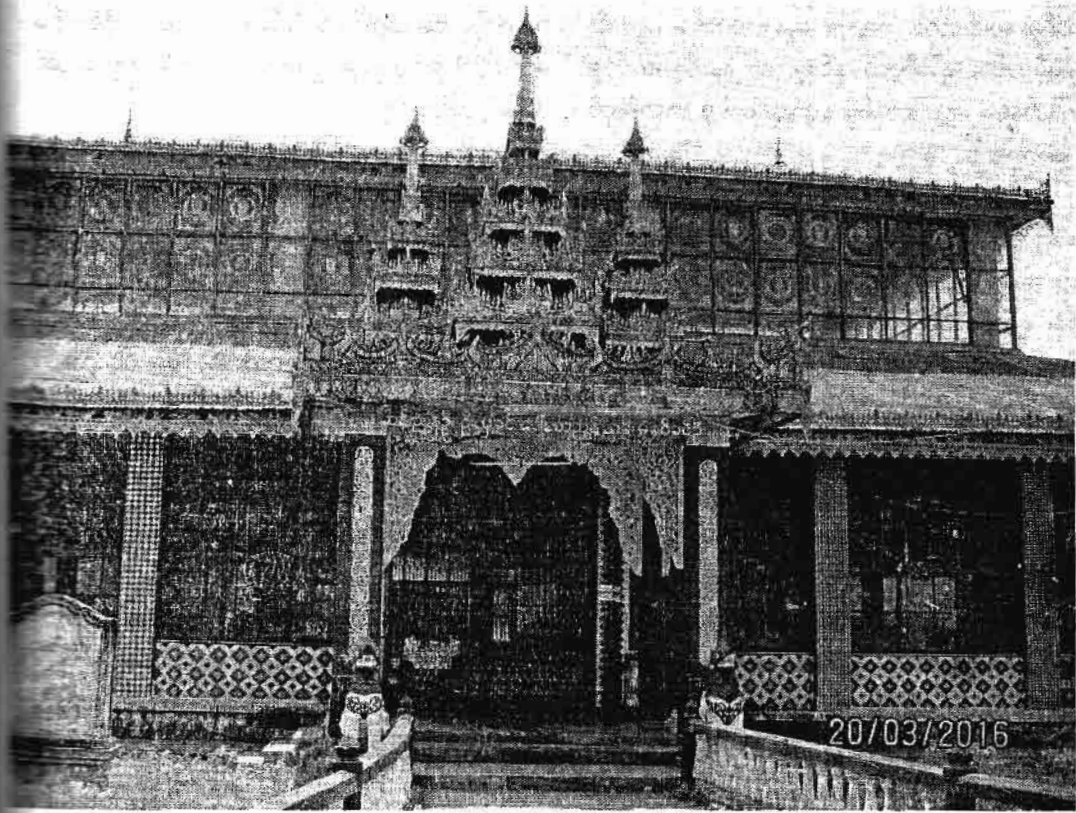
ဘုရားကြီးတည်သည့် သမိုင်းကြောင်းကို လေ့လာလိုက်သောအခါ ဒေသခံ ရှင်လူအများ၏ ဆန္ဒမှာ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ သုံးလူထွတ်တင်ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ၄၅ဝါကာလပတ်လုံး တရားရေအေးတိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့သည်ကို ရည်စူး၍ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို ၄၅ဝါကာလ ကိုယ်စားပြုအဖြစ် ၄၅တောင်နှင့်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော်၂ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရွှေပန်းကံ၊ ငွေပန်းကံတော်များ ချဲ့ခဲ့၏။ ၁၂၇၅ခုနှစ်၊ ဦးတန်ခူးလဆုတ် ၅ရက်နေ့တွင် “မဟာအာတုလရံသီ”ဟု ဘွဲ့မည်တော်တင်လှူခဲ့ပါတယ်။ အာတုမရှိ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူသော ရောင်ခြည်တော်အစုံ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဟု ဘွဲ့မည်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားကြီး၏ အုတ်မြစ်တော်ကို အနက် ၉ပေ၊ အလျား ၆၄ပေ၊ အနံ ၄၉ ပေဖြင့် အခြေခံ ဖောက်ထွင်းပြီး ကလင်ခြေကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လျက် သရွတ်ဖြည့်စီကာ တက်

ခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဇုက္ကရစရိယာ (၆)နှစ် ကျင့်တော်မူသည်ကို ရည်စူး၍ ပလ္လင်တော်ကို ၆တောင်ဖြင့် တည်ခဲ့ပါသည်။

“ဆယ်ထပ်ကြီး”ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးအတွင်းတွင် ဌာပနာသုံးတိုက်အဆင့်ဖြင့် -

- ပထမ ဌာပနာတိုက်အဆင့်တွင်း၌ ဌာပနာအဆင့်ငယ် လေးဆင့်။

- ဒုတိယ ဌာပနာတိုက်အဆင့်တွင်း၌ ဌာပနာအဆင့်ငယ် သုံးဆင့်။

- တတိယ ဌာပနာတိုက်အဆင့်တွင်း၌ ဌာပနာအဆင့်ငယ် သုံးဆင့်။

စုစုပေါင်း ဌာပနာတိုက်အဆင့်ရေ တစ်ဆယ်ဆင့် ရှိသောကြောင့် “ဆယ်ထပ်ကြီး”ဟု ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဌာပနာတိုက်အတွင်းရှိ ဌာပနာပစ္စည်းများကို လော့လာလိုက်သောအခါ -

ပထမ ဌာပနာတိုက်၊ ဌာပနာအဆင့် လေးဆင့်တွင် ရွှေဆင်းတု(၅၀)၊ ငွေဆင်းတု(၁၄၂)၊ ပယင်းဆင်းတု နှစ်ခု၊ ကျောက်ဆင်းတု(၆၃)ခု၊ ကြေးဆင်းတု(၆)ခု၊ သစ်သားဆင်း

တုတစ်ခု၊ ဓာတ်တော် (၁၀၃)ခု၊ ငွေဗောဓိတစ်ခု၊ ငွေလင်းလွန်းပင်တစ်ခု၊ ရှင်သီဝလီ နှစ်ဆူ၊ ကြေးနတ်ရုပ်တစ်ဆူ၊ ရွှေကြွတ်နှစ်ခု၊ ငွေကြွတ်နှစ်ခု၊ ငွေငါးရုပ်တစ်ခု၊ စာတစ်ထုပ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ ဌာပနာတိုက်၊ ဌာပနာအဆင့် သုံးဆင့်တွင် ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူ၊ ငွေဆင်းတု(၅၆)ဆူ၊ ကျောက်ဆင်းတုငါးဆူ၊ ကြေးဆင်းတုတစ်ဆူ၊ စွယ်တော်တုတစ်ဆူ၊ ဖလံစာမိတစ်ခု၊ ရှင်သီဝလီတစ်ဆူ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တတစ်ဆူ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ဆူ၊ ဆေးစေတီတစ်ဆူ၊ ပတ္တမြား သုံးလုံး၊ ဓာတ်တော် (၁၀၃)ခု၊ ငွေဗောဓိတစ်ခုတို့ဖြစ်သည်။

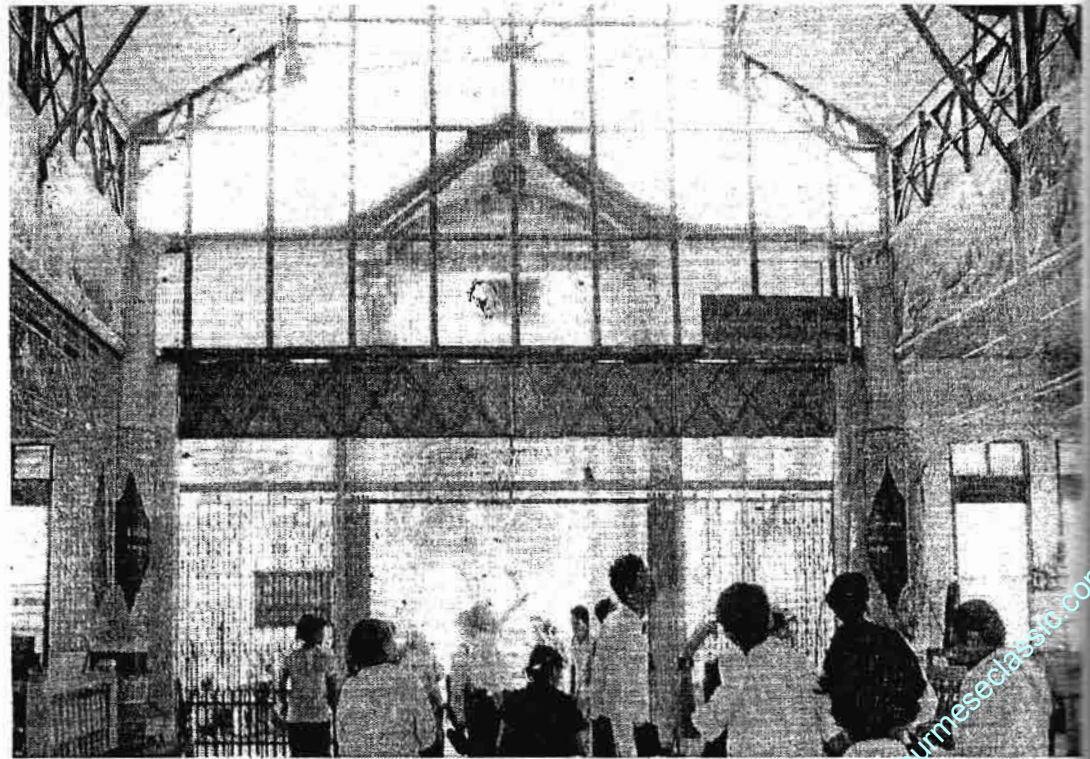
တတိယ ဌာပနာတိုက်၊ ဌာပနာအဆင့်သုံးဆင့်တွင် ဓာတ်တော်(၂၀၀)ခု၊ စိန်ဆင်းတုတစ်ဆူ၊ ရွှေဆင်းတုသုံးဆူ၊ ပယင်းဆင်းတုသုံးဆူ၊ ဥဿဖရားဆင်းတုတစ်ဆူ၊ ငွေဆင်းတု (၂၉၀)၊ သတ္တုဆင်းတုတစ်ဆူ၊ ကြေးဆင်းတုတစ်ဆူ၊ ငွေဗောဓိဘုရားတစ်ဆူ၊ ကျောက်ဆင်းတုသုံးဆူ၊ ငွေဓမ္မစေတီ (၂၀)၊ ငွေဗောဓိတစ်ဆူ၊ ရှင်သီဝလီတစ်ဆူ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တ နှစ်ဆူ၊ မိုးကြိုးလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ပတ္တမြား(၃၃)လုံး၊ စိန်ခြယ် (၈)ခု၊ နီလာသုံးခု၊ ပုလဲတစ်လုံး၊ ရွှေအုပ်တစ်ခု၊ ငွေကြွတ် (၁၀)ခု၊ ရွှေသပိတ်တစ်ခု၊ ရွှေယပ်တစ်ခု၊ ငွေသပိတ်နှစ်လုံး၊ ငွေထုံးဘူးနှစ်ခု၊ ရွှေကြွတ်လေးခု၊ ငွေပုတီးတစ်ကုံး၊ ရွှေ

ကလာပ်တစ်ခု၊ ငွေကြယ်သီးငါးလုံး၊ ငွေတံခွန်တိုင်တစ်ခု၊ ရွှေငှက်တစ်ခု၊ ငွေကြေးစည်တစ်ခု၊ ငွေဖလားလေးခု၊ ငွေယပ် သုံးခုတို့ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကိန်းဝပ်ရာ တန်ဆောင်းတော်ကြီးကို ၁၂၇၆ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၂ရက်၊ စနေနေ့(၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ရက်)တွင် ပန်းဘဲဆရာ ဥဦးနှင့် သံတိုင်(၁၀)လုံးဖြင့် စတင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြပါသည်။ တန်ဆောင်းတော်ကြီး၏ အမြင့်မှာ(၁၀၈)တောင်ရှိပြီး အချိန်ကာလ ဂုဏ်ခန့် ကြာမြင့်စွာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုအခါ သာသနိက မြေမြတ်တွင် ကျောင်းကန်ရပ် မွှောရုံများသာမက၊ ဘုရားကြီး၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ဟင်္သာတခရိုင် သာသနာဗိမာန်တော်ကြီးကိုလည်း တည်ဆောက်ထားပြီးဖြစ်၍ ကြည်နူးသဒ္ဓါပွားများစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်သက်တမ်း တစ်ရာကျော်ရှိ “မဟာအာတုလ သကျရံသီ ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား”သည် ရှေးဟောင်းဘုရားကြီးတစ်ဆူအဖြစ် ခန့်ညားစွာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါကြောင်း ရေးသားပူဇော် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

(ဂန္ထိရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc))

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥ၊ ဧ၊ ဩ) စသည့် “အ”အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအာရုံလိုက် ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ကာ၊ ကျောက်၊ ငွေထည်ပစ္စည်း၊ ကြေးထည်ပစ္စည်း၊ ငွေငွေရတနာလုပ်ငန်း အဆင်ပြေ အောင်မြင်မည်။ လုပ်ငန်းသစ် ပြုလုပ်ရမည်။ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး အရပ်အရှင်းဖြစ်တတ်သည်။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း စသည့် အင်္ဂါနိပစ္စည်းထွက်ကိန်းရှိသည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ သာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ခရီးဝေးသွားကိန်း မကောင်းသေးပါ။ လူငယ်များ ပညာရေးထက် အချစ်ရေးဘက်သို့ စိတ်ပါနေတတ်သည်။ အစာမကြေ လေရောဂါ၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်သည်။ ထိ သနာပါက (၂)အစ (၄)အဆုံးဂဏန်းထိုးပါ။

ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - . . မိမိမွေးနေ့ထောင့်တွင် . ကံကော်ညွန့် . (၁၅)ညွန့်လှူပါ။ မွေးနေ့တိုင်း . လှူပေးပါ။ . . . .

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ မြှုပ်နေတာတွေ ပြန်ပေါ်လာမည်။ မမျှော်လင့် ဘဲ ငွေအာရုံလိုက် ဝင်မည်။ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်း၊ ကာ၊ ကျောက်၊ အိမ်ခြံမြေ အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ အိမ်အိမ်အဆောက် အအုံ ပြုပြင်မွမ်းမံရမည်။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြားနှင့်ဆက်သွယ်သောအလုပ် ပြုလုပ်ရမည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းအတွက် စိတ်သောက ဖြစ်တတ်သည်။ အဝေးရောက်၊ ပြည်ပရောက် သားသမီးထံမှ ကူညီထောက်ပံ့မှုရမည်။ ခြေလေးချောင်းသား ယာယီရှောင်ပါ။ နှစ်လှူတွေပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျကိန်းရှိသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စ မဆောင်ရွက်သင့်သေးပါ။ ထိဝါသနာပါက (၄ ၄)ပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။

ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - . . ရာဟုထောင့်တွင် . ရေသက်စေ့ . သပ္ပာယ်ပြီး . ခရေညွန့်(၆)ညွန့်လှူလိုက်ပါ။ . . . .

အင်္ဂါအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် မိမိလက်ရှိ ပုံမှန်အလုပ် ပိုကောင်းသည်။ လုပ်ငန်းပြောင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့၊ လုပ်ငန်းအသစ် ဆောင်းသေးပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးဝေးသွားရန် ရက်ရွှေ့ခိုင်းရမည်။ အမျိုးသမီးအကြီးအကဲတစ်ဦးထံမှ အကူအညီရရှိမည်။ ထက်အောက်ငယ်သား ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားနှင့် အဆင်ပြေမည်။ ပညာရေးကိစ္စအခက်အခဲကြားမှ အောင်မြင်မည်။ အိမ်ထောင်ဖက်၏ ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ အအေးစာ၊ လေစာများ အထူးရှောင်ပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင် ရေအရုပ်အရှင်းပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးနှင့် ထိစပ်ထိုးပါ။

ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ကြက်လျှာအဖြူ (၁၂)လက်၊ ခရေညွန့်(၆)ညွန့်လှူလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနံအက္ခရာ

(ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် အကြံအစည် ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ စုတ်၊ လာဘ် ဝင်ကိန်းရှိသည်။ လာဘ်ဝင်လိုပါ။ စုတ်ကိစ္စ ရှောင်ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက် ဝင်ကိန်းရှိသည်။ အရှေ့အရပ်၊ တောင်အရပ်မှ လာဘ်ငွေဝင်မည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမား၊ ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ သူတစ်ပါးအပ်ထားသော ငွေများ၊ မိမိ မပိုင်သောငွေများကို လက်ခံထားရာ ကိုယ်ရမည့်ငွေ မဝင်ဖြစ်တတ်သည်။ လူယုံ သတိထားပါ။ ဆရာအတုအယောင် တွေ့တတ်သည်။ ခရီးဝေးသွားလျှင် အင်္ဂါ၊ သောကြာနေ့ ရှောင်သွားပါ။ ထိုထိုးလိုပါက (၂)အစ (၈)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံးထိုးပါ။ ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ- ရာဟုထောင့်တွင် ဘုရားရေသပ္ပာယ်ပြီး ရေသန့်ဘူး တစ်ခါဝင်လှူလိုက်ပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် မိမိလုပ်နေကျအလုပ်ကို ပုံမှန်ဆက်လုပ်နေတာ ပိုကောင်းသည်။ ဝန်ထမ်းအလုပ်လည်း ကောင်းမည် ဝင်ငွေ၊ လစာတိုးမည်။ မိတ်ဆွေကို အကြောင်းပြု၍ ငွေဝင်မည်။ အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ စုတ် လာဘ်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ မမှန်ကန်သော ငွေကြေး(အတိုးငွေများ၊ လောင်းကစားကိစ္စများ)ကို ရှောင်ပါ။ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ထား လိမ်လည်လှည့်ဖြားတာ ရှောင်ပါ။ မိမိထံသို့လည်း လူလိမ်၊ အကျင့်ပျက်၊ လူရှုပ်များ ရောက်လာတတ်သည်။ သတိထား ဆက်ဆံပါ။ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ ဤလပိုင်းတွင် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ဆီး၊ မျက်စိ၊ သွေးသားဆိုင်ရာ ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ကလေး၊ ကိုရင်၊ သီလရှင်လေးများအား အအေး၊ ဖျော်ရည်လှူလိုက်ပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် ရတာ မလို၊ လိုတာ မရဖြစ်တတ်သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေး၊ စိတ်ပူပန်စရာတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို မိဘဆရာသမားကို တိုင်ပင်၍ ပြုလုပ်ပါ။ မိတ်ဆွေကို အကြောင်းပြုလျက် ငွေဝင်ကိန်းရှိသည်။ လူမျိုး နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ် ပြုလုပ်ရမည်။ အတိုက်အခံ ရန်ပြဿနာပေါ်တတ်သည်။ လူငယ်များ ခရီးသွားလာရင်းဖြစ်စေ၊ အဝေးမှ ချစ်သူနှင့် ဆုံတွေ့ရမည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျကိန်းရှိသည်။ အချစ်ရေးထက် ပညာရေး၊ စီးပွားရေးကို ဦးစား ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။ အစာမကြေ လေရောဂါ၊ အစာအိမ်ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ- မွေးနံထောင့်မှစ၍ ငြိဟ်ရှစ်ခွင်လှည့်ပတ်၍ ရေကိုးခွက်စီ ဘုရား ရေသပ္ပာယ်ပါ။

စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ မ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပခရီး ယာယီသွားရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမား၊ မိသားစုနှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ အကြီးအကဲ၊ မိဘဆရာသမားထံမှ ကူညီထောက်ပံ့မှု ရမည်။ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်း၊ စားသုံးကုန်ရောင်းဝယ် လုပ်ငန်း၊ ရေလုပ်ငန်း အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှ အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာအထက် မလုပ်သင့်ပါ။ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အတုအယောင် သတိထားပါ။ လူငယ်များ စန်းပွင့်နေမည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ဆုံတွေ့ရမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စ ပြုလုပ်ရမည်။ အရေပြားရောဂါ၊ သွေးသားဆိုင်ရာဝေဒနာ ယာယီခံစားရတတ်သည်။ ထိပါးသနပ်ပါက (၁၂၄)ပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ရွက်လှ(၁၇)ညွန့်နှင့် ယပ်ဖြူ(၄)လက်လှူပါ။

အမှုခပ်သိမ်း ပြီးစီးစေနိုင်သော ဂါထာတော်

သျှင်ထွေး (သန်လျင်)

မကြာမီမှာ မိုးလေကင်းစင်တော့မည်။ သီတင်းဝါလ
ဇာတ်ပြီး ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာတော့မည်။ ကောက်ပဲ
သီးနှံများ လှိုင်လှိုင်ပေါများတော့မည်။ ဆောင်း၏ လေပြည်နှင့်
အတူ အားလုံးသည် ငြိမ်းအေးကြရတော့မည်။

လူ့လောက၊ လူ့သဘာဝအရ မိမိကိုယ်တိုင်က ဖန်တီး
ထူထောင်သော အကုသိုလ်တရားကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်တာ
တွေ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ၊ ဂြိုဟ်ဆိုး၊ ကြမ္မာဆိုးတွေ
စင်တတ်သည်။

လက်ရှိဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် နေထိုင်
ကြသော်လည်း အခြားတစ်ပါးသော ကာလဝန်းကျင် ပယောဂ
များကြောင့် မကောင်းသော အငွေ့အသက်များ လာဟပ်
ထတ်၍ စိတ်နှလုံး မငြိမ်းချမ်းစရာအဖြစ်မျိုးတွေနှင့်လည်း
ကြုံရတတ်သေးသည်။

လုံထမ်းလာတာကိုသာ မြင်ရတယ်။ ကံထမ်းလာတာ
ကို မမြင်ရဘူးဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ ကံဆိုသည်မှာလည်း
အတိတ်ကံတို့၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကို မည်သူမှ ကြိုမမြင်
နိုင်ပေ။

တတ်နိုင်ရင်တော့ နေ့နေ့ညညကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့်
ခြတ်သန်းနေထိုင်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

မကောင်းသော ကံဖြစ်ထွန်းမှု၊ ဂြိုဟ်ဆိုး ဂြိုဟ်နင်းတို့၏
အခိုက်အညံ့များကို ဘယ်သူမှ မလိုချင်ကြပေ။ ပုထုဇဉ်
ထူသားတွေဆိုတော့လည်း အချိန်အခါမရွေး ကုသိုလ်စိတ်
ခံမြဲတတ်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင်၊ ဆိုးနေ
သောကံတွေကို ကောင်းအောင် မိမိ၏ စိတ်နှလုံးနှင့် အမှု
အကျင့်တွေကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် မိမိသည်လည်း ငယ်စဉ်
ထည်းကပင် ဘာအနိုးကြီး နှုတ်တိုက်ချပေးသော ဂါထာ
တစ်ပုဒ်ကို အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်လည်း ရွတ်၊ ခရီးလာရင်လည်း
ရွတ်၊ စိတ်နှလုံး မကြည်မသာဖြစ်ချိန်တွင်လည်း ရွတ်၊ အခက်

အခဲ အကျပ်အတည်းများကို ကျော်လွှားနိုင်ရန်လည်း ရွတ်
နှင့် အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်နလုံးသွင်းနေခဲ့ပါသည်။

ဂါထာများကို ရွတ်ရာတွင် ဇုက္ခနှင့် ကြံကြိုက်တော့မှ
သတိရပြီး ထရွတ်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် အမြဲ
မကင်းမကွာ ရွတ်ဖတ်နေပါက ပိုပြီးအကျိုးရှိပါတယ်။ ရွတ်
ဖတ်ချိန်တွင် စိတ်နှလုံးကို အေးချမ်းစွာ ထားပြီး မေတ္တာ
စိတ်ဖြင့် နလုံးသွင်း ရွတ်ပွားပူဇော်ပါက ပို၍အကျိုးထူးပါပေ
သည်။

ထိုဂါထာတော်ကို ဘာအနိုးကြီးကတော့ အမှုခပ်သိမ်း
ပြီးစီးစေနိုင်သော ဂါထာတော်ဟု ပြောပါသည်။ ဂါထာနှင့်
မြန်မာပြန်အနက်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အမှုခပ်သိမ်း၊ ရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါသည်ဟုလည်း
တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

- အနန္တ ဗလဝံ ဗုဒ္ဓံ၊
- အနန္တ ဂေါစရံ ဓမ္မံ၊
- အနန္တ အရိယံ သံယံ၊
- အနန္တ ဗောဓိ မုတ္တမံ။

ဗလဝံ - အားတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓံ -
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနန္တံ - အနန္တ တန်ခိုးတော်တည်း။

ဂေါစရံ - မဂ်ဖိုလ်တို့၏ အာရုံဖြစ်သော၊ ဓမ္မံ-တရား
တော်သည်၊ အနန္တံ - အတိုင်းမသိ တန်ခိုးတော်တည်း။

အရိယံ - အရိယာဖြစ်သော၊ သံယံ - သံယာတော်
သည်၊ အနန္တံ - အတိုင်းမသိ တန်ခိုးတော်တည်း။

ဗောဓိမုတ္တမံ - မြတ်သော ဗောဓိပက္ခိယ တရားတော်
သည်၊ အနန္တံ - အတိုင်းမသိ တန်ခိုးတော်တည်း။

ဒိုးကိုကိုဒအံ (ကြီးပင်က)

မိလိဋ္ဌပင်းကြီး၏ ဇိတ်ပြင်နည်း

လူတစ်ဦး၏ စိတ်သည် စိတ်ကောင်း-ဓာတ်ကောင်း-
 နေလျှင် စိတ်အကြည်ဓာတ်ကြောင့် အေးငြိမ်းမှုဖြစ်၏။
 စိတ်ကောင်း-ဓာတ်ကောင်း မဖော်သောအခါ ပူလောင်မှု၊
 ခြေမှုတ်မှုဖြစ်၍ နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ ပြောဆိုမှုတို့သည် အေးငြိမ်း
 မဖြစ်ပေ။ ချမ်းမြေ့မှု မဖြစ်တော့ပေ။ စိတ်ကို စောင့်ကြည့်
 ကောင်းစိတ်ကို ပြင်သင်၊ ယဉ်သင့်ပေသည်။ တည်ကြည်
 ခြေသော မျက်နှာ၊ အပြုံးမျက်နှာများကို သင်တို့တွင်
 ချင်ပါသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ခက်ထန်သော
 ထန်သော မျက်နှာ၊ မာကျောသော မျက်နှာ သင်တို့အား
 ဖြစ်စေချင်ပါ။ စိတ်ဘဝင်၏ ခံစားမှုနှင့်အတူ မျက်နှာသည်
 ဖြစ်နိုင်ခြင်း ပြီးချိန်ကို ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ပြီးချိန်သော
 မျက်နှာထားရှိခြင်းမှာ သင်တို့ဘဝ အောင်မြင်ခြင်းထဲမှ
 သူတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။

မနောကြည်မှု စိတ်ကြည်မည်။ စိတ်ကြည်မှု ရုပ်အလှ
 ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ဒေါသတရားအခံဓာတ် စိတ်များတွင်
 မရှိ။ ဒေါသရိုင်းတို့ ရှိနေခြင်းသည် ဘယ်အရာမှ ကောင်း
 ဖြစ်သော အခံစိတ်များဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသတရားသည်
 မရှိနိုင်ကို ဖြစ်စေပါသည်။ မိမိ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကိုလည်း
 ဖြစ်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအမှုအကျင့်ကို သတိ
 ဖြင့် ပြင်သင့်ပါသည်။ ဒေါသကို စိတ်ခံထား၍ ပြန်လည်
 ဖြစ်သောဆက်ဆံဆောင်ရွက်မှုများသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
 အရာလုံးကို စိတ်မချမ်းမြေ့မှု ဖြစ်စေပါသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ကုသိုလ်စရိုက် (၁၀)ပါး၊
 သံသရာစရိုက်(၁၀)ပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ လူတို့
 စရိုက်(၆)ပါးရှိသည်။ ဒေါသစရိုက် အားကြီးသူ၊ မောဟ
 အားကြီးသူ၊ ရာဂစရိုက် အားကြီးသူ၊ ဝိတက်စရိုက်
 အားကြီးသူ၊ သမ္မိစရိုက် အားကြီးသူ၊ ဗုဒ္ဓိစရိုက် အားကြီးသူ
 ဖြစ်သည်။

ထိုစရိုက် ခြောက်ပါးတွင် မိမိသည် မည်သည့်စရိုက်
 ခံစားသလဲဆိုသည်ကို မိမိကိုယ်မိမိ ပညာသတိဖြင့်
 ဆန်းစစ်သင့်ပါသည်။ ထိုစရိုက်တို့ကို နောက်ကြည့်
 ဆင် မည်သူက ပြုလုပ်သနည်း။ အမှန်တကယ်တော့
 မိမိ၏ စိတ်ခံစားမှုက နောက်ကြည့်အောင် ပြုမူခြင်းပင်ဖြစ်
 သည်။

စိတ်ကို ကြည်အောင် ပြုမူခြင်းသည် ယောနိသော
 နည်း စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်း ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
 သောကြာရာကို သင့်တော်အောင် နှလုံးသွင်းမှုသည်
 ယောနိသောမန သိကာရ ဟု ခေါ်ပါသည်။ စိတ်ဆိုသည်

ဟိုဟာကို သိသည်၊ ဒီဟာကို သိသည်၊ အချိန်ရှိသမျှ အာရုံ
 တွေကို သိနေကြသည်။ ထိုသို့ အာရုံတွေကို သိသော
 သဘောတရားကို စိတ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ သိလိုသော်လည်း
 ဉာဏ်ဖြင့် သိသော အသိမဟုတ်။ အာရုံရအောင်ယူနိုင်ခြင်း
 ကို အသိဟု ခေါ်သည်။ ဆိုင်ရာ အာရုံကို ရအောင် ယူနိုင်
 ခြင်းသည် စိတ်အသိပင်ဖြစ်သည်။ မိမိစိတ်ထား မကောင်း
 သောအချက်၊ ယုတ်မာနေသော အချက်များကို မိမိဘာသာ
 အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်မာ ရှိနေသော
 လောကီဂုဏ်တွင် အမြင့်ဆုံးရောက်နှင့်နေသော်လည်း စိတ်
 အနေအားဖြင့် အောက်တန်းစားပင်ဖြစ်ပါသည်။ အထက်
 တန်းသို့ ရောက်နေသောသူတို့သည် စိတ်ထားကို ပြင်ရန်
 လိုအပ်ပါသည်။ အောက်ဆုံးရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့
 သည်လည်း မိမိစိတ်ကို ပြုပြင်ရန် သင့်ပေသည်။

စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်မာရှိကြသောသူတို့သည် မိမိ
 ကိုယ်ကို မကြည့်ညှိနိုင်ပါ။ မိတ်ဆွေချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
 ချင်း၊ ဇနီး-ခင်ပွန်းချင်း၊ အပေါင်းအသင်း ရင်းနှီးသူချင်းများက
 သိလျှင်လည်း ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြည်ညိုနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းတို့ကို
 ခံရပေမည်။ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်မာရှိသူသည် မည်သည့်
 နေရာရောက်ရောက် ဘဝကို အကောင်းကံဖြင့် တည်
 ဆောက်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ မိမိကိုယ်တွင် စိတ်ရိုင်းမွေးမြူ
 ထားပါက ဘဝတွင် အောင်မြင်မှု အားနည်းပေမည်။ ထို့
 ကြောင့် စိတ်ထား စိတ်မြတ်ကို မွေးမြူကာ၊ ကုသိုလ်စိတ်
 ဖြင့် နေထိုင်ပြုမူသင့်ပေသည်။ စိတ်ထားကောင်းမွန်မြင့်မြတ်
 စွာ နေထိုင်ပါက သင်တို့ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုကို ရရှိပေ
 လိမ့်မည်။ စိတ်ထားကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်မှု အမျိုးမျိုးရှိ
 သည့်အနက် မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ စိတ်ထားပြုပြင်မှုသည် အတု
 ယူထိုက်သောကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် သာသနာ၏ အရေးကြီးသော
 ကိစ္စများကို ရှင်နာဂသိန်ထံ မေးလျှောက်ရန် အကြံရှိသော
 အခါ မိမိစိတ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြုပြင်ပါသည်။

သီလကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လုံခြုံစွာ စောင့်စည်းပါ
 သည်။ မိမိကိုယ်တွင် မင်းဝတ်တန်ဆာတို့ကို မဝတ်ဆင်တော့
 ဘဲ သစ်ခေါက်ဆိုးသင်္ကန်းကဲ့သို့အရောင်ရှိသော အဝတ်ကို
 သာ ဝတ်ဆင်ပါသည်။ မနက်စောစောထ၍ စိတ်လက်
 ကြည်လင်အောင် ရေချိုးတော်မူပါသည်။ ဦးခေါင်းကိုလည်း
 ခေါင်းတုံးအသွင်မှတ်ထင်အောင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်ကို စွပ်
 တော်မူပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို ရဟန်းမဟုတ်သော်လည်း
 ရဟန်းအသွင်ကဲ့သို့ စိတ်၌ စွဲမြဲစွာ တည်ဆောက်ထားသည့်

အချက်(၈)ချက်ရှိပါသည်။ ထိုအချက်များမှာ -

- (၁) ခုနစ်ရက်အတွင်း မင်းကိစ္စကို မပြုခြင်း။
- (၂) ရာဂစိတ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းခြင်း။
- (၃) ဒေါသစိတ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းခြင်း။
- (၄) မောဟစိတ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းခြင်း။
- (၅) ကျေးတော်၊ ကျွန်တော်၊ အလုပ်သမား၊ အမှုတော်ထမ်းများအပေါ်၌ စိတ်ကို နှိပ်ချ၍ မာန်မာနမဖြစ်အောင် စောင့်စည်းခြင်း။
- (၆) ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှုများကို ထူးခြားစွာ စောင့်စည်းခြင်း။
- (၇) မြင်ကြားရ၊ တွေ့ရ သိရသမျှသော အာရုံများအတွက် အကုသိုလ် မဖြစ်ရအောင် မျက်စိ၊ နား စသော ဣန္ဒြေများကို စောင့်စည်းခြင်း။
- (၈) အားလုံးသတ္တဝါတို့အပေါ် မေတ္တာထားခြင်း။

ဤ ရှစ်ပါးသောအချက်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စောင့်ထိန်းလျက် ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၏ နံနက်အခါတွင်

နံနက်စာစား၍ ဣန္ဒြေကြီးမားသော ရဟန်းတော်ကဲ့သို့ စက္ခုဣန္ဒြေချပြီး စကားပြောဆင်ခြင်ကာ၊ အရှင်နာဂသိန်ထံသို့ ကြည်လင်၍ အေးမြသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်လေသည်။

စိတ်အစဉ်ကို နေ့စဉ် ပြင်ဖို့ အရှင်ဇေနာဘိသဇ် လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို သုတရသအဖြစ် တင်ပြလိုပါသည်။

“ဓာတ်မရိုက်ခင်၊ ကောင်းစွာပြင်မှ၊ ပုံတွင်ကျန၊ ရုပ်သွင်လှသို့၊ မုချမှန်စွာ သံသရာ၏၊ ကမ္ဘာရပ်ခွင်၊ ဓာတ်အပြင်၌ စိတ်စဉ်ကျန၊ ရုပ်သွင်လှ၍၊ ခေမာမြန်နု၊ အရောက်လှမ်းဖို့၊ ပြင်စမ်းစေချင်၊ စိတ်အစဉ်ကို ပြင်ဆင်လေကွဲ့၊ နေ့စဉ်တဲ။

ဒေါသပုံရိပ်ကြောင့် မပြုနိုင်သောဘဝ၊ ဒေါသကြောင့် ချိုသာသော စကား မပြောနိုင်သော ဘဝမှ ကင်းလွတ်၍ ပြုပျော်နိုင်သော ဘဝကို ရစေရန် ရည်သန်၍ ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

★ ဘဝတူ အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ★

ဗုဒ္ဓအဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်အဆင်ပြေစေဖို့၊ ဗုဒ္ဓအဆင်မပြေသွယ်ပြတ်နေသော (သို့မဟုတ်) အဆင်မပြေသွယ်ပြတ်သွားသော ချစ်သူက မိမိထံကို အဆင်မပြေသွယ်ပြတ်နေသော အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်စေဖို့၊ ဗုဒ္ဓချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေသွယ်ပြတ်နေသော အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့၊ ဗုဒ္ဓချစ်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်ခွဲလမ်း သစ္စာရှိနေစေဖို့၊ ဗုဒ္ဓမိမိနဲ့ ချစ်သူကို နှစ်ဖက်မိသဆွေမျိုးများက အမြန်ဆုံးသဘောတူကြည်ဖြူ လက်ခံလာစေဖို့၊ ဗုဒ္ဓချစ်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဖို့၊ ဗုဒ္ဓပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့၊ ဗုဒ္ဓပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ချစ်သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေဖို့ ။ (အရေးကြီးစွာ အမြန်ပြန်လာဖို့)

● အိမ်ထောင်ရေးရှုပ်ထွေး ဖောက်ပြန်နေသူနဲ့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲ အဆင်မပြေသွယ်ပြတ်သွားစေဖို့၊ ● နောက်ကွယ်မှာ ခြေမများတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ခြေပြင် အိမ်ပြန်စေဖို့၊ ● မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်ပြီး သူ့ရှာဖွေရရှိသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများ မိမိထံ အကုန်ပြန်အပ်နံ့စေဖို့၊ ● တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ရတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေသာယာပျော်ရွှင်စေဖို့...

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူဏဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်) (လက္ခဏာပေဒင် ယတြာအစီအရင်)

တိုက် (၄၀)၊ A-2 ၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုံမြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆

ပုရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာခန္ဓ၏သား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
လ ၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မဓေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) **Sweet Centre** နှင့် ကပ်လျက်

မြေနေိကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၅၀၅၁၇၁၊

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

လွင်မိုးကို မှန်ပြန်ပြီ

ဆရာဒေဝသည် (၂၃-၆-၉၉)နေ့ထုတ် သဘင်အနုပညာဂျာနယ်တွင် ‘လွင်မိုး အကယ်ဒမီ ဘယ်တော့ရမလဲ’ ဆောင်းပါးနှင့် (၁၉၉၉)ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် ထုတ်ဝေသော ရွက်နုဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘စွယ်စုံရတဲ့ လွင်မိုး’ ဆောင်းပါးတို့တွင် အသက်(၃၀)မှ (၃၅) အသက်အတွင်း ကံလမ်းကြောင်း သုံးထပ်ဖြစ်ပေါ်၍ ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ အမြင့်ဆုံး အကယ်ဒမီဆုကြီးကို ရရှိမှာဖြစ်ပြီး၊ အကယ်ဒမီတစ်ခုပဲရမှာလား၊ အကယ်ဒမီဆုများရဲ့ပိုင်ရှင်ဖြစ်မလား ဆို အတိအကျဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

(၂၀၀၀)ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ(၂၈)ရက်နေ့၊ အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲတွင် လွင်မိုးသည် အသက် (၃၀) ကျော်အချိန်) သရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီဆုကြီးကို ရရှိသွားခဲ့၍ ဆရာဒေဝ၏ ဟောပြောချက်မှာ လွင်မိုးကို မှန်ပြန်ပြီဖြစ်သည်။ ယခုအခါ လွင်မိုးသည် အကယ်ဒမီ (၃)ဆုပင် ရရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ယခင်ကလည်း စိုးမြတ်သူဇာကို (၁၉၉၈) ဧပြီလထုတ် ရွက်နုဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြိုတင်၍ အကယ်ဒမီဆုကြီးကို (၂၈)နှစ်မှ (၃၃)နှစ်အတွင်း ထပ်မံရရှိမည်ဟု ဟောကြားခဲ့ရာတွင် မှန်ခဲ့ပါသည်။ (၁၉၉၇)ခုနှစ်တွင် ‘အကယ်ဒမီရဦးမည့်ဇင်ဝိုင်း’ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပေါ်ပြူလာသော သူမတွင် ကြိုတင်ဟောခဲ့ရာ မှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။ အားလုံးမှာ တစ်နှစ်ခွဲကျော် ကြိုတင် ဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အကယ်ဒမီပွဲနီးမှ ခန့်မှန်းဟောကြားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဤသို့ မှန်အောင် ဟောကြားနိုင်တဲ့ ဆရာဒေဝထံလက္ခဏာဗေဒင် မေးကြပါရန် လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ ပညတ်ဘောင်အခန်းကျဉ်းထဲ
သန်းစာတွေ ဖူးဖူးပွင့်။ အလွတ်မကြောင်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်
ကြမ္မာကပဲ လူရွေးမှားတာလား။

ကျေးဇူးတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆိုရိုးစကားတွေ အများ
ရှိတယ်ပေါ့။

“တစ်လုတ်စားဖူး သူကျေးဇူး”၊ “မိဘကျေးဇူး မြင့်မိုရ်
ကျေးဇူးရှိလို့ ကျေးဇူးပွဲတာ” စတာ စတာတွေပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ အဲဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့ အရာနဲ့
မရပါဘူး။ သားသမီးတိုင်းက မိဘတိုင်းရဲ့ ကျေးဇူး

ခံယူခဲ့ဖူးမယ်။ တပည့်တိုင်းက ဆရာတိုင်းရဲ့ ကျေးဇူးကို
ခံယူခဲ့ဖူးမယ်။ ကိုယ့်ကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ကူညီ

သူတို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရဲ့
ကျေးဇူးကို ခံယူခဲ့ဖူးမယ်။ နည်းတာနဲ့ များတာပဲ ကွာမယ်

အိပေမယ် ကျေးဇူးတရားဆိုတာကလည်း အတော်ကို
ညီညီမေ့လွန်းတဲ့ အရာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်အပေါ်

သက်သောကက ကိုယ့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်လေးတစ်ခုကို ကူညီ
ပေးပေးပေါ့။ အဲဒါဟာလည်း ကျေးဇူးတရားတစ်ခုပဲလေ။

အိပေမယ် လူတွေတော်တော်များက အဲဒါကို ကျေးဇူးလို့
ခေါ်တာ အကူအညီလို့ပဲ မြင်တတ်ကြတယ်လေ။ တကယ်

တော့ အကူအညီဆိုတာဟာလည်း ကျေးဇူးတရား
ပေါ့။

သို့ပေမယ့် ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့အရာဟာ ပြန်ကို
အိပေမယ်ဆိုတာကတော့ ပုံသေပြောလို့ မရတဲ့ အရာပါ။

အိပေမယ် အားဖြင့် ကျေးဇူးတရားဆိုတာဟာလည်း အကြွေး
မရှိပါ။ အကြွေးဆိုတာကတော့ အကောင်အထည်ဖြစ်

ပြီးရတာမို့ ပြန်ဆပ်ရတာ လွယ်ပေမယ့် ကျေးဇူးတရား
ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကျေးဇူးရှင်အပေါ် ကိုယ်ခံယူဖူး

ကျေးဇူးတရားရဲ့ အထုအထည်အနည်းအများဟာ ဘယ်
အတိုင်းအတာအထိ ရှိတယ်ဆိုတာ မမြင်ရတော့

အောင် ပြန်ဆပ်ဖို့ရာ အတော်တော့ ခက်သားလား။
အိပေမယ် လုံးဝ ပြန်ဆပ်တာနဲ့စာရင် တတ်နိုင်သလောက်

ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နောင်တဆိုတဲ့ ရင်တွင်းမီးကို ပြန်
အိပေမယ်သီးသီးတာပေါ့လေ။

အိပေမယ် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို
တစ်စုံတစ်ရာပြုပေးခဲ့ဖူးလို့ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့

လို့ ကျေးဇူးတရားဆိုတာဟာ ကုသိုလ်တစ်ခုပါဆိုရင် အကျိုး
ပေး မထက်သန်တတ်တာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်

တစ်ခုက သူများရဲ့ ကျေးဇူးတရားတစ်ခုခုကို ကိုယ်က ယူ
ထားခဲ့ဖူးလို့ အဲဒီကျေးဇူးတရားနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး

လှောင်အိမ်ကျ နောင်ဖွဲ့ခံနေရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ကြုံတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ကြုံ

လို့ ကြုံနေမှန်းမသိ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့
ပညတ်ဘောင်ထဲမှာ နှစ်မွန်းနေတာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်

တယ်ပေါ့။
ကဲ... စာရှုသူတို့ရော အဲဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးရဲ့လား။

ကြုံခဲ့ရင်ကော ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ဖွဲ့မှာလဲ။ ကံတရားလား။
သူများကိုလား။ ကိုယ့်ကိုယ်လား။ နောင်တတွေ ရနေမယ့်

အစား ရှန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမလား။ မထူးတတ်ခင်း
ပြီး ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲလို့ ခံယူလိုက်မှာလား။

သင်ခန်းစာအဟောင်းတွေနဲ့ပဲ ဘဝကို ဆက်ကြောင်းနေမှာ
လား။

မယူဘဲ ရခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဒီစာမျက်နှာအဟောင်း
နဲ့ ချည်နှောင်ထားတဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းကို တစ်ခါလောက်

တော့ ပြေလျော့ခွင့် ရှိကောင်းပါရဲ့ဆိုပြီး ချည်တိုင်မိတဲ့ သား
ကောင်လို အနာဂတ်ကို ထိုးထိုးကျွေးခဲ့တဲ့ ဝင့်ဖြေပွဲအခမ်း

အနားမှာ နှစ်သက်သူတိုင်း ပြုံးနိုင်ကြပါတယ်။
လူတိုင်းရဲ့ ဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ၊ မရည်ရွယ်ဘဲ

တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ယူမိနေလျက်သား
ဖြစ်သွားတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေကိုလည်း လူတိုင်း ကြုံကြဖူးမှာ

ပါ။ ဥပမာ - ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက စာသင်
ဖို့အတွက် မိဘတွေက ဆရာသမားတွေဆီ အပ်ပေးတယ်။

အိပေမယ် အဲဒီ ကလေးလေးဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီဆရာ၊
ဆရာမတွေဟာ သူရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူ

ဘယ်သိထားနှင့်ပါ့မလဲ။
နောက်ပြီးတော့ ခရီးသွားဟန်လွဲ တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မရည်ရွယ်ထားဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ကျေးဇူးတရား
တွေကိုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ထွေးပိုက်ရတတ်တယ်လေ။

ပြန်အမ်းလို့ မရတဲ့ အရာတွေထဲမှာ ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့
အရာက ပါဝင်နေတော့ “ကတညုတာ”ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတရား

က တင်မိလျက်သားဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။
“ကတဝေဒီ” သူ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတဲ့
ဝတ္တရားကလည်း အလိုလိုရှိပြီးသားဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ ဒါ
ကြောင့် ချည်နှောင်မိတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းဟာ ဘဝကို ရှမ်း

ပတ် တုတ်နောင်ထားလို့ ရုန်းရခက်တတ်တယ်။ အဲဒီ လောင်အိမ်ထဲကနေ မွန်းကျပ်လွန်းတဲ့အခါ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဆာလောင်မိတတ်တာလည်း ရှိတာပေါ့။ သို့ပေမယ့် ကျေးဇူး ကန်းတဲ့ လူအန္တလည်း မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။

ဒီနေရာမှာ ဘဝနဲ့ ရင်းနှီး ပြန်ပေးဆပ်ရတဲ့သူတွေ ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားတဲ့သူတွေလည်း များစွာရှိနေမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် တင်ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတရားဆိုတာကိုတော့ ပြန်ပေးဆပ် ရမှာဟာ လူသားတိုင်းအတွက် ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဝတ္တရားမို့ တာဝန်ဆိုတဲ့ ပုဒ်မထက် ပိုလေးနက်တယ်လေ။ မဆပ်ချင် လို့ မဆပ်ရင်တော့လည်း သံသရာအကြွေးက ပါနေမှာ။ ဆပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မကျေရင်တောင် စိတ်ထားဖြူစင် စွာနဲ့ ပေးဆပ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုအနေအထားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးစွပ်ရာတော့ မရောက်တော့ဘူးပေါ့။

ဝင့်ကြွေးရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ၊ အမိန့်အာဏာ ရယ်လို့လည်း သဘောမပိုက်ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ပြန်လည် တုံ့ဆပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အနည်းဆုံးတော့ ကုသိုလ်ရပါ တယ်။ အဲဒီနေ့၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ ပညတ်ဘောင်အကျဉ်းသားများအတွက်တော့ ဝင့်ဆပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို နှံ့ရသလိုပေါ့။ ဒီတော့ နှစ်သက်သူတိုင်း ဟားတိုက် ရယ်မောနိုင်တယ်။ လောင်ပြောင်နိုင်တယ်။ လောကထုံးစံအရ ကိုယ် ရယ်မောနေတဲ့အခါ တစ်လောက လုံးက လိုက်ပြီး ရယ်မောကြပေမယ့် ကိုယ် ကျန်းလို့ ငို ကြွေးနေတဲ့အခါမှာတော့ မျက်ရည်ကူသုတ်ပေးမယ်သူ မရှိ တဲ့အပြင် လောကစည်းဝိုင်းအပြင်ကိုသာ တွန်းပို့တတ်တာ ဟာ လောကခံရဲ့ ထုံးစံပါ။ မထူးသလို ဆန်းလည်း မဆန်း ပါဘူး။

“အေးပါကွာ။ ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်းခံ ပြီး လုပ်ပေးပါဦး။ နေပေးပါဦး။ မင်းမရှိရင် ငါတို့အိမ်က၊ ငါ တို့ကျောင်းက၊ ငါတို့ရုံးက၊ ငါတို့ဌာနမှာက အကုန် ဟာကုန် မှာ။ မင်းသိပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ မင်းအတွက်၊ မင်းမိသားစု အတွက်၊ မင်းအနာဂတ်အတွက် ငါတို့ စီရင်ပေးပါမယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ လောကဆိုတာ ပြေလည်မယ်၊ ခက်ခဲမယ် ပေါ့။ အားမလျှော့စမ်းပါနဲ့။ အတ္တအရေခွဲတွေ ဝတ်ဆင်လို့ အရိုးမရှိတဲ့ လျှာတစ်ချောင်းက ဓားသွားထက် ထက်မြန်နေ မုန်းလည်း မသိခဲ့ဘူး။

ယုံကြည်မှုစာတမ်းတွေသာ တသွင်သွင်ထိုးရင်း ဘဝ ကို၊ အိပ်မက်ကို သက်တမ်းတိုးခဲ့။ ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချတိုင်း

နှစ်သိမ့်တေးရဲ့ သံစဉ်ကို မယ်လိုဒီညှိရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပေါ့။ များလှပြီ။ ဂိုးအိမ်သွားတဲ့ စာသားကို အခါခါဖတ်ရင်း ပြက္ခန္ဓာ ပဟောင်းတွေတောင် စုတ်ပြတ်ခဲ့ပေါင်း များလှပေါ့။

စာမျက်နှာအဟောင်းတွေနဲ့အတူ အနာဂတ်ကို ထိုး ထိုးကျွေးရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ကျားဆိုးဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အလိမ္မာလေး ဖြစ်လိုက်နဲ့ပဲ အနောက်တောင်အိမ်မှာ နေကွယ် လို့ တောင်စွယ်ကို အမှောင်ဖုံးတော့မယ်။ အခု နောင်တထိ မော့သောက်ရင်း လမ်းဟာ ငါ့အတွက် မှောင်နေပြီ။ အထဲ လွယ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဘယ်ပန်းတွေက များ ဖူးဖူးပွင့်ဦးမှာလဲ။ ဪ... စဉ်းစားမိပါတယ်။ စိတ်ထဲ လက်ရဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကိုယ်နဲ့များ အစပ်အတယ် မတည့်လေရောလား။ ဟူး... မနက်ဖြန်ကို ငေးကြည့်ရင် သက်ပြင်းမောတွေတောင် နားလည်မှုပဲ့စွာနဲ့ မှင်သက်နေကြ ပြီ။

ဂုဏဝန္တေ ပဿန္တိ တနာ - လူတို့သည် ဂုဏ်ရှိသူနဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်တတ်ကြ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ထော် နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်ကျော်က အနှိုင်းမဲ့ ရှင်တော်မြတ်ဇန့် ၏ အဆုံးအမကို ခွဲဆစ် မကဲ့သို့ဘူး။ တွေ့မိပါပြီ။ ဆင်တူနဲ့ မှား စကားဆိုလေးတစ်ခု။ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါလား။

လောကရဲ့ နိယာမ လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်လှမ်း ကြည့်တိုင်း လောကရဲ့ သဘာဝကို လွန်ဆန်လို့ မရဇာ တော့ ကိုယ်ကြီးပွားချမ်းသာ အောင်မြင်တိုးတက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ ဘုရင်တစ်ပါးလိုလည်း အခစားခံရမယ် လူတိုင်းရဲ့ မျက်နှာသာပေး ဆက်ဆံမှုကိုလည်း ခံရမယ် ရောက်ရာ အရပ်ဒေသတိုင်းမှာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့လို့လဲ ကိုယ်လည်း အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ သရဖူကို ဆောင်ဆင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ချော့တေးတွေကို တရှိက်မက်မက် နှာဆင် လို့၊ ကိုယ်ဘေးနားမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ် မခြေမီ တောင် အလိုလိုရကြတယ်လေ။ မျှော်လင့်ချက်များစွာနဲ့ ပေါ့။ သစ်ပင်မြင့်ရင် လေတိုက်ခံရတယ်တဲ့။ ဟင့်အင် မကတော့ပါဘူး။ အမြစ်ပါ တူးတဲ့ ခေတ်ပါ။

တည့်မတ်နေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်လှမ်းရင်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ စိုက်ပျိုးထားမှန်းမသိ၊ ဆူးခင်းထဲ အလိုလိုရောက်ခဲ့ရတယ်။ မြေနိမ့်ရာ လုံစိုက်တဲ့ အစကားကို ဘယ်သူမွေးဖွားခဲ့တာလဲ။ ငါ့အတွက်များ ထားခဲ့လေရောသလား။ သွေးထွက်အောင် မှန်တာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ထွက်လုမတတ်အောင် မှန်လွန်းတယ်။ အတိတ်တုတ် ချိန်ကိုက်မိုးတစ်ခုပေါက်ကွဲချိန်မှာ နားစည်

အစ်ခိုလုံး ပေါက်ကွဲလှမတတ်အောင်ပါ။ တကယ်အဖြစ်
အိပ်မက်လား။ ဟား...ဟုတ်တယ်။ ငါခဲလိုက်ရပြီ။
...မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ ဘာလုပ်ရမှာ။ လက်ခံလိုက်ရုံပေါ့။
...သွားမလား။ အရုံးပေးလိုက်တော့မလား။ ဆောရီး...
...ငါတတ်ခဲ့တာတွေ၊ ငါ ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေဟာ အရုံး
...မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွန်အား
...အားဆေးတစ်ခွက်ပဲ။

သိတတ်ခြင်းတွေ မခန်းခြောက်သေးခင် လူမသိ
...ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ ငါ့မနက်ဖြန်ကို အလင်းညှိခွင့်
...ပေးပါ။

“သံဝေဂ”တဲ့။

အဲဒီ စကားလုံးလှလှလေးကို ဝေမျှပြီး သုံးစွဲကြရ
...အောင်လား။ နောင်မှ ရတတ်တဲ့ နောင်တကတော့ ဆေးဖက်
...အင်တာ ရှိသလို၊ ဆေးခါးကြီးတစ်ခွက်လို့ မျှဝေပြီး မတိုက်
...နဲ့ပဲတော့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ပြီး မနက်ဖြန်
...အတွက် သောက်သုံးနေရတယ်။ အယူခံဝင်တယ်လို့

တော့ မဆိုပါနဲ့။ ဘဝတူတွေအတွက် အကြင်နာလက်နဲ့
မှန်ကူကွက်လေးတစ်ချပ်နယ် အလင်းကူတာပါ။ ဘဝထဲ
မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လို့ အလိုလို ရောက်လာ
လေ့ရှိတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ နာကြည်းချက်တွေ
ဟာ စိမ်းလန်းလတ်ဆတ် စိုပြည်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်များ။
အိပ်မက်များကို ဖျက်ဆီးနေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျ
ပြန်တော့လည်း ဘဝလွင်ပြင်ထဲမှာ တဖြည့်ဖြည့်လောင်ကျွမ်း
နေတဲ့ ဖွံ့ဖီလို အနာဂတ်ကို လောင်မြိုက်လို့ လန်းဆန်းတဲ့
စိတ်ဓာတ်တွေကိုလည်း ပြာကျစေတတ်ပါတယ်။

သက်ဆိုင်သူတို့ရေ... ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်း။ နားလည်
တတ်ခြင်း။ စာနာတတ်ခြင်း။ ကိုယ်ချင်းစာခြင်းတရားတွေ
ငါ့ရင်ခွင်မှာ ခန်းခြောက်မသွားခင်လေးမှာ ငါ့ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့
မနက်ဖြန်များစွာကို ပျံ့သန်းခွင့်ပြုပါတော့လို့ တောင်းဆိုရင်း
လောကကြီးရေ... ဘာခြင်းတရားများကို လောကဝန်းကျင်
အနံ့ ဖြန့်ကျက်လှည့်ပါလို့လည်း တောင်းဆိုရင်း ...

မြို့အာဏာစစ်ဝင်းကြောင့်
...တလေးများ၊ လုပ်ငန်းများ၊
...ဆင်(သုံး၊စ-ထ-စ-ဝ)
... (LLBC)
...တောင်နက်ရပ်ကွက်မှတစ်ဆင့်
...တောင်ဆုံအမှတ်အကြောင်း
...တောင်ဆုံအမှတ်အကြောင်း

“သင့်ရင်သွေးနုမည်လှကွေ့လျစ်ဖြူ”
နာမည်ကျော်ဆရာကြီး ရာဇာဓိပတိ (LLB)
ဗုဒ္ဓဉာဏ်ပေးကဏ္ဍမြို့တော်လက္ခဏာသရေကြီး

ရှေးမှပျက်ခေတ်နိလုပသော နာမည်လှလှလေးများကို ဝန်းသာဆက်လိုက်ပါ။ ကင်ပွန်းတပ်ရက်၊
မင်္ဂလာမော်ကွန်း၊ စာတာ၊ ဂဏန်းဝေဒင်အဟောများ၊ နက္ခတ်အဟောများ၊ ဝိသနာမည်တွဲသုံးပုံ
လမ်းညွှန်၊ တစ်သက်တာဟောစာတမ်းများ။ နာမည်ပေးပါရောဆရာကြီးနှင့်ဆက်သွယ်လျှင် ထူးချွန်
သောကလေးဖြစ်စေရန် အာမခံသည်။ ဆိုင်အမည်၊ လုပ်ငန်းအမည်၊ ကုမ္ပဏီအမည်၊ ခွဲစိတ်မီးဖွား
ရက်၊ အိမ်ဆောက်ပုံနက်ရိုက်၊ ရင်သွေးငယ်၏အနာဂတ် အလုံးစုံပါဝင်သောအကြောင်းအရာဖြစ်သော
တမ်းပါးပါးပေါင်း အိမ်အရောက်ဖို့ နယ်သို့စာတိုက်မှပို့သည်။ အိမ်ထောင်ရေး၊ လုပ်ငန်းနာမည်များ။
ကောင်းမကောင်းစစ်ပေးသည်။ လူကြီးများ အနာဂတ်စစ်တမ်း၊ အန္တရာယ်ကင်းအဆောင်များ။ ဘေး
ရန်ကာယကြောများ၊ လုပ်ငန်းကောင်း၊ စီးပွားတက်၊ နှံ့ခန်းသွေးစနုလို့သူများ၊ ကြိုတင်ရက်ချိန်းရယူပါ။
အိမ်ခြံမြေတိုက်ယာဉ်ကား၊ ရောင်းထွက်ရန် မိမိ၏စာတာကိုတွက်ချက်၍ ဆရာကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်
ပေးသောရှက် ရောင်းထွက်ပြီးမှ ညက်ပူစေပေးပါ။ အဘိဇ္ဇာတို့၏ နည်းများ၊ အိမ်၊ ခြံတို့စွ
အောင်မြင်စေမည်။ မြည်တွင်း၊ မြည်ပမှ မေးလိုသူများ၊ ငွေစာရင်းအမှတ်၊ ဦးဖော်ဝင်း၊
1201210023479 KBZ လမ်းမတော်တက်ခွဲ(၁)သို့၊ ညက်ပူဖော်စေပေးသွင်းပါ။
နနက်(၉)နာရီမှ ညနေ(၅)နာရီအတွင်း၊ viber မြင့် လူမိတ်ပုံ(သို့) လက်ပုံစံရိုက်
ထားသောဓာတ်ပုံ၊ ဓမ္မသတ္တရာမံ ခြင်္သေ့သွင်း၍ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။
(Viber Ph.No - 09 5152521) မနာသိဒ္ဓိနည်းများဖြင့် အိမ်ခြံမြေဆောင်ရွက်သည်

ဆိုက်အမှတ်(၁၀၉)မြေညီထပ်၊ ၉၄ - လမ်း၊ သိမ်ဖြူစာတိုက်မှတ်တိုင်ဆင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-01 394727, 01399426, 0973009994, 095152521, 09253997740
... ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ၁၁၅/၁၅၇/၃၃/၀၈၈၈ သိမ်ဖြူစာတိုက်ဆင်း ၊ ဂျိမ်းပိုင်ကား-မြို့ဟုတ်ဆွယ်ဆွယ်ဆွယ် (မဟာမုနိရုပ်တော်နှင့်သီးသန့်ဆွေးနွေးနိုင်သည်)

မြောက်ဦး ပုထိုးတော်နှစ်ဆူ

ဝင်းကိုလော်

သမိုင်းကို အဘယ်ကြောင့် သင်ကြပါသနည်း။

သမိုင်းပညာရှင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက စာရေးဆရာ မောင်သာရအား “သမိုင်းကို မအာအောင် သင်ရတယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့သည့် စကားသည် မြန်မာနိုင်ငံ ရှိ သမိုင်းသုတေသီများနှင့် ဝိသနာရှင်များအကြား အလွန် ထင်ရှားသည့် စကားတစ်ခွန်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

မြန်မာသမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထားသည့် စိတ်ဝင်စားသူတိုင်းကို သင်ကြားပေးရန် ရည်ရွယ်ချက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနတွင် မြန်မာသမိုင်းနှင့် ကျေးမှု ဘွဲ့လွှာ ဦးပလိုမာ တစ်နှစ်သင်တန်းကို ၂၀၁၆ ခုနှစ် ပညာသင်နှစ်တွင် စတင်ဖွင့်လှစ် ပို့ချခဲ့သည်။ တစ်ခုပြည့် သည် မည်သူမဆို အသက်အရွယ် မရွေးတက်ရောက်

မြန်မာပြည် သင်တန်းသား (၉၅)ဦး တက်ရောက်ခဲ့ကြရာ၊
 (၇၈)ဦး စာမေးပွဲဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီး DMHC (Diploma
 in Myanmar History and Culture)ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ကြ
 သည်။ သင်တန်းတွင် ဘွဲ့ရပြီးစ လူငယ်လေးများသာမက၊
 အဘိုးအဘွား၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ ရဲမှူး၊
 ဆရာဆရာ၊ ဂျာနယ်လစ်၊ စစ်ဗိုလ်၊ ဧည့်လမ်းညွှန်၊ ရှေ့နေ၊
 သင်အုပ်ဆရာ စသည်ဖြင့် နယ်ပယ်ပေါင်းစုံမှ စိတ်ဝင်စား
 သူများ လာရောက်တက်ရောက်ခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်လည်း
 သစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

သင်တန်းကာလ တစ်နှစ်အတွင်း သမိုင်းပညာရှင်
 အဘိုးအဘွားများ ဖြစ်ကြသော ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ခင်မောင်
 ညွန့် ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်း၊ ဦးသန်းလွင်နှင့် ဒေါက်တာ
 ဆရာဝန်ဝေါင်းတို့က သမိုင်းဖြစ်ရပ်များနှင့် သမိုင်းဘာသာ
 ရှိ၏ အနစ်သာရများကို ခေတ်အတွေး၊ ခေတ်အမြင်ဖြင့်
 ဖြည့်သုံးသပ်ပြီး လက်တွေ့ ကွင်းဆင်းလေ့လာခြင်းနှင့် ပေါင်း
 စပ်ကာ မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၏ ထူးခြားသည့်
 အသွင်လက္ခဏာများကို ပုံဖော် ပို့ချပေးခဲ့ကြသည်။ သင်
 တန်းကာလအတွင်း သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာ တိုးလှနှင့်
 ဒေါက်တာ မြင့်သိန်းအပါအဝင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ပညာရှင်များ
 ၏ သမိုင်းဆိုင်ရာ ဟောပြောပို့ချမှုများကို နာယူမှတ်သား
 ခဲ့ရသည်။ သင်တန်းလက်တွေ့ ကွင်းဆင်းခရီးစဉ်များအဖြစ်

မွန်ပြည်နယ်၊ ဂဝံယဉ်ကျေးမှုဒေသများနှင့် ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှု
 မြောက်ဦးတို့သို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြပါသည်။

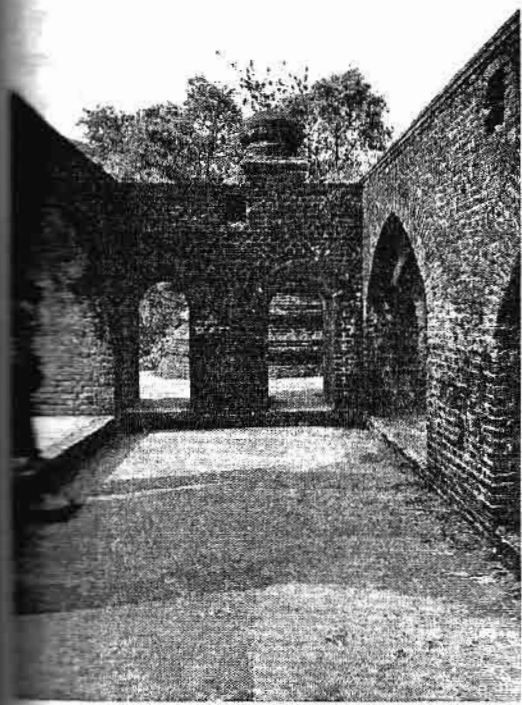
မြောက်ဦးသို့

သင်တန်းတွင် ပို့ချပေးနေသည့် ဆရာ၊ ဆရာမများ
 အပါအဝင် မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဒီပလိုမာသင်တန်း
 သားများသည် ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီး
 ထွက်ခဲ့ကြရာ၊ ရန်ကုန်မှ စစ်တွေသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာ
 လာကြပြီး စစ်တွေမှ မြောက်ဦးသို့ မော်တော်ကားဖြင့် ခရီး
 ဆက်ခဲ့ကြသည်။

မြောက်ဦးဒေသသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသည့်
 ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသည်များသည် နှစ်စဉ် အရေအတွက်
 တိုးတက်များပြားလျက်ရှိနေပေသည်။ ရှေးဟောင်း အဆောက်
 အအုံ၊ စေတီပုထိုးများ အများအပြားရှိနေသည့် မြောက်ဦး
 သည် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများ၏ ယဉ်ကျေးမှု ဂုဏ်ဆောင်
 မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်သကဲ့သို့ သမိုင်းနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသန
 အပါအဝင် ဘာသာရပ်အသီးသီးမှ သုတေသီများ စိတ်ဝင်စား
 ကြသည့် နေရာတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

မြောက်ဦးမြို့သည် စစ်တွေမြို့မှ အရှေ့မြောက်ယွန်း
 ယွန်းသို့ မိုင်(၅၀)ကွာဝေးကာ ကုလားတန်မြစ်၏ မြစ်လက်
 တက်တစ်ခုဖြစ်သော ရွှေနတ်ပြင်ချောင်းအနီး၊ ကုလားတန်
 မြစ်မှ အရှေ့ဘက် (၆ ဒသမ ၈ မိုင်)တွင် တည်ရှိသည်။
 မြောက်ဦးသို့ စစ်တွေမြို့မှ ကားဖြင့် သွားနိုင်သကဲ့သို့၊ ရေ
 လမ်းမှလည်း သွားရောက်နိုင်သည်။ မြောက်ဦးမြို့၏ မြေ
 မျက်နှာပြင်သည် မြစ်ချောင်းများ ရစ်ဝိုင်းထားပြီး ကမ္ဘာ့နမီ
 ခေါ် ကုလားတန်မြစ်နှင့် အဉ္စန-နမီ ခေါ် လေးမြို့မြစ်တို့
 ဆုံရာအနီးတွင် တည်ရှိပြီး မြို့၏မြောက်ဘက်နှင့် တောင်
 ဘက်တွင် တောင်တန်းများ ဝိုင်းရံနေသည်။

မြောက်ဦးမြို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၆၀၀)နီးပါး
 က ရှေးရခိုင်မင်းများ နန်းစိုက်ရာ မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မြောက်ဦး
 ကို မြို့ဟောင်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ပဲဖြူမင်းသည် စေသာ
 လီကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးနောက်၊ မြောက်ဦးမြို့ကို ရခိုင်မင်း နေပြည်
 တော်အဖြစ် ထူထောင်ခဲ့ကာ၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၃၃၈ ခုနှစ်
 မှ ၃၅၆ခုနှစ်အထိ ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ပြီး မင်းစောမွန်က သက္ကရာဇ်
 ၇၆၆ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ထီးနန်းကို စံမြန်းခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ်
 ၇၆၈ ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ဒေသသည် ပြင်ပ တိုက်ခိုက်မှုများ
 ကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ပြီး မင်းစောမွန်သည် အနောက်ဘက်
 ဒေသသို့ တိမ်းရှောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူရဲတန်ဖိုး၏ မီးကူ

အညီဖြင့် ထီးနန်းကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ မင်းစောမွန်သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၇၉၂ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်တွင် မြောက်ဦးမြို့ကို အသစ်တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မင်းစောမွန် မရှိတော့သည့်အချိန်တွင် မင်းစောမွန်ကို ဆက်ခံခဲ့သော ညီတော် နရနမင်းနှင့် သားတော် ဘစောဖြူမင်းတို့က မြောက်ဦးကို ဆက်လက်တိုးချဲ့ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ မင်းစောမွန်လက်ထက်တွင် အုတ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် နန်းတော်ကို မင်းဗာကြီးလက်ထက်တွင် ကျောက်များဖြင့် တိုးချဲ့တည်ဆောက်ခဲ့သဖြင့် “စောမွန်ပြုပြင်၊ မင်းဗာတည်ကေ၊ ရွှေမြောက်ဦး” ဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။ မင်းဗာကြီးနောက်တွင် စိုးစံခဲ့သည့် ဘုရင်များဖြစ်သော မင်းဖလောင်း၊ မင်းရာဇာကြီး၊ မင်းခမောင်၊ မင်းဟရီတို့သည် မြောက်ဦးကို ဆက်လက်တည်ထောင် တိုးချဲ့ခဲ့ကြသဖြင့် မြောက်ဦးသည် ကျယ်ပြန့် စည်ပင်လာခဲ့သည်။

မြောက်ဦးကို ပဲဖြူမင်းက ကနဦး တည်ထောင်ခဲ့သော်လည်း မင်းစောမွန်ကို ပထမ တည်ထောင်သူအဖြစ် မှတ်တမ်းပြုခဲ့ကြသည်။ မင်းစောမွန်လက်ထက်မှ စတင်၍ မြောက်ဦးတွင် မင်း(၁၂)ပါး စိုးစံခဲ့ကာ၊ မင်းခေါင်ရာဇာလက်ထက်တွင် မြောက်ဦးသည် ပိုမိုတိုးတက်စည်ပင်လာခဲ့သည်။ မင်းခေါင်ရာဇာ၏ သားဖြစ်သူ မင်းဗာကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၈၉၃ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၅၁၁ ခုနှစ်) တွင် နန်းတက်ခဲ့ပြီးနောက် မြောက်ဦး

ကို ခမ်းနားစွာ ထူထောင်ခဲ့ပြန်သည်။ ရခိုင်ဘုရင်အဆက်ဆက် တည်ထောင်ပြုပြင်ခဲ့သည့် မြောက်ဦးသည် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များစွာရှိသည့် မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

၂၀၀၄-၂၀၀၅ ဘဏ္ဍာရေးနှစ် စာရင်းများအရ မြောက်ဦးဒေသတွင် စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဘုရား၊ ပိဋကတ်တိုက်၊ သိမ် အစရှိသည့် ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံ (၃၇၅) ခု ရှိသည်။ မြောက်ဦး ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေတွင် ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများစွာ တည်ရှိနေသည့်အနက် သျှစ်သောင်း ပုထိုးတော်၊ ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်၊ ထုက္ကံသိမ် ပုထိုးတော်၊ အံတော်သိမ် ပုထိုးတော်၊ မင်းရာဇာစေတီတို့သည် အလွန်ထင်ရှားကြပြီး သုတေသီများ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသည့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ဖြစ်ရှိ ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။

မြောက်ဦး နန်းတော်ကုန်း

မြောက်ဦးမြို့နယ် ဝင်ရောက်လာကြသည်နှင့် နန်းတော်ကုန်းကို တွေ့ရှိကြရသည်။ မြောက်ဦး နန်းတော်ကုန်းသည် မြောက်ဦးမြို့လယ်၊ ဈေးအနီးတွင် တည်ရှိကာ နန်းရာကုန်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ နန်းတော်ကုန်းကို မင်းစောမွန်နှင့် မင်းဗာကြီးတို့က တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး (၁ ဒဿ ၂) စတု

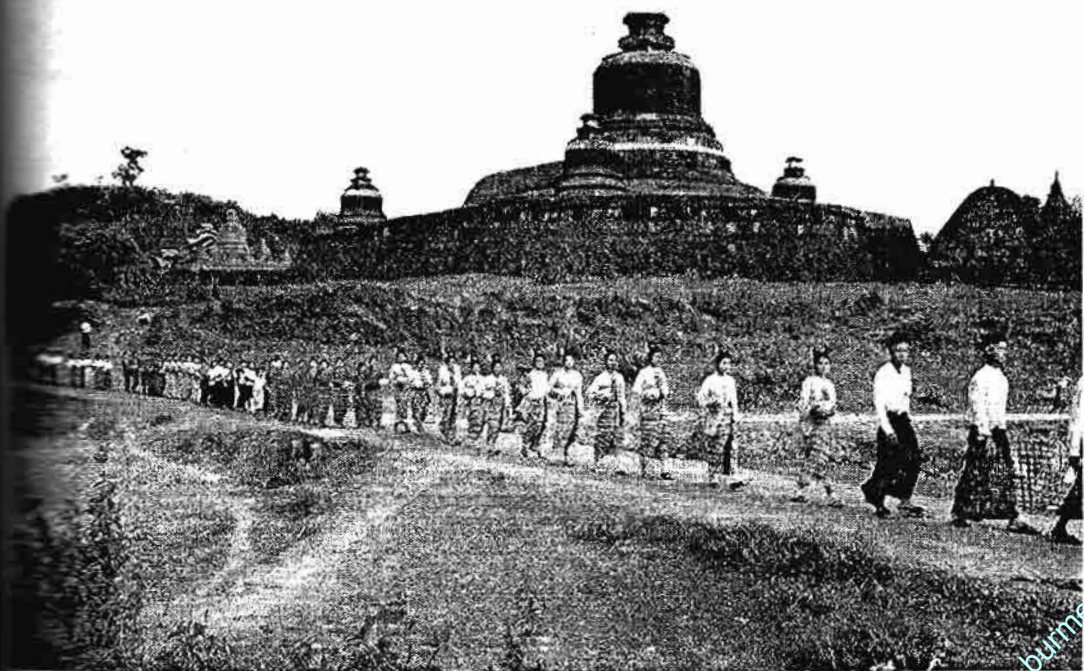

ရခိုင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ရခိုင်ဘုရင် မင်းစောမွန်သည် ခရစ်နှစ် ၁၄၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြောက်ဦးကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီးနောက် နန်းတော်ကျန်းကို ဆက်လက်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ နန်းတော်ကျန်းသည် မူလက အုတ်အဆောက်အအုံဖြစ်သော်လည်း မင်းဗဟကြီးလက်ထက်တွင် ကျောက်သားများဖြင့် ပြန်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး မြို့တော်ပတ်လည်တွင် ကျုံးနှင့် ဘုရားများကို တူးဖော်ခဲ့သည်။ မင်းဗဟကြီး၏နောက်ဆိုင်ကို စိုးစံခဲ့သော ဘုရင်အဆက်ဆက်သည် နန်းတော်ကျန်းကို ဆက်လက်ပြုပြင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

မြောက်ဦးသည် ခရစ်နှစ် ၁၄၃၀ပြည့်နှစ်မှ ၁၇၈၄ခုနှစ်အထိ ရခိုင်ဘုရင် (၄၈)ပါး စိုးစံခဲ့သည့် ရခိုင်နေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြို့တော်အကျယ်အဝန်းသည် (၅)စတုရန်းမိုင် ခန့်ရှိကာ၊ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မြို့ရေယာအတွင်း၌ သောလီနှင့် ညောင်တီမြို့များကဲ့သို့၊ စိုက်ပျိုးမြေများ မရှိပါ။ မြောက်ဦးသည် ၁၅၃၂ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ကုန်းသွယ်မှ သင်္ဃန်းများ ဖွဲ့ပြီးခဲ့ကာ၊ မင်းဗဟကြီးသည် ပေါ်တူဂီများ၏ အာဇာနည်ဖြင့် ကြီးမားသော ရေတပ်အင်အားကို တူထောင်ခဲ့သည်။ ရခိုင်မင်းများသည် မြောက်ဦး နန်းမြို့တော်၏ အရှေ့အစွယ်အမံများကို ခေတ်အဆက်ဆက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ နန်းတော်ကျန်းကို ယနေ့တိုင် မြင်တွေ့ကြရပါသည်။ မြောက်ဦး နန်းတော်ကျန်းသည် တံတိုင်းသုံးဆင့်ရှိရာ

အတွင်းတံတိုင်းသည် အရှေ့အနောက် (၆၅၆)ပေ၊ တောင်မြောက် (၆၇၉)ပေ ရှိသည်။ နန်းတော်ကို အတွင်းတံတိုင်းအတွင်း၌ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အတွင်းတံတိုင်းကို ရံထားသည့် ဒုတိယတံတိုင်းသည် အရှေ့အနောက် (၉၂၆)ပေ၊ တောင်မြောက် (၈၅၉)ပေရှိကာ၊ အပြင်ဆုံး တံတိုင်းသည် အရှေ့အနောက် (၁၇၄၀)ပေ၊ တောင်မြောက် (၁၆၀၆)ပေ ရှိကြောင်း ရှေးဟောင်းသုတေသန မှတ်တမ်းများအရ သိရှိရသည်။ နန်းတော်ရာရင်ပြင်ကို တောင်များ ဖြိုလျက် မြေညှိတည်ဆောက်ခဲ့သဖြင့် မိုးကာလမှာပင် ရေဝပ်ခြင်း မရှိပါချေ။ နန်းတော်ကြမ်းကို ရောင်စုံ စဉ်ရည်သုတ်ထားသည့် ကြမ်းခင်းများ ခင်းထားပြီး အပေါ်ပိုင်းကို သစ်သားဖြင့် တည်ဆောက်ကာ၊ ခေါင်မိုးကို ရွှေပြား၊ ကြေးပြား၊ အုတ်ကြွပ်ပြားများဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ နန်းတော်တံတိုင်း နံရံများကို ကျောက်သား ဖောင်းလုံး၊ အမိုးလျှောများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။

မြောက်ဦး နန်းတော်ကျန်းကို ရှေးဟောင်း သုတေသနဦးစီးဌာနက ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၉ ခုနှစ်အတွင်း တူးဖော်မှု ကုန်းသုံးခုတွင် သုံးကြိမ်တူးဖော်ကာ သုတေသနပြုခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ် တူးဖော်ခဲ့စဉ်က နန်းတော်အဆောက်အအုံ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကျောက်တံတိုင်းတစ်ခုကို လှေကား ခုနစ်ထပ်ပါရှိပြီး အရှည်(၁၈)ပေရှိသည့် ကျောက်လှေကားနှင့် တွဲဆက်လျက် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ မြောက်ဦး နန်းတော်ကျန်း

အတွင်း ရှိခဲ့သော နန်းမဆောင်သည် မြောက်ဦးကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်း(၆၀၀)နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလအတွင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ကာ၊ ယနေ့အချိန်တွင် မရှိတော့ပါချေ။ နန်းမဆောင်ကို တိကျစွာ ပုံမဖော်နိုင်သော်လည်း အောက်ခြေ အုတ်ရိုးတန်း၊ ကျောက်ရိုးတန်းနှင့် ကျောက်လှေကားကြီးတို့ကို တူးဖော်ရရှိခဲ့သည်။ တိုင်ရာအောက်ခြေတွင် မီးသွေးများကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် တိုင်လုံးကြီးများမှာ သစ်သားတိုင်များဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားဖြစ်ခဲ့ပြီး နန်းတော်သည် သစ်သားအဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်ဟန်ရှိခဲ့ကြောင်း ပညာရှင်များက ယူဆကြသည်။

နန်းတော်သည် ကျောက်နန်းတော်၊ အုတ်နန်းတော်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခု ကျန်ရှိနေနိုင်သော်လည်း အဆောက်အအုံ အကြွင်းအကျန်များ မတွေ့ရှိရခြင်းနှင့် တိုင်ရာများအောက်တွင် မီးသွေးများ တွေ့ခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့် နန်းတော်သည် မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ကြောင်း ယူဆဖွယ် ရှိပေသည်။ နန်းတော် အုတ်ခုံအတွင်းပိုင်းမှ နန်းဆောင် ပန္နက်ရာများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ တူးဖော်မှုများတွင် ခေါင်မိုးအုတ်ကြွပ်ပြားများ၊ စဉ့်ကမ်းခင်းများ၊ သံချောင်းကြီးများ၊ အိုးခြမ်းကွဲများ၊ မြေနှင့် ကျောက်ဆေးတံများ၊ ရေတကောင်းအိုးအပိုင်းအစများ၊ ကြွေစေ့များ၊ ကြေးပြားများ စသည့် အကြွင်းအကျန်များစွာကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ မြောက်ဦးနန်းတော်ကုန်းတွင် ပင်မ နန်းဆောင် ကိုးဆောင်နှင့် မြေနန်းဆောင်များ၊ အပါအဝင်အဆောင်ပေါင်း (၁၀၈)ဆောင် ရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိရပေသည်။

ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်ကြီး

နန်းတော်ရာကုန်းမှ အရှေ့မြောက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ၊ ရှေးဟောင်း ပုထိုးတော်ကြီးတစ်ခုကို အတော်ဝေးဝေးမှပင် မြင်နေရပေသည်။ ယင်းပုထိုးတော်သည် ရခိုင်သမိုင်းတွင် ထင်ရှားလှသည့် ကိုးသောင်း ပုထိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကိုးသောင်းပုထိုးတော်ကြီးသည် မြောက်ဦးရှိ စေတီပုထိုးများအနက် ထုထည်အကြီးမားဆုံးသော သာသနိကအဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး နန်းတော်ကုန်း၏ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း တစ်မိုင်ခွဲအကွာတွင် တည်ရှိသည်။ ကိုးသောင်းပုထိုးတော်ကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၅ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၅၅၃ခုနှစ်)တွင် မြောက်ဦးဘုရင် မင်းတိက္ခာက ခြောက်လအတွင်း

အပြီးတည်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ပြီး ဓာတ်တော် မွေတော်မော်ကိုးသောင်း ၅၁ပနုထားသဖြင့် “ကိုးသောင်း ပုထိုး” ဟု ခေါ်မည်တွင်ခဲ့သည်။

ကိုးသောင်း ပုထိုးကို ကျောက်အုတ်များဖြင့် တည်

ဆက်ထားပြီး လိုက်ပါသော ဘုရားများအနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ မင်းဟကြီးသည် ခရစ်နှစ် ၁၅၅၃ခုနှစ်တွင် ကွယ် ခွေပြီးနောက် သားတော်ဖြစ်သူ မင်းတိက္ခ နန်းတက်ခဲ့သည်။ မင်းတိက္ခသည် နန်းတက်ချိန်တွင် ကျန်းမာရေးမကောင်း ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ရည်စူးလျက် ကိုးနဝင်းကျ ပုထိုး တော်ကြီးကို တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် “သက်ရှည်ကျန်းမာ၊ ကိုးသောင်းပုထိုးတော်”ဟု ပြောစမှတ် နှီး မြောက်ဦးတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ မင်းဟကြီးက သျှစ်သောင်း ထိုးကိုတည်ခဲ့ပြီး သားဖြစ်သူ မင်းတိက္ခက ကိုးသောင်း ထိုးကို တည်ထားခဲ့ရာ၊ နှစ်ဆူလုံး အလွန်ထင်ရှားခဲ့သည်။

ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်ကြီးသည် စတုရန်းပုံ ပနက်ရှိ တာ၊ အနားတစ်ဖက်လျှင် ၇၇မီတာ(၂၅၂ ဒဿမ ၅ ပေ) ရှည်လျား၍ ပစ္စယာ ငါးဆင့်ခံထားပြီး လိုက်ပတ်လမ်း နှစ် ဆယ်ရှိသည်။ ဘုရားရှင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်သည့် ကျောက်လှေ တာသည် အထစ်ကိုးထစ်ရှိပြီး (၁၅)ပေ ကျယ်သည်။ ရင် ပြင်ပေါ်သို့တက်ရန် အရှေ့ဘက်တွင်သာ ကျောက်လှေကား ဖြစ်လှပ်ထားပြီး ကျန်သုံးဘက်ကို ကျောက်တုံးများ ဆင့်၍ အပိတ်တည်ဆောက်ထားသည်။ ပုထိုးတော်ကြီး၏ အောက်ခံ နံရံသည် အနားတစ်ဖက်လျှင် ပေ (၂၅၀)ရှည်လျားသည်။ ပစ္စယာငါးဆင့်ပေါ်တွင် စေတီငယ်များ တည်ထားပြီး ရင်ပြင် အလယ်တွင် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူရှိသည်။ စေတီတော် သို့ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် အမိုးမိုးထားသည့် လှသွားစင်္ကြံအတိုင်း ဆွဲကွက်သွားကြရသည်။ ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်ရှင်ပြင် အောက်လည်အတွင်း လိုက်ပတ်လမ်းနှစ်ထပ်တွင် ပေါင်းမိုးများ နှီးသည်။

ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်ကြီး၏ အရန် စေတီငယ်များ သည် မူလက (၁၀၈)ဆူရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ၌ အရှေ့ မျက်နှာစာတွင် (၂၀၆)ဆူ၊ အနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက် နှင့် မြောက်ဘက် မျက်နှာစာတွင် (၃၄၅)ဆူစီ ရှိကာ၊ စုစု ပေါင်း အရန်စေတီ (၁၂၄၁)ဆူကို မြင်တွေ့ရသည်။ အရှေ့ မျက်နှာစာရှိ စေတီရန်အားလုံးနှင့် တောင်ဘက် မျက်နှာစာမှ စေတီရန် (၂၃၄)ဆူကို ရှေးဟောင်း သုတေသန ဦးစီးဌာနက ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြန်လည် ပြုပြင်တည် ဆောက်ခဲ့သည်။

ပုထိုးတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှင်ပြင်ပေါ်သို့ မရောက်မီ ခြင်္သေ့ကို အောက်သို့ တစ်ဆင့်နိမ့်ကာ ကွက်လပ်ငယ် ဆီသို့အသွင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ယခင်က စေတီတော်ကြီး သို့ အမိုးရှိခဲ့ဟန်တူကြောင်း ရှေးဟောင်း သုတေသန

ဦးစီးဌာနက သုံးသပ်ခဲ့သည်။ တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင် ရွက်ခဲ့စဉ်က စေတီတော်ကြီး၏ အောက်ခြေ ရင်ပြင်မှ ထီး တော်ဘုံဆင့် အကျိုးအပွားများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ရင်ပြင်တော် လိုက်အနီးမှလည်း တိုင်လုံးအပိုင်းအဆက်များ၊ တိုင်တွင်းရာ များ၊ အုပ်ကြွပ်ပြားများကို ရရှိခဲ့သည်။

အပေါ်ရင်ပြင်သို့ တက်သည့် လှေကားထိပ်တွင် ခွါရ ပါလ(တံခါးစောင့်)နှင့် ဘီလူး ကျောက်ဆစ်ရပ်ကြွများကို တွေ့ရှိရသည်။ အောက်လိုက်ပတ်လမ်းတွင်လည်း ဘုရား ဆင်းတုတော် ရပ်ကြွများ၊ ကျောက်ဆစ် ပလ္လင်များပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေသော ဆင်းတုတော်ကြီးများကို ပူးတွေ့ကြရ သည်။ နံရံပေါ်တွင် ထုလုပ်ထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ သည် ယာခြေကို ဘယ်ခြေအပေါ်သို့ တင်လျက် တင်ပလ္လင် ခွေ ထိုင်နေတော်မူလျက်၊ ယာလက်ကို မြေသို့ ထိထားကြ သည့် ဘူမိဗဿမုဒြာဟန်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဝင်ပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါင်များပေါ်တွင် ပုဂံစေတီများ၌ မြင်တွေ့ရသည့် မီးလုံဖြာ ဒီဇိုင်းကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ကိုးသောင်း ပုထိုးတော်ကြီးတွင် ပူးတွေ့ရသည့် ဗုဒ္ဓဆင်း တုတော်များသည် မြောက်ဦး အလယ်ခေတ် လက်ရာများ ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဒီပလိုမာသင်တန်း တွင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းက ပို့ချခဲ့သည်။ ရုပ် ပွားတော်များသည် ပခုံးကျယ်၍ ရင်ဘတ် ဖြိုးမောက်ကာ၊ မျက်ခုံးတော်များ ဆက်နေကြသည်။ မျက်ခွံများ လေးလံကာ၊ မျက်လုံးတော်များသည် တစ်ဝက်သာ ပွင့်နေပြီး နှုတ်ခမ်းသား များ ပြည့်မောက်သည်။ ရှည်လျားသော နားတော်နှစ်ဖက် သည် ပခုံးသို့ထိ သုနီးပါးဖြစ်နေ၍ ရံထားသည့် သင်္ကန်းကို ယာဘက် ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထား၍၊ ဝဲဘက် ပခုံးတော်သည် အလွတ်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းတော်ထိပ် ဆံထုံးကို အပိုင်း (သို့မဟုတ်) လေးထောင့်ပုံများ ပြုလုပ်ထားသည်။

မြောက်ဦး ခရီးစဉ်သို့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်း အပါအဝင် သမိုင်းပါမောက္ခများ လိုက်ပါလာခဲ့သဖြင့် ဆရာ ကြီးများနှင့် ဆရာမကြီးတို့က လက်တွေ့ ရှင်းလင်းပြောကြား ခဲ့သဖြင့် သင်တန်းသားများ များစွာအကျိုးရှိခဲ့ပေသည်။

မြောက်ဦး ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှုမြို့တော်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားခဲ့ပြီး မြောက်ဦး ဘုရင်များသည် စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဂူ၊ ကျောင်းများကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြရာ မြောက်ဦးဒေသ ရှိ စေတီပုထိုးအရေအတွက်ကို “သလင်ပန်းခိုင်၊ တမြိုင်မြိုင်၊ ရခိုင်ဘုရားပေါင်း”ဟု စာဆိုဖြင့် မှတ်သားခဲ့ကြသည်။ မြောက် ဦးသည် ခရစ်နှစ် ၁၆၀၀ပြည့်နှစ်မှ ၁၆၃၀ပြည့်နှစ်အတွင်း

ရွှေရောင်လွှမ်းသော အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့ကာ၊ ထိုစဉ်က မြောက်ဦး သို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ဒတ်ချ်လူမျိုး ရှိတင်က မြောက်ဦးမြို့ တော်သည် အာရှတိုက်တွင် အချမ်းသာဆုံးမြို့တော်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းရေးသားခဲ့သည်။ မြောက်ဦးသို့ သက္ကရာဇ် ၁၄၃၃ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိခဲ့သော အီတလီလူမျိုး နီကိုလိုဒီကွန်တီနှင့် သက္ကရာဇ် ၁၅၁၇ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိခဲ့ သော ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒန်ဂျော်ဒီဆေးဗီးယားတို့ကလည်း မှတ်တမ်းများ ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြောက်ဦးသည် ဘုရားပုထိုးစေတီ များစွာ တည်ရှိလျက် ဘာသာ၊ သာသနာ ထွန်းလင်းခဲ့သော ဒေသတစ်ခုဖြစ်ပြီး ရှည်လျားသော ရခိုင်သမိုင်းတစ်လျှောက် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် ယဉ်ကျေးမှု အနုလက်ရာများ စုစည်းတည် ရှိနေသည့် ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စေတီ ပုထိုးများအပြင် နန်းတော်ကုန်း၊ ပိဋကတ်တိုက်၊ သိမ်၊ မြို့ ရုံး၊ တံတိုင်း ကျုံးများ တည်ရှိနေဆဲဖြစ်သဖြင့် သုတေသီများ စိတ်ဝင်တစား လာရောက်လေ့လာကြသည့် နေရာတစ်ခု အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

သျှစ်သောင်းပုထိုး

ကိုးသောင်းပုထိုးကို လေ့လာခဲ့ကြပြီးနောက် သျှစ် သောင်းပုထိုးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ သျှစ်သောင်း ပုထိုး တော်ကြီးသည် မြောက်ဦးမြို့၏ မြောက်ဘက် တစ်မိုင်အကွာ၊ ဖိုးခေါင်တောင်ခြေ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်း၏ အနောက်တောင် ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ သျှစ်သောင်း ပုထိုးတော်ကြီးသည် မြောက်ဦးဒေသတွင် ရှိသည့် အဆောက်အဦများအနက် ဘုရင် မင်းဗာကြီး ပထမဆုံး တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ဘာသာ ရေး အဆောက်အဦဖြစ်သည်။

သျှစ်သောင်းပုထိုးတော်ကြီး (ခေါ်) ရန်အောင်ဇေယျ ပုထိုးတော်ကြီးသည် မုခ်သုံးဘက်ပိတ်ဖြစ်ပြီး တောင်ခြေ ဘက်တွင် အရှေ့မြစ်တစ်ခုသာရှိသည်။ ပုထိုးကြီးသည် ဝက်ပါ တစ်ခုသဖွယ် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ရန်သူများ အန္တရာယ်မှ ရှောင်နိုင်ရန် ခံတပ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ဖူး နှင့် ကြောင်း ယူဆကြသည်။ သျှစ်သောင်း ပုထိုးတော်ကြီးတွင် ဟိန္ဒူဘာသာဆိုင်ရာ ဗိသုကာအနုပညာလက်ရာများကို တွေ့ ရှိရပေသည်။

ဘုရင် မင်းဗာကြီးသည် ဘိုးခေါင်တောင်အနီး ပုထိုး တော်ကြီး တည်မည့်နေရာကို မြေညှိ၍ ရှစ်သောင်းသော ဓာတ်တော် မွေတော်များနှင့် ဉာဏ်တော် နှစ်တောင့်တစ်မိုင်

စီရှိသည့် ရွှေဆင်းတု (၁၀၈)ဆူ၊ ငွေဆင်းတု(၁၀၈)ဆူ ရတနာကိုးပါး ဆင်းတုတော် (၁၀၈)ဆူတို့ကို ဌာပနာထည့် သွင်းခဲ့သည်။ ပုထိုးတော်ကြီးကို ပူဇော် ရှိပြီးနောက် ထုထည် ထားသည့် မင်းဗာကြီးအပါအဝင် မြောက်ဦးကို စိုးစံခဲ့သည့် ဘုရင် (၁၂)ပါးတို့၏ ရွှေရုပ်ထုများကို ကျောက်ပြားများဖြင့် ပိတ်ထားသော ဌာပနာခန်းအပြင်၌ ထားရှိပြီး အပြင်ဌာပနာ တစ်ထပ်ကို မြေဖို့ခဲ့သည်။

သျှစ်သောင်း ပုထိုးတော်ကြီးကို မြောက်ဦးခေတ်ဘုရင် မင်းဗာကြီး(ခရစ်နှစ် ၁၅၃၁-၁၅၅၃) က ခရစ်နှစ် ၁၅၃၁ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ပုထိုးတော်ကြီးတွင် ဘုရင်၏ ဓာတ်တော် (၈၄၀၀၀)နှင့် နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရင် (၈၄၀၀၀)ရုပ်ထုများ ဌာပနာထားသဖြင့် ရှစ်သောင်း ပုထိုး တော်ကြီးဟု အမည်တွင်သည်။ ပေါ်တူဂီ ရေတပ်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သျှင်ငယ်ဆရာ ဦးကြီးက ဦးစီးကာ တည်ထောင်တော်မူသောကြောင့် ရန်အောင် ဇေယျပုထိုးတော်ကြီးဟုလည်း ခေါ်တွင်ကြောင်း မြောက်ဦး ဒေသရှိ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများ မှတ်တမ်းစာအုပ် တွင် ဖော်ပြထားသည်။

သျှစ်သောင်း ပုထိုးတော်ကြီး၏ အောက်ခံလိုဏ်မှ ပေါ်တွင် ပင်မ စေတီကြီးတစ်ဆူနှင့်အတူ အရန်စေတီ ၂၆ ကို ပူးတွဲ ကြရသည်။ ပင်မစေတီကြီးသည် ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းပုံဖြစ်ပြီး စေတီများအားလုံးကို ဝေသာလီခေါ် စေတီလုံးများဟန် ဓာတ်လုံးစေတီများအဖြစ် တည်ဆောက် ထားသည်။ ဓာတ်တော်တိုက်ကို ကုဗပုံသဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ထားပြီး ပုထိုးတော်ကြီးကို ကြီးမားသော သံကျောက်တုံးများဖြင့် သပ်စီ ပေါင်းမိုးများပြုလုပ်လျက် ဝက်ပါလိုဏ် ငါးထပ် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ပုထိုးတော်ကြီး၏ အပြင်နံရံအတွင်း၌ သက်တော်ထင်ရှားအရွယ် ထိုင်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် (၂၈)ဆူကို မှန်ကပ် (၂၈)ဆူတွင် ကျောချင်းကပ်လျက် ပူဇော် ထားသည်။ ရုပ်ထုများအကြားမှ အလင်းရောင်ကို အတွင်းသို့ ပေါ်သို့ ကျရောက်စေရန် စီစဉ်ထားသည်။

လိုဏ်ဂူနံရံ၊ မဏ္ဍိုင်ငါးရပ်တွင် ဘုရားလောင်းဘဝကြီး တော်စဉ်များ၊ ဇာတ်နိပါတ်များနှင့် ရခိုင်ရာဇဝင်များမှ ဇာတ်ရုပ်များကို ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ ထုလုပ်ထားပြီး လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့အပြင် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်ရုပ်များလည်း ထုလုပ်ထားသည်။ တီးမှုတ် ကခုန်နေသည့် လူများ၊ ဆင်ဖမ်းနေသည့် စစ်ရေးစစ်ရာများ၊ ရခိုင်ရိုးရာ ဂျင်ကစားနေသည့် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများအပြင် ဆံပင်ကို ရေညစ်နေသည့် ဗုဒ္ဓစောင့် နတ်သမီးများ

သုန္ဒြေ ကျောက်ဆစ်ရုပ်များကို တွေ့ရှိကြရသည်။

သုန္ဒြေသောင်း ပုထိုးတော်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ဘုရားသိင်္ဃာတော်နှင့် ဥပုသ်တော်ဆောင်များကို အခန်းများ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်မျက်နှာများတွင် အရန်စေတီများ ရှိသည်။ ယင်းအရန်စေတီများအကြားတွင် ကျောက်ချပ်ကြီးများဖြင့် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများကို တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ပုထိုးတော်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးတွင် ဗြဟ္မာနတ်ရုပ်များကို စိုက်ထူထားသည်။

သုန္ဒြေသောင်း ပုထိုးတော်ကြီး၏ အရပ်မျက်နှာထောင့်တွင် ရှိသည့် ရုပ်ထုများအားလုံးသည် သရဖူများ ဆောင်းပြီး အဆင်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားကာ၊ ရခိုင်တော်မီသားစုများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဝတ်ရုံတိုများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အရှေ့တောင်ဘက်ထောင့်တွင် ရှိသည့် နတ်ရုပ် ဂဓေးရှားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ရုပ်ထုမင်းဗာကြီးဟု ယူဆကြသည်။ မင်းဗာကြီး ရုပ်ထုများသည် မင်းဗာကြီး၏ မိမိကိုယ်မိမိ စကြဝတေးမင်းဟု ယူဆအောင် ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိနေသည်။ ဘုရင်မင်း ဗာကြီးသည် ခြောက်ဘက်တွင် ဝရဇိန်အပါအဝင် လက်နက်များကို တည်ထားသည်။ ထိုရုပ်ထု၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် နတ်များတွင် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးစီ ရပ်နေကြသည်။ အိန္ဒိယသမီးများသည် မင်းဗာကြီး၏ မိဘုရားများဖြစ်ပေသည်။ နှစ်ဦးက အိန္ဒိယအမျိုးသမီးဝတ်ရုံ ဆာရီများ ဝတ်ဆင်သည်။ ကျန်နှစ်ဦးက ရခိုင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မင်းဗာကြီး၏ မောင်းမမိသံများသည် ရိုက်ဂျိုးသော လှေများဖြင့် အောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ပုထိုးတော်ထောင့်လေးခုတွင် သက်ရှိအရွယ် ရုပ်ထုများ ရှိရာတွင် နတ်လည်း မင်းဗာကြီး ရုပ်ထုများဟု ယူဆကြသည်။

ပုထိုးတော်ကြီး၏ တောင်ဘက် စောင်းတန်းလှေကားတစ်ဘက်တွင် အာနန္ဒ စန္ဒြေကျောက်စာတိုင် ရှိသည်။ ကျောက်စာသည် အေဒီ ၄ရာစုမှ ၁၀ရာစုအတွင်းတို့သည် ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် မင်းများ နန်းတက်ပုံ၊ အလှူဒါနပြုပုံများကို သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားသည်။ ကျောက်စာတိုင်၏ မြောက်ဘက်တွင် နတ်နှင့် ဓမ္မစကြာအဝိုင်းပုံ ပါရှိသော ကျောက်စာတိုင်ရှိသည်။ မင်းဗာသည် အာနန္ဒ စန္ဒြေကျောက်စာတိုင်နှင့် ကျောက်စာချပ်ကို ခရစ်နှစ် ၁၅၃၅ ခုနှစ်တွင် ဖြူးဟောင်းမှ ယူဆောင်လာပြီး စိုက်ထူထားခြင်း

ဖြစ်သည်။ ကျောက်စာတိုင်၏ တောင်ဘက်တွင် ညောင်တီမြို့ဟောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ထားသည့် ရှစ်မျက်နှာပါ ကျောက်တိုင်တစ်ခုရှိသည်။ သုန္ဒြေသောင်း ပုထိုးတော်ကြီးနှင့် တောင်ဘက် စောင်းတန်းအကြား ရပ်ပြင်တွင် နေထွက်ဘုရား၊ နေဝင်ဘုရားနှင့် စေတီငယ်လေးများ ရှိသည်။

သုန္ဒြေသောင်း ပုထိုးတော်ကြီးတွင် အနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်မျက်နှာများတွင် မဟာရံတံတိုင်းဖြင့် ပိတ်ထားပြီး အရှေ့ဘက် တောင်ခြေ၌ ဘုရားသို့ ဝင်ရန် မုခ်ပေါက်ရှိသည်။ ထိုအရှေ့ဘက် ဝင်ပေါက်သို့ ဘုရားတောင်ဘက် ပေ (၂၀၀၀)အကွာရှိ တောင်ခြေရင်း မုခ်ဦးမှ စောင်းတန်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြရသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြောက်ဦးသည် ဘုရားပုထိုးစေတီများစွာ တည်ရှိလျက် ဘာသာသာနာ ထွန်းလင်းခဲ့သော ဒေသတစ်ခုဖြစ်ပြီး ရှည်လားသော ရခိုင်သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် မြို့ပြများ၊ ယဉ်ကျေးမှုအနုလက်ရာများ စုစည်းတည်ရှိနေသည့် နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စေတီပုထိုးများအပြင် နန်းတော်ကုန်း၊ ပိဋကတ်တိုက်၊ သိမ်မြို့ရှိ၊ တံတိုင်း၊ ကျုံးများ တည်ရှိနေဆဲဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဖူးလာရောက်သူများသာမက၊ သုတေသီများလည်း စိတ်ဝင်တစားလာရောက်လျက်ရှိသည့် နေရာတစ်ခုအဖြစ် တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

မြောက်ဦးသို့ ရောက်ရှိလာကြသူတိုင်း နန်းတော်ကုန်းကိုးသောင်းပုထိုး၊ သုန္ဒြေသောင်းပုထိုးများသို့ အဓိက သွားရောက်ကြမြင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုးသောင်း ပုထိုးနှင့် သုန္ဒြေသောင်း ပုထိုးတော်များသည် ရခိုင်ဘုရင် မင်းတိက္ခနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ မင်းဗာကြီးတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် သာသနိက အဆောက်အဦများဖြစ်ကြပေရာ၊ ရခိုင်သမိုင်းကို ဖော်ညွှန်းနေသည့် သမိုင်းဝင်အထောက်အထားများအဖြစ် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေကြပေသည်။

ကိုးကား

- မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း-အတွဲ(၁၁)။
- မြောက်ဦးဒေသ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ (ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန)။
- DMHC သင်တန်းပို့ချချက်များ(ဒေါက်တာကျော်ဝင်း)။

ရောက်ဆဲအသက် ဆေးစွမ်းထက်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ယခု တင်ပြလိုသော ဆေးနည်းမှာ အလွန်ပင် ဂန္တိရ ဆန်ပါသည်။ သိသူလည်း အလွန်နည်းပါးပါသည်။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ် သင်္ကြန်ကာလတွင် စည်သာအင်ပင်တောကျောင်း ရောက်ရှိစဉ် ကိုရင်ကြီး ရှင်ဝိလာသမှ မိန့်ကြားလိုက်သော ဆေးနည်းဖြစ်ပါသည်။

ဂန္တိရဆန်ရခြင်းမှာ ဆေးစားမည့်သူ၏ ရောက်ရှိဆဲ အသက်ကို မှတည့်၍ ဆေးကို ပြုလုပ်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။ ရောက်ဆဲအသက် အမှန်ယူနိုင်ဖို့ လိုပါသည်။ ပြည့် ခဲ့ပြီးသော နှစ်၊ အသက်ကို မယူရပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီး၍ ၄၇ ထဲသို့ တစ်ရက်၊ တစ်လ၊ ငါးလ စသည့် စွန်းရောက်လျှင် ၄၇ နှစ်ကိုသာ ရောက်ဆဲအသက်အဖြစ် ယူရပါမည်။ ဤမျှဆိုလျှင် နားလည်သဘောပေါက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

ဆေးနည်းမှာ လတ်ဆတ်၍ အရည်ရွှမ်းသော ရှောက် သီးတစ်လုံးကို ဝယ်ပါ။ ဈေးမဆစ်ဘဲ ဝယ်ယူရပါမည်။ “မဆစ် ရှောက်သီး”ဟု ခေါ်ပါသည်။

မဆစ်ရှောက်သီးနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူ ငယ်စဉ် ဆေးပညာ ဝါသနာထုံနေစဉ်အချိန်က ဆရာကြီးတစ်ဦးမှ “မဆစ်ဆီယူခဲ”ဟု ပြောလိုက်ရာ စာရေးသူသည် တစ်ပြုလုံး သို့ လိုက်ရှာသော်လည်း မရခဲ့ပါ။ မဆစ်ဆီ မရှိဘူး။ နှမ်းဆီ၊ ပဲဆီ၊ စားအုန်းဆီပဲ ရှိတယ်ဟု ပြောကြသည်။

နောက်ဆုံး ဆရာကြီးထံ ပြန်သွားပြီး “မဆစ်ဆီ ဝယ် မရကြောင်း၊ မရှိကြောင်း” ပြောပြရာ ဆရာကြီးက တဟား ဟားရယ်ပြီး သူ၏ ဆီအိုးကြီးထဲမှ ဆီတစ်ဆယ်သားကို ထုတ်ချိန်၍ ပုလင်းထဲထည့်ပြီး...

“ရော့၊ ဒီ ဆီတစ်ဆယ်သားကို သုံးရာပေး”

ဟု ပြောပါသည်။ (ထိုအချိန်က ဆီတစ်ဆယ်သားလျှင် တစ်ရာကျပ်ဈေးသာ ပေါက်နေချိန်ဖြစ်သည်။) စာရေးသူမှ ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် ငွေသုံးရာကျပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး ဝယ်ယူ လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီးက...

“ကဲ...အခု ဆီတစ်ဆယ်သားကို ဈေးထဲမှာ ဘယ် ဈေးရောင်းလဲ၊ သိလား”

ဟု မေးပါသည်။

“တစ်ရာဈေးပါ ဆရာကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အခု ဆရာရောင်းတဲ့ ဆီကို မင်း ဘယ်လောက် ဝယ်တာလဲ”

ဟု ထပ်မံမေးပါသည်။

“သုံးရာနဲ့ ဝယ်တာပါ ဆရာကြီး”

“အေး၊ မင်း ဈေးဆစ်သလား။ ဆီတစ်ဆယ်သား တစ်ရာပဲ ဈေးပေါက်တာပါ။ တစ်ရာထားပါ။ သုံးရာ မယူ လွန်းဘူးလားလို့ မင်း ဈေးမဆစ်ဘဲ ဝယ်လိုက်တော့ နား ဟာ မဆစ်ဆီဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွ”

ဟု တည့်တည့်ရှင်းပြမှ သဘောပေါက် သိရှိ တစ်သက်စာ မှတ်သားခဲ့ရပါတော့သည်။

ယခုလည်း ဈေးမှ ရှောက်သီးတစ်လုံးကို ဆိုဗာ ပြောဈေးအတိုင်း ဈေးမဆစ်ဘဲ ဝယ်ယူခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ မဆစ်ရှောက်သီးဖြစ်ပါတော့သည်။

ထို မဆစ်ရှောက်သီးကို ထက်ဝက်ခြမ်း လိုက် တစ်ခြမ်းကို မြေကြီးထဲသို့ တူးမြှုပ်ပစ်ရပါမည်။ ကျန် တစ်ခြမ်းကို မိမိရောက်ဆဲ အသက်အတိုင်း(လေးဆယ်ဆိုသော် လေးဆယ်တစ်)တစ်ခုခုအောင် ပါးပါးလေးလှီးပါ။ ထိုအခါ ရောက်ဆဲအသက်ထက် တစ်စေ့ပို၍ ငရုတ်ကောင် လေးများကို အမှန်ထောင်းပြီး ဖြူးနယ်ကာ စားပေးရပါမည် မည်သည့် ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်မှု မထည့်ရပါ။ ဘာမှ မထည့်ပါနှင့်။

သုံးလတစ်ကြိမ် သုံးခါပြုလုပ်ပြီး စားပါ။

နောက် ခြောက်လတစ်ကြိမ် နှစ်ခါစားပါ။

နောက် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ရာသက်ပန် စားရပါမည်။

အကျိုးအာနိသင်မှာ လေငန်း၊ လေဖျဉ်း၊ ထေးခြင်း လုံးဝ မဖြစ်တော့ပါ။ ကြာတင် ကာကွယ်ပြီးဖြစ်၍ အနီးအနား နိုင်သော ဂန္တိရဆန်သည် ဆေးနည်းကောင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

နေစေး

သတင်းကောင်းပါးဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်

မြို့ရွာကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ ကျောင်း၊ ရုံး၊ တပ်တွင်း စာကြည့်တိုက်
ဆိုသူများ၊ မိမိအိမ်တွင် စာအုပ်အတုအစားဆိုင် ဖွင့်ပြီး အိမ်တွင်းစရိတ်
ခွင့်ရှာလိုသူများ၊ တစ်ဆင့်စာအုပ် ပြန်လည် ရောင်းချလိုသူများအား
စေး"စာပေနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
သည်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ဘာသာပြန်၊ သိုင်း၊
ရသ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ စုံလင်စွာနှင့် လကျော်၊ တိုက်ကျစာအုပ်များ၊
စာအုပ်အဟောင်းများ၊ အသစ်များ လက်လီလက္ကား ဖြန့်ချိရောင်းချ
နေပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

- အမှတ်(၁၉၅)၊ (၃၂)လမ်းအထက်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
☎ - ၀၀-၂၅၅၆၂၅
- အမှတ်(၄)၊ ကန်လမ်း၊ ထွန်းသီရိရှင်ရှင်ရှင်၊ ပြည်မြို့။
☎ - ၀၉ ၅၃၁၃၃၀၄၊ ၀၉ ၅၃၇၀၅၅၄
- အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ အ.လ.က-၁၁(ကျောင်းရှေ့)၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊
တောင်ကြီးမြို့။ ☎ - ၀၉ ၅၁၁၂၀၇၀
- အမှတ်-၅/၆(B) ခရိုင်ရဲတိုက်တန်း၊ မိုလ်ချပ်လမ်း၊ မကွေးမြို့။
☎ - ၀၉ ၆၆၂၀၀၆၄

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း၊ လပြည့်ည။
ည ကောင်းကင်ထက်မှာတော့ ငွေသော်တာ လမင်း
ကြီးသည် ငွေကြယ်ပြာကလေးများ ဝန်းရံခံလျက် ရွှန်းပျံ
လင်းလက်နေပါပကော။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ဤလိုညမျိုးသည် မြင်မြင်သမျှ
ကြားကြားသမျှ ခံစားထိတွေ့ခံသမျှ အကုန်လုံး လှနေမည်
ညမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်မှာ အသေအချာ။

ယခုမှကား လရောင်အောက်ရှိ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ အင်
ကြင်းပင်များသည် ပျံ့ဖမ်းကာ ညှိုးနွမ်းနေကြချေ၏။ လေသင့်
တိုင်း ဆွတ်ပျံ့ စေ့စေ့လျှိုသော အင်ကြင်းပွင့်မှ ရနံ့များသည်
ပင်လျှင် ရှိုက်ငင်နေကြပြီလား မသိ။

မြန်မာ
နက္ခတ်

နန္ဒာမိုးကြွယ်

ရဟန်းသံဃာတော်များမှာလည်း သင်္ကန်းစများ ဆွဲ ထွက် စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်နေကြပေပြီ။ ဤသို့ မျက်ရည်ကျချင်းသည် အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်။

ဤဥယျာဉ်ကား မလ္လာမင်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သော အင်ကြင်း ဥယျာဉ်ဖြစ်ချေ၏။ သည်အတွက်ကြောင့်ပင် မလ္လာမင်းတို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြကာ၊ နောက်တော်ပါ မိဖုရား၊ မှူးမတ်၊ မင်းချင်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ဖို့ ငိုကြွေးနေကြပါပကော။

အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီကနေ့ည စက်နာရီအချိန် ဝိုင်းတစ်ခွဲ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ ဆည်းကပ် ချီကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြတော့မည်ဆိုသည့်အတွက်ကြောင့်ပါတည်း။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်၏ အလယ်ဗဟိုလောက်မှာတော့ ထောင်ဘက်အရပ်တွင် တစ်ပင်။ မြောက်ဘက်အရပ်တွင် တစ်ပင်။ ထိုနှစ်ပင်မှာ ယှဉ်၍ ကြီးမား မတ်စောက်လှစွာ ခေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး အကိုင်းအခက် အရွက်အလက် တို့မှာ မြေစိုက်ထီးနှင့်မခြား။ အမိုးသဖွယ် ပြန့်ကားစွာ ရိပ်ပြာ နေလျက်သာ။ အင်ကြင်းငုံ၊ အင်ကြင်းပွင့်တွေက ပင်စည်မှ ထွေကျ ငုံပွင့်လျက် ရှိလေ၏။

အဆိုပါ အင်ကြင်းနှစ်ပင်ကြား၌ တောင်ဘက်ကို ခြေ ခြ မြောက်ဘက်ကို ခေါင်းရင်းပြု၍ ညီတော် အာနန္ဒာ မင်းပေးသည့် မင်းသုံး ညောင်စောင်းတစ်လုံးပေါ်ဝယ် ဘုရား မှုတ်သည့် အားအင်ကုန်ခန်း ပန်းလျှော်တော်မူသည့်အသွင်ဖြင့် မျက်လုံးတော်အစုံကို မှိတ်ကာ မေးတော်မူလျက် ရှိလေ၏။

ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ နားယံတော်၌ ရှိုက်ငိုသံများကို ကြားနေရလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်၏ မျက်လုံးတော် အနံ့သည် ပွင့်ဟလာခဲ့ပြီး အနီးအပါး၌ ဝန်းရံနေသူတို့ကို ဆွေဝေဝဲ ကြည့်ရှုရင်းမှ တွေ့လိုသူကို ရှာဖွေလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တွေ့ဟန်မဟူ။

“ချစ်သားတို့... အာနန္ဒာ ဘယ်ကိုများ သွားနေပါ သိသလော”

အမှန်တကယ်လည်း အရှင် အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် ၏ ခန်းကျင်အပါး၌ မရှိပါချေ။ သည်အတွက် သီတင်းသုံး ဆဲတို့က လိုက်လံရှာဖွေကြသောအခါ အင်ကြင်းပင်တစ်ပင် အောက်တွင် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသည့် ရှင်အာနန္ဒာကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“အရှင် အာနန္ဒာ... သင့်ကို မတွေ့မမြင်လို့ ဘုရားရှင် မပူပန်တယ်”

“တင်ပါ ဘုရား”

အရှင် အာနန္ဒာ မနေသာတော့ပြီ။ တဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျ နေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ကို သင်္ကန်းအစွန်းဖြင့် သုတ် လိုက်ပြီး ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွားကာ ရိုသေ စွာ ဖူးမြော်လိုက်လေသည်။ ဒီမှာတင် မျက်ရည်တို့က စိမ့်ဖြာ စီးကျလာပြန်သည်။ ဒီအနေအထားက ပုထုဇဉ်နှင့် ရဟန္တာ တို့၏ အနေအထားနှင့် သဘောသဘာဝကို နှိုင်းယှဉ်ပြနေ သည်နှင့် မခြား။

ကိလေသာ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီဖြစ်သော ဘုရားရှင်အဖို့ရာမှ ပန်းလျှော်နေသည်မှတစ်ပါး မျက်နှာတော် အမူအရာမှာ ညှိုးနွမ်းခြင်းတို့ ပုံရိပ်မထင်ခဲ့။ အရှင်အာနန္ဒာမှာ မူကား ဝမ်းပန်းတနည်း စိမ့်မျက်ရည်တို့ စိုစိုရွှဲ။ သောက ပရိဒေဝဒဏ်ကို ခံစားနေရဆဲ။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ... ချစ်သားလို ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့များ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာလဲ။ သတိ တမံ၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်တဲ့။ အသိ၊ သတိတို့ ရှိရမှာပေါ့။ ချစ်သား အာနန္ဒာ... အကြင်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တဏှာဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်တတ်ပေရဲ့။ ဒီလို ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဓမ္မသဘောအရ ပျက်စီးရစမြဲပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သိကြားတို့သာမက၊ ဘုရားရှင်တို့တောင်မှ မပျက်စီးရအောင် တောင့်တလို မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ အဲသည်လို ငါဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ မှီခိုမိခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်လိုက်စမ်းပါ ချစ်သား”

ဤသို့ ဘုရားရှင်က နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါမှ ငိုချင်လျက် လက်တို့သည်သဖွယ် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ပို၍ပင် ယူကြိုးမရ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါဟာ နောင်တော် ဘုရားရှင်ရဲ့ အသံတော်ကို ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု သတိရှိသောအရာတွင် တောဒဏ်ရထားသူဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ဘုရားရှင်နှင့် ခွဲခွာရတော့မည့်အရေးအတွက် အပူမီးတို့ တောက်လောင်နေသည့်ကြားမှပင် သတိတို့ ဝင် လာခဲ့ချေသည်။ အတွေးတို့ကလည်း ဝေဝေစည်စည်။

“နောင်တော် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားတဲ့အခါ အလောင်းတော်ကို မြေမြှုပ်ပစ်ရမှာလား။ မီးသဂြိုဟ်ရမှာ လား။ ရေမှာ မျှောရမှာလား”

မည်သို့မည်ပုံ သဂြိုဟ်ရမည့်နည်းဟု အတွေးတို့ ပဲ့တင်ထပ်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်းသာလျှင် သဂြိုဟ်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားတွေးသိလာခဲ့ရသည်။

ဤအတွက်ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေသည့် နောက်ဆုံး ကာလကလေးတွင် အလောင်းတော် သင်္ဂြိုဟ်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လျှောက်ထားမေးမြန်းတော်မူလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသွားတဲ့ အခါ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ အလောင်းတော်အတွက် ဘယ်လိုမျိုး ဆောင်ရွက်ကြရပါမလဲ အရှင်ဘုရား”

ဤမေးလျှောက်မှုက ပရိသတ်အပေါင်း၏ သိလိုစိတ်ကို တိုးမြှင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် မခြား။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားရှင်ရဲ့ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရေးကိစ္စမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ကိုယ့်စီးပွား၊ ကိုယ့်ကိစ္စဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုက်ရောက်ရေးကိုသာ ကြိုးစား အားထုတ်ကြပါ။ လုံ့လ ဥဿယပြုကြပါ။ ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ သတိသမ္ပုဇ်နဲ့ ငါဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ကို ရွက်ဆောင်ကြပါ။ ငါဘုရားရှင်ရဲ့ အလောင်းတော်ကို ရတနာသုံးပါး တရားတော်မှာ ကြည်ညိုကုန်ကြတဲ့ မင်းမျိုး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ သူကြွယ်မျိုးအပါအဝင် ပညာရှိ ဒါယကာအပေါင်းက မီးပူဇော်ကြပါလိမ့်မယ် ချစ်သား”

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ပြီးတဲ့ အခါမှာ အမျိုးလေးပါး ဒါယကာတွေက တပည့်တော်ကို လာပြီး မေးမြန်းကြပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလောင်းတော်ကို ဘယ်လိုမျိုး သင်္ဂြိုဟ်ရပါမလဲလို့ မေးလျှောက်လာခဲ့ရင် တပည့်တော်အဖို့ အဖြေမပေးတတ်အောင် ရှိပါလိမ့်မယ်။ သည့်အတွက် အလောင်းတော် သင်္ဂြိုဟ်ရမယ့် အစီအစဉ်ကို အမိန့်တော် ရှိစေချင်ပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ အာနန္ဒာ။ သေချာစွာ မှတ်သားနာယူရစ်ပါ။ ငါ့ရဲ့ အလောင်းတော်ကို စကြာဝတေးမင်းရဲ့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နည်းတူ သင်္ဂြိုဟ်ရစ်ပါ”

“အရှင်ဘုရား... အဲဒီ သင်္ဂြိုဟ်နည်းထုံးကို ရှင်းလင်း မိန့်ကြားပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“ကောင်းပေပြီ ချစ်သား။ စကြာဝတေးမင်းရဲ့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဟဲ့ နည်းထုံးကတော့ ရှေးဦးစွာ အလောင်းတော်ကို ကာသိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့နဲ့ ထုပ်ပိုးရစ်ပတ်ရပါတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ နူးညံ့တဲ့ ဂွမ်းတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး အဝတ်ပုဆိုးတွေနဲ့ပဲ တစ်ထပ်ရစ်ပတ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို အဖန်များစွာ ငါးရာသော ပုဆိုးတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီးတဲ့အခါ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ သိင်္ဂီနီကရွှေကို လေးထဲ သွတ်သွင်းလို့ နံ့သာထင်းပုံ

ထက် တင်ပြီးမှ မီးတိုက်ရပါမယ်။ အလောင်းတော်မှ အနီးကျပြီးဆိုရင် အနီးကို ပင့်ဆောင်ပြီး ခရီးလေးကြောင်းဆုံရာမှာ ကောင်းစွာ စေတီတော်တည်ထားသင့်ပေတယ်။ ဒီလိုမျိုး စကြာဝတေးမင်းရဲ့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သလိုမျိုး ငါဘုရားရှင်ရဲ့ အလောင်းတော်ကို ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်သင့်ပေတယ်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားရှင်ရဲ့ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ဓာတ်တော်တွေကိုလည်း ခရီးဆုံရာအရပ်တွေမှာ စေတီတော် ကောင်းစွာ တည်အပ်ပေတယ်။ အဲသည် စေတီတော်ကို ပူဇော်ချီးမြှောက်ကြတဲ့ လူ၊ နတ်အပေါင်းဟာ စီးပွားချမ်းသာ လွန်စွာမှ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်”

“တင်ပါ ဘုရား”

“ချစ်သား အာနန္ဒာ... စေတီတော်အဖြစ် တည်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာကတော့ ငါဘုရားရှင်လည်း တစ်ပါး၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း တစ်ပါး၊ ရဟန္တာလည်း တစ်ပါး၊ စကြာဝတေးမင်းလည်း တစ်ပါး၊ ပေါင်း လေးပါးပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘယ်လိုမျိုး အကျိုးထူးကို စွဲလို့ စေတီတည်ထိုက်သလဲဆိုတော့ အကြင် ဒါယကာတွေဟာ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို အလိုလို သိမြင်တော်မူတဲ့ သဗ္ဗညုတ ဘုရားရှင်ရဲ့ သနီရ ဓာတ်တော်တည်ရာပေတကား”

လို့ စေတီတော်အပေါ် ကြည်ညိုမှု၊ လေးမြတ်မှုတွေ ဖြစ်စေပါတယ်။ အထူးထူးသော ပန်းနံ့သာပူဇော်ရာ ဝတ္ထုတွေနဲ့ ငါဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို အာရုံပြုလို့ မြှောက်ကြတဲ့အခါ ဒီလိုမျိုး ကြည်ညိုတဲ့ စေတနာတွေကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်ကြွေပြီးဆိုရင် နတ်ရွာ၊ သုဂတိဘဝကို တက်လှမ်း ကြရပါလိမ့်မယ်။ သူဌေးသူကြွယ် ပဒေသရာဇ် စတဲ့ လူကောင်း လူမြတ်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်းချမ်းသာကိုလည်း ခံစားရရှိပါလိမ့်မယ်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဒီလောက်ဆိုရင်ဖြင့် ငါဘုရားရှင်ရဲ့ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ရာ အစီအမံသာမက၊ စေတီတည်ဖို့ရာ နားလည်သဘောပေါက်ရောပေါ့”

“တင်ပါ ဘုရား”

ပုထုဇဉ်သာ ဖြစ်နေသေးသည့် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသံက ကြေကြေကွဲကွဲ ဝေဝေဝဲဝဲ။

ဘုရားရှင်မူကား ဟောကြားသင့်သည်ကို ဟောကြားတော်မူပြီသည့်နောက် ဖလသမာပတ်ချမ်းသာဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝင်စားနေတော်မူပေသတည်း။

ကျမ်းကိုး - မဟာပရိနိဗ္ဗာန သုတ်တော်

▲ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သဘာဝစွဲကပ်အဆောင်ကျောက် ▲

- မိမိချစ်သူက မိမိကို ခပ်စွာစွာလုပ်နေလား။ မိမိကို အဆက်ပြတ်သွားပြီလား။ မိမိချစ်သူကို မိမိအနား ပြန်ကပ်လာစေချင်သလား...
- အချိန်တန် အိမ်ပြန်တဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားနေတတ်တဲ့ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်ကို ခြေငြိမ်း၊ အိမ်ပြန်နေစေချင်သလား...
- တွဲကွာနေတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ ပြန်ပေါင်းသင်းချင်လား...
- ဖယ်တစ်ရွာ၊ မောင်တစ်မြို့ ခွဲခွာလုပ်ကိုင် နေထိုင်ကြရတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ မိသားစုအတူတကွ ပေါင်းစည်းလုပ်ကိုင်နေထိုင်ချင်သလား...

ကရင်ပြည်နယ်မှ ရေဝေဂူ ဘရသေ့၏ ဝတ္ထိရုပ်ညာဖြင့် စီရင်ထားသော
သိဒ္ဓိဝင် သဘာဝ စွဲကပ်အဆောင် ကျောက်သလင်းများ ဝယ်ယူဆောင်ထားပါ။
(လူမျိုးဘာသာမရွေး ဆောင်ထားနိုင်သည်။)

အစွမ်းထက် ၊ ဈေးနှုန်းသက်သာသည်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) [လက္ခဏာပေဒင်ပညာသုတေသီ]

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုံမြို့နယ်၊ ၀၉-၃၀၁၇၀၀၇၅ / ၀၉-၇၃၀၀၅၉၂၄ /
၀၉-၅၀၆၂၀၄၃ / ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂ / ၀၉-၂၅၂၃၀၆၆၇၅ / ၀၉-၂၆၀၄၄၄၀၀၀ / ၀၉-၇၉၅၆၀၇၄၅

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေလျှင်
ဆရာဦးရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)ရဲ့

ဘုမ္မရာဇေ
အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းပူနံ့ဆေး ဟုသောက်ကြည့်ပါ။

ဩဇာရွှေပြာချက်အမှတ် -

ဆေးဝါး(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၁၁၅

ဆေးသောက်ပြီး ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ
နံ့ချည့်အားယုတ်ခြင်းမရှိ ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲပါ။

ဆေးတစ်ခါသောက် (၃) ပြားမှ (၅) ပြား (၃)ရက် တစ်ကြိမ် သောက်သုံးနိုင်သည်။

သိခိုင်း - ရွှေလှော်ကားဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကားလမ်း၊ ၁၆-ရပ်ကွက်၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ဖုန်း- ၀၉-၇၃၀၆၁၂၁၈၊ ၀၉-၇၉၉၂၄၅၇၂၃

မြသိန်း

မြေအောက်ခန်းမှ ညည်းသံ

SUE HET AUNG

“တစ္ဆေခြောက်သည်” ဟု
သတင်းကြီးနေသည့် အိမ်ကြီးကို
ဆရာချိုချိုနှင့် ရသောကြောင့် ဦးရွှေငါး
ထပ်လိုက်သည်။ ဦးရွှေငါးသည် တစ္ဆေ
နည်းကို မယုံကြည်။

အိမ်ဝယ်ပြီးနောက် အိမ်တွင်း
အိပ်ပွဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။
ဦးမိသားစုလိုက် ထိုအိမ်သို့ ပြောင်း
လာခဲ့ကြသည်။

သူ့မိသားစုမှာ စုစုပေါင်း
ဆယ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဦးရွှေငါးနှင့်
သူ့နီး အိမ်လုံး အိမ်လုံးအိမ်ခင် အိမ်စော။
အသက်က (၇၀)နှစ်နှင့် ဦးရွှေငါးတို့၏
အမောင်ထူး။ အသက်က (၁၆)နှစ်
အရွယ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သော ဦးရွှေငါး
သည် အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး
သစ်ပတ်အကြာတွင် သံဃာတော်
အိမ်ကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီး ပရိတ်
ဆရာတော်များကို နာယူသည်။ အိမ်
အဆင့်များကိုလည်း ပင့်ဖိတ်သည်။

အိမ်မှာ မြို့စွန်တွင် ရှိသည်။
ဦးရွှေငါး နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင်
အိမ်တစ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်
တိတ်သွားသည်။

ဦးရွှေငါး ဝယ်လိုက်သော အိမ်
အဆင့် မြေအောက်ခန်းတစ်ခု ပါရှိ၏။
မြေအောက်ခန်းမှာ မီးဖိုချောင်နှင့်
အိပ်ခန်းတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုမြေ
အောက်ခန်းတွင် သစ်တုံးသစ်စများ၊
အိပ်ထောင် ပရိဘောဂအဟောင်းများ
နှင့် ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ဦးရွှေငါးက
မြေအောက်ခန်းကို နောင်မှပဲ သန့်
ရှင်းလုပ်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။

သို့နှင့် သူတို့ ထိုအိမ်သို့ ရောက်
ပြီး တစ်ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင်
ဆယ်တန်းကျောင်းသား မောင်ထူးသည်
ည (၈)နာရီခန့်၌ ကျူရှင်မှ ပြန်ရောက်
ပြီး မီးဖိုခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
ညစာစားနေစဉ် မြေအောက်ခန်းဆီမှ
လူညည်းသံကို ကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် ကြက်သီးများ ထသွားသည်။
မောင်ထူးမှာ သတ္တိကောင်းသူ
ဖြစ်သောကြောင့် ညစာစားရင်း
အကောင်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အသံ
ဖြစ်မှာပါဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်လိုက်သည်။
ညည်းသံမှာ မတိုးမကျယ်။

မောင်ထူးသည် တစ်ပတ်လျှင်
သုံးရက် ည(၈)နာရီထိုးခါနီး၌ ပြန်
ရောက်၏။ ကျန်ရက်များတွင် ညနေ
၅နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်သောကြောင့်
ညနေစာကို လူကြီးများနှင့် အတူစား
ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စားနေစဉ်တွင် ညည်း
သံကို လုံးဝ မကြားရ။ သူတစ်ယောက်
တည်း ရှိသော ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်ထူးသည် သူ့
အဖေနှင့် အမေအား ထိုညည်းသံ
အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ငါတို့တော့ မကြားဘူး။ မင်း
တစ်ယောက်တည်းရှိမှ ညည်းသံထွက်
လာတာတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဒီ
အကြောင်းကို မင်းအဘွားကို လုံးဝ
မပြောနဲ့။ ငါတို့လည်း မပြောဘူး”

ဟု မောင်ထူး၏ မိဘများက
ပြောသည်။

တစ်ည မောင်ထူးတစ်ယောက်
တည်း မီးဖိုခန်းထဲ၌ ညစာစားနေစဉ်
ညည်းသံထွက်လာသည်။ ထိုစဉ် ဦးရွှေ
ငါးက မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်
လာရာ ညည်းသံမှာ ချက်ချင်းပင် ရပ်
သွားသည်။

“သား...ညည်းသံ ကြားရသေး

သလား”

“ကြားရတယ် အဖေ။ ဒါပေမယ့်
အဖေလည်း ဝင်လာရော ညည်းသံက
ချက်ချင်းရပ်သွားတယ်”

ဦးရွှေငါးသည် မြေအောက်ခန်း
တံခါးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိမှ
ဒီအသံက ထွက်လာတာ့ ဒီအသံဟာ
မင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်မှာပဲ။ ထူးဆန်းတယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးရွှေငါး
သည် သူတို့ ရပ်ကွက်ရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့သွားပြီး ဘုန်းကြီး ဦးကော
ဝိဒထံ ညည်းသံနှင့် စပ်လျဉ်း၍
လျှောက်ထား မေးမြန်းသည်။ ဘုန်းကြီး
ဦးကောဝိဒမှာ ဤရပ်ကွက်တွင်
သီတင်းသုံးလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
လေးဆယ်ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။ သက်
တော်ရှည် ဆရာတော်တစ်ပါးလည်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ဒကာကြီး ဦးရွှေငါး ဝယ်လိုက်
တဲ့ အိမ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ပိုင်ရှင်ဟာ
လက်သမားဆရာကြီး “ဦးမာ”ဆိုသူ
ဖြစ်တယ်။ ဦးမာနဲ့ သူ့နီး အိမ်မှာ
သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ စိန်လေးတဲ့။
စိန်လေးဟာ လက်သမားအလုပ်လည်း
ဝါသနာမပါဘူး။ ပညာလည်း ကောင်း
ကောင်းမသင်ဘူး။ မိဘလုပ်စာကို ထိုင်
စားရင်း ဈေးထဲက ကလေးမတစ်
ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သား
တစ်ယောက်ရတယ်။ သူတို့က ဦးမာ
တို့နဲ့ အတူနေကြတယ်။ ဦးမာတို့ ဇနီး
မောင်နှံက သူတို့ မြေးဦးကလေး
မောင်မောင်ဦးကို အရမ်းချစ်ကြတယ်”

“ဦးမာတို့ မရှိတော့ ဦးစိန်လေး
က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေ
ကြတာလဲ ဘုရား”

“ဦးမာက လက်သမားအလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေကောင်းတယ်။ သူ့ဇနီး ဒေါ်ရီ ကလည်း အသုံးအစွဲစိပ်တယ်။ ရတဲ့ ငွေထဲက ရွှေတွေကို စုဆောင်းထားပြီး သားဖြစ်သူ မသိအောင် သိုဝှက်သိမ်း ဆည်းထားတယ်။ ဦးမာ သေပြီးတဲ့ နောက် ဒေါ်ရီက ငွေကို ပိုပြီးတော့ စိစစ်သုံးစွဲတယ်။ ချွေးမဖြစ်သူက ငွေ ကို ဖောဖောသီသီ သုံးချင်တော့ ဈေး ထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ကုန်ဖျိုးရောင်းတယ်။ ဒီအလုပ်က သူ အိမ်ထောင်မကျခင် ကတည်းက လုပ်ခဲ့တာလေ”

“ဈေးရောင်းတော့ အူစိုတာပေါ့ ဘုရား”

ဦးရွှေငါးက ပြောသည်။

“စိန်လေးက လူလည်။ သူ့အမေ မှာ ရွှေတွေ ငွေတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတယ်။ ဒီတော့ သူ့သား မောင်မောင်ဦးကို သူ့အဘွားထံက ငွေ တွေကို မသိမသာ ချူယူခိုင်းတယ်။ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို အရက်သောက်ပစ် တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဦးမာဆုံးပြီး ငါးနှစ် လောက်အကြာမှာ မောင်မောင်ဦးဟာ ကုန်တင်ကားတစ်စီးရဲ့ အတိုက်ခံရပြီး သေသွားပါလေရော”

“အတော် ကံဆိုးခဲ့တဲ့ ကလေး ပဲ”

“ဒီလိုနဲ့ မောင်မောင်ဦး သေပြီး လေးငါးလလောက်အကြာ ညတစ်ည မှာ ဒေါ်ရီတို့ရဲ့ အိမ်ကို မီးလောင်ပါလေ ရော။ အဲဒီညက လေကလည်း တိုက် တော့ မီးအားကောင်းပြီး မီးငြိမ်းသတ် တဲ့လူတွေဟာ မီးကို နိုင်အောင် မငြိမ်း နိုင်ကြဘူး။ တစ်အိမ်လုံး ပြာဖြစ်သွား တော့မှပဲ မီးဟာ ငြိမ်းသွားတော့တယ်။ စိန်လေးနဲ့ သူ့မိန်းမလည်း ဘာမှ မယူ နိုင်ဘဲ အသက်လျပြီး အိမ်ထဲက ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်။ အဲ . .

ဒေါ်ရီကတော့ မီးလောင်ခံရပြီး အသက် ပါသွားတယ်”

“သနားစရာပါပဲ။ မီးက ဘယ်လို က စပြီး လောင်တာပါလဲ ဘုရား”

“စိန်လေးနဲ့ သူ့မိန်းမ ပြောတာ ကတော့ ဒေါ်ရီဟာ ညအိပ်ခါနီးမှာ ဘုရားမီး ပူဇော်လေ့ ရှိတယ်တဲ့။ ဖယောင်းငါးတိုင်ကို အမြဲပူဇော်တယ် တဲ့။ အဲဒါ ဘုရားမီးက စလောင်တာ ဖြစ်တယ်လို့ ရဲကို ထွက်ချက်ပေးတယ် လို့ သိရတယ်”

“အကုသိုလ်ဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ် ဘုရား”

“စိန်လေးတို့ လင်မယားဟာ မီး လောင်ပြင်ထဲက ဒေါ်ရီရဲ့ ရွှေတွေနဲ့ ကျောက်မျက်တွေကို ရှာဖွေယူပြီး အဲဒီ နေရာမှာပဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးကို ဆောက်ပြီးနေကြတယ်”

“အခု တပည့်တော် ဝယ်လိုက် တဲ့ အိမ်လား ဘုရား”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒီမှာ မြေအောက်ခန်းက ဘယ်တုန်းက လုပ်ထားတာလဲ ဘုရား”

“ဒါကတော့ ဟိုး ဂျပန်ခေတ်က အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်တွေ ဖုံးလွှမ်းရင် ဖုံးခိုဖို့ဆိုပြီး ဦးမာက ဆောက်လုပ်သွား တာ။ အုတ်နဲ့ အခိုင်အမာဆောက်ထား တာ”

“မီးလောင်တုန်းက အဲဒီ မြေ အောက်ခန်းကို မီးမလောင်ဘူးနဲ့ တူ တယ်။ အထဲမှာ သစ်တို သစ်စတွေ နဲ့ ရုပ်ပွနေတာပဲ ဘုရား”

“အင်းပေါ့လေ။ အုတ်တိုက်ဆို တော့ ရုတ်တရက် မီးမလောင်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီ မြေအောက်ခန်းကိုတော့ တပည့်တော် ရှင်းလင်းဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ် ဘုရား”

“စိန်လေးတို့ အိမ်အသစ်ဆောက်

ပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်လ နှစ်လ အတွင်းမှာပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ဟာ တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီ အိမ်မှာ မနေတော့ဘဲ မြို့ထဲမှာ အိမ် ကူးပြီး သွားနေကြတယ်”

“တစ္ဆေခြောက်တာ ဘယ်လို ခြောက်တာပါလဲ ဘုရား။ တပည့်တော် ရဲ့ သားလေး ကြားသလို ညည်းသံနဲ့ ခြောက်တာလား”

“စိန်လေးတို့အပြောကတော့ ညဘက် ညည်းသံလည်း ကြားရတယ်။ နောက်ပြီး ည လူခြေတိတ်ချိန်မှာ မီးနဲ့ မြေအောက်ခန်းကို ကူးတဲ့ နေရာမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို တွေ့ ရတယ်ဆိုပဲ”

“ဦးစိန်လေးတို့က အိမ်ထဲ ရောင်းမထွက်တော့ လျော့စွန့် ရောင်းတယ်။ တပည့်တော်ကလည်း တစ္ဆေမယုံတော့ ဝယ်လိုက်တယ်။ အခု တော့ ညည်းသံကို သားက ကြား တယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာပြီ”

“ဒကာကြီး . . . ဒီလောကမှာ တစ္ဆေ သရဲ စသည်တို့ဟာ မရှိဘူးလို့ လည်း ပြောလို့ မရဘူး။ ရှိတယ်လို့ လည်း ပြောလို့မရဘူး။ ကိုယ်တွေ့ ကြုံမှပဲ သိရမယ်။ ဘုန်းကြီး အကြံပေး လိုတာကတော့ အိမ်မှာ ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ်ကို လုပ်ပါ။ မေတ္တာပို့။ အမျှအတန်းပေးဝေပါ။ ဒါတွေဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပဲ”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

ထိုသို့ဖြင့် ဦးရွှေငါး ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

နောက် သုံးရက်ခန့်ကြာတော့ ဦးရွှေငါးနှင့် သားဖြစ်သူ မောင်ထူး သည် မြေအောက်ခန်းကို သန့်ရှင်း

ဆုပ်ကြသည်။

တစ်မနက်အချိန်ကုန်သွားရာ
မြေအောက်ခန်းထဲရှိ သစ်တိုသစ်စများ
အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို အပြင်
သို့ ထုတ်၍ အိမ်နှင့် ဝေးသော နေရာ
တွင် စုပုံထားလိုက်ကြ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ အမှိုက်များကို
သ ရှင်းရန် ကျန်တော့သည်။ ထို့
ကြောင့် မောင်ထူးက...

“အဖေ နားပါ။ ကျွန်တော်
ဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောသည့်အတွက် ဦးရွှေငါး
အနားယူလိုက်သည်။

မောင်ထူး ကြမ်းပြင်ကို သန့်ရှင်း
ဆောင်ရွက်ရာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌
ချထားအချို့က မိုးတက်နေသော
ကြောင့် ထိုမြေသားကို ညှိလိုက်စဉ်
အိမ်တော်တော်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ထိုအိမ်တော်တော်ကို ဆွဲခွာလိုက်
သောအခါ အထဲ၌ ဂလိုဏ်ပေါက်ဖြစ်
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဂလိုဏ်
အထဲသို့ သံတူရွင်းဖြင့် ထိုးထည့်
သောတစ်ပေကျော်ကျော်အနက်၌
အိမ်...ခတ်”ဟူသော အသံထွက်လာ
သည်။ တူရွင်းနှင့် အောက်မှ အရာ
အရာတို့ ထိမိသည့်အသံဖြစ်သည်။
အသံထူသည် တူရွင်းကို ထိုဂလိုဏ်
အထဲထုတ်၍ ချဲ့လိုက်ရာ ဂလိုဏ်
အထဲထဲ၌ မြေအိုးတစ်လုံးကို တွေ့
ရသည်။

မောင်ထူးသည် ထိုမြေအိုးကို
အောက် အထူးသတိကြီးစွာဖြင့်
သို့ ရောက်လာအောင် တဖြည်း
ဖြည်းဆွဲတင်လိုက်ပြီး အိုးအဖုံးကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရွှေဒဂါး
တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ထိုရွှေဒဂါးတစ်လုံးကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ
အသားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို အော်

ခေါ်လိုက်မိသည်။

“အဖေ...အဖေ”
ဦးရွှေငါး ရောက်လာပြီး...
“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

ဦးရွှေငါးက မေးသောအခါ
မောင်ထူးက မြေအိုးနှင့် အိုးထဲမှ ရွှေ
ဒဂါးများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်
သည်။

ဦးရွှေငါးက အိုးထဲမှ ရွှေဒဂါး
တစ်ပြားကို ထုတ်ယူ၍ သေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး...

“အင်း...ဒါတွေဟာ ဒီအိမ်ရဲ့
မူလပိုင်ရှင် ဦးမာနဲ့ ဒေါ်ရီရဲ့ ရွှေဒဂါး
ပြားတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သားဆိုးရဲ့ ရန်
ကို ကြောက်လို့ သူတို့ ဒီမှာ ဂုဏ်ထား
တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောပြီး ရွှေဒဂါးပြားများကို
သားအဖနှစ်ယောက် ရေတွက်ကြည့်ရာ
အပြား ငါးဆယ်တိတိရှိသည်ကို တွေ့
ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ အဖေ”

ဦးရွှေငါးက အတန်ကြာ စဉ်းစား
လိုက်ပြီး...

“မင်း ကြားနေတဲ့ ညည်းသံဟာ
မီးလောင်ပြီး သေသွားတဲ့ ဒေါ်ရီပဲ ဖြစ်
မယ်။ ဒေါ်ရီဟာ မကျွတ်ဘဲ ဒီမှာ ရှိနေ

ပြီး မင်းကို သူမြေသဖွယ် တွယ်တာပြီး
ညည်းပြတာ ဖြစ်မယ်။ အခုလည်း ဒီ
ရတနာတွေကို မင်းကို ပေးလိုက်တာ
ပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီရတနာတွေအချို့ကို
မသိမသာရောင်းပြီး ငါတို့ အလှူလုပ်
မယ်။ ဒေါ်ရီ ကျွတ်လွတ်သွားအောင်
အမျှအတန်းပေးဝေမယ်။ ပြီးတော့
နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ဦးစိန်လေးကို
လည်း ငါတို့ ဆေးကုရေတံဆိပ်ထောက်ပံ့
ရမယ်။ ဒီရွှေဒဂါးပြားသတင်းကိုတော့
ငါတို့ လုံးဝ လျှို့ဝှက်ထားရမယ်”

“ကောင်းပါတယ် အဖေ”

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်
ဦးရွှေငါးသည် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကော
ဝိဒအပါအဝင် သံဃာတော် ငါးပါးကို
အိမ်သို့ ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။

သံဃာတော်များက ပရိတ်တရား
များ ခိုးမြှင့်ပြီး ပရိတ်ရေဖြင့် အိမ်တွင်း
အိမ်ပြင်သို့ ပက်ဖျန်းစေသည်။

အံ့သြဖွယ် ကောင်းသည်မှာ
ထိုနေ့၊ ထိုညမှ စ၍ မောင်ထူးသည်
မြေအောက်ခန်းမှ ညည်းသံများကို
လုံးဝ မကြားရတော့ပါပေ။

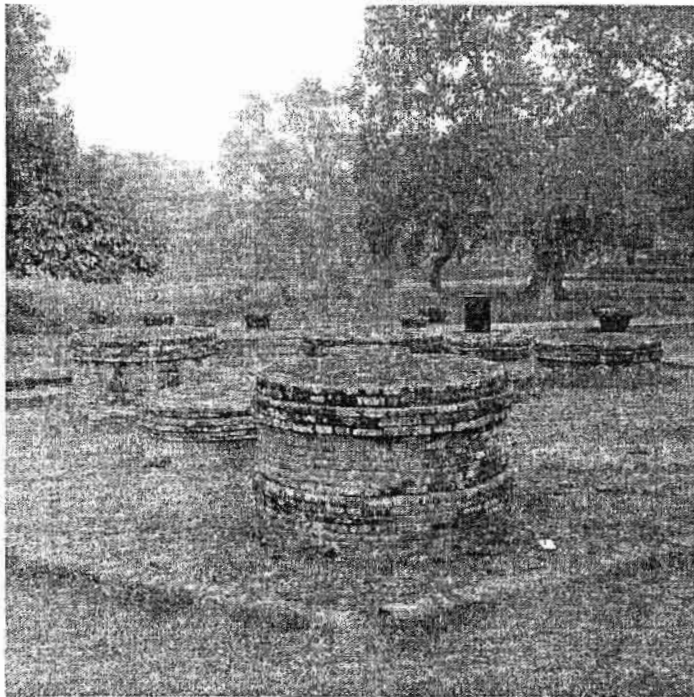

သာဓုဦးပြည် ရေတဝန်ကျောင်းတော်

မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

ကားမီးများ ရုတ်တရက် လင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့ပါသည်။ လမ်းညွှန် ကိုအားပေါ် က နောက်ကားပျက်သွားကြောင်း အသိပေး၍ ကားအောက် သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။ သာကီနွယ် ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးအဖွဲ့အား အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ကားကြီးနှစ်စီးဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်နေရာ ဒေသအသီးသီးသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလျက်ရှိရာ မော် တော်ယာဉ်နှစ်စီးမှာ အတူသွား၊ အတူနားကြပါသည်။ အတူ သွားနေကြစဉ် နောက်ကား ရပ်သွားကြောင်း ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ဟန်ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာ သည့် ရှေ့ကားလည်း ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကားမှန်တွင် ကာထားသည့် လိုက်ကာစကို ဆွဲကြည့်

လိုက်ရာ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ မှောင်မည်းနေပြီး မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေမှန်းလည်း မသိခဲ့ရပါ။ ကားရပ်နေစဉ် အပေါ်အပါးသွားရန် ကားအောက်သို့ ဆင်း ရာ ကျွန်တော်တို့ ကားနှစ်စီးမှ မီးရောင်ကိုသာ မြင်ရ ပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး မှောင်မည်းနေကာ၊ ကားအပြင်တွင် အလွန်အေးစိမ့်နေပြီး ကျွန်တော့်မေးများ တုန်လာခဲ့ပါသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် အပေါ်လည်း မသွားနိုင်ဘဲ ကားပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ ခဏအကြာတွင် ကိုအားပေါ် ပြန်ရောက် လာပြီး ...

“နောက်ကားပျက်သွားလို့ ပြင်လို့ မရဘူးလို့ ဆို နှင်းက ပြောတယ်။ ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်လို့ ကံတော် အခု ကားတစ်စီး လွှတ်ပေးမယ်လို့ ပြောပါလား။ အခု

တော်ကြာဦးမှာပို့ နောက်ကားက လူတွေကို ကျွန်တော်
အားနဲ့ ဆဲသလောက် ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

ဟု အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားက ၄၅ယောက်စီးဖြစ်သော်လည်း
အားနဲ့ (၃၁)ယောက်၊ လမ်းညွှန် ဆရာတော်နှင့် ကိုအား
ယောက်ပါလာသဖြင့် ခုံများ လွတ်နေခဲ့သည်။ ထို့
ပြင် နောက်ကားမှ ရဟန်းတော်များနှင့် ဘုရားဖူးအချို့
ကျွန်တော်တို့ကားသို့ ပြောင်းလာစေပြီး ပျက်နေသည့်
တံတိုင်း ချန်ခဲ့ကာ သာဝတ္ထိသို့ ထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် အိန္ဒိယ
တော်ချိန် နံနက် ၄နာရီခွဲနေပြီဖြစ်ပါသည်။

သာဝတ္ထိမြို့

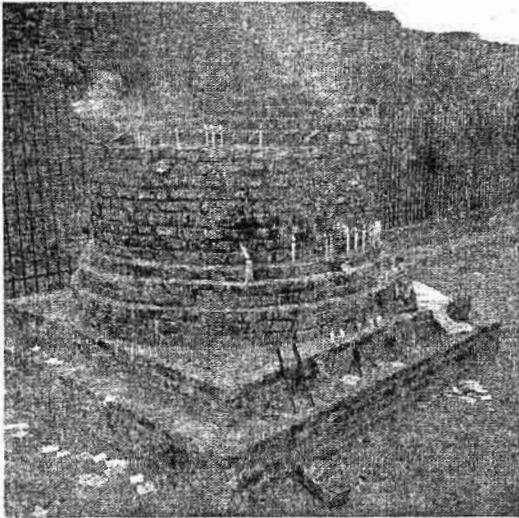
နံနက်ပိုင်းတွင် တည်းခိုမည့် သာဝတ္ထိ မြန်မာဘုန်း
ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ကား
အားနဲ့ရစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်နေရာကိုမျှ
မရောက်။ ကျောင်းအတွင်းမှာပင် နားကြရပါသည်။
ညီတွင် မြို့များ အံ့မှိုင်းလျက် အေးစိမ့်နေပေသည်။
တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့်ရက်တွင် သာဝတ္ထိမြို့၏

အပူချိန်သည် ၃-ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်သာ ရှိခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော်
တို့အားလုံး ပါးစပ်ဟလိုက်တိုင်း အငွေ့များ ထွက်နေခဲ့ကြပါ
သည်။ ကျောင်းတွင် ရေခွေးရသဖြင့် ရေအဝချိန်ကြပြီး အခွေး
ထည်ထူထူများ ဝတ်၍ အခန်းတွင်း၌ နားနေခဲ့ကြသည်။
နေ့လယ်စာ ထမင်းစားသည့်အချိန်တိုင်အောင် နောက်ကား
ရောက်ရှိမလာသေးသဖြင့် ဘုရားဖူးများအချင်းချင်း အခန်း
ကူးကာ စကားပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြရပါသည်။

သာဝတ္ထိသည် ဥတ္တာပရာဒေရ်ပြည်နယ်တွင် တည်ရှိ
ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ရှေးဟောင်း မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်သည်။
ဂေါတမ ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် ပသေနဒီ ကောသလ
မင်းကြီး၏ ကောသလတိုင်းမြို့တော်ဖြစ်ခဲ့ကာ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
ရှိ အကြီးဆုံး မြို့ ကြီးခြောက်မြို့တွင် တစ်မြို့အပါအဝင်
ဖြစ်ပြီး လက်ကနောင်းမြို့မှ အရှေ့မြောက် ကီလိုမီတာ ၁၇၀
(၁၀၆)မိုင် ကွာဝေးသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းနှင့် မိုင်
(၄၀)သာ ကွာဝေးသဖြင့် နွေရာသီမှာပင် အပူချိန်လျော့နည်း
အေးမြနေလေ့ရှိပြီး ဆောင်းဥတုတွင် အလွန်အေးချမ်းလှ
ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပေသည်။

သာဝတ္ထိတွင် ဗုဒ္ဓဆိုင်ရာ အမှတ်တရများစွာ ရှိသည့်

အနက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၊ အာနန္ဒပောဓိ၊ သရက်ဖြူကုန်း၊ သုဒတ္တစေတီတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုရားဖူးများ အများဆုံး သွားရောက် လည်ပတ်ဖူးမြော်ကြသည့် နေရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိ၌ (၂၄)ဝါ ဝါဆို ခဲ့သဖြင့် ဗုဒ္ဓအထိမ်းအမှတ် အများဆုံး ကြွင်းကျန်နေသည့် သာဝတ္ထိကို ယခုအခါတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ Shravasti ဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး “ကျောင်းတော်ကြီး မြို့ဟောင်း”ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ “ကျောင်းတော်ကြီး”ဟူသည် ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးခဲ့သည့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သမန္တစက္ခု ဒီပနီကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် မုံရွေး ဇေတဝန် ဆရာတော်က “ရသာဝတ္ထိမှာ၊ ပုဗ္ဗာရုံမွန်၊ ဇေတဝန်ဟု၊ နှစ်တန်ကျောင်းမှာ၊ ထူးလာမဝေး၊ နှစ်ဆယ့် လေးဝါ၊ နေပြီးခါမှ ရ” ဟု လင်္ကာသီကုံးခဲ့သည်။

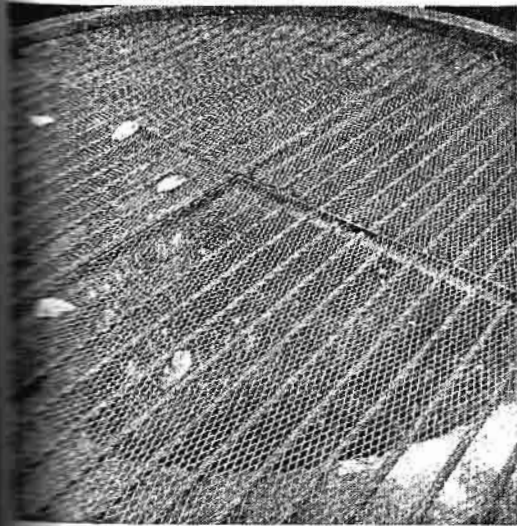
ဦးမြင့်ဆွနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်၍ အနီးဝန်းကျင်နေရာများအား လျှောက် ကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသည့် ကျောင်း သည် သာဝတ္ထိမြို့အပြင်ဘက်တွင် ရှိသဖြင့် လူသွားလူလာ နည်းပါးသော်လည်း ကျောင်းမုခ်ဦးပေါက်ဝအနီးတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထို့အတူပင် သာဝတ္ထိ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ လာရောက်တည်း ခိုကြသော မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘုရားဖူးများကို အားထား၍ ဖွင့်လှစ် ရောင်းချသည့် အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယင်းဆိုင်တွင် အိန္ဒိယပြည်ဖြစ် ပဝါများ၊ တဘက်များ၊ ပုဆိုး များ၊ ဆာရီများအပြင် ကော်ဇောများကိုပါ ရောင်းချသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက ပုအိုက်အိုက် တဲငယ်လေး တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး အတွင်းတွင် ဟောင်းနွမ်းနေသည့် သစ်သား တန်းလျားတစ်ခုကို ချထားသည်။ ရွှံ့မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထား သည့် လက်ဖက်ရည်များသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ ဆိုင် အတွင်းတွင် လူရည်ခပ်သန့်သန့် ချာတိတ်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရှိရသည်။ အကြီးကောင်လေးက ကျွန်တော်တို့၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တဲလေးအတွင်းသို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်ကြရပါသည်။ ချာတိတ်ငယ်များသည် ကျောင်းသားလေးများပုံပေါက်ပြီး ရည်မွန်လှသဖြင့် ပညာတတ် ကလေးငယ်များ ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု မှန်းဆမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီး တန်းလျားတွင် ထိုင်နေစဉ် ချာတိတ်နှစ်ယောက်က ထုတ် ဖက်ရည်ခွက်များ လာချပေးသည်။ ယင်းဆိုင်လေးတွင် ဗာရာဏသီမှာကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်များကို ခွက်လေးများဖြင့် ထည့်ပေးပြီး တန်းလျားအဆုံးတွင် အနီး တောင်းတစ်ခု ချထားပေးသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထို လေးက တဲငယ်သာဖြစ်သော်လည်း အိန္ဒိယခရီးစဉ် တစ် လျှောက် တွေ့ရခဲ့သည့် အမှိုက်တောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် သဘောကျမိခဲ့ပါသည်။

ချာတိတ်တစ်ယောက်က လင်ပန်းထဲတွင် ထည့်ထားသည့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကုလားပဲသုပ်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော ပဲများကို စားကြည့်ပါဦးဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် ခပ်စားကြည့်ရာ အလွန်စပ်သဖြင့် မစားပါ။

ကျွန်တော်က အရမ်းစပ်ကြောင်းပြောတော့ သူတို့က အားနာနေကြသည်။ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်လည်နေကြဟန်တူသည် ချာတိတ်နှစ်ယောက်က ရည်မွန်သိမ်မွေ့လှသည်။ ယခင်နေ့များတွင် တွေ့ခဲ့ကြရသည့် ကလေးများနှင့် မတူသဖြင့် သူတို့ကို မေးကြည့်ရာ လက်ကနောင်းမြို့တွင် အထက်တန်းကျောင်းတက်နေကြ သည့် ကျောင်းသားလေးများဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် တွက် မိဘထံ လာရောက်ကူညီကြောင်း ရှင်းပြကြသည်။ အိန္ဒိယ ကျေးလက်တောရွာများတွင် ပညာရေးအားပေးမှု နည်းပါးသဖြင့် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးအများစုသည် ကျောင်းမတက်ကြပါချေ။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြင့်ဆွေသည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့ပါသည်။

ညနေ ၃နာရီတွင် လမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဘုရား ပူးများသည် အစားထိုးပေးသည့်ကားဖြင့် သာဝတ္ထိ၊ မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသဖြင့် ထိုနေညနေတွင် မည်သည့် နေရာသို့မျှ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျောင်း မှာပင် နားနေခဲ့ကြပါသည်။ သာဝတ္ထိတွင် ညနေ နေမဝင်မီ ကပင် အလွန်ချမ်းစိမ့်နေပါပြီ။

နောက်နေ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သာဝတ္ထိမြို့ရှိ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များက “သူရ”ဟု ခေါ်ကြ သည့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးနှင့် သာဝတ္ထိသူဌေး အနာထပိဏ် တို့သည် တစ်ယောက်နမကို တစ်ယောက်က ယူထားကြ သည့် နှစ်ဖက်ယောက်ဖ(မောင်လှယ် နမလှယ်) တော်စပ်ကြ သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် သာဝတ္ထိသို့ ကုန်စည်များကို လှည်း (၅၀၀)ဖြင့် သယ်ဆောင်ကာ ကုန်သွယ်မှု ပြုမြဲဖြစ် သည်။ သာဝတ္ထိမရောက်မီ တစ်ယူဇနာအလိုတွင် အနာ ထပိဏ်သူဌေးက လာရောက်ကြိုဆိုပြီး လှည်းတစ်စီးတည်း တွင် အတူစီး၍ သာဝတ္ထိသို့ ဝင်မြဲဖြစ်သည်။ အနာထပိဏ် သူဌေးက ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကုန်သွယ်လျှင်လည်း သာဝတ္ထိသူဌေး က လာရောက်ကြိုဆိုမြဲဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဒုတိယမြောက်ဝါကို ရာဇ ဂြိုဟ်တွင် ကပ်တော်မူနေစဉ် အနာထပိဏ်သည် ရာဇဂြိုဟ် သို့ ကုန်သွယ်ခရီးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သို့ မရောက် မီ တစ်ယူဇနာအကွာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ဖဖြစ်သူက လာရောက်ကြိုဆိုမှု မပြုခဲ့သဖြင့် အနာထပိဏ်သည် ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်

ချိန်တွင် သာဝတ္ထိသူဌေး အနာထပိဏ်သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး နှင့် အစေအပါးများ မနားရအောင် အလွန်အလုပ်များနေ သည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအား သမီး မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်နေခြင်းလော။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းအား ထမင်းကျွေးရန် စီမံနေသလော မေးမြန်းခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးက မြတ်စွာဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာတော်များအား နောက်နေ့နံနက်တွင် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုရန် ပင့်ဖိတ်ထားကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားဟူသည့် စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဝီတိငါးပါးစိမ့်ဖြာသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ သုဿန်အနီးရှိ သီတဝနကျောင်းတွင် သီတင်း သုံးတော်မူနေခဲ့သည်။

နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အနာထပိဏ်သူဌေး ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ချိန် တွင် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည့် တရားတော်များကို နာယူအပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်ခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာ အပေါင်းအား ဆွမ်းကပ်လှူခဲ့ပြီး သာဝတ္ထိတွင် နေထိုင်

သီတင်းသုံးပါရန် ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားခဲ့ပြီး သာဝတ္ထိသို့ ပြန် သွားခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးသည် သာဝတ္ထိသို့ရောက်လျှင် မြို့ ရွာနှင့် မနီးလွန်းခြင်း၊ မဝေးလွန်းခြင်း၊ သွားလမ်း-လာလမ်း ပြည့်စုံခြင်း၊ အလိုရှိတိုင်း သွားလာရန် လွယ်ကူခြင်း၊ အာရုံ ငါးတန်၊ မြို့သံ ရွာသံ လူသံတို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်းဟူသည့် အင်္ဂါငါးတန်နှင့် ပြည့်စုံသောအရပ်ကို ရှာဖွေရာ လေ မင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာ တော်များအတွက် ကျောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရန် လေ မင်းသား၏ ဥယျာဉ်မြေနေရာကို ဝယ်ယူဖို့ စကားပြောဆို ရာ ဇေတမင်းသားက သူ၏ ဥယျာဉ်ကို အသပြာချင်း အနှစ် ထိအောင် ခင်းလျှင်ပင် မပေးနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ဥယျာဉ်ကို ဝယ်ယူရန် ရွှေအိမ် များကို အပြည့်ခင်းခဲ့ရာ တံခါးမုခ်နေရာတွင် ရွှေအိမ် ခင်းရန် ကျန်နေသဖြင့် သူဌေးကြီးက မိမိအစေအပါးများ အိမ်သို့ ပြန်ယူခိုင်းစဉ်၊ ဇေတမင်းသားက ယင်းနေရာ သို့ လှူဒါန်းခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်ခဲ့ပြီး၊ နောက်ပိုင်းတွင် နေရာ၌ ဘုံနုစစ်ဆင်ရှိသည့် ကျောင်းတိုက်မုခ်ဦး ပြာသာ ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း ဂန္ဓကုဋ်နှင့်တကွ အရန် ကျောင်းတော်များကို ဆောက်လုပ် ထူထောင်ခဲ့သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာ နေရာသည် မိသယံ၊ သီခီ၊ ဝေသဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံနှင့် ထဿပဘုရားရှင်များ သီတင်းသုံးခဲ့သည့် သံဃအရပ် (ကျောင်းတော်ကြီး)များ တည်ရှိခဲ့သည့်နေရာဖြစ်သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ဇေတဥယျာဉ်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ နေထိုင်သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အနာထပိဏ်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သော်လည်း မူလ ဥယျာဉ် ဝိုင်းရံ ဇေတမင်းသားကို အစွဲပြုလျက် "ဇေတဝန်ကျောင်းတော်"ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း သစ်ပင် နန်းမာန်များ စိမ်းလန်း စိုပြည်လျက်ရှိသည်။ ဥယျာဉ်အတွင်း ဇ္ဇတာသာဝင် ဘုရားဖူးများ အများဆုံး သွားရောက်ဖူးမြော်သောရုံသည် နေရာ (၁၀)ခုရှိသည်။

(၁) ဂေါတမ ပြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်

- (၂) သကာလကုဋ် ခေါ် ဆွမ်းစားကျောင်း
- (၃) ကောသမ္ဘကုဋ်
- (၄) ကနေရီကုဋ်
- (၅) အာနန္ဒာဗောဓိ
- (၆) သာမည ရဟန္တာ အရိုးစေတီတော်
- (၇) အင်္ဂုလိမာလ ရဟန္တာ အရိုးစေတီတော်
- (၈) ပုတိယက ရဟန္တာ အရိုးစေတီတော်
- (၉) ရှစ်မြှောင် ရေတွင်းကြီးနှင့်

(၁၀) အသုရိန်နတ်သားအား ချေချွတ်ခဲ့သော ပလ္လင်တော် နေရာ ဖြစ်ကြသည်။

သာဝတ္ထိမြို့၏ ဇေတဥယျာဉ်ပြင်ပတွင်လည်း ဗုဒ္ဓခေတ် အနာထပိဏ်ကျောင်းတော်များရှိသည့်အနက် ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားကြီးတိုင်း သွားကြသည့်နေရာ ငါးနေရာရှိရာ -

(၁) ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူသည့် သရက်ဖြူပင်၊

- (၂) ဒေဝဒတ် ပြေမှုိုသည့် နေရာ၊
- (၃) စိဉ္ဇမာန မြေမှုိုသည့် နေရာ၊
- (၄) စက္ခုပါလ မထေရ် သီတင်းသုံးခဲ့သည့် တောအုပ်နှင့်
- (၅) မဉ္ဇုစာရီ၏ သားငယ် စွန်ချိခံရသည့် အစိရဝတီ မြစ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး တည်ထားခဲ့သည့် သာဝတ္ထိမြို့၏ တောင်ဘက် တစ်ဖာလံရှိ ကော(၃၀)ကျယ်ဝန်းသည့် ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်လာကြချိန်တွင် ကျယ်ဝန်း ကြီးမားသော ဥယျာဉ်အတွင်း အဆောက်အအုံ အဟောင်းအပြိုအပျက် များစွာကို မျက်စိတစ်ဆုံမြင်ကြရသည်။ ဧရိယာ ရှေးဟောင်း သုတေသနဦးစီးဌာနက ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ အဆောက်အအုံဟောင်း (၁၉)ခုတွင် နောက်ကြောင်းသမိုင်းမှတ်တမ်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဟင်ဒီဘာသာများဖြင့် ရေးသားပြသထားသည်။

ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း ဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ အဆောက်အဦ (၁၅)ခု၏ တည်နေရာများကို ပြသထားသည့် လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်ကြရသည်။ ဥယျာဉ်အတွင်း စတင် မြင်တွေ့ရသည့် အဆောက်အဦ အမှတ်(၁)သည် အရှေ့တွင် ဝရန်တာတစ်ခုပါဝင်ပြီး အတွင်း တွင် အခန်းငယ်များ အတန်းလိုက် ဖွဲ့စည်းထားသည့် အဆောက်အဦ ပန္နက်ဟောင်းဖြစ်သည်။

ယင်းအဆောက်အဦ၏ တောင်ဘက်တည်တည်တွင် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ဟောင်း တည်ရှိပြီး ယင်းနေရာသို့ ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် မင်္ဂလာသုတ်နှင့် သုတ္တန်များစွာတွင် ပါရှိသည့် “ဇေတဝေန၊ အနာထဝိဇ္ဇာကာဿ အာရာမေ” ဟူသည့် “အနာထဝိဇ္ဇာ၏ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ သည့် သုတ္တန်စာစုများကို အမှတ်ရမိပါသည်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက် တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် ညောင် စောင်းတော်ရှိပြီး အလျား ၂၇ တောင်၊ အနံ ၁၇ တောင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ယင်းနေရာတော်သည် ပွင့်တော်မူပြီး ဘုရား ရှင်များနှင့် နောင် ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားရှင်တို့ သီတင်းသုံး သည့် နေရာတော်မြတ်ဖြစ်ကာ၊ ဘုရားရှင်တိုင်း မစွန့်သည့် အဝိဇယိတဌာနတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ဇေတဥယျာဉ်အတွင်းတွင် နင်းများ ဝေနေပြီး ရှခင်း များက လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ဖူးအဖွဲ့ဝင်များသည် လမ်းညွှန်ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂ၏ ဦးဆောင် မူဖြင့် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးခဲ့သည့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်နေရာသို့ သွားရောက်ကြပြီး ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိ ပူဇော်ကြသည်။ ပရိတ်၊ ပဌာန်းများ ရွတ်ဖတ်ခဲ့ကြရာ အလွန် စိတ်ကြည်နူးခဲ့ကြရပြီး ဘုရားရှင်အား ကောင်းစွာ အာရုံယူ နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ညောင်စောင်းတော်ရှိသည့် နေရာတွင်လည်း မင်္ဂလာသုတ်နှင့် မေတ္တာသုတ်များ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။

ဂန္ဓကုဋီအနီး၌ စေတီငယ်လေးတစ်ဆူတည်ထားသည် ကို ဖူးမြင်ကြရသည်။ ဘုရားဖူးများက ထိုစေတီလေးတွင် ရွှေများ ကပ်လှူထားသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ဂန္ဓကုဋီအနီး တွင် ရဟန္တာဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားသည်ဟု ဆိုသည့် စေတီငယ် ရှစ်ဆူ၏ ပန္နက်ရာ အုတ်ခုံများကို တွေ့ကြရ ပေသည်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာ ဓာတ်တော်စေတီနှင့် အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလန် ဓာတ်တော် စေတီတော်ရှိသည်။

ဘုရားရှင် နေ့စဉ် ဆွမ်းခံပြန်ချိန်တွင် ခြေဆေးလေ့ရှိ

သည့် ရေတွင်းဟောင်းကို ဂန္ဓကုဋီရှေ့တွင် မြင်ကြရသည်။ ရေတွင်းအုတ်ခုံ၊ အုတ်ပုံနှင့် သံပန်းများကို သီးခြားစီ ပြသ ထားသည်။ ယင်းနေရာတွင် လက်နှိပ် တုံကင်တစ်ခုပြုလုပ် ပေးထားရာ ဘုရားဖူးများသည် လက်နှိပ် တုံကင်ကို နှိပ်၍ ထွက်လာသည့် ရေများဖြင့် မျက်နှာသစ်လေ့ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း နေရာအနှံ့ တည်ရှိနေသည့် ကျောင်းဟောင်း နေရာများကို လေ့လာ ကြည့်ရှုခဲ့ကြရာ ကြီးမားသော လေးထောင့် အုတ်ပလ္လင်ကြီး ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းညွှန်ဆရာ တော် ဦးအဂ္ဂက ထိုနေရာတွင် ဘုရားဖူးများကို စုရုံးပြီး ယင်း ပလ္လင်တော်နေရာသည် လင်သေ၊ သားဆုံးခဲ့သည့် ပဉ္စာစာရီသည် ရူးသွပ်ကာ အဝတ်ဗလာဖြင့် ရောက်ရှိလာ ခဲ့သည့်နေရာဖြစ်ပြီး ဤနေရာမှာပင် ဘုရားရှင်၏ တရား တော်ကို နာယူပြီး အကျွတ်တရားရခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပလ္လင်တော်အုတ်ခုံကို ရွှေဆိုင် များ ကပ်လှူကာ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို ဌာ များခဲ့ကြပါသည်။ ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း နောက်ဆုံးရောက်ရှိ ခဲ့သည့်နေရာမှာ အာနန္ဒာ ဗောဓိပင် စိုက်ပျိုးထားသည့် နေရာဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာဗောဓိပင်

သာဝတ္ထိမြို့တွင် ဘုရားရှင် ဝါဆို၊ ဝါကပ်တော်မူခဲ့ ခြင်း မြို့သူ မြို့သားများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ရိုးရိုးပူဇော် နေ တဝန်ကျောင်းတော်သို့ နေ့စဉ်လာရောက်ကြမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် မရှိနိုင် နှင့် ကြုံရပါက စိတ်နှလုံး မသာမယဖြစ်ကြရကြောင်း အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်က ညီတော် အာနန္ဒာအား “ငါဘုရား မရှိချိန်တွင် ဗောဓိပင်ကို ပူဇော်ကြကုန်”ဟု မိန့်မြွက်ခဲ့သဖြင့် အရှင် အာနန္ဒာသည် တန်ခိုးတော်အရာတွင် တေဒင်ရသည့် အခါ မဟာမောဂ္ဂလန်အား လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အရှင်မောဂ္ဂ လန်သည် ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူရာ ဂယာရှိ ဗောဓိ ပင်မှ မျိုးစေ့ကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် သွားရောက်ပင့်ဆောင် ပေးခဲ့သည်။ မျိုးစေ့ကို မြေသို့ မကျစေရန် သင်္ကန်းတည် ခံယူလာခဲ့ပြီး အရှင်အာနန္ဒာအား ပေးခဲ့သည်။

ထိုမျိုးစေ့ကို ရှင်အာနန္ဒာက ကောသလမင်းကြီးအား ပေးတော်မူခဲ့ပြီး မင်းကြီးက အနာထဝိဇ္ဇာသုဋ္ဌေသံ ထမ်း ပေးခဲ့သဖြင့် သူဌေးကြီးက ဇေတဥယျာဉ်အတွင်း စိုက်ပျိုး

သည်။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ စီစဉ်မှုဖြင့် စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် ဗောဓိပင်သည် ယနေ့တိုင် အထင်အရှားတည်ရှိနေပြီး အာနန္ဒာဗောဓိဟု ထင်ရှားသည်။ အပင်၏ ကွေးညွတ်နေသည့် အချို့ဘိုင်များကို ဝါးထောက်များဖြင့် ထောက်ပံ့ပေးထားသည်။

အာနန္ဒာ ဗောဓိပင်အနီးဝန်းကျင်တွင် ထွားကြွင်းသော နို့ယုလူမျိုးအစောင့်များက စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗောဓိပင်စိုက်ပျိုးထားသည့် ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ အစောင့်များက တောက်လျှောက် လိုက်ပါလာကြသည်။ ဦးအဂ္ဂက ဗောဓိရွက်များကို မခူးကြရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြွေကျနေသည့် ဗောဓိရွက်လေးများကို လိုက်လံ ကောက်ယူခဲ့ပါသည်။ အစောင့်များက ဘုရားများ ဗောဓိရွက်များ မခူးရန် လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသည်။ ဗောဓိပင်အနီးတွင်လည်း အရွက်များ မခူးရန် တားမြစ်ထားသည့် စာများကို ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ချိန်တွင် အစောင့်များက ကျွန်တော်တို့နှင့် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ အာနန္ဒာဗောဓိပရိဝုဏ်၏ အပြင်သို့ ရောက်သည်မှ သူတို့သည် ဘုရားဖူးများအနီးသို့ လာကြပြီး ဗောဓိရွက်အသီးများ ထည့်ထားသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်လေးများကို ချိတ်ရောင်းကြပါတော့သည်။ သူတို့သည် ကြွေကျသော အရွက်များကို ကောက်ထားခြင်းလား၊ ခူးထားခြင်းလား မသိသော်လည်း အာနန္ဒာ ဗောဓိရွက်များကို ဘုရားဖူးများ ဝယ်ယူခဲ့ကြပါသည်။

မဖူးတွေ့ရတော့သည့် ပုဗ္ဗာရုံ

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်သည် သာဝတ္ထိမြို့၏ အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိခဲ့သည်။ အဲဒီအခါ သာဝတ္ထိတွင် နေထိုင်သော ဝိသာခါ သူဌေးမကြီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ တရားနာယူရန် သွားရောက်သည်။ ကျောင်းတော်ပေါ်သို့ မဝင်မီ ဝိသာခါ သူဌေးမကြီးသည် မိမိ ဝတ်ဆင်လာသည့် မဟာလတာတန်ဆာကို ချွတ်မိမိ၏ အစေအပါးအား ပေးထားခဲ့ပြီး တရားနာယူခဲ့သည်။ ထိုအခါ အာရှင်သောအခါ ဝိသာခါနှင့် အစေအပါး မိန်းကလေးတို့သည် မဟာလတာတန်ဆာကို ပြန်လည်ယူဆောင်လာရာ မေလျော့ခဲ့ကြသဖြင့် မဟာလတာတန်ဆာသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

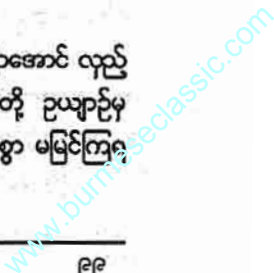
အရှင်အာနန္ဒာက ယင်း မဟာလတာ တန်ဆာဝတ်ရုံ ဆွေခိုသဖြင့် စောင်းတန်း လှေကားရင်းတစ်ဖက်တွင်

ချိတ်ထားခဲ့သည်။ ဝိသာခါက သတိရချိန်တွင် အစေအပါး မိန်းကလေးအား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ရန် စေလွှတ်ခဲ့ပြီး မိမိ၏ဝတ်ရုံ မဟာလတာတန်ဆာကို အရှင်အာနန္ဒာက တစ်နေရာရာတွင် သိမ်းထားပြီးဖြစ်ပါက စွန့်လှူအပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားရန် မှာကြားလိုက်သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ အစေအပါး မိန်းကလေးရောက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက စောင်းတန်းထိပ်တွင် ချိတ်ထားကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့ရာ အစေအပါး မိန်းကလေးက “အရှင်ဘုရားတို့၏ လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီးသော ဘဏ္ဍာကို တပည့်တော်မ၏ အရှင်က လှူအပ်ပြီးသား နှလုံးထား၍ တစ်ဖန် ပြန်မယူအပ်သော ဝတ္ထုအဖြစ် ပြုအပ်ပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ မဟာလတာ၏ တန်ဖိုးသည် အဖိုး ကိုးကုဋေထိုက်တန်ဖြစ် လက်ခံက အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်သည်။

ဝိသာခါသူဌေးမကြီးသည် မိမိ၏ တန်ဆာဝတ်ရုံအား လှူဒါန်းပြီးဖြစ်သဖြင့် တန်ဆာကို ရောင်းချ၍ သံယာတို့နှင့် အပ်စပ်သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကာ၊ မဟာလတာ တန်ဆာအား ရောင်းချစေခဲ့သည်။ သို့သော် ဝယ်ယူနိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါချေ။ အကယ်၍ ဝယ်ယူသူ ပေါ်လာသည့်တိုင် မဟာလတာတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ရန် ထိုက်မည်မဟုတ်သဖြင့် ဝိသာခါသူဌေးမကြီးသည် မိမိ၏ ဝတ်ရုံကိုပင် အဖိုးကိုးကုဋေတစ်သိန်းဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။

ဤ မဟာပထဝီ မြေအဝန်း၌ မဟာလတာတန်ဆာကို ဝိသာခါ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးကတော် မလိုကာနှင့် ဗာရာဏသီသူဌေးကြီး၊ ဝိသာခါ သူဌေးမကြီးသည် မဟာလတာကို တန်ဖိုးသင့်ထားသည့်ငွေများဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့အရှေ့ပိုင်းတွင် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို ကိုးလနှင့် အပြီးတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ပုဗ္ဗာသည် အရှေ့ အာရုံသည် ကျောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးသည် အစိရဝတီမြစ်ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ယခုအခါတွင် မတွေ့မြင်နိုင်တော့ပါချေ။ အစိရဝတီမြစ်သည် သူဌေးသမီး ပဌာစာရီ၏ သားငယ်ကို စွန့်ချီ သားကြီးက ရေနစ်၊ ခင်ပွန်းကို မြွေကိုက်ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းအတွင်း အချိန်အတန်ကြာအောင် လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်တိုင် နေရောင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ကြရသေးပါချေ။ □

အဘဆရာကြီးပေးတဲ့

နမောတဿ ရတနာဒီပံ

နေလင်းအောင် (တွံတေး)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဝါတွင်းကာလ သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ်က ရွှေတိဂုံစေတီတောင်ဘက်မှန် ကန်တော်မဂ်လာပန်းခြံအနီး ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီးတွင် သရဏဂုံ ပုတီးစိပ်ပြီး ရွှေတိဂုံကုန်းပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းရှေ့ ခြေတော်ရာ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ ဝါတွင်းကာလ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်နေခဲ့သည်။

တရားနားနေသည့်အချိန်တွင် ဓမ္မမိတ်ဆွေများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောနေကြရင်း စကားမစပ် ကိုလှဝင်းဆိုသူမှ...

“ငါ့ညီ...ဘယ်မှာ တရားထိုင်သလဲ”

ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော် ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီးမှာ ပုတီးစိပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ခြေတော်ရာတန်ဆောင်းမှာ တရားထိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါ့ညီကို အဘဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ပေးမယ်။ ငါ့ညီက ကျင်စဉ်အဓိဋ္ဌာန်တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အဘဆရာနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လို အကျိုးထူးတွေ ရနိုင်မလဲ”

“အကျိုးထူးမထူးဆိုတာတော့ ညီလေး အဘဆရာနဲ့ လိုက်တွေ့ ကြည့်ရင် သိလိမ့်မယ်”

ဟု ကိုလှဝင်းက ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် အဲဒီနေ့မှာပဲ လိုက်သွားပြီး အဘ ဆရာကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူလည်း ကိုယ့်ထက် ကြီးသူများကို ဂီဝရတရား အမြဲထားရှိသောကြောင့် အဘဆရာကြီးနှင့် တွေ့တဲ့ အချိန်မှာပဲ လက်အုပ်ချီလျက် ကန်တော်ပြီး စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲမှ အဘ ဆရာကြီး ကျန်းမာပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ အဘ ဆရာကြီးမှ “ကောင်းလေး...မင်းပို့တဲ့ မေတ္တာအတိုင်း အဘ ကျန်းမာပါတယ်”ဟု ပြောသည့် အသံကြောင့် စာရေးသူ အံ့သြသွားမိသည်။

နောက်တော့ စာရေးသူကို လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ခိုင်းပြီး

“မင်း ဒီလောကလကျော်ရင် ကောင်းပြီ။ ကိုယ့်ပိုင် ဗေဒင်ဟောခန်းဖွင့်ရမယ်”ဟု ပြောသည်။

နောက် “မင်းက ဗေဒင်ဆရာလုပ်မှာဆိုတော့ အဘဆရာ နမောတဿ ရတနာဒီပံနည်းတစ်ခုကို ချီးမြှင့်ပေးလိုက်မယ်။ သေသေချာချာလိုက်မှတ်။ လွယ်တယ်ဆိုပြီးတော့ လျော့မတွက်နဲ့။ ဘယ်လို ရတနာဒီပံအစီအမံ၊ အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ် သိလေ၊ သစ္စာမှန်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့်...

(၁) ကိုယ်ခန္ဓာသန့်စင်ပြီး အဝတ်သန့်သန့် ဝတ်ဆင်ပါ။

(၂) နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ရှိတဲ့ ဘုရား၊ စေတီတို့ရှာပါ။

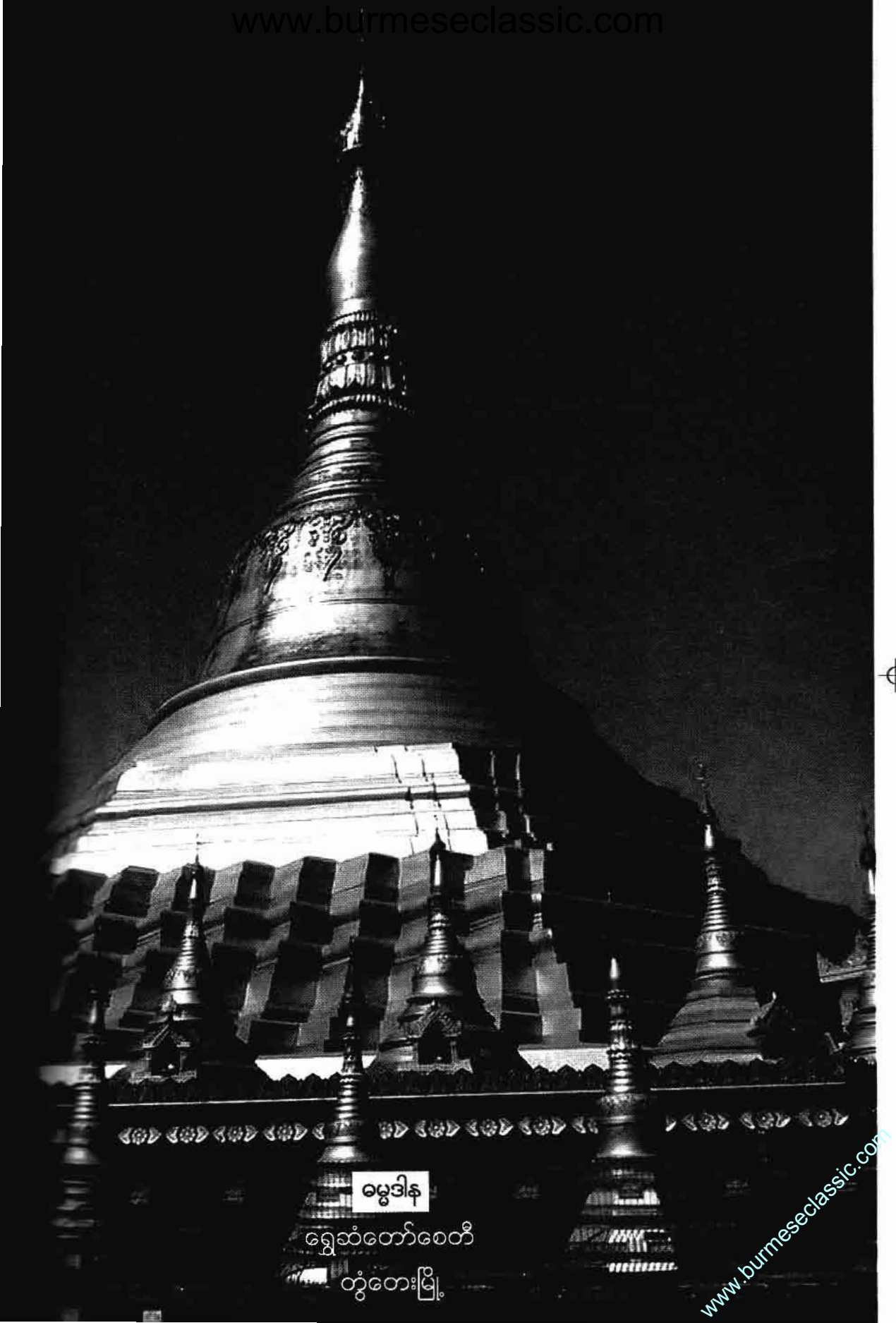
(၃) ထိုဘုရားရှေ့တော်မှာ မိမိအစီအမံပြုလုပ်မည့် ဖယောင်းတိုင်များပေါ်၌ “နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟ တော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”ဟု ရေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် စာရွက် ပေါ်မှာ ရေးပြီး ဖယောင်းတိုင်တွင် ပတ်ပါ။

(၄) ငါးပါးသီလခံယူပြီး သစ္စာပြုပါ။ သစ္စာဆိုတာ “ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤနေရာ၊ ဤဌာနတွင် နမောတဿတစ်ထောင်ကို တစ်ထိုင်တည်း အပြီးရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါမည် အရှင်ဘုရား”ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။

နမောတဿတစ်ထောင် ရွတ်ပြီးပြီဆိုပါက “ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤနေရာ၊ ဤဌာနတွင် နမောတဿတစ်ထောင်ကို တစ်ထိုင်တည်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လို့ ပြီးပါပြီ အရှင်ဘုရား။ ဤသို့ မှန်ကန်စွာ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရသော ကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့် ဤရတနာဒီပံအလင်းတိုင် ထွန်းညှိပူဇော်သော ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့သည် လိုရာ ပြီးမြောက် သိန္နိပေါက်ပြီး ကောင်းသော လိုအင်ဆန္ဒနှင့် ပြည့်စုံပါစေဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုရမည်”ဟု ပြောပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူလည်း နောက်ပိုင်းတွင် မိမိထံမှ အကူအညီတောင်းလာသော ခုနစ်ရက်သားသမီးများ “နမောတဿ ရတနာဒီပံ” ဖြင့် ကူညီပေးခဲ့ရာ အထွန်းအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ယခု အနာမိဒ်အရပ်ရပ်မှ ကမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ စာဖတ်ပုဂ္ဂိုလ်များအား လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ □

မွေဒါန

ရွှေဆံတော်ဝေတီ

တွံတေးမြို့

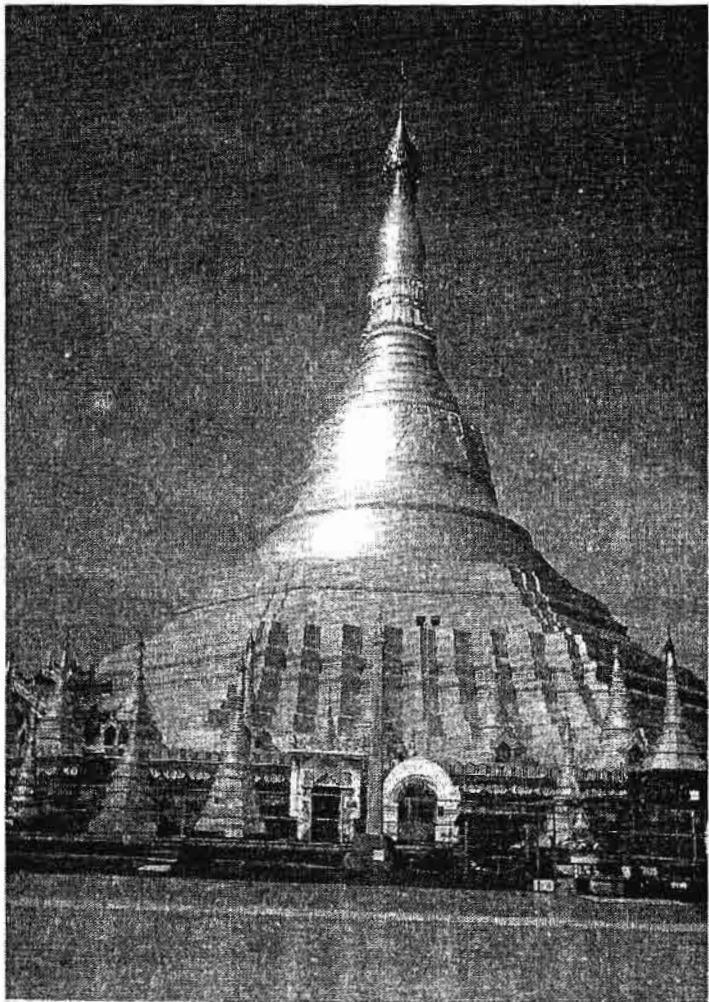

တွံတေး ရွှေဆံတော်မှ ဂမ္ဘီရ ပဋ္ဌာန်းဆက် နေရာထူးများ

ကုက္ကသယ မဟိဒ္ဓိစေ
ဝေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

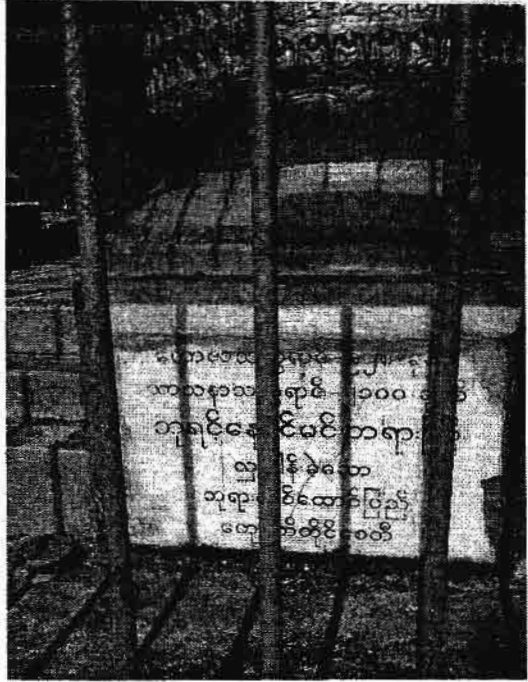
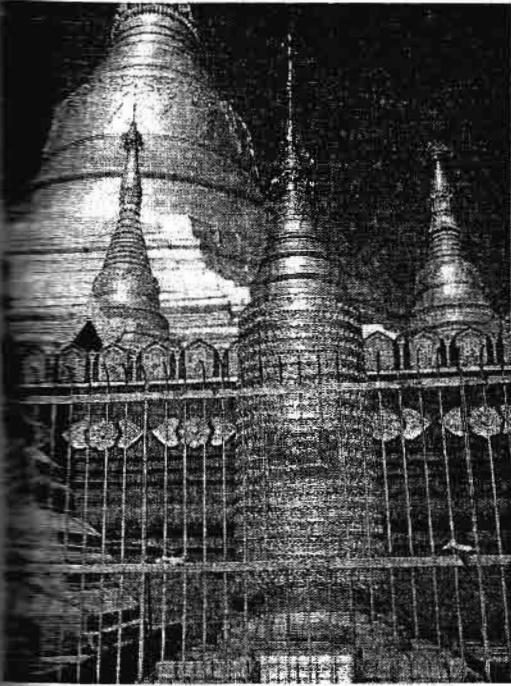

တွံတေးမြို့(မေရုဒ)ကုန်းတော်ရှိ ရွှေဆံတော်စေတီ
တော်သည် ရှေးနှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)ကျော်က တည်ထားခဲ့သော
စေတီတော်ဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃၃ခု၊

ကဆုန်လပြည့်၊ ဗုဒ္ဓနေ့တွင် သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အဖြစ် ပွင့်
မူသည်။ အသိတဉ္စန နဂိုလ်ပြည်၊ ရှေးဟောင်း နေရာတွင်
စီရင်စုနယ်၊ ပေါက္ခရာဝတီမြို့သား တဖုသနနှင့် ဘဏ္ဍာ
ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည် မဂ္ဂိမဒေသသို့ ကုန်ရောင်း

ချေလှေကုန်းတော်စောင့်နတ်မင်း

ဘုရားပွင့်တော်မူကြောင်း သတင်းကြားသဖြင့် လင်းလွန်း
သိသည့် သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။

ဘုရားရှင်ထံမှ နောင်အစဉ် ကိုးကွယ်ရန် ပူဇော်ဝတ္ထု

ကို တောင်းခံရာ ဘုရားရှင်မှ ဆံတော်ရှစ်ဆူကို ပေးသနား
တော်မူသည်။ ထိုဆံတော်များကို ဥက္ကလာပသို့ ပင့်ဆောင်
လာကြရာ တွံတေးအရှေ့ဘက် (၆)မိုင်ကွာ၊ ပေါက်လှေတံ၊

ကပင်းဆိပ်ကမ်း(ယခု ကပင်းရွာ)သို့ ရောက်ရှိကြ၍ ပေါက္ခရာ ဝတီမြို့သားများ ဆံတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့်သိနိုင်ရန် ပဲခူးရိုးမ တောင်ဘက်ကုန်းစွန်း မေရဒကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တိုက်စေတီ တစ်ဆူတည်ဆောက်ကြပြီး ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆံတော်များ ကို ကြိုဆိုပူဇော်ကြသည်။ ယင်းတိုက်စေတီမှာ ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ တည်ထားသော “ဥဒ္ဓိဿစေတီတော်”ဖြစ်သည်။ ရွှေဆံတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ မူလအစ တိုက်စေတီဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၁-ခု(ဘီစီ ၅၈၀ခန့်)တွင် ခပင်း သီဟိုဠ်ငယ် ရွာသား(ယခု ကပင်းရွာ) တိက္ခပညာ၊ သာဂရ ပညာ ညီနောင်တို့က သုဝဏ္ဏဘုဒ္ဓိသထုံ ဇင်းကျိုက်တောင်သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးနေသော ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်ကြရာ ဘုရားရှင် ဆင်မင်းဘဝ၊ သမင်မင်းဘဝက နေထိုင်ကျက်စား ခဲ့သော မေရဒကုန်းတော်တွင် နောင် ထာဝရ ကိုးကွယ်ရန် ဆံတော်ရှင်နှစ်ဆူကို ချီးမြှင့်၍ ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။

ဗျာဒိတ်တော်အရ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခုနှစ်တွင် မူလ တိုက်တန်ဆောင်းစေတီအဖြစ် ဆံတော်မြတ်နှစ်ဆူကို ဌာပနာပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ “ထာဝရ ဆံတော်

ကိန်းဝပ်တော်မူသော ထာဝရ သရီရစေတီတော်မြတ်”အဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၅(ဘီစီ ၃၀၉)တွင် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၊ သီရိဓမ္မာသောကမင်းမှ တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ဆောင် သုဝဏ္ဏဘုဒ္ဓိတိုင်းသို့ သာသနာပြုရန် ရောက်ရှိလာသော အရှင်သောဏာနှင့် ဥတ္တရမထေရ်နှစ်ပါးတို့က တပည့် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အား ပေးသနားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော် လေးဆူဖြင့် သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၈ ခုနှစ်တွင် တိက္ခပညာနှင့် သာဂရပညာတို့၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော တွံတေး-ဒလနယ်ရှိ မေရဒကုန်း မူလတိုက်စေတီတွင် ထား၍ ဌာပနာပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ဆံတော် ခြောက်ဆူ ကိန်းဝပ်တော်မူသော “သက်တော်ရှည် စေတီတော်မြတ်” ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စေတီရင်ပြင်တွင် မသိသူ ကျော်သွား ခံ ဖော်စားဆိုသကဲ့သို့ ပစ္စည်းဆက်များသာ သတိပြုနိုင်သော ဂန္ထီရ နေရာထူး သုံးခု တည်ရှိနေပါသည်။

ထိုနေရာထူး သုံးခုမှာ -

ရွှေဆံတော် ဘိုးဘိုးကြီးနန်း

ဘိုးဘိုးကြီးနန်းတွင် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ စုံလင်စွာ ရှိနေသည်။ အဓိကအနေဖြင့် အဘိုး ဗားမဲ့ဆရာတော်၊ အဘိုး ယက္ခန်းစင်တောင် ဆရာတော်၊ အဘ ဘိုးဘိုးဆရာတော်၊ အဘ ဘိုးမင်းခေါင်နှင့် ကွမ်ရင် မယ်တော်တို့၏ ဆရာတော်များကို တွေ့ မြင်နိုင်ပါသည်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ နည်းတိုတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်နေသူများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ အင်းစာမ ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းစဉ်ကို လေ့လာသောသူများအတွက် တစ်နေရာတည်းတွင် စုံလင်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်နိုင်ပါသည်။ သိုက်ဆက်၊ ပဌာန်းဆက်၊ အတွက်လည်း သိုက်ပွဲများနှင့် အောင်စည် အောင်စည်များ ထားရှိပေးထားပါသည်။ သာမန် စည်များ၊ မောင်းတံတို့တွင် အင်းစာအစီအရပ်များ ဖြည့်သွင်းရေးသားထားသည်။ ဂန္ထီရ စည်မောင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

မေရဒကုန်းတော်စောင့် နတ်မင်း

ဤအနောက်တောင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် မေရဒကုန်းတော်စောင့် နတ်မင်းဖြစ်ပါသည်။ တံတေးမြို့သို့ ရောက်သည့် ကုန်းတော်စောင့် နတ်မင်းကို ဦးစွာပထမ ကျော်ကြားမှု ကျန်အဓိဋ္ဌာန်အစီအရပ်များကို ဝင်ရောက် ခြေချောမွေ့ လွယ်ကူမြန်ဆန်စွာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်

ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနေရာသည်ကား ဤကုန်းတော်၏ အချုပ်ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓတစ်ထောင် ကျောက်တိုက်စေတီ

ရှေးအကျဆုံး သမိုင်းဝင် စေတီတစ်ဆူဖြစ်ပြီးလျှင် တံတေး ရွှေဆံတော်ဘုရားသို့ လာရောက်ဖူးမြော်သူတိုင်း အမှတ်တမဲ့ဖြင့် ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လေ့မရှိသောကြောင့် ပဌာန်းဆက်ပါသူ၊ ဖူးထိုက်သူမှသာလျှင် ဖူးမြင်ရကြောင်း အဆိုရှိပါသည်။ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၁၀၀ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၉၂၈ ခုနှစ်တွင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးမှ လှူဒါန်းပူဇော် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကြွေးဟောင်းကြွေးမြီနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ၊ အမွေကိစ္စရပ်များ၊ အနစ်နစ်အလလက ကွဲကွာနေကြသူများအတွက် ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြု ပူဇော်လျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ခံစားစံစားရရှိစေနိုင်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ အဆွေတော် စာရသူများအနေဖြင့် တံတေးမြို့၊ ရွှေဆံတော်ဘုရားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးလျှင် အထက်ပါ နေရာထူးများသို့ မဖြစ်မနေသွားရောက်နိုင်ကြရန်အတွက် နတ်လမ်းညွှန်လိုက်ပါပေသည်။

၁၃၇၈၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် စီရင်ရမည့်

စီးပွား လာဘ်ရွှင်၊ ငွေဝင် မိတ်ကောင်း

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ပြုလုပ်ရမည့် အဆောင်အကြောင်းအား ဖော်ပြပါမည်။

တန်ဆောင်မုန်းလသည် အမြတ်လေးပါးတွင် ပါဝင်သည်ဟု ပညာရှိများက ဆိုထားပါသည်။ အမြတ်လေးပါးဆိုသည်မှာ -

- (၁) အခါတို့တွင် တန်ဆောင်မုန်းလအခါသည် မြတ်၏။
- (၂) မိန်းမတို့တွင် အဆင်းလှသော မိန်းမသည် မြတ်၏။
- (၃) သားတို့တွင် သားကြီးသည် မြတ်၏။
- (၄) အရပ်တို့တွင် မြောက်အရပ်သည် မြတ်၏ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလအမည် ၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ရက်နေ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် နန္ဒာတီထိ ကိတ်မြေခံ/ သိကြားမြေခံ တနင်္လာနေ့ ကျရောက်ပါသည်။

လပြည့်ဝန်းကြီးသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည၌ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထွန်းလင်းတောက်ပပါသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ လမွန်းတည့်ချိန်နှင့် ကြတ္တိကာနက္ခတ် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ကြယ်တာရာ နက္ခတ်ပေါင်းစုံ ကွင်းတောက်ပကြပါသည်။ ထွန်းလင်းကြပါသည်။

ရှေးမြန်မာ့ပညာရှင်များဟာ ယင်းကာလကို ခေတ်ပင်များ၌ ဆေးပေါင်းသည်ဟူ၍ အဆိုရှိခဲ့ကြလေရာ၊ ခေတ်ငါးမျိုးကို ဟင်းချိုချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်း၊ သုပ်စားစသည်ဖြင့် ရောဂါအပေါင်းမှ ကင်းဝေးကြစေရန် ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ လိုက်စားသူ၊ လေ့လာသူ ထိုရှင်များကို ထိုနေ့တွင် လုပ်ရမည့် စီးပွားလာဘ်ရှင် အသွယ်ပြုလုပ်ပုံနှင့် ဘေးရန်ကာ အဆောင်ပြုလုပ်ပုံ နည်းလမ်းပေးပါမည်။ ရှေးပညာရှိတို့ရဲ့ နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုပါသည်။

၁၄-၁၁-၂၀၁၆၊ တနင်္လာနေ့ည (တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည) ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ လမွန်းတည့်ပြီးသော် အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ ထိုးထွက်နေသော မဲလိမြစ်တစ်ခုပါ။ ပြီးလျှင် မိမိ၏ လက်တစ်ဖိုက်ခန့် အနည်းဆုံး ကြာ

၍ ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ပုံတော်ကို ထုလုပ်ပါ။
 သံ၊ သပိတ်၊ တောင်ဝှေး အပြည့်အစုံပါသည့် ပုံတော်ဖြစ်
 ရပါမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထုတ်တင်သူကို အဆင်သင့် ခေါ်ယူ
 ထားပြီး ညတွင်းချင်း အပြီးထုလုပ်စေရပါမည်။ ပြီးလျှင်
 ချွေချပါ။ အနေကတတ်ပါ။ ဆွမ်းပွဲကပ်လှူပါ။

ထိုနေ့မှစ၍ ရှင်သီဝလီ ဂါထာတော်မြတ်ကို တစ်နေ့
 သွင် (၄၉)ခေါက် ရွတ်ပွားပူဇော်ရပါမည်။ ဆယ်ရက်ဆက်
 ဆက် မပျက်မကွက် မနက်တိုင်း ရွတ်ပွား ပူဇော်ပေးခြင်းဖြင့်
 ဇွမ်းသိဒ္ဓိများ ပြည့်ဝလာပါမည်။ သစ်သီး(၉)မျိုး၊ ပန်း(၉)
 မျိုး၊ ယို(၉)မျိုးတို့ ထည့်သွင်း ကပ်လှူပေးရပါမည်။

ညတွင်းချင်း ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲသူများအဖို့ ဖော်ပြပါ
 ချိန်တွင် မဲလီမြစ်ကိုသာ တူးယူထားပါ။ နောက်ရက်
 နံနက်ကောင်းအချိန်အခါကို ရွေး၍ စီရင်နိုင်ပါသည်။ အထူး
 ထိရောက်မှုမှာ မဲလီမြစ်ကို ၎င်းနေ့ည လမွန်းတည့်ချိန်
 နက်မသာ တူးယူရပါမည်။ ကြိုတင်၍ ဤအစီအရင်နှင့်
 ဆိုက်ညီပါ။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်ပေးလိုသော အဆောင်ဖြစ်ပါသည်။
 ထပ်မံ၍ ပြောလိုသည်မှာ ၎င်းညဉ့်ပင် မိမိ၏ ဓမ္မနံတူ

အပင်ကို ရှာ၍ ဖြတ်ယူထားနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ-တနင်္ဂနွေ
 သားသမီးဆိုလျှင် အင်ပင်၊ တနင်္လာသားသမီးဆိုလျှင်
 ကံ့ကော်ပင် စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအဆောင်ကို စီရင်ရာတွင်လည်း အမြစ်အညွန့်
 တွဲသော အသားများကို လုံးဝ မသုံးရပါ။ ဥပမာ-တနင်္ဂနွေ
 သားသမီးဆိုလျှင် ထောက်ကြံ့သားကို မသုံးရပါ။

နောက်ထပ်ပြီး ဘေးကင်း ရန်ကွာဖြစ်စေရန် ၎င်းနေ့
 အချိန်အခါ၌ပင် ဩဇာသား (သို့မဟုတ်) မိမိအညွန့်သား
 ကို တစ်မိုက်ခန့်ဖြတ်ယူ၍ သန်လျက်ထုလုပ်ကာ စီရင်နိုင်
 ပါတယ်။

မိမိ၏ ယုံကြည်မှုအလျောက်၊ သီလသမာဓိပညာ
 အလျောက် အစွမ်းထက်နိုင်သလို၊ အချိန်မှန်၊ အခါမှန်တို့ရဲ့
 စကြဝဠာစွမ်းအားများအရလည်း အောင်မြင်နိုင်ကြမည်သာ
 ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

□

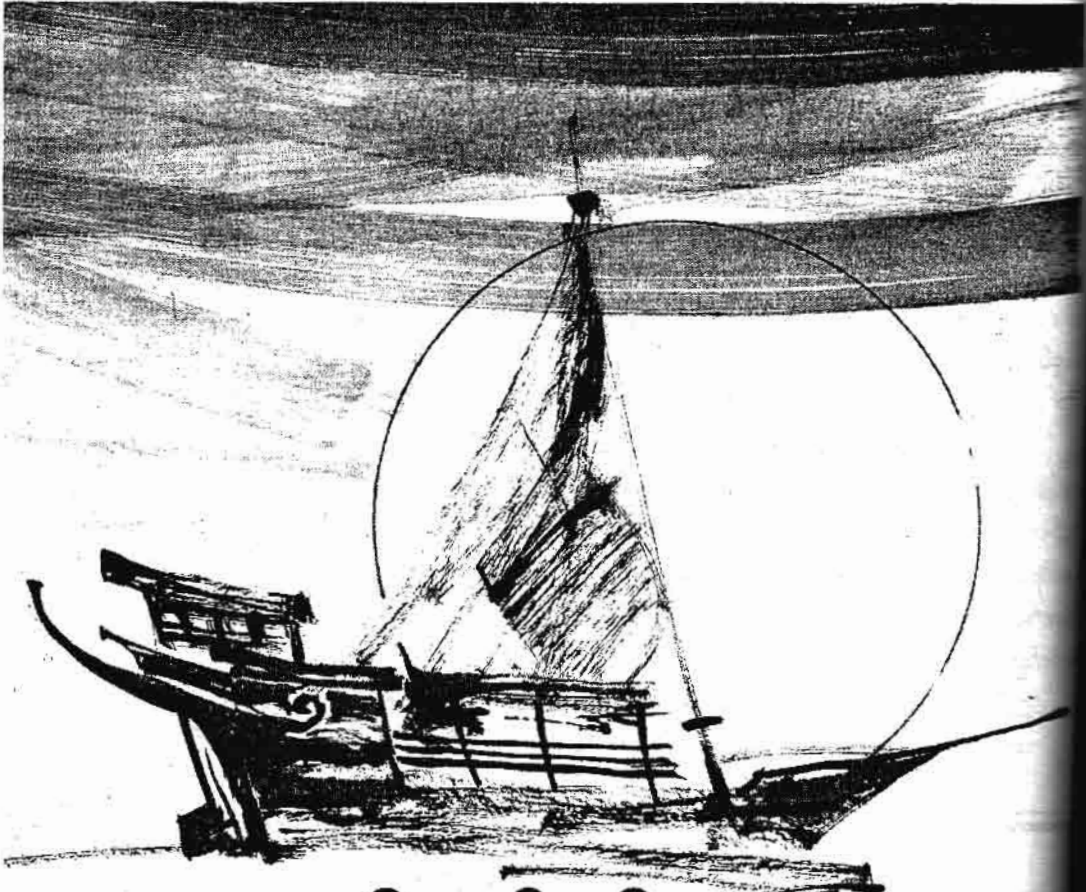
“ဘာပဲပြောပြော
 အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ပဲ လိုပါသည်”

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကောဇာဂြိုဟ်အစီးအနင်း
 အဟောပညာရှင်နှင့် အင်္ဂုဇာဆန်းပညာဖြင့်
 ဟောသည်။

ဧည့်သည်များ၊ စိတ်ချမ်းသာစေရန်၊ ကံအကောင်းအဆိုး၊ တွံတေးမြို့၊ ဇွန်-၀၉ ၂၅၄၂၆၇၀၃၆၊ ၀၉ ၇၉၉၂၇၅၅၉၀

လမင်းပရိတ်

ကြည်ဝင်း (ဟင်္သာတ)

အခါတစ်ပါးဝယ် လနတ်သား၏ ဗိမာန်အား အသူရိန်
နတ်မင်းကြီးမှ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ဖွဲ့ချည်ထားလေသည်။ ထို
အခါ လနတ်သားမှာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခက်အခဲနှင့် တွေ့
ကြုံရသည်ဖြစ်၍ ကြံရာမရ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရာ
၏။

နောက်ဆုံးတွင် သတိရကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို
တမ်းတလျက် ကယ်မတော်မူပါဟု အောက်ပါအတိုင်း
လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်။

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရတ္ထ၊
ဝိပ္ပမုတ္တောသိ သဗ္ဗမိ၊
သမ္မာဓပ္ပဋိပန္နော သ္မိ၊
တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

ဝိရ-ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓ-မြတ်
ဘုရား၊ တေ-အရှင်မြတ်အား၊ နမော-ရှိခိုးခြင်းသည်။
ဖြစ်ပါစေသတည်း။ တွံ-ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။
ကိလေသာ စသော ဒုက္ခအနှောင်အဖွဲ့အားလုံးတို့
မှတ္တောသိ-အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်တော်မူပေ၏။
ဘုရားတပည့်တော်သည်။ သမ္မာဓပ္ပဋိပန္နော- အကျင့်
သို့ ရောက်၍နေရသည်။ အသ္မိ-ဖြစ်ပါ၏။ တွံ - ရှင်
မြတ်ဘုရားရှင်သည်။ တဿမေ - အကျင့်အကျယ်သို့
၍နေသော ဘုရားတပည့်တော်၏။ သရဏံ-ဏှိ
ပုန်းအောင်း မှီခိုရာသည်။ ဘဝ-ဖြစ်တော်မူပါလော့

“ဘုရားရှင်မှ ကယ်မတော်မူခြင်း”

တထာဂတ် အရဟန္တ၊
စန္ဒိမာ သရဏံ ဂတော၊
ရာဟု စန္ဒံ ပမုဉ္ဇဿ၊
ဗုဒ္ဓါ လောကာန ကမ္မကာ။

ရာဟု-ရာဟုခေါ်လတ် အို...အသူရိန်နတ်၊ အရဟန္တ - ကိလေသာခပ်သိမ်း ပြီးသက်တော်မူပြီသော၊ တထာဂတ် - ဘုရားကို၊ စန္ဒိမာ-လနတ်သားသည်၊ သရဏံ-ကိုးကွယ် ဆုတောင်း၊ ဂတော-ဆည်းကပ်သူပေတည်း။ စန္ဒံ-လနတ်သား ဟု ပမုဉ္ဇဿ-နှောင့်ယှက်မပြု၊ မေတ္တာရှု၍ လွှတ်လိုက်ပါ သော၊ ဗုဒ္ဓါ-ဘုရားရှင်တို့မည်သည်။ လောကာန ကမ္မကာ- သတ္တဝါအားလုံးကို အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်တော်မူကြ နှုတ်၏။

ထိုအခါ လ၊ဗိမာန်ကို ချုပ်နှောင်ဖွဲ့ချည်ထားသည် ဟု အသူရိန်နတ်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အာဇာတော်စက်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပြင်းထန်စွာ နှစ်လိုက်ချောက်ချားလျက် ဆောက်တည်ရာမရ ကြောက်ရွံ့ ဆိတ်လန့်စွာ ထွက်ပြေးသွားရရှာလေသည်။

ထိုအခါမှ လနတ်သားလည်း အနှောင့်အယှက်မှ လွတ် ချွတ်၍ ချမ်းသာရာရရှိပါတော့သည်။

လမင်းပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်မှ အသူရိန်နတ်မင်းကြီးအား မိန့်ကြားသော ဂါထာ ဟု ထည့်၍ ရွတ်ဆိုပါက ပိုမိုပြည့်စုံပါသည်။

ရှေးအခါက ဒုက္ခအပေါင်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ ကြုံ ဆင်နာရသောအခါ၊ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတို့နှင့် နိုင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရသောအခါ၊ သေရေးရှင်ရေး ဘေး ခန္ဓာယအမျိုးမျိုးနှင့် မကောင်းသော ပြုဟ်ဆိုးများ ဖိစီး ခြိမ်းခြောက်လာကြသောအခါ လမင်းပရိတ်ခေါ် နမောတေဂါထာ ဟု တစ်နေ့ တစ်ထောင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ ပုတီးစိပ်ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို တမ်းတသောကြောင့်လည်း အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အချုပ်အနှောင်တို့မှ လွတ် ချွတ်ကြရစမြဲဟု ဆိုရိုးရှိပါသည်။

နမောတေဂါထာကို မိုင်းကိုင်စက္ကူ အင်းကွက်၌ သွင်းရေးသားပြီး ဖယောင်းတိုင်တွင် ပတ်၍ ဘုရားရှင် ဦးပူဇော်ပါက မတရားသဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရသူ မထောင်တန်းကျနေသူများ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ် ချွတ်စေပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ဖြင့်

မြင်းခုန်ကွက်များ

	၁	၈	၁၅	၂၈	
၃၁	၁၄	၂၇	၂	၉	၁၆
၂၆	၇	၃၂	၂၉	၂၂	၃
၁၃	၃၀	၂၅	၂၀	၁၇	၁၀
၆	၁၉	၁၂	၂၃	၄	၂၁
	၂၄	၅	၁၈	၁၁	

သုံးရက်ဆက်၍ မီးပူဇော်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းခုန်ကွက်များအတိုင်း နမောတေဂါထာကို ရေး သွင်းရပါမည်။ ပြီးလျှင် အင်းကွက်ကို အတွင်းဘက်၌ ထား ၍ ဖယောင်းတိုင်တွင် ပတ်ရမည်။ ပြီးနောက် ဖယောင်းတိုင် ပေါ်၌ မိမိအလိုရှိသော အကြောင်းအရာကို ရေး၍ ဘုရားရှင်

နမောတေဂါထာတော် ရေးသွင်းပုံ

	န	တ္ထ	ဗ္ဗ	သ	
ဘ	သ	မေ	မော	ဝိ	ဝိ
ဿ	ရ	ဝ	ရ	ပ	တေ
သိ	ဏံ	တ	ပ	သ	ပု
ဝိ	ဓ	တ္တော	နော	ဗု	ဇိ
	သမိ	ဒ္ဓ	မ္မာ	မှ	

အား မီးပူဇော်ရပါမည်။

ထိုသို့ မီးပူဇော်ရာတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် လောင်း ကျွမ်းပြီး မီးငြိမ်းသွားပါက အသစ်ပြန်လည်ရေးသားပြီး ပူဇော်ရပါမည်။ သုံးရက်ဆက်တိုက် အောင်မြင်စွာ ပူဇော် နိုင်လျှင် အချုပ်အနှောင်မှ လုံးဝ လွတ်မြောက်စေပါသည်။

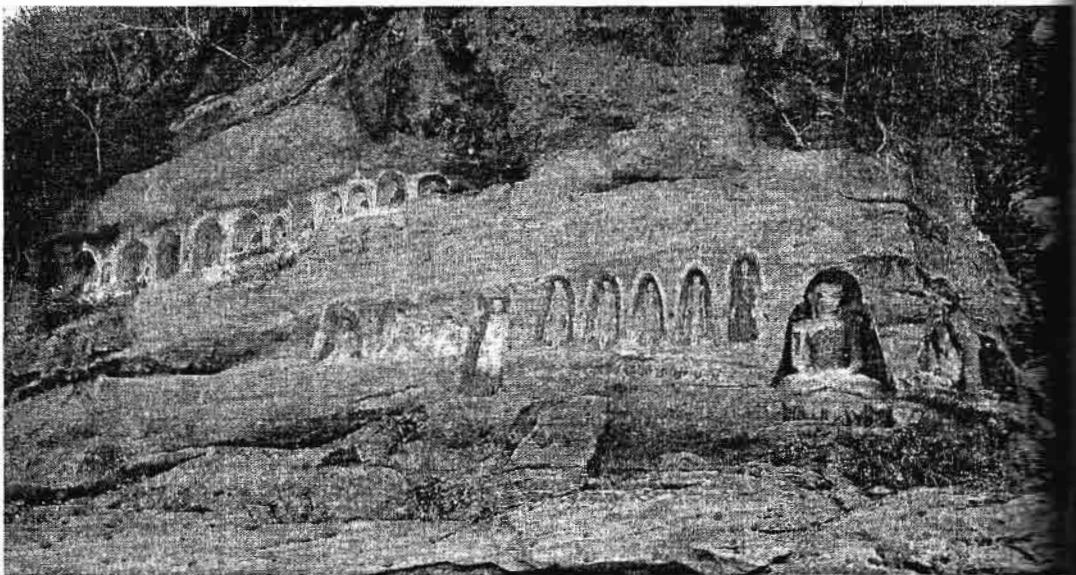
အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကတော့ မိမိ အပြစ်နှင့် မိမိခံရသည်ဖြစ်၍ မလွတ်မြောက်နိုင်ပါ။ မတရား သဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရသူများသာ လွတ်မြောက်နိုင် ပါသည်။

ပရဟိတ ရေအလှူနှင့် ထုံးဘို-အကောက်တောင်ခရီးစဉ်

/ မောင်ယဉ်လှိုင်း (ဟင်္သာတ) /

သာသနဟိတ/ပရဟိတအသင်းကြီးသည် အပတ်စဉ် အာရုံဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း၊ လပြည့်နေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ပရဟိတစာသင်တိုက်များသို့ အလှူညှိကျ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆွမ်း၊ ငွေပဒေသာဘင်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို လောင်းလှူခြင်း၊ လကွယ်နေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်အပါအဝင် နယ်မြေဒေသအသီးသီးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်း၊ သက်ကြီး ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ သက်ငယ် မိဘမဲ့ဂေဟာ၊ မသန်မစွမ်းဆေးရုံ၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ၊ မျက်မမြင်ကျောင်း၊ HIV ဂေဟာ၊ လူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးသင်တန်းကျောင်းများနှင့် သဘာဝဘေး ကျရောက်ရာ နေရာဒေသများသို့ အသင်းအဖွဲ့လိုက်သွားရောက်၍ ကူညီလှူဒါန်းကြပါတယ်။ ထို့အပြင် တန်ခူးလ ရှင်ပြုရဟန်းခံ တရားစခန်းပွဲများကို ဆောင်ရွက်ပြီး ဝါဆိုလတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ ဝါဆိုသင်္ကန်းဆက်ကပ်ပါတယ်။

သာသနဟိတ/ ပရဟိတအသင်းကြီးကို ၁၃၅၃ တွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြို့မရပ်ကွက်၊ ကြားတောရလမ်း၊ ဆူးခါးစာသင်တိုက်၊ ပဓာန နာသောဆရာတော်ဘုရားကြီး “ဘဒ္ဒန္တ ဇနိတ ဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ” ဩဝါဒကို ခံယူပြီး တည်ထောင်ထားပါတယ်။ သာသနဟိတ/ ပရဟိတအသင်းခွဲကိုလည်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ သုမင်္ဂလာလမ်းနှင့် ဗြဟ္မာစိုက်ထောင့်၊ နန္ဒဝန်ဈေးနားရှိ “တို့မိတ်ဆွေ ဘုရားဖူးစင်္ကြံ” ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားပါတယ်။

သာသနဟိတ/ ပရဟိတအသင်းဟာ ရှေးဦးစွာ “လိုတရ မိဘမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း” သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး (၁၄-၅-၂၀၁၆) စနေနေ့ည ၁၁ နာရီခန့် သောက်သုံးရေ ခက်ခဲရှားပါးနေတဲ့ ပြည်သူ့အသက်အသက်ရိုးမရှိရာသို့ ကားသုံးစီနှင့် အဖွဲ့လိုက်သွား

အိန်းခဲပါတယ်။ သာသနဟိတ/ ဗရဟိတအသင်းထောက်
 ဦးဆောင်မှုနဲ့ “မာန်ပြည်သား ဘုရားဖူး” (ဦးစိန်ညို)၊ ပါရမီ
 ဘုရားဖူး(ဦးအောင်မြင့်)၊ တို့မိတ်ဆွေဘုရားဖူး (ဦးသိန်း
 ဆွေ)နဲ့ အသင်းသား တစ်ရာကျော်တို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
 တယ်။ မူလ ပထမ ကျောက်ပြင်သာရွာတစ်ရွာတည်း
 ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုရောက်တော့မှ ရွာတွေ အများကြီး တိုးလာပါ
 တယ်။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက် ရွာစဉ်တွေမှာ သစ်အိမ်
 ကောင်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ အိပေမယ့် မြင်တွေ့ရ
 တောင်တွေကတော့ သစ်ပင်တွေ မဲပြီး အရေခွံတွေ
 သာလို ပြောင်နေပါပြီ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေကို တွေ့
 မယ် ခြံတွင်းခြံပြင်မှာတော့ အရိပ်ရ သစ်ပင်တွေ စိုက်ဖို့
 တာ မတွေ့ရပါဘူး။

ဒီအရပ်ဒေသတွေမှာ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ရေခက်ခဲမှု
 ကြုံတွေ့နေရပါတယ်။ အကြောင့်မို့ ဒေသခံ အစိုးရ
 အစည်း လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ကြိုတင်
 ခြံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခက်ခဲမှု ဖြစ်နေ
 ကို ဒေသခံတွေအနေနဲ့လည်း ကြိုတင်စီမံပြုလုပ်မှုတွေနဲ့
 ထုတ်ကြိုးပမ်းသင့်ပါတယ်။ မိုးတွင်းအခါမှာ မိုးရေတွေ
 သွားကန်ဖြစ်စေ၊ အုတ်ကန်တွေနဲ့ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထူ

ကိုယ်ထ စုပေါင်းတူးဖော်ပြီး ရေကို သိုလှောင်ထားဖို့ လိုပါ
 လိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ သက်ဆိုင်ရာ ဒေသတွေမှာ
 စီမံအုပ်ချုပ်တဲ့ အပိုင်းတွေ အားနည်းနေတာကို တွေ့ရပါ
 တယ်။ လာရောက်လူ့ဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့အစည်းတွေကို အလေး
 ထားမှုနဲ့ စည်းကမ်းတကျ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေ ပေးတာ မတွေ့ရ
 ပါဘူး။ လာလူ့တဲသူက လူ။ ယူတဲသူက ယူနဲ့၊ ကုန်ရင်
 ပြီးရောဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ သပြေတုံးရွာက တာဝန်
 ရှိသူတစ်ယောက်က ဆိုရင် “မရှိတဲ့သူ မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှိတဲ့
 လူတွေ ဘယ်နှခေါက်သယ်သယ် သယ်ကြ ယူကြ။ ကုန်ရင်
 ပြီးရော” ဆိုပဲဟု ပြောဆိုသံ ကြားရပါတယ်။

အဲဒီနေ့က သာသနဟိတ/ ဗရဟိတအဖွဲ့အနေနဲ့
 သောက်ရေ၊ သုံးရေလူ့ဒီမိုကရေစီရုံသာမက၊ ထာဝရ ရေရရှိနိုင်
 ရေးအတွက် မြေသား ကန်ဟောင်းတွေကို ပြန်လည်တူးဖော်
 ရေး၊ စက်ရေတွင်းတွေ တူးဖော်ရေးအတွက် စဉ်းစားပေးပြီး
 ရေကန်တစ်ကန်ကို တူးဖော်စိုက်ကုန်ကျငွေအား ခုနစ်ရက်
 သားသမီးများ၏ အလှူအဖြစ် ဒေသခံ တာဝန်ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်
 ထံတွင် လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အလှူရှင်တွေထဲမှာ ဦးသိန်းဝင်း၊
 ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်တို့က နှစ်သိန်းကျပ်နဲ့ ခုနစ်ရက်သာသနာ့အလှူ
 ငွေက လေးသောင်း လေးထောင်ကျပ်၊ အားလုံး စုစုပေါင်း

ရေသန့်ကားတစ်စီးစာအတွက် နှစ်သိန်းလေးသောင်း လေးထောင်ကျပ်ကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသေးတယ်။

ရေလှူဒါန်းမှုအပြီး စုရပ်ဖြစ်တဲ့ ပေါက်ခေါင်းမှာ နေ့လယ်စာစားသောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ကို ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ကတော့ ထုံးဘို-အကောက်တောင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အကောက်တောင်ဟာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်အဖြစ် ရောဝတီကျောက်ကမ်းပါးနံရံတွေပေါ်မှာ ထုထွင်းထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ပွားတော်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာရှိလို့ ဖူးမြော်လို့ မဝ၊ လေ့လာလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ဒီရုပ်ပွားတော်တွေကို ရှေးအခါတုန်းက ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်လုပ်ကြတဲ့ လှေထိုးသား ကုန်သည်တွေက ထုံးဘို အကောက်တောင် ကျောက်ကမ်းပါးနံရံတွေမှာ ထုဆစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဟင်္သာတခရိုင် ပြောက်ဘက်နယ်အဆုံး၊ ပြည်ခရိုင် တောင်ဘက်နယ်အဆုံး၊ ကြားမှာရှိတဲ့ ရောဝတီမြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ အကောင်တောင်ကြီး တည်ရှိပါတယ်။ ထိုတောင်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာတော့ တောင်လတ်တောင်၊ အနောက်ဘက်မှာတော့ တောင်ငယ်တောင်တို့ ရှိပါတယ်။ အကောက်တောင်ကြီးတွင် သိုက်ပေါင်းများစွာ ရှိသလို၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ တပသီတို့ ပျော်မွေ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရှေးအခါကတော့ ရတနာခုနစ်ပါး စုဝေးရာဖြစ်လို့ “ရတနာပုဉ္ဏတောင်”လို့ ခေါ်ကြတယ်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်လောက်က ထိုဒေသမှာ စတုလောကပါလ သာသနာစောင့်နတ်နှင့်တကွ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ ဝိဇ္ဇာတို့က ဝိုင်းဝန်း၍ မြို့ရိုးမြို့တာစည်းကာ၊ ကြက်ပျံမကျ၊ စည်ကားလှသော မြို့အဖြစ် ဖန်ဆင်းခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ၎င်းမြို့ကို “သီရိဘင်္ဂလွန်မြို့”ဟု ခေါ်ဆိုကြတယ်။ ထိုမြို့မှာ မင်းပြတော်မူတဲ့ သီရိဘင်္ဂလွန်မင်းကြီးဟာ မင်းကျင့်တရားနဲ့ ညီသလို၊ တောင်နန်းစံ မိဖုရားက ဖွားမြင်တဲ့ သားတော်သုံးပါးရှိတယ်။ သားတော်ကြီး မဟာပုဉ္ဏမင်းသား၊ သားတော်လတ် စူဠပုဉ္ဏမင်းသား၊ သားတော်ငယ် သံပုဉ္ဏမင်းသားတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သီရိဘင်္ဂလွန်မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးတော်ကြောင့် သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် တိမ်ညွန့်စားတဲ့ သိန္ဓဝနတ်မြင်းနဲ့တကွ၊ မနောမယ ပတ္တမြားနဲ့အတူ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ဆက်သခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မင်းကြီးသည် သားတော်ကြီးကို သိန္ဓဝ နတ်မြင်းကို ပေးပြီး အိမ်ရှေ့စံအရာထားတော်မူတယ်။ မင်းသားဟာ နတ်

မြင်းပျံကို စီးပြီး မြို့အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် မြင်းစိုင်းလေ့ရှိတယ်။

ထိုအခါက အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူဆိုး သူခိုးကြီး “ငသောကြာ” ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖမ်းဆီး၍ ဆုံးမတော်မူပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ငသောကြာကို ဖမ်းပြီး ရောဝတီမြစ်ကမ်းထိပ်မှာ ဖူးမြော်၍ သတ်စေဟု အမိန့်တော်မူတ်ခဲ့တယ်။ အလောင်းကို ရေမှာ မျှောပြီး ထိုအရပ်ကိုလည်း “ငသောကြာ နှုတ်အရပ်”ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့တယ်။ ထိုအရပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း စည်ကားလာပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးလို စည်ကားလာခဲ့တယ်။ မြို့ကြီးရဲ့ စည်ကားလှတဲ့ ရှေးကိုလည်း “န

ဖြစ်ရေး”ဟု တွင်စေခဲ့တယ်။

နောက် ကာလရှည်ကြာသောအခါ သီရိဘင်္ဂလွန်မြို့ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးလာသလို၊ သောကြာ နူးဖြစ်ရေးကြီးလည်း ပျက်စီးလာတော့တယ်။ အခုချိန်ခါမှာတော့ ရွာသေးရွာငယ်အဖြစ်သာ ရှိတော့တယ်။

ရွာလေးရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်လောက်မှာတော့ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီတို့ စီမံထားခဲ့တဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဂူအဝင်ဝမှာ ခုနစ်တောင်မြင့်ပြီး အကျယ်မှာ လေးတောင်ခန့်ရှိတယ်။ ဂူအဝမှာ မြောက်ဘက်သို့ လှည့်ထားပြီး တောင်ဘက်သို့ ရှစ်မိုင်ခန့် ရှည်လျားပါတယ်။ ဂူထဲကို အစ်ခေါ်စာလောက် ဝင်မိတဲ့အခါမှာတော့ လူတစ်ကိုယ်စာ ခင်နိုင်တဲ့ ကျောက်တံခါးကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျောက်တံခါးအတွင်း နံရံဘေးမှာ ကျောက်ခုတင်တစ်ခုရှိတယ်။ အနောက်ဘက် ခုတင်ပေါ်မှာ ပြဒါးပြာ သပိတ်တစ်လုံးရှိတယ်လို့ ဆိုစမှတ်ရှိတယ်။ ဂူကြီးရဲ့ အချို့နေရာတွေဟာ လေးဘက်ဆောက်၍ ဝင်ရသလို၊ အချို့နေရာတွေကိုတော့ မတ်ရပ်သွားနိုင်ပြီး ဂူဆုံးအောင် မည်သူမျှ မဝင်ဖူးကြဘူး။

ဂူကြီးမှာ အရှေ့ တစ်ဖာလုံခန့်လားသော် ချောင်းကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ထိုချောင်းကြီးမှာ ကြီးမားတဲ့ ချောင်းမကြီး ဖြစ်ရုံမက၊ ချောင်းလက်တက်များစွာရှိတယ်။ ချောင်းမကြီးအတွင်းမှာ လက်ပံဖြူပွင့်ကို စားပြီး ကျက်စားနေတဲ့ ကျောက်ဆီကောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ လက်ပံပင်တွေ ဆီများစွာ ပေါက်ရောက်နေတာကြောင့် ဘယ်အပင်ဟာ ဆက်ပံဖြူပင်ဖြစ်သည်ကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်ကြပေ။

ချောင်းမကြီးနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ချောင်းလက်တက် သစ်များတွင် အံ့ဖွယ်ရာ စမ်းကြီး ကိုးစမ်းရှိတယ်။ ကျောက်ဆွင်စမ်း၊ ရင်းပင်သာစမ်း၊ ချိုးဖြူစမ်း၊ သရက်ပင်စမ်း၊ ခွေးဆောက်ပင်စမ်း၊ ဆူးပုပ်ပင်စမ်း၊ ကွမ်းပင်စမ်း၊ ဝက်ချောင်းစမ်း၊ ရေသယောက်စမ်းတို့ ဖြစ်တယ်။ ထိုချောင်းများဟာ အထက်သို့ ဆန်၍ စီးဆင်းပြီး တောင်ဆုံသည်နှင့် အတောင်ဆယ်ကျော်နက်တဲ့ ကျောက်ခွက်အိုင်ကြီးထဲသို့ တအုန်းအုန်းနဲ့ ထိုးဆင်းကြတယ်။ ယခုအခါ ၎င်းနေရာကို ဂျန်းဂျာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သီရိဘင်္ဂလွန်မင်းကြီးလက်ထက်တွင် သိကြားမင်းဟာ အရှေ့ရပ် သရီရတတ်တော်သုံးဆူကို မင်းကြီးအား ဆက်သတယ်။ မင်းကြီးက သားတော်သုံးပါးကို တစ်ဆူစီပေးသနားသော်လည်း ရတနာပုဉ္ဏတောင်စွန်းမှာ စေတီတည်ရန် အမိန့်တော်မူခဲ့တယ်။

ရတနာပုဉ္ဏ၊ ရတနာပုဉ္ဏ၊ သကတပုဉ္ဏ ဘုရားသုံးဆူကို တည်ထားကိုးကွယ်ရာ ရတနာပုဉ္ဏဘုရားကို ရွှေများအား မြင်းနဲ့ တင်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် “ရွှေမြင်တင်ဘုရား”ဟု အမည်တွင်ပြီး နောင်သောအခါ “ရွှေမြင်တင်ဘုရား”ဟု တွင်ခဲ့တယ်။ တောင်မြောက် ဘုရားနှစ်ဆူမှာတော့ မသုတော်များက ဌာပနာဖောက်ယူလိုက်တူးမှုကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ မြောက်ဘက်ဘုရားနေရာမှာ ထုံးဘိုရွာ ဘုရားဒကာကြီး ဦးအောင်မင်းမှ ထပ်မံတည်ခဲ့သော်လည်း တစ်ဖန် ပျက်ဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။

သီရိဘင်္ဂလွန်မင်းကြီးသည် သိကြားမင်း ဆက်သသော မနောမယ ပတ္တမြားနှင့် မင်းမြှောက်တန်ဆာတို့ကို ယခု ရွှေမြင်တင်ဘုရားရဲ့ အနောက်ဘက် တစ်ဖာလုံလောက်အကွာမှာ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ကျောက်ဖျာကြီးအောက်မှာ မြှုပ်နှံခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ကြားသိတော်မူ၍ ကျောင်းအကာမင်းကြီး ဦးပွားနှင့် တပည့်များကို အကောက်တောင်ဆီ စေလွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ အကောက်တောင်မှာ ဦးပွားကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး သုံးနှစ်ကြာ ရှာဖွေသော်လည်း ရခဲ့ မရခဲ့သည်ကိုတော့ မသိ။ ယခုအခါ ထိုနေရာကို “ဦးပွား သိုက်တွင်းကြီး”ဟု ခေါ်ကြပါတယ်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ လက်ထက်မှာပဲ မြို့ဝန် ဦးကောက်ရအား ရေလမ်းအစုန်အဆန်ခရီးသွားတို့ကို အခွန်ကောက်၍ ဆက်သရမည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်ကို အစွဲပြုပြီး ယခုအခါ “အကောက်တောင်”ဟု ခေါ်ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အကောက်တောင်ရှိ ရွှေမြင်တင်ဘုရားအား ကရင်စုရွာတတီး၊ ကရင်စုကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာမှ ဘုရားခုနစ်တွင် ရှင်းလင်းပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခဲ့ပြီး ဘုရားခုနစ်တွင် ရွှေသင်္ကန်းဆက်ကပ်ခြင်း၊ သိမ်ဆောက်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်းများ ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားခုနစ်တွင် စေတီတော်ကြီးရဲ့ ဖိနပ်တော်ကို တိုးချဲ့ရုံမက၊ စေတီရန် ရှစ်ဆူနဲ့ ရွှေထီး ကိုးလက်ကို တင်လှူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားခုနစ်မှာတော့ တန်ဆောင်း နှစ်ဆောင်နဲ့ ဘုရားဖူးများ တည်းခိုနိုင်ဖို့ ရေပဲကျောင်းတို့ကိုပါ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုသို့သော ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ယခုအခါ နယ်မြေအသေအသီးတို့မှာ ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိနေပါကြောင်း အသိပေး ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

ဆု ဧကန်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချ်(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ☎ - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး 📞 - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၆၊ ၀၉-၂၅၀၃၆၁၅၄၁

ရောဂါဆင်းရဲခြင်းကင်းဝေးအောင် “ဘုန်းကြွယ်” ဆေးကိုဆောင်

ဆရာကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

ဖောလိတိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်-2011Y 008995

ပင်ရင်း - ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ဓရေပင်လမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၀၁၆၃၅၅၀၃၊ ၀၉ ၇၃၁၇၈၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၈၀၂၁၅၂၅

လောင်လောင်ပိုးအောင်

စနေသားနတ်ဆရာနှင့်
သိုက်ကြိုးဆက်ဖြတ်ခဲ့သူ

■

ထက်ထက်တစ်ဦးတည်း မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထက်ထက်က မြစ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်ထက်တွင် လှေတစ်စီးက မိမိထံသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားလာနေသည်ကို ထက်ထက် တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေပေါ်တွင် နန်းဝတ်နန်းစားပုံစံမျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသာ ပါလာသည်။ လှေမှာ ရွှေလျားလာနေသော်လည်း လှော်ခတ်သူကို မတွေ့ရပါ။ လှေမှာ အလိုအလျောက်ပင် မိမိရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လှေမှာ ကမ်းစပ်တွင် ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်သွားသည်။ လှေပေါ် ပါလာသူ နန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျိုက လှေပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ထက်ထက်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ထက်ထက်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ညီမလေး ထွက်သွားတာ ကြာနေပြီ။ သတ်မှတ်ခွင့်ပြုချိန်စေ့နေပြီ။ ခွင့်ပြုချိန်စေ့လို့ အချိန်တောင် ကျော်နေပြီ။ ညီမလေး နေရာဟောင်းကို ပြန်လာပါတော့။ ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ညီမလေးအလှည့်ကို ရောက်နေပြီ။ မမနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ။ ဘာမမလဲ။ ဘာနေရာဟောင်းလဲ။ ဘာပစ္စည်းတွေ စောင့်ရမလဲ။ ဘာမှမသိဘူး။ မလိုက်နိုင်ဘူး။ လက်ကို လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောရင်း ထက်ထက်က လက်ကို ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။ နန်းဝတ်နန်းစားနှင့် အမျိုးသမီးက လက်ကို ပြန်ဆွဲသည်။

“ညီမလေး... မလိုက်လို့ မရဘူး။ လိုက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အို... မသိဘူး။ မသိဘူး။ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ညီမလေး အသာတကြည်နဲ့ မလိုက်ရင်တော့ မြစ်တဲနည်းနဲ့ ခေါ်ရတော့မှာပဲ”

လှေပေါ် ပါလာသူ အမျိုးသမီးက ထက်ထက်၏လက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်သည်။ မလိုက်လို၍ ထက်ထက်က ရုန်းဖယ်သည်။ ရုန်းဖယ်၍ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ ထက်ထက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

“မလိုက်ဘူး။ လွှတ်ပါ။ လက်ကို လွှတ်ပါ”

ထက်ထက်က ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ် ရုန်းကန်လိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ” ဟုလည်း အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ထက်ထက်အော်သံက အပြင်သို့ ထွက်မလာပါ။ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့နေသည်။ မိမိအသံကို မကြားရ၍ ထက်ထက်က တအားကျိုးအော်လိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါ။ ကယ်ကြပါဦး”

ထက်ထက်၏ အော်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော မြစ်ကမ်းပါးတွင် ထက်ထက်၏ အော်သံက လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

“သမီး ထက်ထက်၊ ထစမ်းပါဦး။ ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါနဲ့ ဘာတွေ အော်နေတာလဲ။ သမီး အိပ်မက်မက်နေတာများလား”

“ဟင်... ဟုတ်လား မေမေ။ သမီးအော်တာ မေမေကြားသွားလား။ သမီး အိပ်မက်မက်ပြီး အော်လိုက်မိတာပါ”

“အထိတ်တလန့်ကွယ်။ ဘာလို့ အိပ်မက်မျိုးမို့ ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါနဲ့ အော်နေရတာလဲ”

“မသိဘူး မေမေ။ နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သမီးကို ညီမလေးဆိုပြီး လက်ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်နေတာ။ ပြီးတော့ သမီး ထွက်လာတာ ကြာနေပြီတဲ့။ သတ်မှတ်ခွင့်ပြုချိန်စေ့နေပြီတဲ့။ ပစ္စည်းတွေ စောင့်ရှောက်ဖို့ သမီးအလှည့်ရောက်နေပြီတဲ့။ မမနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ သမီး ကြောက်တယ် မေမေ”

“သမီး အိပ်မက်က ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ဆိုတာ သွေးလေကြောင့်လည်း မက်တတ်တာပါပဲ။ မကြောက်နဲ့။ ဘုရား အာရုံဖြတ် ပြန်အိပ်လိုက်ဦး။ ခုမှ သန်းခေါင်တော့ရုံပဲ ရှိသေးတယ်”

“သမီး သိပ်ကြောက်တာပဲ မေမေ။ အိပ်လိုက်ရင် အဲဒီအိပ်မက် ပြန်မက်နေဦးမလား မသိဘူး။ သမီး မအိပ်ရဲတော့ဘူး မေမေ”

“ရတနာသုံးပါးကို အာရုံဖြတ် အိပ်လိုက်ပါ သမီးရယ်။ မေမေလည်း ရှိနေတာပဲ”

ထက်ထက်နှင့် ကျွန်းကြီးအထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း။ တစ်တန်းတည်းအတူ ပညာသင်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကိုတည်း တစ်နှစ်တည်း အတူအောင်ခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း အတူပင် ဖြစ်သည်။ အဓိက ဘာသာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပါရာ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် တက္ကသိုလ်

ဘက်ခံကြသည်။ ဘွဲ့ရတော့လည်း
ဘစ်နစ်တည်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရပြီး
နစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းဆရာမ
အလုပ်ကို လျှောက်ခံကြသည်။ မူလ
ဘန်ပြာဝတွင် တကွတပြားဖြစ်သွား
ပြီး အလယ်တန်းပြဖြစ်တော့မှ ယခု
ဘစ်ကျောင်းတည်းတွင် ပြန်ဆုံခံကြ
သည်။

ထက်ထက်နှင့် ကျွန်မမှာ နေရာ
တာတတွဲတွဲနှင့် နေလာခဲ့ကြ၍
ဆိပ်ခန်းကျင်က ညီအစ်မအရင်းများဟု
ဆင်တင်ခဲ့ကြသည်။ အလယ်တန်းပြ
ဆရာဘဝဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့၊ အမှတ်
အခြေခံညာအထက်တန်းကျောင်း
တွင် ပြန်ဆုံခံကြရသည်။

ယခုတစ်လော ထက်ထက်ကို
ညီညာရသည်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းပုံ
မကြာခဏ ဖျားနာပြီး ကျောင်း
ဆရာနေတတ်သည်။ လူမှာလည်း
ခြည်းခြည်း ပိန်ချိုးလာသည်။
ဆရာမ ဆရာများ နားနေဆောင်တွင်
ထက်ထက်ကို ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်
သည်။

“ထက်ထက် . . . နင် အခု
ဘေးက ကျန်းမာရေး မကောင်းပါ
မရှင်အလန်းနဲ့ ပြီးတော့ လူ
လည်း ပိန်ကျသွားလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းရယ်။
တစ်လော ငါ ညဘက်တွေမှာ
မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အိပ်မရလည်း အိပ်ဆေးလေး
သောက်အိပ်ပေါ့။ ဆရာဝန်လည်း ပြ
နင်မှာ ရည်းစားလည်း မရှိ
သလို အိပ်မရတာလဲ”

“ဆရာဝန်နဲ့လည်း ပြပြီးပါပြီ။
ဆရာမ မရှိဘူးတဲ့။ အိပ်ရေးဝ
အိပ်ပါတဲ့”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ ခွင့်တင်ပြီး နစ်ရက်
လောက် နားလိုက်ပါလား။ နင့်အတန်း
ချိန် ငါ ဝင်ထားပေးမယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း
အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားတာ။ နင့်ကို
အားနာလို့”

“ကောင်စုတ်မ။ ဘာကို အားနာ
ရမလဲ။ ခွင့်တင်ပြီး နားဖို့ စဉ်းစားထား”

နောက် သုံးလေးရက်အကြာ
တွင် ကျောင်းတက်ချိန်၌ ကျောင်းဝင်း
အဝင် ဂိတ်ဝတွင် ထက်ထက်၏ မိခင်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်...ဒေါ်ဒေါ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့
လဲ။ ထက်ထက် ကျောင်းမလာဘူး
လား”

“ဒီမှာ ဆရာမကို ထက်ထက်က
ခွင့်စာတင်ပေးဖို့ ပေးလိုက်တယ်။
ထက်ထက် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီ။
ကျောင်းမတက်နိုင်တော့ဘူး”

“တော်တော်ဖျားနေလို့လား”

“ဖျားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သမီး ထက်ထက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
တစ်ခုခုခံစားနေရပုံ ရတယ်။ ညည
မအိပ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ။ ခွင့်စာ
ပေးခဲ့ပါ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ တင်ပေး

မယ်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့မှ
ကျွန်မ လာခဲ့မယ်လို့ ထက်ထက်ကို
ပြောလိုက်ပါ”

“သမီး အိပ်ကို လာတော့မှ
ထက်ထက်အကြောင်း ပြောပြတော့
မယ်။ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ထက်ထက်
အဖြစ်က ထူးဆန်းနေလို့ပါ”

ကလေးများကို စာသင်နေရ
သော်လည်း ထက်ထက်မိခင်၏ စကား
က ကျွန်မအတွေးထဲတွင် ပေါ်လာနေ
သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင်
ထက်ထက်၏ အိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်
ခဲ့သည်။ ထက်ထက်ကို အိပ်ရာပေါ်တွင်
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူငယ်
ချင်းရယ်”

“ငါ့အဖြစ်က ဘယ်လိုပြောရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူး။ ငါ ညည အိပ်
ရမှာကို ကြောက်နေမိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရမှာကို
ကြောက်နေရတာလဲ”

“အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကြောင့်ပါ။
အိပ်လိုက်တိုင်း အဲဒီအိပ်မက်ကို မက်
တော့တာပဲ”

“သူက မြသပိတ်တောင်ကြောမှာရှိတဲ့ သိုက်
တစ်ခုခုက လာတာလို့ ဆရာထင်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ
လည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အိပ်မက်ကို ကြည့်ပြီး
ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောရတာ။ မုတ္တမဘက်မှာ ဆရာ
ထက် အစွမ်းထက်တဲ့ ဆရာမ ရှိတယ်။ သူ့ဆီသွားမှ
ဖြစ်မယ်။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် သွားရမှာနော်”

“ဘာအိပ်မက်ဆိုး...ဟုတ်လား။ နင်နဲ့ ငါ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာ အဲဒီ အိပ်မက်အကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြပါ လား။ နင့်အိပ်မက်အကြောင်းကို သိ ရမှ ငါလည်း အကြံလေး ဘာလေး ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“နင်ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာ ပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်လို့ပါ။ အခုတော့ နင်ကို ပြောပြဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ ခင်မရယ်”

ထက်ထက်က သူ့အိပ်မက် အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွန်မအား ပြောပြသည်။

အိပ်လိုက်တိုင်း ထိုအိပ်မက်ဆိုး ကို မက်သည်။ အိပ်မက်ကလည်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

“နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲ။ စိတ်နဲ့ ဆိုင်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ တစ်ခါမက်ပြီး စွဲနေလို့ နောက်ထပ် မက်တာများလား”

“အိပ်မရလို့ ဆရာဝန်နဲ့ ပြုပြီးပါ ပြီ။ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးတဲ့။ အားဆေး နဲ့ အိပ်ဆေးတွေပဲ ပေးလိုက်တယ်”

“နင့်အိပ်မက်ထဲမှာ နန်းဝတ် နန်းစားနဲ့ မိန်းကလေးက နင်ကို ည်မလေးလို့ ခေါ်တယ်။ ပစ္စည်းတွေကို တစ်လှည့်စောင့်ဖို့ ခေါ်တယ်။ ပစ္စည်း စောင့်ဖို့ အလှည့်ကျနေပြီလို့ ပြောသေး တယ်။ နင် သိုက်က လာခဲ့တာများ လား”

ထိုစဉ် ထက်ထက်၏ မိခင်က ဝင်ပြောသည်။

“အင်း... ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ ခင်မ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ် လည်း အဲဒီလို စဉ်းစားမိခဲ့သေးတယ်”

“ထက်ထက်ကရော သူ သိုက် က လာတဲ့အကြောင်းကို ငယ်ငယ်

တုန်းက အရိပ်အမြွက်ပြောဖူးခဲ့သေး လား။ ပြီးတော့ ဘယ်မှာ ရှိတဲ့ သိုက် လဲ”

“ဒီအသက်အရွယ်အထိ တစ်ခါ မှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ အသက်ပဲ သုံး ဆယ်စွန်းလာပြီ။ ခင်မနဲ့ သက်တူ ရွယ်တူပဲလေ။ သမီးတို့ နှစ်ယောက်က ငွေသက္ကရာဇ် တစ်နှစ်ထပ်လေ။ လပိုင်း သာ ကွာကြတာ”

“နေဦး။ ကျွန်မ အကြံရပြီ။ ကျွန်မနဲ့ ထက်ထက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရိုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဓာတ်ပုံ ကျွန်မကို ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့ မုပွန်ရပ်ကွက် မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို ကုသနိုင်တဲ့ စနေသားလို့ခေါ်တဲ့ နတ်ဆရာ တစ် ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ စနေသားဆရာ က ဗေဒင်၊ ယတြာလည်း သိပ်နာမည် ကြီးနေတာ။ ထက်ထက်ပါတဲ့ ဓာတ်ပုံ ကို ပြပြီး ကျွန်မမေးကြည့်မယ်။ အကျိုး အကြောင်းသိရတာပေါ့”

“အေးပါ။ ပေးလိုက်မယ်။ မင်း သူငယ်ချင်းကို ကယ်ပါဦး ခင်မရယ်။ မင်းသူငယ်ချင်း ထက်ထက် ကျန်းမာ လာဖို့သာ အဓိကပါ။ ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်။ သမီးကြိုက်တဲ့ ပုံကိုသာ ရွေးယူသွားပေတော့”

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ထဲမှ ကျွန်မ တို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက် စုပေါင်းရိုက် ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ ရွေးယူ လိုက်သည်။

“ထက်ထက်တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကို ယူမသွားဘဲ ဘာဖြစ် လို့ အုပ်စုနဲ့ ပုံကို ယူသွားရတာလဲ”

“စနေသား နတ်ဆရာ ဘယ် လောက် စွမ်းတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ ပါ။ ဒီပုံတွေထဲက ရွေးထုတ်ပြီး ဟော လိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲ။ သမီး သူငယ်ချင်း ထက်ထက်အတွက် ယတြာလုပ်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်။ အို . . . ကောင်းမယ်ထင်တာတွေ အကုန်လုပ်ခဲ့ပါ သမီးရယ်”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ဒီဆရာက သိပ်စွမ်းတာ။ တစ်ခုခုတော့ ထူးမယ် ထင်တာပဲ”

စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မုပွန်ရပ်ကွက်ရှိ စနေသား နတ်ဆရာ အိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း ထက်ထက်၏ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်အကြောင်းနှင့် ငွေသက္ကရာဇ် မွေးရက်တို့ကို ပြောပြလိုက် သည်။ ပြီးနောက် ငါးယောက်တွဲ ခိုက် ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ပြလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ပြောတဲ့သူက ဒီဓာတ်ပုံ ထဲမှာ ပါတယ်။ ဘယ်သူလဲလို့ ဆရာ ကြည့်ပါဦး”

စနေသား နတ်ဆရာက ဓာတ်ပုံ ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံမှာ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက် မတ်တတ်ရပ်လျက် ခိုက် ထားသော ပုံဖြစ်သည်။ ထက်ထက် နေရာမှာ ဝဲဘက်မှ ဒုတိယနေရာခြေ သည်။ ဆရာက ဓာတ်ပုံကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် လေးလေးစားစား ကိုင်ထား သည်။ ပွဲများ ထိုးထားသော စင်ဘင် သို့ လှည့်၍ နှုတ်မှ တကွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်ပုံကို နဖူးဖြင့် ထိလိုက်သည်။ မိနစ်အနည်း ငယ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ပြီးနောက် ဆရာက နဂါးရုပ်ပါ ကိုင်နေကျ တောဝှေ့ကို ကိုင်ပြီး အာရုံယူနေသည့် ဆရာ၏ အဓိက အသုံးအဆောင်မဟုတ်တောင်ဝှေ့ပင် ဖြစ်သည်။ အထူး

ဤစာတိုက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။
ဤစာတိုက်ကို သူ့အနားသို့ ခေါ်ယူ နေရာ
သည်။

“အခုလာတဲ့ကိစ္စက တော်တော်
ထွေးနေတယ်။ အသက်နဲ့လည်း
သက်နေတယ်။ အခု ပြဿနာဖြစ်
တာ သူပဲ မဟုတ်လား။”

စနေသား နတ်ဆရာက ဝဲဘက်
ဒုတိယနေရာရှိ ထက်ထက်ပုံကို
ညှပ်ထောက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း
သည်။ အဲဒါပဲဖြစ်ပြီး ကျွန်မ ဆရာ
နတ်ဆရာကို မောကြည့်လိုက်မိသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ ညီ
အစ်မအရင်းလို ချစ်ကြတာ။ အသက်
ဆိုင်နေတယ်။ ဟုတ်လား။ ကူညီပါ
ဆရာ။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“သူက သိုက်က လာတဲ့ မိန်း
မဖြစ်နေတယ်။ သက်ဆိုင်ရာက
ချစ် ပြန်ခေါ်ဖို့ လုပ်နေကြပြီ။ သိုက်
ဖြစ်ပြီး အသက်ဆက်ဖို့ တောင်းခံ
မယ်”

“ဘယ်လိုတောင်းခံရမလဲ ဆရာ။
သိလိုဖြစ်ဖြစ် လိုက်နာဆောင်ရွက်
မယ်”

“အိပ်မယ် ဆရာဆီမှာ လုပ်လို့
ရေခြားမြေခြားဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လို ရေခြားမြေခြားလဲ
ဘယ်မှာ သွားလုပ်ရမလဲ”

“မုတ္တမဘက်ကမ်းမှာ သွားလုပ်

“ရှင်... မုတ္တမဘက်ကမ်းမှာ
လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်
မုတ္တမဘက်မှာ သွားလုပ်ရမှာလဲ”

“သူက မြသပိတ်တောင်ကြော
နဲ့ သိုက်တစ်ခုခုက လာတာလို့
ထင်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိ
မှတ်တယ်။ သူ့အိပ်မက်ကို ကြည့်
နိုင်တာကို ပြောရတာ။ မုတ္တမ

ဘက်မှာ ဆရာထက် အစွမ်းထက်တဲ့
ဆရာမ ရှိတယ်။ သူ့အသွားမှ ဖြစ်မယ်။
ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် သွားရမှာနော်။
မုတ္တမကို ရောက်ပြီး ဆရာမ ညွှန်ကြား
တဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ပေါ့ကွယ်။ ဆရာ
စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်။ သိပ်
အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ကို ရောက်နေပြီ။
နောက်ကျနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာ
ပြောတဲ့အတိုင်း သွားပါမယ်”

“မုတ္တမကိုသာ ဆက်ဆက်သွား
ပါ။ ဆရာမက သိုက်ကြီးဖြစ်ဖို့ လုပ်
ပေးလိမ့်မယ်။ မုတ္တမကို သွားခိုင်းရတာ
က မြသပိတ်တောင်နဲ့ သထုံ၊ မုတ္တမ
တို့က တစ်ဆက်တည်းမို့ပါ။ ဒီနေရာနဲ့
က ရေခြားမြေခြားဖြစ်နေတော့ မထိ
ရောက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ပေး
ရမလဲ ဆရာ”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးလုပ်ပေး
ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖယောင်းတိုင်ဖိုး၊
ပန်းဖိုးလောက်သာ အဲဒီ ဖလားထဲကို
နိုင်သလောက် ထည့်သွားပါ”

စနေသား နတ်ဆရာထံမှ စာ
တစ်စောင်ယူလာပြီး ကျွန်မသူငယ်ချင်း
ထက်ထက်ရှိရာ မောင်ငံရပ်ကွက်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ ထက်ထက်အိမ်သို့
ရောက်သောအခါ ထက်ထက်၏ မိခင်
ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်
သည်။

“သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ထက်ထက် ခွင့်မစေခင် သွား
ကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန် သွားကြမယ်။
တနင်္ဂနွေနေ့ပဲလေ။ ခင်မလည်း အား
ရက်ပဲလေ။ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပါဦး
နော်”

“စိတ်ချပါ အေးအေး၊ မနက်ဖြန်
ကျွန်မ စောစောလာခဲ့မယ်။ အိမ်ကပဲ
စောင့်နေပါ”

ကျွန်မက မုပ္ပန်ရပ်ကွက်တွင်
နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး ထက်ထက်က မြို့
တွင်းပိုကျသော မောင်ငံရပ်ကွက်တွင်
နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်
စောစောတွင် ထက်ထက်တို့အိမ်သို့
ကျွန်မ ရောက်သွားသည်။ ထက်ထက်

တို့ သားအမိက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး စောင့်နေကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် မော်လမြိုင်မြို့ရှိ အောက်ဈေးကြီးသို့ ဘတ်စ်ကားစီး၍ သွားခဲ့ကြသည်။ မော်လမြိုင်မြို့တွင် ကမ်းနားရှိ ဈေးကို အောက်ဈေးဟု ခေါ်၍၊ ဝိုင်ဒါကွင်းအနီးရှိ ဈေးကြီးကို အထက်ဈေးဟု ခေါ်သည်။ အောက် ဈေးကြီးမှ မုတ္တမသို့ သွားမည့် ဟိုင်း လပ်ကားကို ဆက်စီးရသည်။ သံလွင် တံတားကြီးကို ဖြတ်ကာ မုတ္တမသို့ ဆက်သွားခဲ့ကြသည်။ နတ်ဆရာ ပေး လိုက်သော လိပ်စာမှာ ကားဂိတ်အနီး တွင် အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြ သည်။

ဆရာမ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက် သည်နှင့် နတ်ဆရာပေးလိုက်သော စာ ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဪ...စနေသား နတ်ဆရာ က လွှတ်လိုက်တာကိုး။ ထက်ထက် ဆိုတာ သူမဟုတ်လား”

ဆရာမက ထက်ထက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကူညီပါဦး ဆရာမရယ်”

ဆရာမက ထက်ထက်ကို အသေအချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် သည်။ မွေးသက္ကရာဇ်ကို တွက်ချက် သည်။ ပြီးနောက် အိပ်မက်အကြောင်း ကို ထပ်မေးသည်။

“အင်း...မော်လမြိုင်က စနေ သား နတ်ဆရာ ပြောတာတွေက မှန် နေတာပဲ။ အသက်က သုံးနှစ်လောက် ပဲ ကျန်တော့ပါလား။ သိုက်ကြီးဖြတ် ပြီး အသက်ဆက်ဖို့ ဆရာမ ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ဟိုးမှာ လှမ်းပြင် နေရတဲ့ မြသိန်းတန်ဘုရားမှာ သွားပြီး ဆုတောင်းရမယ်”

ထို့နောက် ဆရာမက စာရွက် ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ပြီး စာရွက်ကမ်းပေး သည်။ ကျွန်မ စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့် လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင် (၉)တိုင်၊ အုန်း (၉)လက်၊ ပန်းအနီရောင် (၉)ပွင့်၊ မုန့် (၉)မျိုးတို့ ဖြစ်သည်။

“ဟိုနားက ကားဂိတ်မှာ ဈေးရှိ တယ်။ အခုပဲ သွားဝယ်လိုက်ပါလား။ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အုန်းလက်ကို ဆရာမ စီစဉ်ပေးမယ်။ ကျန်တာတွေပဲ ဝယ်ခဲ့ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ။ အခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မနဲ့ ထက်ထက်တို့ မုတ္တမဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းကို အလွယ် တကူဝယ်၍ရသော်လည်း မုန့်ကိုမူ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေ၍ ဝယ်ယူခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းများ ဝယ်ပြီးသည်နှင့် ဆရာမ ထံသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရာမက အုန်းလက်နှင့် ဖယောင်းတိုင်အား အသင့်စီစဉ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာမက ကျွန်မတို့ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းများကို လင်ပန်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နတ်စင်ပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တီတိုးရေရွတ် နေသေးသည်။

“အဲဒီစေတီရဲ့ စနေဂြိုဟ်တိုင်မှာ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးပူဇော်ပြီး ဝတ်ပြု ဆုတောင်းရမယ်။ အသက်ဆက်ပေးဖို့ ဆိုင်ရာတွေကို တောင်းပန် ဆုတောင်း ပါ။ ကဲ...ကဲ၊ သွားကြတော့”

ဆရာမအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကုန်းထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ ရသည်။ မြသိန်းတန်စေတီဟု သိရ သည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦး တောင်ပေါ်သို့

တက်ခဲ့ကြသည်။ ထက်ထက်၏ မိခင် ကို တွေ့ခေါ်ခဲ့ရသည်။ နားလိုက် တင် လိုက်ဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။

စေတီရင်ပြင်တွင် နေ့နံအလိုက် ဂြိုဟ်တိုင်များကို ထောင့်အသီးသီးတွင် တွေ့ရသည်။ ဆရာမ ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း စနေဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်၊ အုန်းလက်၊ ပန်းနှင့် မုန့်များဖြင့် ပူဇော် ကန်တော့ကြသည်။ ကပ်လျှံ ပူဇော်ပြီးနောက် ထက်ထက် က စိတ်ပါလက်ပါ ဝတ်ပြု ဆုတောင်း နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အားထု ဆောင်ရွက် ပြီးစီးတော့မှ ဆရာမ၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“လုပ်သင့်တာတွေအားလုံး ထုတ် ခဲ့ကြပြီပြီ။ အိပ်မက်ဆိုးအကြောင်း မထားလိုက်ပါတော့။ စိတ်ချမ်းသာနဲ့ ကြံရတာမှာပါ။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် ထက်ထက်အတွက် ယဉ်း လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာမ ပြောပြ ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ လုပ်ရမယ်။ မှတ်ထားပါနော်”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ဆိုကာ ထက်ထက်က ဆရာမကို ကန်တော့ သည်။ လိုအပ်မည့် ထင်သည်များ ဆရာမနှင့် အတန်ကြာ မေးမြန်း စကား ပြောနေသေးသည်။ အားလုံးပြီးစီးတော့မှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မုတ္တမ မော်လမြိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ထက်ထက်နှင့် နာမာ ကြည်လင် ရွှင်လန်းနေသည်ကို သတိထားဖြစ်သည်။ မောင်သို့ ရောက် ပြီး ထက်ထက်တို့အိမ်အထိ ကျွန်မ လိုက်သွားသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မ နေထိုင်ရာ မုပွန်ရပ်ကွက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရမည်ဖြစ် သည်။ ထက်ထက်က ကျောက်တောင်

အောင်မဟုတ်ပေ။ သူ့ခွင့်ရက်က ကျွန်
အသေသည်။

◆◆◆

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်းချိန်
ကျောင်းဝင်းအဝင်ဝဉ် ကျွန်မ
အတန်းထဲမှ မောင်ကျော်ထက် ဆို
သည့် တပည့်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာမ... ခဏလေးပါ”
“ဪ... ဒေါ်ဒေါ် ဘာကိစ္စရှိ
သလဲ”

“ကျွန်မက မောင်ကျော်ထက်ရဲ့
မိသားစု လာမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ
ကျွန်မတို့ မိသားစု သထုံ ရွှေစာရုံကို
သွားဖူးသွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒါ
ဆရာမ တပည့်က သူ့ဆရာမကိုလည်း
အတူတူ ဆရာမကို လာခေါ်တာ”

“အားနာစရာရှင်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့
သားစုတွေပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားကြပါ”

“လိုက်ခဲ့ပါ ဆရာမရယ်။ သား
သူရဲ့ အတန်းပိုင် ဆရာမကို ခေါ်
သွားဖို့ပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာမ တပည့်
ဆရာမကျေးဇူးကြောင့် အဆင့်တွေ
အတတ်တယ်။ ဆရာမကို တွေ့ချင်
တာလည်း ပါတယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ
ဆရာမရယ်-နော်”

တပည့်၏ မိခင်က ရွှေစာရုံ
သွားဖို့ ခေါ်စဉ် ရုတ်တရက် အတွေး
ပြောင်းလိုက်သည်။ သထုံ မုတ္တမဘက်
သွားရမည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ သူငယ်
နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်
အတူတူ ရမလား”

“အို... ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့လည်း
သွားရတာပေါ့။ မိသားစုက နည်း
နည်းလေးပါ။ ပြသပိတ်၊ ပြသိန်းတန်၊

ရွှေစာရုံ စတဲ့ ဘုရားတွေ ဖူးကြမှာပါ။
ဆရာမ လိုက်ရင် သားက သိပ်ပျော်
မှာ”

“တခြားသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
မောင်ကျော်ထက်ရဲ့ မြန်မာစာ ဆရာမ
ပါ။ နာမည်က ထက်ထက်လို့ ခေါ်ပါ
တယ်”

“ရပါတယ်။ ခေါ်ခဲ့ပါ”
“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မ
စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်”

ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်ကို ကျောင်း
ပြန်တက်သည့်နေ့တွင် ထက်ထက်
အား ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်
သည်။ ကျွန်မခေါ်လျှင် ထက်ထက်က
လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ထက်ထက်၏
မိခင်ကိုပါ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ခေါ်
သွားမည်ဟု စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

◆◆◆

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းအသွား
တွင် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ
အဝင်ဝတွင် ထက်ထက်ကို စောင့်နေ
လိုက်သည်။ မကြာမီ မျက်နှာ မသာ
ယာဖြင့် ထက်ထက်ရောက်လာသည်။
ကျွန်မက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား
သူငယ်ချင်း။ သထုံဘက်က ရွှေစာရုံ
ဘုရားဖူးသွားဖို့ ငါ စီစဉ်ထားတယ်။ နင်

လိုက်ခဲ့ရမယ်။ ဒီအကြောင်းကို အသိ
ပေးချင်လို့ အတန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ
နင့်ကို စောင့်နေတာ”

“နင်ပြောချင်တာ နောက်မှ ပြော
တော့။ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
ပြောစရာရှိတယ်။ လာ၊ ငါနဲ့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ကို ခဏလိုက်ခဲ့။ ကျောင်းခန်း
ထဲမှာ ပြောလို့ မသင့်ဘူး”

ကျောင်းရှေ့ရှိ ကျွန်မတို့
သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... ဘာအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
ပြောမှာလဲ။ ဘာလဲ။ နင့်ကို အိပ်မက်
ပေးပြန်ပြီလား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအိပ်
မက်အကြောင်းပဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။
တို့လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို ဟိုက
သိနေတယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ သိုက်
က လာသူဖြစ်နေပြီလားဟင်”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လို အိပ်မက်
ပေးတာလဲ”

“နင် ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ စနေ
သား နတ်ဆရာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း
တို့ မုတ္တမကို သွားပြီး ဆရာမဆီမှာ
ယတြာလုပ်ခဲ့တာတွေ၊ အသက်ဆက်
ဖို့ ဆုတောင်းခဲ့တာတွေကို သူတို့ သိ
သွားပြီး လက်မခံဘူးတဲ့။ လက်ရှိဘဝ
မှာ ဆက်နေချင်သေးတယ်ဆိုရင် မြ
သပိတ်တောင်ပေါ်မှာ ပွဲပေးပြီး တောင်း
ပန်ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ပွဲပေးရမယ့်
နေရာကိုလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ အတိ
အကျသတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်”

“နင် ပြသပိတ်ဘုရားရှိတဲ့
တောင်ပေါ်ကို ရောက်ဖူးလို့လား”

“အခု အသက်အရွယ်အထိ
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါဘူး။ အဲဒီ
ပြသပိတ်တောင်နဲ့ ငါနဲ့က ဘယ်လို
ဆက်စပ် ပတ်သက်နေလဲ မသိတော့

ဘူး”

“ကဲပါ။ အိပ်မက်အကြောင်းနဲ့ ပွဲပေးရမယ့် နေရာကို ပြောပါဦး”

“အဲဒီ မြသပိတ်တောင်ပေါ် အတက်လှေကားက အုတ်လှေကား လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ ဘုရားအတက်လမ်း က အုတ်လှေကားတွေပါပဲ။ အပေါ် ရောက်ခါနီးလေ မတ်စောက်လေပဲ။ ငါ တောင် ဘုရားပေါ် မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျန်းမာရေး မကောင်း တော့ မတက်နိုင်လို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ ဘူး။ နင် ဆက်ပြောပါဦး”

“ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးခဲ့တာက ဘုရားပေါ်အတက် အုတ်လှေကား အထစ်ပေါင်း ငါးရာမြောက်ကို ရောက် ရင် ညာဘက်မှာ မြေနီလမ်းလေးတွေ လိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီ မြေနီလမ်းလေး အတိုင်းဆက်သွားရင် လူတွေ အပျော် စီးတဲ့ ဒန်းနှစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒန်းနှစ်ခုက အနီရောင်နဲ့ အဝါရောင် တဲ့။ အဲဒီဒန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အုတ် စေတီငယ် သုံးဆူကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အနီရောင် ဒန်းနဲ့ တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ အုတ်စေတီမှာ ပွဲပေးပြီး ပူဇော် တောင်း

ပန်ရမယ်တဲ့”

“နင့်အိပ်မက်က ထူးဆန်းလှ ချည်လား။ နင် မြသပိတ်တောင်ပေါ် မရောက်ဖူးဘူးနော်။ အခု နင်ပြောတာ တွေ ရှိမရှိကို ငါလည်း မသိဘူး။ တောင်ပေါ်ရောက်လို့ နင်ပြောတာတွေ တကယ်ရှိနေရင်တော့ နင်ဟာ သိုက် က လာတဲ့သူဆိုတာ သေချာပြီ”

“ငါ သိပ်ကြောက်နေတယ်။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်း”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့။ နင့်အိပ်မက် ထဲကအတိုင်း လုပ်ကြည့်ဖို့ ငါ စီစဉ် ပေးမယ်။ ဟယ်...ငါ အခုမှ သတိရ တယ်။ ငါ့အခန်းက ငါ့တပည့် မောင်ကျော်ထက်တို့ မိသားစုက သထုံ ဘုရားဖူးသွားဖို့ ငါ့ကို ဖိတ်ထားတယ်။ နင်ပါ လိုက်ဖို့ ငါပြောထားတယ်။ နင် မငြင်းနဲ့တော့။ အဆင်ပြေဖို့ ဖြစ်လာ တာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပေတော့။ သထုံ ရွှေစာရင်ဘုရားကို ဖူးပြီးရင် မြ သပိတ်တောင်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရားဖူး မယ်။ အဲဒီမှာ နင့်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြည့်ကြတာပေါ့။ အုန်းငှက်ပျော့ပွဲသာမက၊ မုတ္တမမှာ တို့တွေလုပ်ခဲ့တဲ့ ဖယောင်းတိုင်အနီ၊ အုန်းလက်၊ ပန်းအနီ၊ မုန့် ကိုးမျိုးကိုပါ

စီစဉ်သွားမယ်။ စိတ်သန့်သွားအောင် လုပ်ရမယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်။ နင် ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပါတော့”

ကြိုတင်ညှိနှိုင်း စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ဘုရားဖူးသွားမည့်နေ့တွင် တပည့် မောင်ကျော်ထက်နှင့် သူ့ခင် တို့ ကျွန်မဆီ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက မြသပိတ်စေတီကို ဖူးဆုံ ကြောင်းနှင့် ထက်ထက်ကိစ္စကို အချို့ အမြွက်ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မမိတ် ကြိုက် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ နံနက်စောစောထ မော်လမြိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သထုံ ရွှေစာရင်ဘုရားသို့ ဦးစွာ သွားရောက်ပြီး ဖူးကြသည်။ ပြီးမှ မြသပိတ်တောင်ပေါ် ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကား ပေါ်တွင် အုန်းငှက်ပျော့ပွဲနှင့် မုတ္တမ ဆရာမ စီစဉ်ပေးခဲ့ဖူးသည့် ယဉ် ပစ္စည်းများလည်း ပါလာသည်။

မြသပိတ်တောင်ခြေသို့ ရောက် ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ ကြသည်။ ထက်ထက်က လှေကားထစ် များကို ရေတွက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ ထက်ထက်သည် ကန်တော့ပွဲ ရွက်ထားလျက်က တစ် နေရာသဖြင့် ခရီးမတွင်လှပါ။

“ဒီမှာ ရပ်တော့ သူငယ်ချင်း လှေကားထစ် ငါးရာပြည့်သွားပြီ”

ထက်ထက်စကားကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ရပ်တန့်လိုက် ကြသည်။ ယာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ထက်ထက်၏ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်း မြေနီလမ်းကလေးကို လိုက်ရသည်။ အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ထက်ထက်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်

“ငါ အခု မြသပိတ်တောင်ပေါ်ကို ရောက်တာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ အရင်က မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီဘုရားပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အပေါ်စီးက မြင်ရ တဲ့ ရှုခင်းတွေကို ငါ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ တွေ့နေကျ ရှုခင်းတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လို့ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ကဲ... ငါ့အိပ်မက် မမှန်ဘူးလား၊ ဒီလမ်းအတိုင်း သွားကြ

ထက်ထက်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်... အွက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့က သူ့အထံမှ လိုက်သွားကြသည်။ မိနစ်ချင်းငယ်ခန့် သွားမိသည်နှင့် လူသိသည့် အနီးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ခုက အနီရောင်၊ တစ်ခုက အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ အံ့ဩရုံမျှမက၊ ကျွန်မတို့က တုန်လှုပ်သွားသည်။ အနီးအနီရောင်အနီးသို့ အရောက်တွင် ကျွန်မတို့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အုတ်အုတ်သုံးဆူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ မှင်တက်မိသွားသည်။ ပါးစပ်အောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားရသည်။

ကျွန်မသာ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသော်လည်း ထက်ထက်ကမူ သာမန်အတိုင်း မူပျက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩသည့်အမှုအရာကို မတွေ့

“ဟာ... ထန်းအနီရောင်နဲ့ တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ စေတီမှာ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းရမယ်လို့ ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးထားလား။ ဒီနေရာတွေကို ငါ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ မကြာခဏ ရောက်ဖူးနေ

“ဟာ... ဖြစ်နိုင်တာ။ နင်... ခြေတံတောင်ပေါ် တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူးဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မရောက်ဖူးပါ။ ဒီပေမယ် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ အခု တိုးရောက်နေတဲ့ နေရာကို ရင်းနှီးနီး အကြာကြီး နေခဲ့ဖူးသလိုပဲ ခံနေရတယ်”

ထက်ထက်ရဲ့ စကားကြောင့် ထက်ထက်၏ မိခင်ကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။ ထက်ထက်ရဲ့ မိခင်မှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်၍ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်လျက် ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“သမီး ထက်ထက်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အတိအကျပါပဲလား။ သမီးဟာ တကယ်ပဲ ဒီတောင်ပေါ်သိုက်က လာတဲ့သူများဖြစ်နေပြီလား။ သူ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ ဆက်နေခွင့် ရပါဦးမလား”

“ဒီလောက်အထိ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အိပ်မက်ဟာ အိပ်မက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့အိပ်မက်ထဲက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျွန်မတို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်”

ကျွန်မတို့ လှမ်းတွေ့နေရသော အုတ်စေတီသုံးဆူအနက် အလယ်မှ စေတီမှာ အနီးအနီရောင်နှင့် တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်ကျော်ထက်တို့ မိသားစုကို အနီးအနီးတွင်သာ နေရစ်ခဲ့ကြရန် ပြောပြီး ကျွန်မတို့ သုံးဦးက ထိုစေတီရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... ထက်ထက်ရေ ငါတော့ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ နင့်အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အားလုံး အတိအကျပါပဲလား။ အခုတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာ ခွင့်ပန် ဆုတောင်းပေးတော့”

ထက်ထက်က စနေဂြိုဟ်တိုင်တွင် ကန်တော့ပွဲ ချထားလိုက်သည်။ ပါလာသော ပစ္စည်းများအားလုံးကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ငါ သိပ်ကို အံ့ဩနေတယ် သူငယ်ချင်း ခင်မရေ။ ငါ လုံးဝကို မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာဖြစ်ပေမယ့် ငါ

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အားလုံး ကွက်တိမှန်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ခဏခဏ ရောက်ဖူးနေတဲ့ နေရာလို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကဲ... ဖယောင်းတိုင် မီးမငြိမ်းမီ တောင်းပန်ပေးတော့။ သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်း”

ထက်ထက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်စဉ် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထက်ထက်သည် တရိတသေထိုင်၍ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်နှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည်။

“မမတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီနေရာကို အရောက်လာပြီး ညီမလေးတောင်းပန်ပါတယ်။ လက်ရှိ ဘဝမှာ ဆက်နေပါရစေ၊ ညီမလေး ပျော်နေပါပြီ။ ညီမလေးကို မခေါ်ကြပါနဲ့တော့။ ညီမလေးကို အသက်ဆက်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆက်နေတဲ့ သိုက်ကြိုးကိုလည်း ဖြတ်ပေးလိုက်ပါတော့။ အိပ်မက်ဆိုးတွေလည်း ဆက်ပြီး မမက်ပါရစေနဲ့တော့။ ညီမလေး ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်”

ဖယောင်းတိုင်သေးသေးလေးများ မီးငြိမ်းသည်အထိ ကျွန်မတို့ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ ထက်ထက် စိတ်ကျေနပ်တော့မှ ကျွန်မတို့ ပြုသိပ်တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးလေ စောင်းတန်းတွေက မတ်စောက်လေ ဖြစ်နေသည်။ အထက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၍ ကျွန်မတို့ ခဏနားလိုက်ကြသည်။

ထက်ထက်က... “ဒီလောက်အထိ ရောက်လာပြီ”

www.burmeseclassic.com

မှ ဆက်မတက်ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ဘုရားပေါ်ကို မရောက်တော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ မြသပိတ်စေတီကို လည်း နောက် ဖူးခွင့် မကြုံတော့ဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်။ လာ၊ ဆက်တက်ကြမယ်”

ကျွန်မ မောနေမှန်း သိ၍ ထက်ထက်က ကျွန်မလက်ကို ဆွဲပြီး ဘုရားပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ပင်ပန်းလွန်း၍ မတက်ချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထက်ထက်မှာမူ မောပန်းသည် ပုံစံမရှိ။ တက်ကြွ ရွှင်လန်းနေသည်။ မြသပိတ်စေတီရင်ပြင်ပေါ်ရောက်မှ အမောပြေသွားတော့သည်။

မြသပိတ်တောင်ပေါ် အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့ရသော ရှုခင်းများမှာ လှပလွန်းပါသည်။ ဟိုး ဝေးဝေးတွင် မြိုင်ကလေး ဘီလပ်မြေ စက်ရုံကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ဘီလူးကျွန်းမှ ကလွီတောင်တန်းများကိုလည်း ညှိနှိုင်းမိုင်းလှမ်းတွေ့နေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ငေးမောနေစဉ် ထက်ထက်ထံမှ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ အခု မြသပိတ်တောင်ပေါ်ကို ရောက်တာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ အရင်က မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီဘုရားပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အပေါ်စီးက မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ငါ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ တွေ့နေကျ ရှုခင်းတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လို့ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“သူငယ်ချင်း ထက်ထက်ရယ်၊ နင်နဲ့ မြသပိတ်တောင်ပေါ် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့မယ်ဆိုတာ ငါ ယုံသွားပါပြီ။ ဘယ်ဘဝတွေက ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ နင့်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းကတော့ အားလုံး မှန်

နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ နင့်ကို အိပ်မက်ပေးပြီး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်းလည်း နင် ဆောင်ရွက်ပြီလေ။ နင် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို နောက် ဘယ်တော့မှ မမက်တော့ဘူးလို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။ ကဲ...ကဲ၊ ပြန်ဆင်းကြစို့။ ကျန်တဲ့သူတွေတောင် ပြန်ဆင်းသွားကြပြီ”

ကျွန်မနှင့် ထက်ထက်တို့ မြသပိတ်တောင်ပေါ်မှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင်း မှောင်စပြုချိန်မှ ကျွန်မတို့ မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ထက်ထက်နှင့် ကျွန်မမှာ ကံတူအကျိုးပေး တူသည်ဟု ပြောရမည်ထင်သည်။

အထက်တန်းပြ ရာထူးအတွက် “ဘီအီးဒီ”သင်တန်းကို အတူတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် သွားရောက်၍ သင်တန်းတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ အခု ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အသက် လေးဆယ်နားပင် ကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် သင်တန်းမစမီ သုံးရက်ခန့် ကြို၍ မော်လမြိုင်မှ ထွက်

လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ရန် အဆောင်ကိစ္စ စီစဉ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ မီးရထားဖြင့်ပင် မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထက်ထက်က ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ သထုံဘူတာမှအတွက်၊ လက်ယာဘက် ဟိုးဝေးဝေး မြသပိတ်တောင်ပေါ်တွင် မြသပိတ်စေတီကို မှုန်ယူယူ ဖူးတွေ့ရသည်။ ထက်ထက်က မြသပိတ်စေတီဘက်သို့ လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။ နှုတ်မုလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်သေးသည်။

“မြသပိတ်စေတီကို အထူးလှမ်းဖူးပြီး ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ ဆုတောင်းနေတာလား”

“ငါ့ဘဝအကြောင်း နင်သိမိတယ် ခင်မရယ်။ ငါနဲ့ မြသပိတ်တောင်က ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့မယ်လို့ နင်ပြောခဲ့တယ်လေ။ နေရာဟောင်းကို ခြံခေါ်မယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ် အိပ်မက်ဆွဲတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခုဆို တို့အသက်လည်း လေးဆယ်နား နီးလာပြီ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေလည်း မမက်တော့ဘူး စနေသား နတ်ဆရာပြောတဲ့ သို့မဟုတ် ကြိုးဆက် ပြတ်ခဲ့ပြီထင်တယ်။ အကြောင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာမှုတွေ မြသပိတ်စေတီဘက်ကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးမိတာပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

သူ့စကားက ဆုံးသွားသော်လည်း ထက်ထက်က မြသပိတ်စေတီဘက်သို့ လှည့်၍ လက်အုပ်ချီထားပင်ဖြစ်သည်။ ရထားကြီးက တဖြည်းချင်း နုတ်မောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

၂၀၁၆ - ဒီဇင်ဘာလ

မြန်မာ့သယံနှစ်လဖွားများအတွက် ဟောစာတမ်း

ခန့်ကျော်စွာ

တန်ခူးလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ခရီးထူးများ နှစ်ကြိမ်နှစ်ဆင့်သွားရမည်။ ယာဉ် ကား၊ စက်ပစ္စည်းအပြောင်းအလဲ ထူးခြားစွာ ဝင်မည်။ အထူး ခြင်္သေ့လျှင် ငှက်နှစ်ကောင် ဘေးမဲ့လွှတ်ပါ။ ဘာသာရေးကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ အလုပ်တွင် တာဝန်၊ ဝင်ငွေ တိုးမည်။ လူကြီး သစ် အကျိုးပြုမည်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ အထူးပြင်ဆင်ရမည်။ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် ညောင်ပင်ရေလောင်း၍ ဘောင်းပါ။ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း လူကြီးတို့၏ အကူအညီရမည်။ ကွဲကွာနေသူများ ပြန်ဆုံမည်။ နယ်စပ် နိုင်ငံခြားသို့ ဆွေမျိုးလူရင်း ချစ်မည်။ ငွေကိစ္စများ ယခုလ ပြေလည်သွားမည်။ ငွေအတွက် စကားပြောလျှင် ခိုစာကျွေးပြီးမှ ပြောပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် ရေချိုးမှားခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ရက်ရှည် ဖျားတတ်သည်။ ကျန်းမာရန်အတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို လှူပါ။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ကြားလူ စကားရှုပ်ထွေးမှု စိတ်ညစ်ရမည်။ အထင်လွဲမှားမှု ဂရုစိုက်ပါ။ ပြင်ပြေရန်အတွက် မွေးနေ့တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်း ဘုရားလှူပါ။

ဩဇာ။ ။ နီးစပ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်းရုပ် ကစားစရာလေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

ကဆုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ဘာသာရေးခရီးထူး ပေါ်မည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ အပြောင်းအလဲ အသစ်ဝင်မည်။ ငယ်သူ တော်လှန်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ အလုပ်သစ်စရန် အောင်မြင်မည်။ မွေးနေ့တွင် ဖိနပ်ဝယ်ခြင်း ရှောင်ပါ။ မျက်မှန်နှင့် လူကြီး ထူးခြားစွာ ကူညီ ပြုပြင် အကူညီကောင်းများ ရရန် ညောင်ထောက်သော ကုသိုလ်ပြု၍ ဆုတောင်းပါ။ အလုပ်တာဝန်တို့အတွက် စိတ်ပင်ပန်းပြီး ခြင်းမည်။ တာဝန်များမည်။ အလုပ်အဆင်ပြေရန် အာလူးကြော် ဆွမ်းလောင်းပါ။ ငွေကိစ္စများ ယခုလတွင် အတွက်များမည်။ နှစ်လွန်ခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ သူတစ်ပါး၏ ငွေကိစ္စ၌ ကြားညပ်တတ်ခြင်း၊ အာမခံသော ကိစ္စအတွက် ဖြေရှင်းရခြင်းကိစ္စများ ဖြစ်တတ်သည်။ ငွေအဆင်ပြေရန် ငွေပုံသင်္ကေတ (၇)ရွက် တန်လီာနေ့ ညနေတွင် လမ်းဆုံ လမ်းခွ၌ စွန့်လှူပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ သူတစ်ပါး၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စများတွင် ကူညီရမည်။ မွေးနေ့တွင် လှူဒါန်းမေးရ။ နှစ်နေ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာရပါလိမ့်မည်။ မေတ္တာစကားသံများ နေ့စဉ် ကြားရပါလိမ့်မည်။ မိသားစု အချစ်ရန် အုန်းရည် မကြာခဏ ဘုရားလှူပါ။

ဩဇာ။ ။ ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးကို ဓာတ်မီးတစ်လက် လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းလိုက်ပါ။

နယုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကံအထူးတက်ချိန်ဖြစ်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ ဆုံးရှုံးထားသော အခွင့်အရေးများ ပြန်ရမည်။ နှစ်ပစ္စည်းများ အပြောင်းအလဲအသစ်ဝင်မည်။ ရွှေရတနာပစ္စည်းဝင်လာလျှင် ကြာဆံကြော်ပြီး ဘုရားလှူပါ။ ကုန်သွယ်ခြင်း ဖြစ်တတ်သက်ခြင်း အကျိုးပြုမည်။ စပ်တူ ဆိုင်စီးပွားသစ် အောင်မြင်မည်။ စီးပွားတက်ရန် ငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်ဖီး သီလရှင် တာဝန် ဝင်ငွေတိုးမည်။ လျှောက်လွှာသင်တန်းဖြေဆိုမှု အောင်မြင်မည်။ ငွေကိစ္စများ ယခုလအတွင်း အထူးပြေလည်မည်။ ခြင်းမည်။ ထိထိုးသင့်သော ကာလဖြစ်သည်။ (၄၊ ၆၊ ၁) ဂဏန်းများ အကျိုးပေးသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခြေထောက်ထိခိုက်မိခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကျန်းမာရန် ဘုန်းကြီးကို ဖိနပ်တစ်ရံလှူပါ။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေရေးအတွက်တော့ မင်္ဂလာကိန်းအချိန်ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်သူများ မင်္ဂလာစီစဉ်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများလည်း အေးချမ်းလိမ့်မည်။

ဩဇာ။ ။ ကြီးကဲသောသူကို နီညိုရောင် တဘက်ကြီးတစ်ထည် လှူလိုက်ပါ။

ဝါဆိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကူညီသူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိမ့်မည်။ အလုပ်သစ်၊ နေရာသစ်ကိစ္စအတွက် အောင်မြင်မည်။ အဆောင်အဦကိစ္စ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကိစ္စ ပေါ်လွင် ရေသတ္တဝါအာစ ဘေးမဲ့လွှတ်ပါ။ အတူနေသူများနှင့် သဘောထား ကွဲတတ်သည်။ ဆွေနှင့် လူရင်း အမှုခင်းကိစ္စ ကူညီရမည်။ အမှုသတင်းကြားတိုင်း ခိုစာကျွေးပါ။ အဝေးရောက်နေသူတို့၏ ဆက်သွယ်မှု အကူအညီရမည်။ ညအိပ် ဧည့်သည်ပေါ်လွင် ညပိုင်း အနီရောင်ဖျော်ရည် ဘုရားလှူပါ။ အမျိုးသမီးသူစိမ်းကြောင့် နာမည်ထိခိုက်တတ်သည်။ အရပ်နာရေးပေါ်လွင် အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံ ရေမျှောပစ်ပါ။ ယခုလ စီးပွားအောင်မြင်ချိန်ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ အစားမှားခြင်း၊ ဆေးမှားခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကျန်းမာရန် မှန်အသစ်တစ်ခု အိမ်၌ ချိတ်ခံ၊ ငွေးကြေးကိစ္စ ယခုလတွင် စိတ်ချမ်းသာရမည်။ ဆုံးရှုံးမလိုဖြစ်နေသော ငွေများ ပြန်ရမည်။ အလုပ်ကိစ္စမှ ဝင်ငွေကောင်စည် မြေနုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကျိုးပြုမည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ခွဲခွာနေရသော ကာလဖြစ်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းခရီးများ ပေါ်မည်။ ချစ်ကြင်သူ၏ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုဖြင့် ကျေနပ်ရမည်။

ယတြာ။ ■ မွေးနေ့မနက်စောစောတွင် ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးကို ဘရိတ်စား(၁၀)လက် လှူလိုက်ပါ။

ဝါခေါင်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း တာဝန်များ၍ စိတ်ပင်ပန်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကိစ္စများဖြင့် ပင်ပန်းမည်။ ပစ္စည်းပျောက်ခြင်း အထူးဂရုစိုက်ပါ။ သော၊ သွား၊ သွေ၊ သူခိုးကြောင့် စိတ်ညစ်ရပေမည်။ သွားကျိုး၊ သွားနှုတ်၊ သွားစိုက်သော သတင်းကြားလျှင် သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံတစ်စုံ ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ ခရီးထူးကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ယာဉ်၊ ကားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စ အကျိုးပြုမည်။ ကုန်သွယ်၊ ကုန်လှောင်ခြင်း စ၊ရမည်။ အလုပ်တာဝန်အတွက် ငယ်သူကြောင့် စိတ်ညစ်ရမည်။ ငွေကိစ္စ အတွက်တော့ အလုပ်တွင် ငွေမြုပ်ခြင်း၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရခြင်း၊ ငွေဝင်ရန် စောင့်နေရခြင်းတို့ ဖြစ်မည်။ ငွေအတွက် စောင့်ပြောလျှင် သောကြာနေ့ကို ရှောင်ပြီး အသီးတစ်မျိုးစား၍ ပြောပါ။ ငွေကိစ္စ အကူညီတောင်းရလျှင်လည်း သစ်ပင်ရေထောင်း ဆုတောင်းပြီးမှ ဆောင်ရွက်ပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ အလုပ်ကိစ္စများသောကြောင့် အိပ်မပျော်ခြင်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းများ ကြုံရပေလိမ့်မည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ငွေကိစ္စ အကြောင်းပြု၍ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ကြုံရတတ်သည်။ အထင်သွားရှိမည်။ သည်းခံ နားလည်မှုနှင့် ဖြေရှင်းပါလေ။ အေးချမ်းသာယာရန် အအေးဖျော်ရည် မကြာခဏ ဘုရားလှူပါ။

ယတြာ။ ■ နဂါးရုံဘုရားကို အနီရောင်နင်းဆီ(၁၀)ပွင့် ပူဇော် လှူဒါန်းလိုက်ပါ။

တော်သလင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ရည်ရွယ်ချက်များ တန်းလန်းဖြစ်နေပြီး ရှေ့မှတိုးသာ၊ နောက်မဆုတ်သာ အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အဖက်ဖက်မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ကြုံရပေလိမ့်မည်။ အာမခံသောကိစ္စများ အထူးရှောင်ပါ။ အမှုအခင်း၌ သက်သေဖြစ်ရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်ရန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် တစ်ညအိပ်၍ ယတြာပြုပါ။ အခက်အခဲများ ပြေလည်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းမြေတွင် သပြေပင်စိုက်လှူပါ။ ယခုလကျော်ပြီးမှ သိကြားမ၊ ကိန်းဆိုက်၍ အောင်မြင်မှုများ ရပါလိမ့်မည်။ အလုပ်စရန်ကိစ္စ နောက်လမှ စ၊ပါလေ။ အရေးကြီးကိစ္စများ ယခုလ ရပ်ဆိုင်းထားသင့်သည်။ ငွေကိစ္စများ ယခုလတွင် အောင်မြင်မှုများ မရှိမည်။ ကလေးများကို ချီချဉ်ဝေပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခြေထောက်ထိခိုက်မိခြင်း၊ အမြင်မှ လိမ်ကျခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကျန်းမာရန် မွေးနေ့ညောင်ရေသွန်းပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံမည်။ ဘဝပါရမီဖြည့်ဘက်တို့၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှု ကာလဖြစ်သည်။ သာယာချမ်းမြေ့ရန် သောက်ရေအိုးစင်အပြည့်အစုံ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် လှူပါ။

ယတြာ။ ■ ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးကို အသီး(၃)မျိုး မကြာခဏလှူပါ။

သီတင်းကျွတ်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အလုပ်တာဝန်တိုးခြင်း၊ အသစ်စတင်ခြင်း၊ အောင်မြင်ပါမည်။ မိတ်ကောင်း၊ ဆွေကောင်း၊ ဆရာသမားကောင်းတို့ နှစ်ဆင့်တက်သည်။ ကူညီသိုင်းဝိုင်းမည့်သူများ၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါလိမ့်မည်။ ငွေကိစ္စများလည်း ပြေလည်သောအချိန်ဖြစ်မည်။ ငွေအတွက် ပြောလျှင် သပြေရွက်ဆောင်ပြီး ပြောပါ။ မိတ်ဆွေများနှင့် လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် မျက်နှာသုတ်ပဝါအဖြူတစ်ခု အသုံးပြုရန် လှူထားပါ။ ခရီးကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ကား၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း ထူးခြားစွာဝင်မည်။ မွေးနေ့တွင် ပြုတ်သော အစားအသောက်များကို မစားရ။ မိမိအလုပ်ကိစ္စများ အောင်မြင်ရန် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင် အုန်းထမင်းဆွမ်း ဘုရားလှူပါ။ ငွေကြေးကိစ္စများ အောင်မြင်တော့ လက်ဖျား ငွေသီးမည့်ကာလကြီးဖြစ်သည်။ မုန့်လက်ကောက်ကြီး(၉)ခု ဘုရားလှူပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဆီး၊ မျက်စိ အညံ့ရှိသည်။ ဆေးပြရတတ်သည်။ ကျန်းမာရန် ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးကို ဆေးလှူပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ချမ်းသာရမည်။ ချစ်သူခင်သူများသော ကာလဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး မင်္ဂလာကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများ ကူညီရမည်။

သင်္ကြာ ။ မွေးနေ့တိုင်း ဖျော်ရည်ရောင်စုံ ဘုရားလှူပါ။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွက် အခက်အခဲများအားလုံး ပြေလည်သွားမည်။ မိခင်ကဲ့သို့ ကြီးမြတ်သော အမျိုးသမီးတို့မှ အကျိုးပြုမည်။ အိမ်ထောင်သူ ကူညီရမည်။ အလုပ်အသစ်စတင်ခြင်း၊ နေရာအသစ်၊ အဆောက်အဦကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ မြေအဖိုးတန် ရောင်းထွက်မည်။ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စအကျိုးပြုမည်။ သင်တန်းလျှောက်လွှာဖြေဆိုမှု အောင်မြင်မည်။ စာချုပ်ချုပ်ရ ချုပ်ဆိုသောကြားစား၍ ရေသောက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ စီးပွားတတ်ရန် မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ အစားအစာအာဟာရ လှူဒါန်းပါလေ။ နတ်ကြီးကိစ္စအတွက် ဝင်လာမစံ တသံသယဖြစ်နေမည်။ ငွေဝင် လမ်းပွင့်ရန် အလှူခံဌာနကို ငွေပလားအကြီးကြီးနှစ်လုံးလှူလိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခူးခေါင်း၊ နှလုံး အညံ့ရှိသည်။ ကျန်းမာရန် မွေးနေ့မနက် ဘုရားလှူပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ အခက်အခဲများ ပြေလည်သွားမည်။ ကြီးကဲသူဆွေမျိုး အိမ်၌ လာနေလျှင် အကျိုးရှိသည်။ အိမ်အဆောက်အဦ ပြင်ဆင်ရမည်။ အဆောက်အဦလုပ်ရလျှင် အုန်းရည် ဘုရားလှူပါ။

သင်္ကြာ ။ မွေးဖွားသူကို စားသောက်ဖွယ်ရာ လက်ဆောင်ပေးပါလေ။

နတ်တော်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်းများ ကြုံရမည်။ အမျိုးသမီးသူစိမ်းကြောင့် ငွေကိစ္စရှုပ်ထွေးတတ်သည်။ လူရင်းအမျိုးသမီး သေဆုံးခြင်းဖြစ်လျှင် ကြာဆံကြော် ဘုရားလှူပါ။ အလုပ်အသစ် စတင်ရန်အတွက် အဟန့်အတားများ ရှိနေမည်။ အခက်အခဲများ ဖြစ်ပေါ်ရန် အသီး(၉)မျိုး သီလရှင်ကို လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ ဘာသာရေးကိစ္စ ဦးဆောင်ရမည်။ ဘာသာရေးပုံတော်ရလျှင် အပူးပါသော အိမ်ထောင် မည်သို့သော အခက်အခဲများဖြစ်ပါစေ၊ ကြိုးစား အားထုတ်၍ အထူးအောင်မြင်သွားမည်ဖြစ်သော ကာလဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်အရန် အင်္ဂါထောင်၌ ငွေသီး(၉)လက်လှူပါလေ။ ငွေကြေးကိစ္စတို့အတွက် စကားပြောဆိုရခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်များမည်။ စကားများခြင်း ရှောင်ပါ။ နှုတ်မစောင့်သောကြောင့် ငွေဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံရတတ်သည်။ ငွေကံကောင်းရန် မိမိပိုက်ဆံအိတ်တွင် ငွေတုံးတုံးတစ်ခုဆောင်ထားပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ အသံဝင်ခြင်း၊ လည်ချောင်းနာခြင်း၊ အရိုးစူးခြင်းနှင့် သွားနာခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကျန်းမာရန် အညံ့ကို ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပြီး ဆုတောင်းပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အထူးဂရုစိုက်ပါ။ လမ်းခွဲခြင်း၊ ကွဲကွာသွားခြင်း ဘာမဟုတ်သောကိစ္စနှင့် ဖြစ်တတ်သည်။ အဆိုးဆုံးအထိ အထူးဆင်ခြင်ပါ။ မိသားစုယတြာအဖြစ် အိမ်ဘုရားတွင် ယခုလ စက္ကူထီးဖြူကြီးတစ်လက်လှူထားပါ။

သင်္ကြာ ။ သီလရှင်ကျောင်းကို ကောက်ညှင်းဆန် သုံးပြည်လှူလိုက်ပါလေ။

ပြာသိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း သူတစ်ပါးကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များနေသည်။ မိတ်ဆွေစစ်များ အကျိုးပြုမည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ တန်းလန်ခြင်း နေပြီး မရည်ရွယ်သောကိစ္စများက ရုတ်တရက် ပေါ်လာတတ်သည်။ ခရီးထူးများ ဆက်တိုက်ပေါ်မည်။ အလုပ်တာဝန်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းရမည်။ ရှုပ်ထွေးသော သူတစ်ပါးအလုပ်ကိစ္စများ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရမည်။ အရေးကြီးစကားပြောလျှင် သပြေရွက်ဆောင်ပြီး ပြောပါ။ သူတစ်ပါးအမှု အိမ်ထောင်ရေးအရှုပ်အထွေး ငွေပြဿနာများ ပါဝင်ဖြေရှင်းပေးရမည်။ ယခုလကုန်ပြီးမှ ကောင်းသော ကံတရားများ ရောက်လာပါလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေသစ် နေရာသစ် အလုပ်သစ် အကျိုးပြုမည်။ ငွေကြေးကိစ္စများအတွက် လာဘ်ပိတ် နေလိမ့်မည်။ ငွေမမြဲ အကြွေးတင်ခြင်း၊ လျှော်ရခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ငွေအတွက် စကားပြောလျှင် ဘယ်လက်ဝါးမှာ “က” အက္ခရာရေးပြီး ပြောပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ နိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ အအေးမိခြင်း၊ ခြေထောက်ထိခိုက်မိခြင်းတော့ ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကျန်းမာရေးအတွက် မကြာခဏ ခွေးအား အစာမပါနုပြုပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ခွဲခွာနေရခြင်းကြုံမည်။ ခရီးဝေးများ ပေါ်နေမည်။ ချစ်သူခင်သူအတွက် သတင်းကောင်း အထူးကြားရမည်။ သာယာချမ်းမြေ့ရန် မိမိအနီးဝန်းကျင်ရှိ အမှိုက်နှင့် ပစ္စည်းဟောင်းများ အထုပ်ထုပ်ပြီး ရေမျှောပစ်ပါ။

ယတြာ။ ။ စိတ်မနှံ့သူကို ရှာပြီး အဝတ်အစားသစ် လှူလိုက်ပါလေ။

တပို့တွဲလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကျက်သရေမခံလာပြည့်စုံသော အချိန်အခါဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် ရဲရဲလုပ်ပါလေ။ စပ်တူတိုက်ရမည်။ ဆိုင်သစ်နေရာသစ် အောင်မြင်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်းများ အကျိုးပြုမည်။ မတွေ့မဆုံရသော ဆရာသမားလူကြီးများ ပြန်ဆုံ၍ အကျိုးပြုမည်။ အထူးအားဖြင့် မသင်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင်မြတ်ပြီး စီးပွားရေးကိစ္စများ ပေါ်မည်။ ပညာရေးအတွက် တော့ အချစ်ရေးအနှောင့်အယှက်ပေါ်တတ်သည်။ စန်းပွင့်သော အချိန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူမှုရေးဂရုစိုက်ပါ။ အလှူမကံလာကိစ္စအတွက် ဦးဆောင်ပေးရမည်။ အလုပ်အတွက် နှစ်မျိုးနှစ်ခုဖြစ်မည်။ အလုပ်အောင်မြင်ရန် မင်္ဂလာစိတ်စာကို ခေါင်းအုံးအောက်၌ ထားအိပ်။ ငွေကြေးကိစ္စအတွက်တော့ အလွန်စိတ်ချမ်းသာရမည်။ အဖက်ဖက်မှ ငွေများဝင်လာမည်။ အပန်းဖြေ အပျော်ခရီးများ သွားရမည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ဝမ်းဗိုက်သွေးသားနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ညစ်စရာကြုံရတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သော အိမ်ထောင်ရှိသူများ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စ စိတ်ညစ်ရမည်။ ကျန်းမာရန်အတွက် မကြာခဏ သံပရာရည် အိမ်ဘုရားတွင် လှူပါ။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မြှားနတ်မောင် ကူညီနေသောကိန်းဖြစ်သည်။ မေတ္တာတရား၏ အသီးအဖွင့်များ ခံစားရမည်။ အိမ်ထောင်မကံလာကိစ္စ ရည်ရွယ်သူများ အောင်မြင်မည်။

ယတြာ။ ။ ကလေးများကို ရေခဲမုန့် မပါပြု၍ လိုသောကိစ္စ ဆုတောင်းပါ။

တပေါင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွက် ကံအထူးကောင်းချိန်ဖြစ်သည်။ ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များ အောင်မြင်မည်။ အကြံအမျိုးသမီးကူညီမည်။ အလုပ်နှစ်မျိုး၊ နေရာနှစ်မျိုးဖြစ်မည်။ နိုင်ငံခြားက ထူးချိန်ဖြစ်သည်။ နယ်စပ် နိုင်ငံခြားခရီးဝေးထွေး အထူးသင်တန်းတတ်ရလျှင် သီလရှင်ကို အသီးမျိုးစုံလှူပါ။ အဆောက်အဦကိစ္စ ဦးဆောင်ရမည်။ အနီးအနား၌ အဆောက်အဦ ဖြိုဖျက်လျှင် ညောင်ထောက်သော ကုသိုလ်လုပ်ပါ။ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေသစ်၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းသစ်၏ အကူအညီကောင်းရမည်။ ယခုလတွင် အထူးရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများအတွက် ဘုရားတွင် ရွှေသင်္ကန်းလှူ၍ ဆုတောင်း။ ငွေကြေးကိစ္စများအတွက် ရတနာမိုး ရွာကိန်းကြံသည်။ ငွေဝင်ရန်ကိစ္စများ ချောမော အောင်မြင်မည်။ ငယ်သူအတွက် ထိန်းသိမ်းမှု (၂၊ ၄၊ ၉) ဂဏန်းများ အကျိုးပေးသည်။ ငွေကံကောင်းရန် ငှက်လွှတ်၍ ဆုတောင်းပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ဦးခေါင်း၊ ဒူး၊ အကြော အညှိရှိသည်။ မွေးနေ့တွင် လူနာမမေးရပါ။ ဆေးရုံသတင်းမေးရသော သင်္ကြာစားပြီးမှမေးပါ။ မိမိကျန်းမာရန် ခေါင်းအုံးစွပ်အသစ်ဖြင့် အိပ်ပါ။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစေကြုံမည်။ မင်္ဂလာအစီအစဉ်အတွက် ကြီးကဲသော အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးတို့၏ အကူအညီကောင်းများ ရမည်။ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ပန်းအိုး(၃)လုံး၌ ပန်းပင်ပျိုး၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် လှူလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ ကြီးကဲသော ဆွေမျိုး အမျိုးသမီးကို အဝတ်အထည် လက်ဆောင်ပေး၍ ဆုတောင်းပါလေ။

ဝေး (ရှေ့ဝင်)

တောင်သလံပင် မဖောသီ

SUE
HET
AUNG

နေညီချိန် တိမ်မတောက်သည့် နေ့ခင်း၊ တောင်စွယ် တောင်တန်းတို့ နေဝင်ဖူးဖူးအချိန်မှ ပြုံးပေဝေဖြင့် တိမ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ တော သစ်များကြားမှ ကွေ့ဝိုက်၍ စီးဆင်း သော ဥတိုချောင်း၏ ကြည်လင် လေး ရေပြင်ပေါ်ဝယ် ညနေခင်း လေ ခြင်းအေးအေး၏ ထိတွေ့ ဆော့ကစား ကြောင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ပေါ်နေပြီး ရေပြင်ပေါ်မှ လှေကလေး နှစ်စီး ချိန်ချိန် ရှိနေရ၏။ ဥတို ကျားတို့လှေများ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ နှစ်သန်းချည်ပြုလျက် နေဝင်စ ခုနစ်တွင် လူစည်ကားနေဆဲပင် ဖြစ် သည်။

ချောင်းသာကမ်းခြေနှင့် အနီးဆုံး ခြေစံသော ဥတိုရွာလေး၌ မြစ်ကူး ကမ်းကို ဖျက်၍ အသစ်ဆောက်လုပ် ကြောင့် ချောင်းသာသို့ သွားမည့် နေသည်များ၊ ဆိုင်ကယ်၊ ကားလေး၊ ကြီးများမှာ ဥတိုရွာတွင် သောင် ထိလျက် ရှိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ချောင်း ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီနှင့် ဟိုတယ် ကြီးများမှ ခရီးသည်ကြို ကားများ ဆင်းလျက်ရှိသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရန် လှေ၊ ဆောက်ကူးတို့များမှာ ယာဉ်လေးများ နှစ် ပိုပေးနိုင်သည်။ ကားနှင့် လာ သော ခရီးသည်များမှာ ကားများကို ချိန်ချိန်ပင် ထားခဲ့ကြရသည်။ မိမိတို့ ကျားကို ချောင်းသာအထိ ယူလိုသူ ခရီးသည်များလည်း ရှိသည်။ ဥတိုရွာ ချောင်းသာသို့ မြစ်မကူးဘဲ သွားနိုင် ခြင်း ဖြတ်လမ်း-လမ်းဆုံတွင် လမ်း ဆိုင်ဘုတ်များကို ထားပေးထား သည်။

ဖြတ်လမ်းရိရာ လမ်းဆုံတွင် ချောင်းသာမှ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမား လေးများက အုပ်စုဖွဲ့၍ ခရီးသည်များ ကို စောင့်ကြိုပြီး လမ်းညွှန်ပေးလျက် ရှိသည်။ လိုအပ်ပါက ချောင်းသာရှိ ဟိုတယ်ခန်းများအထိ ပို့ဆောင်ပေးကြ သည်။ ဖြတ်လမ်းမှာ တောတောင်ထူ ထပ်သော အတွင်းလမ်းဖြစ်၍ အသွား အလာခက်ခဲပြီး မြေခိုလမ်း ဖြစ်သည်။ လူသွားနည်းသည်။ လမ်း ဟောင်းဖြစ်သော်လည်း အသုံးပြုမှု နည်းသည်။ ထို့အပြင် တောရိုင်းဆင် များ သွားလာရာလမ်းဖြစ်၍ အန္တရာယ် ရှိသည်။ ရွာခံများပင် ဆင်နှင့် ပက်ပင်း တိုး၍ အသက်လု ပြေးရသည်လည်း ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဖြတ်လမ်းကို အသုံးမပြုလိုကြသော်လည်း ခရီးသည် များ စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက် လမ်း ညွှန်၍ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဥတိုရွာ ဖြတ်လမ်း-လမ်းဆုံ ၌ ဆိုင်ကယ်သမားများ နေ့ညမပြတ် အုပ်စုဖွဲ့၍ ညွှန်ကြီးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးလမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်၍ အနက်ရောင် ကားလေးတစ်စီး ဖြတ်လမ်းအတွင်း ချိုးကွေ့ဝင်သွား သည်။ တောတွင်း ဖုန်ထူလမ်းဖြစ်၍ ကားတစ်စီးသွားလျှင် ဖုန်တထောင်း ထောင်းထကာ၊ ရွှေကား၊ နောက်ကား ကိုပင် မမြင်နိုင်။ အနက်ရောင် ကား လေးမှာ ရှေ့မှ သွားနေသော ကားကြီး နောက်သို့ အနီးလိုက်ရန်ဖြစ်သော်လည်း မြေနီပုန်များကြားတွင် ရှေ့ကားမှာ ပျောက်နေရသည်။ ကားဆရာမှာ လမ်း ညွှန် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်၍ မောင်းခွဲရ သော်လည်း နယ်မြေမကျွမ်းကျင်၍

ခရီးက မတွင်း။ ရှေ့မှ ကားကို အရိပ် အယောင်ပင် မမြင်ရတော့ပေ။ ဖုန်ထူ တောထဲတွင် လမ်းပျောက်နေ၍ စိတ် ညစ်နေရသည်။ လမ်းဆုံမှ ညွှန်ကြီး များက ခရီးဦးကြိုပြု မေးမြန်းကြသည် ကို ကုမပြတ် မောင်းခွဲမိ၍ နောင်တရ နေမိသည်။

တကယ့်ကျိုး ဆင်အော်သံများကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားမိရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောတောင် လျှို မြောင်တို့က တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး နေရောင်က ကွယ်ခဲ့ပြီ။ တောတောင် ကြားမှ အလင်းရောင်က အင်အားမဲ့ နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တွင် အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးအဘွားနှစ်ဦးသာ ပါသည်။ ရှေ့မှ သွားနေသော ကားတွင် အဘိုးအဘွား၏ သားသမီးမြေးမြစ်များ ပါသည်။ ယခုမှ ရှေ့မှ ကားကို လုံးဝ မမြင်ရ၍ ကားဆရာမှာ ဒုက္ခတွေ့နေ လေ၏။

အဘိုးအဘွားနှစ်ဦးမှာ တော မကျ၊ မြို့မကျ၊ ဂူကျကျတွေ ဖြစ်ဟန် တူ၏။ မြေနီပုန်များ ပေနေ၍ ကား အရောင်ပင် စေ့စွဲရ ခက်နေသည်။ ကား မှန်များ ချထားမှုကြောင့် အဘိုးအဘွား နှစ်ဦးမှာ ဖုန်ညွှန်ခြင်းမှ သက်သာပြီး လမ်းဆိုးအခြေအနေကို ဘာမှမသိဘဲ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါလာသည်။ ထို ကားနောက်မှ ဆိုင်ကယ် လေးငါးစီးခန့် လိုက်ပါလာနေသည်။ ဖုန်ထူထူလမ်း တွင် မကျွမ်းသော ကားမှာ ရှေ့မှ အိမ် အိမ်ဖြစ်နေ၍ နောက်မှ ဆိုင်ကယ်များ က တစ်စုတဝေးချည်း တန်းစီလျက် ရှိနေလေသည်။

ဆိုင်ကယ်သမားများက လမ်း တောင်းနေခြင်းဟု ကားဆရာမှာ သဘောပေါက်သော်လည်း ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် လမ်းဖယ်ပေးခြင်း မရှိ၍

ဆိုင်ကယ်သမားများမှာ ကားကို ပတ်၍ တက်ရန် အခြေအနေစောင့်နေကြရသည်။

မာဖလာကို လည်မှာ ပတ်၍ မျက်မှန်ထူထူနှင့် ခပ်ပိန်ပိန် အဘိုးကြီးက မြေနှီများ ကပ်နေသော ကားမှန်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လာသည်။ တောတောင်ကြားထဲ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်နှင့် သူတို့ကားကို ပတ်ဝိုင်းထားသလိုဖြစ်နေသော ဆိုင်ကယ်များကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားပုံနှင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဆိုင်ကယ်သမားများက ဖုန်မှန်သက်သာအောင် နှာခေါင်းစည်းများစည်းထားကြသည်။ တချို့က မျက်မှန်များ တပ်ထားပြီး တချို့က ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို မှန်ချ၍ ဆောင်းထားကြသည်။ အားလုံးမှာ ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ထားကြ၍ အဘိုးကြီးမှာ အမြင်တစ်မျိုးနှင့် မြင်သွားပုံရသည်။ သူ၏ဘေးမှ ဆံပင်ဖြူများသော ဆံထုံးသေးသေးလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ထိုးစိုက်ထားသည့် ရွှေဘီး၊ စိန်နားကပ်၊ ရွှေခွေကြိုး၊ လက်ကောက်များ အပြည့်ဝတ်၍ ဟန်ပါပါ လက်ပိုက်လျက် အိပ်ငိုက်နေသော အဘွားအို၏ ကိုယ်လုံးသေးသေးလေးအား လှမ်း၍ လက်တို့လိုက်လေသည်။

“အဘွားကြီး... အဘွားကြီး”

“ဘာတုန်းရှင် အဘိုးကြီးရဲ့ ရှင်ကြီးနော်... ဟွန်း။ ဗီဒီယိုရုံ လူကျပ်ကျပ်ထဲက လက်ကျနေတာပဲ။ ဒါက ဘယ်ကို ကုတ်တာလဲ။ အခုထိ ငယ်ကျင့်က မပျောက်သေးဘူး၊ ဟွန်း”

“ဟာ... မင်းက တစ်မျိုး၊ အပြင်မှာ အခြေအနေမကောင်းဘူး အဘွားကြီးရဲ့”

အိပ်ငိုက်နေသော အဘွားကြီးက

ဘုတောနေသဖြင့် အဘိုးကြီးမှ ခပ်တိုးတိုးလေး ကပ်၍ ပြောလိုက်ရာ အဘွားကြီးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုးကြီး”

“လမ်းက တောတောင်လမ်းထဲမှာ။ ဖုန်တွေကလည်း ထူလိုက်တာလွန်ရော။ တို့ကားကို မျက်နှာမှာ အဝတ်စည်းထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားတွေက ဝိုင်းထားတယ်။ ဘာတွေလဲ မသိဘူး။ ဓားပြတွေလား မသိဘူး။ ချွတ်... ချွတ်”

“ဟင်... ဘာ ချွတ်ရမှာလဲရှင်”

“ဟာ... မင်းကလဲ၊ မင်းကိုယ်က ရွှေတွေကို ချွတ်ပြီး သိမ်းစမ်း၊ မြန်မြန်လုပ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ”

အဘွားကြီးမှာ ကြောက်လန့်သွားပြီး လက်ဝတ်လက်စားများကို ချွတ်၍ သိမ်းနေသည်။ နားရွက်ပါးပါးလေးမှ ပြူးနေသော စိန်နားကပ်တစ်ဖက်က နားမှ မခွာချင်ပုံနှင့် ရုတ်တရက် ချွတ်၍မရ။

“အဘိုးကြီး... လုပ်... လုပ်ပါဦးရှင်”

“မင်းကလည်း တစ်မျိုး။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရင်တုန်ရင် သွေးဆေးလေး လျက်လိုက်။ ကိုယ် ပြုစုပေးနိုင်သေးဘူး”

“အိုရှင်... ရှင်ကလဲ၊ ဒီမှာ စိန်နားကပ်ချွတ်လို့ မရလို့ရှင်”

အဘိုးကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ စိန်နားကပ်ကို အသဲအမဲချွတ်နေစဉ် ကားက ဖုန်တောထဲတွင် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ အဘိုးကြီးတို့ ရင်တုန်သွားကြသည်။

“ဟိုက်... ဗုဒ္ဓေါ၊ ကားရပ်ခိုင်းပြီ”

ဓားပြ၊ လူဆိုး၊ သူခိုး၊ အမလေး...

ဘာကောင်တွေလဲ”

“အဘိုးကြီး... ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ ကျွန်မက ဂျပန်ခေတ်လည်း မီး၊ ကရင်သူပုန်ခေတ်ကိုလည်း မီးတား၊ ဓားပြတိုက်တာလည်း ကြုံတယ်။ ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်”

“အဘွားကြီး... ကားခုံအောင်မှာ ဝပ်နေ၊ မကြောက်နဲ့။ ကိုယ်ရဲ့တယ်ကွယ်။ မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ရဲ့တယ်”

အဘိုးကြီးသည် အဘွားကြီး၏ အရေပြားတွဲတွဲ တုံ့ချည့်ချည့်နှင့် အထွယ်လာသော လက်အစုံကို ယုယယလေး ဖယ်၍ ကားခုံကြားထဲ ခိုခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်အထဲထပ်တက်နေသော ကားတံခါးကို ခေါ်ပါပါ ဆွဲဖွင့်၍ သူတို့ကားကို ဝိုင်းထားသော ဆိုင်ကယ် ဓားပြအဖွဲ့အား မျက်မှန်ထူထူကို မ၍ ဟန်ပါပါနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အဘွား၏ ရှေ့မှာ မာမာရပ်၍ အသက်စွန့် ကာကွယ်သွားသည့် အဘိုး၏ ပုံစံကို ကြည့်၍ ဆိုင်ကယ်သမားများပင် ကြောက်သွားရ၏။

ဗိုလ်အောင်ဒင် ခေတ်ထဲသေနတ်မပါ၊ မြင်းမပါ၊ လက်နက်မဲ့ဘဲ ဓားပြတိုက်ခြင်းလား။ လူပုံတွေရပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲက မှောင်မှောင်ခရစ်ခရစ်အဖွဲ့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဆိုင်ကယ်သရဲတွေအထင်ဖြင့် သုံးသပ်နေအဘိုးကြီးသည် ငယ်စိတ်၊ သတ္တိလေး မာန်ကြွလာပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်ပြီး စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

“အဘိုးတို့အသက်ကို ချင်ပေးပါ လူလေးတို့ရယ်။ ပစ္စည်းလည်း မယူပါနဲ့။ အိမ်က အဘွားကြီးပေါ့။ အသွားတာ တန်ဖိုးရှိ လက်ဝတ်လက်စား

မဝတ်ပါနဲ့ဆိုတာကို ကြားချင်လို့
လာတာလေ။ အခုတော့ ဟိုမှာ
အောက်မှာ ဝပ်နေတယ်။ ချမ်း
ပေါ့နော်။ အဘိုး တောင်းပန်ပါ
လား။

အဘိုးကြီး၏ စကားကြောင့်
အဖေကလည်း ရပ်နေကြသော ဆိုင်
ထဲသွားရင်းမှာ ကြောင်သွားကြ
သည်။ ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလာသော
အဖေမှာလည်း အံ့သြသွားဟန်
ရှိသည်။

“အဘိုး... ဘာပြောတာလဲ။
ဖြစ်လို့လဲ။ ဟင်... အဘွားက
လည်း ကားထဲမှာ ဝပ်လို့”

“ဟဲ့... ကားဆရာရဲ့ မင်းနယ်
အရန်ကော။ တို့ကို ဒီတောထဲ
ဆောင်ထား ဆိုင်ကယ်တွေ ဝိုင်းလို့။
ဒါ အပြတ်တိုက်နေတာမဟုတ်လား”
“ဗျာ...”

“ဟားဟားဟား...”
အဘိုးကြီး၏ စကားကြောင့်
အဖေက အားပါးတရ ထ၍ ရယ်
နေလေသည်။ အခြေအနေကို
သောပေါက်သွားကြသော ဆိုင်ကယ်
များမှာလည်း တဝါးဝါးနှင့် ရယ်
နေကြလေသည်။ ဆူညံသော ရယ်
သံများကြောင့် အဘွားကြီးက ခေါင်း
ဆောင်ထလာပြီး...

“ဘာရယ်ကြတာလဲ။ ဒါ ဓားပြ
ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာလဲ။
ဒီယိုရိုက်နေကြတာလား”

အဘွားကြီး၏ စကားကြောင့်
အသားသော ရယ်ပြန်သည်။ ကား
ဆရာမှ ရှင်းပြလေ၏။

“ကြီးကြီးစည်ရာ အဘွားရယ်။
ဘယ်က ဓားပြရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့
အဖေပြုမပါဘဲ ကိုယ် မကျွမ်းတဲ့ တော
အဖေကို မောင်းရတာ အဆင်မပြေလို့။

ပြီးတော့ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ဆိုင်
ကယ်တွေကို အားနာလို့ ကားရပ်
လိုက်တာပါ။ သူတို့ကို ရှေ့က တင်ပြီး
သူတို့နောက်က မေးပြီးလိုက်ဖို့ အကူ
အညီတောင်းမလို့ပါ။ ဆင်တွေ သွား
ရာလမ်းဆိုတာ သိထားတော့ ကြောက်
တာပေါ့ အဘွားရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ်။
တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က
ချောင်းသာကမ်းခြေက ညွှန်ကြီး ကယ်
ရိုသမားလေးတွေပါ။ ခရီးသည်တွေကို
ဓားပြမတိုက်ပါဘူး။ ဒုက္ခလည်း မပေး
ပါဘူး။ ခရီးသည်တွေ စိတ်ချမ်းသာမှုကို
ပဲ ဦးစားပေးပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်
တို့ကို ဓားပြထင်ရတယ်လို့။ ဟားဟား
ဟား...”

“မသိနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အဘွား
တို့က ဂျပန်ခေတ်လည်း မီး ကရင်
ခေတ်လည်း မိဆိုတော့ ကြောက်တာ
ပေါ့ကွယ်။ ဟွန်း... အဘိုးကြီးက
ကြားချင်လို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ
ဝတ်လာသလေး ဘာလေးနဲ့။ သူ့ကိုယ်
သူ ရွှေဘလိုလို ကောလိပ်ဂျင်လိုလို
စတိုင်နဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ အလကား
ငကြောက်ကြီး။ ချီးပူးကြီး”

“အဲဒါ... မယ်၊ မိကြားမဟုတ်
ဘူးလား။ လူကိုများ ချီးပူးလေး ဘာ
လေးနဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မင်း
သား ခင်မောင်ရင်နဲ့ တူဆို့။ သူကတော့
မေမိမြင့်ရဲ့ အိုက်တင်နဲ့ ကြည့်ကြည့်ဌေး
စတိုင်နဲ့။ အလကား... ဒေါ်မြလေးနဲ့
တူတာ။ ဟားဟားဟား...”

“ကဲ... ကဲ၊ တော်ပါတော့ အဘိုး
ရယ်။ အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဟာသရုပ်ရှင်
လာရိုက်ကြတာလား။ ဟားဟား”

“ဟဲဟဲ... ဟုတ်ပါဘူးကွယ်။
အဘိုးလည်း ထင်တော့ ထင်သား။
ဆိုင်ကယ် ဓားပြတွေက သေနတ်မပါ

ပါဘူးလို့။ ဒဲ... အဲလိုထင်မိတာ
တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ အဘိုးတို့ကို
ဟိုတယ်ရောက်တဲ့အထိ ကူညီပါကွယ်
နော်”

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေးတို့ရေ။ နယ်
မြေ မကျွမ်းကျင်တဲ့ အစ်ကိုတို့ ကား
သမားတွေမှာလည်း ညီလေးတို့လို
ဒေသခံ ကယ်ရိုသမားတွေရဲ့ အကူ
အညီနဲ့မှ အဆင်ပြေကြတာလေ”

စိန်နားကပ်တစ်ဖက်နှင့် အဘွား
က လက်ထဲမှ လက်ဝတ်လက်စား
ထုပ်ကို ကိုင်ရင်း အဘိုး၏ ခပ်ပိန်ပိန်
နှင့် အရိုးငါးနေသော ပန်းလေးကို ထု
၍ အော်ရယ်နေလေ၏။

“ဟေဟေ... တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ရှစ်ဆယ်ကျော် ဟန်းနီးမွန်းက ဗိုလ်
အောင်ဇင်ခေတ်၊ ရွှေဘခေတ်ထက်
သာတယ်ဟေ့”

နေဝင်ဖျိုးဖျိုးအချိန် တောထဲ၌
ရယ်သံများ ဝေစည်သွားရလေသည်။

“ဟားဟားဟား...”
ကိုညီ၏ စကားဆုံးတော့ ကယ်ရို
သမားအုပ်စု တသောသောနှင့် ရယ်၍
မဆုံးနိုင်ကြ။ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောရင်း
ချောင်းသားကမ်းခြေ ညွှန်ကြီးလောက
၏ ကြုံရဆုံရပ်များကို တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုညီတို့ ကြုံခဲ့ရတာက ရယ်
စရာမို့ တော်သေးတယ်။ တချို့ ခရီး
သည်တွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ်
အမြင်မကြည်လင်ဘူး။ လူရှုပ်တွေလို့
မြင်ကြတာ။ နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ထင်
ကြတာ”

ကိုထက်က ဝင်ပြောတော့
မောင်ကြီးက ထောက်ခံစကားဆိုသည်။
“ဟုတ်တယ်။ ဟိုနေ့က ညွှန်

ကားတစ်စီးဝင်လာတော့ သားက ဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ၊ အကူအညီပေး ရမလားလို့ မေးတာကို မချေမငံ ပြန် ပြောတယ်။ တချို့က ဆဲတောင် ဆဲ တယ်။ ဒါပေမယ့် သားက သည်းခံပါ တယ်။ ကိုယ်က ရွာခံပဲဟာ”

“မောင်ကြီးရေ...မင်းက အဆဲ ပဲ ခံရတာ။ ငါဆို မနေ့က ကားပေါ်က နေ ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပေါက်တာ ခံရတယ်”

ပိုင်စိုး၏ ထောက်ခံ စကားကို ရာလေးက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက် ပြန်သည်။

“မင်းတို့...အဲဒီလို လူစားမျိုး တွေကို သွားမပေးနဲ့၊ စေတနာနဲ့ မတန် ဘူး။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ညှဉ်းကြိုက် ပို့ပေး ရင် ဟိုတယ်တွေ ဈေးကြီးသွားပြီ ငွေ ပိုကုန်တယ်လို့ ထင်နေကြသလားပဲ ကွ။ ကြားထဲက ညှဉ်းကြိုက်တွေ ရိတ် တယ်လို့ ထင်နေတာ။ တကယ်တမ်း ကျ ဟိုတယ်ဈေးနှုန်းထားက သတ်မှတ် ချက်အတိုင်းပါပဲ။ ဟိုတယ်တွေကသာ ညှဉ်းသည်ခေါ်လာပေးတဲ့ ကယ်ရီသမား တွေကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကော်မရှင် နှုန်းပဲ ပြန်ပေးတာ။ ဒါဟာ ရိုးသားတဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲလေ။ ဒါကို တစ်မျိုး ထင်...”

ရာလေးက ပြောရင်း စိတ်တို လာပုံရ၍ လင်းလင်းက ပခုံးပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။

“စိတ်မတိုပါနဲ့ ရာလေးရာ။ ညှဉ် ကြိုနဲ့ ခရီးသည်ဟာ တစ်ခါတလေ မချေမငံဖြစ်တာမျိုးတွေ ရှိတာပဲလေ။ အဲဒါလည်း ညှဉ်သည်အပြစ်မဟုတ်ပါ ဘူး။ လူအမျိုးမျိုး နှုတ်အထွေထွေပေါ့ ကွာ။ ညှဉ်ကြို ကယ်ရီသမားထဲက လည်း ညှဉ်သည် စိတ်အဆင့်အယှက် ဖြစ်စေတဲ့ အပြုအမူတွေ ရှိတာပါပဲ။ သူ့အမှား ကိုယ်အမှား မကင်းဘူးပေါ့။

BURMESE CLASSIC

ကိုယ်ဘက်က ကြည့်တော့ ကိုယ် အမှန်ဆိုပြီး တစ်ယူသန့်မဆန်ဘဲ လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံရမှာပေါ့။ ဒါမှ တို့ချောင်းသာကမ်းခြေဟာ အမြဲ တမ်း အေးချမ်းသာယာတဲ့ အပန်းဖြေ စခန်းဖြစ်လာမှာပေါ့”

လင်းလင်းက လေအေးလေးနှင့် ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ရာလေး ဒေါသ တွေ ပြောသွားသည်။ နေလင်းအောင်က လည်း လင်းလင်း၏စကားကို ထောက် ခံလာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ လင်းလင်းပြော တာ မှန်တယ်။ ညှဉ်ကြို ကယ်ရီသမား တွေဟာ အကူအညီလိုတဲ့ ညှဉ်သည် တွေကို လမ်းညွှန်ကူညီရတာ ကုသိုလ် ရပါတယ်။ ခေါင်းပုံမဖြတ်ဘူး။ မတရား တာ မလုပ်ဘူး။ ကြိုပို့ဝန်ဆောင်မှု အတွက် ရတဲ့ သင့်ခြတ်တဲ့ ငွေက သန့်ရှင်းပါတယ်ကွာ”

“အစစအရာရာ သည်းခံပါကွာ။ ကိုယ်တို့က ရွာခံတွေပဲဟာ”

“အင်း...မင်းတို့ရဲ့ စကားတွေ မှန်ပါတယ်။ ငါ မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိ သေးတယ်ကွာ”

ပါးစုံဟောင်းဟောင်းကြီးဖြင့် ဦးမင်း သားကြီးက ပြောလာသည်။ ဦးမင်း သားကြီးသည် ညှဉ်ကြို ကယ်ရီလုပ်ငန်း ဆောင်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားပြော တွန့် ကျင်သည့် ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ဆက်ဆံ ရာတွင် ဦးမင်းသားကြီးကို ရှေ့ကပ် ကြရသည်။

“ငါတို့ အခု စကားပိုင်းဖွဲ့နေတာ အပင်ကြီးက ဘာပင်ကြီးလဲ”

“တောင်သလဲပင်”
ဟု အားလုံးက ပိုင်းဖြေကြသည်။
“အေး၊ အဲဒီ တောင်သလဲပင် ကြီးအောက်မှာ ည သန်းခေါင်ကျော်နဲ့ ဆို မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက် ရပ်ရပ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါ...”

“လုပ်ပြီ၊ နာဘူးကြီး”
“ဟေ့ကောင်တွေ ငါပြောတာ ဒီလိုင်းမဟုတ်ဘူး။ နားထောင်ဦး၊ နီးရပ်ရပ်နေတာ ဒီအနီးနား ကျောင်က ဦးဝင်းတွေလည်း တွေ့ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ အနားက အိမ်တွေကလည်း ခြားတယ်တဲ့။ ညဉ့်ဝက်မှတ်လို့ အပျော်ကြ တဲ့ ကောင်တွေက လာလာရစ်ရစ် တောင်သလဲပင်အောက်ကနေ ဖျောင်း သွားရေတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကြောက်စရာပုံစံနဲ့ ခြောက်ရေတဲ့”

“ဟေ...ဒါဆို သရဲလား”
“ဟုတ်တယ်။ သရဲမက အထက် အောက် ဆင်တူနဲ့ ခပ်သွယ်သွယ်လေ တဲ့”

ထိုအခါ ကျန်သူများထဲမှ...
“ငါ ဒီသတင်းကြားတယ်။ ခင် တို့ ကြောက်မှာစိုးလို့ မပြောတာ”

“တို့အဖွဲ့က တောင့်တင်း ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး။ သမီးလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“အေး၊ သရဲက ချောချောလေ

“တို့အဖွဲ့ထဲက လူပျိုတွေ ဘယ်သူ
အသိမြောက်မလဲ”

“မောင်ကြီးမှာ ရည်းစားမရှိသေး
ဘူး၊ မောင်ကြီးရဲ့ မဟေသီပဲ လုပ်လိုက်
မယ်”

တချို့က ထိုသတင်းကြောင့်
အိမ်ထဲ သန့်သန့်ဖြစ်ပြီး တချို့က မယုံ
ကြည်ကြပေ။

“ည ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်။
နောက်ဆုံးတစ်စီးလောက် လာပြီး
နဲ့ ပြန်အိပ်တော့မယ်”

“ဘာလဲ . . . တောင်သလဲပင်
အသိကို ကြောက်လို့လား”

“အခုမှ သူများ ပြောစကားနဲ့ ယုံ
တို့ကတော့ လုံးဝပဲ”

“အေး၊ မင်းတို့ မယုံကြဘူး
အုတ်လား။ ငါလည်း ယုံရခက်ခက်ပဲ
ဘူး၊ ဒီတော့ တို့ လောင်းကြေးစားကြေး
ချုပ်ပေါ့။ တောင်သလဲပင် မဟေသီ
ဆို တကယ်ရှိကြောင်း သိသိသာသာ
ဖြစ်စို့ တောင်းဆိုလိုက်မယ်ကွာ။ ထူး
ဆန်းဆန်း ယုံကြည်စရာဖြစ်လာခဲ့ရင်
ဆိုတဲ့သူကို မယုံကြည်တဲ့ဘက်က
သတ်ဖက်ရည် ရှယ်တိုက်ရမယ်။ ကဲ-
သယ်လိုလဲဟေ့”

“စိန်လိုက်လေ”

ကတိုးက တစ်ဖွဲ့လုံးကိုယ်စား
အောက်ခံလိုက်တော့ ဦးမင်းသားကြီး
အိုကေဟု ဆိုကာ၊ တောင်သလဲ
ခံကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်သလဲပင်ကြီးမှာ လေတိုး
သံပင် မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
သည်။ အချိန်က ည ဆယ်နာရီကျော်
နီးထပ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံး
သွင်းနေသည်။ လျှပ်စစ်မီးအပြည့်အဝ
မရှိသော အေသို ကိုးနာရီကျော်လျှင်
အမှောင်ကို အန်တုစရာ ဖုန်းမှ မီး
အလင်းရောင်ပဲ ရှိသည်။

“တောင်သလဲပင်တွင် ပို၍ နေ
ထိုင်ရသော တောင်သလဲ မဟေသီ
ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မင်းသားကြီး မေတ္တာ
ရပ်ခံပါသည်။ အသင် မိန်းကလေး
အမှန်ရှိသည်ဆိုပါက လက်တွေ့ပြပါ။
ကျွန်တော်တို့ထံမှ အကူအညီရယူလို
ပါက တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆက်သွယ်ပါ။
ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဧည့်ကားနှင့်
အဆင်ပြေအောင် ကူညီပါ။ ယနေ့ည
မှာ ဧည့်ကားရပါက အသင် မိန်းကလေး
စားချင်တာတွေကို ကျွေးပါမည်။ ထို
ကားနှင့် လိုက်သွားပါ တောင်သလဲပင်
မဟေသီခင်ဗျာ”

မင်းသားကြီးက အပျော်အပျက်
ပြောသော်လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးက ငြိမ်၍
နားထောင်နေကြသည်။

မကြာမီတွင် တောင်ပေါ်မှ ကား
တစ်စီး၏ မီးရောင်ကြောင့် အားလုံး
အာရုံပြောင်းသွားကြသည်။ ဧည့်ကား
က ဘယ်သူမှ မတားဘဲ တောင်သလဲ
ပင်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ကားမောင်းသူအပါအဝင် လူငယ် ငါးဦး
မှာ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးများဖြစ်သည်။
အပြုံးမျက်နှာများနှင့် ကားမှန်ကို ဖွင့်၍
မျက်နှာလေးတွေ ပြုံးထွက်လာကြပြီး
နှုတ်ခွန်းဆက်လာသည်အထိ သူတို့
တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်၍ စကားမဆိုမိကြသေး
ပေ။

“အစ်ကိုတို့က ဧည့်ကြိုတွေ
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကူညီပေးရ
မလဲ ညီလေးတို့”

“ဒီလိုဗျ။ ဖြစ်ကူးတံတားဖျက်
ထားတာကို ပုသိမ်ရောက်မှ သိရတယ်။
ချောင်းသာအထိ ကားယူချင်ပါတယ်။
ဖြတ်လမ်းကို ညဘက် မသွားရဲဘူး။
အဲဒါ အစ်ကိုတို့ ကူညီပါ။ တည်းခိုဖို့

နေရာကိုလည်း အစ်ကိုတို့ပဲ ကြည့်ပြီး
စီစဉ်ပေးပါနော်။ အစ်ကိုတို့ လိုက်ခဲ့ပါ။
လိုက်ခဲ့ကြပါနော်”

ထို့နောက် သူတို့အဖွဲ့ လူစုခွဲ၍
ဧည့်ကား၏ရှေ့မှ လမ်းပြလိုက်ခဲ့ရသည်။
ညဉ့်နက်နက်မှာ ဆင်အန္တရာယ်မှ
လွတ်အောင်လည်း ဘုရားစာများကို
ရွတ်သူက ရွတ်နေကြသည်။

ချောင်းသာကို ရောက်တော့
ဟိုတယ်ကြီးများ၌ မတည်းလိုပါ။ သင့်
တော်ရာ တည်းခိုခန်း ရှာပေးပါဆို၍
ပင်လယ်နှင့် နီးသည့် တည်းခိုခန်းတွင်
ထားပေးခဲ့သည်။ တစ်ဦးက စေတနာ၊
တစ်ဦးက မေတ္တာမို့ အားလုံး ပြေပြေ
လည်လည်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဧည့်သည်တွေ တည်းခိုခန်းသို့
ရောက်တော့ ည ဆယ်တစ်နာရီထိုးပြီ။
ခရီးပန်းလာ၍ ရေချိုးပြီး အနားယူဖို့
ပြင်ကြသည်။ တေဇာ၊ ဝေမွန်၊ ကျော်
ဇော၊ အောင်ဟိန်းတို့ ဟောက်သံပေး
လျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

နေနိုင်မှာတော့ အိပ်ရာပြောင်း၍
အိပ်မပျော်။ အပြင် လမ်းမပေါ်တွင်
လည်း လူခြေတိတ်သလောက် ရှိပြီ။
ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ လှိုင်းသံ တအုန်း
အုန်းက ညအချိန်မို့ ပို၍ကျယ်လောင်
စွာ ကြားနေရသည်။ နေနိုင် အိပ်ပျော်
ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ပျော်လှပျော်
ခင်ဉ်ပင် အခန်းတံခါးခေါက်သံကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ဘယ်သူလဲဟု မေးတော့
ဖြေသံမကြားရ။ တခေါက်ခေါက်
ခေါက်သံက ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ထို့ကြောင့် နေနိုင် အိပ်နေရာမှ
ထ၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်
သူမှ မရှိ။ တခြားအခန်းများမှလည်း
အသံတိတ်နေခဲ့ပြီ။ တံခါးပြန်ပိတ်၍

အိပ်မည်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် တံခါး
ခေါက်သံက အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေ၍
စိတ်မရှည်စွာ တံခါးဖွင့်ပြီး ဘယ်သူလဲ
ဟု မေးရပြန်သည်။ လူရိပ်ပင် မတွေ့
ရချေ။

နေနိုင် တံခါးတွင် လေရပ်နေပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်မိသည်။
စခြင်။ နောက်ခြင်လည်း မဟုတ်။
တံခါးပြန်ပိတ်၍ နောက်လှည့်မည်ကြ
စဉ် တအိက်အိက်အသံက ထွက်လာ
ပြန်သည်။

အသံနှင့် နှိပ်စက်မှုကြောင့်
နေနိုင် သည်းမခံနိုင်တော့။ တံခါးကို
ဒေါသနှင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်၌
အပြာရောင် မီးလဲ့လဲ့လေး လင်းနေ
သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညအချိန်
နေနိုင်တို့ အခန်းဝကို ကျောပေးလျက်
လျှောက်သွားသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျော
လယ်လောက်ထိ ရှည်သော ဆံနွယ်
ပျော့ပျော့လေးများက လမ်းလျှောက်
သောအခါ လှုပ်ခါနေသည်။ အထက်
အောက် ဝမ်းဆက်လေးနှင့်။ ဝတ်စား
ထားပုံက ဂိုဏ်းလေးနှင့် ခန္ဓာက သွယ်
လျလျ။ ညဉ့်ငှက်မလေး ဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု တွေးမိသော်လည်း ခရီးပန်းနေ၍
ဒါမျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ မိန်း
ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်၍
တံခါးပိတ်လိုက်၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”
တံခါးခေါက်သံက ပြန်ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

နေနိုင် ဒေါသထွက်သွားသည်။
ဒီမိန်းမ တစ်ညလုံး နောင်ယုက်မညှပ်
ပို့ ဒေါသနှင့် ပြောဆိုရန် ပြင်လိုက်
သည်။

အခန်းဝကို ကျောပေး၍
လျှောက်နေသော မိန်းကလေးက သူ့

ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ နေနိုင်
ဒေါသနှင့် ပြောမည့် စကားတွေကို မေ့
သွားရသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ
ပြင်မှာ မည်းနက်လျက် ပြောင်ချောကြီး
ဖြစ်နေပြီး အနံ့အသက်ဆိုးက ထောင်း
ခနဲနှင့် ဆိုးရွားလွန်း၍ နှာခေါင်းကို
လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ရသည်။ ပြေးရန်
ပြင်သော်လည်း ခြေလှမ်းက ရွေ့မရ။
မသိစိတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုးဆွ
လိုက်သလိုရှိပြီး အခန်းတွင်းရှိ ဘုရား
ပုံတော်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘုရား
ဘုရားဟု တလိုက်မိတော့မှ ခြေမှာ
လှမ်း၍ရသွားခဲ့ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ပြေး
ဝင်လာခဲ့ရသည်။

နေနိုင်၏ ဝရန်းသုန်းကားအဖြစ်
ကြောင့် သူငယ်ချင်း လေးယောက်က
နှီးလာပြီး မေးကြသည်။ နေနိုင်မှာ
ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်နေရပြီး
အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။
သူတို့က ယုံရခက်ခက်ဖြင့် အိပ်မက်
ပါကွာဟု ဖြေသိပ်ပေးပြီး အိပ်စေသည်။

နံနက် ၄နာရီနီးနီးတွင်တော့
ကျော်ဇောတစ်ယောက် “အမလေးဗျ”
ဟု ထအော်ရင်း ချွေးသံတရွှဲနှင့် နီး
လာသည်။ အားလုံး လန့်နိုးရပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ကျော်ဇော။
အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီလား။ တို့ ဒီည အိပ်
ရပါတော့မလားကွာ”

“ဟို...ဟို ဆံပင်ဖားလျားနဲ့
ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်”

“ဟေ...ဟုတ်လား ကျော်ဇော၊
ပြောစမ်း။ မျက်နှာမပါဘူး။ မည်းမည်း
နဲ့ ပြောင်ချောကြီးမဟုတ်လား”

ဟု နေနိုင်က ထိတ်လန့်စွာ ဝင်
မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် နေနိုင်။ မင်းတွေ
တာ တစ္ဆေမလဲ။ သေချာတယ်။ သူက

ရှင်တို့ ကတိမတည်ဘူး။ ကျွန်မကို
ခေါ်လာပြီး ဘာမှမကျွေးဘူး။ ကျွန်မ
ကို ပြန်ပို့ပါတဲ့။ မပိုရင် ဒုက္ခပေးမယ်
တဲ့”

“မင်းအိပ်မက်ထဲမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တကယ်
ငါ့ခြေထောက်ကို လှုပ်နှိုးပြီး ခုတင်ခြေ
ရင်းမှာ ရပ်ပြီးပြောနေတာ။ အမလေး...
...ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးလဲ မသိဘူး။
ငါကြောက်တယ်၊ လုပ်ကြပါဦး”

“ဟာ...ဒါဆို ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်က
သရဲမက ပါလာတာလဲ။ တို့လည်း
ခေါ်မလာပါဘူး”

သူငယ်ချင်း ငါးယောက်မှာ ဆင်
၍ မအိပ်ရဲတော့ဘဲ ငုတ်တုတ် ဖိလင်း
ခဲ့ကြသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် ကယ်ရီအဖွဲ့
မှ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။
သူတို့ရောက်လာကြတော့ အကြောင်း
စုံပြောပြရာ မင်းသားကြီးတို့အဖွဲ့မှာ
အံ့သြသွားရသည်။ ညည်းသည် ကောင်
လေးအုပ်စုကို တောင်းပန်၍ တောင်
သလဲပင် မဟေသီ၏ သတင်းကို ခြေ
ပြလိုက်သည်။ လောင်းကြေးစားကြေး
ကိစ္စကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အမလေး...အစ်ကိုကြီးရယ်
သရဲမကိုတော့ မဟေသီ မမြှောက်မီး
စေနဲ့ ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ သူ့ကိုလည်း
မခေါ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုပါ။ တောင်
သလဲပင်ရှေ့မှာ ညီလေးတို့က ကာဆုန်
ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါလို့ ခေါ်တယ်လေ။
အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အမလေး...ကြောက်ပါပြီကွာ
တောလမ်း တောင်လမ်းမှာ စကား...
ဆင်ခြင်ပါတော့မယ်။ အဲဒါ ပြန်ပြီး
လုပ်ကြဦးလေ ဦးမင်းသားကြီးဆိုလေ
အစ်ကိုကြီးရယ်။ ညည်းက တစ်ညလုံး

“အိပ်ကြရပါဘူးခင်ဗျာ”
 “သူဟာသူရော မပြန်တတ်ဘူး
 “ဟင်”
 “လမ်းသိမှာပါ။ ပြန်ပေါ့”
 ဟု မင်းသားကြီးတို့အဖွဲ့မှ
 နောက်တစ်ပေါက်ပြောကြသည်။
 ခရီးသည် ကောင်လေးများက
 နှုတ်တောင်းပန်တော့ မင်းသားကြီး
 နဲ့အဖွဲ့မှာ သူဝိုး၊ ငါပို့နှင့် ငြင်းခုံနေ
 သေးသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ကယ်
 သမီးစီးရပြီး...
 “ကဲ...တောင်သလဲပင် မဟေ
 နေရ ယုံပါပြီ။ နောက်လည်း မခြောက်
 ခဲ့တော့။ ကတိအတိုင်း ကျွေးမွေးပြီး
 သိလိမ့်ပေးပါမယ်။ သာဓုခေါ်ပါ။
 “ဟေ့ဟေ့ လိုက်ချင်တဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့
 “လိုက်ခဲ့ပေတော့။ အေးအေးဆေးဆေး
 “သော လိုက်”

“ဟွန်း...သရဲမကုန် ဘယ်သူက
 ဂိတ်ကြေးတောင်းမှာလဲ။ ကယ်ရီခ မရ
 ဘာမရနဲ့။ အဲဒါ ဦးမင်းသားကြီးကြောင့်”
 “အေးပါကွာ၊ အေးပါ။ ငါ့အပြစ်
 ပါ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ခတော့ သရဲမ
 ကို မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပရလောက
 သားတွေမှာလည်း ပိုင်ရာဆိုင်ရာစည်း
 တွေ ရှိတယ်ကွ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်
 ယူရမှာပေါ့ကွာ”
 တောင်သလဲပင်နှင့် မနီးမဝေး
 ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဦးကြီးက သူတို့အဖွဲ့
 ထံသို့ ရောက်လာပြီး...
 “ငါတူတို့... ဦးကြီး ညက
 အိပ်မက်မက်တယ်။ တောင်သလဲပင်
 ကို အပိုပြနေရတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့
 ကို ခေါ်သွားပြီး ပြန်ပို့ပါလို့ အိပ်မက်
 ပေးတယ်။ ကံဆိုးလို့ ပြိတ္တာဘဝမှာ
 ကျင်လည်ရတာ။ ကရုဏာ ထားကြပါ

ကွယ်။ ပရလောကသားတွေကို မစ
 မနောက်ပါနဲ့။ မစားရ မသောက်ရဘဝ
 နဲ့ ဘယ်သူ အမျှဝေမှာလဲဆိုပြီး စောင့်
 နေကြရတာ။ ကဲ...သူတို့အတွက်
 ကောင်းမှုပြုပေးကြရအောင်”
 ထို့နောက် ဦးကြီးနှင့် ကယ်ရီ
 သမီးလေးများအဖွဲ့က ကောင်းမှုပြု
 အမျှဝေပေးလိုက်ကြသည်။ နောင်တွင်
 ဘယ်သူ့ကိုမှ မလေးမစားမလုပ်ကြ
 တော့။ လောင်ပြောင် ကစားခြင်းလည်း
 မပြုကြတော့ပေ။
 နေညီချိန် တိမ်ရောင်စုံဖြင့် လှပ
 သော၊ တောတန်း တောင်စွယ် လှူ
 မြောင်နှင့် ကြည်လင်သော ဥတုချောင်း
 လေးမှာ အေးချမ်း သာယာသော
 သဘာဝအလှနှင့် တင့်တယ်လျက် ရှိ
 နေပါသည်။ □

သရဲ ဦးပိုင်အောင်

(ဗီဒီယို) [လက္ခဏာဗေဒင်ဟောခန်း]

စိုက် (၄၀)၊ (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်အပူမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

— စုစုပေါင်း ၄၅၀၂၄၊ စုစုပေါင်း ၅၀၉၃၀၉၁၊ စုစုပေါင်း ၂၅၀ ၈၈၃၆၃

အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း / ရေးခြေ - လူတွေခြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင်
 မြန်ဆုံးရရှိစေဖို့ > လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
 မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
 အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံးရာထူးအဆင့်တိုးတက်ရရှိစေဖို့ > လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှုတွေ၊
 အတိုက်အခံ အနှောင်းအယှက် အခက်အခဲ၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတာ၊ အစစ်အသေးပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေ
 ချောမွေ့ ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေဖို့။
 အတိုက်၊ အိမ်၊ တိုက်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ မြေကွက်၊ ခြံကွက်...စသည်ဖြင့် မိမိရောင်းချင်သော ပစ္စည်းများ အမြန်ရောင်းထွက်စေ
 ဖို့။ ဆိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းများ၊ ဝယ်ယူမှုများ၊ ရောင်းအားကောင်း၊ ငွေဝင်ကောင်း အမြန်ဖြစ်လာစေဖို့
 စာရင်းသေဖြင့် ငွေရှာသော မည်သူမဆို နေ့စဉ် ငွေဝင် လာဘ်ရှင် အဆင်ပြေ ကံကောင်းစေဖို့။ အရေးတကြီး ငွေလိုနေ
 သော၊ ဝင်ငွေတိုးပွားလိုသောသူများအတွက် ငွေဝင် ချက်ချင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် (၃)ဆတိုးစေဖို့။

ဂမ္ဘီရပညာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးမှု လိုအပ်လျှင် လာခဲ့ပါ။

ရွတ်ဖတ်ပူဇော် မဟာလာဘာ သမ္ဗုဒ္ဓေါဂါထာတော်

ရွှေသာ မောင်ကြီး (မြစ်ငယ်)

ဘုရားဟော ပရိတ်တော်များအား လည်းကောင်း၊ အခြားသော ရှေးပညာရှိ ဆရာတော်များမှ ဘုရားဟော စာပေ ကျမ်းဂန်အသီးသီးမှ ထုတ်နုတ်ပူဇော်၍ ရေးသား ဖွဲ့ဆိုထား ကြသည့် ဂါထာတော်များအား လည်းကောင်း၊ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပွားများရာ၌ အဓိက ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားက အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “ရုဇ္ဈတ်” သက်သက်မျှသာ မဟုတ်သလို၊ “ဂါထာပေ။ တေးဖြစ်” ဆို တာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ပေ။

ဆိုရပါလျှင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာကိစ္စနှစ်ခုအတွက် မိမိတို့အနေဖြင့် ပရိတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ် ကင်း ဂါထာများကို လည်းကောင်း၊ လာဘ်လာဘနှင့် သက်ဆိုင်သော ဂါထာ-မန္တန်များကို လည်းကောင်း၊ ရွတ်ဖတ်

သရဇ္ဈာယ်ပွားများရာတွင် ရွတ်ဖတ်သူက စေတနာ ဆောင် ရှေ့ထား၍ ရွတ်ဖတ်ပွားများရမည်ဖြစ်သလို၊ နာကြာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့်လည်း ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားရှိရန် အပ်သည်ဟု ဆရာသမားများ၏ မိန့်ဆိုခြင်းကို ကြား မှတ်သားရပါသည်။

မိမိအတွက် စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး အစထား လာဘ်လာဘ ရှင်လန်း၍ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နိုင်ခြင်း အကျိုးရာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်မည်ဆိုပါကလည်း လူတို့ ဝတ်သိက္ခာအပြည့်အဝ မရှိနိုင်စေကာမူ၊ လူရှိသေ ရှင်နိုင် ဘာသာတရား အလေးထား၍ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မျှတစွာ အောင် ကြိုးစားနေထိုင်မှု ရှိဖို့ လိုမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ လည်းပဲ မိမိကိုယ်တိုင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ပွားများသော ဂါထာ

အကျိုးအာနိသင်ကို အမှန်တကယ် အကျိုးရှိစွာ ရယူနိုင်ပေသည်။

စာရေးသူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မိဘနှစ်ဦးမှ မွေးဖွားလာ သည်နှင့်အညီ မိရိုးဖလာအသိ ဗုဒ္ဓဘာသာဟု ဆိုစေ သူ့ထံမှ တစ်ဆင့် သင်္ဃာသိပ္ပံ ပညာသိမြင်အောင် ကြိုး စားလေ့ရှိ၏။ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရားကန်တော့ခြင်း၊ သတ္တဝါ အမျှဝေခြင်း စသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သိသင့် သိထိုက်သော အသိတရားများ၊ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ဘာသာ စာအုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းပမာဏများကို အလေးထားလျက် သာရေးကို ကြည့်ညိညာ့ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် “သမထ ဝိပဿနာ” စသော အလုပ်ပေး စာအုပ်များကို နာယူသော်လည်း ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ လုပ်ကြံ အားမထုတ်နိုင်စေကာမူ၊ လောကီနယ်ပယ် လူ သတစ်ဦးအနေဖြင့် ဘုရားဟော ပရိတ်တော်များ၊ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာတော်နှင့် အခြားအခြားသော ဂါထာများကို မိမိနေ အိပ်တွင် ညစဉ် နံနက် ဘုရားကန်တော့၍ မေတ္တာပို့ အမျှ ပေးအပ်ခြင်းများတွင် အမြဲရွတ်ဖတ်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် စာရေးသူ နေထိုင်ရာ(ကျေးရွာ)ဒေသ ၏ ရွာဓလေ့ ရပ်ဓလေ့ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူတို့ ကျေးရွာတွင် တိုက်ကြီးတာကြီးများနှင့် နေထိုင် စေကာမူ၊ အိမ်ကြီးကနားကြီးများနှင့် နေထိုင်နိုင်စေကာမူ၊ အခြားအခြားအတွင်း မလ္လာပကနားထိုး၍ ပြောစည်တီးပြီး ရှင်ပြု ဆွေ အလှူအတန်းကြီးများကို မပြုလုပ်ကြပါက ဘာသာ နေအရ လူရာမဝင်ဟု ရပ်ရွာအနေဖြင့် သတ်မှတ်ပြောဆို သန့်သည်။ စာရေးသူ၏ အလုပ်အကိုင်မှာ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်ရာ ထိုခေတ်က အခြေခံ အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ လစာ ၁၂၆ ကျပ်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ၏ ဇနီးက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အလုပ်ကို လုပ်ပြီး သားသမီး ငါးယောက် နှင့် မိမိတို့နှစ်ဦးအပါ မိသားစု ခုနစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေ နေနှင့် သားသမီးတို့ ပညာရေးအတွက် ဦးစီးဆောင်ရွက်နေ သည်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူ၏ အသက်မှာ (၃၂)နှစ်ခန့်ဖြစ် သည်။ ရွာတွင် ကိုယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူများက ပြင်ပ ဦးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေကြ၍ ရှင်ပြု နားသအလှူ အတန်းများကို မလ္လာပထိုး၊ ပြောစည်တီး၍ လှူကြသည်။ မဟာသနအလုပ်ဟု ဆိုစေကာမူ၊ စာရေးသူလည်း သူတို့ လည်းကောင်း သားသမီးများကို မလ္လာပထိုး၍ ဆိုင်းနှင့် ဝိုင်းနှင့် သူ့ချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်က အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားသည်။ စာရေးသူကတော့ ဝန်ထမ်း ဖြစ်၍ ဟိုဖြတ်နှင့် ဒီဖြတ်ဆိုတော့ လခ အကုန်မအပ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အလှူအတန်းကိစ္စ အောင်မြင်နိုင်ရန် မိမိဇနီး သည်၏ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေဖို့ ရန်ကုန် မြို့ရှိ ဆူးလေစေတီတော်မှ ဆူးလေ ဘိုးဘိုးကြီးဗိမာန်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် သူငယ်ချင်း ကိုသက်ထွန်း၏ အားပေးကူညီမှုဖြင့် သူ လက်ဆောင်ပေးသော ၃၂လုံးပါ စိပ်ပုတီးဖြင့် အလှူအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ နံနက်-ည ဘုရား ကန်တော့ပြီးတိုင်း “မဟာလာဘာ သမ္မုဒ္ဓေ” ဂါထာတော်ကို တစ်ပုဒ်ဆုံးမှ ပုတီးတစ်လုံးချ စိပ်နည်းဖြင့် ၃၂ခေါက် နေ့ည အမှန် အဓိဋ္ဌာန်မပြုက် စိပ်ခဲ့ပါသည်။ လ/ ရက်ကို သတ်မှတ် ချက်မထားဘဲ၊ ထို မဟာလာဘာ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို အသံထွက် ရွတ်ဆို၍ ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းများ အဆင် ပြေကာ၊ အများနည်းတူ မိမိနေအိပ်ခိုင်းတွင် မလ္လာပထိုးလျက် ပြောစည်တီးပြီး သားသမီး ငါးယောက်တို့ကို ရှင်ပြု နာသ အလှူကြီး ပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ စာရေးသူနည်းတူ အားလုံးသော ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်အပေါင်းတို့လည်း ဘာသာရေး၊ ယာသနာရေး လုပ်ငန်းများအတွက် ဖြစ်စေ၊ အခြားသော စီးပွားဥစ္စာ လာဘ် လာဘာများအတွက် ဖြစ်စေ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ပုတီးစိပ်နိုင်ရန် “မဟာလာဘာ သမ္မုဒ္ဓေ” ဂါထာတော်ကြီးအား ရေးသား တင်ပြ အပ်ပါသည်။

မဟာလာဘာ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာတော်

ဪသေ၊ သမ္မုဒ္ဓေ၊ အဋ္ဌပိသဉ္စ၊ ဒွါဒသဉ္စ၊ သဟဿကေ၊
ပဉ္စသတ၊ သဟဿာမိ၊ နမာမိ၊ သိရသ၊ မဟံ၊
အပ္ပကာ၊ ဝါဠုကာ၊ ဂင်္ဂါ၊ အနန္တ၊ နိပ္ပုတာ၊ ဇိန၊
ပုဒ္ဓသေဋ္ဌ၊ မဟာတေဇ၊ သဗ္ဗပိယံ၊ လာဘ၊ လာဘံ။
ဪသေ၊ နမော၊ ပုဒ္ဓဃမဂ်လံ၊ သီရိပုဏ္ဏံ၊ တေသံ ပုဒ္ဓဉ္စ၊
ဓမ္မဉ္စ၊ သံယဉ္စ၊ အာဒရေန၊ နမာမဟံ၊ နမက္ကာရာ နဘဝေန၊
ဟိတော သပ္ပေ ဥပဒ္ဓဝေ၊ အနေကာ၊ အန္တရာယာပိ၊
ဝိနဿန္တူ၊ အသေသတော၊ အာဂစ္ဆေရ သပ္ပေဒေါ၊
အာယုဝဏ္ဏော၊ သုခံဘလံ၊ ယေတေဇ၊ ဒဿဒိဿ၊
ဘဝတု၊ မမသပ္ပဒါ။ ။

၂၀၁၆ - ဒီဇင်ဘာလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဒီစာမျက်နှာဟာ စာဖတ်သူများအတွက် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းထဲတွဲသံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်နှင့် မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို၊ ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို တစ်ထောင့် တစ်နေရာက ပုံမှန် ဖြစ်ပါတယ်။

၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ စန်းပွင့်ရက်များ

အထက်ဖော်ပြပါ ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၊ ၂၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၁၊ ၂၈၊ ၂၉ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၃၊ ၄၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၃၀၊ ၃၁ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၅၊ ၆၊ ၇၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၂၃၊ ၂၄ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၈၊ ၉၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၂၇ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

စန်းသည် မိဿ၊ သိဟ်၊ ဓနရာသီများတွင် ရှိပါက အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ပြီဿ၊ ကန်၊ မကာရာသီများတွင် ရှိပါက တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ တူ၊ ကုမ်၊ မေထုန်ရာသီများတွင် ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကရသီ၊ ဗြိတ္တ၊ မိန်ရာသီတွင် ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ရတနာ

ပတ္တမြားရတနာကို တစ်လလုံး ဆောင်ပါ။ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ပါလိမ့်မည်။

ဤတစ်လလုံး အောက်ပါ ယတြာကို လုပ်ဆောင်ပါ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးတိုင်းသည် ပဲခွမ်းကပ်လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက် ကိုးရက်ဝင်ပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးတိုင်းသည် သကြားခွမ်းကပ်လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်မြတ်ကို ကိုးရက်တိတိ တစ်ကြိမ် ဆတ်စေအခေါက်ရေ ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးတိုင်းသည် နို့ခွမ်းကပ်လှူပါ။ နေအိမ်ဘုရားတွင် လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက် ဆတ်ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်းသည် အုန်းခွမ်းကပ်လှူပါ။ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို တစ်ထောင်ပြည့်အောင် ကိုးရက်ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်းသည် ကြက်သားခွမ်းကပ်လှူပါ။ နေအိမ်ဘုရားတွင် လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော် (၁၀၈)ခေါက် ကိုးရက်ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

လာကြာသားသမီးတိုင်းသည် ဆီဆင်း ဆားဖြူခွမ်း ကပ်လှူပါ။ လိုရာ ဆုတောင်း၍ ကပ်လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော် ဆတ်စေ ကိုးရက်ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

နေသားသမီးတိုင်းသည် ယိုတစ်မျိုးဖြင့် ခွမ်းကပ်ပါ။ လိုရာ ဆုတောင်းပြီး လှူပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို ဆတ်စေ ကိုးရက်ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

အကြံပြုချက်

ဤလတွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံး ကံကောင်းရန် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ရှိ ဘုရားတွင် မုန့်လုံးရေပေါ် ဆက်စပ် ပွေးနေတိုင်း လှူပါ။ ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံးကို မေတ္တာပို့ပါ။

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး အင်္ဂါ/တနင်္ဂနွေနေ့တို့တွင် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ လျှော်နေစဉ် တတ်နိုင်သရွေ့ သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်ဆိုပါ။

မဉ္ဇူရီ အဟံ ဝန္တာမိ

ဂမ္ဘီရဆရာလှမြို့ (B.sc)

အောင်ကောင်းမြဲ(သာကေတ)

ဗေဒင်+လက္ခဏာ နဝင်းစီးယတြာပညာရှင်

- ဘဝတစ်သက်တာဆောင်ရန်၊ ရွှေောင်ရန်များ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအဆင်ပြေစေရန် ဓာတ်မြိုက်ဓာတ်ဆင်ယတြာ။
- တစ်နှစ်တာဟောစတမ်းရေးပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေး၊ ဆိုင်၊လုပ်ငန်းအမည်ပေးခြင်း။
- ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အတွက် နဝင်းချေပေးခြင်း၊ နဝင်းစီးယတြာပြုလုပ်ပေးခြင်း။

ဟောခန်းလိပ်စာ

မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး၊ တောင်မြောက်လမ်း အနီး၊ ပြည်လုံးချမ်းသာမြို့ဦးစေတီတော်၊တောင်ဘက်မုခ်၊ (တိုးကြောင်းလေးဘူတာအနီး)။

ဟောပြောအချိန်

နံနက်(၁၀)နာရီမှ၊ ညနေ(၄)နာရီ။

ရပ်ဝေးမှလာမည်သူများ ပုန်း-၀၉ ၄၂၀၀၄၇၆၉၂ သို့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ပြီး လာရောက်ဆွေးနွေး ယတြာချေနိုင်ပါသည်။

ဆရာ အောင်မြင့်မြတ် (အနန္တမေတ္တာ)

- ➡ သင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကောင်း၊မကောင်း
- ➡ အချစ်ရေး
- ➡ အိမ်ထောင်ရေး
- ➡ စီးပွားရေး
- ➡ ငွေရေး ကြေးရေး
- ➡ အလုပ်အကိုင်
- ➡ ကျန်းမာရေး

.....စသော အချက်အလက်များကို ဟောပြော အကြံပေးသည်။ လိုအပ်သော ယတြာအခံများ ရွက်ဆောင်ပေးသည်။

➤ လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ်ပါ ◀

၀၉-၂၅၂ ၈၀၇ ၇၆၂

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

(အာကာသ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်)

မယုံကြည်သူများကို ယုံကြည်လာအောင်မလုပ်ပါ

မယုံကြည်နေသူများကိုသာ အကျိုးရှိအောင် ဝမ်းဆောင်ပါမည်။

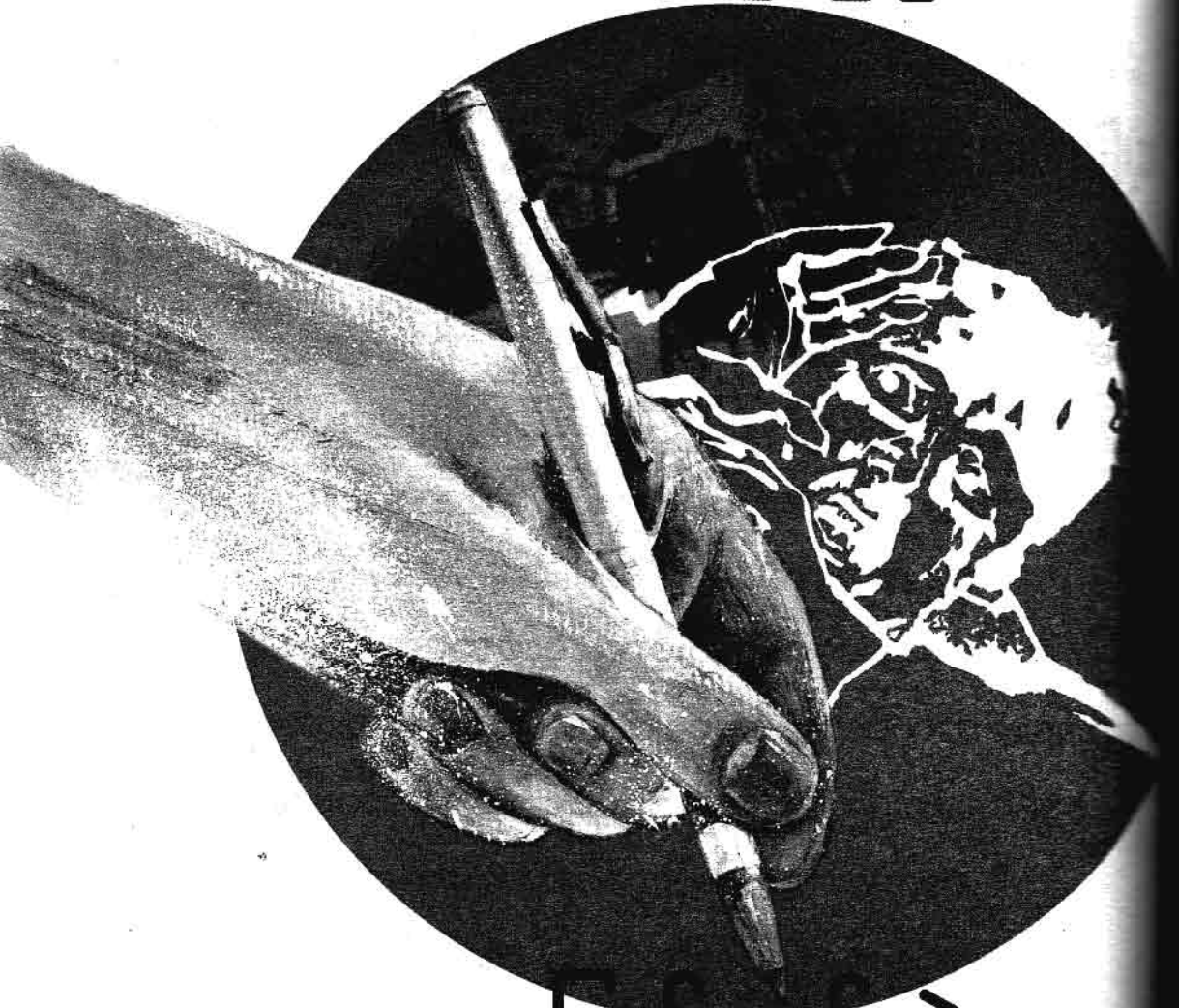
    ꣳ မှန်ကန်တာတွေ၊ အောင်မြင်တာတွေ
အဆင်ပြေတာတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုတွေကိုသာ ဖော်ပြရရင်
ကျမ်းတစ်စောင်စာတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်
ဒါကြောင့် အပိုမကြော်ငြာလိုတော့ပါ ꣳ

လူကြီးမင်းရဲ့ဇာတာကို စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်ုပ်ထံ အရောက်လာခဲ့ပေးပါ။
စီးပွားရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ ငွေကြေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံခြားခရီးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနှင့် အထွေထွေ၊
ကလေးအမည်ပေး၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေး၊
မင်္ဂလာရက်ရွေး၊ ခွဲစိတ်ရက်ရွေး စသဖြင့် အကြံပြု
ဆွေးနွေးပေးပါသည်။

အသေးစိတ်ဟောစာတမ်း အိမ်အရောက်ပို့စနစ်ဖြင့် မှာယူနိုင်သည်
ဧပြီ ၁၄၃၂၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ ကန္တမာလမ်း၊ ဒဂုံမြောက်ပိုင်း၊ ၀၉ ၂၅၀ ၂၇၃၆၈၇၊ ၀၉ ၇၇၃၀၈၄၈၅၄

စိုးယဉ်ထွန်း

ပြောင်းဆန်တဲ
သောင်းဟန်ရဲအိမ်

Handwritten signature

ရပ်ကွက်၏ လမ်းက ပထမ မြေ
 ခြံဖြစ်သည်။ လမ်းထဲတွင် အိမ်
 ခြံ အိမ်ကောင်းများ တိုက်တာများ
 ခြံထားပြီးမှ ကွန်ကရစ်လမ်းဖြစ်သွား
 ခြံထား ဆိုင်ကယ်၊ ဆိုက်ကာ၊ စက်
 ခြံများ ရှုပ်လာသည်။ အိမ်ဈေး၊ မြေ
 ခြံဈေးလည်း မကြားဘူးသော သိန်း
 ခြံဆောင်ချီသောင်းနားကပ်သည့် ငွေ
 ခြံတန်ဖိုးဖြစ်လာသည်။ ပွဲစားများ
 ခြံလည်း ခြေချင်းလိမ်၍ ရှောင်မလွတ်
 ခြံနေသည်။

“ဗျို...ကိုသောင်းဟန်၊ ခင်ဗျား
 ခြံဆောင်ပါလား။ ကျုပ်မှာ ဝယ်လက်
 ခြံဆောင်ကောင်းရှိတယ်။ ကြားခံက
 ခြံသွေး သူဌေးတပည့်နှစ်ယောက်ပဲ
 ခြံသယ်”

လမ်းမတန်းမှ ပွဲစား ကိုအုန်းမြင့်
 ခြံလမ်းသွားရင်းမှ လှမ်းအော်သွား
 ခြံသည်

အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ရေနွေးကြမ်း
 ခြံနှင့် အိမ်ရှင် ဦးသောင်းဟန်၊ ဦးဘို
 ခြံရပ်ကွက် ရာအိမ်မှူး ကိုနေ
 ခြံဆောင် အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း
 ခြံကိုစိုးမောင်တို့ လေးယောက်သား
 ခြံသိပြီး စကားပြောနေသည်ကို မြင်၍
 ခြံပွဲစား ကိုအုန်းမြင့်က တမင် အိမ်
 ခြံဆောင်ပါလားဟု ပြောသွားခြင်းဖြစ်
 ခြံသည်

ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းနှင့် လူစုပြီး
 ခြံစကားပြောနေကြသည်မှာလည်း
 ခြံသောင်းဟန်၏ အိမ်အကြောင်းပင်
 ခြံဖြစ်သည်။ အိမ်က သစ်ကောင်း သစ်
 ခြံအုန်းနှင့် ပုံစံကျကျ ခပ်ကျယ်ကျယ်
 ခြံဆောက်ထားသော အိမ်ခန်းပေါင်း (၇)
 ခြံခန်းပါဝင်သည့်အိမ်ဖြစ်သည်။ အပေါ်
 ခြံဆစ်တွင် ဘုရားခန်းတစ်ခန်းနှင့် အိမ်
 ခြံခန်း သုံးခန်းရှိပြီး အောက်ထပ်တွင်

ညောင်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း
 လေးခန်း၊ မီးဖို အိမ်သား၊ ရေချိုးခန်းတို့
 ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်တွင် ဝရံတာ
 နှင့် ကပြင်လို စုဝေးထိုင်လို့ရအောင်
 ညောင်ခန်းများကို စားပွဲနှင့် ချထားသည်။

ခြံ၏ ကျန်သော မြေလွတ်တွင်
 ပန်းပင်လေးများကို အလှပန်းအိုးနှင့်
 စိုက်ထားသလို၊ မြေစိုက်ပင်များလည်း
 ရှိသည်။ ခြံက သစ်သားတိုင်၊ သံဆူး
 ကြိုးကာ၊ သံကောက်ခါးနှင့် ဖြစ်သည်။
 အဝင်လမ်းကို ကွန်ကရစ်လောင်းထား
 သည်။ မိသားစုများ၍ မဟုတ်ဘဲ သား
 သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ရှေ့ရေကိုပါ
 ကြိုတွေး၍ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
 ဌာန၏ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး
 တစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေနှင့် လစာကို
 ချီးမြှင့်တာပြီး စုစုဆောင်းဆောင်းပြုခဲ့
 လို့ ယခုလို နေထိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးဆောက်ပြီးစတွင် လူ
 တိုင်း သဘောကျကြသည်။ ဦးသောင်း
 ဟန် ၁၄၇တို့ မိသားစုကလည်း
 သူတို့အိမ် ကို ဂုဏ်ယူကြသည်။
 ပျော်ရွှင် ကြည်နူး ကြသည်။ ဒါပေမယ့်
 အဲဒီအချိန်ကာလ က
 သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အိမ်ကြီး၏
 အဖြစ်အပျက်မူက မိသားစုကို တခြားသို့
 ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသော အဖြစ်သို့
 ရောက်ရှိစေခဲ့သည်။

“ဦးသောင်းဟန်တို့ အိမ်ဆောက်
 ပြီးတော့ အိမ်တက် ပရိတ်တရားနာတာ
 တွေ၊ ဆွမ်းကပ်တာတွေ မလုပ်ဘူး
 လား”

“ဟာ...လုပ်ပြီလားဗျား။ အိမ်
 မဆောက်ခင်တောင် မြေလှန်၊ ပရိတ်
 ရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်တွေ လုပ်တယ်။ ဒါက
 ကျုပ်တို့ မြန်မာ့ဓလေ့ပဲလေ ဦးစိုး
 မောင်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီ

အိမ်က ပြောင်းဆန်အောင် ခြောက်
 လှန်နေရတာလဲ”

“ပြောစရာပဲ ဦးဘိုကြည်ရယ်။
 လမ်းထဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲ၊ မြို့ထဲမှာတောင်
 ပြောင်းဆန်တဲ့ သောင်းဟန်အိမ်လို
 တောင် ပြောနေကြတယ်”

ဦးသောင်းဟန်က သူ့အိမ်ကို
 စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကြည့်ပြီး ပြော
 လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။
 ဦးသောင်းဟန်၏ အိမ်က တိုက်ကြီး
 တာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပျဉ်ထောင်၊
 သွပ်မိုး၊ ခြံဝန်းကျယ်နှင့်ဖြစ်ပြီး တောင့်
 တင်း ခိုင်မာလှသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်
 သည်။ လှလည်း လှသည်။ ဒါပေမယ့်
 ယခုတော့ ဦးသောင်းဟန်တို့ မိသားစု
 မှာ တခြားတွင် အိမ်တူး၍ နေနေရ
 သည်။

ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းကြောင့် ဦးသောင်း
 ဟန်က ခြေခြေမြစ်မြစ် အကြောင်းရင်း
 ကို သိရင်နေသည်။ ယခု ဖြစ်နေရသည့်
 အကြောင်းများက မယုံနိုင်စရာပင်။

အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ပြီး
 တစ်ပတ်ပြည့်သောည၌ မိသားစု ညစာ
 စားပြီး အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထိုင်၍
 ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ကို
 စားရင်း စကားပြောနေကြသည်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက ကြည်
 လင်နေပြီး၊ လနှင့် ကြယ်တာရာတို့က
 အပြိုင်လင်းလက်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ဦးသောင်းဟန်၏ အိမ်ကြီး
 ပေါ်မှ...

“ဇနီး...ဇနီး...ဇနီး”

“ပြောင်း...”

“ဂေါက်...ဂေါက်...ဂေါက်”

“ဂျစ်...ဂျစ်...ဂျစ်”

“အင့်...ဖေကြီး၊ အပေါ်... အပေါ်ထပ်က...”

“နေ...နေ...သမီး၊ ဖေကြီး သွားကြည့်မယ်။ အမေကြီးနဲ့ မောင် လေးကို ကြည့်ထား”

“ဟုတ်”

“ဖေကြီး... မြန်မြန်လာနော်၊ သား ကြောက်တယ်”

“သားရယ်...အမေရိုတယ်လေ”

ဦးသောင်းဟန်က နေရာမှ ထ၍ အပေါ်ထပ်သို့ အရောက်တွင် အောက် ထပ် မီးဖိုခန်းထဲမှ...

“ခွမ်း...ဂလုံ...ဂလုံ...ရှပ် ...ရှပ်”

“အင်...အင်...အင်”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

“ကိုသောင်း”

“ဖေကြီး”

“ဖေကြီးရေ...”

အောက်ထပ် အိမ်ရှေ့မှ အော် သံတို့ကြောင့် ဦးသောင်းဟန်က လှေ ကားအတိုင်း ပြန်လှည့်အဆင်း၌...

“ဇုန်း...”

“အင့်...အား...”

“ဟင်...ကိုသောင်း...ကို သောင်း”

ကလေးနှစ်ယောက်၏ အော်သံ နှင့်အတူ လှေကားပေါ်မှ ကျလာ သော ဦးသောင်းဟန်က လှေကားရင်းတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်အိက ပြေး၍ ပွေ့လိုက် သည်။ သမီးကြီးနှင့် သားငယ်က ဝို၍ အမေ့နားကို ကပ်နေကြသည်။ အချိန် တော်တော်ကြာမှ ဦးသောင်းဟန်က သတိရလာသည်။ ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်ပြီး...

“မ...မတင်...မတင်အိ၊ မင်း တို့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ကျွန်မတို့က ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မီးဖိုချောင်ဘက်က အိုးခွက်တွေ ကျသံ ကြားလို့ အော်ခေါ်လိုက်တာ။ ဟို... ကိုသောင်းကို...”

“ရတယ်...ရတယ်။ မင်းတို့ အော်လိုက်လို့ အလှည့်မှာ အရှိန်လွန် ပြီး ကျတာ။ ရှပြီ၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

ဦးသောင်းဟန်က ဒေါ်တင်အိ ပြောမှာကို သိပြီး ကလေးတွေ ပို၍ ကြောက်မှာစိုးသဖြင့် စကားပိတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်က အရိပ်တစ်ခုမှ ဦးသောင်းဟန်ကို တွန်းလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဒေါ်တင်အိကလည်း ထိုအရိပ် ကို တွေ့ ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မိသားစု ညစာစားနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ရော၊ လှေကားအဆင်းအတက်တွင်ပါ အသံက မျိုးစုံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဇုန်း...ဇုန်း...ဇုန်း”

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

“ဖလပ်...ဖလပ်...ဖလပ်”

“ကျလီ...ကျလီ...ကျလီ... ကျလီ...ကျလီ”

“ဟော...ဖေကြီး”

“ဖေကြီး”

“ဖေကြီး”

“အဲ...ကိုသောင်း”

“နေ...နေ...မတင်အိ၊ ထမင်း ပြီးအောင် စားကွာ။ ပြီးမှ ကိုယ်သွား ကြည့်ပါမယ်”

“ဟင်...ဟိုနေကလို့”

“ရွတ်...မတင်အိကလဲကွာ။ ကြွက်ကို နင်းမိလိုက်လို့ ချော်ကျသွား တာကို မပြောပါနဲ့တော့”

ဒေါ်တင်အိက ဆက်မပြောတော့

ဘဲ ငြိမ်ပြီး ထမင်းစားနေလိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် အားလုံး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်နှင့် မိမိ၏ ထဲမှ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ကျသံ = ရိုက်သံ၊ ငိုညည်းသံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် မှလည်း အသံမျိုးစုံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဦးသောင်းဟန်တို့ မိသားစုမှာ ခြံထဲတွင် ခံများနှင့် ထိုင်နေကြရသည်။

ညဉ့်နက်တော့မှ ကလေးနှစ် ယောက်က အိပ်ပျော်သွားပြီး အိမ်ထဲ မှ အသံများလည်း တိတ်သွားသည်။ ဦးသောင်းဟန်နှင့် ဒေါ်တင်အိတို့ တစ်ညလုံး တစ်မေးမှ မမေးလိုက် ဖူး။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ထဲ တံခါးပိတ်၊ ခြံကိုပါ တံခါးပိတ်၊ ဆေး ခတ်၍ တစ်ဖက်လမ်းမှ ညီအစ်မ တော်အိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ခြံ ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်သည် တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူက ဦးသောင်းဟန် ကို...

“မင်း...ဒီအိမ်ကို ရှင်းပြီး ခြံ ရောင်းလိုက်ပါကွာ”

“ဟာ...အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် က ဒီအိမ်နဲ့ ခြံကို သမီးနဲ့ သားအတွက် ရည်ရွယ်ထား...”

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါဆိုလည်း ဆရာကောင်း ရှာပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”
ဦးသောင်းဟန်၏ မိသားစု၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးအောင်ဌေးက ဆို ထားပြီး ဆရာရှာခိုင်းသည်။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူများကလည်း ဦးသောင်းဟန်၏ အိမ်က ပြောင်းဆန် အောင် သရဲခြောက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကို လင်းသွားလမ်းလာများ

ထည်း ကြားရသည်ဟု ပြောနေကြ
ထည်း တချို့က ကြောက်၍ တစ်
ထည်းတည်း မသွားရဲကြပေ။ အရွယ်
ထည်း နက်ရှုရဲများက ခြံထဲကို မဝင်
ထည်း ခြံပြင်မှ လေးခွများ တုတ်များ
ထည်း စောင့်ပြီး လက်နပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး
ထည်းကြသလို၊ ဆိုင်ကယ်မီးများနှင့်
ထည်း ထိုးထားပြီး ကြည့်ကြသည်။
ထည်းထည်းများက အားမလို အားမရနှင့်
ထည်းထည်း ကျော်ဝင်ရန်အထိ ကြိုးစား
ထည်းသည်။ ရာအိမ်မှူး ကိုနေရောင်က
ထည်းထား၍ မဝင်ဖြစ်ကြပါ။

ဦးသောင်းဟန်နှင့် ဦးအောင်ဌေး
ထည်းညီအစ်ကိုက ခြံထဲတွင် ထမင်း
ထည်းများကို ဖက်စိမ်းနှင့် ခင်း၍ ပရ
ထည်းကာသားများကို တောင်းပန်ပြီး
ထည်းခွေးသည်။ ခွေးနက်ကြီးများ လာ
ထည်းကြသည်။

သို့ပေမယ့်လည်း ဦးသောင်းဟန်
ထည်းအိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းလဲမှု မရှိဘဲ
ထည်းဆင်ချိန်၊ နားရိုင်းသွင်းချိန်ဆိုလျှင်
ထည်းနံရံဝန်းကြံ ပြောင်းဆန်နေသည်။
ထည်းဦးသောင်းအိမ်ချင်းက အလှမ်းဝေးပေမယ့်
ထည်းအိမ်ရှေ့ခြံမှ အိမ်ကတော့ အမြဲကြား
ထည်းရသည်။

တစ်နေ့ ဦးသောင်းဟန်တို့ ဆရာ
ထည်းဦးပင့်လာသည်။ ဆရာအမည်က
ထည်းဆရာ ပန်းစိုးလှ ဟု ခေါ်သည်။ မွန်
ထည်းထည်း မဟုတ်။ ကရင်လည်း မဟုတ်
ထည်းဇာတ်ပျက်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့တည်တည်တွင် ရာဇမတ်
ထည်း၍ စင်လုပ်ပြီး ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ
ထည်းနှင့် တင်၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ အလံနှင့်
ထည်းအမွှာတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိ
ထည်းပြီး ဆန်မန်း ပေါက်ပေါက်များ ကြ
ထည်းသည်။ မန်းမှုတ်ရွတ်ဆိုသည်။

ထိုနောက် အိမ်တံခါးဖွင့်၍ အထဲ
သို့ ဝင်လိုက်ရာ...

“အောင်းမလေး...”

“ဟ...ဘာတွေလဲဟ”

“ဟာ...သရဲတွေ”

ဟု ဆရာ ပန်းစိုးလှနှင့် တပည့်
ဖြစ်သူတို့က အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေး
လာကြသည်မှာ လမ်းမတန်းသို့ ရောက်
သည်အထိပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးသောင်းဟန်နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ
မှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် နောက်

ဒီနေ့ ဒီဘက်ခေတ်
မှာ အိမ်ဆောက်တာကို
အလွယ်လုပ် တတ်ကြ
တယ်။ အိမ်ဆောက်တဲ့
ကိစ္စဆိုတာ ကျယ်ဝန်း
နက်ရှိုင်းတယ်။ ရှောင်ရန်
ဆောင်ရန်အချက်တွေ
က အများကြီးပဲ။ ကာ
ကွယ်နည်းမှာလည်း သူ
အဆင့်နဲ့ သူ ရှိတယ်။

ဆရာတစ်ဦးကို စုံစမ်းကြပြန်သည်။

နတ်ကတော်တချို့ကလည်း ပွဲ
ပြင်၍ ပစ္စည်းသာ ဝယ်ပေးပါ။ ကနား
စီးအတွက် မယူပါဘူးဟု ပြော၍ လုပ်
ကြသည်။ ပို၍ ထူးမလာပါ။

ဦးသောင်းဟန်၏ မိသားစုက
လည်း ကိုယ်အိမ်ပိုင်ရှိလျက်နှင့် ကိုယ်
အိမ်နှင့်ကိုယ် မနေရ၍ စိတ်ဓာတ်များ

ကျနေသည်။

ထို့ကြောင့် သံဃာတော်များ ပင့်
၍ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ကမ္မဝါများ ရွတ်ဖတ်
ရန် စီစဉ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးသောင်းဟန် ဌာန
ဝန်ထမ်းလုပ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်
ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရာ...

“ဟာ...အတော်ပဲ ဦးသောင်း
ဟန်၊ ကျွန်တော်လာမယ်လို့ ကြံနေ
တာ ဦးသောင်းဟန်ရဲ့ အိမ်ကြီး
အကြောင်းကို ကြားစကတည်းကပဲ။
အလုပ်ရှုပ်သွားလို့ မရောက်ဖြစ်တာ
ဗျာ”

“ဪ...ဦးဝင်းတင်၊ ခင်ဗျား
အခု နေပြည်တော်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးသောင်းဟန်။
ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ရှိ
ပြီ။ လယ်ဝေးမှာ အသိတစ်ယောက်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆရာ ရွှေမင်းဆိုတဲ့ ဆရာ
တစ်ဦးနဲ့ပါ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားအိမ်
ကို ကြည့်ခိုင်းပါလား။ သူက ရွှေတိဂုံ
စေတီတော်ကြီးကို ဖူးဖို့ ကျွန်တော်နဲ့
လိုက်လာတာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးဝင်းတင်
ရယ်။ လူရင်းက လမ်းညွှန်တာပဲဟာ။
ဘယ်တော့လောက် ခေါ်လာ၊ အဲ...
ပင့်လာခဲ့မလဲ”

“မပင့်ဘူး ဦးသောင်းဟန်ရေ၊
မနက်ဖြန်ပဲ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ။ ကျေးဇူးပဲ
ဦးဝင်းတင်”

“ကျေးဇူးက အခု မတင်နဲ့ဦး။
ကိစ္စပြီးလို့ ထူးခြားမှ တင်ဗျာ။ သွားပြီ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”
ဦးဝင်းတင်က အရာရှိတစ်ဦး

လည်း ဖြစ်၊ ယုံကြည် စိတ်ချရသူလည်း ဖြစ်၍ ဦးသောင်းဟန်မှာ အနည်းငယ် ရွှင်လန်းသွားသည်။

ဦးအောင်ဌေး၏ အိမ်တွင် ခေါ်တင်အိပ်ကိုပါ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နောက်တစ်နေ့အတွက် အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။

ဦးသောင်းဟန်နှင့် ဦးအောင်ဌေး တို့သည် အဖော်နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ပြီး လူမနေသည်မှာ လေးငါးလရှိနေပြီ ဖြစ်သော အိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ဘုရားပန်းလှူ၊ ရေချမ်းကပ်ပြီးနောက် ဦးဝင်းတင်နှင့် ဆရာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ဦးဝင်းတင်နှင့် အတူ ရှင်းသန့်တည်ကြည်သော ဥပမိ ရုပ်သွင်ဖြင့် အသက် ငါးဆယ်ပင် ပြည့်မည်မဟုတ်သေးသော လူတစ်ဦးပါလာသည်။ ဦးဝင်းတင် ပြောသော ဆရာရွှေမင်းဆိုသူပဲ ဖြစ်မည်ဟု ဦးသောင်းဟန် တွေးလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ပြီး အိမ်ကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုသည်။ အပေါ်ထပ်နှင့် လှေကားကိုပါ ကြည့်ပြီး ဦးသောင်းဟန်နှင့် ဦးအောင်ဌေးတို့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟ...ခင်ဗျားတို့အိမ်က ဘာသရဲတစ္ဆေ၊ စုန်းကဝေ၊ နတ်တိုက်၊ အစိမ်းတိုက်မှ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ ထိုင်ပါ။ ဦးဝင်းတင်...ထိုင်ဗျာ”

“ဦးသောင်းဟန် . . . ဒါက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မှော်ဘီ ဆရာရွှေမင်းဆိုတာပဲ။ ဆရာ . . . ဒါက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဦးသောင်းဟန်ပါ။ ဒီအိမ်ရှင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ အခုလို လိုက်ပါကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသောင်းဟန်။ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီနေ့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ အိမ်ဆောက်တာကို အလွယ်လုပ်တတ်ကြတယ်။ အိမ်ဆောက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းတယ်။ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်အချက်တွေက အများကြီးပဲ။ ကာကွယ်နည်းမှာလည်း သူ့အဆင့်နဲ့ သူ ရှိတယ်။ အဲ... ကျွန်တော် စကားရှည်ရှည်ပြောရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဆရာ။ အမောပြေ ကော်ဖီလည်း သုံးဆောင်ပါဦး”

မှော်ဘီ ဆရာ ရွှေမင်းနှင့် ဦးဝင်းတင်တို့က ကော်ဖီသောက်ကြပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်စီပါ သောက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆရာ ရွှေမင်းက...

“အင်း... ဦးသောင်းဟန်နော်၊ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ ပြောင်းဆန်တဲ့ သောင်းဟန်ရဲ့ အိမ်ဆိုလား။ ပြီးတော့ ဆရာမနိုင် အိမ်ခိုင်ခိုင်တဲ့ ဟုတ်လား။ အဲဒါတွေက ခင်ဗျားအိမ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဖြစ်နေတာက မဟာဗိသုကာကျမ်းအရ ပြောရရင် အိမ်ဆောက်ရာမှာ အသုံးမပြုသင့်တဲ့ သစ်တွေ ပါနေလို့ပဲ။ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ မှတ်ချင်ရင် လိုက်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မှတ်ထားပါမယ်”

ဆရာ ရွှေမင်းရဲ့ စကားအဆုံးတွင် ဦးသောင်းဟန်က စာရွက်နှင့် ဘောလုံးပင်ကို ယူလိုက်သည်။ ဦးဝင်းတင်ကပါ လိုက်မှတ်ရန် ပြင်သည်။

“အသုံးမပြုအပ်တဲ့ သစ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြောမယ်ဗျာ။

(၁) သစ်ဘီလူး။
သစ်ဘီလူးက ကြမ်းတမ်းတမ်း အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဝန်းရံခြင်းဆိုဝါးတယ်။ လူပါ သေဆုံးတတ်တယ်။ အရင်းပိုင်းမှာ သေးငယ်ပြီး အဖျားပေးကာ ကြီးနေတဲ့ သစ်ကို သစ်ဘီလူးခေါ်တယ်။

(၂) သစ်မျောက်
သစ်မျောက်ဆိုတာမျိုးကို သူရဲရင့် လူက အကြံအစည် ဘယ်ထောင်ကောင်းကောင်း ချွတ်ချော် ပျက်စီးပြီး အငြိမ်မနေရအောင် လုပ်ရှာရဖွေရတတ်တယ်။ အိမ်မှာလည်း တိမ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု မရှိဘူး။ ဆူညံမယ်။ သစ်မျောက်ဆိုတာက သစ်တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင် ထိပွတ်ကြိတ်ခေါ် အပင်က အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေသစ်ပင်ကို သစ်မျောက်လို ခေါ်တယ်။

(၃) နန်းသစ်
နန်းသစ်က သူ့ကို အိမ်မှာ သူရဲရင့် ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့ ကြုံရပြီး အနာက အထင်အမြင်သေးခြင်းကို တွေ့တယ်။ နန်းသစ်ဆိုတာက အပင်ထူးအပင်ရင်းက အလုံးညီပြီး အပင်အလယ်က ပူ၍ အလုံးကြီးမှာ အေးကာနေတယ်။ မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်လို ဖြစ်နေတဲ့သစ်ကို နန်းသစ်လို့ ခေါ်တယ်။

(၄) သစ်နဂါး
သစ်နဂါးဆိုတဲ့ သစ်ကို အသံမရှိရင် အိမ်ကို မကြာမကြာ မီးထောင်စေတတ်တယ်။ အပင်ကို နွယ်ယှက် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ် လိမ်ယှက်နေသစ်အပင်ကို သစ်နဂါးလို့ ခေါ်ပါတယ်။

(၅) ဆွဲချသစ်
ဆွဲချသစ်ကို အိမ်ဆောက်သူထည့်သုံးမိရင် စီးပွားပျက်စီးတတ်ပြီး လူပါ သေဆုံးပျက်စီးတတ်တယ်။ သစ်...

သစ်မှာ အကိုင်၊ အခက်၊ အရွက်
... နွယ်ပင်များက ရပ်ပတ်ထားပြီး
... သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲတဲ့အခါမှာ
... လွတ်လွတ်ကွက်ကွက် မလဲ
... နွယ်များနဲ့ ငြိပြီး တန်းလန်းဖြစ်နေ
... လူအားနဲ့ ဆွဲချရတာကြောင့်
... သစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

(၆) လမ်းချောင်းကူးသစ်
လမ်းချောင်းကူးသစ်ကို အိမ်မှာ
... မိမိရင်တော့ မီး ရေ မင်း ခိုးသူ
... ချစ်နစ်သက်သူ၊ မလိုတမာရှိသူ
... ရန်သူများနဲ့ ကြုံရဆံ့ရမယ်။
... သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ တစ်ဖက်ဖက်ကို
... ဆင်နေပြီး လူသွားလမ်း၊ ရေမြောင်း၊
... ဆင်းတိုက် အပင်ရဲ့ အောက်မှာ ရှိ
... ဆယ်ဆိုရင် အဲဒီအပင်ကို လမ်း
... ချောင်းကူးသစ်လို့ ခေါ်တယ်။

(၇) မီးကျောင်းသစ်
မီးကျောင်းသစ်က တောထဲမှာ
... သစ်သစ်၊ မီးလောင်ထားတဲ့ သစ်
... သစ်သားကို မီးလောင်ခြင်း၊ မီးလောင်
... သော အိမ်တိုင်အဟောင်းများကို
... သေဆုံး ရှောင်သင့်သည်)ကို ဘေး
... အကာများကို ခုတ်ပြီးထားတဲ့
... သစ်ကို မီးကျောင်းသစ်လို့ ခေါ်တယ်။
... (မီးကျောင်းသစ်မဟုတ်) အဲဒီသစ်က
... အိမ်ပူတယ်၊ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု မရှိဘူး။
... ခြုံရရင် ကျက်သရေမရှိဘူးပေါ့။ အဲဒီ
... မီးကျောင်းသစ်က သစ်ဘီလူးတို့ သစ်
... ချောက်တို့လို ဆူညံဝန်းဒိုင်းမကြဲဘူး။
... အတိတ် တအိမ်နဲ့ ခုက္ခပေးတယ်။

အခုပြောတာက အိမ်ဆောက်
... သစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြတာ။
... နောက် ရှိသေးတယ်။ သစ်ခြောက်၊
... သစ်ကမြင်း၊ နို့တိုက်သစ်၊ သစ်နွယ်တို့
... ဆိုတာတွေက လူကို ခုက္ခပေးတယ်။
... အဲဒီလို သစ်ကြမ်းတွေက ပြုတ်နက္ခတ်
... ထာရာတို့နဲ့များ မိရင် ပိုဆိုးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ မှတ်သား
လောက်ပါတယ်”

“ပြည်ဘက်မှာ ကျွန်တော်မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သစ်
တောဌာနထွက်ပေါ့။ အခုတော့ ပြည်-
မောင်ထက်ရှားဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်
နဲ့ သတင်း၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုလေး
တွေ ရေးနေတယ်။ သူကလည်း ကြုံ
ရင် သစ်တောအကြောင်း၊ သစ်ပင်
အကြောင်းတွေကို ပြောပြတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဆရာ ရွှေမင်းက စကားရပ်ပြီး
ရေနှေးကြမ်းသောက်သည်။ ဦးသောင်း
ဟန်က ဆရာ ရွှေမင်း ပြောပြတဲ့ သစ်
အကြောင်းများကို နားထောင်ပြီး သူ
အိမ်ကြီးတွင် ခုက္ခပေးနေသော သစ်က
ဘယ်လိုသစ်မျိုးလဲဟု သိချင်နေသည်။

“အခု ဦးသောင်းဟန်အိမ်ကို
ခုက္ခပေးနေတဲ့ သစ်က သစ်ညှပ် သစ်ဆိုး
သစ်ခိုက်ပေါ့များ။ အဲဒီ မကောင်းတဲ့
သစ်တွေကို လွှစင်တင်၊ ခွဲစိတ်ပြီး
ရောင်းချနေသူတွေက ပိုက်ဆံရဖို့၊
ချမ်းသာဖို့ပဲ ကြည့်တယ်။ သိတယ်။
သစ်အကြောင်း နားမလည်ဘူး။ အဲဒီ
လိုပဲ လူမျိုးကွဲ၊ ဘာသာကွဲတွေက
လည်း စီးပွားရေး၊ ငွေကြေးရရှိရေးကို
ပဲ ဦးတည်ပြီး ကျောင်းပျက်၊ ဇရပ်ပျက်၊
ချောင်းကူးတံတား၊ မြောင်းကူးတံတား
ပျက်၊ သင်္ဘောပျက်၊ တံကင်းပျက်၊ လှေ
သမ္ဗန်ပျက်တဲ့ သစ်သားအဟောင်းတွေ
ကို ဈေးပေါ့၊ ဈေးချောင်းနဲ့ လိုက်ဝယ်၊
ရောင်းတဲ့ လူကလည်း အဟောင်း
အပျက်ကို ပိုက်ဆံရတော့ ရောင်းတာ
ပေါ့။ အဲဒီ သစ်စုံကို ရေဆေး၊ သံနတ်၊
တချို့လည်း ဆိုဒံစုံခွဲပြီး ပြန်ရောင်းကြ
တယ်။ အခု ဦးသောင်းဟန်ရဲ့ အိမ်မှာ
သစ်ဘီလူးရယ်၊ သစ်မျောက်ရယ် ပါ
တယ်”

“ဗျာ...”
“ဟုတ်တယ် ဦးသောင်းဟန်”
“ဆရာ... အဲဒါ ဟို... ဘယ်
... ဘယ်လို...”

ဦးသောင်းဟန်မှာ အတော်ပင်
ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာ
တွင်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်
သွားသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ။ ကျွန်
တော်လုပ်ပေးခဲ့ပါမယ်။ ဖြစ်နေတာတို့၊
ဖြစ်ပြီးတာတို့ကို ဖျက်ရတာ လွယ်ပါ
တယ်။ သခါရသဘောကိုက ဖြစ်ပြီး
ပျက်တဲ့၊ ဟုတ်လား။ ဦးသောင်းဟန်
သေချာမှတ်နော်။ လုပ်ရမယ့် အသုံးပြု
ပစ္စည်းတွေက ကြက်သွန်အနီ၊ ဆိတ်
ဖူး၊ ဆေးဒါန်း၊ လင်းနေ၊ ရှိန်းခို၊ ကန့်၊
မြင်းချေးတို့ကို အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်
မှာ အချိုးအစားအညီရောပြီး ကြိတ်။
ပြီးရင် ပန်းရည်နဲ့ ဖျော်ပြီး အိမ်တိုင်တွေ
ကို လူတစ်ရပ်က နေပြီး လောင်းချ။
သူ့ကို မလုပ်ခင်မှာ တစ်အိမ်လုံး(အဖိုး
အကာမပါ)ကို တရော်ကင်ပွန်းရည်နဲ့
အရင်ဆေးချပါ။ ဟုတ်လား။ မှတ်ပြီးပြီ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”
“ကဲ... ထပ်ပြီးမှတ်ပါဦး။ ပန်း
ရည်ဆိုတာက ထမင်းရည်၊ ဆန်းဆေး
ရည်ကို ခဲပြီး လုပ်ထားတဲ့ ပန်းရည်နော်။
အဲဒါတွေ လောင်းပြီးရင် နံသာရည်
မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်နဲ့ တစ်ခါဖျန်း။ အဲဒီ
နံသာရည်ထဲမှာ ရွှေငွေ ကျောက်မျက်
ရတနာတွေကိုပါ ထည့်စိမ်ပြီး ဖျန်းပါ။
(ကျောက်မျက်ဆိုသည်မှာ လက်စွယ်၊
နားကပ်၊ ကျောက်တို့ဖြစ်သည်။) ဟုတ်
ပြီနော်။ ကဲ... ဦးဝင်းတင်ရေ၊ ပြန်ကြ
ရအောင်”

“ဟာ... ဆရာ၊ နေ... နေပါဦး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးသောင်းဟန်”

အနာကျက်ဆေး ဆောင်ထားပေး

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

နတ်မောက်မြို့၏ မြောက်ဘက် ဥမိုင်ခန့်ဝေးကွာသော လေးအိမ်တန်းရွာသို့ လေ့လာရေးရောက်ခဲ့ရာ အနာပေါက် ကု ဆရာတိုင်ကြီး၏တပည့် ဆရာ ဦးပေါက် ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး အနာအမျိုးမျိုးအတွက် ဆေးနည်းအမျိုးမျိုး ကို လက်ဆင့်ကမ်း ပြောပြပေးသဖြင့် နေအိမ်တိုင်းတွင် ဆောင်ထားသင့်သော “အနာကျက် ဆေးနည်း”ကို ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သံချွန်စူးခြင်း၊ ဓားပြတ်ရခြင်း၊ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြဲ သွေးထွက် ဒဏ်ရာရခြင်း စသည့် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်လျှင် မေးခိုင်ပိုး ဝင်ပြီး အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်တတ်ပါသည်။ မေးခိုင် ပိုးမဝင်ဘဲ အခြားသော အင်းဆက်ပိုးဝင်လျှင်လည်း အနာ ကြီးဖြစ်ကာ ရောင်ကိုင်းကြီးထွားလာတတ်ပါသည်။

သို့အတွက် ပိုးမဝင်စေဘဲ ချက်ချင်း အနာကျက်စေ သည့် ဆေးနည်းအား ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။

ဆေးဖော်စပ်ပုံမှာ စိန်နီ၊ ဆေးဇန်၊ ကန့်၊ ဟင်းရိုင်း။

ဝေက်သာ၊ ခုတ္တ၊ လက်ချားဆေးများကို တစ်မတ်သာစီ ယူ၍ အမှုန့်ပြုပြီး အရက်ပျံ့ ငါးဆယ်ဝင် ပုလင်းထဲတွင် စိမ်ထားပြီး နေလှန်းပါ။ ပုလင်းကို လုံစွာ ပိတ်ရပါမည်။ ပုလင်းမလုံလျှင် ဆေးဌေးများ ထွက်သွားပြီး အာနိသင် ယုတ် လျော့ ပျက်ပြယ်ပါသည်။

ထိခိုက်ရှုရှာ ပွန်းပဲ့သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပါက အထက် ပါ ဆေးရည်ကို ဟင်းသောက်ခွန်းတစ်ခွန်း၊ နှမ်းဆီကို ဟင်း သောက်ခွန်းတစ်ခွန်း ရောစပ်၍ ဆယ်မိနစ် တစ်ကြိမ်နှင့် ငါးကြိမ်လိမ်းပေးပါ။

အကျိတ်အခဲ၊ အနာလုံးဆိုလျှင် ဆေးရည်သက်သက် လိမ်းပေးပါ။ ဓားဒဏ်ရာ၊ လှံဒဏ်ရာကြီးမားလျှင် ဒဏ်ရာ ကို ရေစင်စွာ ဆေးပြီး ဆေးရည်ချည်း လိမ်းပေးပါ။ သုံးရက် အတွင်း အနာကျက်၍ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းသော ဆေး အကျော်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ...ဟို...ထမင်းစားကြ ရအောင်ပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုအိမ် မှာ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ကန်တော့ဖို့လည်း...”

“ဦးသောင်းဟန်ရေ... ထမင်း စားဖို့တော့ လိုက်ဆိုရင် လိုက်ပါမယ်။ ကန်တော့ဖို့ ဆိုတာကတော့ ဦးသောင်း ဟန်က ကျွန်တော့်ထက် ကြီးပါတယ်။ ဂါဝရတရားဆိုတာက ငယ်သူကသာ ကြီးသူကို ရိုသေရမှာပါ။ ဟုတ်လား ဦးဝင်းတင်”

“ဟာ...ဆရာရယ်၊ ပညာဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ စရဏဂုဏ်တွေကတော့ ကြီးမှ ငယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာ ရွှေမင်းက ဦးသောင်းဟန် ၏ အပြောကြောင့် ဦးအောင်ဌေးကိုပါ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ထမင်းလိုက်စားမယ်။ အဲဒီ အတွက် လုံလောက်ပါပြီ။ အိမ်မှာ ကြမ်းနေတာက အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်၊ မိမုမဟုတ် မိသားစုဝင် တစ်ဦး တစ် ယောက်က လုပ်ပေးမှ ရတာမို့လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်က မြောင်းဆန် အောင် ခြောက်တဲ့ ဦးသောင်းဟန်ရဲ့ အိမ် အန္တရာယ်ကင်းသွားရင် ကူညီရ ကျိုးနပ်သလို၊ လုံလောက်ပါပြီ”

ဆရာ ရွှေမင်း၏ စကားကြောင့် ဦးသောင်းဟန်နှင့် ဦးအောင် ဌေး တို့မှာ

ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာ ရွှေမင်းက ထိုင်ရာမှ င လိုက်သဖြင့် ဦးသောင်းဟန်နှင့် ကန့် လူများကပါ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြ သည်။

ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုးအိမ်ကြီးက ပြန်လည်အေးချမ်းပြီး မိသားတစ်စုတစ် စုစုဝေးဝေးနှင့် နေ၍ ရတော့ဧည့် အကြောင်းကို ထမင်းစားရင်း ဦးသောင်းဟန်က ဒေါ်တင်အိုကို ခေါ် ဖြုလိုက်လေသည်။

Illustrated by
Maung Lu Shin

မဟာထွန်း
ပရမတ်ဒါန(၇)

ပရမတ်ဒါနနှင့် ပတ်သက်၍ (၆)လတိတိ ရေးသားလာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလား တောင့်တလျက်ရှိကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ပရမတ်ဒါနနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထိုက်အလျောက် နားလည်ကြလောက်ပြီဟု ယူဆသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခုတစ်ဖန် ပရမတ်ပျက်သော ဒါနအကြောင်းကို ရေးဦးမည်။ ဤစာရေးသူကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ကြံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများထဲမှ တစ်ခုကိုသာ စာနယ်သွင်း၍ ရေးသားပေးမည်။

ပရမတ်ပျက်သည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အလုံးစုံကို မရည်ရွယ်ပေ။ ပရမတ်ပျက်လောက်သော အကြောင်းအရာအချို့နှင့် တိုးမိ၊ တွေ့ကြုံရသောအခါမျိုး၌ ပျက်ခဲ့ရသည်ကိုသာ ဆိုလိုပေသည်။

ထိုထို အဖြစ်များမှာ မိမိ၏ကြည်လင်သော စိတ်စေတနာသဒ္ဓါတရားများ လျော့ကျလောက်သည်အထိ မသမာသော လူအချို့တို့နှင့် တိုးမိ ကြုံဆုံရသောကြောင့်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုအချိန်က အတော်လေးလည်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကာ၊ နီးစပ်ရာ လူအချို့တို့သည်ပင် ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခံပြင်းကာ ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

“သူတော်ကောင်းကို သူယုတ်မာက နှိပ်စက်သည်။ သူယုတ်မာကို (အကုသိုလ်)ကံတရားက နှိပ်စက်သည်”ဟု ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်ကြသည်။ ဤစာရေးသူအနေဖြင့် ထိုမျှအထိ မဆိုလိုသော်လည်း အတော်လေးပင် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ သဘောရိုးအတိုင်း ပေးကမ်း၊ လှူဒါန်းသော သဒ္ဓါတရားအပေါ်၌ မသမာသော သူယုတ်တို့နှင့် တိုးမိ ကြုံဆုံရသောအခါ ပရမတ်နှင့် ယှဉ်သော သဒ္ဓါတရားများ ပျက်စီးရသလို၊ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်မှာလည်း လောကသားတို့၏ သဘောသဘာဝဟူ၍ပင် ဆိုရပေတော့မည်။

“သည်းခံတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် သည်းမခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းအရာများနှင့် တိုးတတ်သည်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုစိတ်များ ပျက်ပြားရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးတတ်သည်”ဟုလည်း ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်ကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ ထိုထိုအဖြစ်ကိုလည်း လင်းလင်းကြီး နားလည်လာရသည်။

တကယ်လိုအပ်သည့် နေရာများ၊ ဌာနများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်

သတ္တဝါများနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံဆုံလာလျှင် ဥပေက္ခာမပြုဘဲ သဒ္ဓါတရားကို ရှေးရှုပြီး နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းကာ လှူဒါန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ဖူးသော စိတ်ကောင်းစေတနာသည်ပင် ထိုထို သူယုတ်များနှင့် တိုးမိသောအခါ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လို၊ စွန့်လိုသော စိတ်ရိုင်းများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်က မိမိ၏ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး အတော်လေးပင် ပြုပြင်ခဲ့ရသည်ကို ယနေ့အချိန်တော်လမ်းသဖွယ် မှတ်မိပြီး တရေးရေးလည်း မြင်ယောင်လျက် ရှိနေပေသည်။ မယုံနိုင်လောက်သော အဖြစ်ကြောင့် နောင်သော ကာလတိုင်အောင်လည်း မှတ်မိနေဦးမည်သာ။

ထိုအချိန်က ဤစာရေးသူသည် အရှင်ဇေန (ယခု လူပြန်တော်) မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)၏ မန္တလေးကျောင်းတိုက်ကို တိုက်အုပ် ဘုန်းကြီးအဖြစ်နှင့် တာဝန်ယူထားတရားဟော၊ တရားပြ၊ စာချ စသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်က မေတ္တာရှင်သည် မြိတ်/ကျောင်းသောင်းဘက်မှာ တရားဟော၊ တရားပြပေးသီတင်းသုံးနေသည်။

တစ်ခုသော ဥပုသ်နေ့တွင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောသည့်နေရာ၌ ဒကာမလေးတစ်ယောက်သည် ဆေးကြောရန် လာပို့ကြသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောနေသည်။ သူ၏ အနားမှာလည်း အသက် (၂၀)ခန့်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ထိုင်ပြီး မုန့်စားနေသည်။

ထိုနေရာသည် အင်းဗွက်အညီအဟောက်မှာ မြေခန့်နီးနေ၍ ခြင်၊ ယင်များ ကလေးအား အံ့ဘီသို့ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကလေးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့၏ အကြားကို ကြည့်ပြီး စာရေးသူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုမိခင်နှင့် ကလေးတို့မှာ အတော်လေးပင် ဆင်နွှဲနံ့ရှာကြဟန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူမှာ သနားစိတ်အတူ ထိုကလေးသားအမိတို့အား ၎င်းတို့၏ အကြောင်းကို မေးမြန်းသိရှိလို၍ ကျောင်းပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ဒကာမသည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့်ပင် လက်နားကို ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ကလေးအား ခေါ်၍ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

“ဒကာမလေးက ဒီရပ်ကွက်ကတော့ ဟုတ်ဟန်ဘူး၊ ဘယ်ကများလဲ”

ဒကာမ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း သွေးကူးလာ

“ဆိုက်စိုက်ချလျက် လက်ရှိ ကြုံတွေ့ခဲစားနေရသော သူ့အခြေအနေကို တစ်ခုချင်းပြောပြလေသည်။

“မှန်လှပါ ဘုရား။ တပည့်တော်မ မုဒုံမြို့နယ်ရဲ့ ရွာတစ်ရွာကပါ။ ခုချိန်ဟာ ရွာမှာ အလုပ်အကိုင်ရှားပါးစားရေးသောက်ရေးကျပ်တည်းတဲ့အတွက် ယောက်ျားသူက ရန်ကုန်တက်ပြီး ရရာအလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ဆယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်လသာ ဆည်လာတယ်။ ငွေလည်း မပို၊ ဘာသတင်းမှလည်း မရဘဲ တပည့်တော်မမှာ ရှိတဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်လေးတွေကို ပေါင်နံရောင်းချပြီး ရတဲ့ လမ်းစရိတ်လေးနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ သူပေးထားခဲ့တဲ့ လိပ်စာအတိုင်း လိုက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ ပန်းရန်အလုပ်ခွင်မှာ ပြန်သိကာ ပြတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားပြီလို့သာ ပြောပြကြတယ်။”

ဟု ပြောပြကာ ငိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူမှာလည်း များစွာပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ဖြစ်ရလေခြင်းဟု တွေးကာ သက်မသင်ချက်ကိုလည်း ချလိုက်မိသည်။

“ဒါကြောင့် တပည့်တော်မမှာ ကလေးတစ်ယောက် နေရမဲ့ စားရမဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားရပြီး အချိန်ကျရင် ဆင်ပြေမယ့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသွား ဆွမ်းကျွန်တောင်းသောက်ပြီး ဘုရားအို၊ ကျောင်းအိုနားတွေမှာ ဖြစ်သလို အိပ်စက်ပြီး ဒုက္ခသံသရာ လည်နေရပါတယ် ဘုရား။”

ဟု ပြောပြပြီး ရှိုက်နေလေသည်။

စာရေးသူ တစ်ချက်နှစ်ချက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသည်။ “နောက် သက်မတစ်ချက်ကို ထပ်ချကာ...”

“အေးပေါ့လေ။ ဖြစ်ဖို့ ရှိလို့ ဖြစ်လာရတယ်ဆိုပြီးပဲ ချစ်တော့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေရမယ့်အစား အခြားဆင်ပြေမယ့် အကြောင်းတစ်ခုကို စဉ်းစားပေးပါမယ်။ တော့ ရန်ကုန်က ဒကာမလေးတို့ရွာကို ရောက်တဲ့အထိ နှုတ်ရောက်ပြီးနောက်လည်း တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်ဆိုသလို သောက်လောက်တဲ့အထိဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကုန်သလဲ၊ ဦးပဉ္စင်း ကူညီလိုက်ပါမယ်”

ထိုဒကာမလေး တလေးတအောင်မျှ စဉ်းစားနေသည်။

“နောက် လက်သုံးချောင်းထောင်ပြကာ...”

“သုံးသောင်းလောက်တော့ ကုန်မှာပါဘုရား။”

ဟု ပြောသည်။

စာရေးသူ ကပ္ပိယကြီးကို ခေါ်ပြီး ထိုဒကာမလေးအား

ဝတ္ထုငွေ သုံးသောင်းကို ထုတ်ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဥပုသ်သည်များကလည်း ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်၊ ငါးဆယ် စသည်ဖြင့် နိုင်သမျှ ကူညီပြီး ပေးကမ်းကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုဒကာမလေးလည်း အတော်လေးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေသည်။ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြင့်ပင် ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောဆိုပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

စာရေးသူလည်း ထိုဒကာမလေး၏အဖြစ်ကို တွေးကာ၊ တစ်ရက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သတ္တဝါထဲတွင် ပါဝင်သော ငါသည်လည်း ထိုဒကာမလေးကဲ့သို့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးဖြင့် ဘဝပေါင်း မည်မျှအထိပင် ဖြစ်ခဲ့ ကြုံခဲ့ပြီနည်း။ နောင်ကား ထိုထိုအဖြစ်မျိုးကဲ့သို့ မည်မျှအထိပင် ဖြစ်ရကြကောင်း ကြုံလေမည်နည်း စသည်ဖြင့်။

သံသရာခရီးသွားများ ဖြစ်ကြသည့် သတ္တဝါအားလုံး တို့သည်ပင် ဘဝတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူ၊ ကွဲပြားလျက်၊ ထောက်ရှာငှက်များ ပျံသကဲ့သို့ နိမ့်ချေတစ်ခါ၊ မြင့်ချေတစ်လှည့် ဘဝအမျိုးမျိုးတွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြမြဲ ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်မရဲ့ ကံက ထပ်ဆိုးတယ် ဆိုတာထက် ပိုပြီး ဆိုးသွားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မ ကုန်ခဲ့တဲ့ ဥပုသ်နေ့က ဒီကသွားလို့ ဘူတာကြီးကိုရောက်တာနဲ့ ကလေးက နေမကောင်းဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် အဖျားဝင်ပြီး တက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သတိလစ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ဆေးရုံကြီးကိုသွားပြီး ကုသပေးမယ့် အသက်ကို မရလိုက်ပါဘုရား။”

သည်အဖြစ်များကို အသိဉာဏ်ရှိသော လူ့ဘဝ၌ သတိရသင့်ကြသည်။ နောက်နောင်တွင် ထိုထိုဘဝမျိုးသို့ မဖြစ်လေအောင် လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော တရား ကောင်းများကို ကြိုးစားသင့်ကြသည်။ သံသရာသည် လည်တတ်သောကြောင့် နိမ့်သော ဘဝတစ်ခုကို ကျရောက် သွားလျှင် နောက်တစ်ဖန် ပြန်မြင့်ရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။

စာရေးသူသည် ထိုအတိုင်း အတော်ညဉ့်နက်သည် အထိ ထိုဒကာမလေး၏အဖြစ်ကို များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်သော ဘဝကို သက်သာရာ ရစေရန်အလို့ငှာ ရန်ကုန်ကို ငွေရှာရန် တက်လာသော လင်ယောက်ျားက ဥပစ္စေဒက ကံဆိုးဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံး သွားရရှာသည်။ ကျန်ခဲ့သော မိန်းမဖြစ်သူနှင့် သားလေးတို့ က ခိုကိုးရာမဲ့၊ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဘဝကို ရောက်ကျန်ခဲ့ ကြရသည်။ သူတို့၏ ဘဝသည်ကား ဆိုးလွန်းသည်။

နောက် ဥပုသ်နေ့တွင် ထိုဒကာမလေး ပြန်ရောက်လာ သည်။ ဒီအခေါက်တွင် သားလေး ပါမလာတော့ပေ။ မျက်စိထဲတွင်လည်း မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်ကို သတိပြု မိသည်။ သူကပင် စတင်၍ လက်ရှိ ကြုံတွေ့ ခံစားလာရ သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မရဲ့ ကံက ထပ်ဆိုးတယ် ဆိုတာထက် ပိုပြီးဆိုးသွားပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်မ ကုန်ခဲ့တဲ့ ဥပုသ်နေ့က ဒီက သွားလို့ ဘူတာကြီးကို ရောက် တာနဲ့ ကလေးက နေမကောင်းဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် အဖျားဝင်ပြီး တက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သတိလစ်သွားပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ဆေးရုံကြီးကို သွား ပြီး ကုသပေးမယ့် အသက်ကို မရလိုက်ပါဘုရား။”

ဟု ပြောပြကာ ရှုံးပွဲချ၍ ငိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူအပါအဝင် ဥပုသ်သည်များပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရလေသည်။

“ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား... သနားသောအားဖြင့် တပည့်တော်မကို ကူညီပါဦး ဘုရား။ ဘဝဖြတ်သန်းမှု ကြမ်း တမ်းလွန်းလို့ သက်သာရာကို ရှာကာမှ လင်ဆုံး၊ သားဆုံး အဖြစ်ရှုံးနေရတဲ့ တပည့်တော် ကံဆိုးမကို သနားသောအား ဖြင့် ကူညီပါဦး ဘုရား။”

ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြရပြီး ယခင် အတိုင်းပင် စာရေးသူက သုံးသောင်းနှင့် ဥပုသ်သည်များ

ပါ ကူညီပေးကမ်းလိုက်၍ ထိုဒကာမလေး အဆင်ပြေသွား လေသည်။ ထို့နောက် တရိုက်ရိုက်ဖြင့်ပင် ကျောင်းပေါ် ဆင်းသွားလေသည်။

သည်အကြိမ် ထိုဒကာမလေး ပြန်ရောက်လာသည် မှာ ဥပုသ်နေ့မဟုတ်သော ကြားရက်၊ ညနေပိုးချုပ်၊ ဂူအိမ် ထိုးခါနီးချိန်တွင်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ကျောင်းမှာ ညနေတိုင်း လူပျံတော် တော်လှန်ရေး သခင်စာရင်းဝင် ပခုက္ကူဆရာကြီး ဦးကြင်အု ခ်၊ ဝိပဿနာတရားစဉ်ကြီးကို ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင် များနှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ ဒကာ၊ ဒကာမအချို့တို့က မလွယ် မကွက် နာယူလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ ဂူအိမ်သည် တရားနာသူချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းခန်းမထဲတွင် ဥပုသ်နေ့ အတိုင်းပင် တရားနာ ပရိသတ်များနှင့် ပြည့်နက်နေသည်။ ထိုဒကာမလေးကပင် စတင်၍ ပြောသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မ ဒီက ရောက်သွား တော့ အမေ့ကို အိမ်မှာ မတွေ့ရဘဲ ဆေးရုံကို ရောက်နေ ပါတယ် ဘုရား။ အိမ်နဲ့ ခြံအပြင် အိမ်နောက်ဘက်က စိုက်ခင်း လေးကိုပါ ပေါင်ပြီး ဆေးကုသနေရလို့ တပည့်တော်မ ငါ့ မြင်တာနဲ့ ဆီးပြီး ငိုပါတယ်။ သမက်လည်း သေ၊ မြေးလည်း ဆုံးဆိုတော့ ပိုဆိုးပါတယ် ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်မ က ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ “အိမ်နဲ့ ခြံ ပေါင်ထားရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ အမေ ဘာမှမပူပါနဲ့။ သမီးမှာ ဘုန်းဘုန်းရှိတယ်။ ရန်ကုန်နဲ့ သွားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ရပါတယ်” ဆိုပြီး ခြံ ထွက်လာခဲ့တာပါ ဘုရား။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်သိန်းခွဲလောက် ကူညီပါဦးဘုရား။”

ထိုအချိန်က ငွေတစ်သိန်းခွဲပမာဏသည် ရန်ကုန်မြို့ ကြီး၏ တိုးချဲ့ မြို့များဖြစ်ကြသည့် ရွှေပြည်သာ၊ လှိုင်သာယာ၊ ရွှေပေါက်ကံ၊ တောင်/မြောက် ဒဂုံမြို့နယ်များတွင် (အိမ်) လမ်းမကြီးဘေးမဟုတ်သော နေရာများ၌ ရေမီးအနံ့ပါသည့် အိမ်နှင့် ခြံကို ရရှိသော အနေအထားမျိုးထက်ပင် သာတန် နေပေသည်။

ဤစာရေးသူအနေဖြင့်လည်း ထိုမျှ များမြောက်သော ဝတ္ထုငွေကြေးပမာဏကို မည်သည့်အခက်အခဲမျိုးနှင့် မဆိုင်ဆံ့ ဆုံလာခဲ့သည်ဖြစ်စေ ကိုယ်တိုင်သုံးစွဲနိုင်ခြင်း မရှိသလို တစ်ပါးတို့အားလည်း ပေးကမ်းကူညီနိုင်သော အဆင်မပြေ ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုဒကာမလေး၏ တောင်းဆို တင်ပြ

စကားအဆုံးတွင် ဤစာရေးသူ စိတ်ပျက်သွားမိသလို၊ ရော့နာရန် ရောက်ရှိနေကြသော လူအားလုံးတို့သည် ညဉ့် မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

ကပ္ပိယကြီးကလည်း ထိုဒကာမလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆတ်ခနဲ ထကာ ကျက်သရေတိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူအား လှမ်းပင်သံကို ကြားနိုင်သည်။

“ဦးပဉ္စင်း... ဒီကို ခဏကြွပါဦး”
စာရေးသူ ထလိုက်သွားသည်။
“ဦးပဉ္စင်း ... ဒီကောင်မလေး လုပ်ပုံက နေရာမကျရတိုင်း လာတောင်းနေတဲ့ သဘောသက်ရောက်နေသည်”

“အေး၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း စိတ်ပျက်နေမိပြီ”
“ဦးပဉ္စင်း... စဉ်းစားကြည့်လေ။ အရင်နှစ်ခေါက် နှစ်သွားတာကိုက တော်တော်လွန်နေပြီ။ မုဒုံနဲ့ ရန်ကုန် အစစ်ခြမ်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေသုံးသောင်းကုန်သေးသလဲ။ တပည့်တော်က ကားသမားပဲ။ ဒီအထွာတွေကို သိလို့ ဟိုရောက်လို့ ထိုင်စားဖို့ တစ်ပတ်စာလောက်ကိုပါ ခြိတ်တွက်ရင်တောင် လွန်လွန်ကဲကဲ နှစ်ထောင် သုံးထောင်ထက်ပို ကုန်မှာပါ။ အဲဒါ သုံးသောင်းတောင်းကတည်းက ခြိတ်တော် စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးပဉ္စင်း အတုအကားကို မှားမိလို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မပြောဘဲ နေခဲ့တာ။ အတော့ မပြောဘဲ နေလို့ မရတော့ဘူး။ ပြောကို ပြောရမယ်။ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဆက်ပြီးလည်း ဒီကောင်မ အကြောင်းကို လေ့လာရတော့မယ်”

စာရေးသူ ဘာမျှဝင်မပြောမိပေ။
“ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်း ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့။ တရားနာဖို့ နှိမ့်လည်း ရောက်နေပြီ။ တပည့်တော် အဆင်ပြေသလို ခြိတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

ထို့နောက်ပြောပြီး ကပ္ပိယကြီးနဲ့ စာရေးသူ ကျက်သရေ နှစ်ဦးမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီး ထိုဒကာမလေးအား ပြောသည်။

“တူမကြီး... အခု တူမကြီး တောင်းတဲ့ငွေ ဦးတို့မှာ ခံနိုင်သင့် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ပြန်လာခဲ့ပါ။ နှစ်ဦး ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်လောက်အောင် စီစဉ်ပေးမိမယ်”

“ဟင်... ဒုက္ခပဲ၊ သမီးက ဒီည မော်လမြိုင်ကားနဲ့ ထွက်မလိုပါ။ ဒါကြောင့်က ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အခုပဲ

ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်”

“အခုတော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး တူမကြီး။ ဒါကြောင့်ပါ။ တူမကြီး ဒီည ရန်ကုန်မှာ နေ့စားအိပ်ဖို့ အတွက်လည်း မပူပါနဲ့။ ဦးက ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အဆင်ပြေတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ နေအိပ်စားသောက်ပြီး မိုးလင်းမှ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောကာ ကပ္ပိယကြီးက ထိုဒကာမလေးအား ငွေတစ်ထောင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုဒကာမလေး တအောင်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းတစ်ချက် နှစ်ချက်ညိတ်ကာ ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းဘုန်း မနက်ဖြန်တော့ ဆက်ဆက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါနော်။ သမီး အရမ်းဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ”

ဟု ပြောပြီး ထိုဒကာမလေး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

စာရေးသူတို့လည်း တစ်ဆက်တည်းပင် ကက်ဆက်ခွေကို ဖွင့်ပြီး တရားနာကြသည်။

ကပ္ပိယကြီးသည်ကား ထိုညအဖို့ တရားကောင်းကောင်း မနာဖြစ်ပေ။ တော်ကြာ ထပြီး ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားလိုက်။ ပြန်လာထိုင်လိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ်သည်ကိုသာ တွေ့နေရသည်။

တရားနာချိန် တစ်နာရီဖြစ်သည်။ တရားဆုံး၍ အမှု
ဝေအပြီးတွင် ကပ္ပိယကြီး နောက် ဒကာလေး သုံးယောက်
တို့နှင့်အတူ ပိုက်ဆံလာတောင်းနေသော ဒကာမလေး၏
အကြောင်းကို သူတို့ လေ့လာ၍ သိရှိလာခဲ့သမျှ ပြောပြရန်
ရောက်လာကြလေသည်။

ကပ္ပိယကြီးက...

“ဦးပဉ္စင်း... ကောင်မလေး အလိပ်ပေါ်ပြီ။ သက်သက်
ဦးပဉ္စင်းက သနားတတ်ပြီး လက်လွယ်မှန်သလို လာတောင်း
နေတာပါ။ ဦးပဉ္စင်းအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ လေ့လာ
ထားပုံပဲ။ ကဲ... အောင်ကျော်စိုး၊ မင်းကပဲ စပြီး ဦးပဉ္စင်းကို
ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

ဟု ဆိုသည်။

“တပည့်တော်က ကပ္ပိယကြီး သင်ပေးလိုက်တဲ့
အတိုင်း သန်းဦးနဲ့ အေးမင်းကို ခေါ်သွားပြီး ကောင်မလေး
အလာကို ကားမှတ်တိုင်က သွားစောင့်ပါတယ်။ တပည့်
တော်တို့ မရောက်ခင် အသက်လေးဆယ်အရွယ်လောက်
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တို့လည်း ကား
မှတ်တိုင်နားက တန်းလျားမှာ ထိုင်ပြီး ရှိနေကြပါတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကို လင်မယားလို့ ထင်ပါတယ်။ တပည့်
တော်တို့ကလည်း တီးလုံးကိုက်သွားကြတဲ့အတိုင်း တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားတောင် မပြောကြဘဲ ဘာသိ
ဘာသာ တစ်နေရာစီမှာ ထိုင်နေကြပါတယ်။ ကောင်မလေး
လာတာ မြင်တော့ အဲဒီလင်မယားက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး
လိုက်သွားကြလို့ တပည့်တော်လည်း မသိမသာဘဲ သူတို့
ပြောတာကို ကြားလောက်တဲ့ တစ်နေရာမှာ လိုင်းကား
အလာကို မျှော်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သွားရပ်နေလိုက်တယ်။
ယောက်ျားဖြစ်သူက ကောင်မလေးကို မေးဆတ်ပြတယ်။
ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြပြီး လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြ
တယ်။

“ဟ... ဘာတုန်း” လို့ မေးတော့ ကောင်မလေးက
“အခု တစ်ထောင်ပဲ ရလာတယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်လာခဲ့ပါ”
လို့ ပြောတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက တွေ့နေပြီး မိန်းမ
ဖြစ်တဲ့သူက ဝင်ပြောတယ်။

“ဟဲ့... ကောင်မ မနက်ဖြန် မရလို့တော့ မဖြစ်ဘူး
နော်။ အိမ်လခ ပေးရမှာ ရက်တောင်ကျော်နေပြီ။ မနက်ဖြန်
နောက်ဆုံးပဲ” တဲ့။

“စိတ်ချပါ အစ်မရယ်။ ဒါမျိုး အံတိုနေပြီပဲ။ ဘုန်းကြီး
တွေကို လျှောက်လိမ့်ရတာ ပိုတောင်လွယ်သေး။ ဒါပေမယ့်

ကပ္ပိယကြီးကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ နည်းနည်းတင်းနေတယ်။
လူရည်လည်ပုံလည်း ရတယ်” လို့ ပြောတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက “သူတို့များ ရိပ်မိနေကြပြီလား
ကွာ” တဲ့။ “အဲလိုတော့ ရိပ်မိကြမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေ
မယ့် မနက်ဖြန် သွားကြည့်လိုက်ရင် သိမှာပါ။ မရလည်း
အရင်းပေါ့”

ဟု အောင်ကျော်စိုးက တစ်ယောက်စီချင်း၏ စကား
များကို သူကြားလာသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောပြသည်။ ငါ့
နောက် အောင်ကျော်စိုးကပင်...

“ဒါကြောင့် တပည့်တော်လည်း ခံပြင်းစိတ်နဲ့ အသည်း
ယားလာပြီး သည်းမခံနိုင်လို့ ပြောချလိုက်တယ်။ လက်ခံ
သတ်တော့ မင်းတို့က လူလိမ်တွေကိုးကွ-ဟင်။ ဒီအတိုင်း
ပဲ ဘုန်းကြီးမရှောင်၊ ရဟန်းမရှောင် လျှောက်လိမ့်ပြီး
သောက်နေကြတာပဲလားလို့ ချက်ချင်း ပြောချလိုက်တော့
သူတို့ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။ တပည့်
တော်ကိုတောင် ရန်လုပ်မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သူတို့ ဆံလေ့
ကျဲ ဝိုင်းလာကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် နောက်
တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး သူတို့ ဝင်အလာကို စောင့်ကြည့်နေ
မြင်တော့မှ သူတို့ နောက်ဆုတ်သွားကြပါတယ်။ တပည့်
တော်လည်း သန်းဦးနဲ့ အေးမင်းတို့က သူတို့အကြောင်း
ကို တစ်ဆုံးတစ်ပွဲလိုက်သွားပြီး လေ့လာဖို့ ရှိနေသေး
အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်
သန်းဦးနဲ့ အေးမင်း၊ မင်းတို့ ဆက်ပြီးလေ့လာခဲ့ကြတဲ့ သူ
အကြောင်းကို ဦးပဉ္စင်းကို ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

သန်းဦးနဲ့ အေးမင်းတို့ကလည်း...

“တပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း သူတို့နဲ့ ထိုင်
ကားစီးပြီး လိုက်သွားကြပါတယ်။ တည်းကုန်း လင်ဆုတ်
ရောက်တော့ သူတို့ ကားပြောင်းစီးကြသလို၊ တပည့်တော်
တို့လည်း သူတို့နည်းတူ လိုက်စီးကြပါတယ်။ ခြောက်လေး
အလွန်မှာ ဆင်းကြတယ်။ ရှေ့ကို သုံးလေးလှမ်းခန့်
လျှောက်ရင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သူတို့ ဝင်သွား
ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့လည်း လိုက်ဝင်ကြပါတယ်။
သူတို့ ဆိုင်ထဲရောက်တာနဲ့ မျက်စာင်းထိုး အိမ်တစ်ဆောင်
လည်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
ရောက်လာကြပြီး ခေါက်ဆွဲစားကြတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့
ပြောပြီးလည်း ရယ်မောကြနေတယ်။ တပည့်တော်လည်း
ထောင်ကျတဲ့ ခုံမှာ ထိုင်နေကြရလို့ သူတို့ပြောပြီး ရယ်
ကြတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ အသေချာ မကြားရပါဘူး။

အသွင်းကို လာလိမ်သလိုမျိုး သူတို့ လျှောက်လိမ်နေကြတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြီး ရယ်နေကြတာလို့ပဲ ထင်ရပါတယ်။

“မျက်စာင်းထိုးအိမ်ဆိုတာက တော်တော်ကြီးသလားဗျ”

ဟု ကပ္ပိယကြီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးပါတယ်။ ပျဉ်စီ၊ ပျဉ်ထောင်၊ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးပဲ။ နောက်လည်း အိမ်ထဲမှာ လူတွေ ရှိနေကြတာ ဟို တွေ့နေရပါတယ်”

“အဲဒါ လူလိမ်တွေချည်းဖြစ်မယ်ကွ။ လူလိမ်တွေ နေထိုင်နေထိုင်ကြတဲ့ အိမ်ပဲဖြစ်မှာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်က လူတွေအကြောင်းကို အသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို မေးမြန်းကြည့်တော့ သူတို့ ဘာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ထွက်သွားလိုက်၊ ဝင်လာလိုက်နဲ့ပါပဲလို့သာ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ကတောင် သူတို့ကို စောင့်ကြည့် နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“ဒီတော့ မင်းတို့က သူတို့ ဒီမှာ လာလိမ်ကြတဲ့ အကြောင်းကို ပြောမပြောကြဘူးလား”

“အဲလိုတော့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်အရပ်လည်း ဘုတ်တော့ အကျယ်အကျယ်ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး ဆို၊ ဒါကြောင့် ဒီက အကြောင်းတွေကို ပြောဖို့ သတိရပေ မယ့် မပြောခဲ့ပါဘူး”

ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ အတော်လေး ခံပြင်းနေပုံလည်းရသည်။ ထို့နောက်...

“အဲဒီလူလိမ်တွေ ကွန်ယက်က မသေးလောက်ဘူးဗျ။ ဒီအထိရောက်လာကြတာ ကြည့်။ လိမ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းသိမှ လိမ်လို့ရတာ။ တို့ ဦးပွင်းအကြောင်းကို ဆည်း သူတို့ ကြိုတင်လေ့လာပြီး လူတစ်ဖက်သားကို သနား ထတ်တာနဲ့ လက်လွယ်တာကို တိတိကျကျသိထားလို့သာ ထာရောက်ချဉ်းကပ်ပြီး လိမ်တာဖြစ်မယ်။ မင်းတို့ပဲ ကြည့် ဆို၊ ကောင်မလေး ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စုရောက်လာတဲ့ နေ့က ဘယ်လောက်အထိ ပီရိလိုက်သလဲဆိုတာ။ ဥပုသ် သည်တွေ ရှိနေကြတဲ့ ဥပုသ်နေ့မှာပဲ တကယ် ခုက္ခရောက် နေသူတစ်ယောက်လို အယောင်ဆောင်ပြီး တတ်လမ်းဆန် ဆန် လုပ်ကြံပြောဆို ငိုယိုလို့၊ ကြားရတဲ့ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲ မှာ ထိခိုက်လောက်တဲ့အထိတောင်မှ ပြောပြတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ အလိမ်အညာတွေဟာ အဆင့်မြင့်ပြီး

ရင့်ကျက်နေပြီလို့တောင် ပြောလို့ ရတယ်”

ထို့နောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တအောင့်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ လူလိမ်များ၏ အကြောင်းကို တွေးပြီးလည်း စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်သည့်အပြင် တအံ့တဩ လည်း ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီးက စာရေးသူ အား ပြောသည်။

“တို့ ဦးပွင်းမှာလည်း သတိထားပါ ဘုရား။ လူလိမ် ဆိုတာ ချို့ပေါက်တယ် မရှိပါဘူး။ လာလိမ်ပြီဆိုကတည်း က သူတို့ ပိုင်လို့ ကျွမ်းလို့ လာတာပါ။ သူတို့က ပရိယာယ် လည်း အရမ်းများကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယုံလွယ်ပြီး လက် လွယ်ရင်တော့ နောက်လည်း ခံရဖို့ သေချာပါတယ်”

ဆိုခဲ့သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးသောအခါ စိတ်ကို ပြောစွာ ထား၍ အလှူမြှောက်သည်ဟု ဆိုက ဆိုနိုင်သော်လည်း ပရမတ်ပျက်တတ်သည်။ ရှေ့အခန်းကဏ္ဍများမှာ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ပရမတ်အလှူဟူသည်မှာ “စိတ်ထားမွန်မြတ်စွာ ဖြင့် အတ္တမပါဘဲ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးကို ရှေးရှုပြီး တကယ်လိုအပ်သော နေရာဌာနများမှာ လှူဒါန်းခြင်း”သာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ အလိမ်ခံလိုက်ရသည်ကို လင်းလင်းကြီးသိနေ လေရာ အဘယ်မှာလျှင် ပရမတ်မြှောက်ချေတော့မည်နည်း။ လာလိမ်နေသည်ဟု မသိမီက စိတ်စေတနာများ သန့်ရှင်း ခဲ့သော်လည်း လာလိမ်နေမှန်းကို တိတိကျကျ သိလိုက်ရ သောအခါ သန့်ခွဲ၊ ရှင်းခဲ့သော စိတ်စေတနာများမှာ အလို အလျောက် လျော့ပါးသွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကား ဖြစ်၏။ ပရမတ် မမြှောက် ဟူ၍သာ ဆိုရပေတော့မည်။

(ဆက်လက် ဖော်ပြပါဦးမည်)

ဂန္ထီရ မုဆိုးနှင့် ဒဏ္ဍာရီထဲက သူယောင်မယ်

လှကျော်ညွန့် (ရေကင်း)

လူသားသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ထား၊ အကြံ၊ ဝါသနာတူဖြစ်ဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းလှပေသည်။ အချို့က စာပေ၊ အချို့က အနုပညာ၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် ကိစ္စရပ်များကို လက်တွေ့ စူးစမ်းလေ့လာခြင်းဟူ၍ အမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားလှပေသည်။

စာရေးသူ တင်ပြလိုသည်မှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် သဘာဝလွန် ပစ္စည်းများကို တခုတရ လိုက်လံ စုံစမ်းရာ ဖွေဖော်ထုတ်သူ ဂန္ထီရ မုဆိုးများအကြောင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတို့၏ အလုပ်မှာ လွယ်လှသည်တော့ မဟုတ်။ အချိန်ကုန်သည်။ လူပင်ပန်းသည်။ အသက်အန္တရာယ်နီးကပ်သည်။ ငွေကြေးကုန်ကျများလှသည်။ ဤလောက၌ များစွာ ထူးဆန်းလှသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပစ္စည်းများမှာ သူနေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်။ လူများ မတွေ့နိုင်၍သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဝက်မာန်စွယ်၊ ဆင်မာန်စွယ်၊ ဝက်စွယ်နီကင်းပိတ်၊ ချိုးအမြဲတော့၊ ဝါးအမြဲတော့(အမတော့)၊ အုန်းသီးထဲမှရသော အုန်းအမြဲတော့ စသည်များဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်း

များမှာ များသောအားဖြင့် ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ စီးပွားလာသော လာဘာ ကောင်းမွန်ရန် စသည်ဖြင့် ဆောင်ထားကြသည်။ အချို့ ပစ္စည်းများမှာ သေနတ်ပစ်လျှင် မမှန်၊ ကျည်မထွက်၊ ဆိုခြင်းကြောင့် ဝါသနာတူများ စုပေါင်း၍ အမဲလိုက်သကဲ့သို့ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေကြသည်။ သတင်းရလျှင် တောအထိ ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်၊ မြစ်ချောင်းများ ဖြတ်ကျော်ကြပြီး ထိုပစ္စည်းရှိသည့် နေရာသို့ လိုက်ကြသည်။ ပစ္စည်းကို တွေ့သည်နှင့် မစမ်းသပ်ခင် ရောင်းချေး၊ ဝယ်ချေးကို နိုင်မာသော အထောက်အထား သက်သေများဖြင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စည်းကို တွေ့ပြီး ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပြီးမှ စမ်းသပ်ရာတွင် မိမိတို့ ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ မစွမ်းကြသည်နှင့် ကြုံရ၍ လက်မြှောက်ခဲ့ရသည်က မကြာခဏဆိုသလိုပင်။

ဥပမာ - ကျည်မထွက်၊ ကျည်လွှဲစေသည့် ဝက်စွယ်နီကင်းပိတ်ကို တွေ့၍ ထိုအစွယ်ကို ကြက်၏ လည်တွင်း ချည့်ပြီး သေနတ်နှင့် ပစ်၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရန် အစွယ်ထည့်

များက၊ ကြက်လည်း လည်ပြတ်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အဆိုပါ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရာတွင် ခရီးစရိတ်၊ အစရိတ်၊ စမ်းသပ်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစရိတ်နှင့် ပညာရှင်ဆပ်ဦးအား အခကြေးငွေ များများပေး၍ ငှားရသည် စရိတ်များ ရှိသည်။ ဂန္တိရကျမ်းများကိုလည်း နှစ်ပတ်အောင် လေ့လာစာရ မှတ်တတ်သားထားကြရသည်။ သို့မှသာ ပစ္စည်းအတုအယောင်နှင့် မတွေ့ဘဲ၊ လူလိမ်လူကောက်များဘေးမှ ကင်းဝေးကြပေမည်။ ထို့ကြောင့် ငွေထုပ်ပိုက်၍ (သို့မဟုတ်) ချက်လက်မှတ်များ ပိုက်၍ ခရီးဆန်ကြရသည်။

အမှန်တကယ် သဘာဝလွန်သတ္တိ ပစ္စည်းများကို တွေ့ရှိရပါက ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူး၊ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ အစိုးရအဖွဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးပါမကျန် အသိသက်သေအရာထားပြီး သူတန်ဖိုးနှင့်သူ ဈေးညှိ၍ စာချုပ်ချုပ်ကြရသည်။ သို့မှသာ မိမိတို့ ဘေးကင်း၊ ရန်ကင်းဖြစ်ပေမည်။ အလိပ်အညာအရပ်ပေမည်။ သာမန်အားဖြင့် တောသူတောင်သားများသည် အထွန်ရှိသားကြသည်ဟု ဆိုသော်ငြားလည်း၊ ၎င်းတို့ လည်ဆိုင်လျှင် မြို့သားများထက် သာသည်။

ဥပမာ - သိန္နီရှိသည့် ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို စမ်းသပ်ရာတွင် ကျည်မထွက်သည့်ပစ္စည်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်ကြည့်၍ ဆိုပါက ဝယ်သူသည် မိမိတို့၌ ပါလာသော သေနတ်သီးသား သုံးရဲကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တချို့မှာ သေနတ်ကို ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ သေနတ်မောင်း၏ စပလိန်သို့ သူတို့က ကျည်တစ်ချက်ထွက်၊ တစ်ချက်မထွက်အောင် ပြုပြင်ထားလျှင် ထိုပစ္စည်းအား သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သည့်အခါ ကျည်ဆန်မှာ မထွက်ဘဲ၊ မိုးပေါ်သို့ ထောင်ပစ်မှသာ ထွက်အောင် ပြုပြင်ထားနိုင်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်သိန္နီ ပစ္စည်းကို ထပ်ပစ်လျှင်လည်း မထွက်ဘဲ၊ မိုးပေါ်သို့ ထောင်ပစ်မှသာ ထွက်သည်ဆိုပါက မိမိတို့ကို ရောင်းချသည့်ပစ္စည်းမှာ စွမ်းသည်ဟု ယူဆယှဉ်ရာရှိသည်။ ထိုအချက်ကို ဂန္တိရ မုဆိုးများ မသိလျှင် ခံသွားရပေမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရောင်းအဝယ်ဈေးနှုန်းမှာ သိန်းထောင်ချီ၍ ရှိသည်။

ထိုပစ္စည်းများသာမက၊ တချို့ ရွာများတွင် အဆိပ်ပြေခြင်းဆိုင်၊ ခွက်များ ရှိသဖြင့် သွားရောက်ပြီး အဆိပ်ပြေမပြေကို ဆိုတက်ဝယ်၍ ထမင်းနှင့် ရောနယ်ကာ၊ ထိုခွက်ထဲသို့ ထည့်ဆုံး ရှစ်နာရီအထိ ထားကြည့်ရသည်။ လိုရမယ်ရအစီအစဉ်ရှိလည်း စမ်းသပ်ကြည့်ရသည်။ ပြီးမှ ခွက်ထဲမှ ဆို၍ ကြက်တစ်ကောင်ကို ကျွေးပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရာ

ကြက်မှာ အဆိပ်မိ၍ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နှင့် သေပွဲဝင်ရရှာသည်။ ထိုအခါတွင် အရောင်းအဝယ်မဖြစ်တော့ဘဲ နောက်ပစ္စည်းရှိရာသို့ သွားကြရပြန်သည်။

နောက်တစ်ရွာ၌ ကြေးနက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အစွမ်းမှာ ခြစ်ပိတ်ဖြစ်သည်။ ခြစ်ပိတ်ဆိုသည်မှာ ထိုကြေးနက်ကို သံဖြတ်လွှာ တံစည်းငယ်တို့ဖြင့် ဖြတ်ကြည့်၊ ပွတ်ကြည့်လျှင် ခြစ်ရာမှာ အနည်းငယ် နက်သည်။ ထိုနောက် ထိုခြစ်ရာကို ပိတ်၊မပိတ်၊ ပျောက်၊မပျောက် စမ်းသပ်လိုလျှင် ထိုကြေးနက်ကို သေတ္တာတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်၍ သော့ပိတ်ပြီး တစ်ညထားကြည့်ရသည်။ လူစုံသည်အခါ သော့ဖွင့်၍ ကြေးနက်အား ယူကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခြစ်ထားသည့်အရာမှာ မူလအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အရေးအကြောင်းမှာ ပိတ်မသွားပေ။ ထိုအခါ အရောင်းအဝယ်ပျက်သွားကြရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်၊ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်နှင့် ခရီးနှံခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် လူတွေလည်း မောပန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် စမ်းသပ်စရာ ဂန္တိရပစ္စည်းသတင်းကိုလည်း မကြားရတော့သဖြင့် ဘာဆက်လုပ်မလဲဟု စဉ်းစားနေကြစဉ် ခရီးသည်တစ်ဦးထံ သတင်းထူးတစ်ခုကို ကြားကြရသည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်။

အသီးသီးနေသော သူယောင်ပင်များ ရှိသည်ဟူသည့် သတင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းမှာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သည့် သတင်းမျိုးမဟုတ်သော်လည်း သူယောင်ပင်ဟူသည့် လူတိုင်း လူတိုင်း ကြားဖူးကြသည့်အပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသူယောင်ပင်မှ အသီးများသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။ ဇော်ဂျီများက ဆေး အတတ်ဖြင့် ထိုသူယောင်ပင်အသီးများကို အသက်သွင်း ၍ ကာမစပ်ယုက် ပျော်ပါးကြသည့် ဝတ္ထုပုံပြင်များကို ကျွန်ုပ် တို့အပါအဝင် လူအများမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးကြလိမ့် မည်ထင်ပါသည်။ မြင်တော့ မမြင်ဘူးကြပါပေ။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧဏ္ဍာရီထဲမှ ထိုသူယောင်ပင်မယ်ကလေး များကို မြင်တွေ့လိုသဖြင့် သတင်းကြားရာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှင်ရသည့်ခရီးမှာ နီပေါနိုင်ငံ၊ ခတ်မန္တမြို့ နယ်ရှိ ကန်ဆစ်ကျေးရွာသို့ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ခရီးဖြစ်ပြီး ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ နောက် ကျောဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော ခြံသို့ ရောက်သွားကြ သည်။ ခြံပိုင်ရှင်မှာ ဘာဘူမန်နီ ဖြစ်သည်။

ခြံသို့ ရောက်သောအခါ ခြံပိုင်ရှင် ဘာဘူမန်နီမှာ ဘုရား ရှိခိုးနေ၍ ဂန္တီရအဖွဲ့သည် ခြံကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့် ပြီး ပုံတွင် ပါသည့်အတိုင်း မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ လွန်စွာ အံ့ဩကြရသည်။ သူယောင်ပင်ကြီး လေးပင်နှင့် သူယောင် အပင်ငယ် နှစ်ပင်ကို တွေ့ကြရပြီး အပင်ကြီးများတွင်သာ အဖူးအပွင့်နှင့် သူယောင်သီးများကို တွေ့ကြရသည်။ အံ့ဩ လွန်း၍ ခွင့်ပြုချက်ပင် မတောင်းနိုင်ဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြ သည်။

ခြံပိုင်ရှင်က ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယို မရိုက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်လျှင် အသီးများ မှာ ကြွေကျသောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။

သို့ပေမယ့် လက်လွန်သွားခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံ သုံးပုံရိုက်ပြီး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခြံပိုင်ရှင် ကုလားကြီးမှာ အသက် (၉၀)ခန့် ရှိ၏။ အလွန်အေးနေသည့် ရာသီတွင် နံငယ်ပိုင်းကိုသာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ လေ့လာသူတို့မှာ အနွေးထည်ကိုယ်စီ ဝတ်ထားကြရ၏။ ကိုယ်ခံအားနှင့် ကျန်းမာရေးအလွန်ကောင်း ပုံရသည်။

အပင်အကြောင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ မေးမြန်းရာ ဘယ်က ရသည်ကို မဖြေဘဲ ဤအပင်ကို အလွန်မြတ်နိုး တွယ်တာ ပုံရသည်။ သူ၏ ပြောပြချက်အရ သူယောင်သီး ပေါက်စလေး

များမှာ ခြေဖျားမှစ၍ ထွက်ကြ၏။ ထိုအသီးကင်းလေး စားကြည့်သည့်အခါ အလွန်ခါးပြီး ခေါင်းကိုက်လာကြောင်း ဝမ်းနစ်သားအရွယ်ခန့်သို့ ရောက်သည့်အခါ မိန်းကလေးတစ် ခယ့် ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း၊ အရွယ်အသီး အတင့်ရှိသည့်အချိန်၌ ကြွေကျလျှင် လူသေကောင်အဖြစ် ကဲ့သို့ နံ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ လိုက်ရှာပြီး လူသေကောင် ဖြစ် ပြုသကဲ့သို့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို မချိုးမဖဲ့ဘဲ မြှုပ် ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလွန်စိတ်ကုန်လာကြောင်း သို့ပေမယ့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး စိုက်ထားသော အပင်များဖြစ်၍ မဆုတ်ရက်ဘဲ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိလာကြောင်း ပြောပြသည့် ထို့ကြောင့်လည်း အကြီးဆုံး သူယောင်ပင်သီးအား သူ၏ သမီးအဖြစ် သတ်မှတ်၍ “စန္ဒာသီရိ”ဟု အမည်ပေးထား သည်။

ခြံပိုင်ရှင် ဘာဘူမန်နီသည် ဇော်ဂျီ တပည့်များ သူယောင်ပင်လေးများအား ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် တို့၍ အသက် သွင်းပြီး ပျော်ပါးကြသည်ကို သိထားသည်။ သို့သော် သူယောင်သီး စသီးကတည်းက ယခုအချိန်အထိ မည်သည့် ဇော်ဂျီ တပည့်မျှ မလာကြကြောင်း ပြောသည်။ ၎င်း သူယောင်သီးလေးများမှာ အုန်းတစ်ခိုင်ရင့်လာလောက်သည့် ကာလ၊ ဥပမာ- ခုနစ်လ၊ ရှစ်လလောက်တွင် အသီးရသည့် အရွယ်ရောက်သည့်သဘောဟု ဆိုသည်။ ဝမ်းနစ်သားအရွယ် သို့ ရောက်လာလျှင်တော့ မကြာမီ ကြွေကျကုန်၏ဟု ဆို သည်။ သီးနေသော သူယောင်ပင်များမှာ အတော်အတင့် ဘယ်နှနှစ်ခန့်ရှိမည်ဆိုသည်ကိုတော့ ရုက္ခဗေဒပညာရှင် ခင် စမ်းသပ်ကြည့်မှသာလျှင် အတိအကျ သိနိုင်မည်ဟု ဆို သည်။

တစ်ပင် တစ်ပင်တွင် သူယောင်သီး သုံးလေးလုံးမျှ ကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မြင်ခဲ့ကြရသည်။ ပင်ပျိုလေးများ မသီးမပွင့်သေးပေ။

လူသားများသည် မိမိတို့ ကိုယ်တွေ့မကြုံရသေးသော ဖြစ်ရပ်များဆိုလျှင် “ဧဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တွေပါကွာ”ဟု ဆိုလေ့ ရှိသော်လည်း မိမိလက်လှမ်းမီနိုင်လျှင် ပုံပြင်အဖြစ်သာ အသွင်ပြောင်း သတ်မှတ်ကြသည်။ သို့သော် ဤသူယောင်သီးများကို တွေ့ တွေ့ မြင်တွေ့ရခြင်းမှအစပြု၍ ဧဏ္ဍာရီပုံပြင်မှတ်တမ်း သူယောင်ပင်ကို ဖယ်ထုတ်လျက် အဖြစ်မှန်စာရင်းသို့ ပြောင်း လဲသွင်းကြပါစို့ဟု တင်ပြရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

ကိုဦး (လွိုင်လင်)

ဘုရားရှင်

“အမည်”
 “လူမျိုး”
 “အဖအမည်”
 “ဦးကျော်သောင်း”
 “အသက်”
 “လေးဆယ်ရှစ်”
 “ဘာအမှုလဲ”
 “ဘုရားမောင်ခိုမှု”

ထောင်တံခါးမကြီးအတွင်းသို့ အကျဉ်းသားအသစ်များ ထည့်ထား၍ တစ်ဦးချင်း ရေတွက်စစ်ဆေး လက်ခံနေသော အမှုများ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထောင်ကျလာတဲ့ အမှုတွေကလည်း အစုံအလင်ပါဝင်ကြသည်။ ခိုးမှု၊ လူသတ်မှု၊ မူးယစ်သောက်မှု၊ လိမ်လည်မှု၊ ဘုရားမောင်ခိုမှု စသည်ဖြင့် ပြန်လည်ကြံကြားနေသော အသံကို ကြားနေရပါသည်။

“ဘကြီးမှုံ... ဘုရားမောင်ခိုမှုဆိုတာ ဘာလဲဗျ”
 ဟု ကျွန်တော် မသိသေးသောအမှုကို အနီး၌ ရှိသော အထက်စာရေးကြီး ဘကြီးမှုံကို မေးလိုက်ပါသည်။ “ဘကြီးမှုံ... ဘုရားမောင်ခိုမှုဆိုတာ အကျဉ်းဦးစီးဌာန လွှဲပြောင်းအကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ခွင့်ရပြီး ဦးမှုံဖြစ်ပါသည်။ သက်ပြည့်ပင်စင်သွားရန် အဆင်မပြေလောက်သော လိုသော ဝါရင့်၊ လုပ်သက်ရင့် အဘိုးအဘွားအသစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့ကို အများက “ဘကြီးမှုံ”ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အမေးကို ဘကြီးမှုံက...

ဒီလူက ရှေးဟောင်းဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို ဟိုဘက်နိုင်ငံ ခိုးပို့ပြီး အနားကြီးပွားနေတာ။ အခုတစ်ခါက ရဲက ဖမ်းမိတော့ ဘုရားဆင်းတုတော်မျိုးစုံတွေ ကားကြီးတစ်စီး အပြည့်ပဲတဲ့။ ရှမ်းပိုင်းရပ်ထဲမှာ သူ့အိမ်အသစ်ပြန်ဆောက်ထားတာလည်း အကြီးကြီးပဲ။

“ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို အခြားနိုင်ငံဘက် ခိုးထုတ်၊ ခိုးရောင်းတဲ့ အမှုပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းတို့၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားစောင်းတန်းတို့မှာ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ အများကြီး ချရောင်းနေကြတာရော ဘုရားမောင်ခိုမှု မဖြစ်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့ စကားပြောရင် အဲဒီလို ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ မေးတတ်လွန်းလို့ ငါ စိတ်ညစ်တာ”

“မညစ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တကယ်သိချင်လို့ပါ”

“အေး၊ ငါသိသလောက်တော့ ပြောပြမယ်။ ရဲတို့ ဘုရားသုကြီးတို့လောက်တော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သိသလောက်ပဲ ပြောပြပါ”

“ဒီလိုကွာ။ မင်းပြောတဲ့ ဘုရားစောင်းတန်းတွေမှာ ရောင်းချနေတဲ့ ဆင်းတုတော်တွေက အခုမှ ထုလုပ်ပြီး အများသူငါအိမ်မှာ ထားပြီး ကိုးကွယ်ဖို့ ရောင်းချတာ။ အသစ်တည်တဲ့ ဘုရားတွေမှာ လူအများ ကိုးကွယ်ကြည့်ညှိနိုင်ဖို့ ကုသိုလ်ရှင်တွေက ဝယ်ပြီး လှူဒါန်းတဲ့အခါလည်း ရောင်းချတာပေါ့ကွာ။ ဒါတွေက ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ ဥပဒေနဲ့လည်း ကင်းလွတ်တယ်။ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ်လုပ်နေကြတာဖြစ်လို့ နိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင်လို့တောင် ခေါ်ကြသေးတယ်”

ဘကြီးမှုံက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးလေးကို ကိုင်၍ တစ်ဝိုက်လောက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာက ရှေးဟောင်း ဘုရားဆင်းတုတော်တွေပေါ့ကွာ။ တို့နိုင်ငံက ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတော်တွေ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို အခြားနိုင်ငံတွေက ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်ကြတယ်ကွ။ တို့နိုင်ငံမှာကလည်း ဘာသာ၊ သာသနာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေက အများကြီး ရှိနေကြတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်အမျိုးမျိုး နတ်ရုပ်ထုတွေ၊ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးတွေ၊ အခြား ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတွေလည်း ရှိနေကြတယ်။ ရှေးဟောင်း စေတီတော်ကြီးတွေနဲ့ တောရွာက မထင်မရှား ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ပိုပြီးတွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီလို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို မသမာစီးပွားရေးလောဘသမားတွေက ငွေပေးပြီး ဝယ်တန်တာ ဝယ်၊ ခိုးယူလို့ ရတာလည်း ခိုးယူပြီး အခြားနိုင်ငံတွေဘက်ကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းချကြတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ သူတွေကို ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတော့ ဖမ်းဆီးအရေးယူ

အခြားသောကဏ္ဍ

ဘုရားမောင်ခိုမှန်း အလွန်
ခေတ်စား များပြားခဲ့ကြပါသည်။ အများက အလွယ်တကူ
နှင့် ဘုရားမောင်ခိုမှန်း ခေါ်ဝေါ်ခံခဲ့ရသော်လည်း အမှန်
မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ
ဖြင့် အရေးယူခြင်းခံရသော အမှုဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်အခါ
က လူနေအိမ်ခြေ ကျေးရွာနှင့် ဝေးကွာသော ဘုရားများရှိ
ဆင်းတုတော်များ၊ မထင်မရှား လူခြေပြတ်သော ဘုန်းကြီး
ကျောင်းများမှ ဆင်းတုတော်များ၊ နတ်ရုပ်ထုများ၊ ကြေး
ခေါင်းလောင်းကြီးများမှာ မကြာမကြာ အခိုးခံခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယခုအချိန်အခါ၌ ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့
များ ဘုရားလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများ ထားရှိ၍ စောင့်ရှောက်
သည့်အပြင် အချို့ ဘုရားများကို သံတာကုတ်ခါးများ တပ်ဆင်
၍ သော့ခတ်ထားရှိသည်အထိ အကာအကွယ်လုပ်ထား
ကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

အခြားသူများက လုပ်ကြသည်ဆိုလျှင် ထားပါဦး။ အခု
တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတွေကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်
ဘာသာ၊ သာသနာယဉ်ကျေးမှုကို ခိုးယူရောင်းစားနေကြသည်
မှာ ရှက်စရာကောင်းလှသလို ရင်နာစရာလည်း ကောင်းလှ
ပါသည်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာအကြောင်းလည်း ရှိပါဦးမလား။
အကြောင့်လည်း နိုင်ငံတော်က ဥပဒေဖြင့် ကာကွယ်တားဆီး
အရေးယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြားသော လုပ်ကိုင်စား
သောက်စရာတွေ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရှိနေပါလျက်
မသမာသော လောဘနှင့် ချက်ချင်း ကြီးပွားလိုသူများပင်
ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ထောင်မှူးလောင်း
သင်တန်းမတက်ရသေးမီ လွှဲကော်အကျဉ်းထောင်မှာ တပ်
သားလေးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စအချိန်လည်း ဖြစ်ပါ
သည်။ လွှဲကော်ထောင်မှာလည်း ဘုရားမောင်ခိုမှုက တော်
တော်များပါသည်။ များရသည့်အကြောင်းကတော့ ကယား
ပြည်နယ်အတွင်းမှာ တဖက်က ထိုင်းနိုင်ငံကို တရားမဝင်
သွားလာနိုင်သောလမ်းများ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။
ဘောလခဲ၊ မယ်ဆွဲဘက်မှာ တစ်လမ်းရှိသလို၊ ရှားတော
ဘက်မှာလည်း တစ်လမ်းရှိနေပါသည်။ အခြားလမ်းများ
လည်း ရှိနိုင်ပါသေးသည်။

ပြည်တွင်းက ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတော်မျိုးစုံ၊ ရှေး
ဟောင်း ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ခိုင်းနွား၊ ခိုင်းကျွဲများကို တစ်ဖက်
နိုင်ငံသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ အဝတ်

အထည်နှင့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ မှောင်ခိုပစ္စည်းမျိုး
ကိုလည်း ပြန်သွင်းလာတတ်ကြပါသည်။ မြန်မာ့ခိုင်းနွားတွေ
ကိုတော့ မန္တလေးတိုင်းအတွင်းရှိ ဒေသတွေက အများဆုံး
မှောင်းယူလာတတ်ကြပါသည်။ ဘုရားဆင်းတုတော်နှင့် ရှေး
ဟောင်း ပစ္စည်းများကိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးမှ စင်
ယူ၍ တစ်မျိုး၊ ခိုးယူ၍ တစ်မျိုး၊ နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် သယ်ယူ
လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ များစွာအလုပ်ဖြစ်၍ လုပ်ကိုင်သူများ
မှာလည်း နေချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘုရားမောင်ခိုမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်
နှစ်ကျခံနေရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား သူ၏ မိသားစု
ဖြစ်သော ဇနီးနှင့် သားသမီးများက ထောင်ဝင်စာလာတွေ
ကြပါသည်။ မိသားစုတစ်ရပ် ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစား
တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် စီးပွားရေးအဆင်ပြေရုံတင်မကဘဲ၊ ကြီးပွား
ချမ်းသာနေသော မိသားစုဟု မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဘကြီးမုံက ကျွန်တော့်နားကပ်၍ လေသံတီး
တိုးဖြင့်...

“အဲဒါ အကျဉ်းသား လှမြင့်ရဲ့ မိသားစုလေကွာ။ ဒီသူ
က ရှေးဟောင်း ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို ဟိုဘက် နိုင်ငံ
ခိုးပို့ပြီး တအာဏာကြီးပွားနေတာ။ အခုတစ်ခေါက်မှာ ရဲ
ဖမ်းမိတော့ ဘုရားဆင်းတုတော်မျိုးစုံတွေ ကားကြီးတစ်စီး
အပြည့်ပဲတဲ့၊ ရှမ်းပိုင်းရပ်ထဲမှာ သူ့အိမ်အသစ်ပြန်ဆောက်
ထားတာလည်း အကြီးကြီးပဲ။ လူတွေက နောက်ပြောင်ပြီး
တောင် ပြောကြသေးတယ်။ တိုက်အိမ်ကြီးက သေသေ
ချာချာကြည့်လို့ တိုက်အိမ်နဲ့ မတူဘူးတဲ့။ ရှေးဟောင်းဘုရား
တွေနဲ့ တူတယ်လို့”

“တကယ်ဟုတ်လား ဘကြီးမုံ၊ ရှေးဟောင်း ဘုရား
တိုက်အိမ်ကြီးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲကွာ။ နောက်ပြောင်ပြောင်
တာပါဆို။ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ အရောင်းအဝယ်ထုတ်
ရတဲ့ ငွေနှင့် ဆောက်ထားလို့ကွာ။ ရှင်းပြီလား”

ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးမုံတို့ စကားပြောနေစဉ်အချိန်
မှာပင် လူငယ်တစ်ဦး ထောင်တံခါးကြီးရှေ့ အပြင်ဘက်သို့
ရောက်ရှိလာပြီး အရေးကြီးကိစ္စရှိသဖြင့် ဦးလှမြင့် မိသားစု
ကို တွေ့ခွင့်ပြုပါရန် ပြောသဖြင့် တံခါးကြီးမှ ဝန်ထမ်းလူ
က စိစစ်ပြီး ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

ထိုလူငယ်သည် ထောင်ဝင်စာတွေနေကြသော
အကျဉ်းသား လှမြင့်မိသားစုရှိရာသို့ အားပြီးအလွှာသွား

စုတစ်ခုပြောလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လူငယ်ပြော
သော စကားကြောင့် အကျဉ်းသား လှမြင့်အပါအဝင်
စုတစ်ခုလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ၊ ဇနီးဖြစ်သူမှာ
အော်ငိုသွားပင် ကျလာပါတော့သည်။ မိသားစုတစ်ခုလုံး
ထောင်ဝင်စာဆက်မတွေ့တော့ဘဲ မပြေးရဲတစ်မယ် ပြန်
ထွက်သွားကြပါတော့သည်။ အကျဉ်းသား လှမြင့်လည်း
အော်ငိုသွားပင် ကျလာပြီး ထောင်တွင်းရှိ သူ့အဆောင်သို့ ပြန်
သွားပါတော့သည်။

“ဘကြီးမို့...ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ဟိုမိသားစု ဆက်မတွေ့
တော့ဘဲ ငိုယိုပြီး အမြန်ပြန်ထွက်သွားကြတာ”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲကွ။ မင်းနဲ့အတူတူ သူတို့
အလုပ်လုပ်မှာ ထိုင်နေတာလေကွာ။ နေဦး၊ မင်းသိချင်
ထောင်ဝင်စာစောင့်တဲ့ တပ်ကြပ် ထွန်းရင်ကို ငါခေါ်မေး
လို့လိုက်မယ်”

“ဟေ့...ထွန်းရင်၊ ခဏလာပါဦးကွ”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးမို့တို့ ထိုင်နေ
နေရာနှင့် ၁၅ကိုက်ဝေးသော ထောင်ဝင်စခန်းမှ တပ်
ထွန်းရင် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာပါသည်။
“သို့ ရောက်သောအခါ ဘကြီးမို့က...”

“အကျဉ်းသား လှမြင့်ကို လာတွေ့တဲ့ သူမိသားစုက
မတွေ့တော့ဘဲ ငိုယိုပြီး အမြန်ပြန်ထွက်သွားကြတာ
ဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဒီလို ဘကြီးမို့ရေ၊ ဟိုလူငယ် ကောင်လေးက
အော်ငို တူတော်တယ်တဲ့။ သူလာပြောသွားတာက လှမြင့်
နဲ့ပိုင်ရပ်ထဲက တိုက်အိမ်ကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား။
စုတစ်ခုလုံး ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ကြတော့ အိမ်ကို
စိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အဲဒါ အခု အဲဒီ
အိမ်ကို မီးထလောင်တာ တစ်အိမ်လုံးကုန်သွားတယ်။
အိမ်နဲ့ရဲတွေပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့”

ထိုအခါ ဘကြီးမို့က...

“သူများ ရှိသွားတာလား။ ဘယ်က စလောင်တာ
လဲကွ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ မီးဖိုမီးတို့ လျှပ်စစ်
ကရောဖြစ်တာတို့၊ ဘုရားမီးပူဇော်တဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီး
တစ်ခုခုက ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး သူတာဝန်ရှိရာ ထောင်ဝင်စာခန်းသို့ ပြန်
သွားသည်။ ဘကြီးမို့က ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍
“အဲဒါပေါ့ကွ။ မင်းတို့ ငါတို့ ကျိန်ပြောရင် ဘုရားစူးရ

ပါစေရဲ့ ပိုးကြီးပစ်ရပါစေရဲ့ဆိုတာလေ။ အခုတော့ ဘုရားစူး
ပြီးထင်တယ်ကွ”

ဟု ပြောပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကြားသိရသည်မှာ အကျဉ်းသား
လှမြင့်အိမ် မီးလောင်ခဲ့သည်မှာ ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို
စလောင်သည်ကို အဖြေရှာမရကြောင်းနှင့် ရပ်ကွက်အတွင်း
ရှိ အခြားသောအိမ်များကို မကျူးစက်ဘဲ တစ်အိမ်တည်း
ကွက်၍ လောင်သွားကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်
ဦးစီး ယောက်ျားဖြစ်သူ ထောင်ကျနေစဉ် တစ်မိသားစုလုံး
အားကိုးရာမဲ့ပြီး စိတ်ဒုက္ခအပူမီးကျရောက်နေချိန်၌ ကိုယ်မှာ
ဝတ်ထားသည့်အဝတ်က လွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်အောင်
တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်သွားခဲ့ရသည်။ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်
ခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမည်
လဲဆိုတာလည်း မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ မိမိ
ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံဟာ မိမိနောက်ကို အစဉ်
အမြဲလိုက်နေပါလားဟု သိလိုက်ရပါတော့သည်။

အထက်ပါဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင်
တစ်နေ့မှာတော့ အမျိုးသမီးဆောင်က အစောင့်အမျိုးသမီး
ဝန်ထမ်းတစ်ဦး နံနက် ၈နာရီခန့်တွင် ဘကြီးမို့ထံသို့ လာ
ရောက် သတင်းပို့ပါသည်။

“ဘကြီးမို့... အမျိုးသမီးဆောင်က အကျဉ်းသူ
ခင်မေကြည်ဆိုတဲ့တစ်ယောက် မီးယပ်ရောဂါလို့ ထင်ရတာ
ပဲ။ သွေးတွေဆင်းပြီး သတိမေ့နေတယ်”

“သေချာရဲ့လားဟာ။ ဆေးရုံရောက်မှ ထွက်ပြေးသွားဦး
မယ်”

မှန်ပါသည်။ ဘကြီးမို့ကဲ့သို့ လုပ်သက်ရင်း တပ်ကြပ်
ကြီးတစ်ယောက်အဖို့ အတွေ့အကြုံများစွာရှိခဲ့ရာ၊ အချို့
အမျိုးသမီးအကျဉ်းသူများမှာ အပြင်က ပါလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်
ကို ခိုက်နာ၍ မွေးဖွားနိုင်ဖို့ အပြင်ဆေးရုံမှာ တင်ပေးပါ
တယ်။ မွေးလည်းပြီးရော သွေးနုနှင့် မွေးတဲ့ ကလေးကို
ပိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါလေရော။

“သေချာပါတယ် အဘ၊ ညကတည်းက တစ်ညလုံး
သွေးတွေ ဆင်းနေတာ အားလုံး သိကြ မြင်ကြပါတယ်။
အခုဆို လူကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရောင်တောင်ဖြစ်နေပြီ”

“အေးအေး၊ ဒါဆိုလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ သတင်းပို့
ပြီး အမြန်ဆေးရုံပို့နိုင်အောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး ရုံးခန်းဘက်သို့ ချက်ချင်း ထသွားခဲ့ပါသည်။

ဘကြီးမှုံက တပ်ကြပ်ကြီးဂါတ်စာရေးဖြစ်ရာ ဝန်ထမ်းများ တာဝန်ခွဲဝေခြင်းအပြင်၊ ထောင်မှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ထောင်ပိုင်ထံ သတင်းပို့ပြီး အထက်နှင့်အောက် ဆက်သွယ်၊ စီမံခန့်ခွဲရသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ ထောင်တွေ၊ စခန်းတွေမှာ ဂါတ်စာရေးကလည်း အဓိကကျပါသည်။ ဂါတ်စာရေးကောင်း ထောင်ကောင်းမည်ဟုပင် ပြော၍ရပါသည်။ ဂါတ်စာရေးနှင့် ထောင်ပိုင်တို့က ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ပြောဆိုနေတိုင်ကြပါသည်။ ထောင်ပိုင်တစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိလက်အောက်ဝန်ထမ်းထဲက ဂါတ်စာရေးအား တာဝန်ပေးတော့မည်ဆိုလျှင် သေသေချာချာ စိစစ်သုံးသပ်ကြရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်...မောင်ဦး၊ နောက်ထပ် တစ်ယောက်လည်း ဘုရားစူးပြန်ပြီကွ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ ဘကြီးမှုံ”

“အေး၊ မနဲက မီးယပ်ရောဂါနဲ့ သွေးတွေ ဆင်းနေတဲ့ အကျဉ်းသူ ခင်မေကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမ၊ အပြင်ဆေးရုံကြီးမှာ ညက ဆုံးသွားပြီတဲ့ကွ”

“အဲဒါလည်း ဘုရားစူးတာပဲလား ဘကြီးမှုံ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ဒီမိန်းမကမှ ခေတ်သစ် စိမ္မာဏာကွ။ တော်တော်လည်သလောက် ယုတ်မာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အကောင်းပကတိ ကျန်းမာနေရာကနေ ရောဂါဆိုး ချက်ချင်းဝင်လာပြီး သေဆုံးရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခေတ်သစ် စိမ္မာဏာဖြစ်ရတာလဲ။ ဆန်းနေပါလား”

“ဒီလိုကွ။ ခင်မေကြည်က ဘုရားမောင်ခိုလုပ်စားနေတာ ကြာပြီ။ တော်တော်လည်း ကြီးပွားနေပြီ။ တော်တော်လည်း ပါးနပ်တယ်။ ရုပ်ရည်လေးကလည်း ရှိတော့ သူ့အကျိုးစီးပွားအတွက်ဆိုရင် ဘယ် ပုရိသယောက်ျားနဲ့မဆို အဆင်ပြေအောင် နေတတ်တယ်။ အခုနောက်ဆုံး ဖမ်းမိပြီး ထောင်ကျခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကတော့...”

ဘကြီးမှုံက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်သောက်နေပြန်ပါသဖြင့် သူ့ဆက်ပြောမည့် အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်း နားထောင်နေမိပါသည်။

“ဒီမိန်းမက ရှေးဟောင်းဘုရားမတ်တတ်ရပ် ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူကို ကားတစ်စီးနဲ့ သယ်လာတယ်။ ရှေးနားက စစ်ဆေးရေကိတ်မှာ ကားတွေကို ရဲတွေက စစ်နေတယ်

လည်းဆိုရော ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးနဲ့ စောင်တစ်ထည်တည်းခြုံပြီး ဖက်အိပ်နေလိုက်တယ်တဲ့။ ရဲတွေ ရောက်လာပြီး စစ်တော့မှ သူက ထာလာပြီး အစစ်ခံတယ်။ ရဲတွေကားတစ်စီးလုံးကို စစ်ပြီး ဘာမှမတွေ့တော့မှ ပြန်ဆင်းတာမှာ ရဲတစ်ယောက်က စောင်ခြုံထဲမှာ အိပ်နေတာ ဘာလဲလို့ မေးတယ်။ ခင်မေကြည်က ကျွန်မယောက်ျားမကောင်းလို့ အိပ်နေတာပါဆိုပြီး ပြန်ဖြေတယ်။ မသင်္ကာလို့ စောင်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့မှ ရှေးဟောင်းဘုရား မတ်တတ်ရပ် ဆင်းတုတော်ကြီးကို တွေ့ရတာ။ အဲဒါနဲ့ ခင်မေကြည်ကို ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့ရတာလို့

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းမ ဘုရားစူးသင့်တာပေါ့ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိပါသည်။

၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် လျှိုင်ကော်မတီမှ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာခဲ့ရပါသည်။ ထောင်မှူးလောင်းသစ် ဆင်းပြီးချိန်တွင် တောင်ကြီးမြို့နယ်ထဲက တောင်ကြီးစိုက်ပျိုးရေးအလုပ်စခန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတာ ဘကြီးမှုံလည်း သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူ၍ သူ့ဇာတိ

သော ပြောင်းမြကို ပြန်သွားပြီး အခြေချ နေထိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။

တောင်လေးလုံးစခန်းသည် ရွှေညောင်နှင့် ဂူပိုင်ခန့် ငြိမ်းသုံးစရာရှိလျှင် ရွှေညောင်ဈေးမှာပဲ သွားရောက် ယူသုံးစွဲကြရပါသည်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်၏ ဇနီးဖြစ်သူ...။

“ရွှေညောင်ဈေးထဲက ကျွန်မတို့ ဝယ်နေကျ ကိုမြ နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့ဆိုင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး၊ သိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ရဲ့ ဆိုင်ခန်းရော၊ ကားရော ရောင်းလိုက်ရပြီတဲ့။ နှစ်လလောက်က သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက လမ်းဘေး ဆိုင်ခန်းငှားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်တဲ့”

“ဒါများကွာ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ လက်ရှိလုပ်ငန်း အဆင်ပြေလို့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပြောင်းလုပ်ကြည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆန်းတာကို ဆက်ပြောဦးမယ်လေ၊ မနေ့က ဈေး

ရင်း ကြားရတာကတော့ သူတို့ လူလိမ်ခံရတယ်ဆို

နှစ်လုံးကိုင်တာ ရုံးလို့ဆိုလား၊ မသိပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးလည်း ပြုတ်တဲ့အပြင် ရပ်ကွက်ထဲက သူတို့ ကြီးပါ ရောင်းပြီး လျော်လိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ၊ အရင်က ကွတ်ထဲမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ဈေးထဲမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခန်းနဲ့ လူရှိသေ ရင်ရှိသေ သိက္ခာရှိရှိ ဘဝက လည်းအတွင်း ထုနဲ့ ထည့်နဲ့ ဆက်တိုက်ကြီးပြောင်းလဲ နားသာတော့ အံ့သြစရာပါလား၊ စိတ်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့အကြောင်း သူတို့ လူအများက ပြောနေကြလို့၊ ကြားရတာ နောက်ဆုံးသွေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ ကြားထားရလို့လဲ”

“အများပြောနေကြတာတော့ အရင်တုန်းက သူတို့က ဆောင်ဆင်းရဲတယ်တဲ့၊ ကိုမြအောင်က ဌာနတစ်ခုမှာ မောင်းတယ်၊ ကျိုင်းတုံတို့၊ တာချီလိတ်လိုဘက်ကို မောင်းရတယ်တဲ့၊ သူမောင်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ အခြား လူတိုင်းတွေနဲ့ ရောပြီး ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတော်တွေ အခေါက်တိုင်း ခိုးတင်သွားတယ်တဲ့၊ ကံကောင်းတုန်းက ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘဲ နေချင်းညချင်း ကြီးပွားလာ အိမ်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင်ခန်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ အောင်လည်း အဲဒီဌာနက နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး သုံးနှစ်

လောက်အကြာမှာ အခုလို ကံဆိုးတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာတာလို့ ပြောနေကြတယ်”

ဟု ဇနီးသည်က သူ ကြားလာရသမျှကို ပြောပြလေသည်။

“ဘကြီးမူရေ... အဘပြောတဲ့ ဘုရားစူးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ထပ်တွေ့ပြန်ပြီဦး”ဟုသာ ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

လူတွေကလည်း လူတွေပဲလေ၊ ကိုယ့်စားဝတ်နေရေး ကြီးပွားရေးအတွက် လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်စေတဲ့ စီးပွားရှာမှုကိုတော့ မလုပ်သင့်ပါ။ လောကီမှာလည်း ဆိုးကျိုးပေးတတ်သလို၊ လောကုတ္တရာမှာလည်း ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား၊ မသမာ လောဘကြောင့် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဥပဒေကို လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မမြင်ရတဲ့ လောကပါလ တရားကိုတော့ မရှောင်နိုင်ကြပါလားဟု မှတ်ယူလိုက်မိပါတော့သည်။

(မှတ်ချက်။ ဖြစ်ရပ်မှန်များ ဖြစ်ပါသဖြင့် သက်ဆိုင်သူ၏ အမည်များကို ထိခိုက်နှစ်နာမှု မရှိစေရန် လွှဲပြောင်းရေးသားထားပါသည်။)

ထူးဆန်းသော ကျောက်နဂါးခေါင်း

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

(လက္ခဏာပေဒင်ပညာသုတေသီ)

အမြင့်ပေ တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိသော တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ လူသွား တောင်တက်လမ်းအတိုင်း အချိန် တစ်နာရီခန့် တက်ရောက်သွားပြီးမှ အနောက်ဘက် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ၁၅မိနစ်ခန့် ထပ်ဆင်းသွားလျှင် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော မြေညီလွင်ပြင်ကြီးကို တောင်ကြားထဲ၌ အံ့သြဖွယ်တွေ့ မြင်ရပါသည်။ ထိုနေရာမှာ သစ်ပင်ကြီးများ မရှိဘဲ သစ်ပင်ငယ်များနှင့် ချုံနွယ်များကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။ အချို့နေရာမှာ တောင်ယာ/လယ်ကွင်းများသဖွယ် တွေ့ရှိရပြီး၊ အချို့နေရာမှာ လူနေအိမ်ခြေများ၊ လမ်းဟောင်းများ ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

တစ်နေရာမှာတော့ လူတစ်ရပ်သာခန့်မြင့်သော ကုန်းပိုမိုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဂဝံကျောက်တုံးများကို တွေ့ရသဖြင့် အသေအချာလှည့်ပတ် ကြည့်ရှုသောအခါ ရှေးဟောင်း ဘုရားစေတီပြုပျက်တစ်ဆူဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤတောင်ကြား လျှို့ဝှက်နေရာတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတစ်စု ကျေးရွာတည်ထောင်၍ နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်း ခန့်မှန်းရသည်။

ပါးစပ်ရာဇဝင်အရဆိုလျှင် ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းလက်ထက်တွင် သထုံမြို့ကို စစ်ချီတက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်စဉ်၌ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားအချို့နှင့် သထုံဘုရင်မနုဟာမင်း၏ ဆွေမျိုးတော်အချို့ ဝန်ကြီးတချို့တို့က ပိဋကတ်တော်များ၊ နန်းစဉ် ရတနာများကို သယ်ဆောင်ကာ ဤဒေသသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာပြီး ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရပါသည်။ ဤနေရာသည် လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက် နည်းပါးသော ရွာဟောင်းရွာပျက် ရွာပုန်းပင်ဖြစ်ပေမည်။

ရှေးဟောင်း စေတီပြုပျက်ပေါ်တွင် မြက်ပင်၊ ချုံပင်များစွာ ဖုံးလွှမ်း ကြီးထွားနေသည်ကို ကြည့်ရှုမူဖြင့် နှစ်ရာချီကြာမြင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ စေတီပြု

ပျက်အနီး မြေပြင်တစ်နေရာတွင် တောတိရစ္ဆာန်များ အရှာဖွေတူးဆွထားသော မြေသားများမှာ ဖွာလန်ကြံနေသော ကို ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်။ သောကြက်၊ တောဝက် စသည်တို့ ဤနေရာဝန်းကျင်တွင် များလှပါသည်။

ထို့နောက် မြေသားဖွာနေသော တစ်နေရာတွင် ဆန်းသော ပစ္စည်းတစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြေသားများကို ဖယ်ရှား၍ ထိုပစ္စည်းကို ဆွဲယူလိုက်သောအခါ နီညိုရောင် နဂါးခေါင်းပုံ လေးတစ်ခုတစ်တုံးကို တွေ့ရှိရသည်။ အရောင်အသွေးချော့ ပုံသဏ္ဌာန်ပါ အခြား မြင်ဖူးနေကျ ကျောက်တုံးများနှင့် မတူဘဲ အ

နှစ်လို့ဖွယ် ပန်းပုရုပ်ထုလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုနဂါးခေါင်းပုံ ကျောက်တုံးကို ပစ္စည်းထည့်သည့် အတွင်းထည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထို ကျောက်တုံး၏ အလေးချိန်မှာ နှစ်ပိဿာကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ပစ္စည်းထည့်သည့်အိတ်အတွင်း၌ မိမိရှာဖွေ သော ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ အေးဥများလည်း ရှိသဖြင့် အလေးချိန် တစ်ဆယ်ပိဿာခန့် လေးနေပြီဖြစ်ရာ အင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဇနီးသည်မှ -

“ဟယ်...လုလိုက်တာ၊ ဘုရားစင်မှာ တင်ထားနော်”

ဟု ပြောသည်။ ထိုနဂါးခေါင်းပုံ ကျောက်နဂါးကို အောင်အောင် ဆေးကြောနေစဉ် ဇနီးဖြစ်သူမှ တအံ့တဩ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကြွေပန်းကန်ပြားကြီးတစ်ချပ်ယူပြီး ဘုရား ခေါ်တင်၍ ကျောက်နဂါးခေါင်းကို ထောင်ထားလိုက်ပါ သည်။ သေသေချာချာကြည့်မိတော့မှ ကျောက်နဂါးခေါင်း၏ နှုတ်နှုတ်မှာ အလွန်လှပသော အစင်းကြောင်းများ အကွက် ကြောင်းများ ရှိကြောင်းကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ကျောက် ခေါင်း၏ အရောင်မှာ အချိုနေရာတွင် နီညိုရောင်၊ အချို့ နေရာတွင် ဆင်စွယ်ရောင်ဖြစ်ပြီး ဆီတွေ ယိုကျနေသလို ကြွယ်လင်း ရွှေအိနေသည်။ တန်ဖိုးကြီးသော ကျောက်မျက် ရွယ်မှာ ထင်ရပါသည်။

ထိုည မိမိ အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင်တော့ အဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် အနက်ရောင် ဝတ်စုံများနှင့် ရှမ်းပအိုဝ် တိုင်းရင်းသား များကို စေတီတော်အနီးတွင် တွေ့ရသည်။ စေတီတော်မှာ ထည်း ဂဝံကျောက်တုံးများ စီထပ်ထားပြီး တည်ထားသည်။ ထုံးဖြူဖြူလည်း သုတ်ထားသည်။ ထီးတော်မှာလည်း ဂဝံ ကျောက်နှင့် လုပ်ထားသဖြင့် ထူးခြားလှသည်။ သူတို့ပြော သော စကားမှာ ရှမ်းပအိုဝ်ဘာသာဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ စေတီတော်ရင်ပြင်တစ်နေရာမှာ သစ်သားခုံမြင့်တစ်ခုရှိပြီး ခုံမြင့်ပေါ်တွင် နဂါးခေါင်းပုံ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တင် ထားသည်။ ကျောက်တုံးအနီးတွင် မြေခွက်များ ရှိသည်။ ထိုမြေခွက်များထဲ၌ ရေနှင့် နို့များ ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ကောက်ညှင်းဆွမ်းနှင့် သစ်သီးဝလံများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“တို့က အဖ ဝိဇ္ဇာခိုရုံနဲ့ အမိ နဂါးမတို့က ပေါက်ဖွား ခဲ့တဲ့ လူသားမျိုးဆက်တွေဖြစ်တယ်။ တို့ဘိုးဘွားတွေက တည်ထောင်ပြီး အစဉ်အဆက် တို့တွေ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သုဝုဋ်မြို့တော်ကြီးကို ဟိုအထက်ပိုင်းက ဘာသာမဲ့ လူရိုင်း မျိုးနွယ် ပေါက်ကဲသားတွေက လာရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး တို့ ဘုရင် မနုဟာကို ဖမ်းဆီးသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ဟာ မြို့တော်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရပြီး ဒီနေရာမှာ ပုန်းရှောင်နေ ခဲ့ရတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အမိ နဂါးမကို ပူဇော်တဲ့အခါမှာ အားလုံး ဆုတောင်းကြပါ။ တို့ရဲ့ သုဝုဋ်မြို့တော်ကို အပြန်ဆုံး ပြန်လည်သွားရောက်နေထိုင်ရပြီး အရင်ကလို အေးချမ်း သာယာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေထိုင်ရဖို့ အားလုံး ဆုတောင်းကြပါ”

လို့ သူတို့၏ အကြီးအကဲဟု ယူဆရသူက ပြော သည်။ နောက် အားလုံးက ဆုတောင်းကြသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ သုဝုဋ်မြို့တော်က ယူဆောင်လာခဲ့သော ဝိဇ္ဇာကတ် ပေစာများနှင့် နန်းစဉ် ရတနာများ ထားသော လျှို့ဝှက် လိုဏ်ဂူတော်သို့ သွားပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်း ခြင်းများကို ပြုကြလေသည်။

မိမိသည် ဤနေရာတွင်ပင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့ သည်။ အဆိုလျှင် မိမိ အိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့သော ကျောက် နဂါးခေါင်းမှာ အိပ်မက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ရှမ်းပအိုဝ် တိုင်းရင်းသားတို့မှ စေတီတော်အနီးတွင် ပူဇော်ထားသော အမိ နဂါးမ ကိုယ်စားပြု အတွတ်အပြတ်ပစ္စည်းပင် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိသည်လည်း ဤနဂါးခေါင်းပုံ ကျောက်တုံးနှင့် မည်သို့ ပဌာန်းဆက်ရှိနေမည်နည်း။ မိမိ မတွေ့တတ်တော့ပါ။ နောက်ပြီး ဝိဇ္ဇာကတ်တော်များနှင့် နန်း တွင်းရတနာများ ထားရှိသော လျှို့ဝှက် လိုဏ်ဂူတော်မှာ စေတီတော်၏ အနောက်ဘက် မနီးမဝေး တောင်စောင်းနံရံ တွင် ရှိကြောင်း အိပ်မက်ထဲတွင် အသေအချာ မြင်တွေ့ခဲ့ ရသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုနေရာသို့ မိမိ နောက်တစ်ကြိမ် မသွားဝံ့တော့ပါ။

ကရင်ပြည်နယ်ဒေသကြီး၊ ဘားအံခရိုင်၊ ဝန်ပုံတောင် ပေါ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းအား ဒေသ ခံ ပိုးကရင်တိုင်းရင်းသားဖြစ်သူ တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦးမှ စာရေးသူအား ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် ရွှေဂါထာတော်

ခန့်ကျော်စွာ

မိုးရာသီကုန်လွန်၍ ဆောင်းရာသီသို့ ဦးစွာရောက်လာသော နင်းများ စတင်ကျသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မဝေးလွန်းသော ရန်ကုန်မြို့အလယ်တွင် ရှိသည့် ဆူးလေစေတီတော် မြတ်ကြီးကို ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်လှူပူဇော်ရန် ဗေဒင်ခန်းမှ ထွက်လာကြ၏။ အခန်းမှ ထွက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သို့ အပတ်စဉ် ဂျာနယ်များ လာပို့လေ့ရှိသော မောင်ကျော်ထူးဆိုသည့် လူငယ်လေးသည် ယနေ့ထွက် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို စောစောစီးစီး လာပို့ပါလေ၏။

“အာစရိ... အစောကြီးပါလား။ ဘုရားသွားကြမလို့လား။ ဝမ်းသာစရာပြောမလို့ ဆရာရေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ မိုးတွင်းတုန်းက ဆရာပေးတဲ့ ဂါထာကို တောက်လျှောက် ပူဇော်လာတာ သိပ်ထူးတာပဲဗျ။ အခုဆိုရင် ကိုယ်ပိုင် ဂျာနယ်ဆိုင်လေးတောင် မိုးကုန်ပြီဆိုတော့ ဖွင့်တော့မယ် စိတ်ကူးတယ် ဆရာရယ်”

ဟု မောင်ကျော်ထူးက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ...

“အေးကွာ၊ ဒီလို ကြားရတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။ အဲဒီဂါထာကို ဈေးရောင်းတဲ့သူတွေ၊ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့သူတွေ

တော်တော်များများ ရွတ်ဖို့ ပေးဖူးတယ်ကွ။ လေးဆယ့်ငါးလောက် ရွတ်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ထူးပြီ ဆရာရေဆိုပြီး မှန်ပဲတွေနဲ့ လာကန်တော့ကြတာပဲဟေ့။ မင်း ဂျာနယ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီဆိုတော့လည်း ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် အဆောင်အရင်လေးတွေ လာယူလေကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဘေးတစ်ဖက်ခေါ်မြဲမြဲအေးဆိုသော အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးကြီးက နားဖူးဖူးကြားပြီး

“ဆရာခန့်ရေ... အဲဒီလို အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာလေးဆိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရွတ်ချင်တာပေါ့။ သင်ပေးဆရာရယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားတာလေ၊ ရောင်းကောင်းချင်တာပေါ့၊ ဆရာကျွန်ုပ်တို့မလေးလည်း သိပ်ကြီးဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ထားတာ အောင်မြင်ချင်တာပေါ့”

ဟု ရုတ်တရက် ဆိုလာပေါသောကြောင့်...

“အမလေး... ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ တာပဲ။ နေပြော နောက်ကြည့်၊ ညပြော အောက်ကြည့်တာ တယ်မှန်ပါလားဗျို့။ အေးပါ၊ ဒေါ်မြအေးရယ်၊ ရွတ်ဖတ်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ဂါထာပြောပြမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်

အတွင်းတူးပြီး ဒီနေ့ ရေကြည်သောက်လို့တော့ မရဘူးပေါ့။
ဒီထာရွတ်တယ်ဆိုတာလည်း အဓိဋ္ဌာန် ရက်ရှည်လေး
ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မယ်ဆိုမှ တန်ခိုးပြ
လှတော်တော်များများက ဟိုဂါထာ ကောင်းတယ်ဆို
လို့လဲ။ ဒီဂါထာ ကောင်းတယ်ဆို ရွတ်လိုက်၊ ငါးပွက်မြင်
ဒီစာချသလိုလုပ်နေတော့ ဂါထာတွေပဲ တန်ခိုးမရှိသလို
ထွက်တာပေါ့။

အခု ကျွန်တော်ပြောမယ် “ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် ရွှေ
ခေါ်”ကို လေးလေးနက်နက် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အဓိဋ္ဌာန်
ပြုပြီး နံနက်စောစောမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖျက်နာသစ်
သစ်ရေ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုရမယ်။ ဈေး
ရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်မှာ ဆိုင်တံခါးဖွင့်ပြီးတာနဲ့ သပြေညွန့်နဲ့
အုပ်ချုပ်ပြီး အဲဒီဂါထာကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုရတယ်။
အုပ်ချုပ်ရင် သပြေညွန့်နဲ့ ရောင်းကုန်တွေကို အမြန်ရောင်း
ချင်လို့လေလို့ ဆုတောင်းပြီး ရိုက်ရတယ်။ ပြီးရင်တော့
သပြေညွန့်ကို ဆိုင်ရဲ့ မြင့်တဲ့ နေရာမှာ ချိတ်ထားရတယ်ဗျ။
အဲဒီအခါအတွက် လေးဆယ်ငါးရက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်မယ်
ဆိုင် ကံပွင့် လာဘ်ပွင့်လို့ ရောင်းရေဝယ်တာ ကိစ္စတွေ
သုမတူအောင် ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ်အောင်ပြီပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြနေသောအခါ
ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ စကားစိုင်းကို ရပ်၍ နားထောင်နေရသော
အိမ်ရှင်ဘက် နေီသည်က စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်...

“အဖေရေ... ဆရာနီအိန်းက ရှည်နေတာပါ။ ဂါထာ
ကိုးကြောင်းတောင် မပြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂါထာက
ဆိုတိုလေးနဲ့ အတော်ကို အစွမ်းထက်တာ။ ဗေဒင်ခန်းမှာ
တောင် အဲဒီဂါထာကို ကွန်ပျူတာစာမီပြီးသားတွေ ရှိသေး
တယ်။ အဖေတို့အတွက် ယူပေးပါ့မယ်။ ခဏနော်”

ဟု စကားစိုင်းကို ဝင်ထောက်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့
သွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် မကြာခင်ကမှ သော့ပိတ်
သော ဗေဒင်ခန်းတံခါးကို နေီသည်က ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး
ခဏတော့ခန်းအတွင်းမှ စားပွဲပေါ်ရှိ အောက်ပါ “ဈေးခေါ်
လာဘ်ခေါ် ရွှေဂါထာ”စာရွက်များကို သွားယူလိုက်ပြီးလျှင်
အိမ်ရှင်ချင်းဖြစ်သော ဒေါ်မြမြအေးနှင့် ဂျာနယ်ပိုသမားလေး
ဆင်ကျော်တူးကို ပေးလိုက်ပါလေတော့၏။

ဂါထာအနက်

အတ္တဓမ္မ သန္တိဒါစ - သတ္တဋီ သန္တိဒါ ဓမ္မပဋိသန္တိဒါ
တို့သည် လည်းကောင်း၊ နိရုတ္တိ ပဋိဘာဏာစ နိရုတ္တိ သန္တိ
စတု သန္တိဒါ ပတ္တာနံ - ပဋိသန္တိဒါ လေးပါးသို့ ရောက်တော်မူ
ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက်၊ အဂ္ဂပတ္တံ - မြတ်သောအဖြစ်
သို့ ရောက်တော်မူသော၊ ဇိနံ - အောင်ပွဲသခင် ဘုရားရှင်ကို၊
အဟံ - အောင်ပွဲကို မျှော်၊ တပည့်တော်သည်၊ နမော-
ရိသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

ရွတ်ဖတ်ဆိုခြင်းအကျိုး

ထိုဂါထာတော်မြတ်ကို မိမိနေအိပ်ရှိ ဘုရားရှေ့တွင်
နေ့စဉ် နံနက် (၉)ခေါက်၊ ည (၉)ခေါက်တိတိ ရွတ်ဆို ပူ
ဇော်ပါ။ မိမိတွင် လိုအပ်နေသော လာဘ်လာဘများ ပြီးပြည့်
စုံလာစေမည်။

ကျမ်းကိုး

- ဗုဒ္ဓပရိတ် ဂါထာ မန္တန်တော်ပေါင်းချုပ် (မင်းလမြည်
စုစည်း စီစဉ်သည်။)

ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် ရွှေဂါထာတော်

အတ္တဓမ္မ သန္တိဒါ စ၊ နိရုတ္တိ ပဋိဘာဏာကာ
စတုသန္တိဒါ ပတ္တာနံ၊ အဂ္ဂပတ္တံ ဇိနံ နမော။

ဟံသာဝတီ မဟာဗောဓိနှင့် ထူးဆန်းပုံရိပ်

အင်ကြင်းခိုင် (ပဲခူး)

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လက ကျွန်မနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့ ပဲခူးမြို့ ဟံသာဝတီ ရွှေဂူကြီး ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိစေတီ တော်ကြီးမှာ ပထမဦးဆုံး သာသနာပြုလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု စတင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့လည်း လူချင်တဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခု နဲ့ပဲ ဥဿာဠိဉာဏ်က မြေကွက်လေးကို ရောင်းလိုက်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက ပဲခူးမြို့ ဟံသာဝတီ ရွှေဂူကြီးမှာ ဓမ္မစေတီမင်းကြီး တည်ထားခဲ့တဲ့ သတ္တဌာနဘုရားတွေမှာ လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းတာတွေ အများကြီးပါ။ မြေကွက်ဈေး ကလည်း သိပ်အရကြီးမဟုတ်တော့ ကိုယ်ရှိတဲ့ငွေနဲ့ ဘယ် က ဘယ်လို စပြီးလုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ပစ္စန်းဆက် ရှိရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုက်တွန်းချက်များကြောင့်လည်း ဒီနေရာ၊ ဒီဘုရားကို ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားဖူးတွေကလည်း ပဲခူး ရွှေဂူလေး စမ်းချောင်းရှိ တဲ့ဆီကိုပဲ ရောက်ကြသည်။ ဒီ ရွှေဂူကြီးဘုရားက မဖွံ့ဖြိုး သေးတော့ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည်။ ကျွန်မတို့ သွားစက တော်တော်လေး ရှာယူရသည်။ ကျွန်မတို့ သွားတဲ့ နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီ ဘုရားမှာ ဝတ်ရွတ်နေတဲ့ ရန်ကုန် ဗဟန်းမှ ဝတ်အသင်း တစ်ဖွဲ့ကို သွားတွေ့သည်။

ကျွန်မကပဲ စပြီး စကားစလိုက်ပါသည်။

“အစ်မတို့က ဘယ်က လာတာလဲဟင်”

“အစ်မတို့က ဗဟန်းက ညီမရဲ့၊ ဒီဘုရားမှာ ကျောက်ဆင်းတုဘုရားတစ်ဆူကို လာလှူပြီး နေ့ကဇာတင် နေတာလေ”

“အဆင်ပြေလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ရန်ကုန်ကပါပဲ။ ဒီ ဓမ္မစေတီ ကောင်းမှုတော်ဘုရားမှာ ဘယ် နေရာမှာ ဘာလှူရမလဲ မသိဘူး”

“ဒါဆိုရင် လာလေ။ အစ်မတို့ ကျောက်ဖျားကျောင်း မှာ အလှူလုပ်တယ်။ ဆွမ်းကပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ထမင်းလိုက် စား။ ပြီးရင် ဆရာတော်ကြီးနဲ့ လိုက်တွေ့ပေးမယ်”

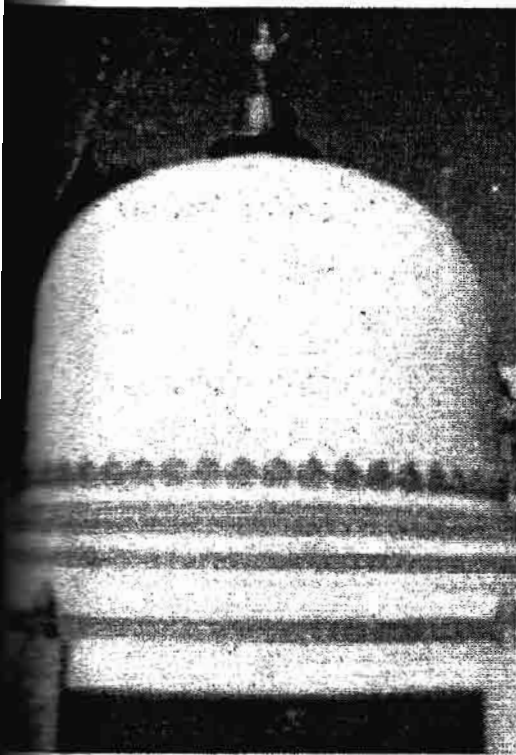
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

ဒီလိုနှင့် ဗဟန်း ဝတ်အဖွဲ့မှ အစ်မတစ်ယောက်က ဦးဆောင်ပြီး ကျောက်ဖျားဆရာတော် ဥဏ္ဍိကဏ္ဍက ကျွန်မတို့ကို တွေ့ပေးပါသည်။

ဆရာတော်က ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ဘုရားဆောင်းများကို လိုက်လံ ပြသခဲ့ပါသည်။

အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ ဆရာတော်ကြီးနှင့် တိုင် ဇုတိယ သတ္တဌာနဖြစ်တဲ့ အနိမိဿကုန်းတော်က ဆရာတော်ဆောင်းလေးကို ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်း ပုထိုးကန်ရဲ့ ဘေးနားမှာ ဖွားတော် စကျင်ကျောင်း ရပ်ဖွားတော်

ကောင်းကိုလည်း ထပ်မံ တည်ထား ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ်နိုင်တဲ့ အင်အားလေးနှင့် သာသနာ့
တာဝန်ကို သိပ်ပြီး အားရမှုတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဓမ္မ
တော်မင်းကြီးနှင့် ပဌာန်းဆက်ရှိတဲ့ အလှူရှင်တွေ၊ သာသနာ
တော်သမားတွေကို ဒီဘုရားကြီးဆီသို့ လာရောက်စေချင်ပါ
သည်။

ကျွန်မတို့လည်း ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်အစုစု
ကို ကျောက်ဖျားဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာတော်တွေအား
အပ်နှံပေးပြီး ဓမ္မစေတီမင်းကြီးနှင့်တကွ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်
တော်အား ရေစက်ချ အမျှအတန်းပေးစေခဲ့ပါသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင်တော့ မဟာဗောဓိ ရွှေဂူကြီးဘုရား
တော်တော်လောက် အဆက်ပြတ်ခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသားရော၊
အမျိုးမပါ အဘိဓမ္မာသင်တန်းတက်ရောက်နေတဲ့အတွက်
အဆက်မပြတ်မှု မရောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက် အမျိုးသားနှင့် သူ၏ တပည့်တွေ လိုက်ပါပြီး
တော်တော် နှစ်ပေခွဲလောက်ရှိသည့် ကျောက်ဆင်းတုဘုရား
တော်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပဲခူး ကျိုက်ပွန်ချမ်းမြေ့မြင်ကျောင်းတိုက်
ဆရာတော် ဦးတေတေသာရက ဦးစီးပြီး တရားပွဲများ
ကျင်းပ၍ အရင်ဆုံး ရွှေဂူကြီးအဝင်လမ်းအား ပြုပြင်ပြီးဖြစ်နေ

ပါသည်။ ဓမ္မစေတီ သတ္တပ္ပာနဘုရားများ၊ အရန်ဘုရားများ
ဖြင့်လည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပါသည်။ အလှူရှင်
အများအပြားလည်း ဝင်ရောက်လာပါသည်။

အမျိုးသားကလည်း ကျောက်ဆင်းတုဘုရားကို သွား
ရောက် လှူဒါန်းပြီး ချမ်းမြေ့မြင်ဆရာတော်ကြီးနှင့်လည်း
တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသား ပြန်လာတော့ ကောင်းမှုတော်
ဘုရားများ တော်တော်ဖွံ့ဖြိုးလာသည့်အကြောင်း ကျွန်မကို
ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မမှာ တော်တော်ကို ဝမ်းသာ
အားဖြစ်မိပါသည်။

ထိုကျောက်ဆင်းတုဘုရားကို သွားမပို့ခင် အိမ်တွင်
ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကျောက်ဆင်းတုဘုရားကို အမျိုးသား သွားမပို့ခင်
အိမ်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်ဖြင့် ပူဇော်ထား
ပါသည်။ ထိုဘုရားဆင်းတုတော်ကို ဗဟန်း ရေတာရှည်
လမ်းဟောင်းရှိ နိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်ပြီး
အပြင်က ပလတ်စတစ်ပါကင်ကို မခွာဘဲ အိမ်တွင် ဆယ်
ရက်လောက် ပူဇော်ထားပါသည်။ အဲဒီအချိန်က တယ်လီဖုန်း
ဆင်းကတ်တွေကလည်း မဲဖောက်နေတော့ ကျွန်မရော
အမျိုးသားပါ ဆင်းကတ်မဲ ပေါက်ပါသည်။ အဲဒီတော့
ကျွန်မလည်း ဟမ်းဆက်အသစ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ

ဟိုရိုက် ဒီရိုက်နှင့် စမ်းကြည့်ပါသည်။ ခဏ ပူဇော်ထားတဲ့ ထိုကျောက်ဆင်းတုဘုရားကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ပါသည်။ ရိုက်တုန်းကတော့ အမှတ်တမဲ့ပင် ရိုက်လိုက်ပြီး ပြန်၍လည်း မကြည့်မိပါ။

နောက်ပိုင်းကျမှ ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ထိုကျောက်ဆင်းတုဘုရားရဲ့ ရှေ့မှာ ထူးခြားတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခု ပေါ်နေသည်။ အဲဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံကို ချဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ရေဘဲကောင်လိုလို၊ အပေါက်က သပိတ်လို၊ ဖလားလို ပုံစံမျိုး ပေါ့။

အမျိုးသားကို ခေါ်ပြတော့ အမျိုးသားက ပရလောက သားတစ်ဦးဦး၏ ပုံရိပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကောက်ချက်ချပါသည်။ နောက်ထပ်ရိုက်တဲ့ ပုံတွေမှာတော့ မပေါ်တော့ပါ။ သူ့လာတဲ့ အချိန်နှင့် ကျွန်မ ရိုက်တဲ့အချိန် တိုက်ဆိုင်၍သာ ပေါ်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသားက ရွှေဂူကြီးသို့ ဘုရားသွားပို့တော့ ထိုပရလောက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပါ ကျွန်မ အမျှပေးဝေခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားမှုက ထိုဖြစ်စဉ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မအမျိုးသားမှ မွေစေတီကောင်းမှုတော် သာသနာ့နယ်မြေမှာ စေတီတော်တစ်ဆူ အမှတ်တရ တည်ထားကိုးကွယ်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်သွားပြီး ကျောက်ဖျားကျောင်းဆရာတော် ဥဉ္စကန္တိစာရကို လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဆရာတော်က တစ်ဆင့် ချမ်းမြေ့မြိုင်(ပဲခူး)ဆရာတော်ကို အကြောင်းကြားပေးခဲ့သည်။

ချမ်းမြေ့မြိုင်ဆရာတော် ဥဉ္စကန္တိစာရသည် ရွှေဂူကြီး မဟာဗောဓိစေတီကြီးအနီး၌ ကောင်းမှုတော်တစ်ဆူ တည်ထားရန် လုပ်ဆောင်နေပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသားနှင့် ကျွန်မ တိုင်ပင်ပြီး စေတီအတွက် မ.တည်ငွေ သိန်းငါးဆယ်နှင့် နောက်ထပ် အမျိုးသား၏ အစ်ကိုထံမှ နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်း စုစုပေါင်း ခုနစ်ဆယ့်ငါးသိန်း မ.တည်ခဲ့ပါသည်။ အတွင်းဌာပနာကို အများသူငါကောင်းမှုဖြင့် ကောင်းမှုတော်စေတီတစ်ဆူပြီးပြောက်ခဲ့ပါသည်။

အရင်က ပဲခူးဘုရားဖူးလာသူ အတော်များများက မဟာဗောဓိစေတီရွှေဂူကြီးရယ်လို့ မသိဘဲ ကျော်သွားကြသည်က များသည်။ ယခုအခါ ချမ်းမြေ့မြိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဦးဆောင်ပြုပြင်မှုဖြင့် ဘုရားဖူးများ စည်ကားလာသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကောင်းမှုတော်စေတီအပါအဝင် ရွှေတိဂုံပုံစံတူ စေတီတန်ဆောင်းများ ဘုရားများ စသည့် ပြုပြင်တည်ဆောက်မှု

များ ပြီးစီးလို့ ၂၀၁၅ တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာ ကျောက်ဆရာတော်နှင့် ချမ်းမြေ့မြိုင်ဆရာတော်တို့ ဦးဆောင်ပြီး ပေါင်း ရေစက်ချွပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသားက ပြည်ပခရီးထွက်နေသည့်အတွက် ကျွန်မယောက်တည်းပဲ သွားရောက်၍ ရေစက်ချွပ်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ဖက် မိဘများအား ရည်စူးပြီး မြင်အပ်၊ မမြင်သုခိတ၊ ဇုက္ခိတ သတ္တဝါအားလုံးကို အမျှဝေပြီး အလှူအထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေဂူကြီး မဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီးသည် ထူးခြားသော နှစ်ပေါင်း ငါးရာကျော်လောက်က မွေစေတီမင်းတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရားကြီးဖြစ်ပြီး ငလျင်ဆင်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ရပါသည်။ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်အနေဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့် ပဲခူးဥဉ္စကန္တိစာရမှာ တည်ရှိတဲ့ မွေစေတီမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ဟံသာဝတီ ဗုဒ္ဓကလာ သတ္တဌာန မဟာဗောဓိစေတီကြီးအား ပဲခူးပြို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ဝင်ရောက် ဖုတ်ပြုပါရန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

■

ပြောင်အင်းရွာသည် အိုင်သပြေ
ဟင်္သာတမြို့သို့ သွားသော ကားလမ်း
ဘေးရှိ ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ခမောက်စု
ရွာနှင့်လည်း မနီးမဝေးဖြစ်သည်။ ပြောင်
အင်းရွာထိပ်တွင် နတ်ကွန်းစင်ကြီး
တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ထိုနတ်စင်တွင်
နတ်ရုပ်ထုနစ်ခုရှိသော်လည်း တစ်ခုက
ပျက်စီးသွားသောကြောင့် မတ်တပ်ရပ်
ပုံ နတ်ရုပ်တစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့သည်။
နတ်ရုပ်မှာ သားသားနားနားနှင့် လှလှ
ပပဖြစ်သည်။ တောင်ခြေပုဆိုး၊ ခြေနင်း
စီး၍ ခါးထောင်အင်္ကျီလက်ကွယ်၊ ခေါင်း
ပေါင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးပါ ကျန်စွာ တပ်
ဆင်ထားသည်။ သို့သော် နတ်ရုပ်မှာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့်
သစ်သားပင် ဆွေးပွ၍ နေပေပြီ။

တစ်ရွာလုံးက တလေးတစားနှင့်
အစဉ်အလာမပျက် တင်မြှောက်ပသ
ခြင်းကြောင့် ပန်းမှာ မညှိုးရ။ ထိုနတ်
စင်၏ နောက်ဘက်တွင်တော့ သစ်ပင်၊
ချုံပင်များ များစွာရှိလေသည်။ ရွာသား
များ အဝင်အထွက်မပြုလုပ်ကြသော
တောအုပ်ဖြစ်၏။ ထိုတောအုပ်ထဲတွင်
ကြက်ဖကြီးများ၊ ကြက်မကြီးများ၊
ကြက်မတမ်း(အရွယ်ရောက် ကြက်)၊
ကြက်ငယ်၊ ကြက်ပေါက်စများ အမျိုး
မျိုးရှိကြသည်။ ကြက်ကောင်ရေ နှစ်ရာ
ကျော်မျှပင် ရှိနိုင်လေသည်။ မည်သူမျှ
ပင် ယောင်၍ ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုပဲ။
စိတ်မကူး။ နတ်ကိုယ်မည်ဟု ယုံကြည်
နေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့်လည်း ပွားချင်တိုင်းပွား၊ များ
ချင်တိုင်း များနေသော ကြက်များက
တောနှင့်အပြည့်။

ထိုနတ်စင်ရှေ့ ဆယ်နှစ်တောင်
ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်တွင် လမ်းတစ်ခုရှိသည်။

ထိုလမ်းကား ရိုးကြီးချောင်းသို့ ဆင်း
သော ရေခင်း၊ ရေချိုးလမ်းဖြစ်လေသည်။
ရွာ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံသည် ထိုနတ်စင်ရှေ့
လမ်းအား အသုံးပြု၍ ရိုးကြီးချောင်း
အတွင်း ရေချိုးခြင်း အဝတ်လျှော်ခြင်း၊
ရေခပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

ရှေးယခင်ကတည်းက ယနေ့
အထိ မပြောင်းလဲသော ရွာ၏ ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရွာမှ
ထွက်လျှင် ကွမ်းခြံများ၊ ကလေးစိုက်
သော ခြံများ၊ ငှက်ပျော့ခြံများကိုလည်း
ကျော်ဖြတ်ရလေသည်။ သို့သော်
တစ်ခါမှပင် ဆိုးသွမ်းလှယက်သည်ဟု
မကြားရဘူးပေ။

ပြောင်အင်းရွာ၊ အချုပ်ကြီးရွာ၊
အချုပ်ကလေးရွာနှင့် ခမောက်စု
ယုံသလင်းရွာတို့ကား များသောအား
ဖြင့် ကရင်လူမျိုးများ အများစု နေထိုင်
ကြပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ(တလိုင်းကရင်)နှင့်
ခရစ်ယာန်(စာဖြူကရင်)များ နေထိုင်
ကြသည်ကို သိရသည်။

ထိုပြောင်အင်းရွာထိပ်အစွန်တွင်
ကား အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်သန်
ပြန့်၊ နှာတံပေါ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး လူပျိုကြီး
တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သော အိမ်တစ်
အိမ်ရှိလေသည်။ ထိုလူပျိုကြီးကို
ကိုသာဒင်ဟု အများက ခေါ်ကြလေ
သည်။ နေသောအိမ်နှင့် ခြံမြေက လွဲ
လျှင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အခြား
ပိုင်ဆိုင်မှု ဘာမှမရှိပေ။ မိဘညီအစ်ကို
မောင်နှမရင်းချာများလည်း တစ်ဦးမျှ
မရှိကြတော့ပေ။

ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းထွက်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း
ဟုတ်ဟုတ်ငြာငြာ စာမသင်ခဲ့ရပါပေ။
ထိုအသက်လေးဆယ်နှီးနှီးတွင် ဘိန်း
ရှာခြင်း၊ ဘိန်းစားခြင်းကိုပါ ပြုလုပ်လာ
သဖြင့် ဘိန်းစားဘွဲ့တစ်လုံးပါ တိုး၍

“ဘိန်းစား သာဒင်”ဟု ကင်ပွန်းမတင်ရ
ပါဘဲနှင့် တွင်တွင်ကြီး ခိုင်မာသွားခဲ့လေ
သည်။

ရပ်ရွာအရေးတွင် ကူညီခြင်း
စိတ်ရှိသည်ခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းဆုံခြင်း
ကလေး/လူကြီး လေးစားစွာ ဆက်ဆံ
ခြင်းတို့ဖြင့် အပြစ်ကင်းအောင်နေတတ်
သည်။ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါ၊ တောင်ပထုံး
များ ရက်လုပ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ဝမ်းလေး
ကို ဖြည့်တင်းရလေသည်။

ကိုသာဒင်သည် ပူပူပန်ပန်မူ
သလို ပျော်ပျော်လည်း နေတတ်သည်။
လူအေး၊ လူကောင်းစာရင်းဝင်ဖြစ်လေ
သည်။

သို့သော် တစ်သက်လုံး ငြိမ်
သော သာဒင်သည် မလုပ်စမူး ထူးဆ
သော အလုပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်
လေသည်။

“ဟေ့...သာဒင်ကြီး”

“အာ...ဦးလူလှ”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ချောင်း
ထဲ ရေသွားချိုးမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေချိုးပြီး နတ်စင်
နောက်က တောထဲမှာ ခတ်ချီညွန့်
နည်းနည်းလောက် ခူးမလားလို့”

“အောင်မယ်... သာဒင်ဆရာ
ချောင်းဘေးနား ပေါ့ပဲ။ ဒီနတ်စင်နောက်
တော့ မသွားနဲ့ဟာ။ နတ်ကြက်တင်း
(ကြက်မများ ဥ၍ ဝပ်နေကြခြင်း)တွေ
များသကဲ့။ အဲဒီမယ် ကိုယ့်ကြောင့်
လန့်ပျံ့ပြေးကုန်ရင် သက်သက် ခုဏှ
ရောက်မယ်ကွ။ ချောင်းဘေးနားမှာသာ
ခူးစမ်းပါ သာဒင်ရာ။ အများကြီးပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နတ်စင်ရှေ့မှ လမ်းကို လျှောက်
ရင်း ရေချိုးအသွား။ ဦးလူလှနှင့် တွေ့

www.burmeseclassic.com

သောကြာနေ့ စကားပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးလူလှက စကားပြောပြီး သူ့ထံသွားသော်လည်း သာဇင်က နတ်စင်ကို လည်းကောင်း၊ နတ်စင်နောက်မှ ဆောက်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ချက်တည်းလျက် နတ်စင်ဘေးမှ ဆောက်ဘက် တောတွင်းသို့ပါ ဝင်ချက်ကြည့်လေသည်။

“အားပါးပါး... များလိုက်တဲ့ ကြက်တွေပါလား၊ ဟား...”

မျက်စိတစ်ဆုံး ကြက်မများ၊ ဥတင်းဝပ်ကျင်းများမှာ ဟိုနေရာနီနေရာအပြည့်၊ ရွာထဲက လူတွေက ဆင်မကြည့်။ သိလည်း မသိကြ။ ဒီထောက်များလှတဲ့ ဘေးမဲ့ကြက်များကို သာဇင် ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအမြင်အတွေ့အား အခြေခံ၍ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရန် ကြံစည်လျက် အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖျောက်”

မျက်နှာ ပြုံးရောင်သမ်းလျက် သာဇင် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီး ထွက် ရိုးကြီးချောင်းသို့ ရေချိုးရန် ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ရေချိုးပြီး ပြန်အလာတွင် ပုဆိုးရေလဲအစိုကို ပန်းပေါ်တင်၍ နတ်စင်ရှေ့၌ ဆောင်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီပြီး အောက်ပါအတိုင်း မဆိုင်းမတွ ပြောလေတော့၏။

“အရှင်ကြီးခင်ဗျာ... တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ။ အရှင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး သာဇင် အပျင်းပြေမနက်ဖြန်တွင် လောင်းကြေးစားကြေးတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်ပါ။ အဲဒါကို သာဇင် ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်

လာခဲ့လေသည်။

“ဟ... သာဇင်ကြီး”

“ဘာလဲဟာ လှအောင်ရ၊ ခြံထဲ သွားတော့မှာလားဟ”

“အေးပေါ့ဟ။ ဘာအိုးတည်ထားလို့ မီးဖိုနား ထိုင်ပြီး ထင်းထိုးနေတာလဲ”

“ကြက်ဥပြုတ်နေတာ”

“အာ... ကြက်ဥပဲ၊ ပူတာနဲ့ကို စားလို့ ရနေပြီပေါ့၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ မီးအဲဒီလောက်ထိ ထိုးစရာမလိုပါဘူး”

“မာမာလေး စားချင်လို့ပါကွာ၊ မင်းကလဲ”

“အေး၊ ဒါဆို နှစ်ရေ သုံးရေလောက် ပြုတ်လိုက်လေ၊ အဲဒီမယ်ကျောက်ခဲပါ ဖြစ်သွားမှာ”

လှအောင်၏ စကားက သာဇင်ကိုစွဲကို ပို၍ အားဖြည့်ပေးသကဲ့သို့ပင်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ညနေစောင်းမှ ကြက်ဥပြုတ်သောအခါကို ချ၍ တစ်လုံးတည်းသော ကြက်ဥကို ရေအေးဖြင့် စိမ်းထားလိုက်လေတော့သည်။

ညနေ ၄နာရီခန့်တွင်ကား သာ

ဇင်သည် ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ပန်းပေါ်တင်၍ နတ်စင်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး နတ်စင်ကို တစ်ကြိမ် ဦးချ ကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ကဲ... အရှင်ကြီး၊ မနေ့က ကျွန်တော်ပြောသလို အရှင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် အလောင်းအစားကလေးတစ်ခု ပြိုင်ကြပါစို့၊ အပျင်းပြေပေါ့နော်”

ထိုသို့ပြောရင်း သာဇင်သည် ခါးပိုက်ထောင် ပုဆိုးကြားမှ သုံးရေခန့် ရေခန်းအောင် ပြုတ်ထားသော ကြက်ဥကလေးကို ထုတ်ယူ၍...

“ဟောဒါက ကျွန်တော်မျိုး သာဇင်ရဲ့ ကြက်ဥပါ။ အမှတ်အသား လုပ်ထားပါတယ်။ အရှင်ကြီးရဲ့ ကြက်ဥနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ကြက်ဥတို့ ပေါက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နတ်စင်နောက်က အရှင်ကြီးရဲ့ ကြက်ဥသုံးလုံးကို ယူပါမယ်”

ဟု ဆိုပြီး နီးရာ ကြက်ဝပ်ကျင်းတစ်ခုမှ ကြက်ဥသုံးလုံးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး နတ်စင်ရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်...

“ကဲ... ပွဲစပါတော့မယ်၊ ဟောဒါ

နတ်စင်တောထဲမှ ကြက်များကို သာဇင်မှ ရောင်းစားလိုက်သည်အား တစ်စတစ်စနှင့် ရွာသူရွာသားများ သိလာကြသော်လည်း မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သည်ကြောင့် မည်သူကမျှ မပြောရဲကြချေ။ သူတို့အချင်း ချင်းသာလျှင် ဝေဖန်နေကြရသည်။

က အရှင်ကြီးရဲ့ ကြက်ဥပါ။ အောက်ခံ
ခံထားပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကြက်
ဥကို အပေါ်ကနေ လွှတ်ချလိုက်ပါ
မယ်။ ကြည့်ထားပါ။”

“ခွပ်...မြ”

“အရှင်ကြီးရဲ့ ကြက်ဥက ကွဲသွား
ပါတယ်။ အရှင်ကြီး တစ်ခါရုံးပါပြီ။ ဒီ
တစ်ခါ ကျွန်တော်မျိုး ကြက်ဥကို
အောက်က ခံထားပြီး အရှင်ကြီးရဲ့
ကြက်ဥကို အပေါ်ကနေ လွှတ်ချပါ
မယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါ။”

“ခွမ်း...မြ”

အပြန်အလှန် အခံအအုပ်နှင့်
ကြက်ဥများအား တစ်လှည့်စီ လွှတ်ချ
သော်လည်း အရှင်ကြီး၏ ကြက်ဥစိမ်း
များသာ ကွဲ၍ သာဇင်၏ ကြက်ဥက
တော့ သုံးရေခန်း ပြုတ်ထားသော
ကြောင့် မကွဲပေ။

ထို့ကြောင့် သာဇင်က အောင်နိုင်
သူပီပီ...

“ကဲ...ဘယ်လိုပဲ ပေါက်ပေါက်
အရှင်ကြီးကချည်း ရုံးပါတယ်။ ကြက်မ
ကြီးများ မှန်သမျှနဲ့ ကြက်ဥမှန်သမျှ
အကုန်လုံးကို ကျွန်တော်မျိုး သာဇင်က
လောင်းကြေးအဖြစ် သိမ်းယူပါမယ်။
ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်ကြီးခင်ဗျား။”

သာဇင်က ထိုသို့ပြောပြီး ကြက်
မကြီး အကောင်(၇၀)၊ ကြက်ဥအလုံး
(၃၀၀)တို့ကို ခမောက်စုဘူတာအနီးရှိ
ကြက်အဝယ်ဒိုင်သို့ သွားရောက်၍
ရောင်းချလိုက်လေတော့သည်။ နတ်စင်
တောတွင် ကြက်ဖကြီး/ငယ်များနှင့်
ကြက်ငယ်လေးများသာ ကျန်ခဲ့လေ
သည်။

ထို့နောက် ဘိန်းစား သာဇင်
သည် နှစ်လကျော်ခန့် အိမ်တွင် ဆန်၊
ဆီ၊ ဆား၊ ဝါး၊ ဝါးခြောက် စားကုန်များ
ဖြင့် ဖိပ်ခံနေလိုက်သည်။ ဘိန်းကလည်း

ရှုလိုက်သေးသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စ
မှအပ ခြံပြင်သို့ မထွက်တော့ပေ။ ရွာ
ထဲမှ လူများကလည်း သာဇင် စား
သောက်ကုန်များ ဝယ်သည်ကို သိမြင်
ကြပေမယ့် ဘယ်က ပိုက်ဆံရ၍ ဝယ်
သည်ကိုတော့ မသိကြပေ။ ရွာထိပ်
နတ်စင်မှနောက်မှ ကြက်မနှင့် ကြက်ဥ
များ ပျောက်သည်ကိုလည်း မည်သူမျှ
မသိကြပါပေ။

သာဇင်သည် နှစ်လကျော်ခန့်
ဒိမ်ကျနေပြီးနောက် ရထားသော ငွေ
များနှင့် စားသောက်ကုန်များ ကုန်သွား
သဖြင့် နောက်ထပ် အကြံတစ်မျိုး
ထုတ်ပြန်လေသည်။

ရွာလယ်မှ ကိုမြဟန်၏ တိုက်
ကြက်ဖကို တစ်ဆယ်ငါးကျပ်ပေး၍
ဝယ်ယူပြီးနောက် ရွာတွင်းမှ နီးစပ်ရာ
ဒေါက်တူ လုံးတူ ကြက်ဖများနှင့် စပ်
ဟပ်၍ တိုက်ခြင်း(ခွပ်လက်ချခြင်း)ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ရေကိုင်(ဆေးကုသမှု)
ပြုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြက်ဖ
အိပ်တန်းတက်၊ အိပ်တန်းဆင်းများအား
လည်းကောင်း၊ ကြက်သမားများထံ
နည်းခံ၍ ကြက်ဖ လေ့ကျင့်ခန်းများကို
စတင် မောင်းနှင်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် သာဇင် ကြက်မ
အား အစာကျွေးနေစဉ် သာဇင်၏ ဆီ
ရေမှ ဖြတ်သွားသော ဦးလူလှက မြင်
တွေ့သွားပြီး...

“ဟ...အောင်မာ၊ သာဇင်”

“ဗျာ...ဦးလေးလှ”

“ဘိန်းဖိုးမရှိလို့ ကြက်တိုက်
တော့မလို့ မင်းကြက်ကို ထရိန်နှင့်
မောင်းနေတာလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊
ဝါသနာပါ။ ဟဲဟဲ...”

“မင်း ဝါသနာက အသစ်
လေးဆယ်ကျော်မှ ပေါ်လာရသလား
အဆန်းပဲဟေ့၊ မင်းကတော့ကွာ၊ ကြည့်
လည်းလုပ်ဟေ့၊ လောင်းကစားဆိုတာ
ရှိသမျှ ကုန်တာ မင်းသိသားပဲဟေ့၊
အထိနာမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ အဲဒီလိုမျိုး
ကြီး မလုပ်ရဲပါဘူး”

“အေး၊ လုပ်ရင်တော့ နာမှာဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

သာဇင်၏ ဗီဇကို အသေအချာ
သိသော ဦးလူလှက မျက်စိအမြင်ဆန်
နေသဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သာဇင်
ကလည်း လွန်စွာ ပါးနပ်သောသူလေ
ဖြစ်လေသည်။ သူ ဘာလုပ်မည်ဆို
သည်ကို သူများ မသိမမြင် မရှိမိ
အောင် လျှို့ဝှက်တတ်သူပင်ဖြစ်သည်။
သူ၏ တိုက်ကြက်ဖကို နှစ်ရက်
ခန့် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် အခြားကြက်
ဖများနှင့် နှစ်ပွဲ သုံးပွဲမျှ တိုက်လိုက်
လေသည်။

လူရှင်းသော နံနက်စောစောတွင်
တော့ ကြက်ဖကို ပိုက်၍ ပုဆိုးကြီး
နတ်စင်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေလေ
သည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း အရှင်
ကြီးနှင့် စကားပြောလေသည်။

“ကဲ . . . အရှင်ကြီးလည်း

အချိန်တော်မျိုး မလာတာ ကြာတော့
မင်းနေတော့မယ်။ ဒီနေ့ ကြက်တိုက်
ဦးထား လုပ်လိုက်ကြရအောင်။ ကျွန်
ဆော်မျိုးရဲ့ ကြက်ဖက် ရုံးရင် အရှင်
ကြီးရဲ့ တောထဲကို ကြက်အကောင်
(၅၀)ဝယ်ပြီး လွှတ်ပေးမယ်။ အရှင်ကြီး
ရဲ့ ကြက်ဖက် ရုံးရင်းတော့ ဒီတော
ထဲမှာ ရှိသမျှ ကြက်အားလုံးကို သိမ်း
မိမယ်။ ကဲ...ပွဲစကြစို့”

သာဇင်က အလွန်ကျိန်းသေ
သော အလောင်းအစားဖြင့် ကြက်ဖ
ထို ဝိုက်ပြီး နတ်စင်နောက်ဘက်ရှိ
တောထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် အိပ်တန်းဆင်းလာ
သော အရိုင်းအစိုင်း ကြက်ဖတစ်
ကောင်၏အနီးသို့ သူကြက်ဖကို ချ
ဆေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကြက်ဖ
နှစ်ကောင်မှာ သဲကြီးမဲကြီး ခွပ်လေ
တော့သည်။ ခဏအကြာတွင်တော့
ဆွေကုန်းထားသော တိုက်ခိုက်ခွမ်းရည်
ဖြည့်သည့် သာဇင်၏ ကြက်ဖကို
အရှင်ကြီး၏ ကြက်ဖက မယှဉ်နိုင်ရုံ
သာမက၊ စင်းစင်းပင် သေပေးလိုက်ရ
လေတော့သည်။

“ကဲ... သာဇင်ကြက်ဖက
အပြတ်အသတ်နိုင်ပါတယ် အရှင်ကြီး
ဆင်ဖျာ”

သာဇင်က ထိုစကားကို နတ်စင်
ဆူတွင် ဦးညွှတ်ပြောပြီးနောက် သူ
ကြက်ဖကို ဝိုက်၍ ပြန်သွားလေသည်။
အဆိုလွယ်အထုပ်ထဲတွင်တော့ ကြက်
ဆွေတစ်ကောင်ပါသွားလေသည်။

ထိုနောက် အကြကြီးသော၊
အကြောက်အလန့်မရှိသော ဘိန်းစား
သာဇင်သည် အိုင်သပြေမှ ကြက်လှောင်
သော ခြင်းဝိုင်းကြီး သုံးခုကို ဝယ်၍
ဆိုက်ကားဖြင့် တင်လာပြီး နတ်စင်
နောက် တောထဲသို့ သယ်သွားသည်။

ပြီးလျှင် ကြက်များ အိပ်တန်းတက်ချိန်
မှစ၍ တစ်ညလုံး ဖမ်းလျက် ကြက်ခြင်း
ကြီးများထဲသို့ ထည့်သည်။ ကြက်များ
မှာ လွန်စွာများသောကြောင့် ကြက်ခြင်း
ကြီး သုံးခုထဲ၌ ပြည့်သိပ်သွားသည်။
ခြင်းအပြင်ဘက်၌လည်း ဆယ်ကောင်၊
ငါးကောင် တွဲ၍ ခြေထောက်ကို ကြီး
ချည်ပြီး စုတွဲထားသည်က သုံးတွဲခန့်
ရှိသည်။

ထို့နောက် ကြိုတင်ပြောထား
သော ခမောက်စုဘူတာအနီးရှိ ကြက်
ခိုင်မှ မာမ္မတ်က လှည်းတစ်စီးဖြင့် လာ
ရောက်၍ သယ်သွားသည်။

ထိုကိစ္စအားလုံးကို မိုးမလင်းမီ
ပြီးဆုံးအောင် စီမံရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ရွာထိပ် နတ်စင်မှ
ကြက်တွန့်သံများ ဆိတ်သုဉ်းသွားလေ
တော့သည်။

ထိုသို့ နတ်စင်တောထဲမှ ကြက်
များကို သာဇင်မှ ရောင်းစားလိုက်သည်
အား တစ်စတစ်စနှင့် ရွာသူ ရွာသား
များ သိလာကြသော်လည်း မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သည်ကြောင့် မည်သူ
ကမျှ မပြောရဲကြချေ။ သူတို့အချင်း
ချင်းသာလျှင် ဝေဖန်နေကြရသည်။

“သာဇင်ကတော့ အသေဆိုးနဲ့
သေတော့မှာပဲ။ နတ်စင်နောက်က
ကြက်တွေကို အကုန်ဖမ်းပြီး ရောင်းစား
ဆိုပဲ”

“အာ...ဒီကောင်က ပြန်မပြော
နားမထောင်။ လူကပဲမဲ့ဟာ။ အင်း...
ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကောင် နာ
တော့မှာပဲ။ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ။ နတ်ဖမ်းစားတယ်ဆို
တာ သူက မကြံဘူးလေတော့ အတင့်
ရဲပြီး စမ်းကြည့်တာနေမှာပေါ့”

ထသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြော
ဆိုကြသော်လည်း သာဇင်က ဘာမျှ
မမူ။ အိမ်တွင် လယ်မရှိ၊ ကိုင်းမရှိ
သော်လည်း ဆီအပြည့်၊ ဆန်အပြည့်၊
ငါးပိက ပဲလိုက်နုနှင့် ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့်
ဇိမ်ပင် ကျနေသေးတော့သည်။

လွန်စွာ များပြားလှသော ကြက်
ရောင်းရငွေများကို သာဇင် တော်တော်
နှင့် သုံး၍ မကုန်ပါချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းသို့ ဆွမ်းအုပ်များပင် မချက်
စမူး ချက်ပို့လိုက်သေးသည်။

သို့သော် လေးလခန့်အကြာတွင်
တော့ အာသုံးငွေ ပြတ်သွားသဖြင့် ထုံးစံ
အတိုင်း နတ်စင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်
ပြန်လေသည်။ နတ်စင်သည် သာဇင်၏
ငွေအိုးကြီးပင် မဟုတ်ပါလော။

သာဇင်သည် ပထမဦးစွာ နတ်
စင်ပေါ်သို့ စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့်
ဝေလိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေရာ ငွေ
အကြွေစေ့များ ကျပ်တန်များ၊ မတ်စေ့
မူးစေ့များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
စိတ်တွက်ဖြင့် တွက်ကြည့်လျှင် တစ်
ဆယ်ငါးကျပ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ
သည်။

ထိုနောက် သာဇင်သည် လက်
အုပ်ချီ၍...

“ကဲ...အရှင်ကြီး၊ ရေမချိုးတာ
ကြာပြီ။ ရေချိုးရအောင် ချောင်းထဲကို
ထမ်းခေါ်သွားပါပြီး ရေချိုးပေးပါမယ်။
အရှင်ကြီး ကြပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး နတ်ရုပ်ကြီးအား
ထမ်း၍ ချောင်းကမ်းပါးသို့ ဆင်းလေ
သည်။

ချောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သော
အခါ နတ်ရုပ်ကို သေချာစွာ ပွတ်သပ်
တိုက်ချွတ် ဆေးကြောပေးလိုက်သည်။

နှစ်များစွာသော သစ်သား နတ်ရုပ်ကြီး
မှာ ချေးများ ပြောင်စင်၍ အရောင်
အဆင်းပင် တောက်ပလာလေသည်။

အကြံသမား သာဇင်က လွန်စွာ
ပေါ့သွပ်နေသော နတ်ရုပ်ကို ထမ်း၍
လည်ပင်းခန့်အထိ နက်သောနေရာသို့
တဖြည်းဖြည်းဆင်သွားပြီးလျှင် နတ်ရုပ်
ကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ဤသို့
ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ကဲ...အရှင်ကြီးနဲ့
ကျွန်တော်မျိုး သာဇင် ရေငုပ်စွမ်းရည်
ပြိုင်ကြရအောင်။ ရုံးတဲ့သူက ငွေ
တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးကြေးနော်။ ကဲ -
စမယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ငှပ်လိုက်ကြစို့”

သာဇင်က ပြောလည်း ပြော၊
နတ်ရုပ်ကြီးကိုလည်း ဖက်၍ ရေ
အောက်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။
အကြံသမား သာဇင်က အသက်ရှူ
ကျပ်လာသောအခါ ဖက်ထားသော
သစ်သား နတ်ရုပ်ကြီးကို မသိမသာ
မြေလျှော့ပေးလိုက်လေရာ နတ်ရုပ်ကြီး
မှာ ဘွားခနဲ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ထိုး
တက်ပြီး ပက်လက်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက် မရှေးမနှောင်းပင်
သာဇင်လည်း ရေအောက်မှ ပေါ်လာ
လေသည်။

“ဖူး...အား... အရှင်ကြီးက
အရှင်ပေါ်တယ်။ ခုတိယအကြိမ် ထပ်
ငှပ်မယ်။ ကဲ...စမယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊
သုံး”

သာဇင်က နတ်ရုပ်ကြီးကို ဖက်
၍ ခုတိယအကြိမ် ငှပ်ပြန်လေသည်။

သို့သော် စောစောက နည်း
အတိုင်းပင် ပြုလုပ်၍ နတ်ရုပ်အား
အရှင်ပေါ်စေလိုက်သည်။

ထိုသို့ သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြုလုပ်ပြီး
သောအခါ...

“ကဲ...အရှင်ကြီးကလည်း အရှင်

ဆုံး ပေါ်တယ်။ သုံးကြိမ်လုံး အရှင်ကြီး
ရုံးတယ်။ ကဲ...ပြန်ကြစို့”

ဟု ပြောပြီး နတ်ရုပ်ကြီးကို
ခုတိယအကြိမ် ရေဆေးကြောသန့်စင်
ပြီး ပြန်ထမ်းလာခဲ့လေသည်။

နတ်စင်ရှိရာသို့ ရောက်သော
အခါ နတ်ရုပ်ကြီးကို နဂိုမူလအတိုင်း
ပြန်ထားလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံများကို
ကောက်သင်းကောက်လိုက်လေသည်။
အားလုံးပေါင်း ရေတွက်ကြည့်သော
အခါ စုစုပေါင်း တစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ
သာ ရရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သာဇင်
က...

“ဟောဒီမယ် အရှင်ကြီးရဲ့ ပိုက်
ဆံက တစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်။ လောင်း
ကြေးအရဆိုလျှင် ငါးကျပ်လိုသေး
တယ်။ အဲဒီ ငါးကျပ်ကို ညနေ ဖိုးချုပ်
အထိ စောင့်မယ်။ သာဇင် ပိုက်ဆံ
ငါးကျပ် မရလိုကတော့ အရှင်ကြီးရဲ့
နတ်စင်ကို မီးနဲ့ တိုမှာနော်။ အဲပဲ၊ သွား
တော့မယ်”

သာဇင်က အာဂ သာဇင်ပင်။
နတ်ကိုပင်လျှင် ချဲ့လင့်လုပ်သွားသေး
၏။

သို့သော် ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုကား ညနေ ဖိုးချုပ်ချိန်တွင် ရွာ
လယ်မှ နတ်ဝင်သည်(နတ်ကတော်)
အိမ်ဆယ်သည် မီးခွက်တစ်ခုနှင့် သာ
ဇင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ
သည်။

“ဟဲ့...သာဇင်၊ သာဇင် ဘိန်း
စား”

“ဗျာ၊ အာ...အိမ်လေး၊ လာ...
လာ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ အိမ်လေး”

“အမလေး...ကြံကြီးစည်ရာ
တော်၊ နတ်ဝင်ပူးလို့ဟေ့၊ ရွာထိပ်က

နတ်က နင်နဲ့ ရေငုပ်ပြိုင်သတဲ့လား။
သူ ရုံးသတဲ့။ အံ့ရော၊ သာဇင်ကို ငွေ
ငါးကျပ်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ နို့မဟုတ်ချင်
ငါ့နတ်ကွန်းကို မီးနဲ့ လာရှိမှာတဲ့လား။
ဟဲ့...အကောင် သာဇင်၊ နင် ဘာတွေ
ပေါက်ကရလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။
ခုကွ ပါပဲ။ ရော...ရော၊ ငွေငါးကျပ်
တယ်လေ...ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။
ဟင်း...ဟင်း”

“အိုး...ဟိုးဟိုး...အိမ်လေးရယ်၊
ကျွန်တော်က နတ်ကို ဘာသွားလုပ်လို့
ရမှာလဲဗျာ။ မတော် ဖမ်းစားနေကြပြန်
အခက်ဗျ”

“ဪ...နတ်ကို ကြောက်လန့်
ရပ်လား။ တယ်လေ...။ သာဇင်...
ပြဿနာ မရှာစမ်းနဲ့ဟေ့”

(စာကြွင်း။ နောင်တွင် ဦးသာဇင်သည် နတ်စင်တော်သို့ ကြက်များကို ဝယ်၍ ပြန်လွှတ်ပေးခြင်း၊ နတ်တုန်း အသစ်ဆောက်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်၊ ယခု ဤစာရေးချိန်အထိ အသက်ရှုပ်ဆယ်ပြည့်ရန် တစ်နှစ်အထိတွင် ရှိပြီဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

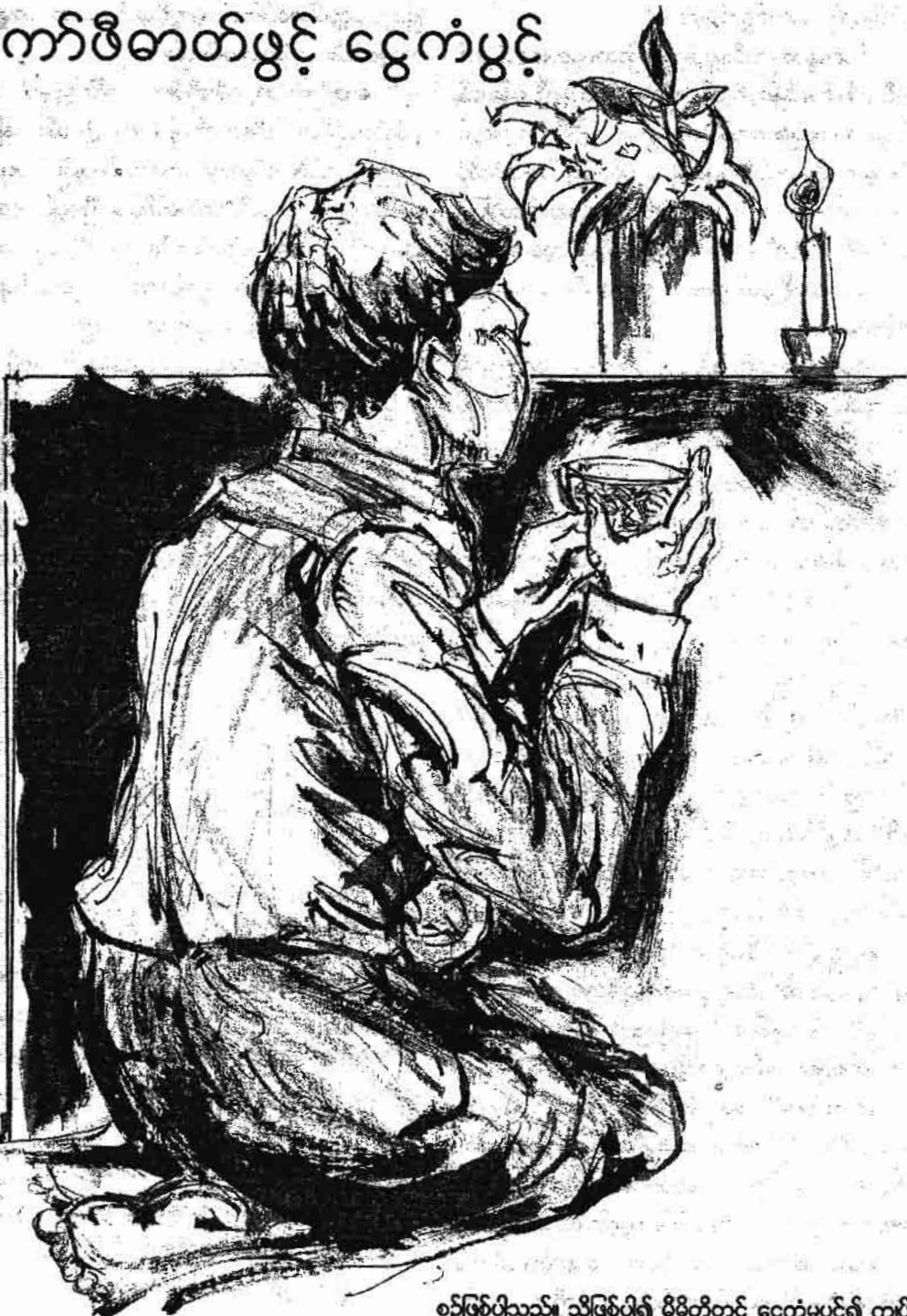
အဘ ဦးသာဇင်အား ဤစာရေး ဖြင့် ဂါရဝပြုပါသည်။)

ငြီးဆူရှင်

ကော်ဖီဓာတ်ဖွင့် ငွေကံပွင့်

“ကံထူးကံမြင့်စေဖို့ ကော်ဖီဓာတ်ဖွင့်၍ လာဘ်ပွင့်
တို့ ထူရတယ်ကွ” ဟု စကားစရင်း ဒကာရင်းဖြစ်သည့်
သစ်တံခါးဆရာတော်မှ နှိုးမြှင့်ခဲ့သည့် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်
စဉ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိတို့တွင် ငွေကံမပွင့်၍ ကျပ်
တည်းမှု ရှိနေရပါက လွယ်ကူပြီး ထိရောက်လှသော အောင်
ရွက်မှုဖြစ်သည့် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ဖြစ်သော ကော်ဖီဓာတ်ဖွင့်
ပြီး ငွေကံထူပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားစွာ ငွေကံ လာဘ်ပွင့်သည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဆောင်ရွက်ပုံမှာ -

တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုပါက ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ်အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့်(၁၀)ခုကို ပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲ ထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်ပါ ဖျော်ပြီး ဘုရားတွင် ကပ်လှူပါ။ ထို့နောက် မေဠိပန်း(၁၀)ပွင့်လှူ၍ “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပြီး အောက်ဖော်ပြပါ လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါနှင့် ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားပါ၏။

တနင်္လာသားသမီးဆိုပါက သောကြာနေ့ နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ်အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့်(၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်ပြီး ကော်ဖီ (၁၀)ခွက်ဖျော်၍ ဘုရားကပ်လှူပါ။ ထို့နောက် သပြေပန်း(၁၀)ညွန့်ကို ကပ်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို တစ်ဆယ်ခေါက်ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါ အပေါင်းနှင့် ရုက္ခစိုက်များကို အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားပါလိမ့်မည်။

အင်္ဂါသားသမီးဆိုပါက စနေနေ့နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ် အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့်(၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်နှင့် ဘုရားကပ်လှူပါ။ နင်းဆီ(၁၀)ပွင့် ဘုရားကပ်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက်ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးနှင့် ရာဟုသားသမီးများ ဆိုပါလျှင် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ်အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့် (၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်နှင့် ဘုရားကပ်လှူပါ။ အုန်းပန်း (သို့မဟုတ်) အုန်းညွန့် (၆)ညွန့်ကို ဘုရားကပ်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး (၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက် ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။

ကြာသပတေးသားသမီးဆိုပါက တနင်္လာနေ့နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ်အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့် (၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်နှင့် ဘုရားကပ်လှူပါ။ ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့် (သို့မဟုတ်) ကန်စွန်း(၁၅)ညွန့်ကို ဘုရားကပ်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။

ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက်ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။

သောကြာသားသမီးဆိုပါက အင်္ဂါနေ့နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ်အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့် (၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်နှင့် ဘုရားကပ်လှူပါ။ “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက်ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ဘဝဆက်၊ ပဌာန်းဆက်၊ ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။

စနေသားသမီးဆိုပါက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ဂုနာရီ ဥပိနစ် အချိန်တွင် ဘီစကွတ်မုန့် (၁၀)ခုကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၍ ကော်ဖီ(၁၀)ခွက်နှင့် ဘုရားကပ်လှူပါ။ ရွက်လှ(၁၇)ညွန့် (သို့မဟုတ်) ဝါညွန့်(၁၇)ညွန့်ကို ဘုရားကပ်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်”ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် လာဘ်ခေါ် ဂါထာကို ဆယ်ခေါက်ရွတ်ပွားပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ရုက္ခစိုက်များအား အမျှဝေပါ။ သာဓုခေါ်ပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။

လာဘ်ခေါ် ဂါထာ

အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ အရဟံ
အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓဿ
ဂုဏ ဝေဇဿ သဗ္ဗသိဒ္ဓိ
လာဘံ မေ ဘဝိဿတိ။

လုပ်သမျှ အဆင်မပြေ ငွေကံပိတ်နေသူများသည် အထက်ပါအတိုင်း နေ့နံအလိုက် မိမိအိမ်ဘုရားတွင် ကပ်လှူပူဇော်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု သစ္စာဆို၍ ဘုရားတပည့်တော်ထံတွင် ပိတ်ဆိုနေသော အလုပ်ကိစ္စနှင့် အခက်အခဲများ အဆင်ပြေ၍ အောင်မြင်မှုရရှိပြီး အေးချမ်းပါရစေ၊ အောင်မြင်ပါရစေ ဟု ဆုတောင်းပါ။ ထူးခြားစွာ ကံပွင့် လာဘ်ပွင့်လာမည် ဟု သည်။

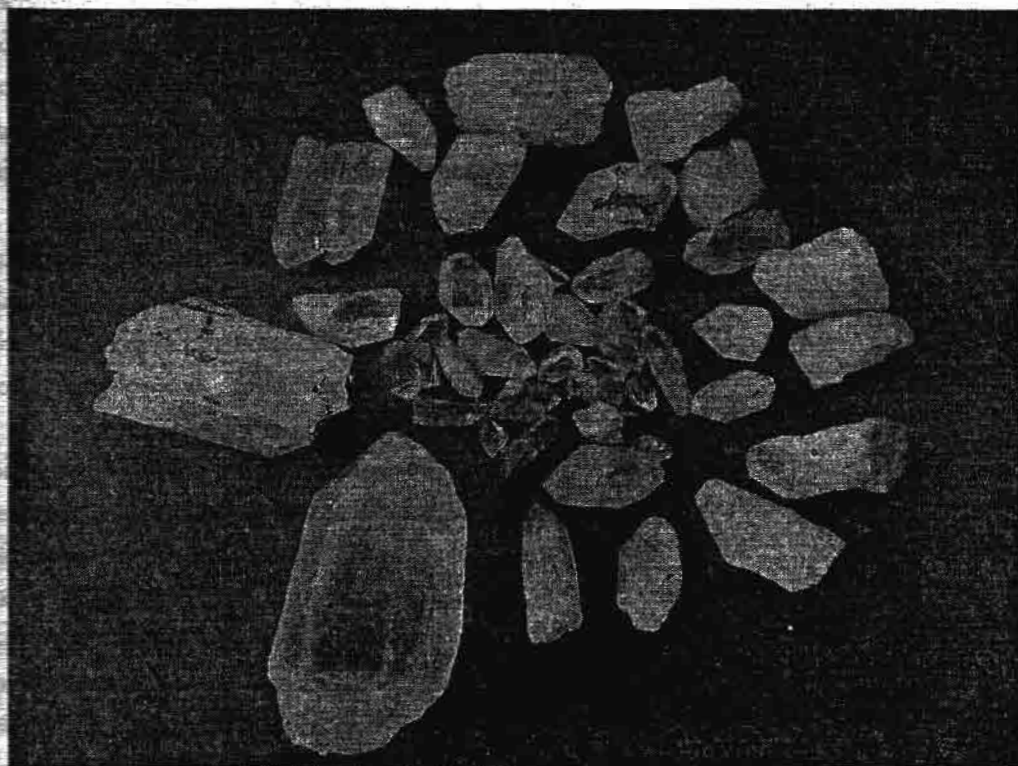
ကုသိုလ်ကံမြင့်၊ ဂုဏ်အင်တက်ဖို့
ကော်ဖီဓာတ်ဖွင့်၊ စွမ်းအားမြှင့်ကာ၊
ဂုဏ်တော်တန်ခိုး အင်အားတိုးပြီး
ငွေကံပွင့်၍ အောင်ပါစေသတည်း။

နတ်သွေးကျောက်အဆောင်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်(ဥပဒေဘွဲ့)
လက္ခဏာစေဒနပညာသုတေသီ

ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်ကြား၊ ဟပွန်ခရိုင်
နှင့် ဘီးလင်းခရိုင်ကြား၊ ဒုံသမိမြစ်ဖျားပိုင်းတွင် ပေပေါင်း
သုံးလေးငါးထောင်ခန့် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးနှင့်
ဆောင်ကုန်းငယ်၊ တောင်စွယ်ငယ်များ ပေါများစွာ ရှိသလို၊
စမ်းချောင်းငယ်များစွာနှင့် ရေတံခွန်ကြီးများ၊ ရေတံခွန်ငယ်
များစွာလည်း ရှိသည်။ အလွန်ကြည်လင်လှပသော ရေပြာ
တိုင်းများစွာလည်း ရှိသည်။

ထိုဒေသ၏ တောင်စောင်းများရှိ စမ်းချောင်းများအနီး
နတ်ကျောက်မှာ ခြောက်မြောင့် ပုံဆောင်ခဲ နီနီရောင်နှင့် ရေခဲ

ရောင် နတ်သွေး ကျောက်တုံးငယ်များကို ရှာဖွေရရှိနိုင်ပါ
သည်။ ထိုကျောက်တုံးငယ်လေးများကို ဒေသခံ ဂန္တိရပညာ
ရှင်ကြီးများက လက်ဖွဲ့ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထုံးဖွဲ့ပြီး
အဆောင်ကျောက်အဖြစ် စီရင်ကာ၊ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား
တိုင်းရင်းသူတို့အား ဝတ်ဆင်စေပါသည်။

လည်ပင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ခါးတွင် လည်းကောင်း၊
ဖူးအထက်တွင် လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းတွင် လည်း
ကောင်း၊ လက်ကောက်ဝတ်တွင် လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်း
ဝတ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဝတ်ဆင်စေခဲ့ပါသည်။

မကောင်းသော ငါးဖွားများ၊ မကောင်းသော ရောဂါများ၊ မကောင်းသော ဘေးရန်အန္တရာယ်များ၊ မကောင်းသော မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် အနှောင့်အယှက်များ မဝင်နိုင်၊ မကပ်ငြိနိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့အပြင် လေရောဂါ၊ သလိပ်ရောဂါတို့အား သက်သာပျောက်ကင်းအောင် သုံးသည့် ဆေးဝါးတို့အား အစွမ်းထက်အောင် ပံ့ပိုးကူညီပေးနိုင်သည်။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ကလေးများကို ထက်မြက်သွက်လက်လာစေသည်။ ဉာဏ်ရည်နိမ့်သော ကလေးများကို ဉာဏ်ရည်မြင့်မားအောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၌ အကြောများ၊ ကြွက်သားများ တောင့်တင်းနေခြင်းကို ပြေလျော့စေသည်။ စိတ်ဖိစီးမှုများ၊ စိတ်သောကများနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းများကို ပြေပျောက်စေပြီး တက်ကြွလန်းဆန်းစေသည်။ အသက်ဓာတ် စွမ်းအင်များကို ရှင်သန်တိုးပွားစေသည်။ မကောင်းသော အတွေးအခေါ် အကြံအစည်တို့ကိုလည်း ဖယ်ရှားပေးနိုင်သည်။

ထိုဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့မှာ လည်ပင်းတွင် အဆောင်ကျောက်ကို ဆွဲထားခြင်းဖြင့် ရင်ဘတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ သက်သာပျောက်ကင်းခြင်းအကျိုးထူးရကြောင်း ပြောပြသည်။ ခါးတွင် ပတ်ထားခြင်းဖြင့် ခါးနာရောဂါများ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးပြီး ခါးနာရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသူတို့ကိုလည်း အမြန်ဆုံး သက်သာစေကြောင်း၊ ကာမဂုဏ်စိတ် တက်ကြွနိုင်ကြပြီး သားသမီးကောင်းရရှိဖို့ အားပေးကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ သားသမီးမွေးဖွားရ လွယ်ကူကြောင်း၊ ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသော ကလေးမျိုး မမွေးဖွားအောင် စောင့်ရှောက်ပေးကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ဇူးအထက်တွင် ချည်နှောင်၍ ဆောင်ထားသူတို့မှာ ဇူးနာရောဂါမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးကြောင်း၊ ဇူးနာရောဂါခံစားနေရခြင်းကို သက်သာစေကြောင်း၊ တောင်တက်တောင်ဆင်း ခရီးကြမ်းများကို မပင်မပန်း သွားလာနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ခြေကျင်းဝတ်တွင် ချည်နှောင်၍ ဆောင်ထားခြင်းကြောင့် ကြွက်တက်ခြင်း၊ ခြေဖမ်း၊ ခြေသလုံး၊ ခြေချောင်းများ သွေးကြောပိတ်ခြင်း၊ ရောင်ရမ်းနာကျင်ခြင်းတို့ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးကြောင်း၊ ထိုဝေဒနာများ ခံစားနေရလျှင် အမြန်ဆုံး သက်သာစေကြောင်း ပြောပြကြသည်။

လက်မောင်းတွင် ချည်နှောင်၍ ဆောင်ထားသူတို့မှာ အပင်ပန်းခံနိုင်ပြီး ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား မြင့်မားကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်များကို အချိန်ကြာမြင့်အောင် မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ တောင်

ယာလုပ်၊ ပေါက်တူးပေါက်၊ လက်ငွေထိုး စသည့် အလုပ်များအတွက် အထူးအကျိုးရှိကြောင်း ပြောပြကြသည်။

လက်ကောက်ဝတ်တွင် ချည်နှောင်ထားလျှင် ချစ်သူ၊ ပေါများခြင်း၊ စန်းပွင့်ခြင်း၊ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပယောအနှောင့်အယှက်များ မကပ်ငြိနိုင်ခြင်း၊ ရေအဆိပ်၊ အစာအဆိပ် မသင့်နိုင်ခြင်း၊ ဆေးခတ်ပြဗားခြင်း၊ မခံရနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ထိုနတ်သွေးကျောက်ကို သောက်ရေ သုံးရေတို့တွင် စိမ်ထားပါက အဖျားရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါများကို မဖြစ်ပွားနိုင်ကြောင်း၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ၊ ထန်ဆန်း ပျော်ရွှင်စေကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ဂန္ထီရပညာရှင်ကြီးများက ထိုနတ်သွေးကျောက်ကို အဆောင်အဖြစ် သိဒ္ဓိတင် စီရင်ပေးရာတွင် ဘုရားဂုဏ်သော် ကိုးပါးကို အနုလုံ ပဋိလုံ(အပြန်အလှန်) တစ်ရာရှစ်ဆင့် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးသည်။ အဆောင်ကျောက်အဖြစ် ဝတ်ဆင်သူတို့က မိမိတို့မွေးနေ့ရောက်တိုင်းဖြစ်စေ၊ နေ့စဉ် မနက်တိုင်းဖြစ်စေ၊ ထိုနတ်သွေးကျောက်ကို ညာလက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်၍ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနည်းဆုံး ကိုးဆင့် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးပြီး သိဒ္ဓိစွမ်းအင်(ပါဝါ)ပြန်ပြည့်ပေးရသည်။

သဘာဝ တွင်းထွက်ကျောက်များကို အကျိုးရှိအသုံးချနိုင်ကြပါစေ။

ဆေးပက်ဝင် ကြောင်လျှာပင်

ဆရာ ဦးရွှေထွန်းဝံ (ရွှေလှော်ကား)

ကြောင်လျှာပင်သည် ပင်လတ်မျိုးဖြစ်ပြီး အမြင့်ပေ ၃၀ မှ ၄၀ အထိရှိသည်။ ကြောင်လျှာတွင် ကြောင်လျှာကြီး၊ ကြောင်လျှာလက်တို၊ ကြောင်လျှာဆူးပေါက်ဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိသည်။ ကြောင်လျှာကြီးမှာ လူသိများ၏။ တွဲ၍ သီး၏။ ကြောင်လျှာလက်တိုမှာ အသီးထောင်၍ သီး၏။ အသီးတို ၏ ကြောင်လျှာဆူးပေါက်မှာ အသီးမျက်နှာပြင်၌ ဆူးပုလေး နှုတ်များပါသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့သည် ကြောင်လျှာသီးကို မီး ခုတ်၍ လည်းကောင်း၊ ပြုတ်၍ လည်းကောင်း၊ အတို့အမြှုပ် အသုပ်လုပ်ပြီး စားကြ၏။ ထိုအပြင် ကြော်၍လည်း စားကြ သေး၏။ အရွက်၊ အပွင့်တို့ကိုလည်း ပြုတ်၍ တိုမြှုပ် စားသောက်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ စားသောက်ဖွယ်ရာ၌ အရသာ တွေ့ နှုတ်မြိန်သလို၊ ဆေးသုံးရာတွင်လည်း ဆေးစွမ်းထက် မြတ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် “အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာ” ဟူ၍ မိန့်ဆိုခဲ့ဟန်ရှိသည်။ ကြောင်လျှာပင်သည် အသမူလ(အမြစ်ဆယ်ပါးအုပ်စု) ဆေးဖက်တွင် ပါဝင်သော ဆေးမြတ်ဖြစ်သည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးကျမ်းများအလို

ခါး၊ ဖန်သော အရသာရှိ၍ ပူ၏။ စပ်၏။ နှုတ်ကို မြိန် စေ၏။ နှလုံး၊ လည်ပင်းရောဂါကို အကျိုးပြု၏။ ဝမ်းဗီးတောက် စေသည်။ လေနှင့် သလိပ်ကို နိုင်သည်။ သွေးလုံး၊ လေလုံး၊ မြင်းသရိုက်၊ ဝိုးနာ၊ ချောင်းဆိုး၊ ပျို့အန်၊ ဝမ်းသွား၊ နှုတ်တို့ ကို ပျောက်၏။

ရောဂါအလိုက် အသုံးပြုနည်း

- ကြောင်လျှာပွင့်ကို ရေနွေးဖျောပြီး တိုမြှုပ်စားခြင်း၊ သုပ်စားခြင်းဖြင့် နားအူခြင်း၊ နားလေထွက်ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။ အစာစားချင်စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။
- လေဖြတ်၍ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေ၊ သွေးလေမလျှောက်၍ ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲ ချဉ်နွဲ့သူများ ကြောင် လျှာမြစ်ကို သွေးလိမ်းပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ သည်။ အနာဝင်၍ ငန်းမန်းလိုက်က ကြောင်လျှာမြစ်ကို သွေးလိမ်းပေးပါ။
- ချောင်းဆိုးပန်းနာရောဂါရှိသူများမှာ ကြောင်လျှာ

ခေါက်ကို အမှန်ပြုလုပ်ပြီး ချင်း(ရှင်း)သတ္တုရည်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပျားရည်စစ်စစ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရောစပ်၍ တစ်ခါသောက်လျှင် ကော်ဖီခွန်းတစ်ခွန်းသောက်ပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

အမျိုးသမီးများ သားဖွားပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်တွင် နကျင်ကိုက်ခဲနေပါက ကြောင်လျှာခေါက်မှုန့် (၆)ရွေးသား၊ ချင်းခြောက်(၆)ရွေးသား၊ ထန်းလျက်(၁၂)ရွေးသားတို့ကို ရောနှယ်၍ ဆေးလုံး သုံးလုံး လုံးပါ။ ထိုဆေးကို နံနက် တစ်လုံး၊ နေ့လယ် တစ်လုံး၊ ညတစ်လုံးသောက်ပေးပါက ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ခံတွင်း၊ နှုတ်ခမ်းခြောက်၍ ကွဲက ကြောင်လျှာရွက်၊ ကြောင်လျှာခေါက်တို့ကို ရေစိမ့်၍ ငုံပေး၊ ပလုတ်ကျင်းပေးလျှင် ပျောက်ကင်းစေသည်။

- ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်သော် ကြောင်လျှာခေါက်ရည်၊ ပစင်းငုံရွက်သတ္တုရည်၊ နွားနို့၊ ထိုသုံးမျိုးကို ရောစပ်ပြီး ရှူပေးလျှင် ပျောက်ကင်းစေသည်။

- လေးဘက်နာ(ခေါ်)အဆစ်ကြီးများ ရောင်ရမ်း ကိုက်ခဲ နာကျင်နေလျှင် ကြောင်လျှာခြစ်ကို သွေး၍ ဆားအနည်းငယ်ထည့်ပြီး လိမ်းပေးပါ။ ဆားကြပ်ထုပ်ထိုးပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ကြောင်လျှာရွက်ကို ပြုတ်တိုစားလျှင် နှုတ်ကို မြိန်စေ၏။ ဝမ်းမီးတောက်၏။

- အသီးကို ပြုတ်၍ လည်းကောင်း၊ ဖုတ်၍ လည်းကောင်း စားခြင်းဖြင့် အစာမကြေရောဂါ၊ လည်ပင်းကြီးရောဂါ၊ လေ၊ သလိပ်ရောဂါ၊ မြင်းသရိုက်ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

- ကြောင်လျှာသီးကို ကြက်သားနှင့် ချက်စားပါက ပန်းနာရောဂါပျောက်၏။

- ကြောင်လျှာသီးကို ငါးရဲ့ဖြင့် ချက်စားက ကာလဝမ်းရောဂါပျောက်၏။ အားကို ဖြစ်စေပြီး အစာမကြေရောဂါ၊ ဝမ်းဗော ဝမ်းရောင်ရောဂါ ပျောက်၏။

- ကြောင်လျှာသီးကို ပုစွန်ဖြင့် ချက်စားက နှလုံးလေ့ရှိရောဂါ၊ နှလုံးတုန် ရင်ခွန်ရောဂါကို သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

- ငါးသလောက်နှင့် ကြောင်လျှာသီးကို ရောချက်စားက အဖောရောဂါကို ကျစေ၍ လူကိုလည်း ဝမ်းဗောပြီး နှလုံးအားနည်းခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

- ကြောင်လျှာသီးနှင့် ငါးမြွေတိုးကို ရောချက်စားက

ဇူလာသွေးဝမ်း၊ မီးယပ်သွေးဝမ်းနှင့် မြင်းသရိုက်ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

- အနာဝင် ငန်းမန်းလိုက်သော် ကြောင်လျှာခြစ်ထိုသွေး၍ လိမ်းပေးက သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

ကြောင်လျှာခေါက်ကို တိုင်းရင်းဆေးနံပါတ်(၂၇) ပြည်လုံးချမ်းသာ ဆေးဖုံတွင် ထည့်သွင်းဖော်စပ်ထားသည်။ ထိုဆေးသည် သွေးကြော၊ လေကြောများကို ပွင့်လင်းစေပြီး လေငန်းရောဂါနှင့် ထုံကျင်ကိုက်ခဲ၊ ကိုယ်လက်လေးလံသည်များကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

“ကြောင်လျှာတစ်ချက်၊ ဝမ်းခက်လေအောင်၊ ဆောင်သည် တစ်ရပ်၊ ကျမ်းမြတ်ရွှေစာ၊ သီတိုင်းမှာရှင်”ဟူ၍ ရာဇာတု ဆေးကျမ်းကြီး၌ ဖွင့်ဆိုထားသည်။

အထူးမှတ်ချက်

ကြောင်လျှာသီးနှင့် ငါးသေတ္တာ၊ ကြောင်လျှာသီးနှင့် စပါးကြီးမြွေသားတို့ကို ရောမစားရ။ အဆိပ်ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းဆေးဖြင့် ကျန်းမာကြပါစေ။

ကျမ်းကိုး

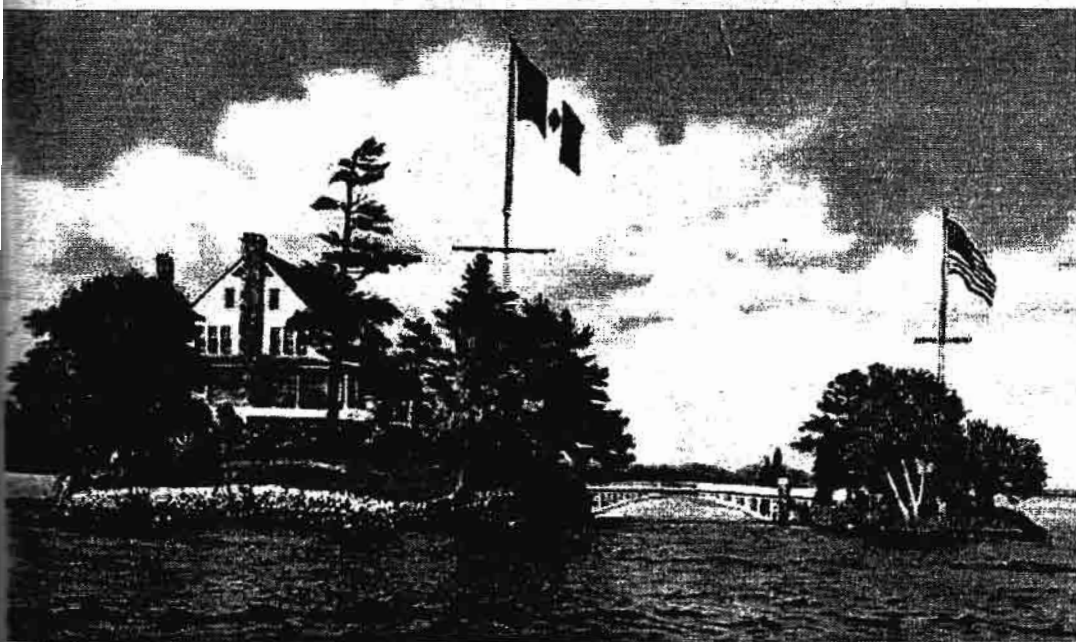
- အရှင်နာဂသီရိ၏ ပုံပြဆေးအဘိဓာန်

ထူးဆန်းထွေလာ ဤကမ္ဘာ

မောင်လင်းအောင်

အတိုဆုံး နိုင်ငံချင်းဆက် တံတား

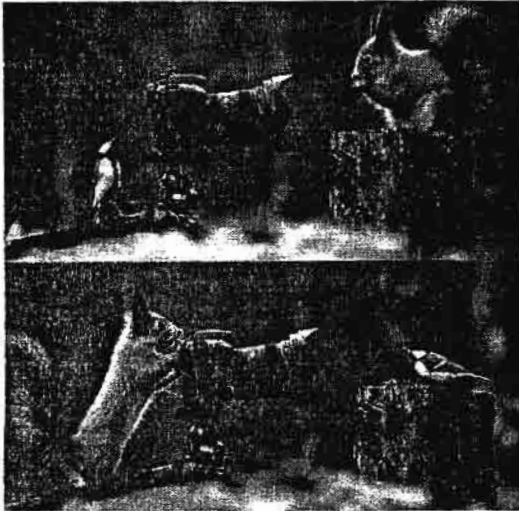
နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံကြား ဆက်သွယ်ထားသည့် အတိုဆုံးသော တံတားမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတိုက်ကျွန်းနှင့် ကနေဒါနိုင်ငံတို့ကြား ဆက်သွယ်ထားသည့် တံတားဖြစ်သည်။

ကိုင်းရီ

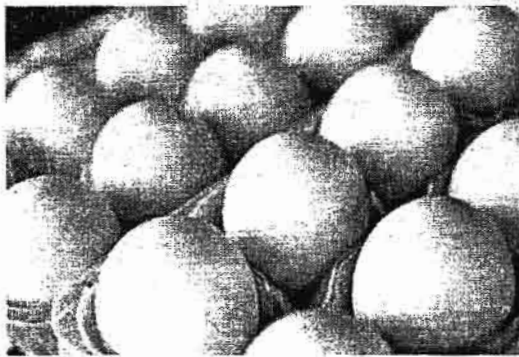
အီဂျစ်နိုင်ငံမြို့တော် ကိုင်းရီမှ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ပီရမစ်ကြီးများကို လှမ်းမျှော်တွေ့ရပုံဖြစ်သည်။

သဘာဝ ရင်သွေးငယ်များ

ဓာတ်ပုံကင်မရာကို အထူးအဆန်းလေ့လာကြည့်နေကြသည့် သဘာဝရဲ့ ရင်သွေးငယ်လေးများ၏ ချစ်စဖွယ် ဟန်ပန်အမူအရာများကို ဓာတ်ပုံဆရာက အမီအရိုက်ကူးထားပုံဖြစ်သည်။

လေထုညစ်ညမ်းခြင်း အကြောင်းအရင်း

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ဘေဂျင်း(Beijing)မြို့တော်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အထိမ်းအမှတ် စစ်ရေးပြပွဲအတွက် (၂.၅)သန်းမျှသော ကားများကို နှစ်ပတ်ကြာ အသုံးပြုခွင့် ပိတ်ခဲ့သည်။ အကျိုးဆက်မှာ အမြဲ အမှိုင်း၍ မီးခိုးငွေ့များဖြင့် ပြည့်နက်နေသော ဘေဂျင်း ကောင်းကင်ယံမှာ ပြန်လည် ကြည်လင်သွားခဲ့ပြီး သဘာဝအတိုင်း ကောင်းကင်ပြာကြီး ဖြင့် လှပနေခဲ့သည်။

Mc Donal ဝန်ဆောင်မှု

ခုတိုင်းနိုင်ငံရှိ Mc Donal ဘာဂါတိုင်၏ အိမ်တိုင်ရာရောက် ဝန်ဆောင်မှုပေးသည့် ကားများမှာ တန်ဖိုးကြီး ဖြစ် ကားများကို အသုံးပြုထားသည်။

ရေဆေးခြင်းနှင့် မဆေးခြင်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုထွက် ဥပျိုးစုံသည် ဗြိတိန်တွင် တရားဝင်ရောင်းချခွင့် မရှိပေ။ အကြောင်းရင်းမှာ အမေရိကန်တွင် ဥပျိုးမှာ ရေစင်အောင် ဆေးကြောထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ဗြိတိန်ရှိ ဥပျိုးသည်လည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ တင်သွင်းရောင်းချခွင့် မပြုပေ။ အမေရိကန်တို့က ပြောသည်မှာ ဗြိတိန်ရှိ ဥပျိုးမှာ ရေစင်အောင် ဆေးကြောထားခြင်း မရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

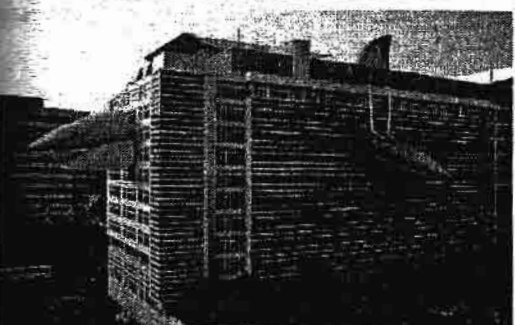
ထူးဆန်းသော သစ်ပင်

အပင်တစ်ပင်တည်းမှ မျိုးမတူသော အသီး(၇)မျိုး သီးသည်ဟု ဆိုသော် ယုံကြည်နိုင်ရန် ခက်ပေမည်။ ပုံတွင် အပင်တစ်ပင်တည်းမှ အသီး(၇)မျိုး သီးနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရပါသည်။

အပျိုကြီးများ သတိထား

မိန်းမတိုင်းနှင့်တွင်ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၅နှစ်ကျော်၌ ဆီထောင်မပြသေးသူတိုင်းကို သူတို့၏ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း သစ်ကြမ်းပိုးခေါက် မုန့်များဖြင့် ခေါင်းမှ လောင်းချသည့် အလေ့ကို ပြုကြသည်။

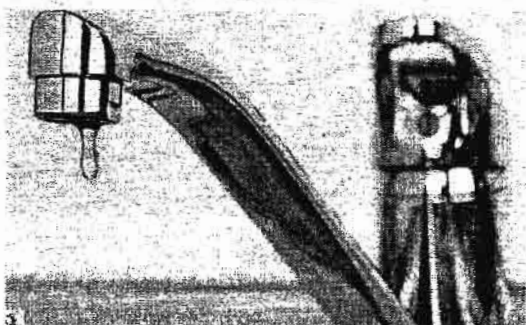

Discovery Channel

သိပ္ပံနှင့် သဘာဝဆိုင်ရာ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ ဗဟုသုတများကို ရိုက်ကူးတင်ဆက်ပေးနေသော Discovery အစီအစဉ်၏ ပင်မရုံးအဆောက်အအုံဖြစ်ပါသည်။

ကွဲကွာသွားခဲ့သော အမြွှာညီအစ်ကို

ခွဲမရအောင် ရုပ်ချင်းဆင်သည့် အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် မွေးဖွားပြီးနောက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကွဲကွာသွားခဲ့ပြီး တစ်ဦးသည် နာဇီအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ ဂျူးဘက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။

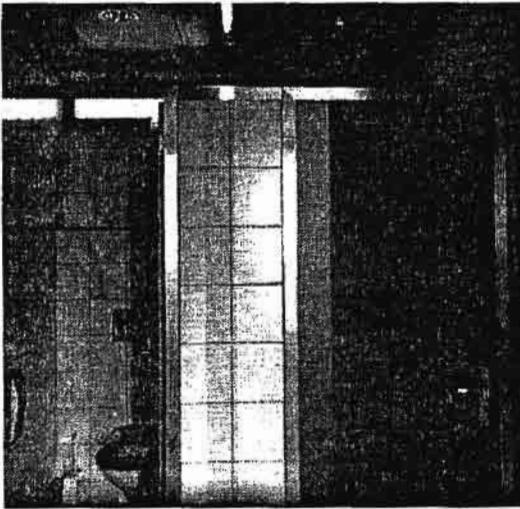

ရေသန့်ဘူးထက် ပို၍သန့်သော

အံ့အံ့ငိုငိုရေ

ကနေဒါနိုင်ငံရှိ တံတိုင်းခေါင်းများမှ ရေသည် ရေသန့်ဘူးထက် ပို၍သန့်သော ရေဖြစ်ပြီး ညီညွတ်ကြောင်း ထောက်ခံကြသည်။

အပြာရောင်မီး

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ အများသုံး အိမ်သာများတွင် ထွန်းညှိပေးထားသည့် မီးရောင်မှာ အပြာရောင်ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အပြာရောင်မီးသည် ဆေးစွဲသူတွေအဖို့ သွေးကြောရှာရန် မလွယ်ကူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆင်ပု

ဆင်များသည် အကြီးမားဆုံးသော ကုန်းနေ သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသကဲ့သို့ အရပ်အမောင်းလည်း မြင့်မားသည်မှာ လူတိုင်းအသိဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆင်ပုမျိုးများလည်း ရှိသည်။ ၂၀၁၃ ခုတွင် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၌ တွေ့ရှိရသော ဆင်ပုလေးမှာ အရပ် ၅ပေခန့်သာရှိသည်။

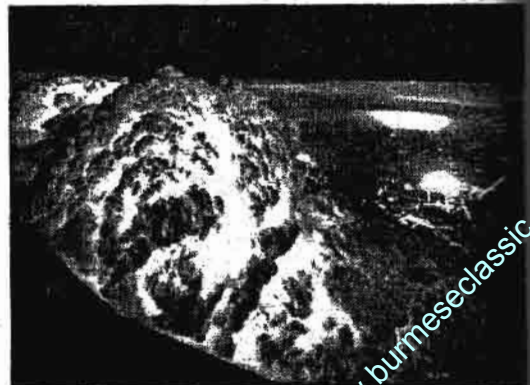

သဘာဝကို မြတ်နိုးသူ

ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး မရှိရှာသော တရုတ်အမျိုးသားကြီးသည် ဆယ်နှစ်အတွင်း အပင်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်ကို စိုက်ပျိုးနိုင်ခဲ့သည်။

မုန်တိုင်းထက်ဝယ်

ကြီးမားလှစွာသော အင်အားပြင်းသည့် မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်နေပုံကို လေယာဉ်ပျံဦးပိုင်းမှ မှတ်တမ်းတင်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုပေလော

အီရတ်သမ္မတဟောင်း ဆင်ဇမ်ဟူစိမ် (Saddam Hussein) ပုန်းခိုခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်မြေအောက် ဗုံးခိုကျင်းကို ပုံစံရေးဆွဲပေးခဲ့သူမှာ နာဗီခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ ဗုံးခိုကျင်းကို ပုံစံရေးဆွဲပေးခဲ့သူ အမျိုးသမီးကြီး၏ မြေးတော်စပ်သည်။

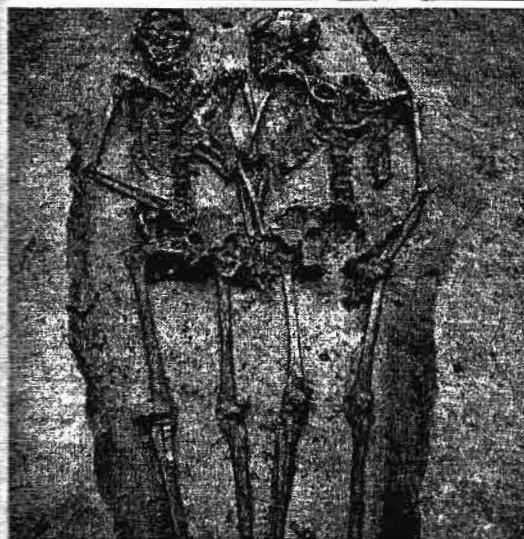
စစ်မှုထမ်းခဲ့သည့် ဘုရင်မကြီး

ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ဥသျှောင် ဇုတ်ယမြောက် အဲလီဇဘတ် ဘုရင်မကြီး (Queen Eliza beth II) သည် ဇုတ်ယကမ္ဘာ့ စစ်အတွင်း စက်ပြင်အဖြစ်သာမက ကားမောင်းသမားအဖြစ်လည်း စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။

ကျောက်ဖြစ်သွားသော သန္တာကောင်များ

ပင်လယ်အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသည့် သန္တာကောင်လေးများ၏ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများဖြစ်သည်။

မခွဲအတူ

၂၀၁၁ခုနှစ်တွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များသည် ရောမလူမျိုး စုံတွဲတစ်တွဲ၏ အရိုးစုများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုရောမလူမျိုး စုံတွဲအရိုးစုသည် နှစ်ပေါင်း (၁၅၀၀)ကျော်မျှ လက်ချင်းချိတ်၍ မခွဲအတူပင် မြေအောက်၌ လဲလျောင်းနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

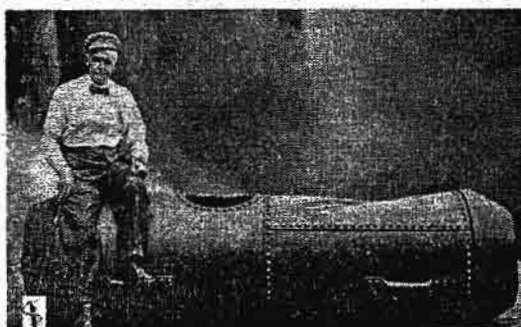
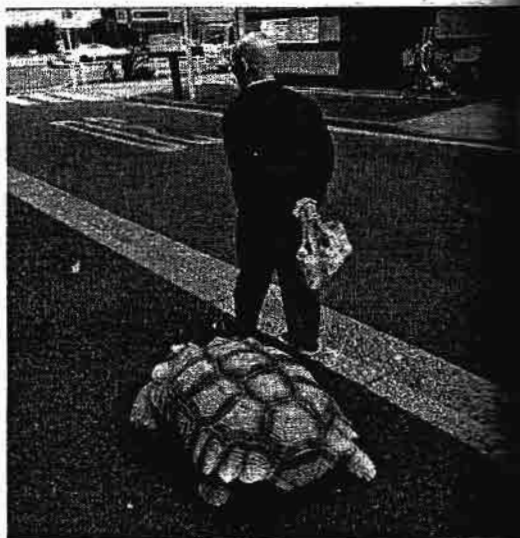

လက်စွပ်ပျောက်ရှာပုံတော်

အပိုလို ထိပ်ဖူးဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သူ အာကာသယာဉ် ပျားတစ်ဦးသည် သူ၏ လက်ထပ် လက်စွပ်ကို လပေါ်သွား ခရီးစဉ်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အာကာသ တွင်း လမ်းလျှောက်သည့် ခရီးစဉ်၌ ထိုလက်စွပ်ကို ပြန်ရှာ တွေ့ခဲ့သည်။

အိမ်မွေးလိပ်

ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကျိုတိုမြို့တွင် အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်အဖြစ် လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို မွေးမြူထားသူသည် စိတ်ရှည်ထက် ရှည်ဖြင့် သူ၏လိပ်ကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်နေပုံဖြစ်သည်။

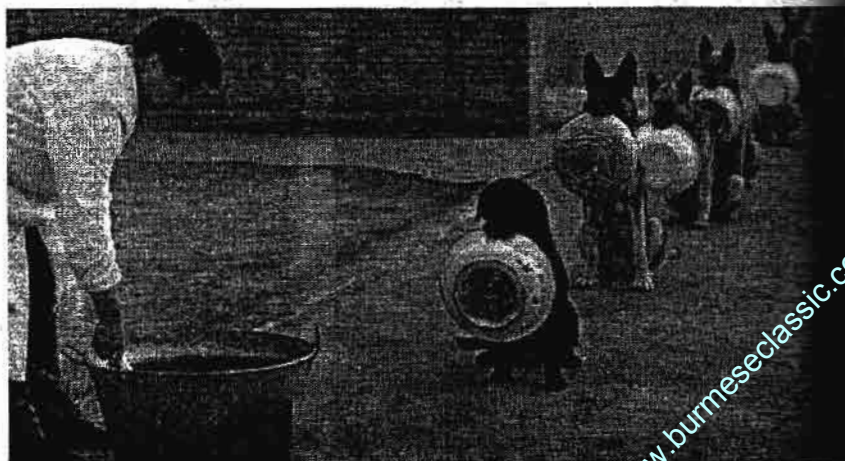

ထူးဆန်းသော သေဆုံးမှု

ကမ္ဘာ့ကျော် "နိုင်ဂရာ" ရေတံခွန်ကြီးကို ပထမဦး ဖြတ်ကျော်ပြနိုင်ခဲ့သူသည် လိမ္မော်ခွံတစ်ခုကို တက်နင်း ပြီး ချော်လဲကာ သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

စည်းကမ်း

စစ်တပ်အတွင်း လေ့ကျင့်ပေးထားသည့် ခွေးများသည် ထမင်း စားချိန်တွင် ကိုယ် ပန်းကန်ကိုယ် ကိုက်ချီ၍ စည်းကမ်းတကျ တန်းစီ စောင့်နေပုံဖြစ် သည်။

www.burmeseclassic.com

အနောက်
ထွန်းထွန်း
အောင်မြင်
အောင်မြင်အောင်မြင်.....

■

ဒီနေ့ လင်းကြက်တွန်သံကြား
ချိန် နံနက် ၄နာရီခန့်မှ စ၍ လေများ
တိုက်ခတ်၍ မိုးများ အုန်းအုန်းခိုင်းခိုင်း
ဖြင့် ရွာသွန်းခဲ့သည်မှာ နံနက် ၇နာရီ
ပင် ထိုးနေပြီ။ ဘယ်အငြိုးနဲ့ ရွာလေ
သလဲကွယ်ဟု ရေရွတ် ညည်းတွားမိ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီ
အချိန်ဆို သောက်နေကျ “နန္ဒာဦး”
ကဖီးဆိုင်သို့ ရောက်နေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ နံနက်စာမှာ လက်ဖက်ရည်
နှင့် အီကြာကွေးကို နေ့စဉ်စားသောက်
နေကျဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မိုးရွာနေ
သောကြောင့် အချိန်နောက်ကျနေလေ
ပြီ။

မိုးမင်းရယ် တိတ်ပါတော့။ ဒီ
လောက်ရွာက ကျေနပ်တော်မူပါဟု
တွေးနေစဉ် ရွာကို မလို၊ ရေကိုသာ
လိုသည့် လယ်သမားတို့အတွက် ရေ
သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့
အချိန်၊ သူ့အခါ ရွာမှာပဲလေ။ မိုးရွာ
တော့ ပျိုးသာမယ်၊ ပျိုးသာမှ စပါးထွက်
မယ်။ စပါးထွက်မှ ထမင်းဖြစ်မှာလေ။
လယ်သမားတွေကတော့ မိုးရွာလို့ ပြီး
ပျော်နေပေမယ့် မိုးရေရှိမှာစိုးလို့ အပြင်
မထွက်ရသော ကျွန်ုပ်မှာတော့ စိတ်
အစဉ် လေလွင့်ရာ မျောပါနေသည်မှာ
မည်မျှကြာသွားလေသည် မသိ၊ သမီး
ဖြစ်သူ မေမြတ်နိုးမှ...

“အဖေ...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မသွားဘူးလား”

ဟု ပန်းကို ပုတ်၍ မေးလာတော့
မှ အသိဝင်ကာ...

“သွားမှာပေါ့”

“သမီးအတွက် လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်၊ အီကြာကွေးတစ်ချောင်းလယ်
ခဲ့ပါ”

ဟု မှာသည်။

မိုးက တိတ်စပြုလာသည်။ ထီး
တစ်ချောင်းကို အဖော်ပြု၍ နန္ဒာဦး
ကဖီးဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေ့စဉ် သောက်နေကျ ဖောက်
သည်ဖြစ်၍ အထူးမှာစရာမလိုပေမယ့်
ဒီနေ့အတွက်တော့ အပိုဆောင်းမှာရ
မည်မဟုတ်လား။

“အသေးရေ...ချိုဆိမ့်တစ်ခွက်
နဲ့ အီကြာကွေးတစ်ချောင်း ပါဆယ်။
ငါပြန်မှ ယူမယ်”

လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်လာချပေး
သည့် အသေးအား မှာလိုက်ပြီး လက်
ဖက်ရည်ပူပူနွေးနွေးနှင့် အီကြာကွေးတို့
ကို စားရသည်မှာ အလွန်ကောင်း၍
ကျွက်နှစ်သက်မိသည်။

အသူရိန် နေမင်းကြီးသည်
ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်
လျက် အရှေ့ ဂေါ်ရာကျွန်းဆီမှ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့သည်မှာ အတော်ပင် ခရီး
ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျသင့်ငွေများ
ကို ရင်းပေးပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် အီ
ကြာကွေးကို ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့
သည်။

တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် နေအပူ
ရှိန် မြင့်မားလာသည်ဖြစ်၍ နေထွက်
ပြီး ခဏအကြာတွင် ပူအိုက်နေတတ်
သည်။ ဝဇနာရီခွဲ ဝဇနာရီလောက်ဆို
လျှင် အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုပင် မရ။
ပူအိုက်လွန်း၍ ယပ်တောင်ကို လက်
ကပင် ချရသည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မနက်
စာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် လေတိုက်
၍ အအိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်
ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရေခွေးကြမ်းအိုးကို
အဖော်ပြု၍ နေရသည်။

ဒီနေ့တော့ သစ်ပင်အောက်သို့
မသွားဖြစ်။ ဇနီး ဒေါ်သန်းဌေး၏ အစ်ကို
ဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုစိုးဝင်း၏ အိမ်သို့
ထွက်ခဲ့သည်။

“အစ်ကို စိုးဝင်း၊ အစ်ကို စိုးဝင်း”
ဟု ခေါ်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ထွက်
လိုက်သည်။

“လာလေကွာ၊ ထွန်းထွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဟု ဆိုပြီး နေရာလွတ်တစ်
တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို...စားပြီးပြီလား”

“အေးကွ။ အခုလေးတင် ပြီး
တာ”

ကိုစိုးဝင်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခွေး
များဖြင့် ရွှဲနေသည်။

“တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် နေအပူ
ရှိန်ကလည်း မြင့်လာတယ်။ နေထွက်
လာတာနဲ့ ပူတော့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကွန်
တော်တို့အိမ်ထက်စာရင် အစ်ကိုအိမ်
က အပူသက်သာတယ်။ အေးသေး
တယ်”

အစ်ကို စိုးဝင်း၏ ခြံဝန်းအတွင်း
တွင် သရက်ပင်၊ ခရေပင်နှင့် ကုက္ကို
ပင်တို့ ရှိနေ၍ အချိန်ရပြီး အေးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဥတုရာသီ တောကို ခိုဆို
သည့် စကားက မှန်နေသည်။ သိပ္ပံ
ပညာတွေ တိုးတက်လာခဲ့တာ တစ်ခု
ကောင်းပြီး တစ်ခုတော့ ဆိုးကျိုးကို
ရပေသည်။ လေထဲတွင် ရောက်ရှိနေ
သော ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ကြောင့်
အုန်ရုန်းလွှာများ ပေါက်ပြဲကာ နေပူရှိန်
မြင့်မားလာရသည်ဟု တွေးနေမိသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း စာရေးဖြစ်သေးလား”

“လစဉ်တော့ ရေးပို့နေတာပဲ။
တစ်ခါတလေတော့လည်း မရေးဖြစ်
ဘူး။ ကုန်ကြမ်းမရလို့ပါ”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုးဝင်းမှာ
တစ်လမ်းတည်းတွင် နေထိုင်ကြပြီး
အိမ်ကလည်း မျက်စောင်းဖုံးတွင် ဖြစ်
သည်။ ကိုစိုးဝင်း၏ ဇနီး ဒေါ်သန်းချိုနှင့်

သမီးနှစ်ယောက်တို့မှာ စာပေများကို
အိပ်ရာပေါ်ပေါ်။

“ဟေ့ကောင်...ရေနေ့သောက်
စား၊ နေပူတော့ ရေနေ့ကြမ်းခါးခါးလေး
တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရမူ
ရေငတ်ပြေတယ်။ ချွေးထွက်ပြီး လူ
ထည်း နေရတာ ချွေးနဲ့ဆိုတော့ အေး
တော့ တော်သေးတာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်
အစ်ကို ဝိုင်းဝန်းပင် ဆက်ပြီး...

“မင်းနဲ့ စကားစပ်မိလို့ ငါ့ကိုယ်
တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို ပြောပြမယ်။
ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ပြောပါ။
ကျွန်တော့်အတွက် ကုန်ကြမ်းရတာ
ပေါ့”

“အေးပါ။ မင်းရေးလို့ ပါလာရင်
ငါ့ဖတ်ကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စိတ်ချ။ မဂ္ဂဇင်းစာ
အုပ်ရတာနဲ့ အစ်ကိုကို အရင်ပေးဖတ်
မယ်”

“ဒီအဖြစ်အပျက်က ကြာတော့
ကြာပြီကွာ။ ငါ သုန့်သားက ဖြစ်ခဲ့တာ။
ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းက ငါ့ညီမဝမ်းကွဲရဲ့
ယောက်ျားဖြစ်နေလို့ ပြောရတာ။ ထူး
ဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်
ရေး ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်တာ မယုံမရှိနဲ့
နော်”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ ဖြစ်စဉ်ကို
ပြောပြပါလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် (၅၀)ဝန်းကျင်က
ပေါ့။ ငါ့အသက် သုန့်သားအရွယ်၊
ကျောင်းသားပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်က မြေ
ကြီးလမ်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်တွေက
ထည်း တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ထေးတယ်။

ခြံလွတ်တွေက များတယ်။ မြို့ဆိုပေ
မယ့် တောသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။
အခု ဟင်္သာတ-တက္ကသိုလ်ဆိုရင်
လယ်ကွင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ တို့
အရွယ်တုန်းကတော့ကွာ၊ အခုလို ပိုးရ
ပန်းရမှန်း မသိသေးဘူး။ ဆော့ဖို့ပဲ
စိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်။

အဲဒီနေ့က စနေနေ့ကွ။ ကျောင်း
ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိပ်ရာနီးတာနဲ့
အဆာပြေ ထမင်းကြမ်းစားပြီး ဆော့ဖို့
အတွက် သူငယ်ချင်းတွေအလာကို
စောင့်နေတာပေါ့။

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာလို့
ကျောက်ခိုးပစ်နေတုန်း အမေ ခေါ်မြင်
ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့...လူလေး ဝိုင်းဝင်း၊ အမေ
တို့ အလှူသွားမလို့ လိုက်မှာလား” လို့
ပြောတော့ လိုက်မယ်ဆိုပြီး အမေနဲ့
ပြန်လိုက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်လို့ ရေ
ချိုးပြီး အမေနဲ့အတူ အလှူအိမ်ကို
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

အရင်က ထန်းပင်ချောင်းလို့
ခေါ်တယ်။ အခုတော့ ရွှေထန်းပင်လို့
ဆရာ ဦးတင်လှက ပြန်ပြီး အမည်တပ်
ပေးလို့ ရွှေထန်းပင်ရပ်ကွက် ဆိုပြီး
အမည်တွင်၊ လူသိများလာခဲ့ကြတယ်။
အဲဒီရပ်ကွက်မှာ ငါနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
တော်တဲ့ ခေါင်းကြီးတို့အိမ် ရှိတယ်။
အိမ်အသစ်ဆောက်ပြီး အိမ်တက်ဆွမ်း
ကျွေးအလှူလုပ်တာ။ အဖေရဲ့ ညီမ
အိမ်ဆိုတော့ မသွားမဖြစ် သွားခဲ့တာ
ပေါ့။ ငါကလည်း အပေါင်းအသင်းမက်
တော့ ကလေးများ ပေါ်တဲ့ ရွှေထန်းပင်
အလှူအိမ်မှာ စားသောက်ပြီးတာနဲ့
အပြတ်ကံမယ်၊ နွဲ့မယ်ဆိုပြီး လိုက်ခဲ့
တာပေါ့။

ငါက အလှူအိမ်က ကျွေးတဲ့
ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး ခေါင်း

ကြီးနဲ့အတူ မွှောရုံဘေးက ကွက်လပ်
မှာ တူတူပန်းတမ်းတို့၊ စိန်ပြေးတမ်း
တို့ စတဲ့ ကစားနည်းပေါင်းစုံကို ဆော့
ကစားခဲ့ကြတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ သစ်ပင်ပေါ်
တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နဲ့ မျောက်ရုံး
အောင် ဆော့နေတာ မမောနိုင် မပန်း
နိုင်ပါ။ လမ်းထိပ်က မီဒီယိုရုံမှာ တော
တွင်း တာဝံကားကို ကြည့်ထားတာက
မကြာသေးဘူး။ အဲဒီမှာ တာဝံကို
အားကျပြီး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း
မြောက်ပင်ပြောလာတော့ လူငယ်
သဘာဝ မခံချင်စိတ်နဲ့ အနီးမှာ ရှိတဲ့
ကုက္ကိုပင်ပေါ်ကို တက်ပြီး “ဟေ့ကောင်
တွေ...ဒီမှာကြည့်၊ တာဝံကွ” ဟု ဆို
ပြီး တစ်ဖက်က ကိုင်းကို ခုန်ကူးလိုက်
တာ ဘုန်းဆို အသံမြည်ပြီး အပင်ခြေ
ရင်းမှာ ရှိတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးပုံပေါ်ကို ပက်
လက်ကလေး ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။
လောကတစ်ခွင်လုံး မှောင်မိုက်သွားခဲ့
တယ်။ အသံစိတ်မရှိ သတိလစ်သွား
တယ်။ အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့
အော်ခေါ်သံကြောင့် လူကြီးတွေ ရောက်
လာပြီး သတိလစ်နေတဲ့ ငါ့ကို ပွေ့ချီ
လျက် အိမ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။

အဲဒါတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ်
ဖက် ဝိညာဉ်တဝန် မြင်တွေ့နေရတယ်။
စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ ငါ့မငါဖြစ်နေတယ်။
ဟိုမှာလည်း ငါ့ကိုယ်၊ ဒီမှာလည်း ငါ
ကိုယ်ပါလားဆိုတာ တွေးမိတယ်။

ငါက တခြားဘဝရောက်နေတာ၊
ဝိညာဉ်တဝန်ရောက်နေတာ ဆိုတာကို
မတွေးမိဘူး။ ကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ ထင်
နေတယ်။ အမေရဲ့ ငိုသံတွေ၊ ခေါ်သံ
တွေကို ကြားရတော့ စိတ်ထဲမှာ အမေ
ဘာကြောင့် ငိုနေသလဲ၊ အမေ...
ဒီမှာ သားရှိတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြော

ပေမယ့် အမေက မကြားဘူး။ သား။
လူလေး။ သား မောင်မိုးဝင်းဆိုပြီး အော်
ခေါ်ပြပဲ။ ငါလည်း ငါတို့အိမ်ရှေ့အထိ
ကို အဲဒီလူအုပ်နဲ့ အတူလိုက်သွားခဲ့
တယ်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အမေကို
ပြောလို့မရတဲ့အဆုံးမှာ သူငယ်ချင်း
တွေဆိုကို ပြန်လာပြီး သူတို့နဲ့ ဆော့မြဲ
အတိုင်း ဆက်ဆော့နေခဲ့တယ်။

ငါကတော့ ငါပြောသမျှကို သူ
တို့ ငါ့ကို ပြန်ပြောတယ်။ ငါ့ကို မြင်
တယ်လို့ ထင်မှတ်နေခဲ့တာ။ အိမ်ပြန်
ချိန်ရောက်တော့လည်း ငါ့ကို အသိ
မပေးဘဲ၊ မခေါ်ဘဲ အားလုံးပြန်သွားကြ
တယ်။ ငါကလည်း သူတို့ မခေါ် မပြော
လည်း နေပါစေ။ ငါလည်း ငါသွားချင်
ရာကို သွားမယ်လို့ တွေးပြီး ခြေဦးတည်
ရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

တောတွေထဲလည်း ရောက်
တယ်။ လယ်ကွင်းတွေအထပ်ထပ်ကို
လည်း ကျော်ဖြတ်ပြီး သွားရတယ်။ လူ
တွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
တစ်ယောက်ကိုမှ ငါ မသိဘူး။ သူတို့
ကိုလည်း ငါက ကြည့် သူတို့ကလည်း
ငါ့ကို ကြည့်နေကြတယ်။ အိမ်တွေက
တော့ တဲလေးတွေပဲ။ ဆော့နေတဲ့
ကလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူ
တို့ကလည်း စကားပြောလိုက်၊ ရယ်
လိုက်နဲ့ ဟိုမှာ တစ်စု၊ ဒီမှာ တစ်စုနဲ့
နေနေကြတယ်။

ငါလည်း သွားရင်း သွားရင်းနဲ့
နေပူလာတော့ မောလာတယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်
နဲ့ လျှောက်လာလိုက်တာ အရိပ်
ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ အပင်အောက်မှာ ခုံတန်း
လေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ရေအိုးစင်ကို
ပါ တွေ့ရတော့ ရေသောက်ရင်း ခဏ
နားလိုက်တယ်။

ငါ ထိုင်နားနေတာ ၁၅မိနစ်
လောက် ရှိတော့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့
အဘိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်လာတယ်။
လည်ပင်းမှာလည်း ကျောက်နီလောက်
ရှိတဲ့ ပုတီးလုံးကြီးတွေကို ဆွဲထား
တယ်။ တောင်ငူကို ထောက်ပြီး တစ်
လှမ်းချင်း လာနေတယ်။ ငါ့အနားကို
ရောက်တော့ ငါက ဘယ်သွားမလို့လဲ
အဘဆိုပြီး မေးလိုက်တယ်။ သူက လူ
လေးကို တွေ့လို့ အဘ ကယ်ရအောင်
ရောက်လာတာလို့ ပြန်ပြောတယ်။
ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အဘ
ဆိုတော့ ဒီနေရာက လူလေး နေရ
မယ့် နေရာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပြော
တယ်။ ငါက...

“အဘကလည်း နောက်နေပြန်
ပြီ”

ဆိုတော့...
“အဘက လူလေးကို မနောက်
ပါဘူး။ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ လူလေး
မယ့်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဒါဆို အဘမေးမယ်။ လူလေး
မှန်ရာကို ဖြေပေါ့။ လူလေး လာခဲ့တဲ့
နေရာမှာ သိတဲ့ လူတွေကို တွေ့ခဲ့
လား”

“တစ်ယောက်မှ မသိဘူး အဘ”
“လူလေး ဘယ်သိပါလဲ။ သူတို့
က လူတွေမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ လူလေး
သိနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်
သူတို့က ဝိညာဉ်တွေ။ နာမ်ရှိပြီး ခုန်
မရှိတဲ့ ပရလောကသား သရဲ တတွေ
ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်တယ်”

“ဒါကို အဘက ဘယ်လိုသိ
လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး”

“အဘက ဒီညောင်ပင်ကြီး
စောင့်နေတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းပါ။ လူ
လေးလာနေတာကို အဘတွေ
ကတည်းက စောင့်နေတာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က...”

“အေး၊ ဒီအကြောင်းကို ပြော
လို့ ခရီးသွားဟန်ဆောင်ပြီး ထာ
တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။ သား
ပြောပြပါ အဘရယ်”

“အေးလေ၊ ကယ်ချိန်ရောင်
လို့ ကယ်ရပေးဦးမယ်။ လူလေးဆို
ကြမ္မာက ဖြစ်ချိန်၊ ပျက်ချိန် မရောက်
သေးတော့ ဘဝမှန်၊ နေရာမှန်
ရောက်အောင် ပိုပေးရမယ့်တာပဲ။
အဘမှာ ရှိနေတယ်။ ကယ်ချိန်တန်ခိုး
ကယ်လိုက်ရတယ်ပေါ့ကွာ”

“ပြောပါ အဘ၊ ပြောပါ။ သား
နားထောင်နေပါတယ်”

“ဒီနေ့ လူလေးနဲ့ လူလေးအ
တို့ အလှူတစ်ခုကို သွားခဲ့တယ်။ အဲ
အလှူက အိမ်တက် ဆွမ်းကျွေးအလှူ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“အလှူမှာ ထမင်းစားပြီး
လေးတို့ ကလေးတွေ ဆော့ကြည့်
လေ။ လူလေးက သူများ ပြောတာ
ပြောတာကို အဟုတ်ပင်ပြီး သစ်ပင်
ပေါ် တက်ပြီး ကာဗ်ကွလို့ အေး

တစ်ဖက်က ကိုင်းကို ခုန်ကူးတာမှာ
တစ်ကိုင်းကျိုးပြီး ဆယ်ပေအမြင့်ကနေ
ချလွှတ်လက်လွှတ် အုတ်ခဲကျိုးပုံပေါ်
တို့ ပြတ်ကျသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ခေါင်း
နဲ့ ဆောင့်မိပြီး သတိလစ်သွားတယ်
ဦး”

အဘပြောတဲ့ စကားပင် မဆုံး
တိုက်ရဘဲ ငါ အားလုံးကို သတိရသွား
တယ်။ ငါလည်း အဲဒီတော့မှ အရမ်းကို
အန်လုပ် ချောက်ချားသွားတယ်။ ငါ
အရမ်းကြောက်ရွံ့နေတာကို အဘက
မြင်ပြီး...

“အခုတော့ လူလေး အရမ်း
ကြောက်နေပြီဟုတ်လား။ မကြောက်
နဲ့။ အချိန်မလွန်သေးပါဘူး။ ဒီလို
ဖြစ်တာ လူလေးရဲ့ မခံချင်စိတ်ကြောင့်
နောက်ပြီး မင်းရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ
ငွေငါးဆယ်ပြား ပါလာတယ် မဟုတ်
ဘူး”

လို့ ပြောတယ်။ အဘပြောမှ ငါ
အိတ်ကပ်ထဲကို လက်က အလိုလို
ချောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံကို ထုတ်ကြည့်
တယ်။

သားရေကင်းဝယ်ဖို့ အမေ့ဆီက
ထားထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို အမှတ်ရ
သွားတယ်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
အဘ”

“အဲဒီငွေက လူလေးအတွက်
အတိုအသဘောမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒီငွေ
ကို အဘကို ခဏပေး။ အဘ မန်းပြီး
လူလေးကို အပြန်လမ်းစရိတ်အဖြစ်
အလိုက်မယ်။ ဒါမှ လူလေးရဲ့ ဘဝမှန်
ဖြစ်တဲ့ လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်မှာ”

လို့ ပြောတယ်။ အဘရဲ့ စကား
ပင် မဆုံးလိုက်ရဘဲ ငါရဲ့ ငွေငါးဆယ်
ပြားကို ပေးလိုက်ပြီးသားဖြစ်နေတယ်။
အဘပေးတဲ့ ငွေကို ယူပြီး အဘ ရုက္ခစိုး

နတ်မင်းက မန်းမှုတ်နေတယ်။ ဆယ်
မိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ အဘက...

“လူလေး... မင်း ဒီငွေကို ယူ
သွား။ လူလေးရဲ့ လာရာလမ်းကို တွေ့
ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အရေးကြီးတာက လူလေး
ပြန်သွားတဲ့ လမ်းခရီးမှာ ဘယ်သူက
ခေါ်ခေါ် မသွားရဘူး။ ဘယ်နောက်ကို
မှလည်း မလိုက်ရဘူး။ စကားလည်း
မပြောရဘူး။ ကိုယ်သွားရမယ့် လမ်းကို
သာ ဂရုစိုက်ပြီး သွားရမယ်။ အဲဒီမှာ
အဘပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာဘဲ
ဆော့စရာမျိုးစုံ၊ စားစရာမျိုးစုံတွေကို
ပြုပြီး ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်သွားမိရင်
လူလေးရဲ့ ဘဝမှန်ဖြစ်တဲ့ လူ့ဘဝကို
ပြန်မရောက်ဘဲ ထိုသူတွေရဲ့ အစာ
အဖြစ် အစားခံရမယ်။ သူတို့လို ဘဝ
မျိုးကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

“အခုချိန်ဆို လူလေးရဲ့ မိဘတွေ
ဆွေမျိုးတွေက စိတ်ပူပြီး ငိုသူတွေက
ငို၊ ငိုရှိုက်ရင်း တက်သူတွေက တက်
နဲ့ သောကတွေ ရောက်နေကြပြီ။ ဒီ
လမ်းအတိုင်း လူလေး ခပ်သုတ်သုတ်
သာ သွားပေတော့”

ဟု ဆိုပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြခဲ့
တယ်။ ငါလည်း သူပြရာ လမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အဘပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လမ်းမှာ
ငါ့ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ပြုဆွယ်ခေါ်နေ
ကြတယ်။ ငါလည်း အဘပြောသမျှကို
မှတ်သားပြီး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခဲ့ရတယ်။
အဘ ရုက္ခစိုး နတ်မင်းကို ဦးချ ကန်
တော့ဖို့တောင် သတိမရခဲ့ဘူး။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အိမ်
မှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ ညီ၊ ညီမတွေ၊ နီး
စပ်ရာ ဆွေမျိုးတွေ ရောက်နေကြပြီး

ငါ့ကို ဝိုင်းဝန်းထားပြီး ငိုနေကြတယ်။
တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေတာပဲ။

ငါတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ နတ်
ကတော် အမေထုတ်ကလည်း သူ
တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ မန်းမှုတ်ထားတဲ့
ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ဘုရားကျောင်း
ဆောင်မှာ ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းနေ
တယ်။ ငါလည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ငါ
ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လှိုမ့်ဝင်လိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး။ ရုပ်ထဲကို နာမ်ကပ်
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ
လှုပ်ရှားလာပြီး သတိရ နိုးထလာတော့
တယ်။

ငါ သတိရလာတော့မှ ငါ့ကို
နှိပ်နယ်ထားတဲ့ ဒဏ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က
ပြုတ်ကျထားတဲ့ ဒဏ်တွေကို ငါ့ကိုယ်
တစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတယ်။
မျက်စိမဖွင့်နိုင်သေးဘဲနဲ့ ငါ့နှုတ်က
ကျွတ်... ကျွတ်လို ညည်းတွားမိတယ်။
အခု ငါဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက
အပိုအလိုမပါဘူး။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ငါ့ကိုယ်တွေပဲကွ။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ
သည် ကျွန်တော်ဇနီး ဒေါ်သန်းဌေး၏
အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုစိုးဝင်း၏
ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်
ပါသည်။

၂၀၁၆-ဒီဇင်ဘာလ ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက်

စားကျေ ဂမ္ဘီရ ကံကြမ္မာဟောကိန်း

သဘာဝဓမ္မ သရဿက်

၁-ဂဏန်းသမားများ

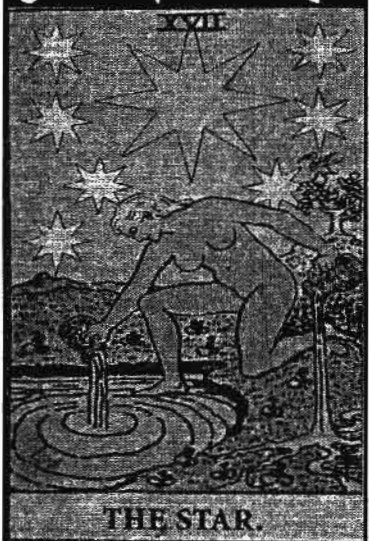

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၁ရက်၊ ၁၀ရက်၊ ၁၉ရက်၊ ၂၈ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၁-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

တစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် မိတ်သစ်ဆွေသစ် အလုပ်သစ် တွေ့နဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်လာတတ်ချိန်ဖြစ်တယ်။ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံချိန်ပါ။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာပါ။ ဒီလပိုင်းမှာ ပွင့်လင်းသွားမယ့် အတွေးအခေါ်တွေ၊ ကုသိုလ်ကံတွေ အသိအမြင်တွေဟာ ဘဝအတွက်ပါ အရေးပါတဲ့ တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်မယ်။ ရပ်ဝေးအဆက်အသွယ်တွေ ရတတ်တယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ စိတ်ချမ်းသာမယ်။

ယတြာ။ ■ အတူရှိနေသူတွေနဲ့ တည်တည်ရှိရှိ၊ စိတ်တူကိုယ်တူ နေလိုက်ပါ။ ဧကာလမှာ အဓိက လိုအပ်ချက်က အိမ်ထဲက စစ်စစ်ရန်။ ■ (၃၊ ၅၊ ၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၂-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၂ရက်၊ ၁၁ရက်၊ ၂၀ရက်၊ ၂၉ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၂-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

နှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် အရာရာကို အကောင်းမြင်စိတ် ပိုပြီးမွေးပါ။ အလုပ်ကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ အဆင်ပြေမယ်။ ငွေဝင် လာဘ်များ မယ်။ ကျန်းမာရေးတွင် သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအားနည်းတတ်တယ်။ ဒီရက်ထဲမှာ သင့်ကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမယ့် လူတချို့နဲ့ တွေ့မယ်။ ဘာပဲလုပ်သော်လည်း နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာအဆင်အခဲရှိရှိ အားလုံးပြေလည်သွားမယ်။ သိပ်ပြီး မျက်နှာပွင့်လန်းနေတတ်ချိန်လည်း ဖြစ်တယ်။

ယတြာ။ ■ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော် အိပ်ရာထဲမှာပဲ ရွတ်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ။ ထိက်စမ်းရန်။ ■ (၈၊ ၄၊ ၂) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

၃-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၃ရက်၊ ၁၂ရက်၊ ၂၁ရက်၊ ၃၀ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၃-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

သုံးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ရတနာတော်မြတ်သုံးပါးရဲ့ အရိပ်ကို မမိတ်မသုန် ယုံကြည်စွာ ခိုလှုံထားသင့်ချိန်ပါ။ ရုတ်တရက် ခါးနု၊ ခါးမျက်ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဦးက အထင်အမြင်လွဲတာ ခံရမယ်။ သူတစ်ပါးစကားတွေ လုံးဝ နားမယောင်မိပါစေနဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ငွေကို တတ်နိုင်သလောက်လှူပါ။ စွန့်ကြဲပါ။ အလုပ်မှာ ရန်ရှိနေတယ်။ စိတ်ရှည်သည်းခံပါ။ အစစမှာ ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အစစ ပြန်ပြီး ပြေလည်လာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူသို့ သွားပြီး တံမြက်လှည်းတာ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတွေပြုပြီး ကုသိုလ်ဖြည့်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၇၊ ၁၊ ၆)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၄-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၄ရက်၊ ၁၃ရက်၊ ၂၂ရက်၊ ၃၁ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၄-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

လေးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဒီလပိုင်းမှာ ကံတတာမြင့်မားနေပါတယ်။ ငွေအထူးဝင်တတ်တယ်။ အလှူအတန်းပြုနိုင်မယ်။ အလုပ်အဆင်ပြေမယ်။ မိသားစုထဲမှာ နားလည်မှု လွဲတာလေးတွေ ကြုံတတ်တယ်။ အစစအရာရာ ကိုယ်ကပဲ သည်းညည်းခံပြီး အလျော့ပေးလိုက်ပါ။ မေတ္တာရောင်ပြန်ရိုက်ခတ်မှု ခံစားရမယ်။ မိတ်ဆွေ (သို့မဟုတ်) ဆွေမျိုးတစ်ဦးဦးရဲ့ ဖေးမကူညီတာကိုလည်း ခံရတတ်ချိန်ဖြစ်တယ်။ ကောင်းပါတယ်။ အစစ အဆင်ပြေတိုးတက်ချိန်ပါ။ ထိကံစမ်းထားသင့်ပါတယ်။

ယတြာ။ ။ နေအိမ် ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ ပန်းမွှေရာခင်းပြီး ပူဇော်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၇၊ ၉) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၅-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၅ရက်၊ ၁၄ရက်၊ ၂၃ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၅-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ငါးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေဝင်ပြီး အဖတ်မတင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကံညံ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်လေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ တခြားသူတွေနဲ့လည်း ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းကွဲလွဲနေတတ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ၊ ဘာမှမဖြေရှင်းဘဲ သည်းညည်းခံပြီး နေလိုက်ပါ။ ငွေဝင်မယ်။ ဒီလထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ထုခဲ့ရောင်းချဖို့ စိတ်ကူးထားဆင်စင်ထားပါ။

ယတြာ။ ။ ထီးနီ(၁၀)ထက် စနေထောင်မှာလူပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်မိလိက်စမ်းရန်။ ။ (၃ ၊ ၁ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၆-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၆ရက်၊ ၁၅ရက်၊ ၂၄ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၆-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခြောက်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ဘာလူမှုရေးမှ တွေးမနေနဲ့။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ စုစုပေါင်းစိုက်လုပ်နေလိုက်ပါ။ ငွေဝင်မယ်။ စက်ပစ္စည်းဝင်မယ်။ ကောင်းသတင်းတွေလည်း ကြားရတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလပိုင်းမှာ လူနာမေး သွားရတတ်တယ်။ သွားလိုက်ပါ။ အိမ်မှာရော၊ အလုပ်မှာရော ကြီးတဲ့လူနဲ့ စကားများစရာ ကြုံတတ်တယ်။ သည်းခံပြီး ရှောင်နေလိုက်ပါ။ ဒီတစ်လက နေတတ်အောင်နေရင် အစစ အဆင်ပြေမယ်။

ယတြာ။ ။ နှင်းဆီအနီရောင်တစ်စည်းကိုဝယ်ပြီး လမ်းတစ်နေရာရာမှ အမှိုက်ပုံရိပ်ပစ်ချထားခဲ့လိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄ ၊ ၅ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၇-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၇ရက်၊ ၁၆ရက်၊ ၂၅ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၇-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခုနစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဒီလက ကံဇာတာ မြင့်မားနေတဲ့ ကာလပါ။ ဒါပေမယ့် အစားများတတ်၊ စကားများတတ်လို့ ဆင်ခြင်ပါ။ နောက်ကျော့ကိုက်ခဲတာ၊ ရင်ဘတ်ခဲတာ ကြုံတတ်တယ်။ စိတ်ဖိစီးစရာတွေ၊ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုလာတာတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ စိတ်ရှည်ပေးလိုက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင်နေပါ။ ငွေအထူးဝင်တတ်တယ်။ သူတစ်ယောက်က မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဝင်လာရင် သင့်စိတ်က ထင်ယောင်ထင်ရှား ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အဲဒီအတွေးတွေကို ပျောက်ပစ်လိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ အင်္ဂါထောင်မှာ နှင်းဆီနီ (၈)ပွင့် လှူဒါန်းပူဇော်မိလိက်စမ်းရန်။ ။ (၂ ၊ ၄ ၊ ၈) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၈ရက်၊ ၁၇ရက်၊ ၂၆ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၈-ဂဏန်းသမား ဖြစ်သည်။

၈ - ဂဏန်းသမားများ

ရှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာတွေ တွန်းတိုက်ပြီး လုပ်သင့်ချိန်ပါ။ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေလည်း ရလာတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ အပြောင်းအလဲတချို့ ကြုံလာတတ်တယ်။ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် အသေးစား ပြင်ဆင်မှုလေးတွေ လုပ်ဖြစ်တတ်တယ်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ အဆင်ပြေမယ်။ ငွေကို စစ်စီချွေတာပါ။ ကံကောင်းနေပါတယ်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် လက်ဆောင်ရလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ပန်းထုထွေးတစ်ပွင့်၊ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်၊ ဖယောင်း တိုင်(အလင်းတိုင်)တစ်တိုင်တို့ လှူဒါန်းပူဇော်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု လိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၄ ၊ ၆) ဂဏန်းတွေ ထာဘင်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၉ရက်၊ ၁၈ရက်၊ ၂၇ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၉-ဂဏန်းသမား ဖြစ်သည်။

၉ - ဂဏန်းသမားများ

ကိုးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်နေသင့်ချိန်ပါ။ အကြီးအကဲက ငြိငြင်တာ ခံရတတ်တယ်။ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ပွေးပါ။ ငွေအခက်အခဲလည်း နည်းနည်းကြုံတတ်ပေမယ့် အရာအားလုံး ပြန်ပြီး ပြေလည်သွားမယ်။ အချစ်ရေးကတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မိသားစုမှာ အထူးပျော်ရွှင်စရာတစ်ခု ကြုံတတ်တယ်။ အဝတ်အစည်း လက်ဆောင်ရတတ်တယ်။

ယတြာ။ ။ သောက်ရေသန့် သုံးခွက် ဘုရားလှူပြီး ကျကျနန ဘုရားဝတ်ပြု လိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၃ ၊ ၅ ၊ ၇)ဂဏန်းတွေ ထာဘင်ကောင်းနေပါတယ်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း
အေးချမ်းကြပါစေ
သဿာဝဓဗ္ဗ ဆရာသတ်
(ရန် ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၈၈)

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် စာအုပ်စင်

သုတအံ့

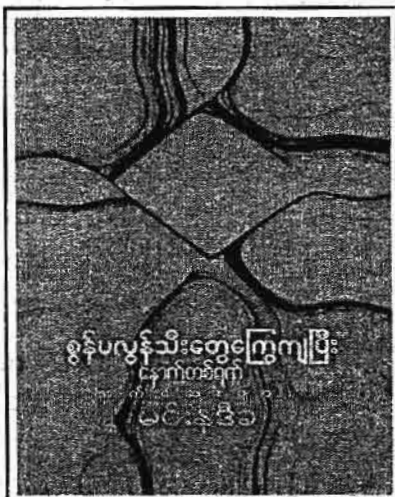
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အချစ်ဒုက္ခသည်များနေ့ ငြိမ်းကျော်

မကြာခင် ဆောင်းဦးပေါက်သို့ ရောက်တော့မည်။ မြောက်ပြန်လေတွင် တင်သော ကမ္ဘာ့လုံးကို တွေ့ရတော့မည်။ နှလုံးသားမြို့ဟောင်း တူးဖော်ချက် နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရင်း အစဉ်သဖြင့် အောက်မေ့ တ၊သခြင်း ကင်းသော အချစ်ရပ်ဝန်းဒေသကို တွေ့ကြရမည်။

အထက်ပါ စာသားတွေကို ပြန်လည်ခံစားရင်း ဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုများကို သတိရဖြစ်၏။ ဆရာ ငြိမ်းကျော်ကို မိသူတိုင်း ဆရာ ငြိမ်းကျော် ၏ ဝတ္ထုများ၊ သူ့ဇာတ်ကောင်များကို မေ့နိုင်ကြမည်မထင်။ ဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတော်တော်များများမှာလည်း ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့တာ များ သည်။

အခုတော့ ဆရာ ငြိမ်းကျော် အလွမ်းပြောအဖြစ် “အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အချစ်ဒုက္ခသည်များနေ့” နှင့် အခြားဝတ္ထုရှည်များ စာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။ ဆရာကွယ်လွန်ခြင်း ၂၁နှစ်ပြည့်အဖြစ် အမှတ်တရဖြစ်စေရန် ဆရာသားသမီးများက စီစဉ်ပြီး လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အရှေ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း စာပေ” က ထုတ်ဝေထားပြီး ရောင်းချေးမှာ (၂၅၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါသည်။

စွန်ပလွန်သီးတွေ ကြွေကျပြီး နောက်တစ်ရက်

မင်းနဒီဒ

မင်းနဒီဒရဲ့ အက်ဆေးများကို “နှင်းဆီဖြူ စာပေ” ကနေ စုစည်းထုတ်ဝေထားပါတယ်။ စွန်ပလွန်သီးတွေ ကြွေကျပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ အက်ဆေးပေါင်း (၂၅)ပုဒ် ပါဝင်ပါတယ်။

မင်းနဒီဒမှာ ကဗျာအမြောက်အမြားကို ရေးသားခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်တော့ သူ့ရေးဖွဲ့ပြတဲ့ အက်ဆေးများဟာ လှပလွန်းတဲ့ ရသများ စုစည်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ မဲပြာပုဆိုး အက်ဆေးရိုးရိုးများ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆန်းစူးရှတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ပြောရမလိမ့်။

အက်ဆေးတွေကို ဖတ်ရင်း၊ တွေ့ဝေငေးမောရင်း၊ ဘဝအဆင်မပြေမှုတွေကို

ဒဿနအရုပ်အသွေးတွေကို လွန်မြောက်စေမှာပါလို့ ညွှန်းဆိုပါရစေ။

ရောင်းချေးမှာ (၂၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြား မယ်တော်ကြီးများ

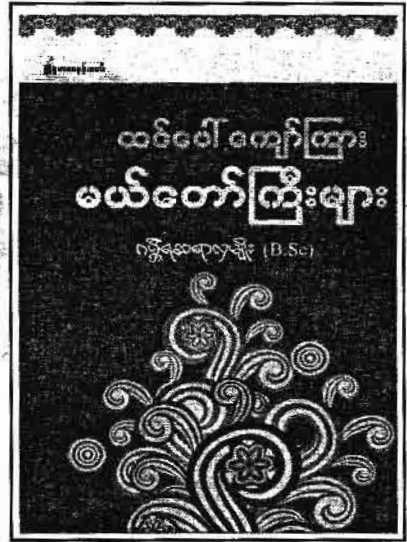
ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (BSc)

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားအနီးမှာ ရှိနေတဲ့ မြန်မာ့နယ် ဓာတ်ခန်းကြီးကို လူတိုင်း ကြားဖူးကြမှာပါ။ အစ်မတော် မြန်မာ့နယ် ဆိုပြီး လာရောက်ပူဇော် ပသ ဆုတောင်းကြသူတွေနဲ့ စည်ကားနေပါတယ်။ ထို့အတူ သိုက်ဆက် မမြစိမ်း၊ စောမွန်လှတို့အကြောင်း၊ အမေရယဉ်၊ ပန်းစား ဘီလူးမ (ခေါ်) မယ်ဝဏ္ဏတို့အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးကြမှာပါ။

နံကရိုင်းမယ်တော်၊ လောကပါလ၊ ယက္ခမယ်တော်၊ ဘောဂဝတီ နဂါး မယ်တော်၊ ပန်ထွာဘုရင်မ (ခေါ်) ဗိဿနိုး မယ်တော်နဲ့အတူ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုအကြောင်းတို့ကို ထင်ပေါ် ကျော်ကြား မယ်တော်ကြီးများ စာအုပ် မှာ ဖတ်ရှုနိုင်မှာပါ။

မယ်တော်ကြီးများရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်း၊ သူတို့ကို ပူဇော် ပသပုံ၊ ဆုတောင်း အမျှပေးပုံနဲ့အတူ မယ်တော်ကြီးများရဲ့ ကူညီစောင့်မပေးမှုများကို လည်း မြင်တွေ့ရမှာပါ။

ရေးသားသူက ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုးဖြစ်ပြီး စာပေနန်းတော်က ထုတ်ဝေထားပါတယ်။ စာအုပ်တန်ဖိုးမှာ (၁၈၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။

အမည်ပေးနည်း

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (BSc)

ကုမ္ပဏီလုပ်ကိုင်သူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများအတွက် အောင်မြင်တိုးတက်ရေး အမည်ပေးနည်း စာအုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။

ရေးသားပြုစုသူကတော့ ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြင် တိုးတက် ကြီးပွားစေဖို့ အမည်ပေးခြင်းကို ဆန်းကျမ်း ပညာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ မဟာဘုတ်ပညာရပ်တို့နဲ့ ညှိနှိုင်းရေးသားရုံသာမက၊ ဆရာ များစွာရဲ့ နည်းနာများကိုပါ ပေါင်းစပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကိုယ်တိုင် က ဟောပြောနေသူဖြစ်ရုံမက၊ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပင်တိုင် ဆောင်းပါး

ရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြင် ကြီးပွားလိုသူတိုင်း အမည်နာမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီစာအုပ် ကို လက်ကိုင်ထား၍ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ရုံပါပဲ။

“မဇ္ဈိမ စာပေ” က ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၁၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

သစ်စိမ့်ပန်းယ သူရဇ္ဇ စိုက်ထ လွန်ချမ်းသာ

ဆရာ မြတ်ထွင်ခေါင်

ဘုန်းတော်အနန္တ ဉာဏ်တော်အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာနှင့် တကွ နေစကြဝဠာ၊ အနန္တ စကြဝဠာအား အနှိုင်းမဲ့ အဆုံးအဆမရှိ သိမြင်ခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဟောကြားချက်များအရ စကြဝဠာအနန္တတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော လူသားတို့၏ နေထိုင်ရာဖြစ်သော တနင်္ဂနွေအမျိုးရှိသည့် နေအဖွဲ့အစည်းတွင် ကမ္ဘာဂြိုဟ်နှင့်တကွ ကျန်ရှိပြန်လျက်ရှိသော အားလုံးတို့သည် စနစ်တကျ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စွာ ဖွဲ့စည်းနေသဖြင့် သတ္တလောကကြီး ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ ၎င်းဂြိုဟ်ကြီးတို့တွင် တစ်ရာရှစ်နင်း၌ အခြေခံ၍ အကြောင်းအကျိုးညီညွတ်စွာ ဖွဲ့စည်းပြီး လွန်စွာ အားကောင်းနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် မွေးဖွားရာအချိန်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော နေနက္ခတ်သဘောအရ မွေးဖွားရာ မေ့ ရက်၊ လ၊ ခုနစ်တို့သည် မိမိတို့ မွေးဖွားရာအချိန်မှစ၍ သေသည်နေ့တိုင်အောင် လွှမ်းမိုးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လောကတွင် အင်အားကြီးသော အရာသည် အင်အားနည်းသော အရာကို နှိပ်စိုးမွေတာအတိုင်း လူသားသတ္တဝါတို့တွင် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ရုပ်တရားတို့၏ ဓာတ်လေးပါးတို့နှင့် လူသတ္တဝါတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင် အားကောင်းစွာ ဖွဲ့စည်းထားသော ၎င်းဂြိုဟ်ကြီးတို့၏ သက်ရောက်မှုအစွမ်းသည် လွန်စွာကြီးမားလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့မွေးဖွားရာ နေရာများဖြစ်သည့် တနင်္ဂနွေမှစ၍ စနေအဆုံးရှိသောနေ့များ (သို့မဟုတ်) ဂြိုဟ်များသည် ဓာတ်လေးပါးနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လူသား

သတ္တဝါတို့အား ထာဝရ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

၎င်းမွေးနေ့များ (သို့မဟုတ်) မွေးနံတိုင်(အင်္ဂလိပ်) ဂြိုဟ်တိုင်များသည်လည်း မိမိတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာကို အခြေတွင် မိုးလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့၏ မွေးနံတိုင်များ၌ ဉာဏ်ရှိသလို ကွန်၍ ဂြိုဟ်များကို အသုံးချပါက လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ပြာသော ကောင်းကျိုးများကို ရရှိပေလိမည်။

အတုလဆရာတော် ရေးသားဖွင့်ဆိုထားသည့် "သစ်စိမ့်ပန်းယ သူရဇ္ဇ စိုက်ထ လွန်ချမ်းသာ" ဟူသော ကျမ်းလင်္ကာပါ စာပိုဒ်ကို အိန္ဒိယပြန် အရှင်ဣန္ဒဝံသ မထေရ် ရေးသားထားသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဓာတ်ရိုက်ထုတ်စာမျက်နှာ(၂၇၀)၊ အပိုဒ်(၂)တွင် ဖွင့်ဆိုထားသည်မှာ -

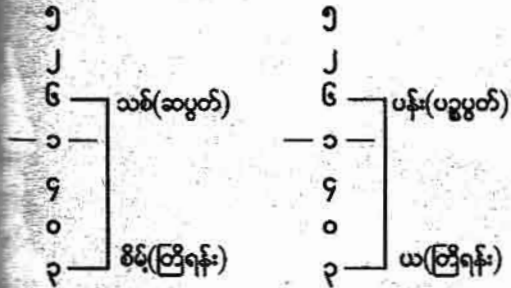
၎င်း ဆပွတ်နံကို ဩရန်းအုပ်၍ ကောင်းစားစေ၍ ဓာတ်ရိုက်ခြင်းဆိုသည်မှာ ခုနစ်ရက် သားသမီးတို့၏ မွေးနေ့ကို အခြေခံ ခရီးစောက်တိုင်ထူလျက် မူလ မိမိတို့၏ နံဂြိုဟ်အထက်က ဆပွတ်ဂဏန်းကို တိုင်အောက်ဆုံး ဩရန်းဟုခေါ်သော ဆိုင်ရာ ဂဏန်းက ဖုံးအုပ်တွဲစပ်ပြီးလျှင် ၎င်းအကွရာနှစ်လုံးတို့အရ နံသင်္ဃာတိုက်ကောက်၍ ဆိုင်ရာ ဓာတ်သစ်ပင်များကို မိမိတို့ ဥပစာခြင်းအတွင်း နေကောင်းရက်သာရွေးချယ်လျက် ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော အရာတွင် စိုက်ပျိုးကြပါက လောကီအကျိုးစီးပွားတိုးတက်ပေါက်မြင်ကြမည်ဟု ဆိုထားပါသည်။

ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ခုတီထွက် စာမျက်နှာ(၁၆၉)တွင် "သစ်စိမ့်ပန်းယ သူရဇ္ဇ စိုက်ထ

အွန်ချင်းသာ”ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပြီး တနင်္ဂနွေသာသနီသည် မိမိ၏ ဥပစာခြင်းအတွင်း ကျက်သရေရှိသော သီရိအာရပ် တွင် သစ်စိမ့်ပင်း၊ ပန်းယပင်း၊ ဖလံပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးကြပါက ဩဇာပေးချင်းသာကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

အထက်ပါ ကျမ်းရင်းလင်္ကာတို့ကို အခြေခံ၍ ကျွန်ုပ် ၏ ဆရာသခင်များ သင်ကြားပေးသော သစ်စိမ့်ပန်းယ သူရဇ္ဇ ဟိုနင်းပညာခန်းအား ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဖွင့်ဆိုသွားပါမည်။

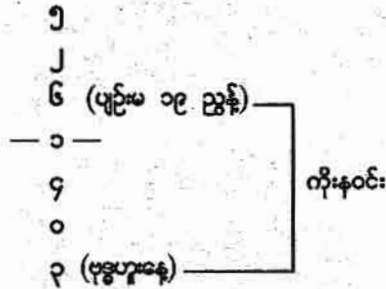
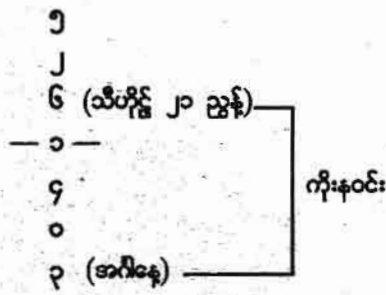
“သစ်”ဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေမှစ၍ ရေတွက်သော် ခြောက်ခုမြောက် ဆပွတ်ဖြစ်ပြီး “စိမ့်”ဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေ မှစ၍ ရေတွက်သော် သုံးခုမြောက် တြိရန်းဌာနဖြစ်ပါသည်။

ဆဌမနှင့် တတိယကို ပေါင်းကြည့်လိုက်ပါက သာမန် နှုတ်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော ဝိဇ္ဇာရေနေယ ကိုးနင်းပညာခန်း ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့အတူ “ပန်း”ဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေမှစ၍ ရေတွက် သော် ငါးခုမြောက် ပဉ္စပွတ်ဖြစ်ပြီး “ယ”ဆိုသည်မှာ လေးခု မြောက် စတုရန်းဖြစ်ပါသည်။ ပဉ္စမနှင့် စတုတ္ထကို ပေါင်းပါ က ကိုးဂဏန်း (သို့မဟုတ်) ကိုးနင်းဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင် ဖွင့်ဆိုထားသော ကိုးနင်းပညာခန်း သည် ကိန်းဂဏန်းများကို ပေါင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပညာ ခန်းမဟုတ်ဘဲ ပဉ္စပွတ်နှင့် စတုရန်း၊ ဆပွတ်နှင့် တြိရန်း အစရှိသော ဌာနများကိုသာ ပေါင်းထားသော ပညာခန်းဖြစ် ပါသည်။

“အထက်မှာ ဆောင်ပန်း၊ အောက်မှာ နင်းကြမ်း၊ အစခန်းယူမှီကြ” ကျမ်းရင်းလင်္ကာမှာ ဖွင့်ဆိုထားသော ခြေရာ၌ မိမိတို့ မွေးနံတိုင်၏ အောက်မှ နေများတွင် မွေးနံ တိုင်၏ အထက်ရှိ (နံသင့်)ပန်းများကို ယူ၍ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်းကြ ရန်ဖြစ်ပါသည်။

“သစ်စိမ့်”ဆိုသည်မှာ အင်္ဂါနေ့တွင် သီဟိုဠ်(၂၁)ညွှန် လှူဒါန်းရန်နှင့် “ပန်းယ”ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပျဉ်းမ (၁၉)ညွှန်ကို လှူဒါန်းရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်နေမူအတွက် ပုံစံပြ ဇယားတွင် ကြည့်ရှုပါ။

တနင်္ဂနွေ သားသမီး	အင်္ဂါနေ့ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွှန်	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ပျဉ်းမ(၁၉)ညွှန်
တနင်္လာ သားသမီး	ကြာသပတေးနေ့ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွှန်	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ခေါင်(၁၀)ညွှန်
အင်္ဂါ သားသမီး	သောကြာနေ့ ခေါင်(၁၀)ညွှန်	ကြာသပတေးနေ့ အုန်း(၆)ညွှန်
ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး	သောကြာနေ့ ကံကော်(၁၅)ညွှန်	စနေနေ့ အုန်း(၆)ညွှန်
ကြာသပတေး သားသမီး	စနေနေ့ ဇော်စိမ်း(၈)ညွှန်	တနင်္ဂနွေနေ့ ကံကော်(၁၅)ညွှန်
သောကြာ သားသမီး	တနင်္ဂနွေနေ့ ရွက်လှ(၁၇)ညွှန်	တနင်္လာနေ့ ဇော်စိမ်း(၈)ညွှန်
စနေ သားသမီး	တနင်္လာနေ့ ပျဉ်းမ(၁၉)ညွှန်	အင်္ဂါနေ့ ရွက်လှ(၁၇)ညွှန်

SUE
HTET
AUNG -

ရွှေဖြူဘဝ
သရုပ်က

မလှမေ အလုပ်များနေသည်။
ထမင်းအိုး တည်ပြီး ကန်စွန်းရွက်တွေ
ဆို ဆေးကြောနေတုန်း သားလေး
မြင့်မောင် ရောက်လာသည်။

“သားရေ...တော်ကြာ ထမင်း
ချက်တော့မယ်လေ။ သားအတွက်
ပြတ်ဝယ်ထားတယ်”

မြင့်မောင် ပြီးလိုက်သည်။ အမေ
ဆို သနားသည်။ အမေ့ကို စိတ်ချမ်း
သာအောင် ထားသည်။

အဖေ့ကိုတော့ အမေ့လောက်
ချစ်။ အဖေက အရက်သမား။ အရက်
ဆိုင်ကို သွားသည်။ အရက်သောက်
ရင်း ရွာလယ်ရှိ ကြက်ဝိုင်းတွေကို
လျှောက်လည်သည်။ အလုပ်ကို
ဆည်မည်ရ မလုပ်ချင်။

အမေက အရက်မသောက်ဖို့
ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လျှင် “တယ်...
ငါ့ရိုက်လိုက်ရလျှင် သေတော့မယ်”ဟု
အဖေက တုတ်နှင့် ရိုက်မတတ် ဆဲဆို
သည်။ ရိုက်ရင် အမေက မခံ။ ဒါကို
ဆည်း အဖေက သိသည်။ မိသားစု
အကြောင်းကို တွေးရင်း မြင့်မောင်
စိတ်ညစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့
အိမ်က ထွက်ပြေးချင်သည်။ သို့မဟုတ်
အမေ့ကို သနား၍ မပြေးဖြစ်ပေ။

ကျောင်းက ခြောက်တန်းသို့
ချက်နေပြီး သူငယ်ချင်းတွေလို
ထူရှည်တွေ တက်ချင်သည်။ ခက်သည်
အ မိမိဝမ်းကို မိမိသိသလို ထမင်းနပ်
ချ်အောင် အမေ သူများဆီမှာ ကောက်
ရိတ်။ ကောက်ရိတ်နှင့် ကျောင်းထား
ရိတ်တော်သေးသည်ဟု ပြောရမည်။

အဖေ့ကို အားကိုးရင် မိသားစု
ထမင်းငတ်ပြီး ဒီနေ့လည်း အဖေ အိပ်
ဆွေစောစောထပြီး အိပ်ပေါ်က ဆင်း
သွားသည်။ အရက်ဆိုင်ကို သွားမှာပေါ့။

မြင့်မောင် ထိုသို့ တွေးနေစဉ်
အဖေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့...မိန်းမ၊ ထမင်းမကျက်
သေးဘူးလားကွာ”

အဖေ သိုင်းကွက်နှင့်ပြီး အိမ်ရှေ့
က အော်ပြောနေသည်။ မြင့်မောင်
ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိ
သည်။ ပြန်ပြောရင် အပြစ်ဖြစ်ဦးမည်။
တစ်ခါတစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေက
အရက်သမားသားဟု စကားပြောသည်။ မြင့်
မောင် မျက်ရည်ကျမိသည်။ အဖေမှ
မကောင်းတာ။

“စိုက်ဆာနေလို့ ပြောနေတာ”

ဟု ပြောရင်း အဖေ အိပ်ပေါ်သို့
တက်လာသည်။ အမေက အဖေ့ကို
ဘာမှမပြောသေး။ အဖေ့နဲ့ အမေ ရန်
ဖြစ်ကြဦးမည်လား။ မြင့်မောင် ရင်
တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းတို့ မိန်းမတွေက ဘာမှ
သောက်သုံးမကျဘူး။ မပြောလိုက်ချင်
ဘူး”

“ဒီမယ် ကိုထွန်းကျော်၊ တော်က
ရော မိသားစုတာဝန်ရှိ ကျေလို့လား။
အခုဆို သားလေးကို ကျွဲရှင်လည်း
မထားနိုင်ဘူး။ အတန်းက ကြီးလာပြီ။
မပြောလိုက်ချင်ဘူးတော်”

ဟု အမေက မီးဖိုချောင်မှ လှင်း
ပြောနေသည်။ အမေ့အသံက အက်
ကွဲသံ ပါနေသည်။ ရင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲ
သံစဉ်များ ဖြစ်သည်ကို အဖေ သိပါ
မလား။ အဖေ သိသည်က အပေါင်း
အသင်းတွေနဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက်
လျှောက်ပြီး အရက်သောက်၊ ကြက်
ဝိုင်းရောက်၊ အိပ်ဖြစ်သည်။

“တော်တော့ကွာ၊ မင်းအသံကို
မကြားချင်ဘူး၊ တောက်...”

“ဒီမယ် ကိုထွန်းကျော်...ကျွန်မ
အသံကို မကြားချင်ရင် အိပ်ကို ပြန်

မလာနဲ့တော်”

“တယ်...ငါ့ရိုက်လိုက်ရ”
ကိုထွန်းကျော်က ထင်းပေါက်
တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး မလှမေ့ကို
ရိုက်ဖို့ လုပ်သည်။

“အဖေ...အဖေ...မလုပ်နဲ့။
အဖေမားမယ်ဗျာ”

ဟု မြင့်မောင်က တားသည်။

“ရိုက်ပါစေ သားရယ်။ အဖေ
သေမှ ဝင့်ကျွတ်မှာကွယ်”

ဟု ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြောသည်။

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အမေရယ်။

အဖေ မရှိရင် သားလည်း လူ့လောက
ကြီးထဲမှာ မနေပါဘူးဗျာ။ နေလို့
ဘာထူးမှာလဲ”

မြင့်မောင်၏ စကားကြောင့်
မလှမေနှင့် ကိုထွန်းကျော်တို့ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် သားလေး မြင့်မောင်
ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“အဖေ့နဲ့ အမေက ရန်ဖြစ်နေ
ကြတော့ သား ရှက်လည်း ရှက်တယ်။
ကျောင်းက ထွက်တော့မယ်ဗျာ။
တကယ်ပြောနေတာ”

ဟု မြင့်မောင်က မျက်ရည်တွေ
စီးကျပြီး ပြောသည်။

“သားရယ်...အဲဒီလို မလုပ်ပါ
နဲ့။ အဖေ...အဖေ အရက်ဖြတ်ပါမယ်။

အဖေ ကတိပေးပါတယ် သားရယ်”

ဟု ကိုထွန်းကျော်က မြင့်မောင်
ကို ဖက်ပြီး ပြောသည်။

“တကယ်လား အဖေ။ အဖေ
ကတိတည်ပါစေနော်။ သား ဒီစကား
ကို ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“အဖေ ကတိတည်ပါတယ်
သားရယ်”

ကိုထွန်းကျော်နှင့် သားလေး
ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားရ
တော့ မလှမေက ပြုံးပျော်သွားမိသည်။

ဒီတစ်ခါ ကိုထွန်းကျော်တစ်ယောက် တကယ်ပဲ အရက်ပြတ်တော့မည်လား ဟု တွေးနေမိသည်။

◆◆◆

မလှမေနှင့် ကိုထွန်းကျော်တို့ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားဖြစ် တော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီက ဘာ အမွေမှ မရ။ ကိုယ့်ဇနီး ကိုယ်ချွန်၍ အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ကိုထွန်း ကျော်က သူရင်းငှားဝင်လုပ်သလို၊ မလှမေကလည်း ဈေးဗန်း ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး ရွာစဉ်လျှောက်၍ ဈေးရောင်း သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အစုံနှင့် ငါး များ ရောင်းသည်။

ဒီလိုနှင့် နှစ်နှစ်လောက် အလုပ် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လိုက်ကြတာ အိမ် တစ်ဆောင်နှင့် လယ်သုံးဧကလောက် ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေး ကောင်းလာ သလို၊ သားလေး မြင့်မောင်ကိုလည်း မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိုလည်း ပို၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြသည်။

ကြိုးစားသလောက် စီးပွားတက် လာတော့ ကိုထွန်းကျော်တစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းတွေ များလာခဲ့သည်။ ရပ်ရေးရွာရေးတွင် ကိုထွန်းကျော် ရှေ့ ဆုံးမှ ပါလာခဲ့သည်။ ပြောရလျှင် ကိုထွန်းကျော် မပါလျှင် ပွဲမဖြစ်ဟု ပြောရမည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီတော့ အရက်မကြိုက်သည့် ကိုထွန်းကျော် အပေါင်းအသင်းကြောင့် အရက်ကြိုက်လာသည်။

“ကိုထွန်းကျော်ရယ်...တော် ကြာ ဖြတ်မရဖြစ်နေဦးမယ်တော်”

မလှမေက ထမင်းစားရင်း ဖိုရိုဖို စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ မိန်းမရယ်။ ငါ့ဟာငါ ပိုင်ပါတယ်။ လူမှုရေးအရပါကွာ”

“အေးလေ...တော့ကို ပြောရင် လူမှုရေးလို့ ပြောမှာပေါ့တော်”

“အားနာလို့ တစ်ခါတလေပါ ကွာ”

“တစ်ခါတလေက စကြတာပဲ တော်။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မလှမေက ဘယ်လိုပင် သတိ ပေးပေး ကိုထွန်းကျော်က အရက် အပြင် ကြက်ပါ တိုက်တတ်လာသည်။ ကြက်ပွဲလည်း ရှုံး၊ ဒီလိုနှင့် လယ် သုံးဧကလည်း တက်တက်ပြောင်း၊ မလှ မေမှာ လင်တော်မောင်ကို ပြောမရ။ စီးပွားရေးလည်း တက်နေရာက ပြန် ကျလာသည်။ မသိအောင် ကြိတ်ငိုခဲ့ ရသည်ကလည်း မနည်းပေ။

ရန်ဖြစ်ရင်လည်း ဘေးပတ်ဝန်း ကျင်က သိကြပြီး အထင်သေးမှာကို လည်း ကြောက်သည်။ တစ်ဦးတည်း သော သားလေး ပညာတတ်ဖြစ်ရေး ရည်မှန်းထားသည်မှာ ပျက်ရတော့မည်။

ကိုထွန်းကျော်ကို ဘယ်လိုပြော ရမလဲ။ ပြောလျှင်လည်း မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြဆိုပြီး ရန်ရှာတတ်သည်။ မလှ မေ အရက်သမားနှင့် စကားလုပ်ပြီး လည်း မပြောချင်။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေ လျှင်လည်း ပိုဆိုးလာမည်။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ မလှမေ၏ ရင်တွင်း ဖီး တောက်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကိုထွန်းကျော်က အလုပ်ကို လည်း မယ်မယ်ရရ မလုပ်ချင်။ ကိုထွန်းကျော်ကို အားကိုးနေလျှင် ထမင်းဝတ်တော့မည်။ သားကို ကျောင်း ထားနိုင်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် မလှမေ ရရာအလုပ်ကို လုပ်သည်။ သားလေး တက်ချင်သည့် ကျူရှင်ကိုတော့ မထားနိုင်။

ဒါတွေကို တွေးရင်း မလှမေ စိတ်မကောင်း။

အခုတော့ ကိုထွန်းကျော် အိမ် ဖြတ်လိုက်သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်နေ ပြီ။ အိမ်ပေါ်ကကို မဆင်း။ အဖော်တွေ ကတော့...

“ထွန်းကျော်ရယ်...တို့ သွားပြ ရအောင်ကွာ။ ဒီနေ့ ကြက်ပိုင်းချိတ်ပယ် ကွာ။ မင်းအတွက် လောင်းကြေးကို ငါ ပေးပါ့မယ် ထွန်းကျော်ရယ်၊ တကယ် ပါ”

ဟု သောက်ဖော် သောက်ဖော် သာအောင်က အဖော်ညွှန်သည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်...ငါ အရက် ဖြတ်လိုက်ပါပြီကွာ။ တကယ်ပါ။ ငါ သောက်ချင်ရင် ငါ ဒကာခံပေးမယ် ကဲ့...လှမေ၊ ငါ့ကို ပိုက်ဆံတစ်ထောင် လောက် ပေးစမ်းပါကွာ။ သာအောင် ကို ပေးချင်လို့”

ဟု ဆိုပြီး မလှမေဆီက ထုခိုင်း တောင်းသည်။

“ရပါတယ် ကိုထွန်းကျော်”

မလှမေမှာ ကိုထွန်းကျော် အရက်ပြတ်သွားကြောင်း သိ၍ ခိုဆံတစ်ထောင်လည်း အနေအထား ပေးရသည်။

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ထွန်းကျော်၊ တကယ်ပါကွာ။ မင်းကို ရစေချင်တာ လာခေါ်တာ သူငယ်ချင်း”

သာအောင်က ကိုထွန်းကျော်ကို မရမက ခေါ်နေသည်။

“ဦးလေး...အဖေ့ကို မခေါ်ဘူး ဟု။ အဖေ အရက်မသောက်။ ကြာ ပတ်တိုက်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးပြီ။ တကယ်ပါ ဦးလေးရာ”

မြင့်မောင်က ဝင်ပြောထား။

“ဒီလိုဆိုလည်း ငါ မခေါ်ဘူး။ ငါသွားတော့မယ် ထွန်းကျော် ပြောရင်း သာအောင် ထွန်းကျော် သည်။

ကိုထွန်းကျော်က သာအောင်
ဇာတ်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

◆◆◆

ကိုထွန်းကျော်တို့ မိသားစု
စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် စီးပွား
ရေးကို တော်တော်ချိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ
သည်။ သားလေးကိုလည်း ကျွဲရှင်ထား
နိုင်သည့်အခြေသို့ ပြန်ရောက်လာ
သည်။

တစ်နေ့ အဘ သာရွှေနှင့်
ဦးလေး စိုးအောင်တို့ အိမ်သို့ ရောက်
ထားသည်။

“အဘတို့... ကိစ္စရှိလို့လား။
ထိုင်ကြပါဦးဗျာ”

ဟု ကိုထွန်းကျော်က ဆီး၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မောင်ထွန်းကျော်၊ မင်း
ဆို အဘတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး ဘာသာရေး
ဦးမှာ ပါဝင်ဖို့ပါ။ မကြာခင် တို့ရွာမှာ
ဘုရားပွဲလုပ်တော့မယ်လေ”

ဟု အဘ သာရွှေက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်းကျော်။
မင်းလည်း လူကောင်းဖြစ်လာတော့
ဦးလေးတို့ ဝမ်းသာနေကြတယ်ကွာ။
ပြီးတော့ မင်းတို့လို လူရွယ်တွေ
ချစ်ရေးရွာရေး ဘာသာရေးမှာ ပါဝင်
စေချင်လို့ မင်းကို လာခေါ်ကြတာပါ”

ဟု ဦးစိုးအောင်က ထပ်ပြော
သည်။

ကိုထွန်းကျော်က ပြီးနေလိုက်
သည်။

“အဘတို့၊ ဦးလေးတို့... ခိုင်း
ဇာတ်တာကို ခိုင်းကြပါတော်”

ဟု မလှမေက ရေနှေးလာချ
သေးရင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မလှမေရယ်...ဦးလေးတို့က
သည်းယောက်ျားကို ခိုင်းဖို့ ခေါ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ရွာမှာ နောင် ဦးလေး
တို့ မရှိရင် ရပ်ရေးရွာရေး ဘာသာရေး
မှာ ဦးဆောင်ခိုင်းဖို့ လူလိုတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် မလှမေ။ နင့်
ယောက်ျားက အရက်သာ မသောက်
ရင် လာဘ်မြင်တယ်။ အဘတို့က
မောင်ထွန်းကျော်ကို အားကိုးရမှာကွ”

အဘ သာရွှေက ရေနှေးကြမ်း
သောက်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီမယ် မောင်ထွန်းကျော်၊ မင်း
အရက်ပြတ်တာ သားလေး မြင့်မောင်
ကြောင့်မဟုတ်လား။ အင်း...မင်း
သားလေးကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိပါ
တယ်ကွာ”

ဦးစိုးအောင်က ကိုထွန်းကျော်၏
ကျောကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘဝ
မှာ သားလေးက သိပ်အရေးကြီးပါ
တယ်။ ပြောရရင် သားလေးကြောင့်
အရက်ပြတ်တာလည်း ပါတယ်။ ပြီး
တော့...”

ကိုထွန်းကျော်၏ စကားကြောင့်
အဘ သာရွှေနှင့် ဦးစိုးအောင်တို့က
ကိုထွန်းကျော်၏ မျက်နှာကို စိုက်
ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းပြောလိုတာက မလှမေကို
ပြောတာပေါ့။ ဦးလေး သဘောပေါက်
ပါပြီကွာ”

“မလှမေ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး
ရာ။ သရဲကြောင့်ပါ ဦးလေးရာ။
တကယ်ပါဗျာ”

“ဘာ...သရဲ ဟုတ်လား...
မောင်ထွန်းကျော်”

ဦးစိုးအောင်က တအံ့တသံဖြစ်
ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ရွာနောက်ဖေးက ညိုထွန်းသရဲ
ဗျာ”

ကိုညိုထွန်းဆိုသည့် အရက်

သမားတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ အမဲ
သားလုယူခံရပြီး ဆုံးသွားကြောင်း
တစ်နယ်လုံးက လူများ သိပြီးသားဖြစ်
သည်။ ညနေ နေဝင်လျှင် အဲဒီ ထန်း
ပင်အနီးကို ဘယ်သူမှ မဖြတ်ရဲ။ အမဲ
သားပါလာရင် ပိုဆိုးသည်ဟု ပြောနေ
ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုညိုထွန်း
လည်း အဲဒီထန်းပင်မှာပဲ သရဲဖြစ်ပြီး
နေကြောင်း ပြောစမှတ်ရှိကြသည်။

“ဒါဆို ညိုထွန်းသရဲကြောင့်ပေါ့၊
ဟုတ်လား မောင်ထွန်းကျော်”

အဘ သာရွှေက ဖြတ်ပြီးပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်။
ဒီလိုဗျာ၊ ရွာနောက် ညောင်ပင်အောက်
မှာ ကြက်ပိုင်းနိုင်လို့ သာအောင်တို့
အမဲသားပေါ်ကြတယ်လေ။ ကျွန်တော့်
ကိုပါ ခေါ်တော့ အဲဒီမှာ သောက်ကြ
စားကြပေါ့ အဘရာ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း မူးမူးနဲ့ အမဲသားတစ်တွဲ လက်
ထဲမှာ ပါလာတယ်။ ကြောက်ရမှန်း
လည်း မသိဘူး။ ညိုထွန်းသရဲနေတဲ့
ထန်းပင်အနားကို ရောက်တော့ အမဲ
သား အလှူခံရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
သောက်လာတာလည်း များနေတယ်
ဗျာ။ ကိုယ်တွေ့ပါဗျာ။ ဒီလို တစ်ခါမှ
လည်း မကြုံဘူးပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သရဲကိုရော မင်းမြင်လိုက်
လို့လား”

ဦးစိုးအောင်က ကိုထွန်းကျော်၏
မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“အဲဒီနေ့က နေဝင်ရီတရောဆို
ပါတော့ဗျာ။ သရဲတစ္ဆေတွေ အားရှိတဲ့
အချိန်လို့ ပြောကြတဲ့အချိန်လေ”

“အင်း...မင်းကိုယ်တွေ့ဖြစ်လို့
အဘ ယုံတာ။ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ ဒါ
နဲ့ မင်းလည်း အဲဒီနေ့က စပြီး အရက်
ဖြတ်တယ်ဆိုပါစို့၊ ဟုတ်လား”

ဆေးဖက်ဝင်သော စကားဝါပွင့်နှင့် အခေါက်တို့၏ ဆေးနည်းများ

ရောမြေ ကျော်ဝေ

ဆေးဖက်ဝင် စကားဝါပင်သည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး အပွင့်နှင့် အခေါက်မှာ ဆေးအဖြစ် အသုံးဝင်လှသည်။

အဝါရောင် စကားဝါပွင့်များကို အခြောက်လှန်း၍ အမှုန့်ပြုလုပ်ပြီး ဆေးအဖြစ် ဆီးမှု ဆီအောင်ခြင်း ရောဂါများကို လက်ဖက်ရည်ခွက်တစ်ခွက်ခန့် ရေနှင့် သောက်လျှင် သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် သောက်ပေးပါ။

ထို ချောင်းခြောက်ဆိုးခြင်းများအတွက် စကားဝါအခေါက်မှုန့် နှစ်ပဲသားကို ပျားရည်အနည်းငယ်ရောပြီး တစ်နေ့လျှင် လေးကြိမ်သောက်ပေးပါက ချောင်းခြောက်ဆိုးဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

နှုတ်တရည် လေရောဂါနှင့် အဆစ်ရောင် ရောဂါများကို စကားဝါအခေါက်အစုံ နှစ်ကျပ်သားကို ရေဖြင့် ပြုတ်၍ သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် သောက်ပေးပါလျှင် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

စကားဝါပင်သည် အပင်ကြီးမျိုး ဖြစ်သဖြင့် လူတို့အတွက် အပွင့်၊ အခေါက်မှအစပြု၍ အကျိုးပြုစေပါသည်။

မြန်မာတို့၏ တိုင်းရင်းဆေးတစ်လက်အဖြစ် ထင်ရှားဆုံးပါသည်။

“အဝေးအနီးတစ်ခုက ဆေးပြီးတို”ဟု လူတို့ ခေါ်ဝေါ်သမှုပြုကြသော်လည်း ထိုစကားဝါပင်ကို အိမ်ခြံတိုင်းတွင် စိုက်ပျိုးထားခြင်း မရှိကြပါပေ။ စကားစိမ်း စကားဝါတို့ နတ်မဆက်ရပါဟု နတ်ကိုးကွယ်သူတို့က အယူရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူနေအိမ်နှင့် ဝေးသော မြေထွယ်ခြံလွတ်များတွင် စိုက်ပျိုးကြသည်။ အောက်အရပ်ဒေသများတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် ဘုရားဝင်းမြေတို့၌ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြို့အရပ်များတွင် စကားဝါပွင့်အမှုန့်ခြောက်နှင့် စကားဝါအခေါက်မှုန့်ခြောက်၊ စကားဝါအခေါက်တို့ကို ငါးဆေးဆိုင်များတွင် လွယ်ကူစွာ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။

ရွှေယပ်တောင်ဆရာတော်ကြီး အမြဲသုံးစွဲသော လေနာရောဂါပျောက် ဆေးနည်းတစ်လက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယုံကြည်စွာဖြင့် သုံးစွဲကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

□

အဘ သာရွှေက ကွမ်းဝါးရင်းမေးသည်။

“ဒီလို အဘရယ်။ သားလေးကို ချစ်တာလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့...”

ကိုထွန်းကျော်က စကားပြတ်သွားပြန်သည်။

“မင်းဟာကလည်း ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင်လုပ်ပါဦးကွာ”

ဟု ဦးစိုးအောင်က သိချင်တာကြောင့် မေးသည်။

“စိုးအောင်ပြောတာကို အဘ

လည်း ထောက်ခံတယ်။ မင်း အရက်ပြတ်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပါဦးကွာ။ မင်းမိန်းမ မလှမေကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား။ အဘပဲ မင်းဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တော့မယ်။ ဟားဟား...”

အဘ သာရွှေက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“သရဲစကားကြောင့် ကျွန်တော်အရက်ကို ဖြတ်လိုက်တာ။ သားနဲ့ဟောဒီက မလှမေကလည်း ဖြတ်စေချင်တာပေါ့ အဘရာ။ အဲဒီနေ့က

ညိုထွန်းသရဲက ကျွန်တော်အဖေကို လှသွားတယ်လေ။ သရဲကိုလေ မမြင်ရဘူး။ သရဲက ပြောတယ်။ “အရက်ကို သေအောင်သောက်။ သေသွားရင် ငါနဲ့ မင်း ဒီထန်းတဲအတူနေကြတာပေါ့”တဲ့ အဘအဖေအဲဒါကြောင့်ပါ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုထွန်းကျော်က တစ်ယောက် အရက်ပြတ်သွားတော့သည်။

□

www.burmeseclassic.com

SUE
HTEY
AUNG

ရလွန်ကျော်ဦး

www.burmeseclassic.com

■

ကျွန်ုပ် ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် မြေနှိလမ်းကလေးအတွင်းရှိ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများသည် သီးသန့်ခြံဝန်း များဖြင့် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ် သုရာသီဖြစ်၍ အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသားမိုးရိပ်များ အနှိုင်းပြီး မိုးရွာတော့ မည် အရိပ်လကွဏာကို ကြိုတင်သိ နေကြ၍ မိမိတို့အိမ်ရှေ့ရှိ ပြတင်း ပေါက်တံခါးများကို အသီးသီး စောလျင် စွာ ပိတ်ထားကြသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ ပြတင်း တံခါးပေါက်ဆီမှ ရုတ်တရက် တိုးဝင် လာသည့် လေပြင်းနှင့်အတူ ရောပြွမ်း ၍ ပါလာသည့် မိုးစက် မိုးမှုန်များ ကြောင့် ပြတင်းတံခါးပေါက်များကို အလျင်အမြန်ပိတ်၍ မီးအိမ်ထွန်းပြီး ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက် သည်။

ထိုစဉ် အနောက်တောင်ဆီမှ လေပြင်းနှင့်အတူ တဝေါဝေါပြည်သံ ပေး၍ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်သည့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျလာသည့် မိုးပေါက်သံများက နားကွဲ လှမတတ် ဆူညံနေလေသည်။

သို့တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်လက် စ စာအုပ်ကို မသိမ်းငင်နိုင်ဘဲ ထိုစာ အုပ်ထဲရှိ ဇာတ်ကောင် ရူပဒေဝီ မင်းသမီးလေး၏ အဖြစ်ကို စိတ်တေ ကြီးစွာဖြင့် ဖတ်ရှုနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို စဉ်...

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ကျွန်ုပ် ဇာတ်ကောင် ရူပဒေဝီ၏ အဖြစ်အပျက်ကို မည်မျှ အာရုံသက် ဝင်နေသည် မသိချေ။ တဝေါဝေါရွာချ နေသည့် မိုးသံ လေသံကြားမှ အဆက်

မပြတ် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက် ရမှ စာဖတ်ခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်။

တံခါးခေါက်သံက ရပ်တန့်မသွား ဘဲ တိုး၍ တိုး၍ ပေါ်လာနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံအတိုင်း နားအေးပါးအေးဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်လိုသဖြင့် အိမ်ငှားရမ်းခတန်ဖိုး မြင့်မားပေမယ့် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည် မှာ သုံးလေးလပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်နေထိုင်သည့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တော့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်နားထဲ တွင် ကြားနေရသည့် တံခါးခေါက်သံ က ထူးဆန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ် တံခါး ခေါက်သံကို နားစွင့်၍ တွေးတောနေမိ စဉ် တံခါးခေါက်သံမှာ ပိုပြင်းလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မနေသာတော့ချေ။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မုန့်မီးအိမ်ကို မီး စာမြင့်၍ အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

တံခါးခေါက်သံမှာ တိတ်ဆိတ် သွားပြီး မိုးသံလေသံကလည်း လျော့ ပါးသွားသဖြင့် တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်း ညည်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ အလိုလိုထိတ်သွားမိသည်။

“ဘယ်သူ တံခါးခေါက်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်မေးသည့်တိုင် တုံ့ပြန်သံ ကို မကြားရဘဲ တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညည်းသံကိုသာ ဆက်တိုက်ကြား နေရလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အချိန် ဆိုင်းဖင့်မနေတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ တံခါး ကို ဖွင့်၍ မီးအိမ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရာ-

“ဟင်... မိန်းကလေးတစ်

ယောက် လဲနေပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်ပါးစပ်ဖျားဆီမှ အလို လို ထွက်ပေါ်သွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ရေများ ရွှံ့နစ်ပြီး တဟင်းဟင်းအသံဖြင့် အပြင်းဖျားနေသည့် မိန်းကလေးအား မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု မသိနိုင်ဘဲ တအင်တုံ့ဆိုင်းသွားမိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးအား အိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်ပြီး အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင် ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စောင့်ကြည့် ပေးထားလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်၌ သိပ်ထား လိုက်သည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် နွေးထွေးမှုကြောင့် တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညည်းသံများ ပျောက်သွားပြီး ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေး အိပ်ပျော် မှ နိလာလျှင် ဆေးတိုက်ရန် ဆေးကော်ဖီပူပူကို အဆင်သင့် လုပ်ထား လိုက်သည်။

အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးများနှင့် ကင်းရှင်းစွာ နေလိုသူဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက်မြှုပ်မြှုပ် ရောက်ရှိလာသည်။

“မောင်...မောင်ကြီးက သူ့လဲဟင်”

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေး၏ စောင့်ရှင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေထိုင် ခြင်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ် မည်သူ့အိမ်သို့ ဝင်ရောက်သွားမိသည် မသိချေ။ ကျွန်ုပ် နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသည့် အကြောင့် ရုတ်ခြည်း လန့်နိုးသွားရသည်။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးများကို

ဒါ အခါခါကြည့်ပြီး အံ့သြတကြီးဖြစ်နေတာပဲ။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးထံမှ ကြားစူး ကြားလိုက်ရသည် “မောင်ကြီး ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ အအာသံသွားမိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးကို စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်က မောင်ကြီးဟုတ်ပါဘူး။ ကံပေါ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မောင်ကြီးရဲ့ နာမည်က ကံပေါ်ဟုတ်လား။ ထူးဆန်းတဲ့ နာမည်ပါလား။ ကျွန်ုပ်မကို မောင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ”

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို မောင်ကြီးဟု ခေါ်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်ုပ်အနီးတွင် တွေ့ မြင်လိုက်ရသည့် ဆေးဝါးများနှင့် ကော်ဖီပန်းကန်တို့ ကြည့်၍...

“ဗီပစ္စည်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မောင်ကြီး”

“မိန်းကလေးက မိုးရွာထဲမှာ အပြင်းဖျားပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ဘျှက်က လူမှုရေးအရ အကူအညီပေးနေတာပါ”

“ရှင်... ကျွန်မ... ကျွန်မက မောင်ကြီးဆိုကို မိုးရွာကြီးထဲ ရောက်သွားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဘုတ်လား မောင်ကြီး”

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့အဖြစ်ကို သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး။ အဲဒါကြောင့် မိန်းကလေး ခံစားနေရတဲ့ ဆေးနာတွေ လျော့ပါးအောင် ဆေးနဲ့ ကုသပေးဖို့ ကျုပ် အဆင်သင့် ပြင်ထားတာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ဆေး

တိုက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက အခု ကျွန်မာ ရေးလျော့ပါးသွားပြီဆိုတော့ သွားလိုတဲ့ ခရီးကို သွားလို့ရပါပြီ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ပြန်ရမယ်။ ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဘယ်ကို ပြန်ရမယ် မသိပါဘူး မောင်ကြီးရယ်”

မိန်းကလေးထံမှ ထူးထူးခြားခြား စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် တွေးဆလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တစ်ကောင်တည်းသွားမိသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်က လာခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်၏ မေးမြန်းမှုကြောင့် မိန်းကလေးသည် သူ့အဖြစ်ကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မ... ကျွန်မက ဘုမ္မဝတီက လာတာလေ။ ဘုမ္မဝတီမင်းသမီးလေးပါ”

“မိန်းကလေးက ဘုမ္မဝတီ မင်းသမီးလေး။ ဟုတ်လား”

မိန်းကလေး၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ အတွေးရခက်သွားမိလေသည်။ မိန်းကလေးသည် မိုးရေထဲတွင် အပြင်းဖျားခဲ့သည့် ဝေဒနာကြောင့် စိတ်ကယောင်ကတမ်းများ ဖြစ်သွားပြီလားဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်သွားမိသည်။

“မိန်းကလေးက ဘုမ္မဝတီက လာတာဆိုတော့ ဘုမ္မဝတီက ဘယ်အရပ်မှာ ရှိတာလဲ။ ကျုပ်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“မောင်ကြီး လိုက်ဖို့ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မကို တစ်ဖက်သတ် စုံမက်မြတ်နိုးတဲ့ ကိုဗီပါ ရှိတယ်။ ကိုဗီပါက

ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေတာ။ ပဟေ... ကိုဗီပါ လာပြီ... လာပြီ”

မိန်းကလေးသည် စကားပြောရင်း ရုတ်တရက် ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိပ်တံခါးပေါက်သို့ ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့တကြီးပြောဆိုနေလေသည်။ ကျွန်ုပ် တံခါးပေါက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမျှမရှိ။ တံခါးပေါက်က ပိတ်ထားသည်သာ။

“စိတ်ထိန်းစမ်းပါဦး မိန်းကလေး။ မိန်းကလေး ပြောတဲ့ ကိုဗီပါ မလာပါဘူး။ ကျုပ် တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ထားတာပါ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ဟာ ကိုဗီပါ ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ မောင်ကြီး မတွေ့ဘူးလား။ ကျွန်မက ကိုဗီပါကို မနှစ်သက်ဘူး။ ကိုဗီပါ... ကျွန်မဆီ မလာနဲ့၊ မလာနဲ့”

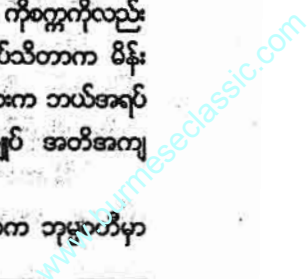
မိန်းကလေးသည် ပြောဆို ညွှန်ပြပြီး ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မောင်ကြီးက ကျွန်မအဖြစ်ကို မယုံဘူးလား။ ကိုဗီပါက ကျွန်မကို နောင်ယုက်နေတာ ကြာပြီ။ ကိုဗီပါကြောင့် ကျွန်မချစ်တဲ့ ကိုစက္ကနဲ့ ဘဝတွေ ခြားခဲ့ရတာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကိုဗီပါကို ကလဲစားချေမယ်”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

“မိန်းကလေးပြောတဲ့ ကိုဗီပါကိုလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ ကိုစက္ကကိုလည်း ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်သိတာက မိန်းကလေးပဲ။ မိန်းကလေးက ဘယ်အရပ်မှာ နေတာလဲ။ ကျုပ် အတိအကျ သိချင်တယ်”

“ကျွန်မနေတာက ဘုမ္မဝတီမှာ

လေး။ မောင်ကြီးက ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဘုမ္မဝတီက အခုတော့ ဗြိဟောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် အမြဲတမ်း နောင်ယုတ် နေတာက ကိုဒီပါ။ ကိုဒီပါရန်ကြောင့် ကျွန်မ ငိုးရွာကြီးထဲမှာ အပြေးလာခဲ့ရ တာ။ အခုလို ကျွန်မအသက်ကို ကယ် တင်ခဲ့တဲ့ မောင်ကြီးကျေးဇူးကို ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့ပါဘူးရှင်”

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို ပြော ဆိုပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီး ကျလာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့ နားလည် ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“မိန်းကလေးက ဘုမ္မဝတီ မင်းသမီးလေးဆိုတော့ ကိုစက္ကနဲ့ ဘယ် လိုများ ဆက်နွယ်ခဲ့လို့လဲ”

“ကိုစက္ကက ကျွန်မရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ချစ်သူပါ မောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကိုစက္က ရွှေလက်တွဲပြီး ဘုမ္မ ဝတီမှာ ရာသက်ပန် ပေါင်းဖို့ သစ္စာပန် ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဆု တောင်းသစ္စာ မပြည့်ဝခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ ကို တစ်ဖက်သတ် ခံမနေတဲ့ ကိုဒီပါ ကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ကိုစက္ကတို့ ဘဝတွေ ခြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ကိုစက္ကကို လိုက်ရှာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ကိုစက္ကကို လိုက် ရှာရင်း ငိုးမိပြီး မောင်ကြီးရဲ့ အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တာပါ။ မောင်ကြီး ကိုစက္ကကို ရှာပေးပါ။ မောင်ကြီး ကိုစက္ကကို တွေ့ခဲ့ ရင် ဘုမ္မဝတီ မင်းသမီးလေးက ရှာနေ တယ်လို့ ပြောပေးပါ မောင်ကြီးရယ်”

မိန်းကလေးသည် ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုရင်း မချီတင်က ငိုရိုက်နေလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“မိန်းကလေးရဲ့ ချစ်သူ ကိုစက္က ကို ကျုပ် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပေးပါ

မယ်။ ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်။ အခု မိန်းကလေး စိတ်ပန်း လှုပ်နဲ့ဖြစ်နေပြီ။ အနားယူပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးကို ချော့မော့ပြောဆိုပြီး ဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး အိပ် ပျော်သွားမှ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ချ လက်ချဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ ပြန်လာပြီး စိတ်ပန်း လှုပ်နဲ့ဖြင့် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် နှစ် မြက်စွာဖြင့် မည်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ နားထဲတွင် အဆက်မပြတ် ကြား နေရသည့် “မောင်ကြီးရေ... မောင်ကြီး” ဟု မိန်းကလေး၏ အထိတ်တလန့် ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ လန့် နိုးသွားသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မိန်း ကလေး အိပ်သည်နေရာသို့ ရောက် လာခဲ့ပြီး မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့ ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပူ ပန် ကြောင့်ကြမှဖြင့် နီးစပ်ရာ မြို့ခံ လူများကို မေးမြန်းရှာဖွေကြည့်မိသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကို မည်သူကမျှ သိရှိခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး ပြော သည့် ဘုမ္မဝတီဗြိဟောင်းအကြောင်း ကို သက်ကြီးသူများအား မေးမြန်းလိုက် သည်။ ထိုအခါ ဘုမ္မဝတီဗြိဟောင်း သည် တကယ်ပင် ရှိခဲ့ပြီး၊ ဘုမ္မဝတီ မင်းသမီးလေး၏ အချစ်ရာဇဝင်မှာ လည်း တကယ်ပင် ရှိခဲ့သည်ဟု သိရှိ ခဲ့ရသည်။

ဒါဆို ငိုးရွာထဲတွင် ထူးထူးဆန်း ဆန်း ရောက်ရှိလာသည့် မိန်းကလေး သည် တကယ်ပင် ဘုမ္မဝတီဗြိဟောင်း သူလား။ ဒါမှမဟုတ် ငိုးရွာကြီးထဲတွင် ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးထံ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာသေးသည့် ဘုမ္မ ဝတီ မင်းသမီးလေးရဲ့ ဝိညာဉ်က နှုတ် ကပ်ပြီး ကျွန်ုပ်သိအောင် ပြောခဲ့သ လား။ ဒါဆိုလျှင် အဲဒီမိန်းကလေးက ရော မည်သူနည်း။ သူကရော ကျွန်မ နီးခင် ဘာကြောင့် ပျောက်သွားခဲ့လဲ။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးထံ ပတ်သက်၍ လားပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်မှာ ချာချာလည်နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက် ကို မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာလေတိုင်း အမှတ်တရ ရှိနေခဲ့ရပါလေတော့သည်။

အမိပွယ်ရှိသော ယတြာများနှင့် လက်တွေ့ ချမ်းသာ မင်္ဂလာ

ခန့်ကျော်စွာ

တစ်နေ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ
ဟောင်းတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ မနက်ခင်း
စောစော ရောက်လာပါလေ၏။ ၎င်းမိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ်၏
စိတ္တိရအမည်ဖြစ်သော ခန့်ကျော်စွာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ငယ်နာမည်
ဖြစ်သော တင်အောင်တို့ကို ပူးတွဲသိခြင်းမဟုတ်ဘဲ နေလ
ဇာန်နဝါရီတစ်ဆင့် ဆရာ ခန့်ကျော်စွာ ဟူသော ဗေဒင်ဆရာ
တစ်ဦးကို စုံစမ်းရှာဖွေရောက်ရှိလာပြီး တကယ်တမ်း ဆရာ
ခန့်ကျော်စွာကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း
အရှင်လတ်လတ်ကြီးဖြစ်နေ၍ အထူးအံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့်-

“ဟာ...ဟေ့ကောင်၊ ခန့်ကျော်စွာဆိုတာ မင်းလား။
အထူးအဆန်းပါလားကွာ” ဟုသာလျှင် အာမေဍိတ်ပြုပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်ဗေဒင်စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပါလေ၏။

“မင်း...သူရဇော်မဟုတ်လား။ အမလေး...ငါ့ကောင်
ရယ်၊ မင်းမှာလည်း သေမင်းအလံဖြူတွေ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး
နီကထားပါလားကွ။ ဖွေးဖွေးကို လှုပ်နေတာပဲဟေ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏ ဆံပင်ဖြူများကို ကြည့်၍ ဆို
လိုက်သောအခါ...

လို အဲယားကွန်းလေးဖွင့်ပြီး ဗေဒင်ထိုင်ဟောနေရတာပဲ
အေးချမ်းပါတယ်ကွာ။ ငါ့မသိဘူးကွ။ နေလဂျာနယ်ကို ဖတ်
တော့ မင်းဆောင်းပါးလေးတွေ အတော်သဘောကျတယ်
ကွာ။ ငါ့အမျိုးသမီးဆိုလည်း မင်းရေးတဲ့ ယတြာတွေ၊ ဂါထာ
တွေကို ရွတ်ဟ၊ ဖတ်ဟ၊ လုပ်ဟနဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ
ကွာ။ ငါ့သမီး ဆယ်တန်းဖြေတုန်းကလည်း မင်းဆီ ဗေဒင်
လာတွက်သွားသေးတယ်ကွ။ သမီးကလည်း အခု
တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်နေပါပြီကွာ။ အခု
တော့ ငါ့အတွက် ပြေးလာတာဟေ့။ ကံတွေ မစွမ်းလို့
လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှတွေ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေတယ်
ကွာ။ အဲလို အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်တော့ ပြဿနာတွေက
လည်း တစ်ချို့တစ်ခု တက်တယ်ကွာ။ မိသားစုမှာလည်း
စကားအဆင်မပြေမှုတွေ များတယ်။ အဲဒီတော့ နံပါတ်တစ်
ငါ့ကို ကံစွမ်းအောင် လုပ်ပေးပါ။ နံပါတ်နှစ် အလွဲလွဲအချော်
ချော်တွေ ပြောပြောတုန်းတုန်းဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေး
ပါကွာ။ နံပါတ်သုံးအချက်ကတော့ ပြဿနာတွေ တစ်ချို့
တစ်ခု တက်နေတာတွေကို ရုပ်ပေးကွာ။ အေး၊ နောက်ဆုံး
အချက်ကတော့ မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးကွာ။ အဲဒီ ငါ့ဖြစ်ချင်တဲ့ အချက်တွေကို မင်းလတ်

ထားတဲ့ ဗေဒင်တွေ၊ ယတြာတွေနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ။”

ဟု ဆံဖြူ သွားကျိုးအရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် နိုင်လိုမင်းထက်နှင့် ငယ်မူ ငယ်ကျင့် မပျောက်သေးသော ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီးသည် ၎င်း၏ ပင်ကိုယ်စီအတိုင်း ငွတ်တရွတ် အနိုင်ကျင့်၍ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ယတြာတောင်းနေပါ၏။ ၎င်းပြောနေသည်မှာ ယတြာတောင်းသည်နှင့် မတူဘဲ ကုမ္ပဏီသူဌေးက လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းကို အလုပ်တာဝန်ခိုင်းစေနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

“မင်းကလည်း အချက်အလတ်တွေ များပါပေ့ ငါ့ကောင်ရယ်။ ဗေဒင်ဆရာကို လုပ်မပေးရင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး အနုကြမ်းလာစီးသလိုဖြစ်နေပြီ။ ကဲပါလေ။ ဓာတ်သည် ပညာ မနေသာပေါ့ကွာ။ ဒီလို သူငယ်ချင်းရ တို့ ဗေဒင်ဂန္ထီရမှာ ဓာတ်နိမိတ်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွာ။ အောင်ဓာတ်နိမိတ်အတွက်ဆိုရင် အောင်သပြေသုံးတယ်။ မင်းလို ကံစွမ်းချင်တာဆိုရင်တော့ လွယ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ ဓာတ်နိမိတ်အရ ကံစွမ်းညွှန်းဆိုတာ ရှိတယ်ကွာ။ မင်းတို့ ငါတို့ ကန်စွန်းပလိန်းကြော်စားတဲ့ ကန်စွန်းညွှန်းပေါ့ကွာ။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် စီးကရက်ကို မီးညှိပွာရှိက်လိုက်ပါ၏။

“အေး ဆက်ပြောပါကွာ။ ငါက ကန်စွန်းပလိန်း နေတိုင်း ကြော်စားရမှာလား။”

ဟု အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် မေးလာပါလေသဖြင့်-

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းမွေးနေ့တိုင်း ကန်စွန်းညွှန်းကိုညွှန်းကို ရေထဲမှာ ထည့်ပြီး အဲဒီရေနဲ့ ရေချိုး ခေါင်းလျှော်လုပ်ရမှာ။ အဓိပ္ပာယ်က ကံစွမ်းသွားအောင် ဓာတ်ဆင်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။”

ဟု စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ သူငယ်ချင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“အိုကေ၊ သဘောကျတယ်။ လုပ်မယ်။ လွယ်လည်း လွယ်တယ်။ အကုန်အကျလည်း မရှိဘူး။ အဲလို ယတြာတွေကြောင့် မင်း နာမည်ကြီးနေတာ နေမယ်။ ငါတောင် ကြားလိုက်တာနဲ့ မင်းယတြာကို လုပ်ချင်သွားတာကိုး။ အဲဒါနဲ့ နုတ်ယအချက်ကို ဆက်ပြောဦးလေကွာ။ အလွဲလွဲ အချော်ချော်အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောပြောတုန်းတုန်း အောင်မြင်သွားအောင် ဘာလုပ်ရမလဲကွာ”

ဟု အားမနာ ပါးမနာ ဆက်၍ မေးပြန်၏။

“ခါလည်း လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင်လမ်းကို သဲခင်းလျှာဒိန်းတဲ့ ကုသိုလ်ဒါနလုပ်လိုက်ရင် လမ်းပွင့်သွားတဲ့ ကုသိုလ်ဓာတ်ရတယ်ကွာ။ အလုပ်စီးပွား လာဆတ်ဝတ်နေတာတွေ၊ အလွဲလွဲအချော်ချော် အထစ်ထစ်အပေါ့ပေါ့ဖြစ်နေတာတွေ လမ်းပွင့်ပြီး အောင်မြင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းမွေးနေ့ အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်မှာ နီးစပ်သူ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအဝင်လမ်းကို သဲခင်းလျှာတဲ့ ကုသိုလ်လေး လုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ။”

ဟု စိတ်ရှည် သည်းခံပြီး လွယ်ကူ၍ အစွမ်းထက်သော ယတြာကို ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ၎င်းသူငယ်ချင်း-

“ဟာ... ရှယ်ပဲကွာ။ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ မှန်သေးပေါ့ကွာ။ ဘုန်းကြီးတဲ့ ဓာတ်လည်း ရသွားတယ်။ လမ်းပွင့်တဲ့ ဓာတ်လည်း ရသွားတယ်။ သဲခင်းတယ်ဆိုတာလည်း အတန်ကျ သိပ်မများပါဘူး။ လုပ်လိုက်မယ် သူငယ်ချင်း။ ဝေးပြီးတော့ ဆက်ပြောပါဦးကွာ။ ပြဿနာတွေ တစ်ချို့တစ်ချို့ တက်နေတာတွေ ရပ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုပါအုံးကွာ။”

ဟု လောဘတကြီး ဆက်၍ မေးပါလေ၏။

“လွယ်ပါတယ်ကွာ။ လောကမှာ အရောင်တွေလေး အဓိပ္ပာယ်စိုးမိုးမှု အလွန်ကြီးတယ်ကွာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လမ်းဘေး မီးပွင့်တိုင်း အနီရောင်ပြတားရင် ယာဉ်တွေ၊ လူတွေ တန်းစီရပ်နေရတော့တာပဲလေ။ အဲဒါကြောင့် အနီရောင်ဟာ ရပ်တန့်ပစ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးဩဇာရှိတယ်ကွာ။ အဲဒီတော့ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ယတြာထိုး တံခွန် ယပ်တွေ ရောင်းဆိုင်က အနီရောင်ယပ် ရှစ်လက်ကို ဝယ်ပြီး အဲဒီအနီရောင်ယပ်တွေပေါ်မှာ “ပြဿနာတွေအားလုံးရပ်” လို့ မင်အနုထိုးရေပြီး မင်းမွေးနေ့မှာ ဘုရားစေတီရဲ့ မွှေးနံ့ထောင့်ကို သွားလျှာလိုက်။ မင်းက သောကြာသားဆိုတော့ သောကြာနေ့ သောကြာထောင့်ကို သွားလျှာရတာပေါ့ကွာ။

“ယပ်” ဆိုတဲ့ ယတြာပစ္စည်းရဲ့ ဓာတ်ဘိသိက်ရမ်း “အနီရောင်” ဆိုတဲ့ ရပ်စေတဲ့ တန်ခိုးရယ်ကို ပေါင်းထိုင်တော့ မင်းကို လာသတ်မယ်လို့ ရှိရင်တောင် မသတ်တော့ဘဲ ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်ကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းသူငယ်ချင်းက ရွှင်ပြုံး သဘောကျစွာဖြင့်...

“သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ယတြာပဲကွာ။ မင်းပြောတာနဲ့ အခုတောင် လုပ်ချင်နေပြီ။ တကယ်လည်း ပြဿနာတွေ ရပ်သွားမယ်လို့ ငါယုံတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ နောက်အချက်အလက် နောက်ဆုံးအချက်ပါကွာ။ ငါ့မှာ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ

အသံများအသံမပြောဘဲ လင်မယားချင်းတွေ စကားသော
အသံများတယ်ကွာ။ အိမ်မှာ အေးချမ်းတယ်ကို မရှိဘူး။
အဲဒီတော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လွယ်ကူပြီး အကုန်ကျ
သက်သာတဲ့ မိသားစု အေးချမ်းစေတဲ့ ယတြာလေး ပြောပေး
မိဦးကွာ”

ဟု တောင်းတောင်းဆိုဆို ပူဆာလာပါလေတော့၏။
“ဒါလည်း သိပ်မခက်ဘူးကွာ။ အိုးအိမ်၊ အိမ်ထောင်
အလုပ်၊ စီးပွား၊ အဲဒီကိစ္စတွေမှာ ပူပန်သောကဖြစ်လာတယ်
ဆိုရင် လွယ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းရဲ့ မွေးနေ့
မျက်စောစောမှာ အုန်းရည်ထဲကို ရေခဲတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်
ထည့်ပြီး အိမ်ဘုရားကို ကပ်လှူလိုက်စမ်းပါကွာ။ ချက်ခြင်း
ကို အပူသောကတွေ အေးသွားပါလိမ့်မယ်ကွာ။

အုန်းရည်ဆိုတာ တနင်္ဂနွေ အုန်းသီးထဲက အရည်
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအရည်ကို ရေခဲနဲ့ အေးစေပြီး ဘုရားလှူ
လိုက်တယ်ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေကိစ္စတွေဖြစ်တဲ့ အိုးအိမ်ကိစ္စ၊
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ အလုပ်စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ သောက
ကင်းဝေးပြီး အေးချမ်းသွားတော့တာပေါ့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြလိုက်လျှင် ပွဲဇွေးတန်းမှ လိုချင်
မက်မောနေသော မြင်တွေ့နေရသည့် ကစားစရာ အရပ်

ကလေးများကို ရသွားသည့် ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်
၏ ငယ်သူငယ်ချင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်နူးစွာ
ဖြစ်ပြီးလျှင်...

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ မသိတော့လည်း သိပ်
ခက်တဲ့ ကိစ္စကြီးတွေပေါ့ကွာ။ သိတော့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ
လွယ်လွယ်ကူကူ အကူအညီရှိရှိ အသုံးချလိုရတဲ့ တကယ်
ကိစ္စရပ်ကွာ။ ဒီအကြောင်းလေးကို ဆောင်းပါးလေး ရေးပါကွာ။
ငါ့လို ကံမစွမ်း၊ ဉာဏ်မစွမ်း သောကရတက် များနေတဲ့သူ
တွေအတွက် မင်းယတြာတွေဟာ အားဆေးတစ်ခွက်ပါပဲ
ကွာ။ မင်းကတော့ ခုနစ်ရက်သာသမီး သောကကို တတ်တဲ့
ပညာနဲ့ ကူညီပြီး ဘဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ကုသိုလ်တွေ
များနေတာပဲကွာ”

ဟု ရည်ရှည်လျားလျား ဝမ်းမြောက် ချီးမွမ်းစကားဆိုပြီး
လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော ငယ်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သူရဇော်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာနှင့် ပြန်သွားပါလေတော့သည်။

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)(၃၁)လမ်း၊(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉-၅၁၅၀၄၆၂

ကျွန်းကျွန်း

ပြန်မလော့ပြန်က

အိပ်

နံနက်ခင်း၏ နေခြည်အလက်
တွင် ပြန်မလော့မြစ်ရေပြင်သည် ငွေ
ရည်ပက်ထားသကဲ့သို့ တောက်ပနေပါ
သည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်လိုက်သောအခါ
လင်းလက်လှပနေပါသည်။ ပြန်မလော့

မြစ်သည် နံနက်ခင်းတွင် ကြည့်လိုက်
ပါက အလွန်သဘောကောင်းမည်
အသွင်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

“ပြန်မလော့မြစ်က နံနက်ပိုင်း
တွင် လှသလောက်၊ ညနေပိုင်းမှာ ရှိ

ဆိုတယ်။ နံနက်ခင်းမှာ ချစ်စရာကောင်း
သလောက် ညနေပိုင်းမှာ အေး
ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ညနေ
မစောင်းခင် ရောက်ရောင် ပြန်မလော့
အချိန်နောက်ကျခွဲရင် လုံးဝ ပြန်မလော့

မကူးပါနဲ့။ ရောက်တဲ့အရပ်မှာသာ ည အိပ်ပြီး ဝမ်းလင်းမှ ပြန်ခဲ့ပေတော့”

ဦးကျော်အေး၏ အမှာစကားကို မြင့်ဆွေ ကြားယောင်နေပါသည်။ နံနက် ခင်း မြင်ကွင်းက နှစ်လိုဖွယ်ရာရှိသော် လည်း ညနေတွင် လှိုင်းကြမ်းသဖြင့် သတိပြုပြီး ပြန်ရန် မှာလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

မြင့်ဆွေမှာ ငါးခြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လပွတ္တာအထိ ကိုယ်တိုင်သွား ရောက်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ခေါက် ဦးကျော်အေးတို့ရွာသို့ ကညင်ဆိပ်ရွာ၌ ငါးခြောက်ကောင်း သည်ဟု သတင်းရ၍ ဦးကျော်အေး၏ အိမ်တွင် ညအိပ်ပြီး နံနက်စောစောမှ ပြန်မလော့မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ မြစ်တစ်ဖက်ရောက်ပြီး တစ်ပိုင်း ခန့် လမ်းလျှောက်မှ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ပါမည်။ ကူးတို့ဆိပ်မှ မော်တော် ဇီ၍ ကညင်ဆိပ်သို့ သွားရမည်ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ရန် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ညနေမစောင်းမီ ရောက်ရန် အရေးကြီးသည်။ လမ်း လျှောက်ရင်း လက်ပံမြိုင်ခြံကြီးကို မြင် ထိုက်ရ၍ ကြက်သီးများ ထကာ၊ ဦးကျော်အေး၏ စကားကို ကြားယောင် ခဲ့ပြန်သည်။

“နောက်အန္တရာယ်တစ်ခုက သက်ပံမြိုင်ခြံကို ဖြတ်သွားရတာပဲ။ အဲဒီခြံကလည်း နေဘက် မြင်မြင်ထင် ထင်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမယ့် နေ ခင်တာနဲ့ အခြောက်အလှန့်က ကြမ်း ဘယ်။ အချိန်မီလို့ ပြန်မလော့မြစ်ကို ဖြတ်မရလိုကတော့ အနီးဝန်းကျင်မှာ အိမ်ရာ မရှိဘူး။ ရွာဆက်ဝေးလို့ သက်ပံမြိုင်မှာပဲ အိပ်ကြရတယ်။ အရင်

က ရွာထိပ်မှာ ဗိုလ်တဲလို အဆောက် အအုံပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အခုတော့ ပျက်စီးနေပါပြီ။ အဲဒီနေရာမှာ အိပ်ပြန် ရင်လည်း ရေတွင်းပျက် သရဲဆိုတာ နာမည်ကြီးတယ်။ ညဘက်သွားတဲ့ လူ တိုင်း တွေ့ကြရတယ်။ ဒီတော့ အချိန် နောက်မကျစေနဲ့ပေါ့ဗျာ” အ

ဟု မှာလိုက်သေးသည်။

ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့သို့ ရောက်စဉ် ထိုခြံကြီးအား ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခြံ ကြီးမှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး ခြံထဲတွင် လူမနေသည်မှာ ကြာ၍ထင်၊ ဆူးပင်၊ နွယ်ပင်၊ မြက်ပင်များက တောထ လျက်ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် လယ်ယာ လုပ်ငန်းမှ ပြန်လာသူတစ်ဦးကို တွေ့၍ မေးကြည့်မိသည်။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး...လက်ပံမြိုင် ခြံဆိုတာ ဒီခြံလား”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ အလွန်ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ခြံပါ။ နေ့ခင်းဘက်မှာ တည်ငြိမ်သလောက် ညဘက်မှာ ဆိုး လှပါတယ်ဗျာ”

“မိတ်ဆွေ...ကိုယ်တွေ့ ကြုံရ သလားဗျ”

“ကြုံဖူးတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တို့က ဒီလမ်းကို နေ့တိုင်းဖြတ်နေရတာကိုးဗျ”

“ဘယ်လို ခြောက်တာလဲဗျ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် က ကျွန်တို့ရွာသား ကိုကျော်ခေါင်ဟာ လယ်ဧက ငါးဆယ်လောက် ပိုင်တယ်။ ရွာမှာတော့ သူဌေးပေါ့။ လယ်ဧကများ တော့ ရွာမှာ မနေဘဲ လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ နီးတဲ့ ဒီလက်ပံမြိုင်မှာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေတယ်။ မိသားစုက မလိုက်နိုင်တော့ တပည့်တွေအားကိုးနဲ့ ဒီရွာမှာ လယ် လုပ်ဖို့ လာနေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ လူဆိုး အဖွဲ့ရောက်လာပြီး ဓားပြတိုက်ရော ဆို

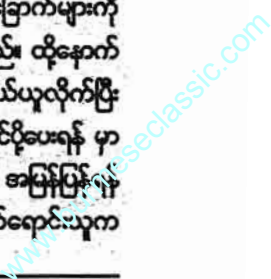
ပါတော့။ ကိုကျော်ခေါင်ကလည်း သတ္တိ ခဲဆိုတော့ ဓားနဲ့ ပြန်ခုတ်တာပေါ့။ လူ ဆိုးနှစ်ယောက်သေတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ အင်အားမမျှလို့ ကိုကျော်ခေါင် လည်း ဇဏ်ရာဇဏ်ချက်တွေနဲ့ လဲပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အသက်မသေဘဲ ကျန် ခဲ့ပေမယ့် လူဆိုးတွေက ကိုကျော်ခေါင် ကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချထားခဲ့တယ်။ နောက်နေ့မှ ရွာသားတွေက သိရတော့ ကိုကျော်ခေါင် အသက်မရှင်နိုင်တော့ ဘူးပေါ့။ အဲဒီက စပြီး ညဘက် ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်ကို ဖြတ်သွားတဲ့ လူတိုင်းက ကိုကျော်ခေါင်ကို တွေ့နေရတာနဲ့ ရေ တွင်းပျက် သရဲရှိတယ်လို့ နာမည်ကြီး သွားတာပေါ့”

မြင့်ဆွေသည် လယ်သမားကို နှုတ်ဆက်၍ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဘက်သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ လက်ပံ ပင်များကို အစီရရှိတွေ့လိုက်ရာသဖြင့် လက်ပံမြိုင်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည် ခန့်မှန်း ရသည်။

ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ရန် သွက် သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ညနေ စော စောပြန်နိုင်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ကူးတို့ ဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပထမဆုံး ထွက်မည့် ကူးတို့ မော်တော်နှင့် လိုက် ခဲ့သည်။

ချောင်းကျဉ်းကျဉ်းတွင် ရေကျ သွားသဖြင့် ခရီးမတွင်လှပါ။ ညနေ ၄နာရီမှ ကညင်ဆိပ်သို့ ရောက်ပါသည်။

ဦးကျော်အေး မိတ်ဆွေ၏ အိမ် ကို ကြာကြာမရှာရဘဲ တွေ့ရသဖြင့် သူ လိုချင်သည့် ငါးခြောက်များကို လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ လိုသလောက် ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ငွေချေ၍ ရန်ကုန်သို့ တင်ပို့ပေးရန် မှာ ကြာသည်။ ပြီးသည်နှင့် အပြန်ပြန်ရန် မြင်ရသည်။ ငါးခြောက်ရောင်းသူက

ထမင်းကျွေးသည်ကိုပင် မစားနိုင်ဘဲ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကိုသာ စားပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်မှ စိတ် အေးရတော့သည်။ အပြန်ခရီးတွင် စိတ် လက်ပေါ့ပါးပြီး ပြင်ပ ရှုခင်းများကို ငေး မောရင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ခရီးတစ်ဝက်အရောက် တွင်တော့ မော်တော်မှာ စက်ပျက်သွား သဖြင့် စိတ်ညစ်ရတော့သည်။ မော် တော်သမားက မကြာပါဘူးဟု ပြော သော်လည်း တစ်နာရီကျော်နီးပါးလောက် အထိ ပြင်၍ မရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ရွာသို့ ပြန် ယူနေရသဖြင့် ခရီးသည်များ စိတ်ပျက် အေးသွက်နေကြသည်။ မြင့်ဆွေမှာ အခြားခရီးသည်များထက် ပို၍စိတ်ပူ ရသည်။ စိတ်ပူသော်လည်း မိမိတတ် နိုင်သည့်အလုပ် မဟုတ်သဖြင့် ကုန်း ပေါ်သို့ တက်၍ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ သည်။

နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်ရင်း နောက် တစ်နာရီလောက်၌ မော်တော် ပြန်ထွက်နိုင်လျှင် အချိန်မီနိုင်မည်ဟု တွေးရင်း ဖြေငြိမ်းနေရသည်။ ဘုရားစာ များ ရွတ်၍ အချိန်မီ ပြန်ရောက်ရန် ဆုတောင်းနေရသည်။ ကံအားလျော်စွာ ပစ္စည်းများနှင့် အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာ သဖြင့် သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မကြာမီ မော်တော် ပြန်၍ထွက် နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မော်တော်မှာ နေလွန်း သည်ဟု ထင်မိသည်။ မော်တော် ကမ်း သို့ ကပ်လိုက်သည်နှင့် အချိန်မီသေး သဖြင့် ဝမ်းသာရပါသည်။ မြင့်ဆွေသည် ခရီးသည်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ကမ်း ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မပြေးရဲတစ်မယ် ခြေလှမ်းသွက်သွက်

လျှောက်ခဲ့သည်။ နေမစောင်းမီ မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်၍ မောရပန်းရမ်း ပင် မသိတော့ပါ။

လက်ပံမြိုင်ကို မြင်ရသည့်အခါ နေစောင်းနေပြီဖြစ်၍ ရင်ခုန်နေမိသည်။ ရွာများနှင့် အလှမ်းဝေးသဖြင့် လက်ပံ မြိုင်တွင် ညအိပ်ရမည်ကို မတွေးရဲ အောင် ရှိနေပါသည်။ လက်ပံမြိုင်တွင် ညအိပ်ရပါက ဝေးချင်သလောက် ဝေးစမ်းပါစေ၊ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက် အောင်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ပံမြိုင်ကို မည်သို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်ကိုပင် သတိမထား နိုင်အောင် အမြန်ဆုံး လျှောက်လာခဲ့ သည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ရန် မဝေး တော့ပြီဖြစ်၍ ခြေလှမ်းကို ပို၍သွက် ခဲ့ပါသည်။

မြစ်ကမ်းကို မြင်နေချိန်တွင် မြစ် ကမ်းဆီမှ လူတစ်ယောက် လျှောက် လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုလူကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ...ဟိုဘက်ကမ်းကို ပို့မယ် ကူးတို့လှေတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ မြစ်ထဲမှာ လေ ထန်ပြီး လှိုင်းကြီးနေလို့ ကူးတို့လှေ တွေ စောစောသိမ်းသွားတယ်။ ကျုပ် တောင် ကံကောင်းလို့ နောက်ဆုံးလှေ နဲ့ လိုက်လာတာ။ တစ်လမ်းလုံး ဘုရား

တ၊လာရတာ။ လှိုင်းကြီးလိုက်တာဗျာ”

“ခင်ဗျားလိုက်တာတဲ့ လှေတော့ ကမ်းနားမှာ ရှိဦးမှာပေါ့”

“ကျုပ် ဒီဘက်ကမ်းကို ရောက် တာ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။ အခု ချိန်မှာ လှိုင်းက ပိုကြမ်းနေပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ကူးတို့အမိ ခြေ လာခဲ့ရတာ”

“ဇီနီနီနီ ထူးထူးခြားခြား လှိုင်း ကြမ်း၊ လေထန်နေတာဗျာ။ ခါတိုင်ဆို ရင် ဒီအချိန်က လေတဖြူးဖြူးပဲ။ ဟို ဘက်ကမ်းကို ကူးလို့ ကောင်းတဲ့ အချိန်ပဲဗျာ။ ကဲ...ကျုပ်သွားပြီဗျာ၊ တစ်ညတော့ ဒုက္ခခံလိုက်ပေါ့ဗျာ”

ထိုလူက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် သွားပါတော့သည်။ မြင့်ဆွေသည် စိတ် မလျှော့သေးပါ။ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက် အောင်သွားသည်။ ကံအားလျော်စွာ လှေတစ်စီးလောက် တွေ့လျှင် အဆင် ပြေနိုင်သည်။ မြစ်ကမ်းပါးတွင် လှိုင်း ခေါင်းဖြူလုံးကြီးများ ကမ်းပေါ်သို့ နှစ် တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လှေ တစ်စီးမှ မတွေ့ရသလို၊ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ လေကြီး ကလည်း တိုက်နေပါသည်။ လေကြီး ကြမ်းဆင်သလို၊ လှိုင်းလုံးကြီးများ အေးသတကြီး မာန်ကြွ၍ ခုန်ပျံ့လျှောက် ရှိပါသည်။ လေထန်နေချိန်ဖြစ်၍ ကမ်း နားတစ်လျှောက် ကြောက်စရာအသွင် ကို ဆောင်နေပါသည်။

မြင့်ဆွေသည် စိတ်မလျှော့သေး ဘဲ နေဝင်သည်အထိ လှေကို နှောင့် လှန်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ နေဝင်သော မည်ဖြစ်၍ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မြင့်ဆွေ ထဲက လှိုင်းလုံးကြောင့် သွန်သွန် ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော သူ

တိုင်းအတိုအစများကို ကောက်ရင်း သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“မိတ်ဆွေက ဟိုဘက်ကမ်းကို တူးဖို့ စောင့်နေတာလား။ မကြီးစားပါ နဲ့တော့ဗျာ။ ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ လောက်က ရောက်လာတာတောင် လျော့ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လေ့သမား က သွားရဲမှာလဲဗျာ။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ရှမ်းနိုင်ကျနေတာပဲ”

“နောင်ကြီးကလည်း ဟိုဘက် ကမ်းကို ကူးဖို့ လာတာလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒီနေ့မှ လှိုင်းကြမ်း လေထန်နဲ့ ကြုံရတယ်။ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲဗျာ။ ဒီအနားမှာ မီးဖိုပြီး တစ်ည တာ နေရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်နေရာမှာ မီးဖိုမှာလဲ”

“လက်ပံမြိုင်ခြံမှာပေါ့”

“လက်ပံမြိုင်ခြံက သရဲခြောက် တယ်ဆိုဗျ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ ခင်ဗျား ပါ လိုက်မယ်ဆိုရင် အဖော်ရတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အတူနေရင် ဘယ်သူရဲက ခြောက်ဝံ့မှာလဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့တာ ကံကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီသစ်ကိုင်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မီးဖိုမယ်ဗျာ။ တစ်ညလုံး မီးဖို နေရင် တစ်ညတာဆိုတာ ဘာမှမကြာ

ပါဘူး”

“အေးဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့တာ ကံကောင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း ထင်းစ တွေ ကောက်ခဲ့ပါမယ်”

မြင့်ဆွေ အားတက်သွားသည်။ ကမ်းနားတွင် တွေ့သမျှ သစ်ကိုင်း ခြောက်အတိုအစများကို လိုက်လံ ကောက်ရင်း ထိုလူ၏ နောက်သို့ လိုက် လာခဲ့သည်။

လက်ပံမြိုင်ခြံသို့ ရောက်သည် နှင့် နေဝင်၍ မှောင်သွားပါသည်။ ရှေ့ က သွားသည့် မိတ်ဆွေမှာ လက်ပံပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သစ်ကိုင်း ခြောက်များဖြင့် မီးမွှေးနေပါသည်။ မီး တောက်ပေါ်လာသည့်အခါ မြစ်ကမ်း ဘေးမှ ကောက်ယူလာသည့် ရေစို သစ်သားစများကို မီးဖိုပေးတွင် မီးကင် ထားလိုက်ပါသည်။ မီးတောက်ပေါ် ထွက်လာမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့် မိသည်။ အိမ်ကြီးမှာ များစွာ အိုဟောင်း နေဟန်ရှိသည်။

“လာဗျာ...ထိုင်ပါ။ မီးရောင် ကြောင့် ခြင်ကိုက် သက်သာတာပေါ့။ နောက်ပြီး အနွေးဓာတ်ရတာပေါ့။ မီး ရောင်လက်နေရင် နာနာဘာဝတွေ လည်း မလာရဲတော့ဘူးပေါ့”

မြင့်ဆွေသည် ထိုလူနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် နေရာယူပြီး ထိုင်လိုက်

သည်။ ထိုလူက စတင်၍ မေးပါသည်။

“မိတ်ဆွေက မြို့ကြီးသား ထင် တယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ။ ငါး ခြောက်ဝယ်ရင်း ရောက်လာတာပါ။ လက်ပံမြိုင်က နာမည်ကြီးတော့ ဒီ နေရာမှာ ညမအိပ်ရဲဘူး။ အခု မိတ်ဆွေ နဲ့ တွေ့လို့ တော်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေအကြောင်း ပြောပါဦး”

“ကျုပ်က လပွတ္တာက လာခဲ့ တာပါ။ ကျုပ်ငန်း နေမကောင်းလို့ ဆေးဆရာပင့်ရအောင် လာခဲ့တာ။ ဆရာက ဟိုဘက်ကမ်း ကူးသွားတယ် ဆိုလို့။ အခု လှိုင်းထန်ပြီး ဒီည မကူး နိုင်တော့ဘူး။ ဒီည ဒီမှာပဲ နားရတာပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက် နဲ့ မစိမ်းတော့ဘူး။ မကြာခဏ ရောက် တတ်ပါတယ်”

“ဒီခြံထဲမှာ ရေတွင်းကြီး ရှိတယ် လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိ တာလဲဗျ”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ရေတွင်း ဆီကို သွားချင်လို့လား”

“ဟာ...မသွားရဲပါဘူး။ သိချင် လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“အိမ်ရဲ့ အနောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ရေတွင်းက ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“ရေတွင်းမှာ သရဲရှိတယ်လို့ ကြားဖူးလို့ပါ”

“သရဲက ရေတွင်းမှာ နေပါ့မလား ဗျာ။ သစ်ပင်မှာ နေမှာပေါ့”

“မိတ်ဆွေ...ဦးကျော်ခေါင် ဆို တာကို ကြားဖူးသလား”

“ဦးကျော်ခေါင်က ကျုပ်ရဲ့ ဘကြီးတော်တယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆို တော့ ဦးကျော်ခေါင်က ခင်ဗျားကို

မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်မှာ ထိုလူသည် အုတ်ရိုး သုံးပေခန့်စီထားသော ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တက် ၍ ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ ပါသည်။

တော့ ခြောက်လှန့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

နှစ်ဦးသား စကားကောင်းနေစဉ် ဝန်းဟူသော အသံကြီး ပေါ်လာသဖြင့် မြင့်ဆွေ ခေါင်းကြီးသွားသည်။ မြင့်ဆွေ ကို ကြည့်ရင်း ထိုလူက ရယ်မော၍ ပြောပါသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျ။ အုန်းသီးကြွ ကျတာပါ”

မီးအားကျသွားသဖြင့် ထိုလူက ထင်းများကို ထပ်၍ ဖြည့်နေပါသည်။

“မိတ်ဆွေ... အိပ်ပါ။ ကျုပ် တစ်ညလုံး စောင့်နေပါ့မယ်”

“မအိပ်ရဲပါဘူးဗျာ”

“ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲဗျ”

“ဆယ်နှစ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်”

မြင့်ဆွေက နာရီကိုကြည့် ပြော လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ် ထင်းရှာလိုက်ဦး မယ်။ အိပ်ချင် အိပ်နေပေါ့ဗျာ”

ထိုလူက မြင့်ဆွေကို ပြောပြီး မြစ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မြင့်ဆွေမှာ ထိုလူ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား သည်နှင့် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ထိုလူနှင့် လိုက်မသွားမိသည်မှာ မှား လေစွဟုလည်း နောင်တရနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် မီးတောက်အား ကောင်းလာအောင် ထင်းခြောက်များ ထည့်လိုက်သည်။ မီးအားကောင်းလာ မှ ကြောက်စိတ်များ အနည်းငယ်ပြေ သွားပါသည်။

မကြာမီတွင် ထိုလူသည် ထင်း များကို ပွေ့ပိုက်လျက် ပြန်ရောက်လာ သည်။ နှစ်ယောက်အတူရှိနေသဖြင့် ကြောက်စရာ မရှိတော့ပါ။ မီးအား ကောင်းသည်နှင့် အပူရှိန်များ၍ မြင့်ဆွေ က ကိုယ်လုံးလှည့်၍ အပူခံရသည်။

ထိုလူမှာ အပူဇလော်ကို ကြောက်ပုံမရ ဘဲ မီးပုံအနီးသို့ တိုးသည်ထက် တိုး ကပ်နေသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တွင် ရေများ စိမ့်နေသည်ကို သတိပြု မိလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ရွှဲလို့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ထင်းရှာရင်း ကမ်းပါးလိမ့်ကျလို့ပါ။ ခဏကြာရင် ခြောက်သွားမှာပါ”

ထိုအချိန် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံများကို ကြားလိုက် ရသည်။ ထို အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထိုမိတ်ဆွေမှာ ရုတ်တရက် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဒီက မိတ်ဆွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်သွားရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီ။ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ မကြာခင် မိုးလင်းတော့မှာပါ။ မြစ်ကမ်းဘက်မှာ ကူးတို့လှေတွေလည်း လာခါနီးပါပြီ”

“မိတ်ဆွေက ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ။ မိုးလင်းမှ အတူသွားကြတာပေါ့”

“ကျုပ်က ပြန်မှမြစ်မှာမို့ပါဗျာ။ ကဲ... သွားပြီနော်”

မိတ်ဆွေကြီးက ထ၍ ရပ်လိုက် ပြီး တားဆီးချိန်ပင် မရနိုင်လောက် အောင် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားပါ သည်။ ထိုလူထွက်သွားမှ ထိုလူထိုင်ခဲ့ သည့် နေရာတွင် ရေစိုအကွက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင့်ဆွေသည် ထိုလူ အဝေးသို့ ရောက်သည့်တိုင် မျက်ခြည် မပြတ် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်မှာ ထို လူသည် အုတ်ရိုး သုံးပေခန့် စီထား သော ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တက်၍ ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်ကို မြင် လိုက်ရပါသည်။ “ဝန်း”ဟူသော အသံ ကျယ်ကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရပြီး

မြင့်ဆွေ အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေ၏အဖြစ်ကို မစဉ်းစားတတ် အောင်လည်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းဆီသို့ သွားကြည့်ရန် စိတ်ကူး မိသည်။

သို့သော် ရေတွင်းပျက် သရဲခို သည့် စကားကို သတိရလိုက်မိသဖြင့် သူ သွားမကြည့်ရဲတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် လက်ပံမြိုင်ကို အမြန်ဆုံး ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အပြင်တွင် ရောင်နီပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။

မြင့်ဆွေသည် ကူးတို့ဆိပ်သို့ လျှောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ငေး လေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ ကြုံရသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြမဆုံးအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်သက်တွင် တစ်ခါ သာ သူကြုံရသည့်အဖြစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ အိပ်မက်များ မက်ခဲ့သလားဟု ဖြစ် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း သူ တစ်ည လုံး လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရသေးတာ သူအသိ ဆုံးဖြစ်သည်။

ဒါဆို သူနှင့် အခု တွေ့ခဲ့သည်မှာ တစ္ဆေများလား။ အများပြောနေကြသည့် ရေတွင်းပျက် သရဲများလား။ ဖြစ်နိုင် သည်။ လုံးဝ ယုံမှား သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါ။

သူနှင့် တွေ့ခဲ့သည်မှာ ရေတွင်း ပျက် သရဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည်တော့။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

၁၂-ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား

တက္ကသိုလ် စိုးမိုးနိုင်

မိသားစုသိ

[မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

ARIES

ရည်ရွယ်ချက်သစ်၊ ဆန္ဒသစ်တို့ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရရှိမည်။ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုနှင့် အထူးပင် အကျိုးပေး၏။ ဉာဏ်ကောင်းသလောက်လည်း အကျိုးပေး အထူးကောင်း၏။ ယခုကာလမှာ မိတ်ဆွေသစ်ကို သတိပြုသင့်သည်။ အပေါင်းအသင်းကို ရွေးချယ်ဆက်ဆံသင့်ချိန်ဖြစ်၏။ မိသားစုအတွင်းမှ မွေးနံတူတစ်ဦးကြောင့် လာဘ်ရှင်မည်။ စက်ပစ္စည်းအတွက် စကားပြောဆိုမှုများ အဆင်ပြေမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ရပ်ဝေးခရီးကိစ္စ အထစ်အငေါ့ အနည်းငယ်ကြုံရတတ်သည်။ ပညာရေးကောင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ အချစ်ရေးကိစ္စကို လေးနက်စွာ တွေးခေါ်နေမည်။ ကျန်းမာရေးသင့်၏။

- မိတ်ဆွေသစ်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၁)အဆုံး (၃)အစ (၆)အဆုံး။
- သတိပြု - မွေးနေ့တွင် အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး အနွှာရယ်ကင်း ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြဿနာသိ

[ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

TAURUS

အစိမ်းရင့်ရင့် သစ်တောတစ်ခုပမာ ခြစ်မီးရောင်ဝေလျက် တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု ရှိနေပါလိမ့်မည်။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတများဖြင့် လူမှုရေးကြွယ်ဝခြင်း ကြုံရတတ်၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းကိစ္စတွင်မဆို စိတ်ရှည်ရှည်၊ စိတ်အေးအေးထားလျက် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်နေတတ်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆန္ဒနှင့် ရည်ရွယ်ချက် များတတ်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့နေတတ်သည်။ လူကြီးမိဘတို့၏ အကြံပေးမှုကို လက်ခံညှိနှိုင်းပါ။ ရပ်ဝေးခရီးမထွက်သင့်။ ပြင်ဆိုင်သူတို့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်း မေတ္တာတရားထား၍ သည်းခံခြင်း ပြုလုပ်ပါ။ ထိပါက်ကိန်းရှိသည်။ ချစ်သူနှင့် ကစမ်းကြည့်ပါ။ ကျန်းမာနေမည်။

- မိတ်ဆွေသစ်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၂)အဆုံး (၃)အစ (၆)အဆုံး။
- သတိပြု - မွေးနေ့တွင် တစ်နေ့တည်း ဘုရားသုံးဆူဖူးကာ ရွှေထီးသုံးလက်လှူပါ။

မေထုန်ရာသီ

[မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း]

GEMINI

မိုးရိပ်မိုးငွေများ ကုန်ဆုံးလွန်ပြောက်ပြီး နှင်းဖြူအချို့ကို တွေ့ရှိရချိန်၊ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် အစွမ်းအစ တောက်ပြောင်နေပါလိမ့်မည်။ ကံမြူးနေသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် ယခုကာလမှာ လုပ်သမျှ ဟုတ်နေမည်။ အကြံအစည်သစ်များကို ရဲရဲသာလုပ်ဆောင်လိုက်ပါ။ လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စမှာ အကြံတူသည့် ရန်သူများ ရှိနေသော်လည်း သင့်ကံ ခြေတစ်လှမ်းအသာဖြင့် အနိုင်ယူခွင့်ရပေလိမ့်မည်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသံများကို ကြားခွင့်ရပေလိမ့်မည်။ ကတိသစ္စာတည်ကြည်သော ချစ်ခရီးဖော်နှင့် ဘဝခရီးကို ပြီးပျော်စွာ လျှောက်လှမ်းခွင့်ရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် တရားထိုင်ပါ။

- မိတ်ဆွေသစ်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၉)အဆုံး (၄)အစ (၁)အဆုံး။
- သတိပြု - သီလရှင်များကို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေးနှင့် ငွေကြေးလှူဒါန်း၍ ဒါနကောင်းမှု ပြုပါ။

ကရကဏ်ရာသီ

CANCER

[ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း]

အပူရှိန်ပြင်းသော နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုဝင်ရောက်သွားပါပြီ။ နေကွယ်သွားလတ္တံ့ပါလိမ့်မည်။ အေးမြသော လပြည့်ဝန်းကို မကြာခင်ကာလမှာ သင် ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကြည်နူးဖွယ်၊ သာယာဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ခွင့်ရရှိပါလိမ့်မည်။ သင်သည် နှုတ်သိမ်မွေ့ စိတ်ရှည်ကာ အကောင်းမြင် အပြုတွေးနေပါလိမ့်မည်။ အင်္ဂါနက္ခတ်စဉ် သင့်ကို ရေရှည် အကျိုးပြုပါလိမ့်မည်။ ငွေကြေးပင်သောက ကင်းဝေးနေမည်။ အချစ်ရေး စိတ်မချမ်းမည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာနေမည်။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၂)အဆုံး (၁)အစ (၇)အဆုံး။
- ယတြာ - ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦးကို သစ်သီးနှင့် ငွေကြေး ခါနပြုပါ။

သိဟ်ရာသီ

LEO

[ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း]

မြားကလေး ပစ်မှတ်ရောက်စေရန် လေးညှို့မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာလာချိန်မျိုးပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ စွန့်စွန့်စားစား ပြောင်းလဲမှုတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ သင်သည် ကံကြမ္မာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရင်ဆိုင်တတ်သော စရိုက်သဘာဝ ရှိနေပါလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးတွင် အပျင်အလည် ပညာစွက်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ဘဝအဆင့်အတန်းတိုးတက် ထည်ဝါသွားပါလိမ့်မည်။ တိကျလွန်းသော အသိဉာဏ်ကို အသုံးပြုတတ်မှုကြောင့် အတိတ်က မအောင်မြင်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်ကို အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ခြံမြေကိစ္စရပ်တို့ အဆင်ပြေမည်။ နာနယ်လွန်းသော နှလုံးသားကြောင့် အချစ်ရပ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်လေးနေရမည်။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၇)အဆုံး (၉)အစ (၃)အဆုံး။
- ယတြာ - ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို သတိရတိုင်း မကြာခဏရွတ်ဆိုပါ။ ကူညီသင့်၊ ကူညီထိုက်သူကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီပါ။

ကန်ရာသီ

VIRGO

[ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

လပြည့်ညမှာ လမင်းထွန်းလင်းမှုကို အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့ရာမှ လကွယ်ညတွင် လမင်းကို တမ်းတမ်းရှာဖွေမှုမျိုးကို ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ မည်သည့်အရာ၊ မည်သည့်ကိစ္စမှာမဆို လူကြီးမိဘ၊ အဘိုးအမေ၊ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းရှိသူတို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မည်။ ဦးတည်ချက်မှန်ပြီး လုပ်ဆောင်မှု ကောင်းမျှသာ အောင်မြင်မှု၊ တိုးတက်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ငွေကြေးဥစ္စာအတွက် အတည်း မကြုံရစေရန် ရလာသော ဥစ္စာပစ္စည်းအပေါ် ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ မျှတစွာ သုံးစွဲသင့်ပါသည်။ အချစ်ရေးမှာ အရွေးရခက်စရာ လင်နှစ်သွယ်ပေါ်မည်။ ကျန်းမာရေး ကျဆင်းတတ်သည်။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၄)အဆုံး (၅)အစ (၈)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနေ့မှာ သီလခံယူပြီး သမ္မုဒ္ဒေါဂါတာကို သက်စေ့ရွတ်ဆိုပါ။

တူရာသီ

[စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

ဘဝအခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်ပြီး စီးပွားတိုးတက်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေရန် ကြိုးစားလိုစိတ်က အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေတတ်သည်။ မိသားစု သာယာချမ်းမြေ့မှု ကြုံရစေရန် နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဆိုဆက်ဆံသင့်၏။ ယခုကာလအတွင်း ကြံသမျှ အဆင်ပြေစေရန် အပြောရောင်၊ အဝါရောင်တို့ကို ဆောင်ပါ။ ရပ်ဝေး ပြည်ပခရီးသင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် လွန်ဆွဲရမည့် အနေအထားနှင့် ကြုံမည်။ ကျန်းမာစေရန် မိမိစိတ်ကို သင့်တင့်မျှတစွာ နှလုံးသွင်းပါ။

LIBRA

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၈)အဆုံး (၇)အစ (၇)အဆုံး။
- ထကြွာ - လူကြီးမိဘများ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ပိုမိုပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူပါ။

ပြိစ္ဆရာသီ

[အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

စူးရှထက်မြက်ခြင်း၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ခြင်းကြောင့် အောင်ပွဲရတတ်၏။ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ချိန်ပါ။ မိသားစုနှင့်တကွ ရပ်ဝေးပြည်ပခရီးသွားရတတ်သည်။ စီးပွားရေးအတွက် နောက်ထပ် ခြေလှမ်းသစ် လှမ်းမည့်ကိစ္စကို သေချာစွာ တွက်ချက်ပြီးမှ စွန့်စားသင့်၏။ စက်ပစ္စည်းကိစ္စမှာ အမှားအယွင်းအချို့ ကြုံရတတ်သည်။ အမှားတစ်ခုကို နစ်ခါမလုပ်သင့်ကြောင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါ။ စာချုပ်ချုပ်ဆိုမှု၊ လက်မှတ်ရေးထိုးမှုကိစ္စရပ်တို့တွင် ပို၍ ဂရုစိုက်ပါ။ အချစ်ရေးမှာ အလွန်လွန်း၊ အလွန်လွန်းသော သူလေးနှင့် ဖူးစာဆုံ ရင်ခုန်ရမည်။ ကျန်းမာရေး ခေါင်ခေါင်မြည်မည်။

SCORPIS

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၁)အဆုံး (၂)အစ (၁)အဆုံး။
- ထကြွာ - မွေးနေ့မှာ အိမ်ရှိ ဘုရားတွင် သီလခံယူပြီး လက်ဖက်နှင့် ရွက်လှ လှူဒါန်းပါ။

စဒရာသီ

[နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

စွန့်စားမှုမပါသော မည်သည့်ကိစ္စကမှ သင့်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ပါ။ လေ့လာအကဲခတ်မှု စွမ်းပကား အလွန်ထက်သန်နေ၏။ ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ယခုလကဲ့သို့ ကံကောင်းနေချိန်မှာ ပိုမိုကြိုးပွားတိုးတက်လိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းရည်ရွယ်ချက်တိုင်း အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးမှာ အသေအချာဖြစ်၏။ အားလုံး စင်းလုံးချောချည်း ကြုံတွေ့နေရပါလိမ့်မည်။ လတ်တလော ဆောင်ရွက်နေသော ကိစ္စရပ် အတွက် ကိုယ်ခွေးကိုယ်ခွန် ကြိုးစားရတတ်သည်။ အချစ်ရေး ကောင်းမွန်နေသော်လည်း ဘဝခရီး လက်တွဲရန် အချိန်ယူ လေ့လာသင့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ရသာခြောက်ပါးကို သင့်တင့်မျှတစွာ

SAGITTARIUS

- စာသုံးသင့်၏။
- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၆)အဆုံး (၉)အစ (၃)အဆုံး။
- ထကြွာ - မွေးနေ့တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး တံခွန်၊ ကုက္ကားနှင့် အောင်သပြေ လှူဒါန်းပါ။

မကာရဗာသီ

CAPRICORN

[ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း]

ရုပ်သေးရုပ်ပမာ ကံတရား၏ ကြီးဆွဲရာအတိုင်း မကာတတ်ပါ။ ကိုယ်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးလိုစိတ်ရှိသူ မည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်က အပြောင်းအလဲကို ဖန်လာလိမ့်မည်။ ကြံစည်တွေးတောမှု၊ စိတ်ကူးသစ်များနှင့် တီထွင်လုပ်ကိုင်၍ အောင်မြင်မှု ကြုံမည်။ စိတ်ကူးတစ်ခု၊ အကြံကောင်းတစ်ခု ရရှိတတ်သည်။ ရုံးငှာ၊ အိမ်နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်း ကြုံမည်။ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးထားသူတစ်ဦးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်လျက် လမ်းခွဲရတတ်ပါသည်။ အချစ်ကြောင့် ဘဝအခြေအနေမြင့်မားမှု ကြုံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကြေမဲသော အစာကို ရှောင်ပါ။

ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၄)အဆုံး (၂)အစ (၇)အဆုံး။

ယတြာ - ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းနှင့် အဝါရောင်ပန်းများ ကပ်လှူ ပူဇော်ပါ။

ကုမ်ရာသီ

AQUARIUS

[ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း]

လသာခိုက် ဝိုင်းငပ်ပါ။ ယနေ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မနက်ဖြန်သို့ မရွှေ့ပါနှင့်။ လောကတွင် မည်သည့်အရာမှ သူ့အလိုလိုဖြစ်မလာတတ်ကြောင်း သတိရှိရမည့်အချိန်မျိုးပါ။ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုကြိုက်ပါ။ လုံ့လ ဝီရိယရှိလေလေ အောင်မြင်လေလေ ကြုံပါလိမ့်မည်။ သင့်အိမ်အနီးမှာ အလှူပတ်ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုမြင့်တက်မှု ထူးထူးခြားခြားကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူချောနှင့် ခရီးသွားရတတ်သည်။ ခရီးသွားပြီး ကျန်းမာမည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၈)အစ (၂)အဆုံး (၃)အစ (၉)အဆုံး။

ယတြာ - ကျောင်းသားများကို စာအုပ်နှင့် စာရေးကိရိယာများ ပေးလှူကာ ဒါနပြုပါ။

မိန်ရာသီ

PISCES

[ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း]

အပြေးအလွန်သန်သော ယုန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလွန်နူးသောလိပ်ကိုပင် ထင်မြှောက် အရုံးပေးရတတ်သည်။ ကြိုတင်တွက်ဆမထားသော ဆုံးရှုံးမှု ကြုံရတတ်သည်။ မိမိ၏မဟုတ်သော အလုပ်ကို ကိစ္စပိုများကို လုပ်ဆောင်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စကို အထူးချင်ချိန်ရန် လိုအပ်၏။ အချစ်ရေးအနေဖြင့် ရင်မှ ဖြစ်ထွန်းလာသော အချစ်ပန်းနှင့်ကလေးက အငွေမှာ ကြွေလွင့်သွားရတတ်သည်။ ကျန်းမာစေရန် ရာသီဥတုနှင့်အညီ ဝတ်စားနေထိုင်သင့်သည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၃)အဆုံး (၈)အစ (၅)အဆုံး။

ယတြာ - ခင်မင်ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေများကို ကြာဆံချက် ကျွေးမွေးဒါနပြုပါ။

ကျန်းမာ ချမ်းသာ အတိုက်အခံကင်းစေအောင် ပစ်တိုင်းထောင် ငြိမ်းစာတ်ပုံသောင်

အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဟောခန်း ကြိုတိုင်း အောင်သို့ လှည်းတန်းဘက်မှ အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်ရှိ ထားပါသည်။ သူသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အုပ်ချုပ်ရေးဘက် ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်းမှ “ဆရာ... ကျွန်တော် အလုပ်ထဲမှာ အတိုက်အခံ ဘေးရန်ကင်းပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ အလုပ်အဆင်ပြေ ချင်တယ်။ အဲဒါ အဆောင်ယတြာပြုလုပ်ပေးပါ ဆရာ” ဟု ချောလာပါသည်။

ဗေဒင်မေးသူတစ်ယောက်ကို နဝင်းယတြာ၊ အဆောင် ယတြာပြုလုပ်ပေးရမည်ဆိုပါက ဦးစွာပထမ သူ၏ မွေး သက္ကရာဇ်ကို ယူ၍ တွက်ချက်ကြည့်ရပါသည်။ ပြီးမှ လိုအပ် သော အဆောင်ယတြာပြုလုပ်ပေးပါသည်။ အဆောင်ယတြာ မှာလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ရသော ယတြာ၊ ဆရာမှ ပြုလုပ်ပေးရသော ယတြာဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ သူတို့ တို့ယ်တိုင်ပြုလုပ်နိုင်သော ယတြာကို ဆရာက လမ်းညွှန်ပေး ရပါသည်။

ဗြဟ္မာရုပ်ခွင်ဗေဒင်တွက်ချက်သောအခါ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး သက်ရောက်တွင် (၅၇)တန်းစီး တိုင်ထိပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် အဆောင်ယတြာတောင်းသူများကို ပစ်တိုင်းထောင်၊ ပိတုန်းရုပ်၊ ပိတောက်ပုတီး စသည်ဖြင့် စီရင်၍ ဆောင်ခိုင်း ရပါသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း ၅တေးနှင့် စနေနံတွဲ၍ ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်ကို ဆောင်ထားပါသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ဖြစ်ခြင်းမှာ တစ်နေ့ ရွှေပြည်သာဘက် မှ ဂန္ထိရမိတ်ဆွေ ဦးတင်ဦးဆိုသူ စာရေးသူထံသို့ ရောက်လာ သည်။ ၎င်းမှ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး အတိုက်အခံ ကင်းဝေး အောင် ပစ်တိုင်းထောင်စီရင်နည်းကို ပြောပြပေးသွားသည်။ ခုနစ်နေ့သားသမီး မည်သူမဆို ဆောင်နိုင်ကြောင်းလည်း ပြော သည်။

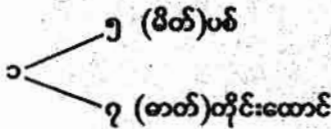
ထို့ကြောင့် ထိုအစီအရင်ကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် အတွက် ဦးစွာပြုလုပ်၍ ဆောင်ထားလိုက်ပါသည်။ မိမိ အတွက် အဆင်ပြေသောအခါမှ ဗေဒင်မေး ပရိသတ်များကို ပြောပြပေး၍ ဆောင်စေပါသည်။

စာရေးသူသည် ယခင်က ပိတောက်သားကို ပစ်တိုင်း ထောင်ပြုလုပ်ပြီး ထိပ်တွင် ပြဒါးထည့်၍ ဆောင်ထားသည်။ ထိုပိတ်ဆွဲကြိုးပြောပြသောအခါမှ ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ပစ်တိုင်း ထောင်တစ်ခုကို ဝယ်ယူပြီး အပေါက်ဖောက်လျက် ပြဒါးနှင့် ဓာတ်ပုံထည့်၍ ဆောင်ထားလိုက်သည်။

ကြာသပတေး+စနေသည် တနင်္ဂနွေ၏ မိတ်ဓာတ်ဖြစ် သည်။ တစ်ဖန် သောကြာနံ၏ အမြစ်အညွန့်တွဲလည်း ဖြစ် သည်။

ပစ်တိုင်းထောင် + ပြဒါး = ၅+၇

ဓာတ်+ပုံ = ၇ + ၅ ကက်ကင်းဓာတ်လည်းမိနေသည်။

ပစ်တိုင်းထောင်+ပြဒါး+ဓာတ်ပုံစီရင်နည်းမှာ

ပစ်တိုင်းထောင် ဖို-မတစ်ခုကို ဝယ်ပါ။ ပြဒါးတစ်မတ်သား ဝယ်ပါ။ ပစ်တိုင်းထောင်အရပ်ကြီးလျှင် တစ်မတ်သားနှစ်ထပ် ဝယ်ပါ။ တစ်မတ်သားဝယ်ရခြင်းမှာ မတ်နေအောင် ရည်ရွယ် ပါသည်။ အရပ်သေးပါက တစ်မတ်သားကို ခွဲထည့်ပါ။ ထို့ ကြောင့် ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်ကို အလတ်စားလောက် ဝယ် သင့်သည်။

ထို့နောက် ပစ်တိုင်းထောင်ထိပ်မှ အောက်ဘက်သို့ အနည်းဆုံး တစ်လက်မခန့် ဓားဖြင့် ခွဲဖောက်ပါ။ ခွဲပြီးလျှင် ပြဒါးနှင့် ဓာတ်ပုံကို ထည့်ပါ။ မိမိတစ်ဦးတည်းအတွက်ဆိုပါ က ပတ်စ်ပုံအသေးစား တစ်လက်မခန့် နှစ်ပုံကို တစ်ခုစီ မှာ ထည့်ပါ။ ဇနီးမောင်နှံ ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက အဖိုရုပ်မှာ အမျိုးသားပုံ၊ အမရုပ်မှာ အမျိုးသမီးပုံထည့်ပါ။ ဖို-မကို ဆံပင်ပုံစံဖြင့် ခွဲထားပါသည်။ ဓာတ်ပုံကြီးလျှင် ကတ်ကြေး ဖြင့် ပတ်လည်ညှပ်လိုက်ပါ။ အပေါက်မှာ တစ်လက်မခွဲထက် မကြီးသင့်ပေ။

ဓာတ်ပုံနှင့် ပြဒါးကို ထည့်ပြီးလျှင် တိတ်ဖြင့် လှံအောင် ပြန်ပိတ်ပါ။ ညီညီညာညာပိတ်ပါ။

ပိတ်ပြီးပါက မူလ မဟာဘုတ်အရ "စမ" အက္ခရာကို ရေးပါ။

ဥပမာ- မဟာဘုတ် (၁)ခုကြွင်း ...

အက္ခရာ စမလေးလုံးရေးပြီး အပေါ်မှ နဝင်းတံဆိပ် ရေးလိုက်ပါ။

	၅	
၈	၃	၆
၄	၁	၂

အထွန်း စနေ = တ
သိုက် အင်္ဂါ = ၈
ရာဇ သောကြာ = သ
အနိပတိ ၅တေး = ၀

ဆော့ပင်နှင့် ထင်ရှားအောင် ရေးထားလိုက်ပါ။ အခြား မဟာဘုတ်ပိုင်ရှင်များလည်း ထိုပုံစံအတိုင်း စမလေးထပ် ရေးပါ။ ရေးပြီးပါက မိမိဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်သည့်နေရာသို့ ချထားပါ။ အောက်တွင် ဓာတ်ပြားဟောင်း (သို့မဟုတ် ဓာတ်မှန်ပြားခံထားပါ။ ပစ္စန်း ၂၄ပစ္စည်းကို ၂၄ခေါက်ရွတ်ပါ။ မေတ္တာသုတ် (၁၂)ခေါက်ရွတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓေါဓိသိဒ္ဓိကို နတ် ကိုးပတ်စိပ်ပြီး သိဒ္ဓိတင်လိုက်ပါ။

ထိုသို့ သိဒ္ဓိတင်ပြီးပါက မိမိနေအိမ် ဗိရိစာဆွဲသော ဖြစ်စေ၊ သီးသန့်စင်ပေါ် ခုံမှာပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ တင်၍ ထားပါ။ အလုပ်ရုံ၊ ဈေးဆိုင်များတွင်လည်း ဆောင်ထား သည်။ ကြီးဖြင့် ချိတ်ဆွဲမထားရပါ။ အမည်နှင့် လိုက်ဆောင် ထောင်ထားပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကြံစည်တိုင်းအောင်၊ ပစ်တိုင်း ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျန်းမာရေးကောင်း၊ အတိုက်အခံ၊ အချွန် အဆိုင် အနိုင်ရ၊ ဘယ်သူတိုက်တိုက် မပြုမလဲ ထောင်ဆန် နေပါတော့မည်။ ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်ကို ခရေဓာတ်သေ (၆ကြာအချိန်)မှာ စီရင်ပါ။

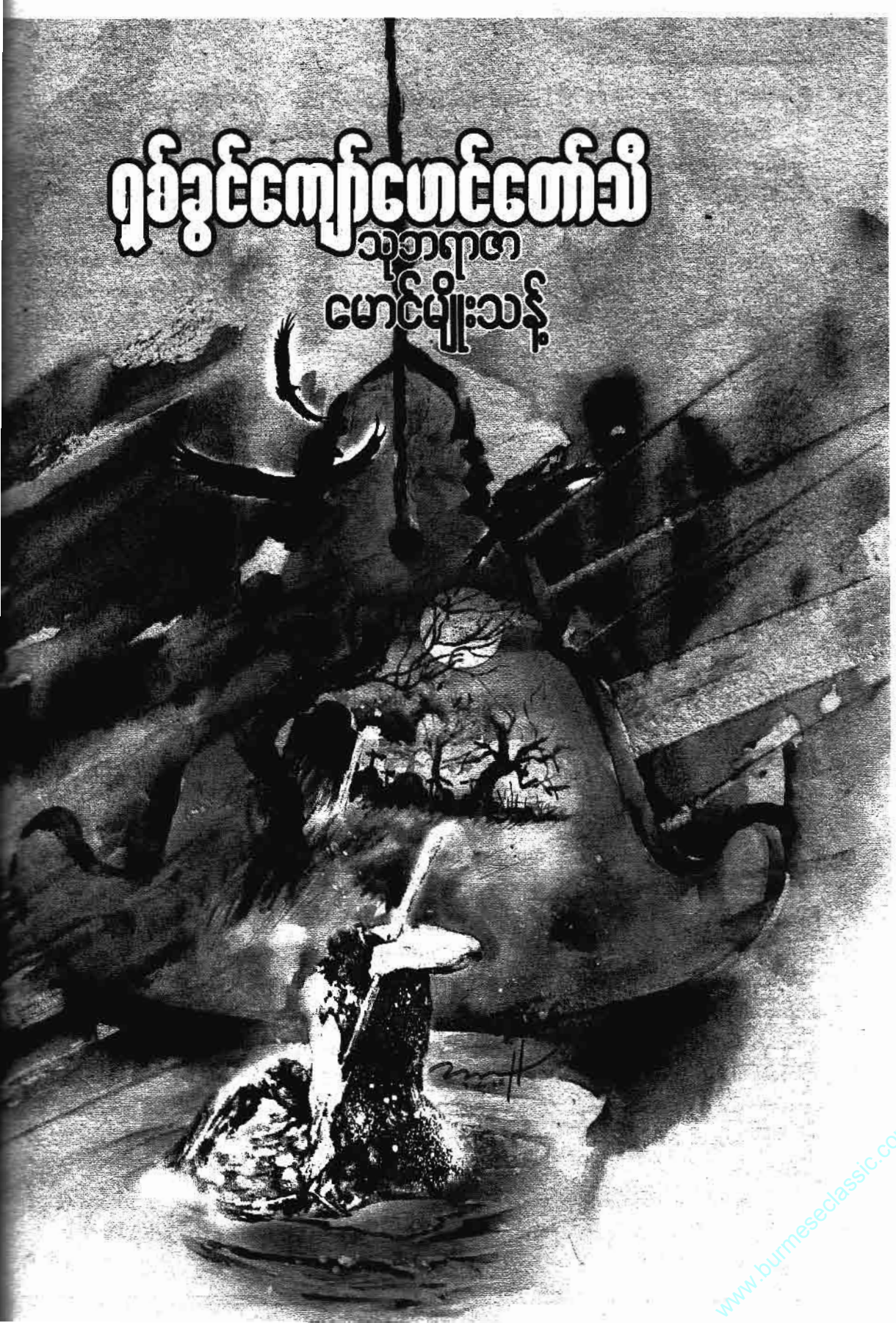
လှည်းတန်းမှ အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာအားထည့် ယတြာအဆောင်ပင် စီရင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ယတြာ မန်နေဂျာသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ တော့သည်။

ဂုဏ်ခွင်ကျော်ဟောင်တော်သိ

သုဘရာဇာ
ဟောင်မျိုးသန့်

■

ကျွန်တော် သိတတ်စအရွယ်၊
မွေးရပ်ဇာတိ ဖောင်တော်သီရွာမှာ
အိမ်ခြေ တစ်ရာကျော်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်
တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အရက်သမားလို့
သတ်မှတ်လိုရတဲ့ ဦးအောင်ဘနဲ့
ဦးကြည်ထွန်းတို့ နှစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။
အသက်အရွယ်က ငါးဆယ်ဝန်းကျင်၊
သက်ကြီးပိုင်းတွေပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေက
ဘယ်မိဘကမှ သွန်သင်ခြင်းမရှိဘဲနှင့်
အဲဒီ ဦးအောင်ဘနှင့် ဦးကြည်ထွန်းတို့
ရဲ့ သောက်စား မူးယစ် ရင်းကားမူတွေ၊
လူစိတ်ပျောက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို
မြင်ရ တွေ့တာ များလာတော့ အရက်
ရဲ့ ဆိုးကျိုးကို သိမြင်ပြီး အရက်သမား
ဘဝသို့ မရောက်အောင် ကိုယ့်အသိ
စိတ်နဲ့ ကိုယ် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သား
မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲကို ဝင်ပြီး အမှု
ထမ်းခဲ့ပါတယ်။ နောက် (၁-၁၀-၁၉၆၄)
မှာ တပ်မတော်ကို အသွင်ပြောင်းရဲ၊
စစ်တပ်အမှုထမ်းသက် အစိတ်နှင့်
နောက် ဝန်ကြီးဌာနပေါင်းစုံမှာ လုပ်
ကိုင်ပြီး နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်မှာ
ဆရာကန်တော့ပွဲ ဖိတ်လို့ ဇာတိမြေကို
ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါ အရာ
ရာဟာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပါပြီ။

ရပ်ကွက်တိုးချဲ့ အိမ်ခြေ နှစ်ရာ
ကျော်လောက်ဖြစ်နေပြီး နေရာအတော်
များများမှာ အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ ရှိလို့
ပေါက်နေကြသလို၊ လူငယ် လူရွယ်
လေးတွေလည်း အရက်သမားဖြစ်နေ
တာကို မြင်တွေ့ရလို့ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ရပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဒါလောက်အထိ
မကောင်းတဲ့ဘက်ကို အားသန်ကုန်တာ
လဲဆိုပြီး အခြေခံ ဖစ်မြစ်ကို လေ့လာ

တဲ့အခါ အသုဘ နာရေးတွေက အစ
ပြတာလို့ ကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ရွာမှာ အသုဘအလောင်းကို သုံးရက်
နဲ့ သင်္ဂြိုဟ်တာ ခပ်ရှားရှားပါ။ ပုံမှန်
ငါးရက်လောက် ထားပါတယ်။ ဆရာ
တော်၊ သံဃာတော်တွေရဲ့ ဘတော်ပျံ
မယ်တော်ပျံတွေဆို ခုနစ်ရက်၊ ကိုးရက်
အထိတောင် ထားပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့
ဓလေ့ဟာ ဒီနေ့အထိ အမြစ်တွယ်နေ
ဆဲ ရှိပါတယ်။

ဒါလောက် ရက်အကြာကြီးထား
ပြီး အချိန်ဆွဲနေတဲ့ လူသေကောင်
အလောင်းဟာ မပုပ်ဘဲ နေမှာတဲ့လား။
ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုပ်ပွပြီး မခံမရပ်နိုင်
အောင် အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်နေတာပါ။
ဒီအလောင်းကောင်ကြီးကို ရေချိုး၊
အဝတ်လဲ၊ အခေါင်းသွင်း။

သုသာန်ကို ပို့တဲ့အခါ အနံ့ဆိုး
ကို ကာကွယ်ဖို့ အသုံးပြုတဲ့ ဆေးဝါးက
တော့ အရက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ရက်ရှည်
ထားလို့ ရအောင်ဆိုပြီး သေသူရဲ့
အလောင်းကို ဖိုက်ခွဲ၊ ကလီစာတွေ
ထုတ်လျက် ထုံး၊ ဆား၊ လက်ဖက်
ခြောက်တွေကို သိပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ
လိုလုပ်တာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က
ဘကြီး ဖိုးတုတ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါ
တယ်။ ဘာအရက်မှလည်း မသောက်
ပါဘူး။

ဘကြီး ဖိုးတုတ် သေလွန်ပြီး
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အလောင်းဖိုက်ခွဲ၊
ကလီစာထုတ်သူတွေ အရေအတွက်
များလာပါတယ်။ ရဲဆေးတင်တဲ့
သဘော၊ စိတ် မသတိတဲ့ သဘောလို့
ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အရက်သောက်ရတာ
ကြောင့်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဟိုးယခင်က အသုဘအလောင်း

ကို ဖိုက်ခွဲတဲ့သူက ဘကြီး ဖိုးတုတ်
တစ်ယောက်တည်း ရှိသလို၊ သုသာန်
မှာ အလောင်း မြေချဖို့ ကျင်းတူးတဲ့သူ
ဟာလည်း သုံးယောက်တည်းပဲ ရှိပါ
တယ်။ ပုံသေ သုံးယောက်ပါ။ အခ
ကြေးငွေ ပေးစရာမလိုဘဲ အရက်တိုက်
ရတာပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်လုံးက
ကျင်းတူးတဲ့ အလုပ်ရှိမှပဲ သောက်ကြ
တာပါ။

ကာလရွေ့လျောလာတဲ့အခါ
အသုဘလောင်း မြေချဖို့ ကျင်းတူးသူ
ဟာ တစ်ဒါလင်ကျော်တယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရက်
သောက်ရလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အသုဘ
အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ထားဖို့
အအေးခန်း ရေခဲတိုက် မရှိပါဘူး။ ငါး
သင်္ဂြိုဟ်ခက်လည်း မရှိပါဘူး။ သာသနာ
လူတန်းစားဆို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်၊ ခုခံ
သာသူတွေဆို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ကြပါ
တယ်။

အဆိုတကား အဆိုဆုံးကတော့
မြို့တွေမှာလို ရက်လည်မှ ညှော်ခံကျွေး
မွေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အသုဘချတဲ့နေ့
မှာပဲ ညှော်ခံကျွေးမွေးတဲ့ ဓလေ့ပါ။
အသုဘအိမ်ရှေ့မှာ အလောင်းကောင်
ကြီးကို ထားပြီး အပုပ်နံ့တထောင်
ထောင်၊ ယင်ကောင်တလောင်း
လောင်းနဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်သန့်
သန့်နဲ့ မျှီကျမှာလဲခင်ဗျာ။ အဲဒီတော့
မျှီလို့ကျအောင် ချောဆီလို့ ခေါ်တဲ့
အရက်ကို ခံတွင်းထဲ အခံထားပြီး
စားကြရတာကြောင့် အရက်ဟာ နာ
ရေးတိုင်းမှာ မပါမဖြစ် ဦးစားပေးအဆင့်
ဖြစ်ရကြောင်းပါပဲ။

အရက်သမား ဘယ်(၈) ဇ၊ နာ
ရေးက စ.တာ အမှန်ပါပဲ။

မောင်တော်သိရွာမှာ ကျွန်တော့် အစ်မတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီး သုံးယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်တူမ သုံးယောက် ကို မကြီး၊ မလတ်၊ မငယ်လို့ အလွယ် ခေါ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်တူနာမည်က တော့ မျိုးသန့်ပါ။ အရပ်ထဲကတော့ ငမျိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မ တစ်မိသားစုလုံးကတော့ သူ့ကို မျိုး ယုတ်လို့ သမုဒ်ထားပါတယ်။

တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း တဲ့ ငမျိုးပါ။

ငမျိုးဟာ မိသားစုထက် အပေါင်း အသင်းကို ပိုပြီးတွယ်တာတဲ့ ကောင်ပါ။ မိဘက ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ တော သူဌေးဆိုတော့ သုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်၊ ပေး ကမ်း စွန့်ကြဲနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လည်း အပေါင်းအသင်းများတာပေါ့။

ငမျိုး သုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်တာဟာ မိဘနှစ်ပါးက ပေးလို့၊ ခိုးလို့ ဝှက်လို့ သုံးနိုင်တာ။ သူ့ခိုဇီဝပါတယ်ဆိုပေမယ့် ရွာထဲ လှည့်ခိုးတာ မဟုတ်ဘဲ၊ မိဘ အိမ်ကပဲ ပြန်ခိုးတာ။ တလင်းထဲက စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းကို ခိုးတယ်။ စပါးကျီ ထဲက မျိုးစပါး၊ ဝမ်းစာစပါးကို ခိုးတယ်။ နောက်ဆုံး အိမ်သုံး လယ်ယာသုံးဖြစ် တဲ့ စက်တုံး၊ ကိုင်းခတ်စား၊ ပုဆိန်၊ ငါးမန်းလွှပါမချန် ခိုးရောင်းတယ်။ အရက်နဲ့လည်း လဲသောက်တယ်။ တော်တော် စရိုက်ဆိုးတဲ့ ငမျိုးပါ။

ဒီလို သူခိုးစရိုက်တွေ ပျောက် အောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ယောက်ဖက ကြက်ဥကြိမ်နဲ့ ရိုက်တာမှ အစိုးချင်း ထပ်၊ သွေးစိမ်းထွက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငမျိုးရဲ့ စရိုက်ဆိုးက မပျောက်ပါဘူး။ ခိုးမြဲခိုးလျက်ပါပဲ။

ငမျိုး အရွယ်လေး ရလာတော့ နောင်ကြဉ်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်

ယောက်ဖက မောင်တော်သီ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ပြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်စေပါ တယ်။ အာမခံထုတ်တဲ့သူ ရန်သူလို့ ကြိမ်းဝါးထားပေမယ့် မိခင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့ မျက်ရည်ကြောင့် အလျော့ပေးတဲ့အနေနဲ့ အစ်မကိုယ် တိုင်က အာမခံထုတ်၊ အမှုပိတ်သိမ်း လိုက်တာကို လျစ်လျူပေးလိုက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖအေနဲ့ သားဖြစ်လို့ နားလည်ပေးပါတယ်။ လိမ္မာစေချင်လို့၊ မိဘရဲ့ စီးပွားရေးမှာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုစေချင်လို့၊ ကိုယ် တိုင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်တဲ့အခါ သား ယောက်ျားလေးဖြစ်တာကြောင့် ကျား မဖြစ်ဘဲ အားဖြစ်စေချင်လို့ ဆိုတဲ့ မဟာရည်မှန်းချက်ကြီးနဲ့ ဆုံးမတာလို့ ပဲ မြင်ပါတယ်။

ငမျိုး ကာလသားပေါက်အရွယ် ရောက်တဲ့အခါ သူခိုးသူဝှက်အကျင့် တော့ ပျောက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သောက် တတ် စားတတ်တဲ့ အကျင့်ဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမကို အမျိုးမျိုး ခုက္ခပေးတဲ့ ငမျိုးပါ။

ငမျိုး အရက်သမားဘဝကို ရောက်တာကလည်း နာရောက စတာ ပါ။ မိသားစု မနှစ်မြို့ဆုံးဖြစ်တဲ့ အသုဘ အလောင်းကို ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ အခေါင်းသွင်း၊ ကျင်းတူး၊ မြေမြှုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဦးဆောင်ပြီး ပြုလုပ်တာကြောင့် သုဘ ရာဇာ၊ စန္ဒာလ၊ ခွန်းစန္ဒာအဖြစ် သတ် မှတ်ခံရပြီး မျိုးသန့်ဘဝကနေ မျိုးယုတ် ဘဝကို ရောက်သွားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိသားစုက အမျိုးယုတ်တယ်ဆို

ပြီး စွန့်ပယ်ပေမယ့် ငမျိုး ဝမ်းမနည်း ပါဘူး။ မခံစားရပါဘူး။ ငမျိုးမှာ အပေါင်း အသင်းတွေ ရှိနေပြီ။ အရက်နဲ့ ဆွေမျိုး ရင်းခြာလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပြီဖြစ်လို့ ပါပဲ။ နာရေးရှိရင် အရက်ရှိတယ်။ အရက်ရှိရင် ငမျိုးရှိတယ်။

အဆိုးဘက်ကချည်း ကြည့်ရင် အပြစ်တွေပဲ မြင်မှာပါ။ အကောင်းဘက် က ကြည့်ရင် ငမျိုးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် တွေဟာ ရပ်ကျိုးရွာကျိုး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်သူအဖြစ် မြင်ရမှာပါ။

မိနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ထု ထောင်ထားတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ အကယ်ဒမီ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးကျော်သူရဲ့ အသင်းအဖွဲ့သာ မရှိရင် လမ်းဘေး စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အလောင်းတွေ၊ စည်ပင် အမှိုက်ပုံးထဲ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ အလောင်း တွေ၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ အလောင်းတွေ ပုံခံနေ မှာပါ။ ဘာကြောင့်ဆို အသုဘ တစ် လောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ရောက်မို့ ဟာ ငွေကြေးလေးငါးသိန်းအကုန်မခံဘဲ မရောက်ပါဘူး။ လူတိုင်းဟာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။

ဦးကျော်သူရဲ့ ဇနီး ဒေါ်မီးကွက် ဆိုရင်လည်း ဆင်းရဲချမ်းသာ အယုတ် အလတ်အမြတ်မရွေး ဝန်ကြီးကအစ သူတောင်းစားအထိ အလောင်းတင် ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပေးနေတာ တိုင်းသိပြည်သိပါ။

ဦးကျော်သူရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်လား၊ အကုသိုလ်အလုပ်လား၊ လူတကာ ရွံ ရှာမှန်းတီးတဲ့ အလုပ်လား၊ လူရာမဝင် လူတောမတိုးတဲ့ အလုပ်လား၊ အမျိုး ယုတ်တဲ့အလုပ်လား၊ အဲဒါတွေကို ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်ရင် ကျွန်တော့်တူ ငမျိုးအပေါ် အရက်သေစာသောက်စား တာက လွဲရင် ချီးကျူးဂုဏ်ယူစရာ

အဖြစ် လက်ခံပေးကြမှာပါ။

ငမျိုးက မလိမ္မာတော့ မိဘရဲ့ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်မှု မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကူဖော် လောင်းဖက်တောင် မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငမျိုးရဲ့ ယောက်ဖ သုံးယောက်ကပဲ စီးပွားရေးကို ချုပ်ကိုင်ထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငမျိုးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

နမ သုံးယောက်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ယောက်ျားတွေကလည်း မိဘပိုင်ဆိုင်မှုကို ကိုယ်လက် ကိုယ်ခြေနဲ့ သုံးချင်သလို သုံးနေရတာတောင် သူသာတယ်။ ကိုယ်နာတယ်နဲ့ စိတ်ဝမ်းတွေ ကွဲပြီး မိဘတွေ ငုတ်တုတ်ရှိလျက်နှင့် အမွေခွဲပေးဖို့ အရေးဆိုကြပါတယ်။

သမီးသုံးယောက်လုံးက လေသံတစ်သံတည်း တောင်းဆိုလာတာကြောင့် ကျွန်တော်အစ်မနဲ့ ယောက်ဖက ဝမ်းနည်းကြကွဲပြီး မျက်ရည်ကျကြပါတယ်။ အမွေခွဲပေးလိုက်ရင် ဇရာပိုင်းကို ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ သူတို့ရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပဲ စိုးရိမ်တာလား။ တစ်ဦးတည်းသောသား လူမိုက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေကို အပိုင်မီးခံလိုက်ရလေမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မျက်ရည်ကျတာလားဆိုတာ သူတို့လင်မယားကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပါ။

တားမရ ဆီးမရ ပျောင်းဖျလို မရတဲ့အခုံး သားသမီး လေးယောက်လုံးကို စုဝေးစေလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်တာလဲ အဖေ”
မောင်နမ လေးယောက်စုံတဲ့ အခါ ငမျိုးက စ၊မေးပါတယ်။

“မင်းတို့ မောင်နမ လေးယောက်ကို အမွေခွဲပေးမလို့”

မမျှော်မှန်းတဲ့ စကားကို ကြားရလို့ ငမျိုး အံ့သြတုန်လှုပ်သွားပါတယ်။

“အဖေရော အမေရော အသက်ရှင်လျက်နှင့် ဘာလို့ ခွဲရမှာလဲ။ ဘယ်သူက ခွဲခိုင်းတာလဲ အဖေ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ရှာမနေပါနဲ့ကွာ။ တို့တွေ မသေခင် ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် စီးပွားနဲ့ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်တာ မြင်သွားချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး”

ငမျိုးရဲ့ ဒေါသစွက်တဲ့ လေသံကြောင့် နမရော ယောက်ဖပါ အံ့သြတုန်လှုပ်ကုန်ပါတယ်။ မှန်တော့တော့ မျက်နှာပေး အနီးတွက်တဲ့ မျက်လုံးအစုံတွေနဲ့ ငမျိုးကို ကြည့်နေကြပါတယ်။

“အဖေနဲ့ အမေ စီစဉ်တာပါ။ လက်ခံပေးပါ သားရယ်”

ကျွန်တော်အစ်မက မျက်ရည်စနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။

“တို့တွေ ဘဝကူးကောင်းချင်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ယောက်ဖကလည်း အသံတွေ တုန်နေပါတယ်။

“အဖေရော အမေရော ဘဝကူးကောင်းချင်ရင် အကုန်လှူပစ်။ အိမ်နဲ့ ငြိပါ ရောင်းပြီး လှူပစ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးနဲ့။ နင်တို့လည်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ကြ”

နမနဲ့ ယောက်ဖတွေရဲ့ ဖျိုသိပ်ထားတဲ့ ဒေါသတွေကို ဆွပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“နင့်ပါးစပ်က ပိတ်ထား။ ဇနီးပါးစပ်က နတ်စကားမပြောနဲ့”

ငမျိုးအစ်မရဲ့ ပေါက်ကွဲသံပါ။

“မိဘ စီစဉ်တာကို အစ်ကိုထဘာလို့ လက်မခံရမှာလဲ။ မိဘက လက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ မဖျက်ခွင့် စမ်းပါနဲ့”

“အဲဒါပေါ့။ မျောက်က အထက်ဘုရားက အောက်ဆိုတာ”

နမတွေရော ယောက်ဖတွေထပါ ကျီးအာသလို ပိုင်းအာလာလို ငမျိုးဒေါသကို ထိန်းချုပ်ပြီး စကားဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ... အဲဒါဆိုလည်း အညံ့အချွဲခွဲပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်အတွက် မယ် အမွေကို အကုန်ရောင်းပြီး မေ့ထိုင်မကောင်းလို့ ဆေးကုရင် ကု ဘာကူးကောင်းအောင် လှူချင်သလောက်လည်း အဖေတို့သဘောပဲ။ အိမ်ဖျက်လား။ ကျွန်တော်သွားပြီ”

ဘယ်သူဟာ မျိုးယုတ်၊ ဘယ်သူဟာ မျိုးကောင်း မျိုးသန့်ဆိုတာ အဖြေကို လက်တွေ့ သိမြင်ခံစားရမယ့် မိဘတွေရဲ့ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်စတွေ တွဲခိုနေပါတယ်။

နောက် ငါးနှစ်လကြာ။

“မိဘစီစဉ်တာကို အစ်ကိုက ဘာလို့ လက်မခံရမှာလဲ။ မိဘက လက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ မဖျက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“လာကြပါဦးရှင်း၊ ဟောစီမှာ အဖေ မူးလဲလို့၊ လာကြပါဦး”

အကြီးမက သံကုန်ဟစ်အော်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေ စုပြုံပြီး ပြေးလာကြပါတယ်။ မူးလဲတယ်ဆိုတော့ ဦးနောက်ဆွေးကြောပေါက်လို့ပဲလား။ ယောက်ဖဖြစ်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အစ်မအတွက် ပါ ဖိုရိုရ်ရပါပြီ။ ငိုလို့ မရ၊ ရယ်လို့မရ၊ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်လို့ မရတဲ့ နှလုံးရောဂါ အမြစ်တွယ်နေလို့ပါ။

ကျွန်တော့်တူမ လင်မယားသုံးစုံက ပျာပျာသလဲ နှိပ်သူက နှိပ်၊ ယပ်ခတ်သူက ခတ်နဲ့ပါ။

“ဟဲ့...ငမိုးကို သွားရှာကြစမ်း။ တွေ့ရင် ခေါ်ခဲ”

အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က ဖအေရဲ့ အသက်ကို မိစေချင်လို့ ငမိုးကို ရှာခိုင်းပါတယ်။

“ဘယ်နေရာမှာ မူးလဲနေမှန်း မသိဘဲနဲ့ မခေါ်နဲ့၊ သူမျက်နှာမြင်ရင် အဖေ့ရောဂါပိုဆိုးနေမယ်”

ငမိုးအောက် ညီမလတ်ရဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာ လေသံပါ။

“ဒါဆိုလည်း ကားခေါ်၊ ပဲခူးဆေးရုံကို ပို့ကြ”

ကျွန်တော့်အစ်မ အကြီးဆုံးက ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ရောက်လာပြီး တိုက်တွန်းစကားဆိုပါတယ်။ အဲဒီအခါမယ် ကျွန်တော့်တူမ လင်မယား သုံးစုံတွဲက သူမျက်နှာ ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ်မျက်နှာ သူကြည့်နဲ့ပါ။ ဘယ်သူအကုန်နဲ့မှလဲဆိုတဲ့ အကြည့်တွေပါ။

ယောက်ဖ မူးဝေပြီး သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော့်အစ်မက အိမ်အောက်ကို ဆင်းပြီး ရင်ဘတ်ဖိရင်း နှလုံးရောဂါဆေးကုန်ကို ပြင်ပြင်ထန်ထန် ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ သတိမထား

မိကြပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငမိုးက ကားတစ်စီးတူးပြီး အိမ်ရှေ့ ရောက်နေပါပြီ။ ပေါင် နှစ်ရာနီးပါးရှိတဲ့ သူ့အမေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အရက်ဒဏ်ပိ၍ ပိန်ညှောင်ညှောင်ဖြစ်နေတဲ့ ငမိုးက မနိုင်မနင်းပွေ့ချီပြီး ကားပေါ် တင်နေတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ ပြီးမှ ငမိုးက သူ့အဖေဆီကို ရောက်လာပြီး-

“အဖေ...ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့အဖေက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလျက် ငမိုးလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

ငမိုးဆီက တောအရက်နဲ့ပြင်းပြင်းကို ရှူရှိုက်မိတဲ့ လင်မယား သုံးစုံတွဲရဲ့ မျက်နှာတွေကတော့ စက်ဆုတ်ခြင်း၊ ရွံရှာခြင်းတွေနဲ့ ရွံ့တွဲနေကြပါတယ်။

“အဖေ...စိတ်မလျော့နဲ့၊ အားတင်းထား။ ကျွန်တော် ကားတူးခဲ့ပြီ။ အဖေ့ရော၊ အမေ့ရောကို ပဲခူးဆေးရုံ ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်တော်ရတဲ့ အမွေကို အကုန်သုံးပစ်မယ်။ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အသက်ကို ရအောင်ကယ်မယ်”

ငမိုးက သူ့အဖေကို အားပေးစကားပြောပြီး ပွေ့ချီလိုက်ပါတယ်။ ယောက်ဖတွေကလည်း မလွဲမရှောင်သာ၍ ဝိုင်းဝန်းပွေ့ချီပြီး ကားပေါ်တင်ပေးကြပါတယ်။

လောကကြီးက ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

ဦးနောက်ဆွေးကြောပြတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖလည်း မသေ၊ နှလုံးရောဂါကို ရုတ်တရက်

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မကလည်း မသေတဲ့ ထူထူထောင်ထောင် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒီပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အသက်ကို သေမင်းလက်ထဲက လှယူနိုင်ခဲ့တဲ့ သုဘရာဇာ စန္ဒာလ အရက်သမားမျိုးယုတ်ရယ်လို့ သမုန်ခံ၊ ပစ်ပယ်ခံထားရတဲ့ ကျွန်တော့်တူ ငမိုးကတော့ ကောက်ကာငင်ကာ သေဆုံးသွားပါတယ်။

ငမိုး ဘာရောဂါနှင့် သေတယ်ဆိုတာ တစ်လောကလုံးက သိကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကိုးဆယ်ခြောက်ပါးရောဂါလို့ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါတယ်။

ငမိုး နာရေးမှာ ထူးခြားမှုနှစ်ခုရှိပါတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ မျက်နှာကြီးကြီး သူများတွေရဲ့ နာရေးမှာ ရတဲ့ ကူငွေဟာ ဆယ်သိန်းတောင် မကျော်ပါဘူး။

ငမိုးရဲ့ နာရေးမှာတော့ ကူငွေဟာ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပါတယ်။

တစ်ရွာလုံးက အရက်သမားအမျိုးယုတ်ရယ်လို့ မသတ်မှတ်ဘဲ အများအကျိုး သယ်ပိုးသူအဖြစ် ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ငွေလို ကျွန်တော် မှတ်ချက်ပေးပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက နှမသုံးယောက်ရဲ့ ကူငွေပါ။ မကြီးက တစ်သောင်းကျပ်၊ မလတ်က တစ်သောင်းကျပ်၊ မငယ်ကလည်း တစ်သောင်းကျပ်ပါပဲ။ စုစုပေါင်း သုံးသောင်းကျပ်ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

မေးခိုင်းပိုင်းနှင့် ဘူးကတိုးသေးနည်း

ကိုသက်ရှည်

ဓားရှု တံစဉ်ပြတ်၊ သံစူး၊ သံချိတ်၊ ဝါးညောင်စူး၊
ငုတ်ထိုးခြင်းတို့မှာ မတော်တဆ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်။
သွေးထွက်သံယို ထိခိုက်နာတို့ကို အမြင်အားဖြင့် မဖြစ်
စလောက်ဟု ဆိုသော်လည်း ဒဏ်ရာမှာ အသွားအလာ
အနေအထိုင် မဆင်ခြင်မိပါက ကျေးလက်ဒေသအခေါ်
အညော်မိ၊ အညော်ဝင်ခြင်း၊ ညော်ကြောဆွဲကာ သွားစေ့
လျက် လူ့အသက်ပင် ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သွေးထွက်
သံယိုအနာတို့အား အချိန်မီ မေးခိုင်းရောဂါ ကာကွယ်ဆေး
မထိုးနှံလျှင် မေးခိုင်းဝင်ကာ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

ကျေးလက်ဒေသ လူများအခေါ် အညော်မိ၊ အညော်
ဝင်ကာ ညော်ကြောဆွဲ သွားစေ့ သေဆုံးရသည်ဟု ဆိုကြ
သော်လည်း ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့ကတော့ မေးခိုင်းဝင်၍
လူနာ အသက်ဆုံးရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းနှင့် ဝေးကွာသည့် ကျေးလက်ဒေသ
နေထိုင်သူတို့အဖို့ ထိုကဲ့သို့ သွေးထွက်သံယို ထိခိုက်မှု
တို့အား အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုတင်ကာကွယ် ကုသနိုင်ရန်
နည်းလမ်းရှိသည်။

ငင်းမှာ လက်အား ဓားရှုလျှင် ဦးစွာ ဒဏ်ရာကို
ရေနွေး ခပ်နွေးနွေးနှင့် ဖန်ရည်ဆေးပေးပါ။ ထို့နောက်
အရက်ပျံ့ရိုလျှင် အရက်ပျံ့နှင့် ဒဏ်ရာကို ဖိနှိပ်ကာ ပတ်
တီး(သို့မဟုတ်) အဝတ်သန့်သန့်နှင့် စည်းထားပေးပါ။ အနာ
ကို ရေစိမ်း ရေစိုမခံရပါ။

ဒဏ်ရာကို ဆားအနည်းငယ်ကြိတ်ချေ၍လည်း နှိပ်
နယ်ပေးနိုင်ပါသည်။ အရက်ပျံ့နှင့် အိမ်သုံးဆားကို အလွယ်
တကူ မရနိုင်ပါက မိမိ၏ ကျင်ငယ်ရည်နှင့် ဒဏ်ရာကို
ဆေးကြောနှိပ်နယ်ပေးနိုင်ပါသည်။

ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီး၊ သစ်ရွက်မီးခိုး
အမှိုက် ညှော်နုများကို မရှူရှိုက်မိအောင် အထူးသတိပြု
ရှောင်ပါ။

ဖုန်း၊ သဲ ထူထပ်သည့် နေရာ၊ အမှိုက်ပုံ၊ နွားဆေး
ကုန်း၊ အညစ်အကြေးတို့ စွန့်ပစ်ထားရာ မသန့်ပြန်သည့်
နေရာတို့အား သွားလာခြင်းမှ ရှောင်ပါ။ ထိုနေရာတို့မှ
မေးခိုင်းရောဂါပိုးတို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်နိုင်သည့် နေရာများ
ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး မေးခိုင်းရောဂါပိုးဝင်၍ သွားဆေး
အကြောတက်ပြီး ငြီးဆေးရုံသို့ တင်ပို့မည့်ခဲဆဲတွင် အသက်
ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ ဦးကြီးမောင်မှ “မေးခိုင်း ခင်
တာများ၊ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆေးရုံသွားနေစရာ မလိုပါဘူး၊
တောထဲက ဘူးကတိုးခါးပင်ကို ရအောင်ရှာပြီး အရွက်သဏ္ဍာ
ရည်ကို လက်ဖက်ရည်အကြမ်းပန်းကန်ထဲ ညှစ်ထည့်ပြီး
လူနာပါးစပ်ထဲကို ဝင်အောင် တိုက်လိုက်၊ သက်သာပျောက်
ကင်းသွားလိမ့်မယ်”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ဦးကြီးမောင်ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအချိန်
သမီးကို လက်တွေ့ပင် ဘူးကတိုးခါးသတ္တုရည်အား ခင်
အောင် တိုက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်
ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ထိ နေသွားခဲ့ရသည်။

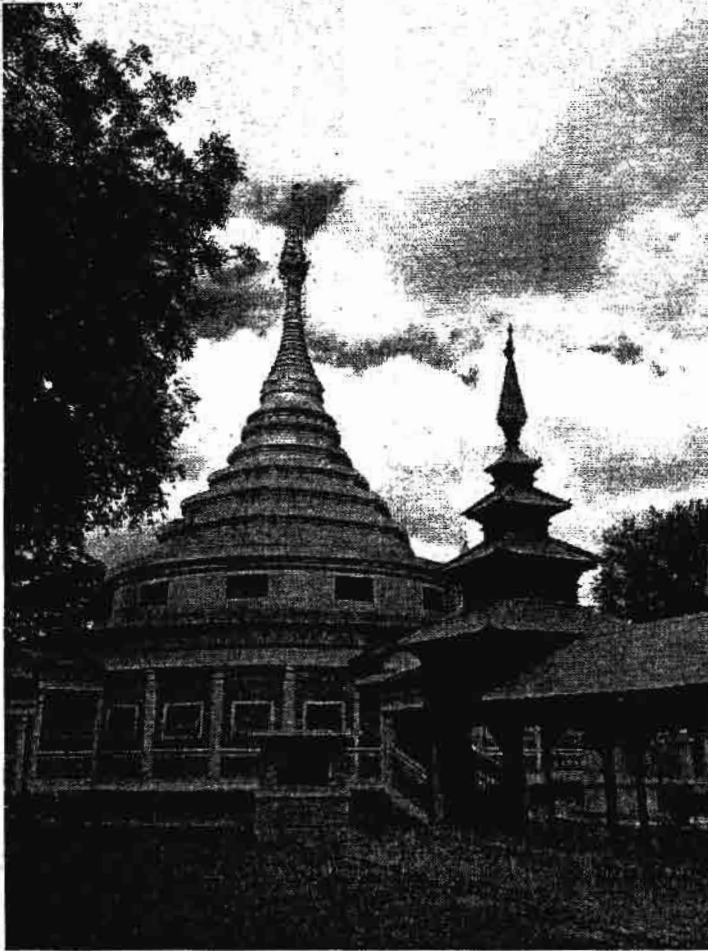
ထို ဘူးကတိုးပင်မှာ တောတောင်၊ ယာကန်ဆင်း
လယ်ကန်သင်း၊ ချောင်းဘေး၊ ချုံနွယ်ပင်တို့ပေါ်တွင် အထူ
ကျ ပေါက်လေ့ရှိပါသည်။ အသီးမှာ ခဲပင်တွင် ခဲပင်
သီးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အသီးကိုတော့ ဟင်းချက်စား
မရှိပါ။ သတ္တုရည်မှာ စိမ်းရွှေရွှေနှင့် ခါးသက်သော အရောင်
ရှိပါသည်။

□

အလောင်းနစ်လောင်း ချောင်းနစ်ချောင်း

ဝင်းကိုဇော်

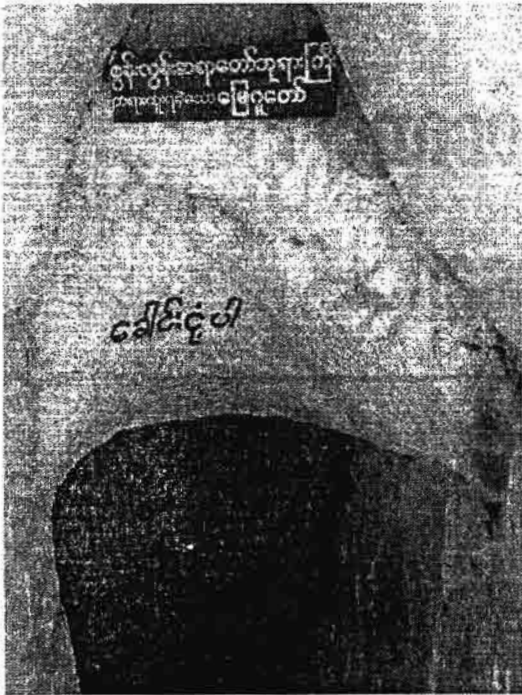

စွန်းလွန်းဆရာတော် ဂူပိမာန်

ရန်ကုန်တွင် မိုးများ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းခဲ့သည့် နွယ်လ နောက်ဆုံးပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော် ပုဂံသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် မိုးများ ရက်ဆက်ရွာသွန်း နေခဲ့သော်လည်း ပုဂံတွင်မူ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေခဲ့သည့် ဇီရက်အတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မိုးရွာသွန်းခဲ့ပါချေ။ ပုဂံ

ရှိ ရှေးဟောင်း စေတီပုထိုးများသည် ယနေ့တိုင် တည်တံ့ နေနိုင်ခြင်းအကြောင်းများအနက် ပုဂံဒေသသည် ရှေး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည့်ကာလမှ ယခုတိုင် မိုးနည်း သော ဒေသတစ်ခုဖြစ်နေသည့် အချက်သည် တစ်ခုအပါ အဝင်ဖြစ်ပေသည်။

စွန်းလွန်းဆရာတော် တရားထူးရသည့်ဂူ

စမ်းကျဂူ

ပုဂံသို့ ရောက်ရှိနေစဉ် မြင်းခြံမြို့ရှိ VTCL ကုမ္ပဏီ မှ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုဇော်မင်းထွေးနှင့် ဇနီး မခိုင်ခိုင်ဝေတို့ လာခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော် မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မြင်းခြံသည် ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော် ပလ္လံတ၊ အာရောဂျ ဆေးခန်းမှ သွားဆရာဝန်ကြီး ဇေါက်တာ သိန်းအောင်၏ ဇာတိဖြစ်သည်။ မြင်းခြံရောက်လျှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်နှင့် စမ်းကျ ဆရာတော်ကြီးများ၏ ရုပ်ကလာပ်တော်များကို သွားရောက် ဖူးမြော်ဖြစ်အောင် ဖူးမြော်ခဲ့ပါရန် ဆရာ ဦးသိန်းအောင်က ကျွန်တော်အား မှာကြားဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိပါသည်။ ။

မြင်းခြံသို့

မြင်းခြံမြို့သည် ပုဂံမှ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ၄၁ မိုင် ကွာဝေးပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံသို့ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချသည့် ဆေးပေါ့လိပ် လုပ်ငန်းများ၊ ဖိနပ်လုပ်ငန်းများနှင့် ဆီစက်လုပ်ငန်းများကြောင့် ထင်ရှားသည့် မြင်းခြံသို့ ပုဂံမှ လာလျှင် မိနစ် ၅၀ခန့်သာ ကားမောင်းရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမှ နံနက်စောစောထွက်ခဲ့ကြရာ ၁၃

မိုင်အရောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှည်ဆုံး မြစ်ကူးတံတား ဖြစ်သည့် ပခုက္ကူတံတားသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မြင်းခြံသို့ သွားကြမည့်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တံတားပေါ်သို့ မတက်ကြရဘဲ တံတားအောက်မှ ဖြတ်သန်း၍ ကားပေါ် မောင်းလာခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် မိုင် ၃၀နီးပါး မောင်းနှင်ပြီးနောက် မြင်းခြံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပုဂံညောင်ဦး-မြင်းခြံ ကားလမ်းက အလွန်ကောင်းမွန် ချောမွေ့သဖြင့် တစ်နာရီအတွင်း မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

“မြင်းခြံရောက်ရင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ရုပ်ကလာပ်ကို ဖူးကြရတယ်ဗျ”

ကိုဇော်မင်းထွေး၏ စကားကို ကျွန်တော် ထောက်လှိုက်သည်။ မြင်းခြံမြို့၌ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ရုပ်ကလာပ်တော်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ကျောင်းဘဝကပင် ကြားဖူးခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ၊ နောက်ထပ် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး မပုပ်မသိုးကျန်ရှိနေတဲ့ ရုပ်အလောင်းတစ်ခုလည်း မြင်းခြံရှိသေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား ကိုဇော်”

ကိုဇော်မင်းထွေးက ပြုံးနေရင်း...

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ စမ်းကျမှာလေ၊ စွန်းလွန်းဆရာ

စွန်းလွန်းဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်

စွန်းလွန်းကျောင်းတိုက်

တော်ကြီးကို ဖူးပြီးမှ သွားကြမယ်”

ကိုဇော်မင်းထွေးက မြင်းခြံမြို့တွင်းသို့ ကားမောင်းလာပြီး မြို့တွင်းမှာပင် ရှိသည့် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ထားရှိသည့် ကျောင်းတိုက်သို့ ဦးစွာ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျယ်ဝန်းသော ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။ ရေကန်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် သီတင်းသုံးနေသည့် စံကျောင်းတော်ရှိပြီး စံကျောင်းအနီးတွင် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်၏ရှေ့တွင် ကြက်တူရွှေတစ်ကောင် ပုံအား ထိပ်ဖျားတင်ထားသည့် အင်္ဂတေအုတ်တိုင်တစ်တိုင်ကို မြင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားရပ်ပြီး စံကျောင်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်အား လာရောက်ဖူးမြော်နေကြသူများကို တွေ့ရှိရသည်။ စံကျောင်းအလယ်ဗဟိုတွင် မပုပ်မသိုး ကြွင်းကျန်နေသည့် ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းတော်ကို မှန်ခေါင်းဖြင့် ထည့်သွင်းအပူဇော်ခံထားသည်ကို ဖူးမြင်ကြရပါသည်။

“၁၃၁၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လမှာ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်

ခဲ့တာ အခုဆို နှစ် (၆၀)ကျော်ပါပြီ။ ရုပ်ကလာပ်က မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိအတိုင်း ရှိနေခဲ့တယ်။ အရင်က လက်သည်းခြေသည်းတွေ ရှည်လာတယ်။ ဆံပင်တွေလည်း ထွက်လာတယ်ဗျ။ နောက်ပိုင်းမှာ အလောင်းတော်ကို ရွှေချလိုက်တော့ လက်သည်း ခြေသည်းတွေ ထွက်မလာတော့ဘူး။”

ဟု ကိုဇော်မင်းထွေးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြခဲ့သည်။ မှန်ခေါင်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကျွန်တော် အနီးကပ် အသေအချာ ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။

ရုပ်အလောင်းတော်၏ အသားများသည် ကျောက်ဖြစ်နေသည့်အလား ဖူးမြင်နေရပြီး ရွှေချထားသော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ မူလ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြင်ကြရပေသည်။

လောကတွင် ရှိရှိသမျှသော သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှတို့ သေဆုံးကြလျှင် ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ခန္ဓာသည် ပုပ်သိုးပျက်စီးသွားမြဲဖြစ်သော်လည်း အာသဝေါလေးပါး ကုန်ခန်းကာ၊ ကိလေသာများ အလုံးစုံ ကင်းစင်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ကြသည့် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၏ ရုပ်ကလာပ်များသည် အရှင်သူမြတ်များကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပါက မည်သည့်အခါအရင်မှ မပြုလုပ်ရဘဲ မပုပ်မသိုး ကျန်ရှိနေလေ့ရှိပေသည်။

မြင်းခြံဆရာတော်

မြင်းခြံဆရာတော်ဟု ထင်ရှားလာမည့် ဆရာတော် လောင်းလျာကို ၁၂၉၃ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၂ရက်တွင် အဘ ဦးသန်းနှင့် အမိ ဒေါ်တုတ်တို့မှ မြင်းခြံမြို့နယ်၊ စွန်းလွန်းကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်အနက် ဒုတိယသားဖြစ်ပြီး ငယ်မည်မှာ “မောင်ကျော်” ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၅နှစ်အရွယ်တွင် မြင်းခြံအရေးပိုင်ရုံးတွင် မင်းစေလုပ်ခဲ့ပြီး တစ်ရွာတည်းနေ မရွှေရီနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ၊ သားသမီးလေးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ အသက် ၃၀တွင် အလုပ်မှထွက်၍ မိမိရွာတွင် ယာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ် တရားအားထုတ်ခဲ့ရာ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ်၊ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်များ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဦးကျော်ဇင်သည် ၁၂၈၂ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့တွင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကျောက်(ခေါ်) ဦးဝိရိယက သာမဏေလောင်း ဦးကျော်ဇင်အား “ရှင်ကဝိ”ဟု ဘွဲ့မည်ပေးခဲ့သည်။ ရှင်ကဝိသည် သာမဏေဖြစ်သည်နှင့် စွန်းလွန်းရွာတောင်ဘက်ရှိ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်သို့ တစ်ပါးတည်းသွား၍ တရားအားထုတ်ခဲ့သည်။

မောင်ရင်ပေါ်ချောက်

ဦးကျော်ဇင် သာမဏေဝတ်ပြီး ငါးရက်အကြာတွင် တစ်ရွာတည်းသား ဦးရွှေလုပ်ကလည်း သာမဏေဝတ်ကာ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်တွင် ဦးကဝိနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး သာမဏေနှစ်ပါး တရားအားထုတ်ခဲ့ကြသည်။ ရှင်ကဝိသည် ၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရဟန်းကိစ္စပြီးခဲ့သည်။

ရဟန်းကိစ္စပြီးသည်ဆိုသည်ကို နားလည်သူ ခေတ်လူငယ်များ နည်းပါးနေပြီဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းတော်များ ဆောင်ရွက်ကြရသည့် ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ လိမ္မာနှစ်ပါးသည် ဂန္ထရုရ (ခေါ်) စာပေသင်ကြား သင်ယူခြင်းနှင့် ဝိပဿနာဓူရ (ခေါ်) ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ အန္တိမ ပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ပေရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းဟူသည် ဘုံဘဝတစ်ခုခုသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘဝသံသရာပြတ်စဲပြီး နောင်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေတော့ခြင်းဖြစ်ကာ၊ တစ်ဖန် မွေးဖွားခြင်းမရှိတော့ခြင်းသည်ပင် ငြိမ်းအေးသော သန္တိသုခဖြစ်သည်။ အာသဝေါလေးပါးကုန်ခန်းကာ ရဟန္တာဖြစ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် မည်သည့်ဘုံတဝေမျှ မရောက်ရှိတော့ဘဲ ဘဝသံသရာ ဆုံးခန်းတိုင်မြဲဖြစ်သည်။ ရဟန်းကိစ္စပြီးသည်ဆိုခြင်းမှာ ရဟန်းတို့ ကျင့်ကြံသည့် ဝိပဿနာတရားများကို ဆက်လက်ကျင့်ကြံရန် မလိုတော့ဘဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားခြင်းကို တင်စားလျက် ရဟန်းကိစ္စပြီးသည်ဟု တင်စားခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူဝတ်ကြောင်ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်ရှိသွားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရဟန်းကိစ္စပြီးသည်ဟု မဆိုသော်လည်း ရဟန္တာဖြစ်သွားသည့် လူဝတ်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ရက်အတွင်း ရဟန်းပြုကြရပြီဖြစ်ပေသည်။

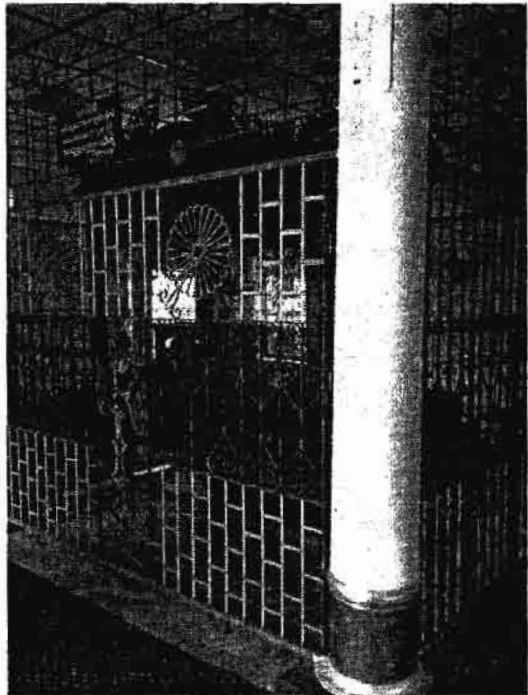
ရှင်ကဝိ သာမဏေဝတ်ပြီး သုံးလအကြာတွင် မိမိလာမြို့တွင် သီတင်းသုံးနေသည့် ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်သည် ဆင်ဖြူတော်ကြီးနှစ်ကောင်မှာ ကောင်းကင်မှ ပျံလာပြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ဟု အလွန်ထူးခြားသော အိပ်မက်ကို မက်မြင်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်မက်ပြီး မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း မြင်းခြံမြို့မှ ဦးပြီးသားနှင့် ဦးဘစ်တို့သည် ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်ထံ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး...

“မြင်းခြံ စွန်းလွန်းအနီးက မောင်ရင်ပေါ်ချောက်မှ ထူးခြားတဲ့ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါး ရောက်ရှိနေပါသေးသေး ဘုရား”

စမ်းကျဆရာတော် ပုံတော်

စမ်းကျဆရာတော်

ဟု အစချီကာ သာမဏေ ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဦးရွှေလုပ် တို့အကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

“သူတို့တွေက အနိယာတွေဖြစ်နေကြပါတယ် ဘုရား၊ ခါပေမယ့် စာတော့ မတတ်ကြဘူး”

ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်က အနိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကို သာမန် ပုထုဇဉ်က မသိရှိနိုင်သော်လည်း မေးမြန်း လျှောက်ထားခြင်းဖြင့် တရားထူးရမရ သိရှိနိုင်ကြောင်း ပြောပြလျက်...

“စာမတတ်လည်း အနိယာဖြစ်ရင် ပညတ်၊ ပရမတ် သဘာဝတွေကို သိတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်တော်နှစ်ပါးကို သွား ပင့်လာခဲ့”ဟု မိန့်ခဲ့သည်။

မိတ္ထီလာမြို့ ရေလယ်ကျောင်းသို့ ရှင်ကဝိနှင့် ရှင်ဝိဇယ တို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်တွင် ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်က ရှင်နှစ်ပါး ရရှိထားသည့် တရားများကို ကျမ်းဂန်အထောက် အထားများဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးကြည့်ရာ ရှင်ကဝိသည် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစီးနေကြောင်း ခိုင်မာစွာ သိရှိခဲ့ရသည်။ ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်က ရှင်ကဝိအား ရေလယ် ကျောင်းတွင် တစ်ဝါဆိုရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ဦးကဝိသည် ရေလယ်ကျောင်းတွင် တစ်ဝါဆိုခဲ့သည်။

မိတ္ထီလာ-ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်နှင့် ညောင်လွန် ဆရာတော်တို့သည် တရားအားထုတ်ဖော်များ ဖြစ်ကြသည် နှင့်အညီ တရားထူးများ ရရှိလျှင် တစ်ပါးကို တစ်ပါး အသိ ပေးကြရန် ကတိကဝတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ ရေလယ်ကျောင်း ဆရာတော်က ညောင်လွန်ဆရာတော်အား မိမိ တရားထူး မရသေးသော်လည်း တရားထူးရထားသည့် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါး မိမိကျောင်းသို့ ရောက်ရှိကာ သီတင်းသုံးနေကြောင်း နှင့် မိတ္ထီလာသို့ ကြွရောက်ပါရန် စာရေးလျှောက်ထားခဲ့သည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်သည် မိတ္ထီလာ-ရေလယ်ကျောင်းသို့ ကြွလာခဲ့ပြီး ရှင်ကဝိအား နှစ်ရက်တိုင် စစ်မေးခဲ့သည်။ ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်သည် ရှင်ကဝိအား ရဟန်းပြု ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ရာမှ ရှင်ကဝိသည် ၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်တွင် ရေလယ်ကျောင်း သဏ္ဌာသိမ်တွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

လူ့ဘဝက ဇနီးဟောင်းဖြစ်ခဲ့သူ မရွှေရီက ခင်ပွန်း ဟောင်း ရဟန်းအတွက် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်တွင် ကျောင်း တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပြီးနောက် ကျောင်းအလှူခံ၍ သီတင်းသုံးရန် လျှောက်ထားလာသဖြင့် ဦးကဝိသည် ၁၂၈၄ ခုနှစ်တွင် မိတ္ထီလာမှ မြင်းခြံသို့ ပြန်ကြွခဲ့သည်။ ဆရာတော်

စွန်းလွန်းကျောင်းလမ်းညွှန်

ဦးကဝိသည် သထုံမြို့နယ်ရှိ မွန်ဘုရင် မနုဟာမင်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နတ်ဖြစ်ကာ စောင့်ရှောက်နေသည့် နေမိန္ဒတောင်ပေါ်တွင် သိမ်သမုတ်ပေးခဲ့သည်။ နယ်မြေကြမ်းက အနောင်အယုတ်ရိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် ယင်းသိမ်တော် သမုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆရာတော်ကြီးက အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

မြင်းခြံဆရာတော် ဦးကဝိသည် ၁၃၁၃ ခုနှစ်တွင် ယခု ရန်ကုန်မြို့ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်ရှိ စွန်းလွန်းဂူ ကျောင်းနေရာတွင် သိမ်သမုတ်ပေးခဲ့ပြီး မြင်းခြံသို့ ပြန်လည်ကြွခဲ့သည်။ ၁၃၁၄ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ရက်၊ ညနေ ၅နာရီတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့သည်။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။ ကြွင်းကျန်သော ဥတုဓရပ်ကလာပ်ကို ဆရာတော်၏ ဆန္ဒတော်တိုင်း လွှမ်းမော်စွာတရအတွင်း ထည့်သွင်းပူဇော်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်သည့်ရက်တွင် ယခုလက်ရှိ စံကျောင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း အပူဇော်ခံခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိ၏ ရုပ်ခန္ဓာသည် ပကတိအတိုင်း ချိုးယွင်းမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ မည်သည့် အနံ့အသက်မှ ထွက်ခြင်းမရှိဘဲ ယနေ့တိုင် ဖူးမြော်နေနိုင်သည်မှာ ထူးခြား

အံ့ဖွယ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိသူများသည်လည်း အလွန်ကံထူးသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အပူဇော်ခံ ထားရှိသည့် တိုက်ကျောင်းအတွင်း၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုထောင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ကြရပါသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် -

ဘွဲ့တော် = ဦးကဝိ

လူအမည် = ဦးကျော်ဒင်

ဇနီးအမည် = ဒေါ်ရွှေရီ

သားအမည် = မောင်ကံညွှန်

ဟု ရေးသားထားပြီး ဆရာတော်ဘုရား၏ အကျဉ်းဆုံးသော အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားထားသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာပင် ဆရာတော်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်အချစ်လေးချက်ကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

မြင်းခြံဆရာတော်ကြီးသည် ၁၂၈၂ ခုနှစ်အတွင်း ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၃ရက်တွင် ပထမ တရားထူး၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်တွင် ဒုတိယ တရားထူး တော်သလင်္ဂလပြည့်ကျော် ၁၃ရက်တွင် တတိယတရားထူးနှင့် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်တွင် စတုတ္ထ တရားထူးကို ရရှိတော်မူခဲ့သည်။ တစ်လစီ ကွာခြားလျက် လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်နေ့များတွင် တရားထူးများ ရရှိခြင်းသည် အလွန်အံ့ဖွယ်ကောင်းလှပါပေသည်။

“ပထမ တရားထူး”ဟူသည်မှာ သောတာပတ္တိခရီး “ဒုတိယ တရားထူး”ဟူသည်မှာ သမာဓိဂမိမင်၊ “တတိယ တရားထူး”ဟူသည်မှာ အနာဂါမိမင်နှင့် “စတုတ္ထ တရားထူး”မှာ အရဟတ္တမင်ကို ဆိုလိုသည်။ မင်ကို ရရှိပြီးသည်နှင့် ဖိုလ်ကို ရရှိပြီး ဖလဇ္ဈာန်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသဖြင့် မင်လေးပါးရလျှင် ဖိုလ်လေးပါးလည်း ရရှိပြီး ရဟန္တာအောင် သူမြတ်များ ဖြစ်လာကြသည်မှာ မွေတာပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်အေးကြည့်ည့်စွာ ဖူးမြော်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဆရာတော် တရားအထုတ်ခဲ့သည့် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်သို့ သွားရောက်၍ တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် လိုဏ်ဂူကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြပါသည်။

စမ်းကျဆရာတော်

မောင်ရင်ပေါ်ချောက်မှအပြန်တွင် မြင်းခြံမြို့ကို ခြင်းသန်း၍ မြို့ပြင်ရှိ စမ်းကျကျောင်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် စမ်းကျသို့ သွားသည့် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်ကြရပြီး လမ်းမလေးမှ ယာဘာဘ်သို့

ချီဝင်၍ ၁၀မိနစ်ခန့် ကားမောင်းလိုက်သည်နှင့် ကျယ်ဝန်းသော စမ်းကျကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှိရန် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွယ်တန်းထားသည့် ကြိုးတံတားပေါ်မှ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြရပါသည်။

သစ်ရိပ်များ ဝိုင်းနေသည့် ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ စမ်းကျဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်ကို ပူဇော်ထားရှိသည့် အုတ်တိုက်အား ကျောင်းမှ ကိုရင်ငယ်နှစ်ပါးက တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ အုတ်တိုက်၏ အလယ်တွင် ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုးရှိနေသော စမ်းကျဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို မှန်ခေါင်းတွင် ထည့်သွင်းအပူဇော်ခံထားသည်။

“ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ခြေထောက်တွေက ဂူထဲမှာ ဖြတ်အနီးခံခဲ့ရလို့ အစားထိုးထားရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပါပဲ” ဟု လိုက်ပို့ပေးသော ကိုရင်လေးများက ရှင်းပြသည်။

“ဘာလို့ ခိုးသွားတာလဲ ကိုရင်”

“ဆရာတော်ကြီး ရုပ်အလောင်းက ဆရာကြီး လွမ်းစေတီဂူထဲမှာပဲ မပုပ်မသိုး ရှိနေခဲ့တာ။ ဂူထဲရောက်သွားတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က မပုပ်မသိုးရှိနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုပြီး ဖြတ်ယူသွားတာဖြစ်မယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးတွေက မိန့်ဖူးပါတယ်။ ကိုးကွယ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်သလို ဆောင်ထားဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဖူးတွေ့နေရသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်သည် သင်္ကန်းဝတ်ရုံထားသဖြင့် ဖြတ်ထားခံရသော ခြေထောက်ကို မမြင်ရပါချေ။ စွန်းလွန်းဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်တော်ကဲ့သို့ပင် စမ်းကျဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်ကို ကောင်းစွာ ဖူးတွေ့ရပြီး နှစ်ကာလ ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အသားများ ခြောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

စမ်းကျဆရာတော်လောင်းလျာ သတို့သားငယ်ကို ခမည်းတော် စစ်ကဲမင်းကြီး လေယျကျော်ထင် ဦးမှတ်နှင့် မယ်တော် ဒေါ်လှတို့က သာသနာတော် ၂၃၈၁ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၉ ခုနှစ်၊ နှောင်း တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၄ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ နံနက် ၄နာရီအချိန်တွင် စမ္မာနဂိုဏ်း ၌ စတုတ္ထမြောက် သားရတနာအဖြစ် ဖွားမြင်သန့်စင်ခဲ့သည်။ မယ်တော်ကြီးသည် ဆရာတော်လောင်းလျာကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားစဉ် နေနှင့် လကို

ပွေဖက်ရသည်ဟု အိပ်မက် မက်မြင်ခဲ့သည်။

အသက် ၇နှစ်အရွယ်တွင် စမ္မာနဂိုဏ်း၊ တောရကျောင်းတိုက်၌ စတင်ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး အသက် ၁၃နှစ်တွင် စမ္မာနဂိုဏ်း သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့က ပဋိပစ္ဆိမာမင်္ဂလာသဘာဝဆင်ယင်လျက် သာမဏေအဖြစ် သွတ်သွင်းပေးခဲ့သည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ “ပညာသီရိ” ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်နှစ် ၂၄၀၁ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၉ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် သူကြီးမောင်နံကပင်ရှင်ပညာသီရိ၏ သာသနာ့ဇကာ၊ ဇကာမများအဖြစ် ခံယူလျက် စမ္မာနဂိုဏ်း၊ တောရကျောင်းဆရာတော်အား ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရဟန်းခံပေးမှုကြောင့် မြင်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ ပထမ သင်္ဂဏဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့ရှိ သင်္ဂဏရာမတိုက်နှင့် ဝဇီယာရာမတိုက်တို့တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်ကို သင်ယူတတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။

ပိဋကတ်စာပေများ တတ်မြောက်ပြီး ရဟန်းဝါ (၁၁) ဝါအရောက်တွင် စမ်းကျဆရာတော်လောင်းလျာ ဦးပညာသီရိသည် စစ်ကိုင်းတောင်တန်း၊ ကောဏ္ဍညချောင်တွင် သင်္ဂဏဆရာတော်နှင့်အတူ ကမ္မတ္တန်းတရားများ အားထုတ်ခဲ့သည်။ တရားအားထုတ်နေစဉ် မွန်-ရာမညဒေသမှ ပင့်သဖြင့် ဆရာတပည့် အရှင်နှစ်ပါးသည် မွန်ဒေသသို့ ကြွချီကာ တရားများ ဟောကြားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်း၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ မန္တလေးသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်ကာ မင်း၊ မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော်များ၏ အပူဇော်ကို ခံခဲ့ကြရသည်။

မြင်းခြံမြို့အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်အကွာတွင် စမ်းရေသွင်သွင်းစီး၍ ဥယျာဉ်ခြံမြေတို့ဖြင့် တင့်တယ် သာယာသည့် အရပ်တွင် သင်္ဂဏဆရာတော်ကြီးသည် ၁၂၃၆ ခုနှစ်တွင် စမ်းကျ(စံကြ)ကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ခဲ့ကာ၊ ဦးပညာသီရိနှင့်အတူ စာသင်သားများအား ပိဋကတ်စာပေများကို ပို့ချတော်မူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆရာတပည့် နှစ်ပါး စာပေများ ပို့ချနေခဲ့ကြပြီး၊ ဖန်စာကြာ ၁၂၄၂ခုနှစ်တွင် သင်္ဂဏဆရာတော်သည် ဦးပညာသီရိထံ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး ရာမညသို့ ကြွသွားခဲ့သည်။

စမ်းကျဆရာတော် ဦးပညာသီရိသည် ဝါတော် ၂၃ဝါအရောက် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၂ခုနှစ်တွင် စမ်းကျကျောင်းတိုက်ကို အုပ်ချုပ်လျက် စာသင်သား ရဟန်းများအား နေဝါညဝါများကို သက်တော်(၅၅)နှစ်အထိ လည်းကောင်း၊ ညဝါ

ကို သက်တော် (၉၀)အထိ လည်းကောင်း၊ ပိုချဲ့ရော နှစ်စဉ် စာသင်သားအပါး (၆၀)မှ (၁၀၀)အထိ ရှိခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် စာဝါများ ပိုချဲ့ပြီးသည်နှင့် စင်္ကြံ လျှောက်ကာ မေတ္တာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းမြဲဖြစ် သည်။ ထို့နောက် စင်္ကြံဦးတွင် ထိုင်၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကို ပွားများလေ့ရှိသည်။ သက်တော်ကြီးရင့်လာချိန်တွင် ဆရာ တော်ကြီးသည် သတိပဋ္ဌာန်တရားများကိုသာ အားထုတ် လျက် တပည့် အိယကာ၊ အိယိကာမအပေါင်းအား သတိ ပဋ္ဌာန်တရားများ ပွားများအားထုတ်ရန် အပြုဆုံးမ တိုက်တွန်း ထော်မှုခဲ့သည်။

စမ်းကျဆရာတော် ဦးပညာသီရိသည် သက်တော် ၉၆ နှစ်အရွယ်၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၉၅ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၆ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၉နာရီ ၁၀မိနစ်တွင် ခန္ဓဝန်ချတော် မူခဲ့သည်။ ခန္ဓဝန်ချပြီးနောက် ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ် တော်ကို ကိုးရက်တိုင် ပကတိအတိုင်း အပူဇော်ခံထားရှိခဲ့ သည်။ ကိုးရက်လွန်မှ ခေါင်းအတွင်း ထည့်သွင်းကာ တစ်နှစ် တိတိ အပူဇော်ခံထားခဲ့သည်။

မည်သည့်အစီအမံများ မပြုလုပ်ထားဘဲ ဆရာတော် ၏ ရုပ်အလောင်းတော်သည် တစ်နှစ်ကြာသည့်တိုင် မပုပ် မသိုး၊ မပျက်မစီး၊ မည်သည့်အနံ့မှ မထွက်ရှိဘဲ ပကတိ အတိုင်း ရှိနေသည့်အတွက် မြင်းခြံမြို့မှ ဦးသာကြည်နှင့် ဒေါ်ပိုက်မိတို့က ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်အား မီး မသင်္ဂြိုဟ်ရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

နောင်လာ နောက်သားများသည် မပုပ်မသိုး ပကတိ အတိုင်း ကြွင်းကျန်နေသည့် ဆရာတော်၏ ရုပ်အလောင်းကို ဖူးမြင်ကြရပါက အကျိုးများကြမည်ကို ရည်သန်လျက်၊ ထိုစဉ်က စမ်းကျကျောင်းတိုက် နာယက ဆရာတော် ဦးနန္ဒ ဝံသက ကျောင်းတိုက်နောက်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းပတ်ရံထား သည့်နေရာတွင် လွမ်းစေတီတစ်ဆူတည်ကာ စမ်းကျ ဆရာတော်ဘုရား၏ ရုပ်အလောင်းကို ထားရှိ ပူဇော်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ် ကလာပ်တော်များအား လှည့်ပတ်၍ ဖူးမြော်ခဲ့ကြရာ၊ ရုပ် အလောင်းတော်ထည့်သွင်းထားသည့် အခေါင်းတော်အနီး တွင် ရွှေချထားသည့် ဖိနပ်တစ်ရံကို မြင်ကြရပါသည်။

“ဆရာတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်က စီးခဲ့ တဲ့ ဖိနပ်ပါ” ဟု ကိုရင်များက ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စံကျောင်းတော်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း လာခဲ့ကြကာ၊ ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် မြေ

လိုဏ်ဂူသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြပါသည်။ ယခုအခါတွင် ဂူအဝကို အုတ်အင်္ဂါတေးများဖြင့် ဝင်ပေါက်တစ်ခုပြုလုပ်ထား သည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပေသည်။

မြင်းခြံမြို့တွင် စွန်းလွန်းချောင်းနှင့် စမ်းကျချောင်းတည် ချောင်းနှစ်ချောင်းရှိသကဲ့သို့၊ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး တည်ရှိ နေသည့် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်နှစ်ပါး၏ ရုပ်ခန္ဓာများထည်း ရှိနေသဖြင့် “အလောင်းနှစ်လောင်း၊ ချောင်းနှစ်ချောင်း” ထု တင်စားခေါ်ဆိုခဲ့ကြပုံကို ကိုယ်တွေ့ သဘောပေါက်ခဲ့ရပေ သည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ် သည့်နိုင်ငံ ငါးနိုင်ငံသာ ရှိရာ၊ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အထွန်းကားဆုံး နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်နေပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်း ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု အများဆုံး နိုင်ငံလည်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်များ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အများဆုံး ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘာသာမတူညီသူများ နားလည်ရခက်ခဲမည့် မြင်းခြံ ဆရာတော်၊ စမ်းကျဆရာတော်တို့အပါအဝင် မပုပ်မသိုး ပကတိအတိုင်း ကြွင်းကျန်နေသည့် ဆရာတော်များ၏ ရုပ် အလောင်းတော်များအား မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြင်တွေ့ ဖူးမြော် နိုင်ကြပုံကို တွေးတောရင်း သီလသမာဓိ ပညာဂုဏ်များ ကြီးမားလှသည့် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်များအား ဦးထိပ် တင် ရှိခိုးကန်တော့လျက် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ ပွားများ လျက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

□

မောင်ထွဋ်ကောင်း

ဆံပင်ရှည်ရောင်းဖို့ စောင့်နေသူ

SUE
HET
AUNG

အချိန်ကား ဆံပင်ဝယ်သမားများ တစ်ခေတ်ဆန်းချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ရော၊ တောပါ “ဆံပင်အရှည်တွေ ဝယ်တယ်၊ ဆံပင်အကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်” ဆိုသည့် အသံက တစ်နေရာ မဟုတ် တစ်နေရာ၊ တစ်လမ်းမဟုတ် တစ်လမ်းတွင် ကြားရမြဲဖြစ်သည်။

ထိုအသံရှင်တို့မှာ အသက် ဆယ်လေးငါးနှစ်မှအထက် အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးများဖြစ်သည်။

သူတို့က ဆံပင်ဝယ်၍ ရနိုင်သည့် နေရာမှန်သမျှ၊ ရပ်ကွက်ကြို၊ ရပ်ကွက်ကြား၊ လမ်းမ၊ လမ်းသွယ်၊ လမ်းမြောင်မကျန် အကုန်အနံ့ လျှောက်ကြသည်။ အံ့လိုက်သင်းလိုက် ကြီးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲ၊ ရပ်ကွက် ထဲဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်တော်နှင့် နှစ်ယောက် တစ်တွဲထက် မရှိ။ တောရွာများဆိုလျှင် နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တွဲထက် မများဘဲ ဂွားလာကြသည်။

သူတို့၏ အဆောင်အယောင်များကလည်း များများစားစားကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ ဆံပင်ခြင်တွယ်ရန် ရွှေချိန်

သည် ချိန်ခွင်လေးတစ်လက်။ သို့မဟုတ် ချိန်ခွင်အလတ်ကလေးတစ်လက်။ ရွှေချိန်သည် အလေးတစ်စုံနှင့် ငါးပြားစေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့၊ မတ်စေ့ ငါးပုစေ့၊ ကျပ်စေ့၊ ဆံပင်ဖြတ် ကတ်ကြေးထက်ထက်တစ်လက်၊ မှန်သေးလေးတစ်ချပ်၊ ဆံပင်စည်းဖို့ သားရေကွင်းတစ်ထုပ်တို့ ပါလျှင် ပြည့်စုံပါပြီ။

ဆံပင်ရောင်းမည့်သူကို တွေ့လျှင် ရောင်းတမ်းဝင် ဆံပင်ဆံသား၊ အရောင်၊ ဆံလုံးအနေအထား၊ အရှည်ပမာဏသိဖို့၊ ကြည့်တတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဆံပင်ဆို ပြီးရောဆိုပြီး ဝယ်လို မဖြစ်။ ဆံသားကောင်းအရှည်အညီ၊ အကြောင်အကျားမဖက်၊ ပြတ်တောက်ဆွေးမြည့်ခြင်းကင်းသည့် ဆံပင်ဖြစ်ဖို့လည်း လိုသေးသည်။ အဓိကမှာ ဆံပင်ခိုင်အကြိုက်ဖြစ်ဖို့ လိုသည်။ ခိုင်က မကြိုက်၊ မယူဆိုလျှင်တော့ ဆံပင်ဝယ်သမား ငိုဖို့သာ ပြင်ပေတော့။

ဆံပင်ဝယ်စက အဝယ်သမားများ လာသွင်းသည့် ဆံပင်တိုင်းလိုလိုမှာ အပယ်မရှိ၊ မဝယ်မရှိ သွင်းလို ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အဝယ်သမားက များလာ၊ ခိုင်သွင်းများလာသည့်အချိန်တွင် ခိုင်တွေက ချေးများ

လာသည်။ ဆံပင်ကို သေချာစစ်သည်။ ဆီစိမ်း၊ ရေဆွတ်၊ ပြန်လျှော်ပြီး ဆေးတင်ထားခြင်းမျိုး ရှိ၊ မရှိ ပွတ်ကြည့်သည်။ ဓားနှင့် ခြစ်ကြည့်သည်အထိ စစ်လာသည်။ တစ်ပေအောက် အရှည်ဆိုလျှင်ပင် ခိုင်တိုင်း မယူတော့ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆံပင်ဝယ်သမားက မိမိကြိုက်ဖို့ထက် ခိုင်ကြိုက်ဖို့ အဓိက ရွေးဝယ်ရသည်။ “ဆံပင်ဝယ်တဲ့သူ လာပါဦး” ခေါ်တိုင်းလည်း အရောင်းအဝယ်က မဖြစ်။ ရောင်းချသူက ခေါင်းထိုးပေးတိုင်း ရမ်းညွှတ်၊ ရမ်းဖြတ်လို့ မရပေ။ စစ်ဆေးကိုင်တွယ် တိုင်းတာပြီးမှ ခိုင်ဆံပင်ဆို ဘယ်နေ့၊ ဘယ်လောက်ထားဖြတ်ရင် ဘယ်လောက်ရမည်ဟု ရှင်းပြပြီး ရေးစကားပြောရသည်။

ချိန်တော့လည်း ရွှေအလေးနှင့် ချိန်လျှင် တစ်စေ့၊ အကြွေစေ့နှင့် ချိန်လျှင် တစ်စေ့ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကလည်း ရောင်းသူ ကျေနပ်အောင်၊ နားရှင်းအောင် အရင်ပြောရဆိုရသောသည်။ တချို့ ရောင်းသူများက ခိုင်သွင်းနေအတိုင်း ရချင်သည်။ အဝယ်သမားအတွက် မကျန်။ တချို့ ရောင်းသူက ကျတော့ သူ လိုချင်သည့်ငွေက အဓိက။ ဆံပင်ကျတော့ ဘယ်ငွေ၊ ဘယ်မျှပဲ ညှပ်၊ နှိုက်ထက် မြတ်မှန်သော မြတ်ဖို့၊ ပုံမပျက်ဖို့လည်း အရေးတတ်သည်။ ခီအခါမျိုးမှာ လိမ္မော်ဖိနပ်စွာ စကားပြောတတ်ဖို့ လိုသေးသည်။

အားလုံးပြေလည်ပြီဆိုလျှင် ညှပ်ပေတော့၊ ဖြတ်ပေတော့။

တစ်ခါတစ်ရံ ရောင်းသူ ဝယ်သူ အဆင်မပြေ၍ လူကြီးအိမ်သို့ သွားရုံသို့ သွားရသည်များလည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တချို့ ရွာများက “ဆံပင်ဝယ်များ ရွာတွင်သို့

လူပင်ပန်းသည်က အပထား၊ စားစရိတ်၊ ခရီးစရိတ်၊ ညနေ ပေးရမည့် ငွေအတိုးအရင်းက ထိုနေ့စာရင်းထဲမှာ စူးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် လည်း တစ်နေ့အနည်းဆုံး ဝယ်ရမည့် ဆံပင်မရမချင်း အချိန်ရှိသမျှ လျှောက်ပေဦး။

ထုံးစံ မဝင်ရ"ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို
ချိတ်ဆွဲထားသည်အထိ ရှိဖူးသည်။

◆◆◆

ခင်စုတို့ကတော့ ဆံပင်ဝယ်
သက်တမ်းတစ်လျှောက် ရောင်းသူနှင့်
မပြေလည်သည်မျိုး မရှိ။ ခွန်းကြီး
ခွန်းငယ်မျှပင် မပြောရ။ ဤသည်က
လည်း အမေမျိုး၏ ကျေးဇူးဟုပင် ဆိုရ
ပါမည်။ အမေမျိုးက ပြောဖူးသည်။

"ဆံပင်ရောင်းသူက ကိုယ်
ထမင်းရှင်း၊ သူကျေနပ်မှု၊ သူ စိတ်ချမ်း
သာမှု၊ အဲဒီ ရောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့
ပြေလည်ရင် နောက်ထပ် လေးငါး
ယောက်လောက် ထပ်ရမယ်။ မပြေ
လည်ရင်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ
မျိုးပြတ်တတ်တယ်"

ဟု ပြောဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ခင်စုက ရောင်းသူ ငြိငြိအောင်
မည်သည့်အခါမျှ မပြုခဲ့။

အမေမျိုးနှင့် ဆံပင်ဝယ် နောက်
လိုက်အတွေ့အကြုံကပင် ခင်စုမှာ
တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိသည်။ ဆံပင်
ဝယ်နောက်လိုက်ဆိုသည်က အရင်း
အနှီးမလိုလှ။ "ဆံပင်ရှည်တွေ ဝယ်
တယ်၊ ဆံပင်အကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်"
ဆိုသည့် အသံစာစာထွက်ရုံ၊ အော်ရဲ
တဲ့ ပါးစပ်တစ်ပေါက်နှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက်
တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်
နိုင်တဲ့ ခြေထောက်တစ်စုံ အရင်းအနှီး
ရှိလျှင် ပြည့်စုံပါပြီ။

ဆံပင်ဝယ်ခေါင်း (ခေါင်းဆောင်
လုပ်သူ)က ဆံပင်ဝယ်နောက်လိုက်
အတွက် တစ်နေ့တာ သရေစာ၊ ထမင်း
တာဝန်ယူသည်။ မြင်းလှည်း၊ ကား၊
ရထားစီးရသည့် ခရီးစရိတ်လည်း သူ
ပင် ရှင်းသည်။ နောက်လိုက်က ဘာမျှ
ကုန်စရာမလို၊ ညနေ ပြန်ပြီဆိုလျှင်

တော့ နေ့တွက် တစ်ထောင်၊ ထောင့်
ငါးရာ အသားတင်ရသည်။ နောက်
လိုက်ကို ဆံပင်ညှပ်၊ ဆံပင်ဖြတ်၊ ဝယ်
ခြင်းနည်းပညာကိုတော့ မပေး။ နောက်
လိုက်က မေးမြန်းရင်လည်း မကြိုက်
ချင်။

ခင်စု လိုက်ခဲ့သည့် ဆံပင်ခေါင်း
(ခေါင်းဆောင်) အမေမျိုးကတော့ ရှိ
တော့ ရှိသည်။ ရှားသည်လိုပဲ ဆိုရ
မည်။ မြင်းလှည်း၊ ကား၊ ရထား မစီးဖြစ်
သည့် ခရီးမျိုးဆိုလျှင် သရေစာ များများ
ကျွေးသည်။ သူလည်း စားသည်။ ဆံပင်
ဖြတ်ပုံ၊ ညှပ်ပုံ၊ ကိုင်တွယ်ပုံက အစ
သင်ပြပေးသည်။ ခိုင် မကြိုက်သည့်
ဆံပင်မျိုးကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ ခိုင်မှာ
သွားသွင်းလျှင် "ညည်း... ပြန်နင့်"ဟု
မည်သည့်အခါမျှ မပထုတ်ခဲ့။ ထို့
ကြောင့်လည်း အမေမျိုးနောက်လိုက်
အဖြစ် ခင်စု နှစ်သက်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေမျိုး ကျန်းမာရေးမကောင်း
၍ ရွာတွေ့ဘက်သို့ မလျှောက်နိုင်သည့်
အခါမှာတော့ ခင်စုကိုယ်တိုင် ဆံပင်
ဝယ်ခေါင်းဖြစ်ဖို့ ဖန်လာသည်။ ဆံပင်
ဝယ်သမားဖြစ်ဖို့က ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းရှိ
ဖို့ လိုသည်။ ဆံပင်ဝယ်ဖို့ ငွေအရင်း
အနှီးလိုသည်။ သည့်အတွက် အမေမျိုး
နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ အမေမျိုးက
လိုလိုချင်ချင်ပင် အားပေးကူညီသည်။

အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအားလုံး
ကို အမေမျိုးကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေး
သည်။ ဆံပင်ဝယ်ဖို့ ငွေလည်း မနက်ယူ
ညနေပေးနှင့် ထုတ်ချေးသည်။ အတိုး
ကတော့ သူများထုံးစံအတိုင်းပဲ ပေးရ
သည်။ သည်သို့ဖြင့် ခင်စု ဆံပင်ဝယ်
ခေါင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

◆◆◆

ခင်စု ဆံပင်ဝယ်ခေါင်းဖြစ်တော့
နောက်လိုက်အဖော် သူစိမ်းကို မခေါ်
ဘဲ အစ်မအရင်းဖြစ်သူ ခင်နုကိုပဲ ခေါ်
သည်။ ခင်နုကတော့ ဒီလောကနှင့်
အစိမ်းသက်သက်။ နောက်လိုက်ဆိုမှ
တကယ်နောက်လိုက်။ အဖော်ဆိုမှ
အဖော်။ "ဆံပင်ရှည်တွေ ဝယ်တယ်၊
ဆံပင်အကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်"ဆို
သည့် စကားကိုပင် ရဲရဲတင်းတင်း
မအော်ရဲ။ နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာမှပဲ
အော်ရဲ ဟစ်ရဲခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခင်စုက အမေမျိုးလိုပင် ခင်နု
ကို သင်ရသည်။ ခင်စု ဆံပင်ဖြတ်သည့်
အခါတိုင်း အစ်မကို ရှင်းပြ၊ သင်ပြရင်း
ဖြစ်ရသည်။ ဝယ်၍ ရလာသည့် ဆံပင်
များကိုလည်း ဆံရည်ဆံသား ယှဉ်ပြ၊
ဝယ်စျေးအလျှော့အတင်း ခွဲပြရသည်။
ဆံပင်ဆိုသည်ကလည်း အမှုပဲ အမှတ်
မဲ့ ကြည့်လျှင် သိပ်မထူးခြား။ အလေ့
အကျင့် အတွေ့အကြုံများမှ ပညာရ
တတ်တာမျိုး။

ဒီအလုပ်က အမြင်လွယ်
သလောက်၊ တကယ်လုပ်ကြည့်မှ
မလွယ်သည့် အလုပ်မှန်း သိရသည်။
လျှောက်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေ၊ ရောင်း
မည်သူ တွေ့လေဆိုသည်က မှန်တော့
မှန်သည်။ သို့သော်လည်း ရောင်းမည်
သူ တွေ့တိုင်း စိတ်ကြိုက် ဆံပင်ရရှိက
မကျိန်းသေး။ ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ သက်

လျှောက်ပေးဦး။ နေ့တွက်ကိုက်အောင် ကြိုးစားရသည်။ လူပင်ပန်းသည်က အပထာ။ စားစရိတ်၊ ခရီးစရိတ်၊ ညနေ ပေးရမည့် ငွေအတိုးအရင်းက ထိုနေ့ စာရင်းထဲမှာ စူးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် လည်း တစ်နေ့ အနည်းဆုံး ဝယ်ရမည့် ဆံပင်မရမချင်း အချိန်ရှိသမျှ လျှောက် ပေးဦး။ ရှာပေးဦး။ ဝယ်ပေးဦးတော့။

သို့ပေမယ့် ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကို တော့ ခင်စုတို့ မကြုံဘူး။ မတွေ့ဘူး။ အခြား ဆံပင်ဝယ်သမားတွေ ကြုံလေ့ ကြုံထရှိသည်ကိုစွဲဖြစ်သည်။

ခင်စုတို့ ဆံပင်ဝယ် ထွက်ပြီဆို သည်နှင့်...

“မခင်စုရေ... တို့ရွာဘက်ကို လာဦးဟေ့။ ညည်းကို မျှော်နေတဲ့သူ တွေ ရွာမှာ တန်းစီနေတယ်”

ဆိုသည့် စကား။

“ဟဲ့... ခင်စု၊ ညည်းတို့ ညီ အစ်မကို ဘယ်ရွာက ဘယ်သူတွေ မေးနေတယ်” ဆိုသည့် သတင်းပါးသူ ကလည်း ရှိတတ်သေးသည်။

ဤသည်ကလည်း အမေမျိုးဆီ က ရထားသည့် ပညာဆိုက မမှား။

အမေမျိုးက ရွာတစ်ရွာကို ဝင်လျှင် ခွေးကိုလည်း မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်။ ကလေးကိုလည်း ရောသည်။ လူကြီး ဆိုလျှင်တော့ ဝင်လုံးပြီသာ။ ဒီအထာ တွေ ညက်၍လည်း ခင်စု တွေသမျှ ရွာမှာ အသိမိတ်ဆွေက အသင့်ရှိနေ သည်။

တစ်နေ့ ခင်စုတို့ ညီအစ်မ ခိုး ကြီး-ရိုးလေးရွာဘက်သို့ ဆံပင်အဝယ် ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီရွာမှာ ခင်စုကို ချစ် သည့် ခွေး သန်းကြင်တို့ အပျိုကြီး ညီအစ်မရှိသည်။ ဒီအပျိုကြီးနှစ်ယောက် အတွက် မြို့က ဝယ်လာသည့် လက် ဖက်ခြောက်၊ လက်ဖက်စုံနှင့် နှမ်း၊ ကြက်သွန်ကြော် အစုံပါသည်။ အပျို ကြီး ခွေး သန်းခင်က ခင်စုတို့ ညီအစ်မ ကို အိမ်မှာ နားခိုင်းထားပြီး ရွာထဲ သွား၍ “ခင်စုတို့ ညီအစ်မ တို့အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်ဟေ့” ဟု ဟစ်ပေးသည်။

ခွေး သန်းခင်၏ စည်းရုံးမှုကြောင့် ပင် ခင်စုတို့ ညီအစ်မ ခြေထောက် မညောင်း။ အာမပေါက်ဘဲ တစ်ထိုင်

တည်းနှင့် လေးငါးခေါင်းဖြတ်ရ ဝယ် လိုက်ရသည်။ ဒီရွာထဲ လျှောက်ပတ် လို့ နောက်ထပ်ရောင်းမည့်သူ မရှိနိုင်။ ရိုးကြီး-ရိုးလေးဆိုသည်ကလည်း နှစ်ရွာ တစ်ရွာ။

နံနက်စောစောကတည်းက ခွေး သန်းခင် လိုက်ဟစ်ထား၍ နှစ်ရွာစလုံး မှ လူများက ခင်စုတို့ ညီအစ်မ ဒီအိမ် မှာ စတည်းချပြီး ဝယ်နေမှန်း သိကြ သည်။ ရောင်းမည့်သူရှိလျှင် သူ့ဟာသူ လာလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ရောင်းမည့်သူ ထာ လို့ လာပြား။ နံနက်စာစားရင်း စောင့် နေကြသည်။ ပါလာသည့်ငွေက နောက်ထပ် လေးငါးဆယ်သားဝယ်လို့ ရသေးသည်။ အချိန်ကလည်း နေ့ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျန်သေးသည်။ နားနေလို့ အကျိုးမရှိ။ တာပြောက် ဘက်က ရွာနှစ်ရွာ သုံးရွာလောက်ကို သွားချင်သေးသည်။ ခွေး သန်းကြင်တို့ ညီအစ်မနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ငွေးတောက် ကုန်း၊ သဖန်းလှ၊ ကုက္ကိုခွ ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ခွေး သန်းခင်က တာပေါင်ထိပ် သို့ လိုက်ပို့ပြီး ငွေးတောက်ကုန်းရွာ သွား ဖြတ်လမ်းကို ပြပေးသည်။ ငွေး တောက်ကုန်းရွာကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ မှန်ပျံ့ လှမ်းခြင်နေရသည်။ တာပေါင် မှ ဖြတ်လျှင် နာရီဝက်သာသာလောက် တော့ လျှောက်ရမည်။ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလာ၍ ခွေး သန်းခင် ကို ပြန်ခိုင်းရသည်။ ငွေးတောက်ကုန်း ရွာအသွား လှည်းလမ်းက ဖြူးနေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် လူကြီးလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက် ခဲ့ကြသည်။ ဒီအချိန်မျိုးလွင် ရွာသူ

ခင်စုက ဆံပင်အရှည် သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် စုကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်ပြောင်လက်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် ဆံပင်ကို ဆွဲသပ်လိုက်ချိန်တွင် ဆွေးမြည့်နေသည့် ဆံပင်အချို့မှာ အထွေးလိုက်ဖြစ် သွားသည်။

ရွာသားတို့ သွားလေသွားထ မရှိသဖြင့် လှည်းလမ်းတစ်လျှောက် သူတို့ ညီ အစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည်။ နန်း ဆံစမှာ ချွေးလေးတွေ စိုလာသည်။ ကျောတစ်လျှောက်မှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ် လာသည်မို့ စကားပင် မပြောဖြစ်ကြ။

ဂွေးတောက်ကုန်းရွာက ရှေ့ တစ်ခေါ်သာသာဆိုလျှင် ရောက်ပြီ။ ရွာ စည်းရိုးကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေ ရပြီ။ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည့် မွန်း တည့်နေက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ် သွားပြီး မိုးအုံ့သွားသည်။ အပူဒဏ် လျော့သွား၍ ခင်စုတို့ ဖျော်သွားသည်။ ကျောကွဲမတတ် ပူနေသည့်နေက ရုတ်တရက် အုံ့သွားသည်မှာ မိုးရွာ ချင်၍များလား။ မိုးမရွာပါစေနှင့်တော့ ဆုတောင်းမိသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှ မိမိတို့ လျှောက်နေသည့် လှည်းလမ်း၏ လက်ျာဘက်ခြမ်းတွင် ဇရပ်ကလေး တစ်ဆောင်ရှိနေသည်ကို သတိထားမိ လိုက်သည်။ ဇရပ်က လှည်းလမ်းနံ ဘေး ဝါးတစ်ပြန့်သာသာအကွာမှာ ဖြစ်သည်။ လူသွားလမ်းလေးက ဇရပ် နှင့် ထိပ်တိုက်ရှိသည်။ ဇရပ်က သမံ တလင်းခင်း၊ သွပ်မိုး၊ အကာအရံမဲ့ ဖြစ်သည်။

ထိုဇရပ်အတွင်းတွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦး လမ်းကို ကျောပေးလျက် ထိုင် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုး သမီးမှာ သူတို့ညီအစ်မကို သတိထား မိဟန်မတူ။ ရှည်လျားနက်မှောင်သည့် သူဆံပင်ကို ဝါးဘီးကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ဖြီးသင်နေသည်။

ခင်စုတို့ ညီအစ်မက မတိုင်ပင် ပါဘဲနှင့် မြေလမ်းလေးအတိုင်း ဇရပ် ဆီသို့ သွားဖြစ်သည်။

“အစ်မကြီးက ဆံပင်ကောင်းလှ

ချည်လား။ မရောင်းဘူးလား အစ်မ”

ခင်စုက ဇရပ်ထိပ်အစပ်နားသို့ အရောက်တွင်ပင် လှမ်းမေးသည်။ ထိုင် နေသည့် အမျိုးသမီးက လှည့်မကြည့် ဘဲ၊ ကျောခိုင်းလျက်နှင့် ခပ်အက်အက် အသံဖြင့်...

“ရောင်းမယ်၊ ငါ ဝယ်မယ်သူကို စောင့်နေတာ”

ဟု ပြောသည်။

ခင်စုက ဆံပင်ရောင်းမည်ဆို သည့် အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဇရပ်ခံပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ဆံပင်က နက်မှောင် ပြောင်လက်နေသည်။ အရှည်အားဖြင့် လည်း သုံးပေခွဲအထက် ရှိနိုင်သည်မို့ ခင်စု စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သည်။ ခင်စုက အမျိုးသမီးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်နံ့က လတ်တလော မသိနိုင်သေး သည့်အနံ့။

လက်ပပ်စော်လိုလို၊ ပုပ်အဲ့အဲ့ ညှိစိုစိုလိုလိုနှင့် အနံ့က ခင်စု၏ နှာ ခေါင်းထဲ စူးစူးဝါးဝါးဖြစ်သွားသည်။ သို့ ပေမယ် အဲဒီအနံ့ကို ခင်စု ဂရုမစိုက် ဖြစ်။ ဆံပင်ရဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။ တောသူတောင်သား လယ်ထဲ ကိုင်ထဲ နေပူပူတွင် လှုပ်ရှားရသူများဖြစ်၍ အနည်းနှင့် အများတော့ ကိုယ်နံ့အိုးသူ

များနှင့် ခင်စု ကြုံဖူး ဆုံဖူးပေါင်းများပြီ။ ခင်စုက ဆံပင်ကိုင်ခွင့်တောင်းလိုက် သည်။

ထို့နောက် ခင်စုက ဆံပင်အရှည် သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် စုကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်ပြောင်လက်နေရာမှ တဖြည်း ဖြည်းချင်း မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် ဆံပင်ကို ဆွဲသပ်လိုက်ချိန်တွင် ဆွေး မြည့်နေသည့် ဆံပင်အချို့မှာ အထွေး လိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ခင်စု စိတ်ပျက် သွားရပြီ။

“အစ်မကြီးရဲ့ ဆံပင်တွေက အဆွေးတွေပါလား”

လက်ထဲမှ ဆံပင်ကို လွှတ်ချ လိုက်ရင်း ခင်စုက ပြောသည်။ ဒီအခါ ဆံပင်ရောင်းမည် အမျိုးသမီးက ခင်စု ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာလှည့် လာရင်း ပြောသည်။

“ဆွေးမှာပေါ့အေး၊ ငါသေတာ တောင် သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယ်”

ခင်စုမှာ “ဟယ်” ဆိုသည့် အာမေဇိုတ်သံတစ်ချက်သာ ထွက်နိုင် ပြီး အမျိုးသမီးမျက်နှာကိုပင် မကြည့် ဖြစ်တော့ဘဲ “အစ်မရေ... ပြေးဟ၊ ပြေးဟ”ဟု အော်ရင်း ရွာဘက်သို့ အရောက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

မွန်းတည့်နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူကောင်းနေဆဲ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မှာ ဖိနပ်များပင် မပါတော့။ ဇရပ်နားမှာ လား။ လှည်းလမ်းကြောင်းမှာလားဆို သည်ကိုပင် မစဉ်းစားရဲ၊ မတွေးရဲဘဲ ရွာထဲသို့သာ ရောက်အောင် ပြေးခဲ့ရ ပြီး ရွာသားတွေကို တွေ့တော့မှသာ အကြောက်ပြောသွားရပါတော့သည်။

“အင်း...ငါ အစိုးရထံကို စောင်ရေ တော်တော်များများ ထိုးလာခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါမှ မပေါက်လာခဲ့ပါလား”

ကိုဦးသည် ထိကို ဝါသနာပါ၍ အနှစ်နှစ်အလလ မပြတ်တင်း ထိုးခဲ့၏။ ထိဖွင့်ရက်ရောက်သည်နှင့် ထိပေါက်စဉ်ဝယ်ကာ ထိတိုက်ကြည့်ခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပေါက်ဖို့ ဝေးစွ၊ လုံးတိုက်ပင် မဝင်ခဲ့ပါချေ။

ထိဖွင့်လို့ ထိပေါက်စဉ် ထွက်သည်နှင့် ကံကောင်းသူတွေက ထိဆုကြီးများ ပေါက်သွားကြသဖြင့် အားကျမိခဲ့သော်လည်း ကိုဦးမှာ တစ်လုံးစ

နှစ်လုံးစသာလျှင် တူ၍ လွဲခဲ့သည်ကများ၏။ နှစ်ကြာလာတော့ ထိများများ ထိုးလာခြင်းကြောင့် ငွေကုန်ကြေးကျများခဲ့ရ၏။ လွဲဖန်များ၍ ပေါက်နိုင်ရန် ထိစောင်ရေများများထိုးလည်း လွဲ၏။

တကယ်တော့ ထိကံပါသူဟာ စောင်ရေများများ ထိုးစရာမလိုဘဲ ထိတစ်စောင်တည်း ထိုးရုံနှင့် ပေါက်နိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုဦးလည်း ထိုသို့ တွေးမိလာကာ စောင်ရေများများ မထိုးတော့ဘဲ ဝါသနာအရ တစ်လကို တစ်စောင် နှစ်စောင်မျှသာ ထိုးခဲ့တော့သည်။

သို့ပေမယ့် တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုဦး၏ ဝန်းခြစ်သူ မြမေက ထမင်းအတူစားရင်း စကားဆိုလေသည်။

“ကိုဦးရေ...မြမေလေ၊ ညက အိပ်မက်မက်တာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါတွေ အများကြီး ဖမ်းလို့ ရတယ်ထို့မက်တယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လား၊ မင်းအိပ်မက်က ကောင်းသားပဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ငါတွေ ဖမ်းစဉ် ရတာတို့၊ မှီတွေ ရတာတို့ မက်ခဲ့ဖူးငွေကြေးဝင်တတ်တယ်တဲ့ကွ”

“ဒီလိုဆိုရင် မြမေ ညက ခဏတဲ အိပ်မက်က ကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ထီထိုးရင်တောင် ထီပေါက်နိုင်တယ်လေ”

မြမေက သူမ မက်သော အိပ်မက် ကောင်းသည်။ ငွေကြေးရတတ်သည်ဟု ပြောသဖြင့် ဈေးလာရင်း ထီဆိုင်နားသို့ အရောက်တွင် ဈေးအတူလာသော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်နှင့် ထီစပ်တူထိုးရန် တိုင်ပင်ပြီး နှစ်စောင်တွဲထီကို စပ်တူထိုးခဲ့ကြလေသည်။

“ကျွန်မက ညတုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ ငါးတွေ အများကြီး ရတယ်လို့ မြင်မက်ခဲ့တာလေ။ ဒီလို မက်ရင် ငွေကြေးဝင်တတ်တယ်လို့ ကိုဦးက ပြောလို့ အခုလို ထီထိုးဖြစ်တာ”

“အေးလေ၊ နှစ်စောင်တွဲကို စပ်တူထိုးကြတာပဲ။ ပေါက်ခဲ့ရင်တော့ တစ်ဝက်စီ ရကြမှာပဲလေ။ ပေါက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေကြတာပေါ့”

◆◆◆

မကြာမီ ထီဖွင့်ရက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ထီပေါက်စဉ်ဝယ်၍ တိုက်ကြည့်ကြရာ သိန်းတစ်ရာဆု ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟယ်... မြမေရယ်၊ နင့်ကျတော့ ထီလေး တစ်ခါထိုးပါတယ်။ အဲဒီ တစ်ခါက ထီပေါက်လာတယ်။ ကံကောင်းလိုက်တာကွာ။ ငါ့မှာတော့ နှစ်တွေ အကြာကြီး ထိုးလာလိုက်တာ ငွေသာ ကုန်တယ်၊ တစ်ခါမှကို

ပေါက်ဖူးတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ”

ကိုဦးက သူ့ဇနီး ထီပေါက်သဖြင့် ချီးကျူးခန်း ဖွင့်နေသည်။

“ကံတရားပဲပေါ့ ကိုဦးရယ်။ အခု ကျွန်မတို့ သိန်းငါးဆယ် ပိုင်ဆိုင်လာပြီလေ။ ဒီငွေတွေကို အရမ်းကာရော သုံးစွဲပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တိုးပွားအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြရမယ်နော်”

“မင်းက ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလို့လဲကွ”

“လောလောဆယ်တော့ မစဉ်းစားရသေးဘူးလေ”

“အင်း... ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတယ်ဆိုတာ စိတ်ချရတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်မှပဲကွ။ တော်တော်ကြာ ငွေသာ ကုန်သွားတယ်။ အရာမထင်ဖြစ်နေမှာမို့ရတယ်ဟေ့”

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာတော့ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလုပ်ငန်းများလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေ၊ ကိုဦးက ကားမောင်းတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မောင်းတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်က ကားမောင်းတတ်လေတော့ သူများဆီမှာ အတားမောင်းစရာ မလိုတော့ဘဲ ဒီငွေနဲ့ တစ်ပတ်ရစ် ကားလေးတစ်စီးဝယ်ပြီး တက္ကစီမောင်း

ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“အေးဟ၊ မင်းအကြံ မဆိုးဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားဆိုတော့ အံ့နာကြေးလည်း ပေးစရာမလိုဘူး။ မောင်းရသရွေ့ဟာက ကိုယ့်ဟာချည်းပဲ။ မင်းအကြံကောင်းတယ်ကွ။ ဒီတော့ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စုံစမ်းလိုက်မယ်။ အဆင်ပြေရင် တက္ကစီဆွဲပြီး ဝင်ငွေရှာမယ်”

◆◆◆

ကိုဦးသည် သူ့အပေါင်းအသင်း ကားသမားများနှင့် တစ်ပတ်ရစ် ကားလေးတစ်စီးဝယ်ရန် လိုက်လံ စုံစမ်းရတော့သည်။

“ငါကွာ ကားအသစ်တော့ ဝယ်နိုင်အား မရှိဘူး။ သိန်းလေးငါးဆယ်တန် လောက် ကားလေးတစ်စီးတော့ ဝယ်ချင်တယ်ကွာ။ ဝိုင်းပြီး စုံစမ်းပေးကြပါဦး”

“မင်းနယ်ကွာ၊ ဂျပန်ကားအသစ်လေးတွေ ဒီလောက် ပေါနေတာပဲကွ။ ကားအသစ်ပဲ ဝယ်ပေါ့”

“ဟ... ငါ့မှာ ကားအသစ်ဝယ်နိုင်တဲ့ အားမရှိလို့ တစ်ပတ်ရစ် ကားကို ရှာနေရတာလေကွာ”

ထိုစဉ် အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်မှ ကားတစ်စီးတော့ ရှိကြောင်း၊ မောင်းမည့်သူ မရှိသောကြောင့် အိမ်မှာပင် ထားကြောင်း၊ ဝယ်မည့်သူတွေက ပြန်ရောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာလေသည်။

“ကားကရော လတ်သေးရဲ့လားကွ”

“လတ်ဆိုကွာ ဒီကားကို ဝယ်စီးပြီး မကြာမီမှာပဲ အိမ်ရှင် ယောက်ျားက ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာသေးတယ်”

ကားကို ကြည့်တော့လည်း ကားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေပေ။ လူမရှိဘဲ ကားဟွန်းပြည်ခြင်းကို အံ့သြနေရလေသည်။ အခြား ဘာမှလည်း မထူးခြားသဖြင့် ကားရုံတံခါးကို အသေအချာ ပြန်ပိတ်ကာ အိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင် ကားက အသစ်နီးပါးလောက်ကို လတ်သေးတာပဲ”

“ဈေးကရောကွ။ ဘယ်လောက်ခေါ်ထားလဲ”

“ရောင်းဈေးကိုတော့ မမေးမိဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှင် အဖို့သမီးက မောင်မယ့်သူ မရှိတဲ့ ဒီအတိုင်းထားရတာဆိုတော့ ရောင်းချင်နေတာကွ။ ဝယ်လက်နဲ့ တွေ့ရင် ဈေးစုံစမ်းပြီး ညှိယူကြည့်ပေါ့ကွာ”

ထိုအပေါင်းအသင်းမှ လိုက်ပြပေးသဖြင့် ကားကို ကြည့်ကြရသည်။ ကားကလေးက ဂျပန်ကားလေးဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်က စီးရန်သက်သက် ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အသစ်အတိုင်းပင်ရှိနေသည်။

“အဖေ... ဒီကားကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာပါလဲဗျာ”

“ကျွန်မက မောင်သူ မရှိတော့လို့သာ ပြန်ရောင်းမှာပါ။ ဝယ်ထားတာလည်း ဘာမှမကြာသေးတော့ ကားက အသစ်အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မ သိန်းခြောက်ဆယ်နဲ့ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်ရှင်”

“ကားလေးကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဖေဆိုတဲ့ ဈေးပေးဝယ်နိုင်တဲ့ အင်အား မရှိပါဘူး။ ဆအကယ်၍ တွေ့တော့ဆိုင်ဆိုင်ဝယ်မယ်ဆိုရင် ဈေးပြင်ပေးနိုင်ဦးမလား”

“ငါးဆယ့်ငါးသိန်းတော့ ရမယ်လေ။ ဒီထက်တော့ လျော့မရောင်းနိုင်ပါဘူးရှင်”

ကိုဦး စဉ်းစားရသည်။ သူမှာရှိသည့်က သိန်းငါးဆယ်သာဖြစ်သည်။ ထိုကားကို ဝယ်လိုက်လျှင် နောက်ထပ် ငါးသိန်းစိုက်ရပေဦးမည်။

အင်း... ဒီကားလေးက ဝယ်

ထားတာလည်း မကြာသေး။ အိမ်စီးကားလေးလည်း ဖြစ်၊ မောင်သူ မရှိတော့လို့ ငှားလည်း ငှားမစားဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တာဆိုတော့ အသစ်အတိုင်းလိုပဲ။ ဈေးလည်း သင့်လေတော့ ဝယ်မှပဲဟု စဉ်းစားမိပြီး...

“ကဲ... ဒီကားလေးကို ကျွန်တော်ယူပါမယ်။ အိမ်က နေသည့်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငွေပါ ယူလာခဲ့မယ်။ စာချုပ်စာတမ်းလုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတာပေါ့ အဖေ”

ထိုသို့ဖြင့် ကိုဦးသည် လိုအပ်သော ငွေငါးသိန်းကို ရှာ၍ ထိုကားလေးကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကိုဦးသည် ထိုကားလေးဖြင့် တက္ကစီဆွဲခဲ့သည်။ အံ့နာကြေး မပေးရသဖြင့် ဆွဲရသမျှမှာ မိမိအတွက်ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ရှင်... နေဘက်မှာပဲ ကားဆွဲပါတော့။ ညဘက်မှာတော့ မဆွဲပါနဲ့။ ခေတ်အခြေအနေက ဟိုနားက ဓားထောက်လု၊ ဒီနားက အုပ်စုဖွဲ့ လုနဲ့ တော်တော်ကြာ အသက်အန္တရာယ်ပါစိုးရိမ်ရပါတယ်တော်”

“အေးပါကွာ။ နေဘက်မှာပဲ ဆွဲမှာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးပေါ် လူနာ၊ ကိုယ်ဝန်သည်တို့ကို ဆေးရုံပို့လောက်သာပဲ မဖြစ်မနေ ပို့ပေးရမှာပါလေ”

ကိုဦးသည် တက္ကစီကို ပုံမှန်ဆွဲခဲ့၏။ ကားလေးမှာလည်း ဝယ်ပြီးကတည်းက အပျက်အပြု မရှိခဲ့ပေ။ ခရီး နီးနီး၊ ဝေးဝေး လိုက်ပေးခဲ့သဖြင့် အခြား တက္ကစီဆွဲသူတွေထက် ဝင်ငွေ ပိုရသည်။ ထိုကဲ့သို့သလောက်လည်း စုဆောင်းမိလာသည်။

“တီ... တီ... တီ”

“ကိုဦး... ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်

ကျတယ်နော်။ ည ၉နာရီကျော်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ကားသိမ်းမယ်ဆိုပြီး ပြန်မောင်းလာကာမှ မြို့ထဲ သွားမယ့် ခရီးသည်က ငှားတာနဲ့ လိုက်ဖို့ ပေးနေရတာလေ။ မြို့ထဲဆိုတော့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူးကွာ”

ကိုဦးက ကားလေးက ထားထားသည့် ရုံကလေးထဲသို့ မောင်းကာ စက်ရပ်၊ မီးပိတ်၍ ထားခဲ့သည်။ ကားရုံတံခါးကို ပိတ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တစ်လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ... ရေချိုးမယ်မဟုတ်လား။ သွားချိုးလိုက်လေး၊ ကျွန်မ ထမင်းပြုင်ထားပေးမယ်”

“မင်းတို့ရော စားပြီးကြပါလား”

“ကလေးတွေတော့ ကျွေးပြီးတဲ့ အိပ်နေကြပြီ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်ရောက်လာမှ အတူတူစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေတာလေ”

“စားထားနှင့်ရောပေါ့ကွာ”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သိပ်မဆာသေးတာနဲ့ စောင့်နေတာပေါ့”

ကိုဦးသည် ရေချိုးသန့်စင်ပြီးသည်နှင့် ထမင်းခိုင်းတွင် ထိုင်ကာ အတူစားသောက်ကြလေသည်။

ည ၁၀နာရီခွဲလောက်တွင် မီးပိတ်၍ အိပ်ကြတော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် ခရီးသည်များကို လိုက်လံဆွဲခဲ့ရာသဖြင့် ပင်ပန်းကာ ခေါင်းချာအိပ်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

“ကိုဦး... ကိုဦး၊ ထမင်းပိုတော်၊ ကားရုံထဲက ကားဟွန်းတီးကြားရတယ်တော့”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ ညဦးမင်းကြီးမှာ ကားဟွန်းက ဘယ်လောက်လဲ၊ လူစိမ်းများ ဝင်လာသလားလဲ”

ကိုဦးက အိမ်ပေါ်မှ ဓားကိုင်၍ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားရုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကားရုံတံခါးလည်း ဖွင့်မနေပါလား”

“ငါ တံခါးဖွင့်ပြီး ကားကို ကြည့်ဦးမှပဲ”

ကားကို ကြည့်တော့လည်း ကားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေပေ။ လူ မရှိဘဲ ကားဟွန်းမြည်ခြင်းကို အံ့သြနေရလေသည်။ အခြား ဘာမှလည်း မထူးခြားသဖြင့် ကားရုံတံခါးကို အသေအချာပြန်ပိတ်ကာ အိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

◆◆◆

နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင်လည်း ည တစ်နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် ကားရုံထဲမှ မီးလင်းနေကြောင်း ဇနီးသည်က ပြောလာ၍ ဆင်းကြည့်ရပြန်သည်။

“ဟာ...ငါ ကားမီးရော၊ ကားစက်ပါ အသေအချာပိတ်ထားခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့် ကားရှေ့မီးနှစ်လုံးစလုံးကလင်းနေတာလဲလိမ့်”

ကားထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ကားရုံထဲတွင် လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိမရှိ လိုက်ကြည့်ပြီးမှပင် စိတ်ထဲ စနစ်စနစ်နှင့် ပြန်အိပ်ခဲ့လေသည်။

“ရှင်...ညက ကားသိမ်းတော့ ကားမီးကို အသေအချာ မပိတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ငါလည်း စက်ရော၊ မီးရော အသေအချာပိတ်ပြီးမှ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့တာပဲကွ။ ဘာကြောင့် ကားမီးက ထပွင့်နေတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေရတယ်ကွာ”

◆◆◆

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်လည်း ညသန်းခေါင်အချိန်၌ ကားရုံထဲမှ ကားတံခါးပိတ်သံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ကြားခဲ့ရလေသည်။

“ဟာ... ဒါ ကားရုံထဲက ကားတံခါးပိတ်သံပဲ။ ဧကန္တ သူနိုးဝင်တယ်ထင်တယ်”

ကိုဦးသည် ထိုသို့တွေးပြီး တံခါးထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဓားရှည်ကို ဆွဲ၍ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရှင် သတိလည်း ထားဦးနော်”
“တောက်...”

ကိုဦးက ကားရုံမီးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လူပျားမှု အလျဉ်းမတွေ့ရ။ ကားတံခါးမှာလည်း ပိတ်လျက်သားပင် ရှိနေသည်။

“အင်း...ဒီကားက ဟွန်းမြည်လိုက်၊ မီးပွင့်လိုက်၊ တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်နဲ့ တစ်ညပြီး တစ်ည ကြုံနေရတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုအနောင်အယုက်များ ဝင်နေသလဲပဲ”

◆◆◆

ကိုဦးသည် မနက်မိုးလင်း၍ ကားထွက်ခဲ့ပြီး သူ့အား ထိုကားကို ဝယ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော ကားသမားနှင့် တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေး၍ သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အင်း...ဒီလိုတွေ ဖြစ်ပျက်တယ်၊ လူကိုလည်း မတွေ့ရဘူးဆိုတော့ ဒီကားပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ကားကို စွဲလမ်းပြီး အသိပေးနေတာများလားကွာ။ ဒီကားပိုင်ရှင်က သူ့ကားလေးကို တအား ဂရုစိုက်တာကွ။ သွားစရာရှိလို့ ပြန်လာရင် ကားလေးကို သေချာဆေးကြောသန့်စင်ပြီး တယုတယထားတာလေ”

“ဟင်... ဒီလိုသာ ညွှတက်

ရောက်တိုင်း နောင်ယုက်နေရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာပဲကွာ”

“ငါ့အထင်တော့ ကားပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ ကားလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး စွဲလမ်းနေပုံပဲကွ။ ဒီတော့ မင်းအိမ်မှာ ကားပိုင်ရှင်အတွက် ရည်စူးပြီး ဆွမ်းကျွေးကုသိုလ်ပြုပေးပြီး အမျှအတန်းဝေပေးလိုက်ပါလားကွာ။ အမျှရပြီး သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ရင် သူ ကျွတ်လွတ်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် အနောင် အယုက်တွေ ကင်းဝေးသွားနိုင်တာပေါ့”

ထို့ကြောင့် ကိုဦးလည်း ထိုသူအကြံပေးသည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် အိမ်၌ သံယာဇဉ်ပေးပို့ဖိတ်၍ အိမ်အနီးအပါးမှ လူပရိသတ်တချို့ကိုပါ ဖိတ်ကြားလျက် ဆွမ်းကျွေးကုသိုလ်ပြုပေးလေသည်။

သံယာတော်များမှ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များနှင့်အတူ တရားနာယူကြလေသည်။ သံယာတော်များက မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်များ၊ ကမ္မဝါဖတ်ပေးခြင်းများ ပြုပေးပြီးလျှင် ရေစက်သွန်းချကာ ကားပိုင်ရှင်နှင့်တကွ ကြားသမျှ ဝေနေယျ သတ္တဝါများကိုပါ အမျှအတန်းပေးဝေကြလေသည်။

ကားပိုင်ရှင်အား ရည်စူး၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုပေးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့သဖြင့် အမျှရကာ၊ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပြီး ကျွတ်လွတ်သွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။

နောက်ညများတွင် အလိုလို မီးပွင့်ခြင်း၊ ကားတံခါးပိတ်သံ ကြားရခြင်း၊ ကားဟွန်းတီးသံ ကြားရခြင်းမျိုး လုံးဝမဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ ထိုအခါမှပင် ကိုဦးတို့ မိသားစုမှာ စိတ်ချလက်ချနှင့် အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

□

ရွက်ခေါက်မြစ်သီး မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးနည်း

သုတေသီ ကျော်ဇီဝ

ရင်ကျပ်ရောဂါအတွက် ကုက္ကိုရွက်နုကို ခိုသားနှင့် ချက်စားပါက ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

အရက်ကို ကာလရှည်ကြာ သောက်သုံးသူများ အတွက် ခွေးတောက်ရွက်ကို ကြက်သားနှင့် ချက်စားပေးရပါ သည်။

ခံတွင်းပြိန်ပြီး ထမင်းစားကောင်းစေလိုသူများ အတွက် ဂုံမင်းမြစ်ကို ပြုတ်ပြီး မျှစ်ကဲ့သို့ ထွင်၍ သား၊ ငါး၊ ပုစွန် စသည်တို့ဖြင့် ကြော်ချက် စားသောက်ပေးရပါမည်။

သွေးဝမ်းသွားခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ ညောင်းကိုက် ထုံကျဉ်ခြင်းများအတွက် စပါးလင်အနည်းငယ်ကို ငါးရှဉ့် ကင်နှင့် ကြော်ချက်စားသုံးရပါမည်။

ခူလာသွေးဝမ်းကျရောဂါဖြစ်သူများအတွက် ဆီးဖြူ သီးခြောက်ကို ငါးရှဉ့်သားနှင့် ချက်စားရပါမည်။

ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုး၊ သုက်ခန်းခြောက်ရောဂါရှိသူ များအတွက် ပြည်ပန်းညှိရွက်ကို ကြက်အသည်း (သို့မဟုတ်) ဆိတ်သားနှင့် ကြော်ချက်စားသုံးရပါမည်။

အဆုတ်ရောဂါနှင့် ချောင်းဆိုး၊ ပန်းနာရောဂါ၊ ပန်းသေရောဂါရှိသူများအတွက် ပင်စိမ်းရွက် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်နှင့် မျောက်သား၊ မီးကင်ကို ရောနှော၍ ကြော် ချက် စားသုံးပေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ ဆေးနည်းမှာ ရှမ်း၊ ကချင်တိုင်းရင်းသားများ စီမံစားသုံးလေ့ရှိသော ဆေး နည်းကျော်ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသားများ ပန်းညှိုးရောဂါအတွက် ပင်စိမ်း ရွက်ကို ဆိတ်သား (သို့မဟုတ်) ငှက်သားတို့နှင့် ရောနှော၍ ကြော်ချက်စားသုံးရပါမည်။ အကျိုးကျေးဇူး အာနိသင်အား ဖြင့် ခွန်အားနှင့် သုက်ကို ပွားစေပါသည်။

ဝမ်းဖော ဝမ်းရောင် ဝမ်းပျက်နှင့် နာတာရှည် ဝမ်းပျက်ရောဂါရှိသူများအတွက် ပိစပ်ရွက်(ရိုးရိုး)လတ် လတ်ဆတ်ဆတ်များကို ခူးဆွတ်ပြီး သားငါးတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ပေးပါ။ မီးဖွားပြီးစ အမျိုးသမီးများကို

ပိစပ်ရွက်နှင့် ကြက်သား (သို့မဟုတ်) ငါးရဲ့ကို ချက်ပြုတ်၍ ကျွေးသင့်ပါသည်။ မီးဖွားပြီးချိန်တွင် ရောဂါများကို ကာ ကွယ်ပေးနိုင်သော ဟင်းလျာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသားများ အားအင်ကုန်ခန်းဝေဒနာကို ခံစား ရမည်ဆိုလျှင် ပေါက်ပန်းဖြူရွက်နှင့် အပွင့်တို့ကို ဝက် သားနှင့် ချက်စားပေးရပါမည်။

ကျောက်ကပ်ရောဂါများအတွက် ဖလံတောင်ရေ ကို အမဲ(ခွား)သားနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ပေးပါက ဆီးရွှင်စေပြီး ကျောက်ကပ်ရောဂါကို ကာကွယ်စေနိုင်ပါသည်။

ဆီးရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်သူ များအတွက် ဖလံတောင် ရေကို ရေကြက်နှင့် ချက်စားပေးလျှင် ဆီးကျောက်တည် ခြင်း၊ ဆီးပူ၊ ဆီးအောင့်၊ ဆီးအားနည်း ဆီးကျန်နှင့် ဆီးဝါ စသည့် ဆီးရောဂါအမျိုးမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

သွေးဝမ်းရောဂါ၊ အဆုတ်ရောဂါ၊ ရေငတ်ရောဂါ၊ နှုတ်မပြိန်သော ရောဂါ၊ လည်ချောင်းတွင် အနာထောင် သော ရောဂါများအတွက် ကြက်သားဟင်းခွံ၊ ရှိန်းခိုအနည်း ငယ်ထည့်၍ ချက်ပြုတ်စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် အထက်ပါ ရောဂါ များကို ကာကွယ်ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ပင်လယ်အူနာ ရောဂါများအတွက် ရံယိုရွက် လက် တစ်ဆုပ်စာခန့်ကို ငါးမြေ့ထိုးသားနှင့် ချက်ပြုတ်စားသုံးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လေငန်းရောဂါများအတွက် ဟင်းနုနုနုနု လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို ကြောင်သားနှင့် ကြော်ချက် သုံးပေးခြင်းဖြင့် လေငန်းရောဂါကို ကာကွယ်နိုင်ပြီး ထမင်း တုန်း ခြေတုန်း၊ လက်ဆွဲ ခြေဆွဲ၊ ပါးစပ်စောင်းခွဲခြင်းများ ပျောက်ကင်းစေသည့်အပြင် လေနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ များကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

□

ဇမ္ဗူသီယံ(အင်းစိန်)
စာတိုလှေကား

SUE
HTE
AUNG

ကျွန်တော်သည် အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို မကြာဘူးခင်အထိ နာနာဘာဝများ ကိုယ်ထင်ပြနိုင်သည် ဆိုသော အချက်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် အောက်ပါ အဖြစ်အပျက် များကို ကြုံတွေ့ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှ စ၍ နာနာဘာဝများသည် သက်ရှိ လူများ မြင်အောင် ကိုယ်ထင်ပြနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်လက်ခံရန် ငြင်းဆန်ခြင်းမှာ မစွမ်းသာတော့ပါချေ။

◆◆◆

၂၀၁၀ ခုနှစ်၏ တစ်ခုသော စနေနေ့ည ဂုဏ်ရီခန့်တွင် ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းတည်ရှိရာ ရွှေဂုံတိုင် ယုဇနတာဝါ သုဇ္ဈာမှ နေ၍ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယုဇနတာဝါသည် ရုံးခန်းများ လှနေခန်း များ ရောယှက်နေသော တာဝါဖြစ်ပြီး ရုံးခန်းအများစုသည် စနေနေ့တွင် နေ့ တစ်ဝက်သာ ရုံးဖွင့်ကြရာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ ဓာတ်လှေကားထဲ တွင် ရှိခဲ့လေသည်။

ဓာတ်လှေကားသည် (၁၀)လွှာ သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်သွားပြီး ဂျင်း ဘောင်းဘီ ခပ်နွမ်းနွမ်း ရုပ်အင်္ကျီ မီးခိုး ရောင်ဖားဖားကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကတ် ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား သော လူတစ်ဦးဝင်လာလေသည်။ ထို လူ၏ ကိုယ်မှ မနစ်မြို့ဖွယ် ကိုယ်နံ့ကို ထောင်းခနဲ ရလိုက်သော်လည်း လူမှု ရေးအရ နှစ်ဆင့်မန့်သာသဖြင့် အသက် သာ အောင့်ထားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာသေးမီ က ဖေ့စ်ဘုတ်တွင် ဓာတ်လှေကား လှယ်ကံမှ မီဒီယို(CCTV) မှတ်တမ်း ကို ကြည့်ထားမိရာ၊ ကျွန်တော်၏ မသိ စိတ်တွင် ထိုမီဒီယိုမှတ်တမ်းထဲမှ လူ ကို တွေ့နေရသကဲ့သို့ မှတ်ထင်နေမိ လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြေးမုံသဖွယ်

မြင်နေရသော ဓာတ်လှေကား တံခါးရှိ ၎င်း၏ ပုံရိပ်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက် ကြည့်နေမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထို သူသည် ဦးထုပ်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ငိုက်စွာ ဆောင်းထားသဖြင့် မှတ် ဆိတ်ကျင်စွယ်များမှအပ၊ ၎င်း၏ မျက်နှာကျက် အကဲဖမ်း မှတ်သားရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းနေပေသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဓာတ် လှေကားသည် ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မီး များ မှောင်သွားကာ ရပ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိုးရိမ်ပိမိသဖြင့် ကျွန်တော်၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ခပ် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ် ထဲတွင် မကြာသေးမီက ဖေ့စ်ဘုတ် တွင် ကြည့်ထားမိသော အခြားသော မီဒီယိုတစ်ခုက ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို မီဒီယိုကားထဲတွင် ဓာတ်လှေကားထဲ၌ ဤကဲ့သို့ မီးပျက်သွားစဉ် အတူစီးလာ သူ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းမီဒီယိုမှာ prank တစ်ခု မှုသာဖြစ်ပြီး ဓာတ်လှေကားတွင် ပါရှိ သော အံ့ဂုက်မှတစ်ဆင့် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ် ထဲတွင် မီးပြန်လင်းလာချိန်၌ ထိုသူ ပျောက်ကွယ်သွားပါက မည်သို့ဖြစ်မည် နည်းဟု တွေးတော၍ ကြက်သီးများပင် ထလာမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် နာနာဘာဝများ ကိုယ်ထင်ပြနိုင်သည် ဆိုသော အချက်ကို လက်မခံသောသူ ဖြစ်သဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုသော အတွေးဖြင့်သာ စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရ လေသည်။ မီးပျက်၍ ဓာတ်လှေကား ရပ်ခြင်းကို အသားကျနေသော ယုဇန တာဝါနေသူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းခံခြင်းလည်း မပြုပေ။ အရေး ပေါ် ခလုတ်ကိုလည်း မနှိပ်ချေ။ နှိပ်

လွှင့်လည်း ရမည်မဟုတ်ချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အရေးပေါ် ခလုတ် ပျက်နေသည်မှာ သုံးနှစ်မက ကြာနေပြီ ဖြစ်၍ပင်။

ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် ပြန်လင်းလာသော မီးရောင်နှင့်အတူ အစပျောက်သွားသည်။ ထိုလူသည် သူ နေရာတွင်သူ ရှိနေသဖြင့် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်မိလေသည်။ မီးပျက်ထားသဖြင့် နံပါတ်(၁)ကို ပြန်နှိပ် ရင်း ရောက်လက်စ အထပ်ကို ကြည့် လိုက်ရာ ဂုဏ္ဍာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ သည်။

ဓာတ်လှေကားသည် ၆လွှာ တွင် တစ်ခါရပ်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ ဂါဝန်ပန်းရောင်ဝတ်ထားသော ဂုဏ် အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦး ဝင်လာ လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကလေး လူကြီး အသာထား။ ထူးဆန်းသော အသွင်ရှိသောသူနှင့် ဓာတ်လှေကား အတူစီးနေရသော ဝဋ်မှ ကျွတ်ပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်က စကားစပြောမိသည်။

“သမီးလေး... ဘယ်နှလွှာကို သွားမလိုလဲ”

“နှစ်လွှာကို သွားမှာ ဦးဦး ခပ် ခပ်... ခပ်”

ဟု ရယ်ရွှင်မောကာ ပြောပြီး ကျွန်တော်မှာ များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန် တော်သည် နှစ်လွှာကို ခလုတ်နှိပ်ပေး ပြီး စကားမရှိ စကားရှာသည့် သဘော ဖြင့်...

“တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဗေဒနာ မေမတို့ရော”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကလေးမလေးက...”

“ပါးပါးနဲ့ မားမားက အိပ်မှာ နဲ့ တယ်၊ ခပ်ခပ်”

ဟု ချစ်စဖွယ် ပြန်ပြောလေသည်။

“သမီးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကလေးမလေးက လက်ညှိုးလေးကို နှုတ်ခမ်းစူးလေး ရှေ့တွင် ကာ၍...

“ရှေး...တိုးတိုး၊ သမီးက တူတူ ပုန်းတမ်း ဆော့နေတာ၊ ခပ်ခေ”

ဟု ဖြေလေသည်။

ကလေးသည် ထူးဆန်းသော လူကို ရှိသည်ဟုပင် မမှတ်ဘဲ ကျွန်တော် စကားအပေးအယူတည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အဖြစ်ကို ရယ်ချင်မိလာသည်။ ကလေးကပင် အမူမထားသော လူကို ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ဖော်တုတ်စ်တွင် ကြည့်မိသော ဗီဒီယိုများကြောင့် စိတ်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ကလေးမလေးသည်လည်း သတ္တိကောင်းလှသည်။ အခြားကလေးများဆိုလျှင် ထိုသို့သော အသွင်အပြင် စုတ်ပြတ်ပြီး လူဆိုးပုံပေါက်သောသူကို တွေ့လျှင် မြင်လျှင် ကြောက်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တွေးနေရင်းမှ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာလေသည်။ ဧကန္တကလေးမလေးသည် ထိုလူကို လုံးဝ မမြင်ရခြင်းပေလော။ ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်ပြန်လေသည်။ ထိုလူကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ မြင်ရပြီး ကလေးမလေးက မမြင်ရ၍ လုံးဝ ရှိသည်ဟုပင် မထင်ခြင်းလော။ နာနာဘာဝများသည် သူတို့ မြင်စေချင်သူများကို မြင်စေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ထိုလူ၏ ပုံရိပ်ကို ဓာတ်လှေကားတံခါးမှတစ်ဆင့် ခိုးကြည့်မိလိုက်သည်။ တောက်လျှောက် ငုံ့နေသော ထိုလူသည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ

သည်မသိ၊ စိမ်းစိမ်းကြီး ခိုက်ကြည့်နေသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် သက်ရှိ လူတစ်ဦးနှင့် မတူဘဲ သွေးစုတ်ဖြူရောင်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ဤကမ္ဘာမြေတွင် မမြင်ဘူးသော ပြိုဟ်သားတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသည်နယ်၊ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးမလေးသာ မရှိပါက အောင်းမလေးဗျဟု အသံထွက်၍ အော်မိမတတ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ထိုစဉ် ဓာတ်လှေကား ပွင့်သွားပြီး ကလေးမလေး ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါက ကလေးမလေးကို “နေပါဦး၊ ကလေးရယ်” ဟု ဆွဲထားချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။ သို့သော် တစ်လွှာကို အမြန်ရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရင်း ကြောက်စိတ်ကို ဖုံးကာ ဟန်ဆောင်နေရလေတော့သည်။

တစ်လွှာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်စတမ်း သုတ်ခြေတင်ကာ ကျွန်တော်၏ ကားရှိရာသို့ အမြန်သွားပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက် လုံးဝ မေ့ထားလိုက်ပြီး တနင်္လာနေ့တွင် စိတ်သစ် လူသစ်ဖြင့် ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်လှေကား စောင့်နေစဉ် ဘုန်းကြီး ငါးပါးနှင့်အတူ လူရည်သန့်တစ်ဦးကို သတိထားမိလေသည်။ ထိုစဉ် ဓာတ်လှေကားတံခါးပွင့်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း...

“ဆရာတော်တို့ အရင်ကြွပါဘုရား”

ဟု အလိုက်တသိ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ လူရည်သန့်

က...

“ရတယ် အစ်ကို၊ အတူလာပါ။ ကျွန်တော်တို့က နှစ်လွှာတင်ပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အတူလိုက်ပါခဲ့လေသည်။

နှစ်လွှာသို့ ရောက်သော် ၎င်းတို့ဆင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ဆက်လက်လိုက်ပါလာခဲ့ရာ ခြောက်လွှာတွင် ဓာတ်လှေကားသည် တစ်ခါရပ်ပြန်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသော် လူလေးယောက်သည် ဗီဒီယိုကြီးကြီးတစ်လုံးနှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့က...

“သွားပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းမှာပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆက်လက် လိုက်ပါလာခဲ့ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်သော် အားလုံးကို “မင်္ဂလာပါ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပျော်ပျော်နေတတ်သော ကျွန်တော့်အကျင့်အတိုင်း ရုံးရှိ စာရေးမ အပျိုကြီးကို စ၊ နောက်ရန် စကားစလိုက်လေသည်။

“အပျိုကြီး...ထမင်းချိုင့်ပါလား”

“ပါ၊ ပါတယ် ဆရာ၊ ဘာလဲ... ဆရာ နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်လွှာမှာ အလှူရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးပင့်လာတာ တွေ့လို့ပါ”

“အာ...ဆရာကလဲ”

“ဟားဟားဟား...”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ကွန်ပျူတာကိုင်သော စာရေးလေးက...

“ဆရာရော ကြားပြီပြီလား၊ နှစ်လွှာမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စလေ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ ဘုန်းကြီးပင့်တာ ဘာဖြစ်

လို့လဲ သိလား ဆရာ”

“မသိဘူးလေ။ အလှူရုံလို မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ဆရာရဲ့ အလှူလုပ်ရတဲ့ အကြောင်းလေ”

“လင်းစမ်းပါဦး ကိုဓာတ်မီးရဲ့”

ကျွန်တော်ရုံးရဲ့ ကွန်ပျူတာ စာရေးလေးသည် ဟာသများ လုပ်ဇာတ်များကို အပြောသန်သူဖြစ်ပြီး ကြောက်စရာ ပုံပြင်များ ပြော၍လည်း အပျိုကြီးကို ကြောက်အောင် စတုတ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က သူတို့ ပျော်စေရန် စကားစ၊ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒီလို ဆရာရေ... ဒီတာဝါမှာ လူနေခန်းတွေ ရှိတာ ဆရာအသိပဲနော်။ နှစ်လွှာမှာ မိသားစုတစ်ခုရှိတယ်။ အခု ဘုန်းကြီးပင့်တဲ့ အခန်းကပေါ့။ လူငယ်လင်မယားရယ်၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးရယ်ပေါ့။ အဲဒီ ခြောက်လွှာမှာလည်း မိသားစုတစ်ခုရှိတယ်။ သူတို့ မိသားစုမှာတော့ ကလေးသုံးယောက် ရှိတယ်။ တိုတိုပြောရရင် နှစ်လွှာက ကလေးမလေးနဲ့ ခြောက်လွှာက ကလေးတွေ ဆော့ကြတာပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ ခြောက်လွှာက အဝတ်စီရိုကြီးကို ပေါလစ်တိုက်မယ်ဆိုပြီး လျှောက်လမ်းမှာ ထုတ်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့ ပေါလစ်တိုက်ထားကြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ကလေးတွေက ထုံးစံအတိုင်း ဆော့ကြတယ်။ မြောင်းဆန်နေတာပေါ့ ဆရာရယ်။ လေကားထစ်တွေက တက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ ဓာတ်လေကား ခလုတ်တွေ နှိပ်လိုက်နဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံး ကစားနည်းကတော့ တူတူပန်းတမ်းပဲ ဆရာရေ။ နှစ်လွှာက ကလေးမလေးက ပေါလစ်တိုက်ပြီး အနံ့မပြယ်သေးတဲ့ အဝတ်စီရိုကြီးထဲကို ဝင်ပုန်းပါလေရော။

ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ပေါလစ်နဲ့

က လူကြီးတွေတောင် ကြာကြာရှုရင် မူးတာလေ။ ကလေးမလေးက သူ့ကို မမိအောင် ပုန်းရင်းနဲ့ ပေါလစ်နဲ့တွေ့ကို ရှုမိတယ်။ အသံထွက်ရင် မိသားစုမှာ ကြောက်တာနဲ့ အောင်ရှုရင်း တဖြည်းဖြည်း မူးလာပြီး သတိလစ်သွားတယ်တဲ့။ နောက်တော့ ခြောက်လွှာက ကလေးသုံးယောက်ကို သူတို့အမေက ထမင်းစားမယ်ဆိုပြီးခေါ်တော့ ကလေးတွေကလည်း နှစ်လွှာက ကလေးမလေး ပြန်သွားပြီအမှတ်နဲ့ မရှာတော့ဘဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားကြရော။

ဒီလိုနဲ့ ညရောက်တော့ နှစ်လွှာက မိဘတွေက ကလေးပျောက်လို့ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ခြောက်လွှာက ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေကျဆိုတာ သိတော့ ခြောက်လွှာကို တက်လာပြီး မေးကြတယ်။ ကလေးသုံးယောက်က တူတူပန်းတမ်း ကစားတဲ့အထိ ရှိသေးတယ်လို့လည်း ပြောရော။ လူကြီးတွေက ကလေးတစ်ယောက် ပုန်းနိုင်လောက်တဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ရှာကြတော့မှ ဗီရိထဲမှာ ကလေးမလေးကို သွားတွေတော့တာပဲတဲ့။ ချက်ချင်းပဲ ကလေးကို ထမ်းပြီး ဆေးရုံကို ပို့ပေးမယ် ကားလမ်းတွေက ပိတ်တာနဲ့ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ ကလေးက အသက်မရှိတော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ မိဘတွေ ရင်ကျိုးပေါ့။ ခြောက်လွှာက မိသားစုကလည်း စိတ်လည်း မကောင်း၊ မျက်နှာလည်း ပူတာနဲ့ အိမ်ပြောင်းသွားကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဗီရိုကြီးကိုလည်း ထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ကလေးမလေး ဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်တယ်လေ။ စနေညနဲ့ တနင်္ဂနွေတစ်ညလုံးဆို အိပ်မရကြဘူးတဲ့။ ကလေးခြေသံတွေ၊ ခြောက်လွှာက ဗီရိတံခါး ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်လုပ်သံတွေ၊ ကလေးရယ်သံတွေ၊ ငိုသံတွေကို ကြားနေကြရတာတဲ့။ သွားကြည့်တော့ ဘာမှ

မရှိဘူးတဲ့ ဆရာရေ။ ပြောရင်းတောင် ကြက်သီးထလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးပင့်တာ ဆရာရေ။ ပြီးတော့ ခြောက်လွှာက ဗီရိုကြီးကိုလည်း ဟိုမိသားစုက လာမယူရဲတာနဲ့ သာယာရေးဥက္ကဋ္ဌအမိန့်နဲ့ မီးရှို့ပစ်မယ်ဆိုပြီး ပြောသံကြားလေရဲ့”

အားလုံးက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြကာ၊ အပျိုကြီးမှာမှ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ငိုယူနေလေသည်။ အားလုံး၏ အကြည့်သည် အပျိုကြီးဆီ ရောက်လျက် ပြီးစိမ့်ဖြစ်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စချင်နောက်ချင်စိတ်ဖြင့်...

“မင်းဇာတ်လမ်းလေးက တော်တော်ကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦးကွ။ သေသွားတဲ့ ကောင်မလေးက ဘာအင်္ကျီလေး ဝတ်ထားသလဲ”

“ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးတဲ့ ဆရာရေ”

“ဟေ...”

ကျွန်တော်နှုတ်က ထွက်သွားသလား။ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသထားသတိမထားမိချေ။ သို့သော် စနေနေ့ညက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သော ကလေးမလေး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်၊ သူ တစ်လာသော အလွှာ၊ သူ ဆင်းသွားသော အလွှာ၊ သူပြောသွားသော စကား၊ ထုစိမ်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သော ထူးဆန်းသည့် အကြည့်၊ ယနေ့ ခြောက်လွှာတွင် တွေ့ခဲ့သော ဗီရိုကြီး အားထုတ်ကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်လိုက်သော အခါ...

ချစ်ဦးနက်ကို

သတ္တိရှိသောလူသား....မဟုတ်

ရာမညမြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက် စဉ်တွင် ညနေစောင်းလှတော့မည်။ နေရီရှိသည် ထန်းပင်ထိပ်ဖျားဆီတွင် ရိုးလေးခိုနေချိန်၌ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲ၍ လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းက အတန်ငယ် ကျဉ်းမြောင်းပေ သိ။ ကွန်ကရစ်လမ်းဖြစ်၍ ဖြူးပြောင့် ဖွေးနေ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် စီတွင် ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်များ ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တွေ့မြင်နေရ သဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှာပင် ကျွန်တော် ငေးမောကြည့်မိသည်။

လှလိုက်၊ ခန့်လိုက်တဲ့ အိမ်ကြီး တွေ။

ဒီလို ပျဉ်ထောင်-သွပ်မိုး အိမ် ကြီး အိမ်ကောင်းများကို ရန်ကုန်မြို့မှာ တွေ့မြင်ရန် မလွယ်ကူပါ။ ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသမှာမို့သာ ရိုးရာမပျက် တွေ့မြင် နေရခြင်းပါ။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည့် နေရာက ရာမညမြေ၊ အလွန်ချော၊ အလွန်လှသည့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် များ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဂီတ စာဆိုများ၊ အကျော်ဇော့ စာရေးဆရာ များ အများအပြား ထွန်းကားရာအရပ် မွန်တီဟူန်း။

ယခုလည်း ကျွန်တော်ရောက် လာရခြင်းအကြောင်းရင်းက စာပေ ကြောင့်ပါ။ စာချစ်သူတို့ထံ တတ်သိ သမျှ ဗဟုသုတတွေ ဖြန့်ဝေရန်အတွက် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။ ခင်မင်ရင်းနှီးနေ သည့် စာချစ်သူတစ်စုက ကျွန်တော် ကို ဟောပြောပွဲအတွက် ဖိတ်ကြားခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်ကတည်းက စိတ် မှန်းဖြင့် တမ်းတနေခဲ့ရသော ရာမည

မြေ ပေါင်မြို့နယ်အတွင်းက ငင်းကျိုက် မြို့လေးဆီသို့ ကျွန်တော် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာခဲ့ရပြီ။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ဖွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ သော်ငြား စိတ်ထဲ၌မူ ငင်းကျိုက်မြို့ အကြောင်းသည် တရစ်ဝဲဝဲ စွဲမြဲနေ သည်။ ငင်းကျိုက်မြို့ရှိ ကျောက် သင်္ဘောရေတံခွန်၏ သဘာဝအလှ သည် လည်းကောင်း၊ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်၏ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှသည့် ဂုဏ်သတင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဆံတော်ရှင်စေတီသို့ အသွား ငင်းကျိုက်တောင်ကြောတစ် လျှောက် မမောမပန်းဖြတ်သန်းသွားရ မည့် လှေကားထစ်များသည် လည်း ကောင်း။ ကျွန်တော်သန္တာန်ထဲတွင် စွဲ ထင်ကျန်ရစ်နေသည်။ မရောက်ဘူးပေ သိ၊ ကြားရဖန်များလွန်း၍ နားရည်ဝခဲ့ ပြီ။

ဒီအကြောင်းတွေနှင့် ပတ်သက် ဖြီး ကျွန်တော့်အနားမှာ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ချိုးပွမ်းနေသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ ပူးသည်ပဲကိုး။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်က အခြား မဟုတ်။ ဇာတိမြို့အကြောင်းကို တစ်ချိန်လုံး တဖွဖွပြောနေတတ်သူ၊ ကျွန်တော် တိတ်တခိုး မြတ်နိုးခဲ့ရပါသူ “မေ”ပဲဖြစ်သည်။ ဪ...ဝေးခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ယခုလောက်ဆို မေလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျ လောက်ရောပေါ့။ အသက်တွေလည်း မငယ်တော့ဘူးပဲ။ သူမကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ ကျွန်တော် မမျှော်မှန်းခဲ့တော့ပါ။ မည်သို့ ဖြစ်စေ၊ သူမနှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကို စဉ်းစားရင်း ရင်ခုန်နေမိသည်။ “စာရေး ဆရာ ပြည်သူတ”ဆိုတာ တစ်ချိန်က သူမနှင့် တက္ကသိုလ်အတူတက်ခဲ့သည့်

“ပြည်စုံမိုး”မှန်း မေတစ်ယောက် သိမှ သိပါလေစ။

သူတို့မြို့ကို ဟောပြောပွဲရောက် လာသော ဒီစာရေးဆရာကို ဘယ်သူ များလဲဆိုပြီး မေ စိတ်ဝင်စားနေမလား၊ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ကြေညာထားသည် ဆိုပေမယ့် မှတ်မိပါ့မလား။ ဆယ်နှစ် ကျော်မက ဝေးခဲ့ပြီပဲဥစ္စာ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ကြောင့် သတိတောင် မထားနိုင်တာမျိုး လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲလေ။

ချစ်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း မေ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့် စိတ်တို့မှာလည်း နိမ့်တဲ့ မြင့်တဲ့၊ ရင်ခုန် သံ စည်းချက်တွေက ကတုန်ကယင်း အကယ်၍ သူမကို အပျိုဘဝနှင့်ပဲ တွေ့ရမည်ဆိုလျှင်ကော။

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိတ်ငင် လိုက်ရင်း စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်တုန်းက မဖွင့် ပြောခဲ့ရသဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးခဲ့ရ ပြီပြီ။ နှလုံးသားရေးထက် ဝိသနာကို ပိုဦးစားပေးတတ်သော ကျွန်တော် အကျင့်ကြောင့် အချစ်ရေးသည် တဖြည်းဖြည်း အတွေးထဲတွင် နှစ်မြှုပ် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီပြီ။ ယခုတစ်ခါတော့ အဆုံးရုံးမခံသင့်တော့၊ အဆုံးရုံးမခံနိုင် တော့၊ အကယ်၍ သူမသာ တစ်ကိုယ် တည်းဆိုလျှင် ဘုရားလည်း ဖူးရင်း လိပ်ဥလည်း တူးရင်းပေါ့။

ကစဉ်ကလျား အတွေးများနှင့် အတူ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက ထားထားသော လိပ်စာအိမ်ဆီသို့...

“ဟာ...ဆရာ၊ ဖုန်းအော်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

ကြီးမှာပေါ့”

ပေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း လျှောက်ဝင်သွားသည့်အခိုက် ပြေးထွက်လာသူ တချို့၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဝင်းထိန် ချိုမြသွားသည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ စာချစ်တွေအတွက် မေတ္တာစကားများက ခွန်အားတစ်လက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် မိမိလို အသက် သုံးဆယ် ကျော်အရွယ် လူငယ် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို တလေးတစား တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ဆံပေးနေသည့်အတွက် ထိုစာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် ဆုံတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကြည်နူးပီတိ ဝမ်းဆီ ထိသလို လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်သွားတတ်သည်မှာ ဖော်ပြရခက်လောက်အောင် ပင်။ ယခုလည်း ဖိတ်ကြားထားသူ ကိုနိုင်အောင်မင်း ကိုနိုင်ခင်ချီနှင့်အတူ လူငယ် သုံးဦးတို့က အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး ခရီးဦးကြိုပြုသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အားလည်းနာ၊ ဝမ်းလည်းသာဖြစ်ရသည်။

“မလိုလိုပါဗျာ။ ကားလမ်းနဲ့ နီးနီးပဲဥစ္စာ။ လိပ်စာလည်း သိနေလို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ အပန်းမကြီးပါဘူးခင်ဗျ”
“မဟုတ်တာပဲ ဆရာရယ်။ ခရီးပန်းလာမှာပေါ့။ လာ...လာ၊ နားလိုက်ပါဦး”

ကိုနိုင်အောင်မင်းက ဆိုသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ နှစ်ခါမျှ ဆုံဖူးသဖြင့် အတန်ငယ် ရင်းနှီးနေပြီ။ သူက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ငွတ်ဝင်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

သူ့အိမ်က ကျွန်တော် လမ်းတစ်လျှောက်တွေ့ခဲ့ရသည့် အိမ်များနည်းတူ ခြေတံရှည် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကျယ်ပြန့်သော

ဝရန်တာသဖွယ် အခန်းကျယ်ကြီးသို့ ရောက်၏။ ထိုနေရာက ဆဋ္ဌာထောက်ခံနေရာဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုနေရာ၏ တစ်ဖက်ရှိ အခန်း(သူတို့အခေါ် လူပျိုခန်း)ထဲတွင် ကျွန်တော့်အတွက် နေရာပြင်ပေးထားသည်။ အားမနာရန်နှင့် စိတ်ကြိုက်နားနေပါရန် တောင်းပန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာလည်း ပို၍ တိုး၍သာ အားနာမိတော့သည်။

ခဏတာမျှ နားနေပြီးနောက် ရေမိုးချိုးသည်။ ညနေစောင်းသွားပြီ။
“ဆရာရေး...ပျင်းနေပြီလား။ ဒီမှာ ဆရာပရိသတ်တွေ ရောက်လာပြီဗျ”

ကိုနိုင်အောင်မင်း၏ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လှေကားမှ တက်လာသော လူငယ်တစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ပြီး...

“ကြွပါခင်ဗျ”
ဟု ဆိုလိုက်သည်။
“ဆရာ လာတယ်ကြားလို့ ဝမ်းသာနေတာ။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာပရိသတ်ပါ။ ကမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါသမျှ ဝတ္ထုတွေအကုန်လုံးလိုလိုကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ စံတော်ချိန်သတင်းစာက ဆောင်းပါးတွေကိုတော့ စောင့်ဖတ်ရတဲ့ အထိပါပဲ”

“ကမ္ဘီရတွေ၊ ဘာသာရေးတွေရေးနေလို့ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကို အသက်ကြီးကြီးအောက်မေ့နေတာ။ အခုကျ ငယ်သေးတာပဲ။ လေးစားပါတယ် အစ်ကိုရာ”

ထိုစကားများကို ကြားတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ရသည်။ ဝမ်းသာအားဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူတို့က

ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းများကို မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သိရှိသလောက် ပြန်ဖြေသည်။ ဟိုပြောဒီပြောဖြင့် ဝိုင်းစုန်းစုန်းချုပ်တော့သည်။

လရောင်စိုစို ကျဆင်းလာချိန်၌ အသံတချို့ကို သံသယကြားလိုက်ရသည်။ လေသင့်လာ၍ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နတ်ဆိုင်သံနှင့်တော့ တူသည်။ ကြမ်းတမ်း မြူးကြွလွန်းခြင်း မရှိဘဲ သာယာညှင်းသွဲ့နေ၏။ နာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုအသံများက မလှမ်းမကင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နေပါဦး၊ ကြားနေရတာက ဘာသံတွေလဲဗျ”

ကျွန်တော်က အသံလာရာဆီသို့ နားစွင့်ရင်း မေးသည်။ လူငယ်များအနက် ကိုခင်မြင့်ဆိုသော လူငယ်က-

“ဘကွန်းသိုက်တို့အိမ်က နတ်ဆိုင်သံလေ။ သူတို့အိမ်က နတ်ကနေတာ”

“ကျွန်တော် ဗဟုသုတအဖြစ် ပြင်ဖူးချင်တယ်ဗျာ။ သွားလို့ရသလား”

“အာ... ရပါတယ် ဆရာ။ ဘကွန်းသိုက်က ကျွန်တော့်ဘလေးပဲဥစ္စာ။ မဝေးပါဘူး။ ဒီနားတင်။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာ ခရီးပန်းလာတယ်ထင်လို့ မခေါ်ဖြစ်တာ။ ဒါဖြင့် သွားတာပေါ့။ ဟုတ်ပြီ။ ဆရာကို ပုန်းပလိုင်းနဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ပုန်းပလိုင်းဆိုတာက ဘာလဲဗျ”
“ဟာဟာ...မပြောသေးဘူး ဆရာရေ။ ဟိုရောက်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့”

ကိုခင်မြင့်၏ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လူငယ်တစ်သိုက် နတ်ဆိုင်သံ ကြားရာဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ကူးပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထွက်ချလာခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမျှ ပြင်ဆင်မထားပါ။ ငါးစုံစုံ

တစ်ခု ထူးထူးခြားခြား မြင်တွေ့ရလိမ့် မည်ဟုလည်း ထင်မထားပါ။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးအောက်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထား ပြီး လူများက ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြ သည်။ ထိုလူအုပ်၏အလယ် ၁၂ နေခန့် အကျယ်အဝန်းတွင် ဆိုင်းဝိုင်းနှင့်တကွ လူတစ်ယောက် ကနေသည်။ ထိုလူ က နတ်ဝင်သည်(ဒွန်)ဟု ဆို၏။ လူ အုပ်က လက်ခုပ်တီးပြီး ခိုးမြှောက်နေ ကြသည်။

နတ်ဝင်သည်က မြင်တွေ့ဖူး သော နတ်ပွဲများထဲကလို ကနွဲကလျ မဟုတ်သလို၊ မိတ်ကပ်များနှင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျားကျားလျားလျားပုံစံဖြင့် လှုပ်ရှားယိမ်းကနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို စဉ် ပရိသတ်ထဲမှ လူတစ်ချို့က ထွက် လာပြီး နတ်ပွဲထဲဝင်၍ ကခုန်ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးပူးကပ်၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် အပျော်သက်သက် ထွက်ကတာလား ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝေခွဲမရ။ သာမန် အဝတ်အစားများနှင့်သာဖြစ်၍ ဇာတ် တိုက်ထားသူများ ဟုတ်ဟန်လည်းမတူ။

“ခင်ဗျားတို့အရပ်က နတ်ပွဲက လည်း တစ်မျိုးပါလား။”

“ရိုးရာနတ်ကို ပ၊သတဲ ပွဲဆိုပါ တော့။ ဆရာ မြင်းနေကျ နတ်ကနား တွေနဲ့တော့ တူလောက်မယ် မထင် ဘူး နတ်ကနား”

“ဪ...”

ကိုနိုင်အောင်မင်းက ရှင်းပြနေ သည်ကို နားထောင်ရင်း မထင်မှတ် ထားသည့်အရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။ ထိုအရာက ကျွန်တော်ကို ဆွဲအ ငေးပိုင်သွားစေခဲ့ပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝိုင်းထဲ

သို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူငယ်မ လုပ်က စက်စက်ယို၊ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်ရခင်ကတည်းကပင် ပရိသမုန်သမျှကို ရင်ဖို့ လှုပ်ရှားသွား စေလောက်သည်။ ထိုမိန်းမပျိုက နတ် ဝင်သည်နဲ့ဘေး ဆိုင်းဝိုင်းအနီးတွင် ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း ကပြနေသည်။ စိမ်းပါရောင် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထား သော သူမက မွန်ရိုးရာအကဖြင့် ကပြ နေခြင်းဖြစ်သည်။

လူကလည်း အလွန်လှ၊ အက၊ ကလည်း အလွန်ညက်သဖြင့် လှမ်း၍ ငေးကြည့်နေမိသည့်အခိုက်၊ သူမဟာ မေနှင့် အတော်လေး တူနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိတ်ထင်တာများ လား။ မဟုတ်ပါ။ မေမှ မေအစစ်ပါ။ တူလိုက်ပုံက တစ်ထေရာ တစ်ပုံစံ တည်း။

သူမနှင့် ကျွန်တော် ဝေးကွာသွား ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်မျှရှိပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ထိုမျှကုန်လေးကို မမှတ်မိ စရာ မရှိ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အစဉ် အမြဲ မြင်ယောင်နေခဲ့ရသူပဲဥစ္စာ။ သူမ ကို မေ့မရ၍လည်း ဤဆယ်နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မကူးခဲ့ဖူးချေ။ ထိုမျှလောက်အထိ သူမအပေါ် ချစ်စိတ် ရှိသဖြင့် သူမ၏ ရုပ်လွှာကို မှားယွင်း စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ နောက်ပြီး မေ ဟာ သာမညအလှိုင်ရှင်မဟုတ်။ ထူး ထူးခြားခြား လှရက်လွန်းသူ။ သူမ၏ အလှက လူတုရှားမည့် အလှတစ်ပါး။ ဒါဖြင့်လျှင် ယခု ကျွန်တော်မြင်တွေ့ နေရတာ ကျွန်တော် တိတ်တခိုး စွဲ လမ်း မြတ်နိုးခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းမ လေး “မေ”ပဲလား။

ဤသို့ ဆိုရအောင်ကလည်း ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့ နတ်ဝိုင်းထဲတွင် ကပြ ယိမ်းနွဲ့နေသူ လုံမယ်လေးက အလွန်

ဆုံးရှိမှ (၁၇/၁၈)နှစ်အရွယ်။ ပျိုပျစ် နုနယ်သော ဆယ်ကျော်သက်မလေး။ ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မေ စတင် သိကျွမ်းစဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော အသက်အရွယ်။ ယခုအချိန်မှာတော့ မေလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ သက် လတ်ဝိုင်းမျှ ရှိလောက်ရောပေါ့။

မျက်စိရှေ့က အလှပကေးလေး ဟာ မေနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူလွန်း သော ရွာခံ လုံမပျိုလေးပဲလား။ တစ် မြေတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်၍ များ ဤသို့ အလှချင်း တူလွန်းနေတာ လား။

ကျွန်တော့်ဆီသို့ တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့် ညှိယူလျက် ရှိသော လုံမပျိုကို ငေးရင်း ကျွန်တော့် အတွေးတွေကလည်း တောင်စဉ်ရေ မရ။

“အစ်ကို...အစ်ကို၊ ဟိုမယ် ပုန်းပလိုင်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့”

ကျွန်တော် ကြောင်ငေးနေတုန်း ကိုခင်မြင့်က လက်ကုတ်၍ ဆိုသည်။ သူ ညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ပန်းကန်လုံများဖြင့် ချထားသော ဟင်းခွက်တစ်ချို့ကို တွေ့ရသည်။ သေချာ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကြက်သား ကာလ သားချက်ဖြစ်နေ၏။

“ကြက်သား ကာလသားချက်ပါ လား ငါ့ညီရ”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ အလှူရှိရင် ည ဘက် ပုန်းပလိုင်ကျွေးလေ့ရှိတယ်ဗျာ အခု အစ်ကိုပြောသလို ကြက်သား ကာလသားချက်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါပေ မယ့် ကြက်ခေါင်းတို့၊ ကြက်ခွံ ထောက်တို့လို အစားအစာများသာမက ကာလသားချက်၊ ချက်ပြီး ကျွေးတာတော့ ဒီရဲ့ ဓလေ့ပေါ့ အသားတွေထဲ

မနက် အလှူကျမှ ကျွေးမှာလေ”

သူ ရှင်းပြမှပဲ ပုန်းပလိုင်ဆိုတာ ကြက်သား ကာလသားချက်ကို ည ဘက် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသုံးခြင်းကို ဆိုလိုမှန်း သိတော့သည်။

တစ်ဖက်သို့ ငေးလိုက်စဉ်မှာပဲ နတ်ဆိုင်းသံ တိတ်သွား၍ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ လှုပ်ရှားသွားလာ နေသော ပွဲလာ ပရိသတ်များကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ နတ်ပွဲ ပြီးသွားပြီမို့ ပုန်း ပလိုင်စားသုံးရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ဆွေသည့် လူစုက ခြေတံရှည်အိမ်ရှေ့တွင် ချထား သော ထိုင်ခုံများ၌ ဝင်ထိုင်ကာ ပုန်း ပလိုင်ကို စားကြတော့သည်။ ဟင်းပွဲချ သူက ချ၊ စားသူက စားနှင့် စည်ကား သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ လူအုပ်ထဲ ကို ဝေဝဲကြည့်ရင်း စိမ်းဝါရောင်ဝမ်း ဆက်နှင့် သူငယ်မကို ရှာနေမိသည်။ ကျွန်တော် သူမအပေါ် မရိုးမသားစိတ် နှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ် ပါ။ သူကလေးက မေနှင့် တူလှသဖြင့် ဆွေမျိုးများ ဖြစ်လေမလေးဟူသော အတွေးဝင်၍ ရှာနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ...လာလေဗျာ၊ ပုန်းပလိုင် စားရအောင်”

ကိုခင်မြင့်က ခေါ်နေ၍ ကျီးကန်း တောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်နေမိ သော ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေကို ဣန္ဒြေနှင့် ဖုံးလိုက်ရသည်။ အကြည့် တွေကို ရုတ်၍ သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ကတော့ မေ့ဆီ မှာ။ မေနှင့် ပြန်ဆုံချင်လှပြီ။ ထိုသူငယ်မ ကို မြင်မှ မေ့ကို တိုးလို့ သတိရမိတော့ သည်။

မေ သူ့ဇာတိကို ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပေးခဲ့ပါသည်။ ဆက်ဆက်လာလည်ဖို့လည်း မှာသွား သည်။ မေက သူ့အပေါ် ကျွန်တော် မေတ္တာရှိနေမှန်း သိကောင်း သိလိမ့် မည်။ ကျွန်တော်ကသာ ရုပ်ရော၊ ဓနပါ ချူချာလွန်း၍ ဖွင့်မပြောဝံ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မေ လက်ခံ ပါမလား။ ငြင်းများ ငြင်းလိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကိုပါ ဆုံးရှုံးရ မှာ ကြောက်၍ ကျွန်တော် ပြောမထွက် နိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်တော့ ဝိသနာကို နှလုံး သားရေးထက် ပိုဦးစားပေးတတ်သည့် ကျွန်တော့်အကျင့်ကြောင့် မေ့နောက် သို့ မလိုက်ဘဲ စိတ်သန်ရာတွေကို ရှာ ဖွေရင်း ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကို ကျော် လွန်ခဲ့သည်။

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော် ဝိသနာက အတော်အတန် ခရီးပေါက် ခဲ့ပါပြီ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသား ချောမွာတော့ ယခုမှ နောင်တပင်လယ် ဝေလျက်။ ဖွေရှာ လွှမ်းဆွတ်လျက် သား။

ကိုခင်မြင့်က ကျွန်တော့်ကို အိမ် ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် လည်း မီးရောင်များက တဝင်းဝင်း၊ လူ အုပ်ကြီးက တဖွေးဖွေး၊ ရှည်လျားသော သစ်သားခုံများကို အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင်

ချထားပြီး ပုန်းပလိုင်သုံးဆောင်နေသူ များ ရှိသည်။ နောက်တက်တွင်လည်း ဝိုင်းဖွဲ့ လုပ်ကိုင်နေသူများ ရှိသည်။

“ဒါက အမျိုးတွေလေ ဆရာ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ အစ်မ ဝမ်းကွဲတွေ။ ကြီးဒေါ်၊ ဒေါ်လေးတွေပေါ့”

ကိုခင်မြင့်က မီးဖိုချောင်ဘက် တွင် ချက်ပြုတ်နေသူများဘက်သို့ မေး ထိုးပြရင်း ဆိုသည်။ အားလုံးက ကျွန် တော်တို့ကို မောကြည့် ပြီးပြီ။ လုပ် စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လာရှုပ် သလိုဖြစ်နေမည်စိုး၍ ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက် ကြသည်။

သို့သော် လမ်းခုလတ်မှာပဲ တွေ့ မြင်လိုက်ရသော အရာက ကျွန်တော့် ကို တောင့်တင်းအေးစက်သွားစေခဲ့ သည်။

“ဟင်...ဒါ...ဒါ”

နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများအနက် တွေ့ မြင်လိုက်ရ သည့် ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုကြောင့် ကျွန် တော် အာမေဇိုတ်သံထွက်သွားခဲ့သည်။ ကယောင်ကတမ်းရှေ့တွင်ရင်း အထစ် ထစ် အပေါ်ငေါ့ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့် အား ကိုခင်မြင့်က အံ့အားသင့်ဟန် ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲရဲ့ ပုံလေ”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် ပို၍ အံ့ဩသွားရပြီ။ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံက မေ့ပုံဖြစ်နေသေးကြောင့်ပင်။

မေ့ပုံကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ငေးကြည့် နေမိသည်။ မေ ဘယ်မှာများပါလိမ့်။ ဓာတ်ပုံကိုတော့ တွေ့ပြီ။

စောစောက ကောင်မလေးသည်

www.burmeseclassic.com

မေ့ညီမဝမ်းကွဲလေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဆရာ... ယောင်ယမ်းသွားတာ မဆန်းပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အစ်မ ဝမ်းကွဲ ဘာလေးရဲ့ သမီးငယ် မမ မေဝင့် ဝါလေ။ မမမေကို မြင်သူတိုင်းက လှလိုက်တာဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ငေးငိုင်သွားကြတာချည်းပဲ။ မမမေက ဥမ္မာဒန္တီလို အလှပိုင်ရှင်မျိုးလေ”

ကိုခင်မြင့်က လေးကန်ကန်ဆိုသည်။ မျက်နှာကလည်း လျော့ရဲရဲဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်များ အားမရှိသလို ဖြစ်နေရပါလိမ့်။

သူ့အစ်မနှင့် ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟရန် နှုတ်ပြင်လိုက်စဉ် ကိုခင်မြင့်ဆီက ထွက်ကျလာသော နောက်ဆက်တွဲ စကားများကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားရပြန်သည်။

“ဒီလို လှလို့လည်း သိုက်ကလာတာလို့ ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ် ဆရာ”

“ဘာရယ်... သိုက်က လာတာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဆရာက ကျွန်တော့်တွေလည်း ရေးနေတာဆိုတော့ ဒါမျိုး ယုံကောင်းပါရဲ့။ မမမေက သိုက်က လာတာတဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွေမှာ သိုက်က လာသူတွေ များတယ်လေ။ တချို့တလေလည်း သိုက်ကြီးဖြစ်လို့ ရတယ်။ တချို့လည်း မရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လို့လား ငါ့ညီရယ်။ အစ်ကို မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှတာနဲ့ပဲ သိုက်က လာတာ ဖြစ်ရောလားကွာ”

ကျွန်တော်က မယုံသလို ပြောတော့ ကိုခင်မြင့် ပြုံးသည်။

“လှလို့တင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်။ နို့ပေမယ့် သိုက်က လာသူ အများစုကတော့ လှတာ အမှန်ပဲ ဆရာ။ နောက်ပြီး တစ်နေ့မှာ သိုက်က ပြန်ခေါ်တယ်လေ။ သူတို့ ဘယ်နေခေါ်မလဲဆိုတာကို ကြိုသတိပေးတတ်တယ်။ အမှန်တကယ်လည်း အဲဒီနေ့ တစ်ဝိုက်မှာ ပြန်ခေါ်တတ်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း သိုက်က လာမှန်း သိတာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

ကိုခင်မြင့်၏ စကားက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိလည်စေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေမိရာက ကိုခင်အောင်မင်းတို့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း အားလုံးကိုယ်စီ မျက်နှာတို့ ညှိုးရောနေကြသည်။

“မမမေ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး ပြန်လာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ညနေစောင်းမှာ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ ပြန်မန်းတော့ဘူးလေ။ မသိရင် အိပ်ပျော်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဆေးဆရာနဲ့ စစ်သပ်ကြည့်တော့ ရုတ်တရက် လေသင်တုန်းဖြစ်သွားတာတဲ့။ အိပ်မက်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ နေ့ရက်ကလည်း ကွက်တီးနောက်ပြီး ဒီအသက် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဘာရောဂါမှ မရှိဘဲ၊ ဘာမှလည်း ထူးထူးခြားခြား မစားသောက်မိဘဲနဲ့ ဒီလို ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ အမြင်မှာတော့ သိုက်က ပြန်ခေါ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာရယ်။ ဆရာရော ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“ဗျာ...”

ကိုခင်မြင့်၏ စကားအဆုံးမှာ ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်လိုက်မိသည့် ကျွန်တော့်အသံက အတော့်ကို ကျယ်သွားသည်။ အံ့သြခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ ယူကြူးမရဖြစ်ခြင်း၊

သွေးပျက် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် အော်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်တချို့က ကျွန်တော်တို့ ရိုရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကိုခင်မြင့်အပါအဝင် လူငယ်အားလုံးက ကျွန်တော့်ပုံစံကို ထူးဆန်းသလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ နံရံပေါ်က မေ့ဓာတ်ပုံကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသည်။ ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းက ဟုတ်ရော ဟုတ်မီမလား။ မေ့ကို သိုက်က ပြန်ခေါ်သွားတာတဲ့။ ယုတ္တိ ယုတ္တာ ကျမကျွန်တော် စဉ်းစားရန် အချိန်မပေးနိုင်သေးပါ။ မေ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုသော အသိက ကျွန်တော့်ရင်ကို မှန်တိုင်းထန်နေစေပြီလေ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ မေက မူနဲ့နဲ့ ြိုးလို့၊ တက္ကသိုလ်တက်ခါစ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်စဉ်က သူမ ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသော စိမ်းဝါရောင်ဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နားထဲတွင် သူမ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။

“ပြည့်စုံ... နင် ငါ့ရွာကို လိုက်လည်ပါလားဟာ။ ငါတို့ရွာက အရမ်းလှတာဟာ။ နောက်ပြီး စားစရာတွေလည်း အရမ်းပေါတယ်။ တကယ်တော့ နင် လိုက်လည်မယ်ဆိုရင် ငါ ကတိပေးတယ်ဟယ်။ ရွာအလှူပွဲကျရင် နင် မြင်းနူးချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရိုးရာအကကို ငါကပြမယ်။ မြို့နယ်အဆင့် အဆိုအက ဆုတံဆိပ်ရင်က ကပြပါမယ်လို့ ကတိပေးနေတာနော်။ ကောင်စုတ်... သိပ်မနေနဲ့၊ သိရဲလား။ နင်ကို ကြားလွန်းလို့ဟဲ့”

ချစ်စဖွယ် တောင်းဆိုလာတဲ့ သူမ၏ အသံလေးတွေ၊ သူမ၏ ရွာထိ

www.burmeseclassic.com

ချစ်လွန်းရှာသူမို့ သူငယ်ချင်းကို လိုက်
ပြလိုဟန် တူပါသည်။ ထိုစဉ်က ငွေ
ကြေး အဆင်မပြေသဖြင့် အခါခါခေါ်
သည့်တိုင် သူမ၏ မြို့ (သူမအခေါ်က
တော့ ရွာ)ကို လိုက်လည်ရန် ကျွန်
တော် ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့
ထိုဒေသပြေကို ကျွန်တော့်ခြေအနံ့က
ရပ်တည်နေပြီ။ သို့သော် သူမကတော့
မရှိပြီ။

စိတ်အာရုံထဲ၌ ပုံရိပ်တချို့က
ရေးရေးထင်လာသည်။ နတ်ပွဲထဲမှာ
ကပြနေခဲ့သော ကောင်မလေး။ စိမ်း
ငါးရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် မေ့ရပ်သွင်အတိုင်း
တစ်ထေရာတည်း တူသည့် သူငယ်မ
လေး။ နတ်ပွဲအပြီးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်သွားခဲ့သော မိန်းမပျိုလေး။
ကြားယောင်နေသော စကားနှင့် တွေ့
မြင်ခဲ့ရသော ပုံရိပ်များက ကျွန်တော့်
အာရုံပေါ်မှာ တစ်ထပ်တည်း ပေါင်းဆုံ
သွားခိုက်မှာတော့ အတွေးတစ်စက
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ စူးစူးထင်ရောက်
လာခဲ့ပြီ။

“မေဟာ ကျွန်တော်ရောက်လာ
တာကို သိလို့များ သူကတိအတိုင်း
လာရောက် ကပြခဲ့ခြင်းလား။ ဒါမှ
မဟုတ် အမှန်တကယ်ပဲ ဥစ္စာစောင့်မ
လေး ဖြစ်နေလို့များ နတ်ကပွဲမှာ ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲပါဝင်ခဲ့တာလား။”

ဘယ်အရာက အမှန်တရားလဲ
ဆိုတာ တိတိပပ မသိရခင် ထိုခဏမှာ
ပဲ တာကျိုးသလို ပြိုကျစီးဆင်းတော့
မည့် မျက်ရည်စများကို ကြည့်နေဖို့
မသင့်တော်၍ မသိမသာ ပွတ်သုတ်
လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဪ... သစ္စာစူးလေရော
လား မေရယ်”

ရေယုံနှင့် နင်းခု ဆေးနည်းမဟု

မင်းချစ်ကျော် (ဟင်္သာတ)

ကျော်သောင်းတစ်ယောက် ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ခြေခံတွင်
နင်းခုနာပေါက်နေသဖြင့် အလုပ်မဆင်းနိုင်သည့်မှာ တစ်ပတ်ပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။
ဟန်ထွန်းက သူငယ်ချင်းအတွက် လိမ်းဆေး သောက်ဆေးများဖြင့် ကုသ
သော်လည်း နင်းခုနာက မသက်သာပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျော်သောင်းတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွသော ဦးဇင်းကြီးက
ကျော်သောင်း၏ နင်းခုနာကိုတွေ့သောအခါ “ဒကာကြီးကို ဦးဇင်း ဆေးနည်း
ပေးမယ်။ ဆေးနည်းက ငွေမကုန်ပါဘူး။ တိုင်းရင်းဆေးနည်းပါ။ တောဘက်မှာ
ကြခတ်ဝါး ပေါပါတယ်။ ကြခတ်ဝါးမြစ်ကို ရအောင်ရှာပြီး ရေဆေးပါ။ ပြီးရင်
အမှန်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါ။ ပြီးရင် ကြခတ်ဝါးမှန်က ငါးကျပ်သား၊ ထုံးဖြူက
တစ်ကျပ်သား၊ ထမင်းကြမ်းခဲက သုံးကျပ်သား၊ အားလုံးကိုရောပြီး ထောင်းပါ။
သမသွားတာနဲ့ နင်းခုနာပေါက်ကို အုံပေးပါ။ သုံးရက်လောက အုံပေးလိုက်တာနဲ့
နင်းခုနာဟာ အလွှားလိုက် ကွာကျပြီး ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒကာ
ယုံကြည်စွာနဲ့လုပ်ပါ။ နောက် ရေယုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆေးနည်း နောက်တစ်ခုပေး
ခဲ့ဦးမယ်။ ဒီဆေးနည်းက ဂန္ထိရဆန်ပါတယ်။

တောရွာတွေမှာ ဆောက်လေ့ဆောက်ထရှိတဲ့ ရေအိမ်တွေရဲ့ ရေမှာ
ဖိနပ်ချွတ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဖိနပ်ချွတ်ရဲ့ အောက်တည့်တည့်က ရွှံ့ကို အနေတော်
တူးပြီး ထမင်းရည်နဲ့ ဖျော် ပါ။ ပြီးရင် ရေယုံဖြစ်တဲ့ ခါး (သို့မဟုတ်) ဝိုက်၊ ခြေ
တို့မှာ လိမ်းပေးလျှင် ရွှံ့ဟာ ခြောက်ပြီး ကွာကျလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သုံးရက်
မြောက်ဆက်တိုက် လိမ်းပေးပါ။ ဆင်ရေယုံ ဖြစ်နေပါစေ၊ ပျောက်ကင်းပါတယ်။

တကယ်တော့ ရေယုံဆိုတာ အပူနာတစ်မျိုးပါ။ အကယ်၍ ပါးစပ် နှုတ်ခမ်းမှာ
ပေါက်တဲ့ ရေယုံဆိုရင်တော့ ကျွန်းမီးသွေးမှန်နဲ့ အုန်းဆီကို ရောပြီး လိမ်းပေးရင်
ပျောက်ပါတယ်။ ရေယုံတို့၊ နင်းခုအစို့၊ နင်းခုအခြောက်တို့ဆိုတာ ခံရခက်ပါ
တယ်။ တချို့လည်း ဂါထာနဲ့ မန်းပြီး ပျောက်ကြ ပါတယ်။ ဒါက ဦးဇင်းကိုယ်
တွေ့ ပျောက်ကင်းတဲ့ ဆေးနည်းလေးတွေပါ။ မြို့အရပ်မှာ ရေအိမ်ဆိုတာ
အိမ်သာကို ခေါ်တာပါ။ ရေလုံအိမ်သာတွေ ဖြစ်သလို၊ ယင်လုံ အိမ်သာတွေ
ဖြစ်တဲ့အတွက် သန့်ပါတယ်”ဟု ဆွမ်းခံကြွသော ဦးဇင်းက ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ ကိုကျော်သောင်းလည်း ဦးဇင်းပေးသည့် နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်
ကြည့်သောအခါ သူ၏နင်းခုမှာ ပျောက်ကင်း သွားလေတော့သည်။

၈ ဦးရ ဆန် : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၆-ဒီဇင်ဘာလ

အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေပုပ္ပါး။

➤ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ အိပ်မက်တွေလည်း ကယောက်ကယက် မက်တတ်တယ်။ ပစ္စည်းပျောက်တာ၊ ဆေးဖိုးဝါးအတွက် ဝိုက်ဆံကုန်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေဝင် လာဘ်ရှင်မယ်။ အမှတ်မထင် ဇာတ်လိုက်မိတဲ့ စာတစ်အုပ်ကြောင့် ဘဝအတွက် အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းသွားတတ်ချိန်ပါ။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ စိတ်ထဲမှာ နေရတာ မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အိမ်ကို တရော်ကင်ပွန်းရေနှင့် ဖျန်းလိုက်ပါ။ လာဘ်ရှင်သွားပါလိမ့်။ ယတြာ။ ။ နေ့စဉ်နံနက် အိပ်ယာထ မျက်နှာသစ်ခါနီးတိုင်း သတ္တဝါအများကို လေးလေးနက်နက် မေတ္တာပြုစောပြီးမှ မျက်နှာသစ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၅ ၊ ၃) ကဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ တနင်္လာသားသမီးများ

ကျွန်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ အချိန်ကောင်းဆုံး ရက်တွေပါ။ ဟိုအရင်က ဆုံးရှုံးထားတာတွေ ပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်တတ်ချိန်ပေါ့။ ဟိုအရင်က အမြင်မကြည်လင်တဲ့သူတွေကလည်း သင့်ကို ပြန်ပြီး ဖော်ဖော်ရွှေရွှေဆက်ဆံလာလိမ့်မယ်။ ဒီလထဲမှာ ရွှေလည်း ဝင်တတ်သလို၊ ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းမယ် ရက်တွေပါ။ ကောင်းမြတ်တဲ့ ခရီးတိုလေးတွေ သွား ဖြစ်တတ်တယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာတိုးတက်မြင့်မားမယ်။ ဒီလကနေ စပြီး နှစ်လအတွင်း စီးပွားတက်မယ်လို့ တထစ်ချ မှတ်ယူထားပေတော့။

ယတြာ။ ။ ခြွေပုံတစ်ခုခုကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မြွေအပေါင်းကို မေတ္တာပို့သပေးပါ။ အခက်အခဲရှိရင် အုန်းသီး အခွံချွတ်တစ်လုံးကို ရေမျှောလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၇ ၊ ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

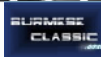
➤ အင်္ဂါသားသမီးများ

ဒီလပိုင်းမှာ ဘာသာရေးကို နည်းနည်းဖိလုပ်ပေး ထူးခြားမယ့်အချိန်။ အိပ်မက်ထူးတွေ မက်မယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ အိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် ရှင်းထားပေးပါ။ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တချို့ကို လက်စသတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများတာ၊ စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်တာမျိုးတွေ အထူးဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကံဇာတာကောင်း နေချိန်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို သွားပြီး ဖူးဖြစ်တတ်ချိန်ပါ။ ကျကျနန ဖူးလိုက်ပါ။ ကံဇာတာ မြင့်မားလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ပါသလောက် ကျကျနန ပုတီးစိပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ကံကော် ညွန့်တွေ ဝေနေအောင် လှူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂ ၊ ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံမယ်လဲ။ ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့ နေရာလေးတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ သွားလာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ အကြီးအကဲတွေက မျက်နှာသာပေးတာကို အထူးခံရတတ်ချိန်ပါ။ အလုပ်အကိုင်အတွက်ရော၊ မိသားစုအတွက်ပါ တိုးတက်မှု အခွင့်ထူးတချို့ ရရှိမယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေကြားကပဲ တိုးတက်မယ်။ ငွေလည်း ဝင်မယ်။ ခြေထောက်တော့ ကိုက်တတ်တယ်။ တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ကြုံလာပါပြီ။ အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်စေ၊ အလုပ်မှာ ဖြစ် စေ၊ စိတ်ဒွိဟဖြစ်စရာမျိုးတွေ ကြုံလာရင် ပြတ်သားလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ သွားရင်းလာရင်း ရဟန်း သံဃာတော်တွေကို ခရီးစရိတ် ကုသိုလ်ပြုပါ။ အလုပ်အတွက် သရဏဂုံ ပွားထုတ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၆ ၊ ၁)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ရတနာတော်မြတ်သုံးပါးရဲ့ အရိပ်ကို မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်စွာ ခိုလှုံထားဖို့ လိုတယ်။ ဒီလထဲမှာ ရုတ်တရက် ခါးနာ၊ ခါးမြက်ဖြစ်တတ်တယ်။ သင်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့သူ တစ်ဦးဦးက အကြောင်းမဲ့ အထင်အမြင်လွဲတာ ခံရမယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငွေကို တတ်နိုင်သလောက်လှူပါ။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါ။ ဘာမဆို ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ အချိန်မပျံ့ ညံ့တယ်။ ဒီလထဲမှာ သူများတွေရဲ့ စကားကို နားမယောင်မိစေနဲ့။ အလုပ်မှာ ရန်ရှိနေတယ်။ အစစအရာရာ စိတ်ရှည်ပါ။

ယတြာ။ ။ နေ့စဉ် အိပ်ရာထ၊ အိပ်ရာဝင် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခဏလေးပဲဖြစ်စေ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၆) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤သောကြာသားသမီးများ

ဒီလက ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအားနည်းတတ်တယ်။ ငွေဝင် လာဘ်ရှင်မယ်။ ဒီလထဲမှာ သင့်ကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမယ့် လူတချို့နဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ လူမှုရေးအရပ်အတွေးတချို့လည်း ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမယ်။ အချစ်ရေးသာယာမယ်။ မိသားစုကိစ္စတွေ အိုကေ ဖိုပြည်နေမယ်။ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ မမှတ်မသန် ယုံကြည်ထားလိုက်ပေတော့။

ယတြာ။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၂၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤စနေသားသမီးများ

ဒီရက်တွေထဲမှာ သင်က အဖြူဆိုရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက အမည်းလို့ ပြောပြီး ဆန့်ကျင်ကြလိမ့်မယ်။ မိတွေက သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး။ ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းလွဲနေကြတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ စိတ်ကို လျော့ချထားလိုက်ပါ။ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေမယ်။ ဒီလထဲမှာ ငွေဝင်ပြီး အဖတ်မတင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေအဆင်ပြေမယ်။ ကံညံ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေလိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ထီးနီ(၁၀)လက်ကို စနေထောင့်မှာ လှူပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။ အထူးအခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ၄က်(၁၂)ကောင်လွှတ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၇၂၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ရာဟုသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ယခင်ကထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်မွေးပါ။ မျက်စိအောင့်တတ်တယ်။ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံမယ်။ မိပေမယ့် မှချ ပြေလည်သွားမယ်။ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး အစစအရာရာ ယခင်က ထက် စိတ်ရှည် သည်းခံသင့်တဲ့အချိန်။ မိသားစုထဲမှာ ကြည်နူးစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရတတ်တယ်။ ဒီလထဲမှာ အကြီးအကဲက ငြိမ့်ငြိတော့၊ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ မိပေမယ့် အားလုံး ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ ပန်းအဖြူ (၅)ပွင့်လှူပြီး ပစ္စန်းအကျဉ်းကို (၁၀)ခေါက် ပူဇော်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၅၂၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ...
သက်နှင်းဆွေ ၂၃၅။

(ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀ ၂၅၈၇၀ ၊ ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၈၈)